
VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

“Sad“ roste sám?..

O etice, profesionalismu v oblasti řízení, o plné funkci řízení na Rusi a v USA, o všeobecné krizi kapitalismu a marxismu, o teorii, praxi, problémech a perspektivách „konvergence“ a některých jiných jednotlivostech historicko-politického procesu.

Sankt-Petěrburg

2009

© Publikované materiály jsou vlastnictvím Ruské kultury a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě velmi nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací *a to včetně pro komerční účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení jejich celkového smyslu, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“ odplatou přesahující hranice právní vědy.¹

¹ Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRANĚTE.

Anotace

Práce, kterou Vám tímto předkládáme, je analytickou zprávou, kterou vypracoval autorský kolektiv Vnitřní prediktor SSSR. Je ze série K současné situaci a začíná číslem 4 (88) a končí číslem 6 (90), 2009. Poté, kdy byly jednotlivé části této zprávy pod čísly 4 a 5 hotové, byly zveřejněny na internetu pod názvy O profesionalismu v oblasti řízení a etice (č. 4) a Plná funkce řízení na Rusi a v USA: o etice a profesionalismu v oblasti řízení (č. 5). Souhrnný text obou těchto jednotlivých prací byl následně vydán pod názvem „Sad“ roste sám?...”

V této práci nabízíme čtenářům rozbor následujících otázek:

- etiky vládnoucí moci a byznysu v Rusku;
- odborná způsobilost vládnoucí moci v Rusku;
- realizace plné funkce řízení na Rusi a v USA v průběhu historie obou kultur;
- profesionalismus v oblasti řízení a jeho obnovování v USA a v Rusku;
- všeobecná krize kapitalismu a marxismu;
- teorie, praxe, problémy a perspektivy „konvergence“ dvou systémů – kapitalismu a marxistického „socialismu“;
- a také některé jiné jednotlivosti z průběhu globálního historicko-politického procesu.

OBSAH

V souvislosti s tím, že různé systémy mohou stejný soubor stránek rozdílným způsobem, je nutné obnovit obsah a použít funkci „Aktualizovat pole“. Najedte tedy kurzorem mezi řádky obsahu a po stisknutí pravého tlačítka myši vyberte funkci „Aktualizovat pole“, ponechte ve výběru „Pouze čísla stránek“ a klikněte na OK. V případě, že Váš systém nepracuje správně a automaticky se nastaví chybná čísla stránek, bude nutné správná čísla dopsat ručně. Tento odstavce odstraňte před použitím funkce „Aktualizovat pole“ a tiskem souboru.

<u>1. Nedávné události.....</u>	<u>5</u>
1.1. Pomoz nám Harry Pottere?.....	5
1.2. Finanční exhibicionismus rossionské politické „elity“: přišel jste mě na 4 139 726 rublů.....	5
1.3. Soros v roli Kassandry kapitalismu.....	12
1.4. “Zpráva-nezpráva” o činnosti vlády RF pro Státní dumu... <i>Odbočení od tématu:</i> <i>Jak rozumět slovu „statistika“.....</i>	14 16
<u>2. Krize v Rusku – krize „elitářského“ idiotismu v pokusu vrátit společnost do rodového zřízení.....</u>	<u>23</u>
<u>3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“.....</u>	<u>35</u>
3.1. Nesplnitelný sen rossionské „elity“.....	35
3.2. Plná funkce řízení v životě společnosti.....	36
3.2.1. <i>Historické příklady realizace plné funkce řízení ve společnostech.....</i>	37
3.3. Prediktor a programově-adaptivní modul: specifika Rusi a specifika USA.....	41
3.3.1. <i>Formování USA — restart biblického globálně-politického projektu.....</i>	41
3.3.2. <i>Reprodukce profesionalismu v oblasti řízení USA.....</i>	59
<i>Odbočení od tématu:</i> <i>O reformě vzdělávacího systému a způsobu zavedení Jednotné státní zkoušky v RF.....</i>	65
3.3.3. <i>Vzájemná součinnost programově-adaptivního modulu USA a konceptuální moci.....</i>	84
3.3.4. <i>Rus – bojové pole.....</i>	91
<u>4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky.....</u>	<u>116</u>
4.1. Všeobecná krize kapitalismu a pokus o její překonání na základě marxismu.....	117
4.2. Teorie, praxe a perspektivy „konvergence“..... <i>Odbočení od tématu:</i> <i>Modernizace státu.....</i>	132 151
4.3. Hlavní a neřešitelný problém kapitalismu, pseudosocialismu a tím pádem i jejich praktické konvergence.....	175
4.4. Řešení „neřešitelného“ problému konvergence..... <i>Odbočení od tématu:</i> <i>Změna vzájemného poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času.....</i>	186 195

1. Nedávné události

1.1. Pomoz nám Harry Pottere?..

2. dubna 2009 se v Londýně konal druhý summit vedoucích představitelů dvacítky nejvyspělejších ekonomik světa naplánovaný již v listopadu minulého roku, kdy se zástupci stejných států sešli ve Washingtonu, kde se pokoušeli jednat o problému světové finančně-ekonomické krize a hledat z ní cesty ven. Stejně jako washingtonský summit byl i ten londýnský „jarmarkem“, na kterém se „projednávalo“ všechno možné kromě těch principů, které jsou nemorální, neboť generují potenciál pro vznik krizí. Jsou to principy, na kterých je vybudován a podle kterých funguje světový kreditně-finanční systém, jež se v západní kultuře vytvořil k polovině 20. století a na začátku 21. století nabyl globálního charakteru¹; a také kromě **ideového krachu západní ekonomické vědy**, která není schopná zajistit ekonomickou prosperitu všech pracujících².

Jak je již zvykem, byl londýnský summit ukončen „banketem“, na kterém také došlo, soudě podle všeho, k jeho hlavní události:

«LONDÝN, 3. dubna. Na slavnostní večeři, kterou britský premiér Gordon Brown pořádal na počest hostů summitu G20, se ruský prezident Dmitrij Medvěděv a americký lídr Barack Obama přiznali, že jsou velkými ctiteli tvorby spisovatelky Joanny Rowlingové. Jak informuje „[Gazeta.Ru](#)“ s odkazem na The Daily Telegraph, tak se autorka „Harry Pottera“ jako představitelka proslavených britských osobností této slavnostní večeře také účastnila.

Jako první Rowlingovou oslovil Obama, který jí řekl, že je dávným fanouškem knih o Harry Potterovi. Stejněho tématu se chytla i dvojice Medvěděvových. Ruský prezident a jeho manželka se nejen přiznali, že jsou ctiteli „Harry Pottera“³, ale dokonce spisovatelku požádali o autogram.» (<http://www.rosbalt.ru/print/631179.html>)⁴.

Další článek - Dmitrij Medvěděv a Barack Obama si od spisovatelky Joanny Rowlingové vyžádali autogram, má akcenty rozestaveny trochu jinak:

«Hned za Obamou k Joanně Rowlingové přistoupila dvojice Medvěděvových, která nezůstala za Barackem Obamou pozadu v umění jak vyjádřit svůj obdiv nad Joanninou tvorbou. Náš prezident si dokonce ani neodepřel to potěšení získat od spisovatelky její drahocenný autogram.» (http://www.eurosmi.ru/dmitriiy_medvedev_i_barak_obama_vyprosili_u_djoan_rouling_po_avtogr_afu.html).

Poté, kdy se Joanna Rowlingová oběma „lídrům“ podepsala, můžeme doufat, že se u Harryho Pottera přimluví, aby z pohádkového světa, který vymyslela, efektivně zasáhl a zkontroloval finanční živel tohoto světa, čehož nebyli schopni po dobu několika desetiletí vedoucí představitelé G20 ani jim podřízené státní aparáty se všemi svými poradci a konzultanty v otázkách financí a ekonomiky...

1.2. Finanční exhibicionismus rossionské politické „elity“: přišel jste mě na 4 139 726 rublů...

10. března 2009 D. A. Medvěděv při svém vystoupení na zasedání Rady pro boj s korupcí prohlásil:

«Další otázkou, kterou teď společně projednáme, bude způsob jakým státní a obecní úředníci, a také osoby zastupující takzvané státní funkce, budou podávat informace o svém majetkovém stavu a o příjmech členů svých rodin. Chci vás upozornit na to, že je nutné nejenom schválit způsob podávání podobného druhu informací, ale také vypracovat mechanismus kontroly pravdivosti a

¹ V krátkosti o tom, jak principy, na kterých je vystavěn a podle kterých funguje kreditně-finanční systém, generují krize a o opatřeních nezbytných k jejich odstranění viz analytická práce vnitřního prediktoru SSSR - Globální finanční krize a problémy Ruska, ze série K současné situaci č. 10 (82), 2008. Uvedená práce a další materiály Koncepce společné bezpečnosti (KSB) zpracované VP SSSR jsou na internetu zveřejněny na webech: www.dotu.ru, www.vodaspb.ru, <http://subscribe.ru/catalog/state.politics.bkz>, <http://mera.com.ru>, a také jsou šířeny prostřednictvím CD jako součást Informační databáze vnitřního prediktoru SSSR.

² Viz práce vnitřního prediktoru SSSR - Mrtvá voda; Krátký cyklus přednášek...”.

³ A měli čas i chuť přečíst si ten nesmysl sestávající z mnoha stovek stran, když mají ve svém státě vleklou sociálně-politickou krizi a sami jako úředníci zaujímají ty nejvyšší pozice v hierarchii. Kdyby se raději věnovali samovzdělávání...

⁴ Další odstavec je mimo téma, ale přesto je zajímavý, proto ho také uvedeme, i když pouze v poznámce pod čarou:

«Již dříve rodná teta Medvěděva Jelena Šapošnikovová, která napsala knihu s filosoficko-ezoterickým obsahem pod názvem Tajemství času aneb Zvěst křišťálových terafim, poznamenala: „Chtěla bych, aby mí vnuci nečetli o kouzelníkovi Harry Potterovi, který létá na koštěti jako čarodějnice, ale zajímali se o nepoznaný, a proto neméně kouzelný svět okolo sebe.»

úplnosti údajů uváděných v prohlášeních o příjmu. Takový mechanismus zatím nemáme. Téma je to složité, hodně choulostivé, ale musíme se vydat i tímto směrem.

(...)

Myslím, že informace tohoto druhu musí podávat všichni včetně prezidenta Ruské federace, který to musí učinit stejně jako všichni ostatní občané ve státních službách, zastupující státní funkce, a to každoročně. Předpisy pro to neexistují, musí být zavedeny. Já takové předpisy připravím.

Domnívám se, že taková každoroční zpráva podávaná prezidentem bude do určité míry stimulovat osoby zastupující státní funkce i federální státní úředníky, aby příslušnou právní úpravu sami také dodržovali.¹»

(http://www.kremlin.ru/appears/2009/03/10/1809_type63374type63378type82634_213795.shtml).

Média toto prohlášení D. A. Medvěděva chvalořečila a podávala to jako další projev formování „občanské společnosti“ v Ruské federaci, ve které je dokonce i život vysokých vládních úředníků zcela otevřený, či jako jeden z činů přispívající k semknutosti vysokých vládních úředníků s lidem.

A poté se to stalo i skutečností: 6. dubna prezident RF zveřejnil prohlášení o příjmech své rodiny a o rodinném majetku.

«Prohlášení o příjmech za účetní období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008 prezidenta Ruské federace D. A. Medvěděva, o majetku v jeho vlastnictví, bankovních vkladech, cenných papírech a závazcích majetkového charakteru.

Příjmy z hlavního pracovního poměru 4 139 726 rublů.

Společně s S. V. Medvěděvovou vlastní byt v Ruské federaci o ploše 367,8 m².

V Ruské federaci má v bankách 9 účtů, na kterých má uloženo celkem 2 818 780,8 rublů.

V Ruské federaci má pronajatý pozemek o velikosti 4 700 m².

Prohlášení o příjmech za účetní období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008 manželky prezidenta Ruské federace D. A. Medvěděva – S. V. Medvěděvové, o majetku v jejím vlastnictví, bankovních vkladech, cenných papírech a závazcích majetkového charakteru.

Společně s D. A. Medvěděvem vlastní byt v Ruské federaci o ploše 367,8 m².

V Ruské federaci má jeden účet, kde má uloženo celkem 135 144,05 rublů.

V Ruské federaci vlastní dvě parkovací místa o celkové ploše 32,5 m².

Je majitelkou osobního auta Volkswagen Golf roku výroby 1999.

Prohlášení o příjmech za účetní období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008 nezletilého syna prezidenta Ruské federace D. A. Medvěděva – I. D. Medvěděva, o majetku v jeho vlastnictví, bankovních vkladech, cenných papírech a závazcích majetkového charakteru.

Za účetní období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008 nezletilý syn prezidenta Ruské federace D. A. Medvěděva – I. D. Medvěděv neměl žádné příjmy, nevlastní žádný majetek, nemá žádné vklady v bankách, nevlastní cenné papíry, ani nemá závazky majetkového charakteru.» (zveřejněno na oficiálním webu prezidenta Ruské federace, odkazy na příslušná prohlášení zde: <http://www.kremlin.ru/text/news/2009/04/214774.shtml>).

Takže v průměru byla měsíční mzda D. A. Medvěděva „z jeho hlavní zastupující funkce“² $4\,139\,726 / 12 = 344\,977,17$ rublů, vydělaných nadlidskou prací, + nebyla uvedena výše *státních výdajů na život rodiny (na zaopatření státních rezidencí, speciální dopravu včetně prezidentských letadel, ochranu apod.)*.

Svá prohlášení zveřejnili i ministři RF. Nejbohatším se ukázal být ministr přírodních zdrojů Jurij Trutněv, jehož příjmy dosáhly výše 369 mil. 944,9 tis. rublů.

«V tiskové službě ministerstva přírodních zdrojů a ekologie RF to vysvětlují skutečností, že Trutněv byl před svým jmenováním do funkce ministra spoluvlastníkem skupiny společností EKS

¹ Na oficiálním webu prezidenta je odkaz na ještě Jelcinův výnos č. 484 ze dne 15. května 1997 - O podávání prohlášení o příjmu a majetku osobami zastupujícími státní funkce v Ruské Federaci, a osobami zastupujícími státní funkce ve státních úřadech a funkce v orgánech místní samosprávy, jehož platnost D. A. Medvěděv vztáhnul i na sebe.

Je užitečné povšimnout si stylistiky v názvu tohoto výnosu a osobitosti současného byrokratického slovníku. Všude se používají slovní obraty s konstrukcí „osoby zastupující funkce“. V historické minulosti se v takovýchto případech používaly slovní obraty s konstrukcí typu „osoby vykonávající funkce“, „osoby zastávající funkce“. Vykonáváním funkce, zastáváním funkce se rozumí práce v souladu s povinnostmi vyplývajícími z funkce. A zastoupením funkce se rozumí nahrazení práce a povinností vyplývajících z funkce něčím jiným...

Takže je celkem vypovídající slovní obrat „takzvané statní funkce“, čímž je míněna jakási nedostatečnost státnosti, kterou D. A. Medvěděv zosobňuje: ve vztahu k funkcím v *opravdovém* státě jsou slova „takzvané“ nemístná.

² Ruka se nezvedá, jazyk se neobrací, aby to co odvádí, nazval prací: piár — to není práce a práce spočívající v řízení státu, které by odpovídalo potřebám společnosti, nebyla odvedena žádná.

1. Nedávné události

v Permském kraji a v roce 2006 prodal svůj balík akcií na splátky, příjmy z nich předal do správy a teď byly zaúčtovány.

Druhé místo ve výši příjmů zaujal ministr dopravy Igor Levitkin, který za rok vydělal 20 mil. 610,5 tis. rublů, za ním následuje ministr energetiky Sergej Šmatko – 14 mil. 187,2 tis. rublů. Ministr financí Alexej Kudrin si vydělal 5 mil. 690,2 tis. rublů. Příjmy Šojgu v roce 2008 tvořily 2 mil. 709,5 tis. rublů.

Většina vicepremiérů a ministrů vlastní byt nebo rodinný dům, a také zemědělské pozemky. Žádné nemovitosti nevlastní pouze Alexej Kudrin a ministr spojů Igor Ščogoljev (byt má pronajatý). Ministr regionálního rozvoje Viktor Basargin vlastní pouze garáž. Ve většině rodin členů vlády se ve vlastnictví nachází alespoň jeden automobil.

Co se týká manželek členů vlády, tak úroveň svých příjmů všechny daleko předběhla manželka Igora Šugalova s 364 mil. 703,1 tis. rublů. Nejnižší příjmy měla manželka vicepremiéra Sergeje Sobjanina – 21,8 tis. rublů.

Podle slov zástupce vlády Dmitrije Peskova byly příjmy ministrů v tomto roce zveřejněny v rámci protikorupčních aktivit prezidenta. Zákon O boji proti korupci byl přijat v prosinci a účinnosti nabývá až od roku 2010, takže podle Peskova členové vlády své příjmy zveřejnili na základě své dobré vůle.

Zveřejněné údaje o majetku a příjmu ministrů jsou méně podrobné, než příslušná prohlášení prezidenta a premiéra.

V tabulce například nejsou uvedeny informace z bankovních účtů ani údaje o samotné existenci bankovních účtů, o akciích ve vlastnictví nebo jiných obchodních zájmech. U všech nemovitostí je pouze uvedeno, že se nacházejí „v Rusku“ bez upřesnění.

Z této tabulky není možné se nic dozvědět o původu příjmů, poznamenává [BBC](http://www.newsru.com/russia/08apr2009/dhd.html)» (<http://www.newsru.com/russia/08apr2009/dhd.html>).

«Putin své příjmy také zveřejnil

Příjmy premiéra RF Vladimira Putina za období od 1. ledna do 31. prosince 2008 z hlavního pracovního poměru tvořily 4 mil. 622 tis. rublů a z jeho vojenské penze – 100,6 tis. rublů, uvádí se v Putinově prohlášení o příjmu, umístěném na [webu předsedy vlády](#).

Putin vlastní byt o ploše 77 m², pozemek s plochou 1500 m² a také garáž v garážovém komplexu. Kromě toho má podíl v garážovém družstvu rovnající se jednomu parkovacímu místu.

Vlastní dva osobní automobily „GAZ M-21“ roku výroby 1960 a 1965, a také automobilový přívěs „Skif“ roku výroby 1987.

Dále Putin vlastní 230 akcií banky „Sankt-Petěrburg“ v hodnotě 0,230 tis. rublů v cenách z roku 1997.

Na webu premiéra je umístěno také prohlášení o příjmu za rok 2008 manželky předsedy vlády Ludmily Putinové. Podle tohoto prohlášení za uvedené účetní období Putinová „neměla žádné příjmy, nevlastnila žádný majetek ani cenné papíry, neměla žádné závazky majetkového charakteru.“ (http://www.newsru.com/russia/06apr2009/medvedev_nal.html).“

Pro srovnání reálná životní situace ze života prostého lidu.

Vesnice v Novgorodské oblasti: asi 20 km od Valdaje po silnici Moskva – Sankt-Petěrburg a asi 15 minut *opatrné a pomalé* jízdy po šterkové vedlejší cestě napojující se na tuto silnici. Jediná pracovní místa v této vesnici a to pouze pro několik lidí jsou na mléčné farmě se stádem asi sta kusů krav. Pracují tam každý den prakticky od svítání do soumraku a výplatu nedostanou každý měsíc. Jedna z obyvatelek pracuje přímo ve Valdaji a každý den tam s sebou vozí svého syna, který se tam učí ve druhé třídě základní školy. Ve Valdaji si vydělá 5 000 rublů měsíčně, ze kterých asi 3 000 utratí za dopravu do Valdaje a zpět, takže ve výsledku rodině zbývá k životu okolo 2 000 rublů. Rodinu živí z větší části zahrada a domácí hospodářství, které se za časů kolchozů nazývalo „vedlejším“ a s nástupem „demokratizace“ – díky ekonomické politice reformátorů z 90. let a jejich nástupců – se stalo hlavním...

V podstatě je tedy **zveřejnění příjmů vysokých představitelů státní moci RF a členů jejich rodin**, přestože samotnou státní mocí a médií podávané jako projev „dobré vůle“ vysokých úředníků „v rámci protikorupčních aktivit prezidenta“, **nestydatě drzým přiznáním, jak si přisvojili národní prostředky na pozadí všeobecné bídy a chudoby**¹, které se v podmínkách navyšování ruského podílu na světové finančně-ekonomické krizi jenom prohlubují a se kterými si státní moc RF není schopná poradit: neumožňuje jí toho dosáhnout její nemravnost a životu nepřizpůsobená ekonomická věda, která je

¹ A. Minkin v článku Věříte tomu? určenému prezidentovi RF píše: «na webu „MK“ jsme položili otázku: **Věříte tomu, že úředníci vyplnili svá prohlášení poctivě?** 98,5% lidí tomu nevěří. Ostatní 2,5% se buď svou myšl dobře netrefili, nebo jde o hlasy samotných úředníků» (hlasovalo 470 lidí) (<http://www.mk.ru/politics/285626.html>).

z hlediska řízení neprůkazná, a kterou si přesto vládnoucí moc ve své omezenosti kultivuje na vysokých školách RF.

V překladu z „politicky korektního píáru“ do ruštiny by měla souhrnná zpráva o příjmech vysokých úředníků znít přibližně takto:

My hrabeme milióny, stovky miliónů a vy živořte za 2 000 rublů: a co s tím naděláte? – jste jen dobytek! ...hybaj do svých chlévů.

Ale samotní představitelé „elity“, soudě podle jejich mnohaleté činnosti, si to neuvědomují, nebo uvědomují a vědomě se k lidem chovají jako k dobytku, který na ně má dřít a pokorně si všechno nechat líbit.

Ve skupině paviánů je hierarchie určována podle toho, kdo komu ze samců může beztrestně ukázat svůj pohlavní úd, aby ti ostatní znali své místo. V daném případě takovou demonstraci pohlavních údů nahrazují

¹ V Sankt-Petěrburgu «Předseda městského Výboru pro ekonomický rozvoj, průmyslovou politiku a obchod Sergej Bodrunov vyvolal po natáčení pořadu Petrohradská hodinka na Pátém kanálu skandál. Jak informuje portál [Lenizdat](#), jakmile skončilo natáčení, začal úředník sprostě nadávat moderátorům Pátého kanálu, všem novinářům daného kanálu i televizním divákům, kvůli kterým vlastně do televizního studia přišel.

„Kdo vám to sem proboha volá? Dobytkové! Prý 25 tisíc nezaměstnaných?! Vždyť to nic není! Je to kapka v moři! Však nechcípnu! A vaši moderátoři ať se připraví, že půjdou na Úřad práce, kde ale utřou nos. Práci teď totiž neseženou nikde, stejně jako mimochodem vy a vaši kolegové pracující na tomto pořadu“, cituje Lenizdat.

Šokovaní pracovníci se pokusili vysvětlit předsedovi zmíněného výboru, že pořad ani nemohl proběhnout hladce, pokud při vysílání mluvil o zvyšování mezd občanů a neexistenci nezaměstnanosti ve městě, což je ve skutečnosti poněkud v rozporu s realitou soudě podle telefonátů na vícekanalovou centrálu. Vedlo to jenom k tomu, že svůj hněv zaměřil i na novináře, kteří si takto dovolili pochybovat o jeho profesionalismu.

„Váš pořad, to je „absolutní propadák“. Pracujete pro zájmy opozice. Vaši moderátoři, to jsou amatéři nejvyššího stupně! Jaké máte právo pokládat podobné otázky a pochybovat o mé profesionalitě? Za koho se to tu máte? Jste novináři na nic! V čem se asi tak může vyznat tenhle střizlík (o ředitelce Ústředí městského vysílání Pátého kanálu, moderátorce pořadu Petrohradská hodinka, Taťáně Alexandrovové)? Nenechali jste mě říci ani slovo“, cituje Lenizdat. „Půjdu za vašimi akcionáři a generálním ředitelem kanálu. Vy všichni tu i s tímhle vaším pořadem brzo skončíte! Copak to nechápete?! Já nejsem pouhým předsedou Výboru! Mám i jiné páky.“

Hněv úředníka se snesl i na tiskového tajemníka jeho Výboru Alexandra Sažina: jeho šéf mu dal jasně najevo, že je propuštěn. Sergej Bodrunov se dlouho nemohl uklidnit a při odchodu z televizního studia prohlásil: „Nedokážete si představit, jaké já mám kontakty! Tenhle váš kanál si můžu jednoduše koupit, což možná i brzy udělám! A vy odtud zmizíte...“» (<http://spb.kp.ru/daily/24278/474314/print/>).

Nězavisimaja gazeta hodnotí tuto událost následovně: «Zdálo by se, že po takto projevené upřímnosti by měl tento úředník rychle ze své funkce odstoupit. Nic podobného se však nestalo. A vzhledem k tomu, že žádná protikrizová opatření v našem státě s ohledem na jeho občany dosud neprobíhají, vede nás to k podezření, že Bodrunov není jedinou prašivou ovčí ve svém stádu, a že podobnou charakteristiku svých voličů s ním sdílí i kolegové z jeho společenské vrstvy.» (http://www.ng.ru/week/2009-04-20/8_politics.html).

A opravdu:

«Vláda Severního hlavního města (Petrohradu) kypí aktivitou. **Speciální komise vyšetřuje, zda Sergej Bodrunov nazval obyvatele města dobyt看kem či ne.** Úředníci oznámili první výsledky a podle nich na žádné urážky nedošlo.

„Byla provedena setkání i konzultace jak se samotným Bodrunovem, tak i s novináři“, prohlásil petrohradský viceguvernér Michail Osejevskij. „Výsledkem této prozatím neukončené prověrky je, že fakta o těchto urážkách nebyla potvrzena.“

Jak se ukázalo, tak tuto hádku mohlo slyšet, a být jejími bezprostředními účastníky, pouze pět lidí. Sám Sergej Bodrunov, který vše popírá; maskěři, kteří o žádném skandálu nemají ani ponětí a redaktorka pořadu Elvíra Šajkinová, která také byla autorem služebního záznamu, kde uvedla všechny citáty, které z úst úředníka zazněly.

Přesto se podle mínění vyšetřovatelů dané věci bude muset Sergej Dmitrijevič přeci jenom pracovníkům televizního kanálu a novinářskému společenství za své chování omluvit. Ovšem petrohradským obyvatelům asi sotva. K urážce přece podle názoru úředníků vůbec nedošlo, píše [ZAKS.ru](#) (<http://spb.kp.ru/online/news/474799/>). 23.04.2009

Média oznámila, že S. D. Bodrunov se novinářům omluvil, ovšem ne osobně pouze písemně, když svou omluvu zveřejnil na svém webu. Za „dobytek“ se však omlouvat nebude, neboť trvá na tom, že podobné slovo neproněsl. V. I. Matvijenková tento výsledek osvětlila z pozice autority své funkce: «„Přiznal se, že neměl pravdu, že jednal emocionálně a je dnes připraven se novinářům omluvit, což bude jediné správné“, zdůraznila guvernérka.

„Musím brát ohled na to, že Bodrunov pracoval v průmyslu, v reálném sektoru, takřikajíc „u lopaty“ a nebyl veřejně činným, takže na takovou talk-show nebyl připraven, a proto se také v první etapě své práce dopustil chyb. Je ale velice důležité, že si to uvědomil“, prohlásila Matvijenková.

„Nikdo si nemůže dovolit, a to ani šéf Smolného, takovým tónem mluvit s novináři“, dodala.

Přitom, podle slov vedoucí představitelky města, Bodrunov popírá skutečnost, že by se hrubě vyjádřil na adresu petrohradůanů volajících do studia a výsledky služebního vyšetřování tuto skutečnost také nepotvrzují.

1. Nedávné události

prohlášení o mnohamiliónových příjmech úředníků a členů jejich rodin, o miliónech přivlastněných si politickými a obchodními elitami přesvědčenými o své beztravnosti.

Jenže Rusko, to není skupina pavianů, přestože „elita“ nemá stud ani svědomí, takže její móresy i „etika“ pavianí jsou ...

Řeči o tom, že všichni vyšší státní úředníci vykonávají obzvláště důležitou práci, jejíž podstatu obyčejní smrtelníci nejsou schopni pochopit, že mají jakousi zvláštní odpovědnost za výsledky své práce, že velmi mnoho pracují, a proto musí být tato jejich práce více ohodnocena než práce převážně většiny, jsou hloupé.

Z výsledků své práce se zodpovídali úředníci za Stalina, i když ne všichni, kteří by si to zaslouhovali, a kromě toho také zneužívali svou moc, když obviňovali lidi ze svého středu na základě zájmů těch či oněch mafiánsko-byrokratických skupin. V pozdějších dobách se nikdo nijak za škodlivé následky svých rozhodnutí před soudem nezodpovídal, a za výsledky své práce, za zneužití moci a svého služebního postavení se zodpovídali velice zřídka a to často pouze díky vyřizování si účtů v meziklanových třenicích, než v důsledku uplatňování zákonnosti jako životní normy¹. M. S. Gorbačov, N. I. Ryžkov a B. N. Jelcin, jeho ministr obrany P. S. Gračov a mnozí další se nezodpovídali z ničeho...

Nejdůležitější věcí však je, že příliš vysoké příjmy řídicích pracovníků vedou ke snížení kvality řízení v měřítku celé společnosti. Podle údajů Inženýrnej Gazety (Do kapes papalášů nenakukuj, č. 45, 1992) byl do roku 1980 poměr výplaty vyšší administrativy k průměrné v násobcích následující: USA – 110x; NSR – 21x; Japonsko – 17x. Pokud vyhodnotíme státní zajištěnost vyšších stranických a státních úředníků v SSSR za období sedmdesátých a osmdesátých let, tak bude SSSR na tomto seznamu stát v čele ještě před USA.

Podle kvality řízení vyjádřené produktivitou společenské práce, kvalitou vyráběné produkce, tempem vývoje a uváděním nových druhů produkce do masové výroby byly již tehdy vyjmenované země seřazeny v opačném pořadí.

Za uplynulé čtvrtstoletí se „ratingy“ uvedených zemí a tendence jejich dalšího rozvoje nezměnily: SSSR se zhroutil a Rusko uvízlo v krizi, přičemž si zachovalo mnohonásobnou převahu všemožných „top manažerů“

Současně redaktor Petrohradské hodinky Sergej Bondarenko tvrdí, že Bodrunov si přeci jenom dovolil použít příkré a hrubé výrazy na adresu televizních diváků»(<http://www.newsru.com/russia/23apr2009/bodrunovutrybi.html>). Dále se tam uvádí, že podle slov Matvijenkové „si musí sám Bodrunov zvolit svůj další osud“.

Avšak novináři odmítli omluvu přijmout: «Šéfka a moderátorka pořadu Petrohradská hodinka Taťána Alexandrovová si myslí, že Bodrunov by přece jen měl odstoupit ze své funkce. Prý přišel předseda Výboru pro ekonomický rozvoj, průmyslovou politiku a obchod se svou omluvou příliš pozdě a nejlepší, co by teď mohl udělat, by bylo napsat svou rezignaci.

„Podle mého ten člověk nepokazil reputaci jenom sobě, ale zničil image celého vedení“, řekla Taťána Alexandrovová.

Takže „válečná sekera“ zatím zakopaná není. Prý Bodrunov svou lítost tak nějak lidsky neprojevil. Proč musel čekat, až proběhne služební prověrka a na kobereček si ho pozve Matvijenková?

„On sám velice dobře ví, jak to bylo, proto měl reagovat daleko dříve“, domnívá se Alexandrovová.» (<http://spb.kp.ru/daily/24284/479362/>).

„Člen sankt-petěrburgské vlády Sergej Bodrunov prohlásil, že **skandál okolo nekorektních výrazů**, kterých se dopustil v zákulisí televizního pořadu, byl předem naplánovaný. „Za touto rozmáznutou aférou“, prohlásil, „mohou stát byznysmeni, kterým vadí naše protikorupční opatření a velká otevřenost“, informuje **Dělovoj Petěrburg**.» (<http://www.newsru.com/russia/17apr2009/exp.html>). O „svém boji“ s korupcí takto mluví majitel 9 bytů a 2 rodinných domů na venkově, který má na svých účtech 81 mil. rublů.

V podstatě se tedy „elitář“ neudržel a veřejně řekl, co si ve skutečnosti myslí o „dobytku“. A podle dostupných informací, se stejně naduté a povýšenecky choval mnoho let i k technickému personálu, který pro něj pracuje: on potřebuje nevolníky a ne rovnocenné spolupracovníky a takových je mezi „elitou“ nespočet. A dokonce i v případě, že se S. Bodrunov jenom chytil do nastražené pasti, tak dobře věděli, jak ho „nachytat“ jako obyčejného křena...

Závěrem člověku na mysl přichází jedna z posledních frází z filmu Popelka (filmová adaptace všeobecně známé pohádky převyprávěné E. L. Švarcem): „*Styky jsou styky, ale je přeci třeba také mít nějaké svědomí. A až se tě jednou zeptají: A co k tomu všemu můžeš říci? Tak ti žádné styky nepomohou zmenšit tvou nožku, zvětšit duši a srdce udělat spravedlivým*“.

A televizní pracovníci měli štěstí v tom smyslu, že S. Bodrunov si na ně jenom otevřel hubu a nezačal je štílet, jako to udělal v noci z 26. na 27. dubna v moskevském obchodním středisku Ostrov velitel policejního útvaru Caricino major Denis Jevsjukov.

¹ Možná s výjimkou šéfů Státní importní služby Smeljakova a Pavlova, kteří byli v andropovských časech zastřeleni za brání úplatků (za každý kontrakt uzavřený s cizinci brali úplatky v rozměru od jednoho do tří procent z částky kontraktu). Tenkrát byl zastřelen i jeden z náměstků ministra rybného průmyslu SSSR. Před soud se dostali i šéf obchodního ředitelství Mosgorispolkomu Tregubov a jeho 130 spolupracovníků. (Jak bojovali s „obojetníky“ v SSSR http://news.bbc.co.uk/hi/russian/russia/newsid_3022000/3022210.stm).

a úředníků s výší příjmů nad průměrnou úrovní (Rusko bylo podle stejného ukazatele v roce 2006 mezi třemi světovými lídry, přestože jinak podle úrovně výroby produkce v přepočtu na obyvatele bylo někde na konci světového seznamu, a to se jedná o ukazatel vyjadřující kvalitu řízení); v USA vědecko-technický rozvoj v mnohém vděčí za „výkup mozků“ po celém světě a problémy s dolarem, který přišel o svůj monopol skutečné světové měny, vzrůstají; NSR bylo v průměru úspěšné do začátku současné krize; Japonsko bylo do začátku této krize úspěšné, přestože nemá žádnou svoji surovinovou ani energetickou základnu.

To znamená, že v uvedených zemích jsou chyby řízení v měřítku celé společnosti svou závažností přímo úměrné velikosti násobku výše mzdy vyšších řídicích pracovníků v poměru k té průměrné a kvalita řízení je k této hodnotě nepřímo úměrná.

Píše o tom i současný prezident USA B. H. Obama ve své knize Troufalost naděje. Úvahy o vzkříšení amerického snu (SPB, vydavatelství Azbuka-klassika, 2008)¹:

«... nejvýše postavení řídicí pracovníci v posledních letech připustili vážné propady růstu příjmů svých společností, snížení hodnoty jejich akcií, hromadná propouštění, snižování částek v penzijních fondech.

Zvýšení příjmů vedení není vůbec podmíněno požadavky tržní ekonomiky, ale kulturou. V době, kdy příjmy průměrných pracujících prakticky nerostou, si mnozí představitelé vedení bez výčitek svědomí strkají do kapes všechno, co jim jen dovolí povolné a ochočené rady korporací. Američané si uvědomují nakolik je taková kořistnická etika zhoubná pro život naší společnosti (Část citace jsme zvýraznili: — naši domácí byrokraté si neuvědomují, že „si řežou větev, na které sami sedí“²; v jedné z nedávno provedených anket nazvali korupci ve státních strukturách a obchodu, hrabivost a bažení po materiálním zajištění dvěma ze tří nejzávažnějších mravních problémů stojících před naším státem (jako první označili problém výchovy dětí ve správném hodnotovém systému). Konzervativci mají možná i pravdu, když požadují, aby se vláda nevměšovala do systému určujícího výši odměn řídicích pracovníků, ale současně by konzervativci měli vystoupit proti nemístnému chování správních rad při jejich zasedáních se stejně spravedlivým hněvem, jakým planou, když odsuzují nemístný slovník rapu³“ (str. 73,74).

Pokud tedy chceme dosáhnout společenského a vědecko-technického pokroku a všeobecného blahobytu, musí být příjmy řídicích pracovníků a především těch v nejvyšších pozicích „stlačeny“ natolik, aby nepřevyšovaly průměrné statistické ukazatele.

Potom nebude oblast řízení tak přitažlivá pro chamtivce, kteří nejsou schopni při svém řízení odhalovat a řešit problémy společnosti: vysocí řídicí pracovníci musí pracovat pro samotnou ideu všeobecného blahobytu a dostávat za to peněžní prostředky postačující k životu, nesmí pracovat pro ideu osobního a rodinně-klanového – preferovaného ve vztahu ke zbylé společnosti – obohacování a dědičného sociálního „elitářského“ postavení.

Když si přisvojují milióny *na základě zákonů, které si za tímto účelem sami vypracovali*, tak dokonce i ti politici, kteří šli do politiky s dobrými úmysly, zpřetrhají zpětné vazby při oběhu informací v procesu řízení na úrovni čtvrté priority zobecněných prostředků řízení⁴. Nemohou sami na sobě pocítit negativní následky své hloupé politiky. Jestliže většina lidí žije z několika tisíc rublů měsíčně, tak jsou pro ty, kteří si přisvojují milióny a stovky miliónů rublů a dolarů všední problémy této většiny dále než Cannes nebo Courchevel⁵.

¹ Rozbor této knihy je v analytické zprávě - Byrokratická beznaděj v Rusku a globální projekt „Obama“, ze série K současné situaci č. 11 (83), 2008. Tuto zprávu je dobré si přečíst, abyste mohli plně pochopit obsah té současné.

² B. H. Obama informuje, že poměr příjmů top manažerů a průměrné mzdy v USA za poslední desetiletí vzrostl: v roce 1980 to bylo 42 a v roce 2005 – 262 (str. 73).

³ Rap – jeden ze směrů v hudební kultuře, svérázné rytmicky mluvené rýmy v písních. Značnou část rapu tvoří „písňe o beznaději a protestu proti ní“, proto se v nich opravdu často vyskytují neslušné výrazy doprovázené i gestikulací.

⁴ O prioritách zobecněných prostředků řízení / zbraní viz práce vnitřního prediktoru SSSR - Mrtvá voda; Základy sociologie.

⁵ Příkladem takového druhu může být odtržení se od reality, které projevil D. A. Medvěděv na setkání s pedagogy a studenty Londýnské školy ekonomiky a politických věd:

«OTÁZKA (jak byla přeložena): Moje otázka se týká ekonomické krize. Hodně se mluví o zvýšení role státu v ekonomice. Ulehčuje nebo znesnadňuje minulost Ruska jako státem řízené ekonomiky rozhodování o zvýšení státní účasti v ekonomice státu?

D. MEDVĚDĚV: Vynikající otázka. Víte, my opravdu máme zkušenosti se státní ekonomikou, plánovanou ekonomikou, státem řízenou ekonomikou, ať už to nazvete jakkoliv. Myslím si, že nám to přeci jenom ten úkol ulehčuje. Nehledě na to, že jsem své odborné znalosti získával již v období tržní ekonomiky, tak i já si celkem dobře pamatuji na

1. Nedávné události

A kromě toho je to špatný stimul pro boj s korupcí. Dokonce ani za mzdu ve výši 30 000 rublů, která je přibližně dvojnásobkem průměrné mzdy v zemi, nemohou být vyřešeny takové problémy rodiny, jako je nákup plnohodnotného bydlení, výchova a vzdělání více než jednoho dítěte.

Pokud není možné vyžít z legálních příjmů (tj. řešit problémy rozvoje rodiny), tak se řešení objektivních potřeb stává generátorem korupce, což vede k tomu, že se korupce stává nevyhnutelnou a neodstranitelnou – vymáhání úplatků osobami „zastupujícími funkce“ ve státním aparátu a byznysu, ve vzdělávacím a zdravotnickém systému apod. na straně jedné a nabízení úplatků osobám „zastupujícím tyto funkce“ na straně druhé.

Jinými slovy D. A. Medvědév a další vysocí úředníci se zveřejněním svých prohlášení o důchodech a majetku podepsali pod to, že na rozdíl od nelegálních korupčníků, jsou korupčníky legálními, neboť jejich legální příjmy řádově převyšují hodnotu spotřeby produkce podle demograficky podmíněného spektra potřeb mravně-eticky zdravé rodiny¹.

S ohledem na to je třeba být opatrnější s užíváním takových frází jako: „Historie není učitelkou, ale vychovatelkou: ničemu nás neučí, pouze nás za neznalost učiva trestá“², kterou podstrčili D. A. Medvěděvovi autoři jeho projevu jako „domácí přípravu“ pro jeho vystoupení u příležitosti Dne vítězství Sovětského lidu ve Velké vlastenecké válce – je třeba si nastudovat a *pochopit lekce* nejenom z let 1941 – 1945, ale i jiné, *protože v opačném případě bude nevyhnutelně následovat trest*.

Proto si také všichni nelegální korupčníci uvědomují, že legální korupčníci mohou prohlašovat, jak chtějí, že je nutné bojovat s nelegální korupcí a korupčníky, když je sami ke korupci podněcují svou *beznadějně* neefektivní, mravně pokleslou a nespravedlivou finančně-ekonomickou politikou uplatňovanou dlouhá léta (pokud se na to podíváme z hlediska veřejného rozvoje), a opravdový boj s korupcí nemají ve své povaze, a

pravidla, která v té době platila. Jsem velice dobře obeznámen se všemi tehdejšími problémy, se všemi negativy plánované ekonomiky a se všemi těmi obtížemi, se kterými se potýkali občané žijící v takovémto souřadnicovém systému. Zkušenost je pro každého člověka tím nejcennějším, je to pro něj vždy plus. Pokud by to někdo chtěl zkoušet, tak ať si přečte učebnice politické ekonomie ze socialismu té doby a samozřejmě také nesmrtelné dílo Karla Marxe» (http://www.kremlin.ru/text/appears/2009/04/214696_shtml).

Celá odpověď D. A. Medvěděva na tuto otázku je vyjádřením jeho nekompetentnosti a samolibé povrchnosti: Jestliže A. N. Jakovlev a M. S. Gorbačov byli zrádci, a N. I. Ryžkov nechápal problematiku řízení státu-superkoncernu SSSR, tak to neznamená, že plánovaná ekonomika je dějinným omylem. Tento „omyl“ úspěšně realizoval industrializaci a kulturní revoluci na konci dvacátých a ve třicátých letech minulého století, kdy se celý kapitalistický svět utápěl v krizi; položil základy pro vítězství v té nejtěžší válce, po které dokázal ještě jednou přezbrojit armádu a námořnictvo; jako první se dostal do vesmíru. Problém nebyl v jeho principech, ale v „elitarizaci“ jeho vedení, díky které postupně beznadějně podléhalo debilizaci. A to vůbec nemluví o tom, že v SSSR sice bezprostředně před přestavbou problémy existovaly, ale nebyla tam chudoba, nebyli tam žádní tuláci a bezdomovci jako statisticky významné sociální jevy.

Kromě toho číst Karla Marxe jako inspiraci pro realizaci státního řízení makroekonomiky je zbytečné, jak bude vysvětleno v části 4.1.

Ale z pohledu svého sociálního postavení, které je podpořeno více než čtyřmi milióny ročního *bezpracného* příjmu, to „p-rezident“ nemůže pochopit... „Jsou velice odtrženi od národa“ charakterizoval soudruh Lenin děkabristy...

¹ «Nejbohatším úředníkem Smolného, jak informuje „[Fontanka.ru](http://fontanka.ru)“, je Sergej Bodrunov, který se členem tamního vedení stal až v roce 2009. Za minulý rok vydělal více než 5 mil. rublů, také vlastní 9 bytů a dva venkovské rodinné domy v Moskevské oblasti. Částka na jeho bankovních účtech převyšuje 81 mil. rublů» (<http://www.newsru.com/russia/15apr2009/otchetmatvienko.html>).

Ptáme se: Jaká normální rodina potřebuje ke svému životu 9 bytů (8 v Petrohradu a jeden v Moskvě <http://spb.kp.ru/daily/24279.4/474980/>) a další dva venkovské rodinné domy? — ale praštěnému parazitovi i to bude málo... Je to ten samý S. Bodrunov, o kterém byla řeč v jedné z minulých poznámek pod čarou, kde je uveden úryvek z novin Komsomolskaja pravda o výtržnosti, které se dopustil v petrohradském televizním kanálu, když nazval obyčejné lidi „dobytkem“.

«„Já vím, že je Bodrunov velice bohatý člověk“, řekl mluvčí tamního zákonodárského shromáždění Vadim Tjulpanov v době, kdy byl Bodrunov jmenován novým předsedou Výboru pro ekonomický rozvoj, průmyslovou politiku a obchod. „Těší mě to z toho úhlu pohledu, že bude díky tomu pracovat pro město a ne pro svou kapsu» (<http://spb.kp.ru/daily/24279.4/474980/>) – ještě jeden z příkladů úřednického „elitářského“ idiotismu či cynismu.

² Jejím základem je výrok V. O. Ključevského: „Historie není učitelkou, ale vychovatelkou - magistra vitae (učitelkou života): ničemu nás neučí, pouze nás za neznalost učiva trestá“.

V naší době je nutné tento aforismus vysvětlit. V době, kdy ho V. O. Ključevskij pronesl, se v gymnáziích pedagogický sbor dělil do dvou kategorií: učitelé a vychovatelé. Učitelé učili předměty školní osnovy a vychovatelé dohlíželi na chování gymnazistů a trestali je jak za porušování norem chování v gymnáziu, tak i ve společnosti, venku za jeho zdmi, stejně jako za špatný prospěch. (viz konkrétně - L. Kasil', „Konduít a Švambranija“). [pozn. překl. Konduít – kniha, kam se zapisují přestupky žáků, Švambranija – vymyšlená země]

proto se také žádný nekoná.

Je zbytečné doufat, že je v silách patriarchy Gund'ajeva nebo někoho jiného odpustit *hřích legalizace vlastní zkorumpovanosti*.

1.3. Soros v roli Kassandry kapitalismu

Bývalý poradce prezidenta B. N. Jelcina pro ekonomické otázky a pozdější ministr financí RF a vicepremiér vlády RF - A. Ja. Livšic – v jednom ze svých rozhovorů řekl následující věc:

«...jenom podotknu: My máme pouze Kudrina, žádnou Kassandru¹. Nemáme nikoho, kdo by mohl přesně předpovídat, jaké budou ceny ropy, kurs dolaru, co se stane s JuKOSy a všechno ostatní. Ekonomika se podobá ženě. Cožpak se jí dá porozumět?» (A. Livšic: Ekonomika se podobá ženě. Cožpak se jí dá porozumět?, *Financovy izvestija*, 05.10.2005, publikováno na internetu: http://www.finiz.ru/cfin/tmpl-art/id_art-952979).

Radujte se buržousti i vy, jejich úřednickí příživníci, našel se „Kassandr“: a je jím George Soros.

«V lednu 2008 na Světovém ekonomickém fóru v Davosu Soros předpověděl, že následky americké hypotéční krize povedou k tomu, že postavení dolaru jako celosvětové rezervní měny skončí. „Současná krize nepovede pouze k poklesu, který následuje vždy za prudkým nárůstem obchodu s nemovitostmi, jde především o konec šedesátiletého cyklu pokračující úvěrové expanze, založené na osobitosti dolaru jako světové rezervní měny. Zbytek světa má teď stále menší a menší chuť hromadit dolary. Podíl dolaru na globálních měnových rezervách klesl na své minimum, neboť poptávka po amerických aktivech se po krachu amerického trhu s nemovitostmi snížila. Americká měna v minulém roce spadla o 11% oproti euru a o 13% oproti jenu. Dolar padal dolů v pěti z šesti minulých let. Od roku 1980 jsme věřili v kouzelnou ruku trhu a vláda byla natolik úspěšná, že v tuto neotřesitelnost trhu pevně uvěřila. Zašlo to příliš daleko.“» (<http://www.elwave.ru/soros/>).

Kromě toho George Soros nejednou celkem srozumitelně vysvětloval všem, kteří si to přáli pochopit, algoritmičku vzniku krize². I později, když krize již zachvátila celý svět, ji Soros nepřestal charakterizovat dost pesimisticky:

«„Současná finanční krize, která „je fakticky horší než Velká deprese“, je porovnatelná s následky rozpadu Sovětského svazu“, myslí si známý americký finančník a filantrop George Soros, kterého cituje agentura Reuters.

Podle jeho mínění se bankrot investiční banky Lehman Brothers v září minulého roku stal bodem zvratu ve fungování tržního systému, který se poté prakticky rozpadl.

„Byli jsme svědky kolapsu finančního systému. Teď ani nedokážeme dohlédnout „dna“ této krize“, řekl Soros při svém vystoupení na Kolumbijské univerzitě v New Yorku.» (uvedeno podle informací zveřejněných na webu NEWSRU.com 21. února 2009 <http://www.newsru.com/world/21feb2009/soros.html>).

Ale to hlavní: George Soros řekl jen to, na co nepřišli nebo se neosmělili říci na washingtonském ani londýnském summitu lídrů G20, ani V. V. Putin 6.dubna 2009 ve Státní dumě ve své „zprávě“ o činnosti vlády RF za rok 2008.

7. dubna 2009 George Soros poskytl další ze svých rozhovorů. Celý se do ruskojazyčného internetu nedostal. Jsou tam pouze „úryvky výňatků“ z tohoto rozhovoru doprovázené komentáři vyjadřujícími míru svědomitosti a porozumění autorů těchto „úryvků“.

V mnohých těchto „úryvcích“ jsou fragmenty obsahující jakousi podivnou frázi o „bankách-zombie“. Tady je jeden z takových příkladů:

«Miliardář varoval o nebezpečí plynoucím z odepisování nedobytných pohledávek z bankovních účtů, neboť to může vést k umělému udržování krachujících bank. „Taková záchrana amerických bank by z nich mohla vytvořit „zombie“, které udržují životaschopnost ekonomiky, ale současně brzdí tempo jejího vývoje“³, prohlásil ve svém rozhovoru pro Reuters George Soros. Pumpování

¹ Cassandra z cyklu mýtů o Trojské válce – věštkyň a kněžka Apollóna. Odmítla Apollónovi opětovat lásku a ten ji potrestal tak, že lidé jejím věštbám přestali věřit. Cassandra varovala před únosem nejkrásnější ženy Heleny Paridem a předpověděla celý průběh budoucí Trojské války, jenže Trójané ji nevyslyšeli. Paris Helenu unesl a k válce došlo. Trója v ní byla poražena, vyloupena, zničena a ti z Trójanů, kteří nezahynuli ve válce, padli do otroctví nebo utekli do jiných zemí...

² Viz konkrétně - George Soros, „Takovou krizi světový trh nezažil již celých 60 let: The Financial Times, Velká Británie, 23. ledna 2008 (<http://worldcrisis.ru/crisis/375553>).

Viz také: <http://www.rbcdaily.ru/2008/04/04/world/333951>.

³ Vysvětlení této fráze:

- získání úvěrové půjčky umožňuje podnikům reálného sektoru překonat určitou krizi platební schopnosti, prodloužit jejich fungování a to včetně rozvoje jejich výrobní základny;

1. Nedávné události

peněz do bankovního systému nevede k úspěchu, neboť takto získané prostředky nejsou využívány k dalšímu úvěrování“» (George Soros: *Ekonomika USA si bude muset projít „japonským“ obdobím*“, <http://www.finansmag.ru/news/10639>).

Proč George Soros nazval banky „zombie“? Z takovýchto „úryvků“ se to odvodit nedá. Jediný „úryvek“ poskytující odpověď na tuto otázku, který se na internetu povedlo nalézt, opublikovaly noviny *Nězavisimaja Gazeta* v článku „Soros v dolar nevěří“. Podle finančníka se Čína dostane z krize jako první a můžeme se dočíst následující:

«Ve své analýze stavu americké ekonomiky finančník prohlašuje, že se ocitla ve stavu vleklého pádu: „Její obnova sotva bude moci začít dříve než ve třetím nebo čtvrtém čtvrtletí roku 2009, a to nejdůležitější je, že to může probíhat japonskou cestou zpomaleného růstu a ještě k tomu v kombinaci s inflací.“

Jako nedostatečná hodnotí Soros opatření pro obnovu životaschopnosti amerických bank. Peníze pumpované do bankovního systému nejsou dostatečné, a proto nejsou využívány na další úvěrování. **Ve výsledku budou banky ještě dlouho fungovat jako „zombie“¹ a vysávat příjmy reálného sektoru ekonomiky (část citace jsme zvýraznili)**» (http://www.ng.ru/world/2009-04-08/7_soros.html?mthree=4).

Frází, kterou jsme zvýraznili, Soros definoval příčinu globální krize:

Vysávání provozního kapitálu z reálného sektoru ekonomiky a koupěschopnosti obyvatelstva jako spotřebitelů konečné produkce bankovními lichváři na pozadí růstu cen vyvolaného opět jejich úroky z úvěrů.

To je klíčová příčina krize, kterou si nedovolí pojmenovat nikdo z lídrů států G20 ani z politiků nižší úrovně. *Právě z tohoto důvodu se také tato fráze nedostala do absolutní většiny ruskojazyčných „úryvků“ z tohoto Sorosova rozhovoru.*

Jenže stejně jako Trójané nevyslyšeli Kassandru, tak ani současní buržousti a jejich úřednickí příživníci nechápu slova George Sorose a žijí podle svého „rozumu“.² V souvislosti s tím uvedeme článek A. Minajčeva – Státní podporu požívají bonusy, zveřejněný v týdeníku *Ekonomika a život* č. 13 ze dne 10. dubna 2009:

«Na pozadí nekončících sporů o nutnosti záchranu ruského bankovního systému a neustálých apelů zástupců finančního sektoru v tomto duchu na vládu vypadají více než podivně některé údaje

- ale současně s tím úroky z takových půjček:
 - zvyšují výrobní cenu produkce a vedou k růstu cen;
 - vedou k převádění platebních prostředků do vlastnictví lichvářské korporace, která si pro sebe uzurpovala poskytování bankovních služeb, což vede k narušení kupní schopnosti reálného sektoru a obyvatelstva. Na pozadí růstu cen vyvolaného úroky tak dochází ke snižování reálné poptávky na produkci a ke zpomalování odbytu a ekonomického rozvoje jako celku až k úplnému zhroucení ekonomického systému;
 - „vidlička“ – „růst cen – odčerpávání platebních prostředků ze společnosti“ záměrně vytváří nesplacitelný dluh, který je určitým způsobem rozdělený mezi fyzické a právnické osoby včetně některých bank, kdy nadkritické hodnoty záměrně nesplacitelného dluhu nezvratně vedou ke krachu finančního systému (dá se mu zabránit, nebo je možné ho překonat pouze odepsáním dluhů nebo emisí platebních prostředků ve výši pokrývající objem dluhu).

¹ V daném případě má George Soros podle všeho na mysli magii vúdú a s ní spojované „zombie“ – „oživlé mrtvolý“, roboty bez vlastní vůle. Krev lidem podle evropských pověr obvykle vysávají jiná nečistá stvoření - upíři.

² Co se týká RF, tak dokonce i *to opravdu dobré*, co tu George Soros udělal pro stabilizaci buržoazně-liberálního režimu (a s některými výhradami pro veškerý lid), naši vlastní byrokraté „znehodnotili“.

Na začátku devadesátých let George Soros zorganizoval v RF kampaň pod názvem „Sorosovský učitel“. V jejím průběhu byly provedeny sociologické průzkumy, při kterých se zkoumalo, jak kdo učí profilové předměty na nejprestižnějších vysokých školách. Získané údaje byly statisticky zpracovány a ve výsledku byli objeveni nejlepší specializovaní učitelé ve všech ruských regionech. Tito vybraní učitelé potom dostali od Sorose jednorázovou prémie.

Poté, kdy to bylo jednou takto realizováno, mělo „ministerstvo školství“ ten postup výběru nejlepších specializovaných učitelů v ruských školách s určitou pravidelností opakovat (alespoň jednou za tři roky) a hmotně je podporovat: *což by bylo stimulem k profesionálnímu růstu ostatních učitelů a zvyšovalo kvalitu vzdělání v celém systému všeobecného vzdělávání.*

Místo toho však byrokracie byla toho mínění, že zavést „jednotnou státní zkoušku“ ve formě testů – obsahově dost debilních a neumožňujících, aby se mohly projevit tvůrčí schopnosti absolventů (na rozdíl od kontrolních prací z matematiky a slohových prací z literatury a ruského jazyka ze sovětských dob): „světové zákulisí“ nařídilo byrokracii Rossionie zatáhnout zemi do „Boloňského procesu“, je tedy třeba poslechnout... Proto přece také úředníkům vyplácejí tak velké peníze, aby se tam prodrali ti nejnestoudnější, připravení za peníze udělat všechno, co se poručí; a vyhledávání a podporování nejlepších učitelů – (a George Soros ukázal, že je možné to praktikovat) – by vedlo k podrývání „Boloňského procesu“ a k vytvoření intelektuálního potenciálu země potřebného pro její budoucí rozvoj.

z oficiálních výkazů úvěrových organizací za čtvrté čtvrtletí roku 2008, zveřejněné na jejich oficiálních webech.

Jak se ukázalo, tak top manažeři tuzemských bank ani nepomysleli na to, že by se vzdali svých bonusů za účelem stabilizace v důsledku krize se zhoršujícího stavu finančních korporací, které řídí.

Ještě nepochopitelnější obrázek můžeme pozorovat v případě státních úvěrových organizací s korporativním vedením, jejichž šéfové na jedné straně počítají s přednostní vládní podporou a na druhé straně jsou rekordmany ve výši vyplácených bonusů.

Celková částka odměn všem členům vedení těchto předních bank naší země jako je Sberbank, Gazprombank, VTB a Rosselchozbank se pohybuje od 130 mil. do 1,7 miliardy rublů. Takže výše bonusu každého jednotlivého top manažera se v daném případě pohybuje od 12 mil. do 72 mil. rublů.

V souvislosti s tím je dobré připomenout, že podle zprávy ruského ministerstva financí předložené na zasedání Státní dumy dne 30.ledna 2008 byla konkrétně VTB a Rosselchozbank poskytnuta státní protikrizová podpora v podobě podřízených úvěrů v celkové částce 225 miliard rublů a Rosselchozbank ministerstvo financí navíc ještě navýšilo základní kapitál o 75 miliard rublů.

Podobné případy s výkonovými bonusy se vyskytly i na západních trzích, ale zatímco, řekněme, prezidenti USA a Francie operativně zareagovali na tento „hodokvas v době moru“ [pozn. překl. *narážka na Puškinovo dílo*] a celkem tvrdě požadovali od top manažerů dokonce i čistě obchodních společností bez státní účasti, aby okamžitě vrátili své bonusy, tak pozice ruských úřadů se ukázala být s ohledem na podobné precedenty daleko loajálnější. Centrální banka RF a Sčotnaja palata [pozn. překl. *poslanecký orgán finanční kontroly v RF*] jen slíbily provést příslušné kontroly a návrh prezidenta Dmitrije Medvěděva, aby byla přehodnocena rozhodnutí o výplatách ročních bonusů šéfů státních korporací, je zatím pouze doporučením.

Výše bonusů v předních ruských bankách, v mil. rublů

Název banky	Celková částka bonusů	Počet top manažerů	Průměr na jednoho člena vedení
Gazprombank	1741	26	67
Sberbank	934	23	41
Bank Moskvy	875	13	67
Rosbank	542	8	68
Rosselchozbank	188	9	21
VTB24	155	9	17
VTB	132	11	12

(Uvedeno podle údajů zveřejněných na webu:

http://www.eg-online.ru/archive/item.php?ITEM_ID=48845).

1.4. “Zpráva-nezpráva” o činnosti vlády RF pro Státní dumu

6. dubna premiér V.V. Putin vystoupil ve Státní dumě se „zprávou“ o činnosti vlády RF za rok 2008¹. Celkový dojem ze zhlédnutí přímého televizního přenosu vystoupení V.V. Putina:

První vlna krize nezpůsobila úplnou katastrofu jeho vnímání a chápání světa, proto je V.V. Putin stejně jako dříve „skrytý svůj“, určitým způsobem tedy vnímá to, co se děje jako soubor vzájemně provázaných jevů a má ve vztahu k řízení tohoto souboru určité záměry. Jinými slovy je stejně jako dříve konceptuálně mocný v hranicích těch omezení, kterými je jeho konceptuální moc zatěžována jeho vírou, vzděláním, celkovou informovaností, chápáním světa a mravy. Veřejně však seznámit dav s koncepcí, pro kterou pracuje, a s prostředky jejího uvádění do života, nepovažuje V.V. Putin stejně jako dříve za nezbytné. Na tomto základě má V.V. Putin v úmyslu i nadále být v Rossionii tím „hlavním eskamotérem“².

Samozřejmě, že při jeho vystoupení došlo i na:

- *divadelní demonstraci* víry 1) v zítřejší den a 2) v rozumnou politiku stání moci RF v jejím boji s projevy krize v Rusku³,

¹ Text viz oficiální webové stránky premiéra RF: <http://www.premier.gov.ru/events/2490.html>.

² “Je samozřejmě možné všechny rozprášit, je možné rozpustit vládu i Dumu. Řečeno však přece bylo: car se zbavil své odpovědnosti, sovětské vedení se zbavilo své odpovědnosti a stát se dvakrát rozpadnul. Bylo to správné? Ani vy, ani my, výkonná moc, nemáme právo zbavovat se své odpovědnosti v těžkých dobách. Každý musí ujit svoji část cesty“.

³ Uvedeme a okomentujeme dva úryvky z vystoupení V.V. Putina.

PRVNÍ: „... mohlo Rusko zůstat ve vztahu ke krizi stranou nebo se zcela vyhnout jejím negativním následkům? Samozřejmě že ne. To jednoduše nebylo možné. To je iluze. Ty problémy nevznikly u nás ani naší vinou. To je očividné a nikdo to nepochybně, ale zasáhlo to prakticky všechny a to včetně Ruska“.

1. Nedávné události

- kterou prosvítá určitá ztráta „nevinosti“ a „čistoty“, ke které došlo pod vlivem první vlny krize ve čtvrtém čtvrtletí 2008, a kterou se dotčený pokouší ukrýt před svým okolím díky uplatnění *svého určitého hereckého umění. Samozřejmě, že nejde o žádnou „školu Stanislavského“, ale mnozí přesto věří...*

Ve skutečnosti ta zpráva vlády RF žádnou zprávou nebyla, šlo pouze o piár a „eskamotérské hrátky“ v podobě zprávy a tento piár „vládní strany“ dumská „opozice“ náležitě „sežrala“. Toto tvrzení se zakládá na pořadí pokládaných otázek a na odpovědích, které následovaly a nad kterými se v podstatě nikdo ve společnosti, v jejich institucích ani v médiích nezamyslel.

Proč nikdo nepřemýšlí? Protože přemýšlet neumí: dialektika je pro ně jakási „přemoudřelá hovadina“ – „noumenon/věc sama o sobě“, a žádná univerzálně fungující metoda hledání pravdy cestou pokládání určitých smysluplných otázek a formulací smysluplných odpovědí na tyto otázky¹. Abychom jenom nevysvětlovali její podstatu, předvedeme na konkrétních příkladech, jak funguje.

Pro nás je očividné něco jiného: pokud by státní moc RF budovala ekonomický systém tvůrčím způsobem a orientovala ho na uspokojování potřeb národů Ruska v průběhu jejich společenského vývoje a jenom se tupě neopičila, díky čemuž se začala orientovat na uspokojování potřeb jakéhosi „světového společenství“, tak by v Rusku žádná krize nebyla; navíc by Rusko v podmínkách krize za svými hranicemi mohlo dokonce urychlit svůj společensko-ekonomický rozvoj a zapojit do systému svého hospodářství značný počet zahraničních výrobních kapacit.

V základu tohoto názoru leží Dostatečně všeobecná teorie řízení a Teorie analogie víceodvětvových výrobně-spotřebitelských systémů (viz práce vnitřního prediktoru SSSR: Mrtvá voda; Krátký kurs...; Kýlu ekonomiky je třeba „vyříznout“; K pochopení makroekonomiky státu a světa). Proto je také tvrzení V.V. Putina o tom, že vyjmenované příčiny krize nikdo nezpochybňuje, buď projevem jeho nekompetence (není obeznámen s názory různých vědeckých škol na problematiku ekonomického života společnosti) nebo jde o pokrytectví a cynismus (nepřeje si veřejně diskutovat o těch názorech, které jsou v rozporu s prohlášeními režimu o neexistenci alternativ k jeho politickému a ekonomickému kurzu).

DRUHÝ, uvedený jako epigraf premiérova vystoupení zveřejněný na jeho oficiálním webu: „*Kvalitu našich tržních a sociálních institucí je možné i potřebné spravedlivě kritizovat. Ale to, co krize bezesporu odhalila, je, že jsou tyto instituce přece jen funkční a projevují stabilitu i schopnost čelit ničivým tendencím. Právě tato okolnost společně s vírou ve své síly nám umožňuje počítat s úspěchem a to dokonce ve větší míře než nám to umožňují nahromaděné finanční zdroje.*“

Toto hodnocení je nepochopením toho, o čem mluvil George Soros: „banky zombie“ vysávají krev z reálného sektoru. Avšak o otázkách ekonomických teorií, které jsou alternativní k těm panujícím a o organizaci bankovní činnosti v zájmu společenského rozvoje, si V.V. Putin diskutovat nepřeje, a pokud má opravdu upřímně dobré úmysly, tak tímto způsobem trhá zpětné vazby na úrovni třetí priority zobecněných prostředků řízení:

„*Prosím vás, vážení kolegové, až budeme projednávat rozpočet, abyste příliš neútočili na bankéře. Je samozřejmě možné je urážet, nazývat libovolnými jmény: „tlustí kocouři“ apod. Jde však o důležitý sektor ruské ekonomiky, před kterým stojí vážné úkoly a obzvláště ve druhé polovině roku. Máme tu mnoho nesplacených pohledávek, neuhrazených závazků. Musíme k tomu společně s vámi přistupovat velice opatrně, odpovědně, seriózně, bez provolávání hesel, musíme vycházet z informací a analýz, které máme k dispozici.*“

Bankovní systém musí být očištěn od problémových úvěrových institucí. Potřebná legislativní základna pro slučování bank a jejich sanaci byla vytvořena a reálná práce v tomto směru prakticky již začala.

Často zaznívají návrhy zlevnit úvěr prostřednictvím snížení repo sazby Centrální banky, která je opravdu jedním z klíčových orientačních bodů při určování ceny úvěru, ale zdaleka ne jediným. Asi do 90% zdrojů získávaných bankami na trhu pro ně nejsou právě těmi nejlevnějšími a velký vliv má také samozřejmě vysoká inflační úroveň.

Kromě toho banky nejen úvěrují ekonomiku, ale také zajišťují nedotčený stav úspor občanů Ruska. Na to také není třeba zapomínat, pokud vyzýváme banky, aby jednaly riskantněji.“

Jde o zřejmé nepochopení příčinných souvislostí: první značný podíl nesplacených pohledávek a závazků vznikl v důsledku toho, že bankovní úroky z úvěrů vědomě generovaly nesplacitelné dluhy, které se určitým způsobem rozložily mezi uživatele úvěrově-finančního systému; druhá část nesplacených pohledávek a závazků je důsledkem problémů podniků, jejichž dodavatelé a zákazníci byli vědomě zatíženi nesplacitelným dluhem, což vedlo k tomu, že jejich vlastní podnikatelské plány byly zmařeny z příčin nezávislých na jejich vedení; a až třetí, bezvýznamný podíl nesplacených pohledávek a závazků je důsledkem nepoctivosti dlužníků, ale i tento podíl lze popsat příslovím, že „podvodník podvodníka napálil“. Takže vinu na nesplacených pohledávkách a závazcích nenese nikdo jiný než samotní lichvářští bankéři. To bankovní lichvářství jako jeden ze systémových faktorů vytvořilo krizi.

O jaké „zajištění nedotčeného stavu úspor občanů Ruska“ se tu jedná? Jaký je podíl obyvatelstva, které má úspory? Jaké mohou mít úspory milióny lidí žijících za 2 000 rublů měsíčně jako ta zmíněná žena z vesnice u Valdaje? – Jsou neskutečně vzdáleni lidem... I když, samozřejmě, pokud se budeme bavit o úsporách 10 – 12% obyvatel, aspirantů na vytvoření takzvané „střední třídy“, na kterou vláda sází jako na subjekt rozvoje budoucí ruské civilizace, tak to je jiná... ale téma subjektivity historického společenství, to už je jiné téma, které bude rozebíráno ve třetí části této zprávy. Sázet však na tyto aspiranty na „střední třídu“ je chyba kvůli jejich tvůrčí neplodnosti a parazitickým sklonům.

Lichvářství je jedna věc a účetnictví na makro úrovni a úvěrování je věc druhá. To mají povinnost si uvědomit jak úředníci na úrovni premiéra a prezidenta, tak i všichni ostatní.

- Pokud to nechápu bankéři, tak s nimi musí pracovat státní úředníci a vychovávat je tak, aby bankéřům došlo, že být lichvářem je *špatné a životu nebezpečné*. Příkladem jim může posloužit stará lichvářka ze Zločinu a trestu od F.M.

Otázka první: *Co charakterizuje život společnosti?*

Odpověď: *Různé statistiky a jejich vzájemné vazby.*

Otázka druhá: *Co charakterizuje změny v životě společnosti?*

Odpověď: *Změny statistik a jejich vzájemných vazeb.*

Otázka třetí: *Co je to praktická politika?*

Odpověď: *Je to sledování vytyčeného cíle ve vztahu k žádoucí změně statistiky v dohledné perspektivě a uvedení těchto změn do života díky realizaci konání podřízenému tomuto účelu.*

Otázka čtvrtá: *Mohou jednotlivá fakta nahradit statistiku nebo soubor statistik různého druhu a stát se charakteristikami (ukazateli) života společnosti?*

Odpověď: *Ne, nemohou, neboť jedna a ta samá fakta v životě společnosti nevyhnutelně doprovází množství jiných jednotlivých faktů a právě jejich souhrn tvoří statistiku, která potom opravdu charakterizuje tu či onu stranu života společnosti. Jinak řečeno, pro jedny a ty samé jednotlivé údaje v životě mohou platit různé statistiky, a proto jednotlivá fakta netvoří reprezentativní vzorek¹ a nemohou nahradit žádnou statistiku ani soubor různorodých statistik.*

Odbočení od tématu:

Jak rozumět slovu „statistika“

K tomu je třeba dodat, že převážná většina lidí ve slově „statistika“ nevidí žádný určitý smysl: nevyvolává v jejich psychice žádné jednotné obrazy, které by mohli přirovnat k životním jevům. Deprimující dojem pak vzbuzuje ta okolnost, že slovo „statistika“ nevyvolává žádné adekvátní obrazy ani u těch, kteří si svého času vyslechli na vysoké škole přednášky z předmětu Teorie pravděpodobností a matematické statistiky a zkoušku z něho složili na výbornou: jakmile se věc dostane k praktickému použití kdysi získaných znalostí v životě, tak se v absolutní většině případů ukazuje, že znalosti existují tak nějak samy o sobě a život také sám o sobě.

Proto vneseme světlo do toho, co je třeba *vidět* za slovem „statistika“ ve výše uvedeném příkladu otázek a odpovědí. Podívejte se na obr. 1.

Na obr. 1 je zobrazen systém souřadnic Oxy :

Dostojevského, z díla tolik ctěného naší politickou „elitou“. **Pokud se to neděje, tak je to proto, že je státnost „podřízena“ lichvářské korporaci.**

- Kromě toho je nutné pracovat s ekonomickou vědou, aby její „šejdři“ nekultivovali ve společnosti takové nesmyslné názory na činnost bank, které potom první osoby ve státě – díky svým konzultantům z oblasti ekonomické vědy - hlásají jako pravdu, kterou národ jenom není schopen pochopit.

A dokazovat, nebo se tvářit, že nedílným aspektem *skutečně společensky nezbytného bankovníctví* (kdo by se přel, že úvěrování je makroekonomickému systému prospěšné a účetnictví na makroúrovni nezbytné) je i jeho lichvářská složka, vede k vytváření různorodých nejistot, neboť taková informační politika současně vede k:

- podpoře režimu lichvářského otrokářství,
- podryvání důvěry ke státu a jeho činitelům ve společnosti,
- šíření pocitu bezvýchodnosti a pesimismu,
- provokování extrémismu u těch, kteří nepřijímají lichvářské otrokářství, ale neznají způsob jak společnost a její finančně-ekonomický systém změnit apod.

A všechny tyto nejistoty, nejen ty vyjmenované, které jsou vyvolané takovou informační politikou nemohou být vyřešeny prostřednictvím „eskamotérských hrátek“ ve stylu „já vím, co dělám, potom mi ještě budete děkovat, ale teď nikomu nic vysvětlovat nebudu“.

Při řízení státu a podnikání je díky „eskamotérským hrátkám“ horní hranice kvality řízení omezena úrovní, která je naprogramovaná obsahem sociologických a ekonomických teorií, na základě kterých získávají své odborné vzdělání státní činovníci a manažeři.

A jestliže se budeme bavit o kvalitě těchto teorií tvořících základ sociologického a ekonomického vysokoškolského vzdělání a vzdělání v oblasti „managementu“, tak musíme konstatovat, že jsou nesmyslné: viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR - Ruská akademie věd brojí proti pseudovědě? – Zameřte si před vlastním prahem..., ze série K současné situaci č. 4 (64), 2007.

¹ Sovětský encyklopedický slovník (1987) v článku zasvěceném Sokratovi (starořecký filosof, který žil přibližně v letech 470 — 399 před našim letopočtem), charakterizuje tohoto filosofa následujícími slovy: «jeden ze zakladatelů DIALEKTIKY, JAKO METODY HLEDÁNÍ PRAVDY CESTOU POKLÁDÁNÍ NAVÁDĚJÍCÍCH OTÁZEK» (část citace jsme zvýraznili velkými písmeny).

¹ Reprezentativní vzorek – podmnožina z množiny zkoumané s využitím nástrojů teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky. I když je objem vzorku relativně malým dílem zkoumané množiny, má přesto tu vlastnost, že jeho statistické charakteristiky jsou identické (s v praxi přijatou přesností) se statistickými charakteristikami celé množiny.

1. Nedávné události

- Vodorovně je zobrazena souřadnicová osa x . Na ose x jsou vyznačeny hodnoty parametru, podle kterého je rozdělena zkoumaná množina.
- Svisle je zobrazena souřadnicová osa y . Na ose y jsou vyznačeny hodnoty funkcí hustotního rozdělení $\varphi(x)$ a integrální funkce rozdělení $\Phi(x)$.

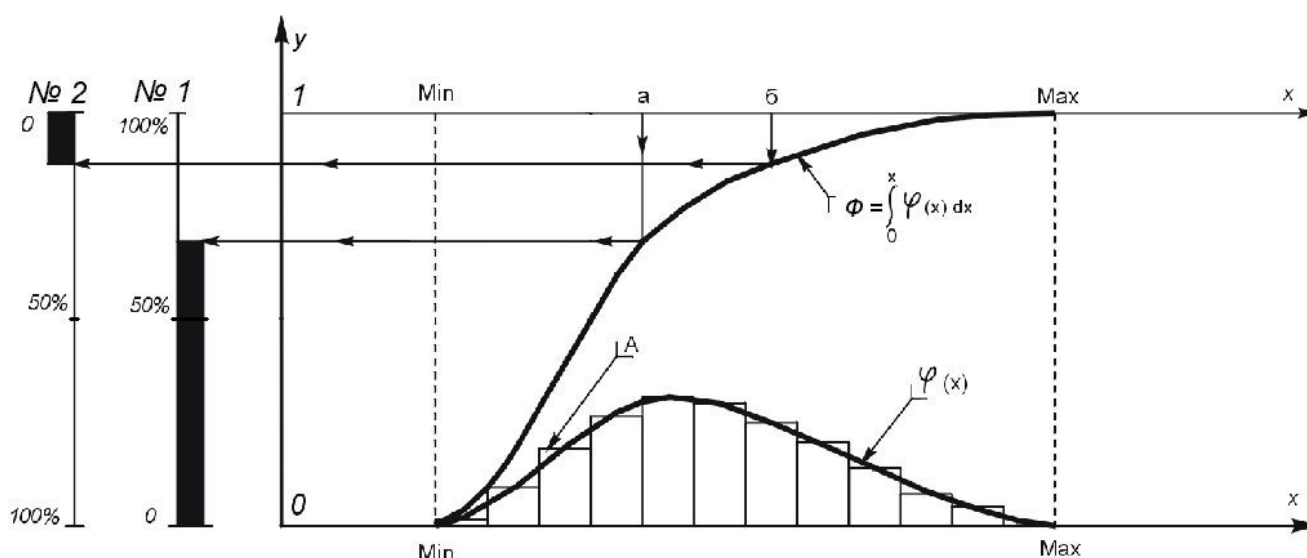
Paralelně s osou x na úrovni maximálně možné hodnoty integrální funkce rozdělení $y = \Phi(x) = 1$ je vedena vodorovná stupnice, kopírující osu x . V některých případech může být užitečná (pro pohodlí) při práci se statistickými údaji zobrazenými v této grafické podobě.

Kromě toho jsou paralelně s osou y rozmístěny ještě dvě další stupnice: č. 1 a č. 2. Obě tyto stupnice jsou procentní, ale s opačnou orientací, neboť v některých úkolech je třeba odečítat podíl statistiky zahrnující v sobě maximum hodnoty posuzovaného parametru; a v jiných úkolech je nezbytné odečítat podíl statistiky zahrnující v sobě minimum hodnoty posuzovaného parametru. Jak je možné je využít je vidět přímo na obr. 1:

- Široký černý pruh podél stupnice č. 1 označuje podíl statistiky, ve které je hodnota analyzovaného parametru nižší než hodnota a , vyznačená na horní stupnici, kde se mění argument.
- Široký černý pruh podél stupnice č. 2 označuje podíl statistiky, ve které je hodnota analyzovaného parametru větší, než hodnota $\bar{\sigma}$, vyznačená na horní stupnici, kde se mění argument.

Kromě toho jsou na osách $0xy$ zobrazeny:

- Sloupcový diagram A . Výška každého sloupce se v měřítku osy y rovná podílu statistiky, která spadá do rozmezí hodnot argumentu x , který leží v základně každého sloupce.

Obr. 1 - Grafické zobrazení statistik

- Pokud budou vymezená rozmezí menší, může být diskrétní hustota rozdělení A aproximována souvislou hustotou rozdělení $\varphi(x)$, což může být pro řadu úkolů pohodlnější.
- Pokud hustota rozdělení $\varphi(x)$ existuje (v životě se setkáme i s takovým rozdělením, pro které funkce hustoty rozdělení neexistuje) a integrujeme jí, tak získáme křivku $\Phi(x)$ s měřítkem zobrazení, které se na ose y váže na stupnice č. 1 a 2.
- Diskrétní analog křivky $\Phi(x)$ není zobrazen. Je možné ho získat, pokud k výšce každého ze sloupců diagramu A přičteme součet výšek všech sloupců, které se nacházejí vlevo od něho na ose x .
- Křivka $\Phi(x)$ (a její nesestrojený diskrétní analog) společně se stupnicemi č. 1 a 2 zobrazují statistické rozdělení analyzované množiny podle posuzovaného parametru x .

Zobrazovat takovouto formou různé druhy statistik (včetně několika statistik ve stejných souřadnicích) se nám zdá příhodné.

Současná organizační kancelářská technika umožňuje demonstrovat publiku při prezentacích všemožné ilustrace včetně zobrazení statistických údajů v názorné podobě, viz obr. 1, které je možné doprovodit nějakou touto „matikou“ umožňující metrologicky průkazně¹ porovnat jednu statistiku s druhou.

Pokud v této podobě zobrazíme sociální statistiku, tak bude na osách $0xy$ měrnou jednotkou počtu

¹ Metrologickou průkazností se rozumí, jestliže různí výzkumníci, pokud se zabývají stejnou problematikou, dojdou ke stejným parametrům, které charakterizují zkoumaný přírodní nebo sociální jev rozpoznatelně totožným způsobem. Základem metrologické průkaznosti činnosti jsou čtyři faktory:

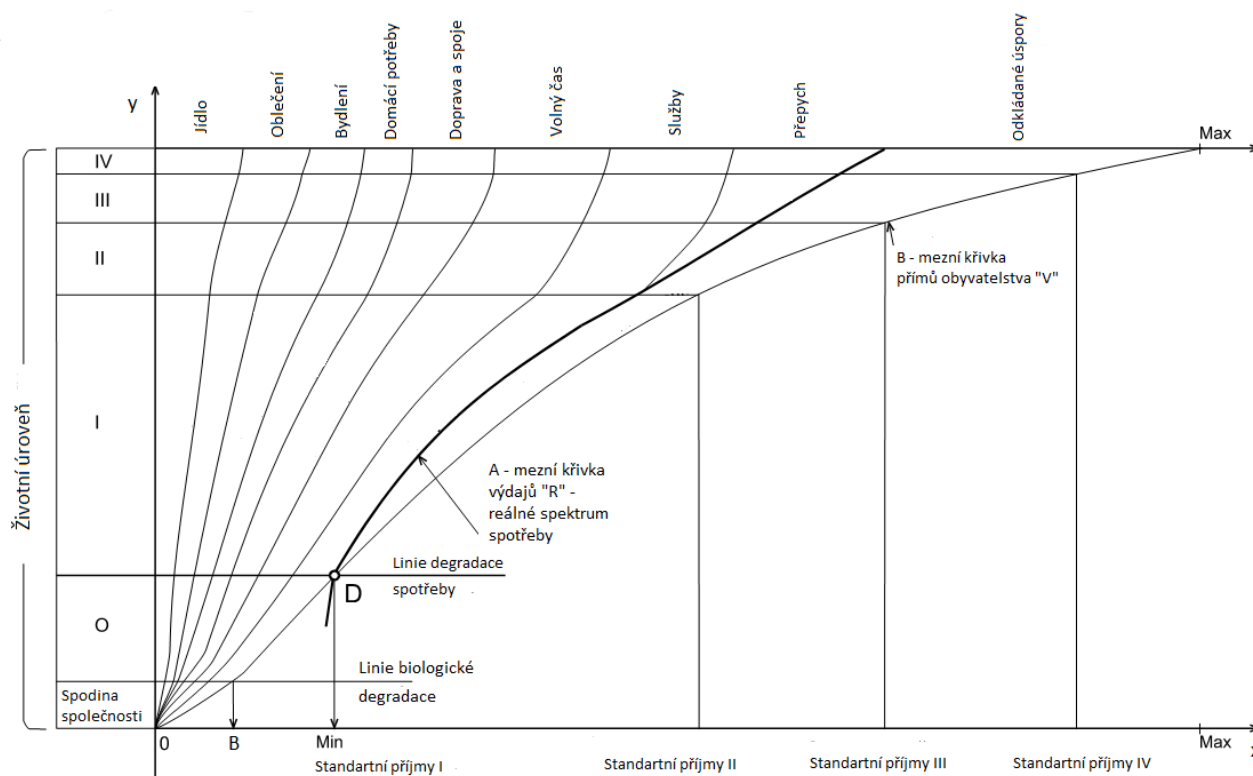
- První – objektivní metrika Všehomíru, jeho rozměrovost.

obyvatel v různých statistických skupinách celkový počet obyvatel, který se v měřítku osy y bude rovnat 1. A každá vyčleněná sociální skupina, na kterou se vztahuje nějaký podíl statistického členění podle posuzovaného parametru x , bude podílem této jednotky. Stupnice č. 1 a 2 jsou svou smyslovou náplní analogické ose y pouze s tím rozdílem, že jejich měřítkem jsou procenta, což je pro mnohé lidi přijatelnější.

Vodorovné stupnice argumentu x mohou být jak rozměrové, tak i bezrozměrové podle těch či oněch charakteristických ukazatelů.

V této podobě může být znázorněna statistika libovolného obsahu. Je třeba možné při vyhodnocování sociálně-ekonomických úkolů znázornit rozdělení obyvatelstva podle rozsahu jejich platební schopnosti (úspor) a výdajů. Je možné znázornit odvětvovou a regionálně různorodou výrobní a spotřebitelskou statistiku.

Konkrétně může být struktura nákladů obyvatelstva, která charakterizuje kvalitu života společnosti z aspektu ekonomiky, díky takovému zpodobnění statistických údajů znázorněna formou viz obr. 2.

Obr. 2 – Znáznornění statistiky ukazatelů ekonomické zajištěnosti společnosti

Obr. 2 je hypotetický a neznázornuje žádnou konkrétní statistiku. Ukazuje možné rozdělení celé množiny rodin ve společnosti podle parametru „příjmy připadající na jednoho člena rodiny“. Tento parametr tvoří ve statistice znázorněné na obr. 2 veličinu osy x . Na ose x jsou vyznačeny hodnoty čtyř standardních příjmů a maximální příjem ve společnosti. Standardní příjmy (narůstající od I k IV) odpovídají minimální úrovni příjmů v přepočtu na jednoho člověka, která umožňuje rodině přejít od jedné kvality života ke druhé ve smyslu možné spotřeby kvalitnější produkce.

Veličinu osy y tvoří hodnoty funkce rozdělení ($\Phi(x)$) — v termínech obr. 1) podle funkčně podmíněných úrovní nákladů v přepočtu na jednoho člověka, a také hodnoty mezní křivky celkových skutečných výdajů „ $A - R$ “ a mezní křivky příjmů „ $B - V$ “. Nápis u pásem mezi příslušnými křivkami rozdělení podle funkčně podmíněných úrovní nákladů odpovídají charakteru nákladů, které odlišují poslopné funkčně podmíněné úrovně (osa y odpovídá nulové úrovni funkčně podmíněných nákladů, všechny ostatní úrovně jsou sestrojeny podle principu „předchozí úroveň + další funkčně podmíněný náklad v pořadí snižování se jejich priority“).

- Druhý – geneticky naprogramovaná identita smyslů absolutní většiny lidí, která je odpradávná vyjádřena aforismem „Člověk je mírou všech věcí“. (Nejjednodušším příkladem účinnosti tohoto faktoru je v podstatě identické vnímání zelené a červené barvy všemi lidmi kromě barvoslepých, v jejichž genomu došlo k určitým odchylkám genetického kódu, jejichž důsledkem je, že nerozeznají zelenou a červenou barvu. Pokud však barvoslepy člověk použije spektroskop, tak zelenou a červenou barvu rozezná, i když pouze zprostředkovaně pomocí techniky).
- Třetí – adekvátnost Života jako takového, vnímání a chápání světa individuem provádějícím nebo osvojujícím si nějakou činnost.
- Čtvrtý – etalonová základna vytvořená metrologickou vědou, která je výsledkem a vyjádřením chápání světa.

1. Nedávné události

Takže prostřednictvím mezní křivky příjmů „V“ standardní příjmy I – IV odpovídají bodům vymežujícím na ose y podíly z celkového počtu rodin, které ve svém životě dosahují toho či onoho definovaného spotřebitelského standardu. Takže číslo 1 na ose y na obr. 2 odpovídá 100% rodin zahrnutých do statistiky a ne 100% počtu obyvatelstva (počet rodin je nižší, než počet obyvatel): pro posouzení rozdělení všeho obyvatelstva je nutné vyhodnotit formou obr. 2 všechny typy rodin.

Na obr. 2 je znázorněn charakter spotřeby ekonomicky neúspěšné společnosti. Určitý podíl obyvatelstva má příjmy nižší než je minimální standardní příjem I a udržovat své výdaje na úrovni dostatečné pro život v mezích pásma I. standardu životní úrovně může pouze díky utrácení dřívějších úspor a půjček. Průsečíkem „D“ mezní křivky příjmů „V“ a mezní křivky celkových výdajů „R“ prochází rovnoběžně s osou x linie degradace spotřeby. Pod ní se mezní křivka celkových výdajů přerušuje, protože výdaje převyšující běžné příjmy nejsou pro tuto skupinu obyvatelstva zaručeny: dřívější úspory nejsou nekonečné a vzít si půjčku není vždy možné.¹

Ale to ještě není všechno. Na ose x je vyznačen bod „B“, kterému odpovídá úroveň příjmů, při které, pokud je ještě nižší, dochází k biologické degradaci v důsledku toho, že neposkytuje nezbytné minimum pro

¹ Samozřejmě, že štěstí nespočívá v penězích, ale ekonomické zájmy jsou objektivně pro lidi charakteristické a ti nemohou být reálně spokojeni, pokud nemají peníze. Proto je jednou z klíčových otázek organizace života společnosti a jejího rozvoje trojitá otázka: *Komu? za co? a jaké částky se v dané společnosti platí?*

V Rusku se na konci roku 2008 jeden z lídrů Svazu praviceových sil L. Gozman přiznal, že dostávat „mzdu“ ve výši 1 000 000 rublů měsíčně je *pro něj - normální*. A přitom můžeme předpokládat, že není v RF žádným rekordmanem, i když je možné, že ti, kdo dostávají více než on, tvoří statisticky bezvýznamnou menšinu, kterou je možné při tvorbě statistiky formou podle obr. 2 pominout. Přibližně ve stejné době (v polovině února 2009) se v Petrohradu guvernér s odbory dohodl na částce minimální mzdy na úrovni 6 200 rublů při plném pracovním úvazku. Takže tyto dva ukazatele nám dávají představu o šířce statistiky na obr. 2 podél vodorovné osy.

Dále, mzdový tarif profesora v jedné z petrohradských vysokých škol – okolo 8 000 rublů měsíčně, mzdový tarif odborného asistenta – 6 600. Mzda metaře na předměstí Petrohradu byla v létě 2008 na úrovni 7 500 rublů za úklid jednoho úseku – a úklid jednoho úseku znamenal maximálně tři hodiny práce denně.

Před několika lety byla výše mzdy federálního soudce stanovena na 60 000 rublů a sotva se snížila.

Přitom se ve svém vystoupení se „zprávou“ před Dumou V. V. Putin tématu progresivního zdanění příjmů dotknul:

„Teď několik slov k jedné z otázek a jedná se o možný přechod na progresivní sazbu daně z příjmu. Dnes máme rovnou daň z příjmu ve výši 13% pro fyzické osoby. Na svých setkáních s pracovními kolektivy často slyším tyto otázky. Nedávno jsem se setkal s řídicími pracovníky primárních odborových organizací a bylo to stejné. Z frakcí také přicházejí stejné otázky. Pojďme se na to tedy podívat pozorněji a důkladněji.

Samozřejmě, že na první pohled to není moc spravedlivé. Ti, kteří dostávají velkou výplatu, platí 13% a ti, kteří mají nízké příjmy, platí také 13%. Kde je tedy sociální spravedlnost? Zdá se, že by to bylo opravdu třeba změnit. Ale my jsme již progresivní daň z příjmu měli. A jak to dopadlo? Všichni platili daň z minimální mzdy a rozdíl jim byl vyplácen v obálkách.

Přitom, když jsme zavedli rovnou daň, tak příjmy z této daně za osm let vzrostly, a teď dávejte pozor - dvanáctkrát. Dvanáctkrát! A dnes tyto rozpočtové příjmy převyšují příjmy z DPH. Efekt je absolutně očividný.

Co se může stát, pokud se opět vrátíme k progresivní dani? Myslím, že bohužel, i když se stydím o tom mluvit, protože jsme to my s vámi, kdo to nedokáže rádně administrativně zajistit... Ale je pravděpodobné, že to bude vypadat stejně jako předtím. Opět tedy nebude žádná sociální spravedlnost. Reálně ti, kteří dostávali méně peněz, je budou dostávat i nadále a budou platit minimální daň. A ti, kteří dnes dostávají vysokou mzdu, budou její část opět dostávat v obálkách. Žádná spravedlnost tedy opět nebude.

A to ještě není všechno. Lidé následně nedostanou peníze, protože jim nevznikne nárok na důchod.

Neříkám, že to nikdy neuděláme. Jenom vás chci takto upozornit, že se nejedná o jednoduchý problém. Je prostě nutné k tomu přistupovat opatrně. Celý svět nám závidí, říkám vám, že celý svět nám závidí a já vím, o čem mluvím“.

Pokud to přeložíme z jazyka „píáru“ do řídicího, tak to znamená, že se V. V. Putin přiznal, že režim vůbec není schopen zajistit řízení a konkrétně v aspektu dodržování finanční disciplíny.

To znamená, že systematicky tlačit na ředitelství podniků pod hrozbou konfiskace majetku za dvojité účetnictví a černé peníze, režim schopen není. Ale zmáčknout ředitele vesnické školy za to, že se v počítačích, které nakoupil pro svou školu, vyskytl nelicencovaný software, to prosím, to mu žádný problém nečiní...

Přitom je třeba pamatovat na to, že absolvent školy, jehož vysvědčení je plné trojek, nemá dost znalostí a praxe, aby mohl pracovat jako profesor na vysoké škole, i když na práci metaře mu to stačí. Jenže mzda profesora a metaře je přibližně stejná. Také je třeba pamatovat na to, že průměrná mzda v zemědělství se pohybuje na úrovni 7 000 rublů a v mnohých průmyslových odvětvích v mnohých ruských regionech okolo 10 000 rublů.

Zato špičky úřednictva, soudci, top manažeři na místní i federální úrovni i při velmi nízké kvalitě řízení, kterou jsou schopni zajistit, kteří ve skutečnosti za nic a žádným způsobem neručí, dostávají minimálně desetkrát více a někdy i desítkrát více než ti, kteří opravdu pracují.

Jsou výhledy dalšího pokračování takového řízení financí a rozdělení obyvatelstva podle úrovně jeho příjmů zřejmé? – Cožpak nejsou zřejmé poslancům, vládě RF a kanceláři prezidenta? Nebo je to jasné všem, ale podobné výhledy jsou jim ukradené nebo se dokonce o jejich realizaci cíleně svým konáním i nekonáním snaží?

zajištění stravy, oblečení a uspokojení dalších potřeb. Bodem umístěným nad bodem „B“ tedy mezí křivkou příjmů „V“ vodorovně s osou x prochází linie biologické degradace, kdy ty rodiny, které se ocitnou pod ní, vymírají.

Ta část společnosti, která se ocitne pod linií degradace spotřeby, se v podstatě stává „spodinou společnosti“. A jak ukazuje politická praxe, může k tomu docházet nejenom v důsledku toho, že jsou její představitelé líní a neumějí pracovat, což vede k tomu, že si nedokáží zajistit dostatečnou úroveň příjmů. Jejich postavení může být také důsledkem politiky ekonomické genocidy uplatňované ve vztahu k celé společnosti nebo těm či oněm jejím skupinám obyvatel.

V normálně žijící společnosti musí být rozdělení rodin podle příjmu takové, aby bod „D“, kterým prochází linie degradace spotřeby, ležel prakticky na ose x v hranicích chyby dané statistiky společnosti. Mezní křivka výdajů „V“ by neměla vést z nulového bodu souřadnic, ale od minimálního standardního příjmu I umožňujícího rodině uspokojovat běžné demograficky podmíněné potřeby a vést dále.

Tj., jak bylo předvedeno na příkladu obr. 2, formy grafického zpodobnění různých druhů sociálních statistik mohou být velmi informativní a obzvláště při svém porovnávání v jednom souřadnicovém systému. Současné počítačové prostředky umožňují ve stejném souřadnicovém systému velmi jednoduše mezi sebou porovnat statistiky z různých časových úseků charakterizujících ten či onen aspekt života společnosti a poskytnout adekvátní představu o jeho dynamice a tím pádem také o efektivitě politiky ve smyslu její shody se zájmy společenského vývoje nebo naopak její shody se zájmy vnitřních nebo zahraničních zotročovateli.

V podstatě pro to, abychom pochopili obr. 1 a 2, nemusíme mít vysokoškolské vzdělání z matematiky, stačí trochu důvtipu a trpělivosti na úrovni požadavků střední školy nebo amatérského sportu.

Ovšem obáváme se, že ani této úrovně nejsou schopni dosáhnout tací naši „politici“ jako: Alina Kabajevová, která relativně nedávno seskočila z gymnastické kladiny přímo mezi politickou „elitu“; Josif Kobzon, který přešel od umění k showbyznysu a dalšímu podobnému podnikání; Světlana Žurovová (zástupkyně tiskové mluvčí), která jen nedávno sundala své brusle a mnoho dalších. Ale právě takovito kandidáti a poslanci jsou vybíráni cíleně, jejich úkolem je totiž dělat „piár“ uplatňované politice, a pokud si s tímto úkolem dokáží poradit, tak je jim umožněno těšit se z postavení poslance, aniž by za něco nesli odpovědnost a dokonce *aniž by v politice pracovali – protože v politice pracují „výkonní úředníci“ z aparátu, které společnost nezná*. A takový poslanec, který se začne opravdu zabývat politikou v zájmu lidí, se příště již poslancem nestane¹.

V důsledku uplatňování takového druhu kádrové politiky od roku 1993 **Státní дума a lídři dumských frakcí nezmoudřeli a nestali se z nich profesionálnější manažeři**, i když za více než 15 let existence Dumy se tam stačila vytvořit určitá rutina byrokratického úřadování. Jenže to není nic, co by společnost potřebovala od státního orgánu, který má být orgánem zastupitelské demokracie a ne strojem hlasujícím podle objednávky.

S podmínkou, že je zajištěna metrologická průkaznost a reprezentativnost vzorků, může být v procesu řízení posuzováno složení souboru statistik, jednotlivé statistiky a jejich vzájemná souvztažnost; mohou být analyzovány příčinné souvislosti sociálních a přírodních jevů a statistik a mnohé další, a proto:

- Kompetentnost při řízení předpokládá přesnost při výběru neměnného postupu a metodologie pro sběr a zpracování údajů souboru metrologicky průkazných statistik, na kterém by po dlouhou dobu zahrnující život mnohých pokolení mohla být založena politika státu.

¹ Tak například poslankyně N.V. Krivel'skaja (v některých publikacích uváděná jako Krevel'skaja), která projevila iniciativu při organizování slyšení v parlamentu týkajícího se Koncepce společné bezpečnosti, které se konalo 28. listopadu 1995, již do Dumy v následujících volebních obdobích nekandidovala, protože se přece již v tomto případě ani nejedná o „vysokou“, ale „velmi vysokou“ politiku, která nespadá do kompetence obyčejných poslanců, a dokonce ani do kompetence předsedy Dumy. Kdo ví, kde je dnes konec bývalému předsedovi Nejvyššího sovětu RSFSR, který se po podzimním státním převratu provedeném B. N. Jelcinem and Co. stal mluvčím Státní dumy prvního volebního období – I. P. Rybkin, když, *aniž by se zamyslel nad tím, komu tam má vlastně sloužit*, podepsal doporučení k provedení slyšení v parlamentu ohledně šíření materiálů Koncepce společné bezpečnosti ve společnosti a jejich možné aplikace v praktické politice – prezidentem, vládou a budoucími poslaneckými sbory Dumy?

1. Nedávné události

- Demokracie předpokládá nejenom existenci takového souboru statistik, o který se musí při své činnosti opírat státní aparát, ale i výkazovou kontrolu práce osob, kterým společnost na základě tohoto statistického přístupu svěřila do rukou své řízení. S výjimkou některých hodně specifických statistik, které skutečně mohou představovat státní tajemství, musí být absolutní většina statistik z tohoto souboru přístupná společnosti *v nezfalšované podobě*, protože právě ony musí tvořit tu informační základnu, podle které může v podmínkách reálné demokracie občanská společnost kontrolovat činnost státního aparátu.

Pokud budeme z těchto pozic hodnotit „zprávu“ V. V. Putina pro Dumu, tak se jedná jenom o plané tlachání, které mělo posloužit pouze jako piár ve vztahu k davu¹, který je z hlediska řízení negramotný a v důsledku toho v podstatě ničemu nevládne, a jehož představitelé seděli v sále, kde se četla „zpráva-nezpráva“, neboť Duma „sežrala“ tuto „zprávu“ bez jakýchkoliv principiálních námitek: vzneseny byly pouze námitky a připomínky *k jednotlivostem stojícím mimo statistiky, z hlediska kterých vždy takové jednotlivosti vynívají nejednoznačně* – tj. tyto připomínky mohou z tohoto úhlu pohledu být jak správné, tak i nesprávné.

A v podstatě, pokud informační základ státního řízení tvoří dobře promyšlený soubor statistik charakterizující všechny významné aspekty života společnosti, není žádný důvod, aby představitelé státu vystupovali před společností na nějakém jiném informačním základě.

Tj. jestliže představitelé státu při své veřejné činnosti neoperují s pro ně tematickými statistikami, je to důsledek a projev skutečnosti, že státní řízení není ve vztahu k životu adekvátní, neboť se neopírá o soubor statistik.

Mimoto současná organizační kancelářská technika umožňuje jakoukoliv souhrnnou informativní dokumentaci předložit auditoriu ihned a neztrácet zbytečně čas ústní a méně srozumitelnou interpretací zprávy o provedené práci, ale okamžitě přejít k zobrazení výsledných statistik na velké obrazovce zasedacího sálu nebo k jejich synchronizovanému zobrazení na počítačích účastníků zasedání. Potom je možné přistoupit k věcnému projednávání předložených statistik, jejich vzájemné provázanosti, dynamiky, podmíněnosti a návaznosti na sociální procesy. Zpráva premiéra přece v občanské společnosti a demokratickém právním státě není trůnním proslovem samovládné královny, který musí její věrní poddaní vyslechnout s nadšením...

Uvědomuje si to sám V. V. Putin? To je otevřená otázka, ale možná že ne, neboť jeho právní vzdělání není z hlediska řízení průkazné a především není tím základem, který by mu umožnil adekvátně posuzovat procesy probíhající v oblasti ekonomiky a financí a jejich řízení²; a také kádrovou politiku³.

¹ «Publikum tvoří sešlost určitého počtu (většinou velice omezeného) vzdělaných a samostatně myslících lidí; dav je sešlost lidí, kteří žijí podle *tradic* a přebírají názory *autorit*, jinými slovy - lidí, pro které

Je zakázáno chtít,

osobní názor mít. (Perifráze aforismu z „Hoře z rozumu“ od A.S. Gribojedova, dějství III, obraz 3: - text je uveden v poznámce pod čarou citovaného zdroje).

Takoví lidé se v Německu nazývají Philisteren/šosáci, a dokud se v ruském jazyce pro ně nenajde zdvořilé pojmenování, budeme je tak nazývat» (V. G. Belinskij - Verše M. Lermontova, Sebrané devítidílné spisy, díl 3., Články, recenze a poznámky, únor 1840 – únor 1841. Příprava textu V. E. Bograda, M., Umělecká literatura, 1976).

Od dob V. G. Belinského se význam slova „publikum“, tak jak ho v ruském jazyce specifikoval, neujal a v mnohých kontextech je slovo „publikum“ synonymem ke slovu „dav“, „společnost“, „skupina lidí“. A slovo „dav“ se v Koncepci společné bezpečnosti podle jeho definice stalo termínem.

² K tomu je nutné ovládat nástroje: 1) lineární algebry, 2) teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky, 3) operační analýzy, 4) dostatečně všeobecné (ve smyslu univerzálnosti její aplikace) teorie řízení.

³ Ve svém vystoupení v Dumě 6. dubna 2009 V.V. Putin prohlásil: „*Ve vládě pracují vysoce kvalifikovaní odborníci*“. – Pokud jsou to opravdu vysoce kvalifikovaní odborníci, tak proč se celá léta zabývali vytvářením potenciálu pro to, aby nazrávající globální krize dolarového obratu zasáhla i Rusko? – Pokud se však jedná o hlupáky a škůdce, tak je odpověď na tuto otázku jednoznačná: vysoce kvalifikovaní škůdci jednali prostřednictvím nekompetentních hlupáků.

Čerstvý příklad k tématu: «Samotné ministerstvo financí na konci dubna vstoupí na trh s novou emisí dluhopisů v objemu 10 – 20 miliard rublů. Napřed na trhu realizuje menší částky již vydaných emisí, „jedná se o několik miliard rublů“, a ke konci dubna „přejde k novým emisím v hodnotě 10 – 20 miliard rublů.“» (<http://www.newsru.com/finance/14apr2009/koudrine.html>). V podstatě je třeba tyto úkoly řešit emisí peněz, a ne emisí dluhopisů, na které bude třeba vyplácet úroky, čímž se programuje nedostatek objemu peněžní zásoby v budoucnosti.

Ale jak musí být zřejmé z části 1.4, jsou natolik neprofesionální, že ani nejsou schopni vypracovat z hlediska řízení průkazný soubor kontrolních parametrů sociálně-ekonomického systému RF.

Nechápe to ani B. V. Gryzlov.

A jestliže „zprávu-nezprávu“ V. V. Putina ze dne 6. dubna 2009 porovnáme s podobnými doklady ústředního výboru KSSS na sjezdech strany, tak dokonce i v dobách stagnace za L. I. Brežněva byly tyto zprávy ústředního výboru informativnější, z čehož vyplývá, že byl ústřední výbor demokratičtější a ve vztahu k obyvatelstvu SSSR uctivější než současná byrokracie.

Nechápe to však ani hlavní legální „opozičník“ G. A. Zjuganov se svými soudruhy, protože jinak by všechno, co je napsáno v části 1.4 této práce, musel vyhlásit z dumské řečnické tribuny a muselo by to být zveřejněno v tiskových materiálech Komunistické strany RF.

2. Krize v Rusku – krize „elitářského“ idiotismu v pokusu vrátit společnost do rodového zřízení

Poté, kdy 1. března 2009 proběhly volby do místních orgánů, média oznámila, že syn předsedy dolní komory Státní dумы B. V. Gryzlova Dmitrij utrpěl ve volbách v Petrohradě porážku. Takže mu tak vznikl problém najít si práci.

«„Poradili jsme se s Dmitrijem Gryzlovem a rozhodli jsme se, že jeho syn vstoupí do politické strany Jedinaja Rossija“, řekl dopisovateli ZAKS.Ru mluvčí Petrohradského zákonodárského shromáždění, lídr petrohradských „jedinorossov“ Vadim Tjuľpanov. Podle slov mluvčího stačí, aby Gryzlov mladší napsal žádost a podle stanov strany získá po uplynutí půl roku stranický průkaz. „Je možné, že do strany vstoupí za půl roku a možná i o trochu dříve. My pro nikoho žádné výjimky neděláme“, vysvětlil Tjuľpanov.

Když mluvil o pracovních perspektivách Dmitrije Gryzlova v regionálním stranickém oddělení, Vadim Tjuľpanov poznamenal, že „buď stane v čele, nebo bude pracovat s mládežnickým křídlem a mít na starosti jeho koordinaci s mládežnickými organizacemi.“ Tjuľpanov také prohlásil: „Jestliže dříve jsem ho znal velice zběžně, tak po půlhodinovém rozhovoru jsem zjistil, o jak velice erudovaného a sečtělého člověka se jedná a zaradoval se za naši mládež“.

Připomeneme, že se syn mluvčího Státní dумы, předsedy Nejvyšší rady Jedinouj Rossii Borise Gryzlova, Dmitrij Gryzlov účastnil voleb do místních orgánů „Georgijevskeje“ ve Frunzenském obvodu, ve kterých neuspěl. V rozhovoru pro časopis Gorod 812 potom obvinil vedení petrohradského stranického oddělení z organizace nepoctivých voleb a prohlásil: «*Fakticky volby organizovala místní Jedinaja Rossija, jejíž činnost řídil člověk blízký vedení Zákonodárského shromáždění, který funguje jako spojka mezi byznysem a zločineckým podsvětím na straně jedné a státní mocí na straně druhé. Všichni to o něm vědí, ale bojí se s tím něco udělat. Právě tento člověk se mnou bojoval a zabránil mému zvolení*“ (část citace jsme zvýraznili kurzívou¹)» (<http://www.zaks.ru/new/archive/view/54824>, 12. března 2009).

A další článek:

«Dmitrij Gryzlov (syn mluvčího Státní dумы a předsedy Nejvyšší rady politické strany Jedinaja Rossija Borise Gryzlova) byl dnes na zasedání prezidia politické rady přijat do strany, informuje dopisovatel ZAKS.Ru.

Za zmínku přitom stojí, že podle nového znění stanov Jedinouj Rossii je pro vstup do strany nutná půlroční lhůta, kdy se kandidát pro vstup do strany nachází v postavení stoupence strany. Jedinorossové nejednou zdůrazňovali důležitost nových změn i institutu stoupenců. Lídr petrohradského oddělení Jedinouj Rossii Vadim Tjuľpanov dříve prohlašoval, že Gryzlov mladší [musí do strany vstoupit podle platného postupu](#), a tvrdil, „že výjimky neexistují pro nikoho.“

„Tím, že Dmitrij Gryzlov vstoupil do strany bez půlročního čekatelství v řadách stoupenců, jsme nic neporušili“, řekl dopisovateli ZAKS.Ru šéf frakce Jedinaja Rossija Petrohradského zákonodárského shromáždění Vjačeslav Makarov.

Podle slov Makarova má prezidium politické rady právo při přijímání lidí do strany tento požadavek obejít. Poslanec dodal, že postup přijímání Dmitrije Gryzlova do strany proběhl v souladu se stanovami a ostatními předpisy.

„Lhůta být dodržena může a nemusí“, řekl Makarov. Prohlásil, že pobyt lidí v řadách stoupenců je nutný pro to, aby byla možnost *kandidáta do strany*² blíže prověřit a v případě Dmitrije Gryzlova je to zbytečné, protože ho straníci znají dostatečně dobře.

Sám Dmitrij Gryzlov vysvětlil, že v roce 2001 byl zakladatelem Molodžoňnogo Jedinstva, jehož právním nástupcem je dnes Molodaja gvardija, z čehož podle Gryzlova vyplývá, že je automaticky stoupencem strany od roku 2001.

Se třetí verzí přišel předseda regionálního stranického výkonného výboru Dmitrij Jurjev. „Dmitrij Gryzlov nejednou prohlašoval, že je stoupencem Jedinouj Rossii“, řekl Jurjev. „Je oficiálně zaregistrovaným stoupencem strany v Krasnogvardějském obvodu. To znamená, že se v této pozici nachází již kolem dvou let. Zjistili jsme to, když jsme prostudovali nezbytnou dokumentaci. Co se týká slov samotného Dmitrije o tom, že je stoupencem od roku 2001, tak zde asi dobře tu věc nepochopil. V době, kdy se stal stoupencem, nebyl postup povinného setrvání mezi stoupenci nezbytnou podmínkou členství ve straně.“

Jurjev také dodal, že otázka jmenování Dmitrije Gryzlova do pozice kurátora Molodoj Gvardii je zatím předčasná. Dmitrij Gryzlov informoval, že po svém vstupu do strany se stane kurátorem

¹ V právním státě se lidé obvykle s podobných „osočování“ zodpovídají u soudu, neboť pokud se fakta neprokáží, jedná se o pomluvu, přičemž v daném případě i politické strany Jedinaja Rossija, jejíž „obchodní pověst“ taková prohlášení poškozují.

² Tak je to uvedeno v citovaném textu.

mládežnické politiky Jedinoj Rossii v Petrohradě. Podle slov Gryzlova se po zasedání prezidia politické rady městského stranického oddělení, mezi jehož členy byl přijat, setkal s Vadimem Tjuľpanovem, který mu řekl o jeho možné budoucí pracovní pozici.

Gryzlov dodal, že zatím ještě neměl možnost mluvit se současným šéfem městského mládežnického oddělení strany Alexejem Civiljovem.

Ještě podotkneme, že žádná oficiální funkce „kurátor mládežnické politiky“ do dnešního dne ve straně neexistovala» (<http://www.zaks.ru/new/archive/view/55001>, 18. března 2009).

A jak se D. B. Gryzlov stačil předvést předtím, než kandidoval na poslance a prohrál volby? To je otázka do diskuse. Jeden ze zveřejněných článků informuje:

«Dima Gryzlov je jedním z nejoblíbenějších ženichů v Rusku. Je to přece jen jediný syn lídra politické strany Jedinaja Rossija, mluvčího Státní dумы, třetí osoby ve státě, nejuzavřenějšího ruského politika. Syn však na rozdíl od svého otce nemá ve zvyku chovat se uzavřeně. Dima se velice rád seznamuje. Například si celé hodiny povídá s děvčaty na webových seznamkách. A v době, kdy právě není pohroužen ve virtuálním světě, zachraňuje od hladu a nemocí koně, stojí v čele veřejné organizace Dar a vůbec se snaží změnit svět k lepšímu.

Toto přání, jak je řečeno na webu Gryzlova mladšího, mu bylo předáno na genové úrovni. Ale tuto mladíkovu unikátní schopnost z nějakého důvodu vládní strana neoceníla. Tatínek – Boris Gryzlov – na počínání své ratolesti vůbec nereaguje. Takže je třeba o sobě dát vědět z televizní obrazovky. Nedávno se Dmitrij Gryzlov stal moderátorem vlastního pořadu Území svobody na novém „pítěřském“ kanálu VOT. V živém vysílání vystupuje se svými opozičními řečmi a osměluje se kritizovat (jaká to nemyslitelná věc!) samotnou stranu Jedinaja Rossija! Tatínek však zůstává nepohnut. Dokáže se syn dovolat svého otce?» (<http://www.fontanka.ru/2007/10/24/023/>, 24. října 2007).

Tyto informace z webu Fontanka.ru nás přivádějí na myšlenku, že D. B. Gryzlov je to samé, co i K. A. Sobčaková pouze v mužské podobě a „odlehčené“ verzi „softu“...

V daném případě je však důležité něco jiného:

- především je nezbytné poukázat na to, že je fakticky společnosti předkládán návrh na přiznání genetických práv zaujímat mocenská postavení představitelům některých rodin („...snaží se změnit svět k lepšímu“ – to je ovšem nutné se určitým způsobem podílet na moci, a dále: „toto přání, jak je řečeno na webu Gryzlova mladšího, mu bylo předáno na genové úrovni“);
- lidé jasně řekli D. B. Gryzlovovi ve volbách své „ne – dělej něco jiného, v politice tě nechceme...“;
- aby však politická kariéra jedné z ratolestí prvních osob ve státě mohla pokračovat, byla přijata „stranická opatření“, „napravující chybu hloupého lidu, který neví, co je pro něj dobré“.

Jak je známo, tak současný ministr obrany RF Anatolij Eduardovič Serdjukov je zetěm stávajícího prvního vicepremiéra Viktora Alexejeviče Zubkova. Pokud si porovnáme chronologii jejich životopisů¹, tak vzniká

¹ **Viktor Alexejevič Zubkov** (15. září 1941, obec Arbat, Kuvšinský okres, Sverdlovská oblast) — ruský státní činitel, ekonom, kandidát ekonomických věd, v 1991 — 2004 náměstek šéfu různých ministerstev a úřadů. V 2004 — 2007 šéf Ruského federálního úřadu finančního monitoringu. Od 14. září 2007 do 7. května 2008 byl předsedou vlády Ruské federace. ^[1] Od 7. do 8. května do jmenování nového předsedy vlády byl zastupujícím předsedou vlády RF. Od 12. května 2008 byl prvním náměstkem předsedy vlády RF ve vládě Vladimira Putina. Předseda správní rady Gazpromu. (http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%97%D1%83%D0%B1%D0%BA%D0%BE%D0%B2_%D0%92%D0%B8%D0%BA%D1%82%D0%BE%D1%80).

Anatolij Eduardovič Serdjukov (nar. 8. ledna 1962, obec Cholmskij Abinského okresu Krasnodarského kraje) — ruský státní činitel, ministr obrany Ruské federace od února 2007.

Služba v armádě a vzdělání

Anatolij Serdjukov ukončil v roce 1984 Leningradský institut sovětského obchodu, a v roce 2001 Sankt-Petěrburgskou státní univerzitu. Ukončené obory — ekonom a právník. Od roku 1984 do roku 1985 sloužil v Sovětské armádě, do civilu odešel v hodnosti svobodníka.

Podnikání

Serdjukov pracoval od roku 1985 do roku 1991 jako zástupce vedoucího sekce a později jako vedoucí sekce obchodu č. 3 Lenmebel'torg (Leningrad). V letech 1991 — 1993 byl ve funkci zástupce obchodního ředitele Lenmebel'torgu.

Od roku 1993 pracoval v AO Mebel'-Market (a.s.) Sankt-Petěrburg jako zástupce (1993) a následně ředitel marketingu (1993—1995) a generální ředitel (1995—2000).

Práce v Ministerstvu daní a odvodů

Od roku 2000 do roku 2001 Anatolij Serdjukov pracoval jako zástupce vedoucího Obvodní inspekce ruského Ministerstva daní a odvodů č. 1 pro Sankt-Petěrburg (specializované na práci s největšími plátcí daní v Sankt-Petěrburgu). V květnu roku 2001 byl jmenován zástupcem ředitele správy Ministerstva daní a odvodů pro Sankt-Petěrburg a v listopadu roku 2001 přímo vedoucím.

2. Krize v Rusku – krize „elitářského“ idiotismu...

dojem, že A. E. Serdjukov dělal svoji kariéru, pokud ne díky přímé a cílevědomé podpoře svého tchána, tak v odlesku jeho funkcí a díky lokajské podlézavosti představitelů byznysu a státní byrokracie vůči jeho tchánovi. Jinými slovy, pokud by se v minulosti ženou A. E. Serdjukova stala jiná dívka, měli bychom teď v Rusku jiného ministra obrany.

Ministr průmyslu a obchodu Viktor Borisovič Christěnko je podruhé ženatý s ministryní zdravotnictví a sociálního rozvoje Taťanou Alexejevovou Golikovovou.

«Ruský diplomat, stálý zástupce RF při Evropské unii Vladimir Čižov si myslí, že se jeho syn Vasilij (jeden z pracovníků ruské mise při NATO zbavený akreditace) stal obětí provokace.

Kromě toho velvyslanec charakterizoval jednání NATO jako „zcela neopodstatněné a čistě politické“ a poznamenal, že „dobře ví, jak tato organizace (NATO – red. KP) funguje“.

„Můj syn zde figuruje jako oběť velké provokace“, cituje Čižova [RIA Novosti](#).

Připomeneme, že 30. dubna 2009 vedení NATO nařídilo vypovědět dva ruské diplomaty, pracovníky mise RF při Alianci, přičemž jedním z těchto pracovníků je syn stálého zástupce RF při EU Vladimira Čižova – 23letý Vasilij Čižov, který před třemi lety ukončil MGIMO (Moskevskou státní vysokou školu mezinárodních vztahů ministerstva zahraničních věcí RF).

Pracovníky ruské mise, staršího poradce stálého zastoupení, šefa politické sekce Viktora Kočukova a ataše stálého zastoupení, výkonného tajemníka mise Vasilije Čižova, obvinili ze „špionážní činnosti neslučitelné s postavením diplomata“ (<http://spb.kp.ru/online/news/485315/print/>).

Toto jsou všeobecně známé příklady klanovosti a nepotismu na federální úrovni státní moci.

Ale na úrovni regionů je to stejné. Jedna ze zpráv k tomuto tématu, která prosákla až na federální úroveň:

«V Permském kraji jednorossové aktivně protlačují do míst v Mládežnickém parlamentu kraje „své lidi“. Do seznamu se tak z Jedinoj Rossii dostalo již 30 lidí, informuje [RIA Novyj region](#), i když formálně má strana právo pouze na 12 mandátů.

V novém orgánu, do kterého se volby mají konat 5. dubna, bude celkem 60 lidí. 30 z nich jmenují členové „dospělého“ parlamentu strany. Ještě třicet poslanců se tam dostane z jednomandátových obvodů po svém zvolení na takzvaných obvodních konferencích.

„Molodogvardějcy“ uspěli své kandidáty nominovat ve všech jednomandátových obvodech, ale ti, kteří nebudou zvoleni, budou jmenováni na základě kvóty Jedinoj Rossii.

„Rozhodnutí o sestavě jmenovaných „pověřenců“ bylo přijímáno v uzavřeném režimu na prezidiu regionální politické rady na základě nejasných kritérií“, řekl permskému týdeníku [Novyj kompaňon](#) zdroj ze strany.

Podle neoficiálních údajů si mezi sebou kvótu rozdělí poslanci krajského zákonodárského shromáždění a další jednorossové „se statusem“, aby „protlačili“ do Mládežnického parlamentu své děti (část citace jsme zvýraznili)» (<http://www.stroy-diz.ru/smi-v-prikame-edinorossy-protalkivayut-svoix-detej-v-molodezhnyj-kraevoj-parlament.html>).

[2. března 2004](#) byl jmenován náměstkem ministra Ruské federace pro daně a odvody. Za dva týdny [16. března 2004](#) se stal zastupujícím ministrem Ruské federace pro daně a odvody.

Nařízením [vlády Ruské federace](#) ze dne [27. července 2004](#) č. 999 byl jmenován šéfem ruského [Federálního daňového úřadu](#).

Ministr obrany

[15. února 2007](#) byl Anatolij Serdjukov jmenován ruským [ministrem obrany](#). (<http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%B5%D1%80%D0%B4%D1%8E%D0%BA%D0%BE%D0%B2>).

«Ruský ministr obrany Anatolij Serdjukov si podle informací oficiálního webu ruské vlády v minulém roce vydělal 3,5 mil. rublů. Nevlastní žádná osobní auta, je pouze majitelem pozemku o ploše 1 200 m² a rodinného domu s plochou 182 m².

Příjmy jeho manželky Julie Pochlebeninové v minulém roce dosáhly výše 9,277 mil. rublů. Na ministrovu manželku jsou zapsány tři pozemky s celkovou plochou 52 200 m² a několik prostor o ploše 1 044,8 m². Kromě toho si ministrová manželka pronajímá prostory o ploše 971,4 m².

V osobním vlastnictví má paní Pochlebeninová dva automobily - Volkswagen a Toyota Land Cruiser. Dcera ministra obrany Natalia Serdjukovová vlastní byt o ploše 161 m² a v roce 2008 neměla žádné příjmy» (http://www.infox.ru/authority/mans/2009/04/10/ZHyena_Syerdyukova_v.phtml); v roce 2006 A. E. Serdjukov přiznal příjmy v objemu 1,253 mil. rublů (http://www.krassever.ru/piece_of_news.php?fid=4269).

- Pokud tedy budeme věřit teorii o ceně práce, tak na jejím základě můžeme usoudit, že v roce 2008 A. E. Serdjukov pracoval (ve smyslu přínosu prospěchu své vlasti) téměř třikrát více než v roce 2006. Mohl by se tedy podělit s E. Nabiullinovou a V. Christěnkem svým know-how, jak za dva roky zvýšit produktivitu práce v národním hospodářství třikrát...
- Pokud však teorii o ceně práce věřit nebudeme, tak se A. E. Serdjukov i s ohledem na jeho dvouletý kariérní růst stejně jako všichni ostatní „elitáři“ účastnil lichvářsky-inflačního okrádání obyvatelstva RF.

Synáček petrohradské guvernérky V. I. Matvijenkové – Sergej Vladimirovič také není obyčejným zámečником, obvodním lékařem nebo učitelem. Je to jeden z matadorů stavebního byznysu v regionu, viceprezident Vněštorgbanky a „velký vědec“ - «má vysokoškolské vzdělání z oboru „mezinárodní ekonomika“ a „finančně-úvěrový management“. V USA studoval systém organizování managementu a finanční kontroly na bázi velkých korporací» (<http://www.anticompromat.ru/matvienko/matv2bio.html>), je odborníkem na „informační technologie“ a zajišťování informační bezpečnosti v bankovníctví a kandidát ekonomických věd (2002), doktor ekonomických věd (2007, kdy mu bylo 34 let)¹.

Ale i opozice stojící proti státní moci se vyznačuje stejnou klanovostí a nepotismem: Marie Jegorovna Gajdarová je se svou politickou kariérou tím nejznámějším příkladem.

¹ Zároveň lze na internetu dohledat fakta z jeho životopisu poněkud jiného druhu:

«Pokud se podíváme do hlášení Hlavní policejní správy Sankt Petěrburgu ze dne 13. července 1994, tak najdeme zprávu Obvodního policejního oddělení, kde se občanka Rožkova obrací na policii s oznámením, že v době mezi 20.00 a 20.30 hod. dva neznámí útočníci vtrhli do jejího bytu a vyhrožovali jí i jejímu synovi A.V. Rožkovovi a odnesli si určité množství jejich cenných věcí včetně granátového náhrdelníku a dalších cenných věcí. Na základě dané skutečnosti bylo zahájeno trestní řízení podle §145 Trestního zákoníku RF (loupež spáchaná pod pohrůzkou násilí).

Již 16. července 1994 byli na základě pátrání zadrzeni Jevgenij Igorjevič Murin a, pozor... Sergej Vladimirovič Matvijenko. Zadržení byli obviněni, část ukradených věcí u nich byla nalezena. Je pravda, že nynější viceprezident vlivné Vněštorgbanky si v cele odseděl méně než tři dny. Za zmínku stojí, že svou vinu přiznal ihned a zbylé dny čekal na pomoc od maminky. 18. července Valentina Matvijenková přiletěla z Maltý, kde v té době pracovala jako velvyslankyně. Výsledkem bylo, že jako zajišťovací opatření pro Sergeje Matvijenka postačilo jeho písemné prohlášení o nevycestování, zatímco jeho spoluviník Murin zůstal sedět v cele předběžného zadržení.

V průběhu vyšetřování se zjistilo, že to nebylo poprvé, kdy se Murin a Matvijenko s poškozeným A.V. Rožkovem setkali. Již 10. května toho roku Rožkova s dalšími třemi mladými lidmi zbili tak, že se svými zraněními putoval do nemocnice. Ještě poznamenáme, že se následně u Sergeje Matvijenka objevilo alibi, najednou se totiž ukázalo, že byl vlastně na návštěvě u své mámy na Maltě, takže nehledě na dříve zjištěné skutečnosti prostě Rožkova bít nemohl.

Skutečnost, že již dříve poškozeného zmlátili, nám pomáhá pochopit, proč poškozený tak lehce souhlasil se všemi následujícími ponižujícími požadavky vyděračů, kteří se, když ho 13. července 1994 z ničeho nic náhodně potkali na ulici, rozhodli, že jim dluží 40 000 rublů. Nechat se surově podruhé zbít a znovu skončit v nemocnici se mu už očividně nechtělo. I kdyby po něm chtěli milión rublů, tak by jim ho dal, jenom aby ho nemlátili.

Bohužel však neměl ani těch čtyřicet tisíc, a tak nešťastný Rožkov navrhl, že si koupí právo v klidu chodit po ulici za knihy, které měl doma. Sergej Matvijenko se již tehdy vyznačoval touhou po znalostech, takže ho ten návrh zaujal. Vždyť bylo možné ty knihy v nejhorším případě alespoň prodat. Murin a Matvijenko se tedy vydali k Rožkovovi domů a cestou přibráli i další potenciální oběť vydírání, Murinova spolužáka s příjmením Lipgard, kterého měli v úmyslu „podojit“ později. Podle výpovědi svědků a poškozeného cestou Matvijenko Rožkova bil a jednou, zřejmě s cílem ho zastrašit, ho tak trochu přidusil.

Rožkova s jeho doprovodem do bytu vpustila jeho babička. Cestou částka dluhu z nějakého důvodu narostla až do 80 000 a Murin a Matvijenko, kteří se bezohledně vervali do pokoje poškozeného, začali ihned zabavovat majetek na úhradu „dluhu“. Do tašek poskládali velké množství knih, sebrali řadu cenných věcí včetně granátových korálů v ceně 60 000 rublů. Asi si mysleli, že tento šperk zaujme knihomily upřednostňující Kuprina. Nepohrdli ani kalkulačkou „Elektronika“, fenem a dokonce... ani rýsovadlem. To tihnutí ke studiu je prostě věc nevykořenitelná.

Na chodbě těžce vzdychajíc na svůj osud čekal nešťastný Lipgard i s babičkou poškozeného Rožkova. Ta však nehledě na svůj pokročilý věk nehodlala přihlížet probíhající loupeži. Vyběhla na ulici a začala volat o pomoc. Brzy se k ní přidala další žena.

Takový vývoj událostí však lupiči neočekávali a museli proto rychle vzít nohy na ramena, přičemž stačili sebrat pouze jednu tašku s lupem a zbytek tam museli nechat. Rožkova odvezli do nemocnice, kde bylo opět diagnostikováno ublížení na těle a jeho máma napsala oznámení na policii. Výsledkem bylo zahájení trestního řízení č. 187898, které vedla starší vyšetřovatelka 3. oddělení vyšetřovacího útvaru Hlavní policejní správy města Sankt Petěrburgu podplukovnice R.V. Žukovová. Vyšetřováním byla vina Murina a Matvijenka z loupeže a způsobení ublížení na zdraví prokázána.

Jevgenij Igorjevič Murin, narozený roku 1974, vlivné rodiče neměl, a proto brzy skončil „v místech ne tak vzdálených“ [pozn. překl. oficiální výraz ruského zákonodárství do roku 1917 označující, že odsouzený nebyl odeslán na Sibiř moc daleko, za těžké zločiny býval odeslán „do vzdálených míst“ Sibiře.]» (<http://www.lenpravda.ru/monitor/268811.html>).

Ani tisková služba ministerstva zahraničí, ani tisková služba Smolného tyto informace nepotvrdily, ani nevyvrátily. Jsou určeny k veřejnému zapomení, a proto jim může každý buď věřit, nebo je brát jako „černý píár“, jak bude chtít. Nikdo z prvních novinářů, kteří tyto informace zveřejnili, nebyl zažalován pro pomluvu.

I bez toho všeho je životopis S.V. Matvijenka charakteristický pro pretendenty dědičně-klanové „elity“ Rossionie. V podstatě tento případ vypadá velice pravděpodobně, neboť mravy a etika rossionské „elity“ plodí mnoho reálných skutečností podobného druhu.

2. Krize v Rusku – krize „elitářského“ idiotismu...

A nikdo z dětí a příbuzných místních a federálních „papalášů“ ani „nižších šéfků“ se z nějakého důvodu nehrne do nějaké obyčejné práce ve státě, tak nevysvětlitelně „moudře“ řízeném jejich staršími příbuznými a blízkými. Nechtějí žít na vesnici (jako je ta Valdajská, o které šla řeč v části 1.2) nebo v nějakém dělnickém městečku, kde vlivem „živelné krize“ (jak nám vtoukají do hlavy premiér i prezident) zkrachoval jediný závod, na kterém se drželo celé město... Všechny jejich ratolesti cítí „genetické tíhnutí“ k nějaké obzvláště prestižní a vysoce odměňované funkci, kde nás hodlají „zastupovat“, tam kandidují a tam jsou dosazováni, jestliže ne v důsledku přímé a cílené podpory svých rodných a blízkých, tak díky lokajské podlézavosti veškeré byrokracie vůči všem stojícím v hierarchii moci výše.

Všechno uvedené výše v části 2, je viditelnou složkou procesu formování dědičně-klanové „elity“ v postsovětské RF, jeho základ spočívá ve stádních instinktech a nelidském typu struktury psychiky¹ absolutní většiny „elitářů“. To znamená, že tato statistika vzniká z větší části na základě **nevědomých automatismů chování** množiny „elitářů“ a pretendentů stát se „elitáři“, i když mezi nimi jsou i idioti přesvědčení o své genetické nadřazenosti a jednající zcela cílevědomě.

Tento proces se však nezrodil v postsovětské RF, je pokračováním procesu, který začal ihned po říjnové revoluci 1917² a byl potlačován v době, kdy stát řídil J. V. Stalin³, a který se po jeho odstranění opět rozvinul⁴ a vedl ke krachu SSSR přivozenému jeho vlastními „elitami“, kterým státní ideologie sociální spravedlnosti nevoněla. Chtěli se stát celkem specifickou skupinou buržoustů – rentiéry, aby nemuseli pracovat, ale „žili si z úroků“ a měli všechno; nebo aby mohli parazitovat v jiné podobě – vytvořit a uzákonit si nějaký jiný „elitářský“ status a žít ze „statusové renty“ z něho plynoucí. V postsovětské době se tento proces vytváření dědičně-klanové „elity“ kontrolující nejnějnější a nejprestižnější druhy činností rozeběhl bez jakýchkoliv ideologických překážek a brzd mravně-etického charakteru.

Masovost tohoto procesu je vyjádřena snížením kvality práce ve všech oblastech činnosti okupovaných „elitou“: v politice, vědě, technice, umění apod. Uvedeme pár příkladů:

- Vtip z časů N. S. Chruščova „Až budeš na mizině, tak se ožeň s Radou Adžubej“: A. I. Adžubej (1924 – 1993) se poté, kdy si v roce 1949 vzal dceru N. S. Chruščova Radu, svou spolužačku, napřed stal šéfem Komsomolské pravdy (1957 až 1959), a potom polooficiálních novin SSSR - deníku Izvestija (1959 až 1964).

Syn N. S. Chruščova Sergej se stal „významným“ konstruktérem raketové techniky (doktor matematických věd, hrdina socialistické práce, laureát Leninovy ceny). V roce 1991 emigroval do USA, kde v roce 1999 požádal o americké občanství a jeho prosbě bylo vyhověno. Pracuje jako profesor politologie na Brownově univerzitě (kde na rovinu řečeno pomlouvá historickou minulost své vlasti), stal se z něho tedy vlastizrádce.

Další syn N. S. Chruščova – Leonid «se na začátku roku 1941 v opilém stavu dopustil trestného činu a měl stanout před soudem, ale díky otci se nejen vyhnul potrestání, ale i soudu. Dalším zločinem Leonida

¹ Typy struktury psychiky jsou vysvětleny dále v části 4.4.

² Princip „dostal ses k moci - tak si jí užijej“ byl velice rozšířen.

³ A v tom také tkví jeden z hlavních důvodů nenávisťi všech „elit“, která je zaměřena spíše než na samotnou osobu J. V. Stalina na tu politiku, kterou ve vztahu k „elitářským“ klanům uplatňoval.

⁴ Dvě anekdoty ze sedmdesátých let 20. století.

První anekdota.

Vnuk se ptá svého dědečka generála: „Dědo, a až vyrostu, budu také generálem?“

Děda: „Budeš...“

Vnuk: „A maršálem?“

Děda: „Maršálem ne, ten má své vnuky.“

Pro děti, zetě, vnuky a pravnučky byly v poststalinových dobách na vyšších úrovních moci (a nejen v armádě) vytvářeny zbytečné, vysoce placené funkce (například pro tatínka E. T. Gajdara byla vytvořena admirálská hodnost v redakci novin). Tuto hojnost zbytečných funkcí postsovětská RF zdělila od SSSR. Ve výsledku 6. dubna 2009 si ve svém vystoupení v Dumě V. V. Putin postěžoval: „... v celém světě funguje takový trojúhelník: dole jsou vojáci a nižší důstojníci a čím více se pyramida zužuje, tím méně je vyšších funkcí, jako jsou generálové, admirálové apod. U nás se tato pyramida obrátila vzhůru nohama. Dole můžeme ty, kteří opravdu bojují a přijímají odpovědná rozhodnutí v bojovém poli, spočítat na prstech jedné ruky a nahoře se těch lidí ani nedopočítáte.“

Druhá anekdota.

Brežněv beseduje s vnukem: „Až vyrosteš, tak kým se chceš stát?“

— Generálním tajemníkem.

— A k čemu by nám byli dva generální tajemníci?

Připomeneme, že syn L. I. Brežněva Jurij byl od roku 1979 náměstkem ministra zahraničního obchodu SSSR (v roce 1983 ho z této funkce uvolnil Ju.V. Andropov a pověřil ho jinou prací, do Moskvy se vrátil v roce 1986), od roku 1981 byl kandidátem na člena ÚV KSSS. Když dostal vyznamenání a přebíral ho z rukou L. I. Brežněva, tak pronesl posvátnou frázi: „Děkuji, táto“.

Chruščova byla vražda jeho kolegy při pitce. Podle svědectví Stěpana Mikojana, který se s Leonidem přátelil, ho potom odsoudili a dostal osm let s odpykáním trestu na frontě»

(<http://www.stalin.su/book.php?action=header&id=15>). Takže, aniž bychom se museli přít, zda potom Leonid zahynul v boji, nebo se vzdal do zajetí a spolupracoval s hitlerovci, za což byl zastřelen, jeho dva zločiny a pozice, kterou k tomu zaujal N. S. Chrušov v obou případech úplně stačí, abychom jak otce, tak i syna charakterizovali příslušnými ruskými slovy.

- V našich dobách je Vjačeslav Nikonov – vnuk V. M. Molotova – obyčejným „politickým analytikem“ (šéfem fondu Politika), o kterém by nikdo nic nevěděl, pokud by tu nebyla dědičná příslušnost k politické „elitě“ Rossionie (babička – manželka V. M. Molotova – sionistka) a piár.
- Jegor Gajdar – syn kancelářského admirála (ohledně kterého si nikdo z námořních veteránů nemůže vzpomenout na nic dobrého), vnuk, který zradil ideály svého dědečka – spisovatele A. P. Gajdara. Jako premiér RF byl jedním z autorů ekonomického rozvratu na začátku devadesátých let, jehož příčinou byla jeho sečtělost v oblasti neadekvátní ekonomické vědy Západu; omezenost, která mu neumožnila včas pochopit neadekvátnost nastudovaného; domyšlivost a ambicióznost, které z něj nečinily politický subjekt, ale nástroj zahraničních politických subjektů, které jeho rukama realizovaly svou politiku ve vztahu k Rusku.
- Kapica Sergej Petrovič – vnuk stavitele lodí akademika A. N. Krylova, syn fyzika akademika a laureáta Nobelovy ceny P. L. Kapicy, doktor věd, profesor, televizní moderátor, který je *loajální k vnitřním mafím Ruské akademie věd*, s vlastními vědeckými výsledky podstatně horšího významu než byly úspěchy jeho otce i dědečka.
- Jeden z důvodů, proč první nadzvukové dopravní letadlo – sovětský Tu-144 – nezačalo být masově provozováno, spočívá v tom, že A. N. Tupolev (1888 – 1972) předal řízení své konstrukční kanceláře svému synovi - A. A. Tupolevovi (1925 – 2001)¹; ona i role samotného A. N. Tupoleva ve věci rozvoje letectví v SSSR není zdaleka jednoznačně kladná (řada zdrojů tvrdí, že na základě jeho udání v době represí nevině zahynul nejméně jeden člověk; popírat podobná obvinění na adresu A. N. Tupoleva je problematické, neboť i v poststalinských dobách byly některé mimořádné projekty jeho konkurentů pozastaveny již ve fázi vývoje *nemotivovanými rozhodnutími nejvyššího vedení SSSR*, což uvolňovalo cestu projektům konstrukční kanceláře A. N. Tupoleva, a zajišťovalo tak sociální úspěch členům – svou podstatou mafiánské skupiny, v jejímž čele stál A. N. Tupolev). Zmíníme také, že autorem ideje křídla s proměnlivou geometrií náběžné hrany realizované na Tu-144 byl R. L. Bartini, z jehož vizí sovětské letectví žilo nejméně desetiletí, přičemž zůstával v pozici vydědence.
- Sergej Fjodorovič Bondarčuk je významným filmovým hercem a režisérem. Jeho syn Fjodor Sergejevič Bondarčuk zatím významných úspěchů v umění nedosáhl, i když je úspěšným podnikatelem v showbyznysu s tendencí k politikaření.
- A. A. Širvindt starší je hercem a vynikajícím komikem. Jeho syn M. A. Širvindt je obyčejným moderátorem, zatímco by mohl být vynikajícím zámečníkem.

Kristýna Orbakajte – dospívající dívka s takovým hlasem a pohybovými schopnostmi, jako tehdy měla ona, by se na jakékoliv diskotéce našlo nemálo. Jenže na rozdíl od této většiny Kristýna měla tu výhodu, že máma se svými přáteli mohla nasměrovat její rozvoj potřebným směrem, dát jí příslušné vzdělání a zajistit piár. A jestliže máma větší část života balancovala na hraně „umění – show“, i když nakonec přece jenom převážil ten showbyznys², tak dcera rovnou sklouzla k showbyznysu.

Pokud některé z dětí „elitářů“ neodpovídá popsané tendenci, tak je to výjimka tvořící pravidlo, široce známé svou velmi krutou formulací „na dětech géníů příroda odpočívá“ s výhradou, že ve skutečnosti zdaleka ne všichni „elitáři“ těmi génii jsou.

¹ Je to nepřímo potvrzeno ve filmu Pravda o Tu-144. Zástupce A. N. Tupoleva Leonid Lvovič Kerber (1903 – 1993; fakticky – Ljudvigovič: jeho otec – Ljudvig Bergardovič Kerber byl námořní důstojník, účastník japonsko-ruské války, který to dotáhl až na viceadmirála a zemřel v emigraci 1919) byl jediným, kdo vystupoval proti předání vedení konstrukční kanceláře synovi A. N. Tupoleva Alexeji Andrejevičovi. A. N. Tupolev s pozicí L. L. Kerbera nesouhlasil, takže Kerber podal výpověď, kterou Tupolev uložil do sejfů a dál svému zástupci vyplácel výplatu, přestože dotyčný přestal chodit do práce. Důvod toho, že Kerber nesouhlasil se jmenováním Tupoleva mladšího do funkce šéfa konstrukční kanceláře: podle mínění Kerbera byl Tupolev mladší špatným organizátorem a neměl tu „průraznost“ jako jeho otec, i když byl všestranně erudovaný a schopným inženýrem (díky tomu, že ho jeho otec protáhl všemi útvary „své“ firmy).

L. L. Kerber — autor knihy Tupolevova banda: http://lib.ru/MEMUARY/KERBER/tupolevskaya_sharaga.txt.

² Kromě toho je současné uctívání Ally Borisovny jako „primadony“ spíše vyjádřením nostalgie po minulosti a zvyk formovaný několika generacemi: Pugačova již dávno prokouřila svůj kdysi unikátní hlas, a kdyby společnost opravdu hodnotila vokální umění, museli by jí lidé systematicky vypískávat již před deseti lety. I když kdysi opravdu byla zpěvačkou, která dokázala vyjádřit city miliónů a s velmi slibným potenciálem...

Všechno to jsou příklady toho, že:

- při zajištění výsadního přístupu k tomu či onomu odbornému vzdělání může „elita“ poskytnout svým dětem a blízkým určitou počáteční úroveň odborné způsobilosti v té či oné „elitářské“ oblasti činnosti s podmínkou, že jsou *věda a studijní programy zajišťující přístup do této oblasti adekvátní příslušné činnosti*¹;
- potom může mafiánská korporativnost „elit“ zajistit svým ratolestem a blízkým *přednostní* postup po kariérním žebříčku v každé oblasti činnosti, jak na základě bezprostředního využití „administrativního zdroje“, tak i prostřednictvím rozličného píáru umetajícího cestičku a vytvářejícího podporu potřebnému kandidátovi.

Získané vzdělání však nenahradí „boží jiskru“, která je od Boha, a proto není předávána v návaznosti pokolení automaticky na základě genetického mechanismu biologického druhu „Člověk rozumný“.

Avšak i „boží jiskra“ je pouze předpokladem k jejímu reálnému uplatnění, což není možné bez 1) potřebného vzdělání a 2) přístupu do příslušné oblasti činnosti.

Dědičná klanovost v prestižních a jiných „elitářských“ oblastech činnosti a mafiánsky-korporativní etika zhasí velké množství božích jisker; a těm, které úplně nehasila, uzavírá cesty rozvoje a brání jim uplatnit se na poli své činnosti, neboť všechna místa, na kterých by boží jiskry mohly přinášet své plody, jsou obsazena neschopnými „elitáři“, jejichž většina si své neschopnosti ani není vědoma.

„Elita“ si vůbec neuvědomuje, že se snaží v Rusku zavést to nejtvrďší rodové zřízení, ve kterém původ z určitých rodin vyšší „elity“ odkrývá jedinci všechny možnosti a zbavuje ho přitom jakékoliv odpovědnosti², a původ z ostatních rodin možnost osobního rozvoje a tvůrčí práce omezuje tím více, čím nižší je sociální postavení rodiny, ve které se člověk narodil.

„Elita“ především:

- rozhoduje o tom, koho obsadí do funkcí sloužících jako prostředek pro získávání odměn, vysokých příjmů apod.,
- ale nikdy nepřemýšlí o tom, zda budou „elitáři“ v těchto funkcích pracovat s takovou úrovní profesionality a intenzity „boží jiskry“ – s potřebnou úrovní „kreativity“ (*kreativita – schopnost tvůrčí práce*)³, jaké jsou pro společnost nezbytné.

V krajním případě se předpokládá, že odměny a všechno to ostatní budou pobírat „elitáři“ a pracovat „za hubičku“ bude obsluha, která se mezi „elitu“ nepočítá, ale disponuje společensky nezbytným tvůrčím potenciálem a profesionalizmem.

Jenže lidí ochotných ponížene pracovat pro „elitu“ za pár šupů historicky s vývojem všech společností neustále ubývá. Nehledě na to, že parazitizmus dědičně-klanové „elity“ neumožňuje získat potřebnou profesionalitu těm, kteří by se mohli stát jejími věrnými, odborně vzdělanými nevolníky.

Pro mravnost „elitáře“ jsou všichni, kdo stojí pod ním v jemu známé hierarchii, prostředkem k uspokojování jeho potřeb, „biotop“, na který se normy žádné etiky nevztahují⁴. Při tom vzdělání, které získávají naši domácí „elitáři“ to nevyhnutelně vyplouvá na povrch například v podobě chování jak S. Bodrunova, tak i D. Jevsjukova.

¹ Díky tomu, že ekonomická věda v podobě, do jaké se postupně historicky vyvinula, neodpovídá reálnému životu, a je proto z hlediska řízení neprůkazná, ani vzdělání získané na jejím základě nemůže poskytnout ani minimální profesionalismus ve vztahu k dosažení cíle zajistit blahobyt celé společnosti (a nejen „elitám“) v návaznosti pokolení v průběhu společenského rozvoje.

² Média jsou plná zpráv o zločinech představitelů „elity“ a členů jejich rodin, za které ti, kteří se jich dopustili, nejsou potrestáni, protože je této odpovědnosti zproští buď právní cestou, nebo „se z ní vyvlíknou“, či je věc „zametena pod koberec“.

³ A nezamýšlejí se nad tím proto, že během několika desetiletí „elitarizace“ různých oblastí života společnosti, kdy do vedoucích pozic dosazovali pouze „své“, to nejednou komentovali: „*Co dělat, vím, že to moje dítě moc rozumu nepobralo, a přesto podívej, ten systém funguje, aniž by se zhroutil. To znamená, že můžeme pokračovat v dosazování těch „svých“ místo odborníků.*“ Jenže počet idiotů se nevyhnutelně odrazí na kvalitě a to bude znamenat plný idiotismus a funkční nezpůsobilost systému jako celku. Je to pouze otázka času...

Z těchto vnitřních důvodů Ruské impérium v roce 1917 krachlo a křižník „Aurora“ je nejenom symbolem Veliké říjnové socialistické revoluce, ale také jedním z mnoha reálných projevů idiotismu vládnoucí „elity“ Ruského impéria...

⁴ V tom spočívá příčina globální biosféricko-ekologické krize: normy žádné etiky se nevztahují na Matku Zemi ani na Vesmír.

V noci z 26. na 27. dubna náčelník policejního oddělení Caricyno, major Denis Jevsjukov začal střílet lidi v obchodním středisku Ostrov, když předtím zastřelil řidiče, který ho přivezl k místu budoucího zločinu. Výsledkem střelby D. Jevsjukova byli tři mrtví a šest zraněných¹, střílel i po zásahové jednotce, která ho přijela zneškodnit.

Z internetu je možné vyčíst, že D. Jevsjukov byl produktem protlačování „svých“ do „elity“ na základě klanového principu.

«Vladimir Vasiljevič Pronin se narodil 21. září 1948 ve Fatežském okrese Kurské oblasti. Sloužit u policie začal v roce 1971 jako dopravní inspektor. V roce 1981 se stal velitelem policejního útvaru při Železnogorském okresním výkonném výboru Kurské oblasti. V březnu 1983 stanul v čele oblastního kriminálního oddělení, kde prošel všemi dalšími stupni, než se v květnu 1991 stal oblastním policejním velitelem. Od června 1997 zastával funkci policejního velitele Moskevského jihovýchodního okruhu. V červnu 2001 byl jmenován velitelem Hlavní policejní správy města Moskvy. Dostal dvě vyznamenání Za statečnost a medaili Řádu za zásluhy o vlast II. stupně a další medaile. Zasloužilý policejní pracovník ministerstva vnitra, kandidát právních věd» (<http://www.trud.ru/issue/article.php?id=200904290750003>).

V. Pronin se znal s otcem D. Jevsjukova z dob, kdy sloužil v Kursku. Když byl převelen do Moskvy, tak se V. Pronin postaral, aby někteří jeho spolupracovníci z Kursku také získali funkce v Moskvě. Otec D. Jevsjukova² byl jedním z nich. Když Denis Jevsjukov dospěl, tak se muselo začít řešit, co bude dělat. Rozhodli se, že půjde ve stopách svého otce a to tím spíše, že bude mít po ruce někoho, kdo by mu mohl pomáhat při jeho kariérním postupu.

«Velitel policejního útvaru Caricyno dvaatřicetiletý Denis Jevsjukov pracuje u policie od roku 1995 a má vysokoškolské vzdělání. Do Jižního okruhu přišel v roce 1998 a sloužil zde v kriminálním oddělení na začátku u obvodního operativního vyšetřovacího útvaru kriminální policie, kde se zabýval pátráním po pohřešovaných lidech, než začal pomalu stoupat po kariérním žebříčku. Stal se velitelem kriminálního oddělení policejního útvaru Čertanovo-Južnoje a v listopadu minulého roku se stal velitelem policejního útvaru Caricyno. Přibližně v té době byl také přijat na policejní akademii» (<http://www.mk.ru/264421-comments.html?commentId=1053859>).

Zločinu předcházely velmi dlouhé, několikanásobné oslavy narozenin D. Jevsjukova (od 20. do 26. dubna), poněkud namáhavější služba v době Velikonoc a po nich (26. dubna – oslava svátku Krasnaja gorka /Svátek božího milosrdenství/, tradiční den masových návštěv hřbitovů a vzpomínek na zesnulé), a možná domácí skandál poté, kdy byl flám v kavárně Avignon ukončen.

«Lékař první pomoci, který Jevsjukova prohlížel, mu po jeho zadržení v krvi naměřil 2,8 promile alkoholu.³ „V podstatě bych ho měl s takovou dávkou odvézt do nemocnice a zavolat k němu psychiatry“, pochmurně se ušklíbnul zdravotník.

LÉKÁRSKÁ ZPRÁVA

Opilost na úrovni 1,2 – 2,4 promile, kdy nastupuje úplná neschopnost pohybu. Stále se zhoršuje reakce zornic na změnu intenzity osvětlení. Dochází k podstatnému snížení pozornosti a schopnosti se koncentrovat. Silná euforie a uvolnění, pocit přílišné sebedůvěry. Podstatné zpomalení a narušení reakcí. Střední a silné narušení rovnováhy. Obyčejný člověk na úrovni 1,2 promile začíná zvracet a na úrovni 3 promile ztrácí vědomí.

Není tedy divu, že si v takovém stavu Jevsjukov neuvědomoval, co dělá. „Mluvil jsem s ním ve čtyři hodiny ráno. Oči měl jako talíře a byl úplně mimo, nic si nepamatoval, jenom brečel“, tak okomentoval stav svého podřízeného velitel Hlavní policejní správy města Moskvy Vladimir Pronin» (<http://www.mk.ru/264421-comments.html?commentId=1053859>).

¹ Podle jiných údajů byli dva mrtví a sedm zraněných.

² V okamžiku tragédie byl otec Jevsjukova jinak policejní plukovník ve výslužbě šéfem soukromé bezpečnostní agentury Bazal't. «Tuto bezpečnostní agenturu Jevsjukov starší založil po svém odchodu do penze v roce 2005. Podle některých informací však byl jeho odchod z funkce velitele Oddělení mimorezortní ochrany moskevského Jižního okruhu vynucený. Ve stejném roce 2004 tam došlo ke grandióznímu skandálu. Při kontrole bylo zjištěno ohromné falšování údajů. Aby se například dostali k penězům vyčleněným na ochranu státních objektů a konkrétně muzea-rezervace Kolomenskoje, tak příslušníkům policejní ochrany vypisovali takový počet odpracovaných hodin, jaký se nesnil ani sovětským kolchozníkům. Někteří z těch policistů, pokud budeme věřit dokumentům, stáli na stráži 48 hodin v kuse. Přičemž o tom sami „hrdinové práce“ ani občas nevěděli: což znamená, že peníze na nich vydělané dostával někdo jiný» (informoval deník Izvestija: <http://www.izvestia.ru/investigation/article3128125/>).

³ A podle informací z Komsomolské pravdy dokonce ještě více: «Podle zjištění Komsomolské pravdy měl Denis Jevsjukov, který střílel po 9 lidech, v krvi 3,2 promile alkoholu (většina lidí po takovém množství alkoholu upadá do kómatu a umírá)» (<http://spb.kp.ru/daily/24286/481664/>). Událost je vysvětlována buď patologickou opilostí nebo onemocněním (psychického nebo somatického charakteru, například nádor na mozku) D. Jevsjukova, v důsledku čehož se mohl nacházet ve stavu úplné nepřičetnosti, ale odpověď na otázku o možné nepřičetnosti bude muset dát až příslušný úřední psychiatrický posudek.

2. Krize v Rusku – krize „elitářského“ idiotismu...

Poté, co došlo k tomuto zločinu, V. Pronin hodnotil dané události tak, aby to zapadalo do scénáře typu „pokud se to nepovede úplně utulát“, tak alespoň musíme dosáhnout minimálního trestu: «Měl rodinné problémy a nepříjemnosti v práci»¹ (<http://www.stringer.ru/publication.mhtml?Part=46&PubID=11245>). Kromě toho «prohlášení Pronina v televizi hned po té střelbě v supermarketu znělo velice suše: „Pokud bych měl charakterizovat daného policistu, tak to byl dobrý operativce, kterého čekal výborný kariérní postup. Společně s vyšetřovateli jsme zatím přišli k závěru, že se jednalo o náhlou psychickou poruchu.“ Podle slov Pronina byl Jevsjukov „perspektivním policistou, který byl před touto událostí hodnocen pouze kladně“. Kromě toho si Pronin myslí, že major Jevsjukov „je dobrý profesionál, který celou neděli sloužil v souvislosti se svátkem Krasnoj gorki.“» (http://www.azerros.ru/content/opinions/index.php?ELEMENT_ID=242).

Existují však i jiné informace o D. Jevsjukovovi a V. Proninovi:

«Jak informační agenturu Rosbalt informoval její zdroj z policejních orgánů, tak když byla na podzim roku 2008 řešena otázka, zda jmenovat Denise Jevsjukova velitelem policejního útvaru Caricino, tak na něj musel být vyžádán posudek mimo jiné i u Útvaru vnitřní kontroly, jak je v takových případech zvykem. Výsledkem bylo, že policisté vnitřní kontroly důrazně nedoporučili převelet majora do nové funkce a svou pozici i vysvětlili. Podle zdroje Rosbaltu u Hlavní policejní správy města Moskvy byl v té době Denis Jevsjukov již pod dohledem Útvaru vnitřní kontroly kvůli řadě svých negativně hodnocených činů.

A konkrétně operativci doložili, že se major pravidelně nacházel ve stavu opilosti, ve kterém se choval neadekvátně. „Když ještě pracoval jako velitel útvaru kriminální policie Čertanovo Južnoje, tak ve stavu opilosti chodil po kancelářích s pistolí v ruce a mířil s ní na své podřízené“, informoval zdroj Rosbaltu. Přitom měl prohlašovat: „Chceš, abych tě zastřelil? Já to udělat můžu!“ Jednou začal střílet do stropu a sebrat mu zbraň nebylo vůbec jednoduché. Podle slov informátora agentury, když potom Jevsjukov vystřízlivěl, tak velice pronásledoval své pracovníky, aby snad oni nezneužívali alkohol a choval se přitom agresivně. Útvar vnitřní kontroly o tom informovali Jevsjukovovi podřízení.

Policisté z vnitřní kontroly měli také podezření, že major může užívat narkotika. Majorova žena Karina vystupovala v popové skupině Střelci a Jevsjukov společně s ní často navštěvoval noční kluby a jiná „bohémská“ zábavná zařízení. „Tam se manželé vyskytovali ve společnosti různých představitelů showbyznysu a při těch flámech byla někdy užívána i narkotika“, informoval zdroj Rosbaltu. „Měli jsme důvody se domnívat, že i Jevsjukov mohl vyzkoušet nebo užívat narkotické preparáty“.

Policisté z vnitřní kontroly také poukazovali na to, že si Jevsjukov žije očividně nad poměry. Při výplatě 35 tisíc rublů utrácel na sebe a svou ženu vysoké částky, kupoval si drahé dárky, navštěvoval prestižní restaurace a noční kluby. „Jednu chvíli začal Jevsjukov jezdit novým drahým zahraničním autem, a nebylo jasné, za jaké prostředky bylo pořízeno“, poznamenal zdroj Rosbaltu. O této skutečnosti byli informováni jeho bezprostřední nadřízení, kteří si ho pozvali „na kobereček“. Podle informátora Rosbaltu se potom major toho auta zbavil a začal jezdit služebním vozem.

Poté, co vyjmenovali své důvody, policisté vnitřní kontroly již na podzim minulého roku nedoporučili vedení Hlavní policejní správy města Moskvy jmenovat majora do funkce velitele policejního útvaru Caricino. „Následně dva policisté vnitřní kontroly, kteří pracovali na sestavování jeho posudku, dostali pokárání“, řekl dále zdroj agentury. „Prakticky je obvinili z toho, že pomlouvají řádného policistu. Nás podobný obrat událostí však neudivil, protože jsme věděli, že je jeden z blízkých příbuzných Jevsjukova velkým přítelem jednoho z členů policejního vedení hlavního města.“

Výsledkem bylo, že Denise Jevsjukova v listopadu roku 2008 jmenovali velitelem policejního útvaru Caricino a 27. dubna se opět opil a zabil tři lidi a šest jich zranil» (<http://www.rosbalt.ru/2009/04/29/637357.html>).

«Je velice pravděpodobné, že majora Jevsjukova usilovně táhli nahoru jako svého klanového kádra, a kdyby nestřílel na devět lidí z nezákonně držené pistole, tak by brzy právě on stál v čele celé policie Jižního okruhu, „kriminální obilnice moskevského starosty Lužkova“. Je jasné, že Jižní okruh je moskevským ghettem. Je to okruh s nejvyšší kriminalitou v hlavním městě. Výpalné od ilegálů, kteří tu všude bydlí, z trhů, které neustále slibují odstranit a přesto to nedělají, očividně převažuje nad všemi rozumnými argumenty» (<http://www.stringer.ru/publication.mhtml?Part=46&PubID=11245>).

V. Pronin byl ze své funkce odvolán přímým nařízením prezidenta Ruské federace D. A. Medvěděva, což

¹ To ihned vyvolává vzpomínku na film podle pohádky E.L. Švarce „Obyčejný zázrak“.

«Král: „Bud' te zticha! Nevyrušujte mě! Já mám radost! Cha cha cha! Nakonec se moje dcera dostala z toho skleníku, ve kterém jsem ji já, starý hlupák, vychoval. Teď se chová jako všichni **normální lidé** (část citace jsme zvýraznili). Má nepříjemnosti a tak střílí po všech okolo. (Vzlykne.) Roste jako z vody. Hej, hospodský! Poklid' si to tam v té chodbě!“» Epizoda, kdy ministr vešel do pokoje, kde se zavřela princezna, když předtím slíbila zastřelit kohokoliv, kdo tam vejde. (Poté, kdy se pohádala se svým milým v hospodě).

velice udivilo moskevského starostu Ju. Lužkova:

«“Pokud takový příkaz opravdu existuje, tak je mi to velice líto”, komentoval to, když odpovídal na otázku Interfaxu v přímém přenosu programu Tváří k městu televizního kanálu TV Centr» (<http://www.kasparov.ru/material.php?id=49F72F49C568A>).

„Komsomolská pravda“ jeden ze svých článků zasvěcených této tragédii končí takto:

«Mimoходом, podle tvrzení přímých svědků této mimořádné události nepřišel k obchodu Ostrov Jevsjukov sám. Byl s ním ještě jeden člověk. Je pravda, že ho nikdo nedokázal přesně popsat, ale panují domněnky, že to mohl být přítel Jevsjukova, čtyřřadvacetiletý velitel kriminálního oddělení obvodního policejního útvaru Caricino Maxim Glucharjov. Jevsjukov si ho převedl na své nové pracoviště z policejního útvaru Čertanovo Južnoje, kde společně sloužili...

Po té události však Glucharjov prostě zmizel. Neobjevil se v práci, zmizel z domova, neodpovídá na telefon. Vyšetřovatelé po něm dále pátrají» (<http://spb.kp.ru/daily/24286/481664/>).

Pokud je tato zpráva pravdivá, tak je nutné si připomenout seriál Gluchar, který na NTV vysílali od 24. listopadu 2008. Jeho hlavními postavami byli vyšetřovatel Sergej Glucharjov a dopravák Denis Antošin, kterému ve filmu říkali Den (jeho jméno pronášené na americký způsob). Den tam choval city k jakési Nastě, bývalé prostitutce a narkomance a snažil se jí pomoci zbavit se následků její minulosti a Glucharjov mu přitom pomáhal. Na dopravku se Den dostal po ukončení středního odborného učiliště obor automechanik, a pokud si to dobře připomínáme, tak díky protekci svého strýce...

Glucharjov a Den se tedy přátelili a bojovali se zločinností „podle svých představ“, což znamená, že prakticky v každém díle porušovali platnou právní úpravu až po přímé dopouštění se trestných činů. Glucharjov například daroval Denovi pistoli, kterou nezaregistroval, když vyšetřoval jednu trestní věc. Pistoli Denovi z auta potom ukradl pouliční zlodějíček a narkoman. Jenže v té době velitelka a milenka Glucharjova Zimina ze spisů té trestní věci poznala, že jedna pistole nebyla zaregistrovaná a požadovala ji vrátit s výhrůzkou, že jinak to začne řešit oficiální cestou. Přátelé byli tedy nuceni koupit ještě jednu „nelegální“ pistoli, aby mohli provést její záměnu. Den se choval jako vrták a než mu tu pistoli ukradli, tak z ní s Nastě střílel z balkónu. Střelby si povšimli sousedé a zavolali policii. Zásahové jednotce potom Den vysvětloval, že to byl falešný poplach, a vymlouval se, že jsou přeci všichni „svoji“. V jedné z epizod vedl Den besedu „podle svých představ“ se zločincem, kterého chytili jeho přátelé, kterou ukončil tak, že ho jednoduše zastřelil, a potom se jeho těla zbavil...

I když v tom seriálu je mnoho věcí, které sami policisté považují za nereálné výmysly (<http://www.kino-teatr.ru/kino/art/serial/936/>), tak mravně-etické typizace jsou tam zachyceny a znázorněny realisticky. Proto to poté, kdy byl seriál odvysílán a viděly ho milióny lidí, vedlo ke vzniku příslušného egregoru, a v životě se projevilo to, co odpovídalo mravně-eticky jeho námětovým liniím a potenciálu chování, i když přímo ve filmu se to tak nestalo.

— Avšak matrice a „velká síla umění...».

A pokud to nejsou spisovatelé (děti téměř přestaly číst knihy), tak kdo je u nás de facto těmi „inženýry lidských duší“? A jaká je v této věci pozice státu de facto i de jure, nebo to také nespadá do jeho kompetence?

Existuje tu však ještě jedna možnost:

D. Jevsjukovovi, jehož charakter a nepřístojné chování jim bylo známo, podstrčili nějakou „chemii“, aby ho „odblokovali“ a on v „rozumem nekontrolovatelném“ stavu provedl nějakou velkou hloupost, která by ostatním „elitářsky“ mafiánským skupinám umožnila zbavit se V. Pronina a jeho „kurské skupinky“¹.

¹ Je možné, že V. Pronin hodnotí to, co se stalo, jako potvrzení přísloví „žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán“, a myslí si, že všechno, co udělal pro staršího i mladšího Jevsjukova bylo dobrým skutkem. Bohužel je však klanový protekcionismus v kádrové politice společnosti na škodu a nejde o dobrý skutek: jedná se o „dobrotu“ poškozující ostatní, o „dobrotu“ na úkor ostatních. Z toho plyne, že „trest“ V. Pronina byl zasloužený, ale sotva dostatečný, protože závažnost toho, čeho se dopustil on osobně i jiní „díky“ jimi uplatňované kádrové politice, dalece převyšuje to, za co je možné zaplatit pouhým sesazením z funkce, i když se to stalo na základě samotného nařízení prezidenta.

Jeho jmenovec, který se v SSSR stal hrdinou anekdot ze série „o čekistech“ „major Pronin“ (jehož jménem je vyprávěna kniha Lva Sergejeviče Ovalova „Vyprávění majora Pronina“, která vyšla v roce 1941 v sérii „Knihovna rudoarmějce“: http://lib.aldebaran.ru/author/ovalov_lev/ovalov_lev_rasskazy_maiora_pronina) byl, co se týče velké Ideje, principiální a proto se nedostal do situace takového druhu, jakou si sám přivodil generál Pronin...

2. Krize v Rusku – krize „elitářského“ idiotismu...

Že přitom mohou přijít k úhonně lidé, kteří nemají s vnitřními „elitářskými“ šarvátkami nic společného, to jsou „nepodstatné drobnosti“, protože „elitářsky“ korporativní etika „elitářů“ se na biotop nevztahuje. Jenže D. Jevsjukov¹ byl jen „kvítkem“ a jestli vyrostou „jahůdky“ a rozhodí svá semínka po okolí, tak kdo je kdy sesbírá...

Proto ničím neomezovaná dědičná-„elitářská“ klanovost bud’:

- ve velkém vede ve všech „prestižních“ oblastech činnosti k posilování průměrnosti degradující v návaznosti pokolení až na úroveň, která ani v minimální míře není schopná zajistit nezbytnou profesionalitu;
- ale neprofesionalita ještě není všechno, neboť „elitářství“ vždy vede ze strany „elitářů“ k častému zneužívání jejich moci a sociálního postavení;
- souhrn prvního a druhého faktoru v davu obyčejných lidí silně potlačuje motivaci k práci pro systém organizace života davu-„elitářské“ společnosti. Lidé cítí, že jejich práce se jim nevyplácí, a i když neumí organizovat život společnosti jinak, nepřejí si otročit pro „elitu“ a její páníčky.

Vzhledem ke vlivu dvou výše uvedených faktorů² je zajištění stability v návaznosti pokolení davu-„elitářství“ na základě udržování akceschopnosti „elity“ a vytvoření motivace k práci u obyčejných lidí uměním, které je samotné „elitě“ nedostupné (kvůli tomu, že je svým vnímáním světa a organizací psychiky stejným davem, pouze davem rafinovaným, tedy bez jakýchkoliv náznaků *intelektuální činnosti a schopnosti uvědoměle projevit svou vůli navzdory korporativní disciplíně a stádním instinktům*³): to je úděl znacharstva a jeho periferií zasahujících do všech oblastí života společnosti⁴.

Žijeme v technické civilizaci založené na kolektivní různorodé práci.

V souladu s tím je kvalita života každého člověka určována spíše než jeho osobní přičesností a profesionalismem zaprvé - stávající koncepcí řízení společnosti jako celku včetně její ekonomiky a za druhé - kvalitou řízení při uvádění dané koncepce do života jak na makro, tak i na mikroúrovních, neboť co může vyrobit jako samostatný jedinec kdokoli ze šesti miliónů nezaměstnaných nebo kdokoli ze tří miliónů potenciálních nezaměstnaných⁵, pokud jsou možnosti jejich výdělků podmíněny „finančním klimatem“, který

¹ „Chochlové“ [Ukrajinci] také nezůstávají pozadu. 6. května přišla zpráva, že na letišti ve Frankfurtu nad Mohanem byl zadržen opilý výtržník bránící se fyzicky i slovními urážkami (kladení odporu při zatýkání), kterým byl ukrajinský ministr vnitra Jurij Vitaljevič Lucenko a jeho devatenáctiletý syn Alexandr, v jehož krvi bylo naměřeno 3 promile alkoholu. Ju.V. Lucenko to nazval provokací a pomluvou zaměřenou osobně proti němu.

² Za 8 let svého prezidentství a rok ve funkci premiéra se jich V.V. Putin ve svých veřejných vystoupeních ani jednou nedotkl.

³ V davu obyčejných lidí se vždy najdou lidé schopní jednat uvědoměle podle své vůle, ale ti se mezi „elitu“ nikdy nedostanou: jednoduše neprojdou „vstupní kontrolou“, systém je okamžitě zavrhně jako vetřelce.

⁴ Za osm let svého prezidentství a rok ve funkci premiéra se V.V. Putin pokouší jednat právě takto bez jakýchkoliv náznaků, že by se jednalo o období „kompromisní stabilizace“ nezbytné pro to, aby byl v jeho průběhu vytvořen a organizován potenciál pro budoucí rozvoj na základě jiných mravně-etických principů.

⁵ «Počet oficiálně registrovaných nezaměstnaných v Rusku dosáhl téměř 2 milióny 200 tisíc lidí. V úterý o tom informoval (14.04.2009 – naše vysvětlivka při citaci) prezident RF Dmitrij Medvěděv na setkání s odborníky Institutu nejnovějšího vývoje v otázkách zaměstnanosti a boje s nezaměstnaností, informuje [Interfax](#). Na začátku roku 2008 byl počet registrovaných nezaměstnaných 1,8 miliónů lidí.

(...)

Podle informací agentury ITAR-TASS je celková nezaměstnanost v Rusku 6,4 miliónů lidí. Na úřadu práce je v současné době registrováno 2 milióny 164 tisíc lidí, do 1. října 2008 byl jejich počet 1 milión 247 tisíc. Podle prognóz Všeobecné konfederace odborových svazů, [dosáhne](#) v roce 2009 počet nezaměstnaných v Rusku 9 miliónů lidí.

Prezident poznamenal, že stávající situace vyvolává „velice silné znepokojení“. Medvěděv řekl: „Parametrů registrované nezaměstnanosti, se kterými jsme počítali až na konci roku, již bylo dosaženo: téměř 2 milióny 200 tisíc lidí je již zaregistrováno a reálná nezaměstnanost stále roste velice *povážlivým* tempem (vyčlenili jsme při citování: vzorek osobnostní kultury řeči v aspektu přesnosti výběru slov právníka D.A. Medvěděva ve stylu „*můžeš tomu říkat i pekáč, jenom do pece ho proboha nestrkej*“» (<http://www.newsru.com/russia/14apr2009/bzr.html>).

To znamená, že D.A. Medvěděv přiznal nesprávnost prognóz, která je následkem 1) skutečnosti, že „analytici“ nevědí, co se děje a 2) řízení má velmi nízkou úroveň kvality, což povede k nesprávnosti prognóz i v budoucnosti. Jak říkal Napoleon „gouverner c'est prévoir“ (řídít znamená předvídat). A takové rozpětí v hodnocení velikosti nezaměstnanosti (od 2,2 miliónů do 6,4 miliónu lidí) je důsledkem metrologické neprůkaznosti systému státního řízení a

je v Rusku zničen špatným řízením postsovětských „elitářských“ režimů?

Pokud budeme chápat roli řízení záležitostí celospolečenského významu při zajišťování vysoké životní úrovně každé rodiny, tak je rossionská „elita“ špatná, protože:

- zaprvé si pro uvedení do života nezvolila tu správnou koncepci řízení – západní model davo-„elitářství“, který se zakládá na systému finančního otrokářství na základě lichvářského monopolu židovských klanů, které si pro sebe uzurpovaly bankovníctví (4. priorita zobecněných prostředků řízení / zbraní), doplněný právní úpravou „o autorských právech a právech s nimi souvisejících“ a mafiánstvím ve vědě jako v odvětví činnosti (3. priorita zobecněných prostředků řízení / zbraní);
- zadruhé není dostatečně profesionální, aby dokázala na základě této koncepce realizovat stabilní řízení.

Právě z těchto důvodů se západní a globální „elita“ chová k veškeré rossionské „elitě“ jako k provinciálním idiotům, kteří si o sobě myslí kdovíco, a neustále se motají pod nohama a překážejí „civilizovaným“ lidem realizovat politiku. Z jejich pohledu je rossionská „elita“ jenom „místní správou“, kterou je zatím nutné přetrpět z důvodu nemožnosti přímé okupace státu a ustavení v něm koloniální správy, která by mohla ty tuzemce vyškolit a zformovat z takto vyškolených exemplářů novou „tuzemskou správu“, jako to v minulosti udělali ve většině kolonií západní „velmoci“, a na území SSSR nedokázal udělat Hitler. Za těchto podmínek:

Hlavní sociálně korporativní problém rossionské „elity“ tkví v tom, že není schopná přejít k jiné koncepci, ani získat profesionalitu objektivně nezbytné úrovně, která by jí umožnila zajistit stabilitu řízení podle koncepce, kterou si zvolila a stát se na jejím základě částí západní civilizace.¹

V podstatě není současná rossionská „elita – „ani pro Boha svíčka, ani pro čerta pohrabáč“.

Příčina historicky vyvinuté ničemnosti rossionské „elity“ je v její domýšlivé hlouposti, jejímž základem je její nemravnost a nectná etika.

Stejná byla jak problematika, tak i vnitřní a vnější příčiny nadcházejícího krachu „elity“ Ruského impéria na přelomu roku 1917.

neexistence zpětných vazeb, což je příčinou, že se do systému řízení nezbytné informace nedostanou.

A. Kudrin také přiznal skutečnost, že rozvoj ekonomické situace je nepředvídatelný následkem ztráty řízení, ale udělal to nepřímou: „Ministerstvo financí „bylo nuceno“ přistoupit na návrh zrušit rozpočet od 2010 do 2011 a nesnižovat všechny výdaje částečně, ale určit si priority a říci, tyto náklady musíme realizovat v plném objemu a tyto náklady musíme snížit o více než 20%“» (<http://www.newsru.com/finance/14apr2009/koudrine.html>).

¹ V podstatě z toho v tomto svém vystoupení ve Státní dumě z 23. ledna 2009 k bodu číslo 13 „O půdě“ obvinil stávající vládnoucí „elitu“ i poslance Dumy V. V. Žirinovskij, když „elitu“ nazval hermafroditem, to znamená bezcenným stvořením neschopným být mužem ani ženou. Viz video: <http://www.youtube.com/watch?v=4P9ywCSVywk&feature=related>.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

3.1. Nesplnitelný sen rossionské „elity“

Mezi velmocemi se Rusko vyznačuje mírou nezpůsobivosti své „elity“ – jejím bezútešně nízkým a stále více degradujícím profesionalismem. Přitom sama naše „elita“ od dob sahajících ještě před svěcení Rusi trpí servilností vůči Západu: napřed vůči „velkoleposti“ Byzance; v době před obdobím smuty (zmatků) a v období smuty na přelomu 16. – 17. století před „velkolepostí“ Republiky obou národů (Polsko-litevskou unií) (dnes si již málokdo pamatuje, že Polsko bylo v době Ivana Hrozného „velmocí“, jejíž potenciál rozvoje její povýšenecká šlechta následně zadupala do země); a od doby Petra I. téměř do poloviny 19. století zase před „velkolepostí“ Francie posledních Ludvíků¹.

A pokaždé, jakmile si naše „elita“ stačila zříditi doma něco podobajícího se vysněné zahraniční „velkoleposti“, samotné její modly upadaly a mizely do historického zapomnění...

Od poloviny 20. století až do současnosti závidí „velkoleposti“ Spojených států, poklonkuje před nimi a snaží se jejich „velkolepost“ napodobit na území své jurisdikce²..., což se jí nedaří.

Proč se jí to nedaří „elita“ nechápe, ani o tom nepřemýšlí, jenom tupě s tvrdohlavostí hodné lepšího využití násilím vnucuje Rusku západní právní vědu, sociologické a ekonomické teorie, organizační struktury a procedury, vzdělávací standardy, show-byznys, všemožné „tržní“ a jiné „nástroje“, objektivně vedoucí při uplatňování takového přístupu k nevyhnutelnému zničení ruské ekonomiky i společnosti. A. P. Paršev ve své knize Proč Rusko není Amerika, příčiny toho všeho vysvětlil celkem správně.³

V USA však bohužel, stejně jako v jiných státech⁴ civilizovaných podle obecných západních kulturologických principů, všechny tyto nástroje fungují. Davo-„elitářství“ je *vnitřně relativně stabilní*⁵ (zatím: viz část 4.4), a v těchto státech nemají problém s neprofesionalitou svých „elit“ a jejich životní nezpůsobivostí, tedy s výhradou: *ve vztahu k té koncepci řízení, v jejímž rámci tyto státy žijí*.

Proto ten problém nespočívá v tom, že „Rusko není Amerika“ v tom smyslu, jak to ukázal A. P. Paršev ve své knize (1999). Problém spočívá v tom, že dokonce i v případě globálních změn klimatu, a to takových, že by v Rusku bylo klima mírnější a nebylo by nutné vynakládat tolik prostředků na ohřev obytných a průmyslových budov apod., a provozovat zemědělství by bylo bezpečnější, což by vedlo k prudkému zvýšení konkurenceschopnosti podniků nacházejících se na ruském území na světovém trhu:

- se „Amerika“ nemůže „přesunout do Ruska“ bez zlikvidování jeho obyvatelstva a ruského jazyka⁶,
- a Rusko se při zachování ruského jazyka a genetického jádra národů jeho civilizace nikdy nestane „Amerikou“, jak si vysnila jeho pomatená „elita“.

Příčiny spočívají ve specifické způsobu realizace plné funkce řízení v životě společností – těch „civilizovaných“ na základě obecných západních kulturologických principů i ve společnosti Ruské mnohonárodnostní civilizace.

¹ Od poloviny 19. století se „elita“ roztěpila v názorech, před kým se má ve své povýšenecké lokajské podlézavosti sklánět: zda to má být velkolepost Velké Británie nebo velkolepost sílu nabírajícího Německa a aniž se v této věci stačila rozhodnout, smetl jí rok 1917.

² To byl také jeden z důvodů, proč tak radostně vedla SSSR k rozdělení: „Bez různých těch „podivných domorodců“ a „kavkazských divochů“ se snadněji začleníme do civilizovaného světa“.

³ Kdo tu knihu nečetl nebo má problém přečíst ji celou, najde jeden z jejích rozborů na webu:

http://www.b-mbp.ru/novo/Pocemu_rossiy_ne_amerika.html.

Text samotné knihy: <http://lib.ru/POLITOLOG/PARSHEW/parshew.txt>.

⁴ A konkrétně evropské státy, Austrálie, Kanada; a v některých aspektech svého života — Japonsko, východoasijské „tygři“ a Čína.

⁵ Nesmíme zapomínat na vnější faktory podrývající jeho stabilitu, ale o nich teď není řeč.

⁶ Likvidace původního obyvatelstva Severní Ameriky, které mělo za cíl „vynulovat předhistorii nové Atlantidy“ je nutným předpokladem pro uvedení do života těch kulturologických principů, na kterých je založena „Amerika“ nezávisle na místě její zeměpisné lokalizace. Jinými slovy, nejde tu o Ameriku-USA, ale o *kulturologickou podstatu nazvanou „Amerika“* a uvedenou do života v „těle“ všem nám známých USA, to znamená *o duchu USA – informačně-algoritmickém obsahu «Spirit of America»*.

⁷ Zato anekdota z brežněvovské éry o kolchoznicích Rjazanštiny a Oklahomštiny, kteří soutěžili v plnění plánu prodeje obilí do sýpek své Vlasti, má pořád ještě reálnou šanci se v životě uskutečnit při náležitém řízení globální politiky: *díky objektivitě toho jevu, který v marxismu dostal název „všeobecná krize kapitalismu“*.

3.2. Plná funkce řízení v životě společnosti¹

Plná funkce řízení je souhrnem kvalitativně se lišících činností a zahrnuje v sobě následující etapy:

1. Odhalení faktoru prostředí, který „tlačí na psychiku“ a vyvolává tak *subjektivní* potřebu řídit. *Řízení na základě plné funkce začíná právě takto.*
2. Formování návyku (stereotypu) rozpoznávání faktoru prostředí v budoucnosti a jeho rozšíření v kultuře společnosti.
3. Vytyčení cíle ve vztahu k odhalenému faktoru.
Svou podstatou vytyčení cíle představuje formování vektoru cíle řízení ve vztahu k danému faktoru a začlenění tohoto vektoru cíle do celkového vektoru cílů subjektu realizujícího řízení. Vytyčení cíle může zahrnovat řešení úkolu stability dílčích cílů a vektoru cíle jako celku ve smyslu předvídatelnosti, i když to může spadat i do 4. etapy plné funkce řízení.
4. Formování generální koncepce řízení a dílčích koncepcí řízení ve vztahu ke každému z cílů v sestavě vektoru cíle (tj. účelových funkcí řízení, jejichž souhrn tvoří generální koncepci) na základě *řešení úkolu stability ve smyslu předvídatelnosti chování objektu (procesu) pod vlivem: vnějšího prostředí, změn vlastního objektu, řízení.*
5. Uvedení generální koncepce řízení do života – organizace nových nebo reorganizace stávajících řídicích struktur realizujících účelové funkce řízení.
6. Kontrola (dozor) činnosti struktur v průběhu jimi realizovaného řízení a koordinace vzájemné součinnosti různých struktur.
7. V případě nutnosti likvidace stávajících struktur, nebo jejich udržování v provozuschopném stavu do doby jejich dalšího použití.

Vzhledem k tomu, že každá společnost se nějak řídí sama nebo je řízena z vnějšku, je v jejím životě plná funkce řízení realizována určitým specifickým způsobem (tj. v různých společnostech může být realizována různě).

Pokud však plnou funkci řízení porovnáme s obecným západním systémem „rozdělení moci“, který se dělí na moc zákonodárnou (vytváří právní základ pro řízení ve všech oblastech života společnosti), moc výkonnou (v ideálním případě řídí záležitosti společnosti na základě její právní úpravy za dodržování principu „co není zákonem zakázáno, je povoleno“) a moc soudní (kontroluje dodržování práva ve všech oblastech života společnosti a trestá jeho porušování jednotlivci i právníckými osobami), přičemž ani jedna z těchto specializovaných mocí nezasahuje do záležitostí té druhé, přijdeme k následujícím závěrům:

- *na profesionálním základě* je ve státnosti založené na systému rozdělení moci ve výše popsané podobě realizována pouze 5. (s výjimkou fáze uvedení koncepce řízení do života) až 7. etapa plné funkce řízení;
- a jak je realizována 1. až 4. etapa plné funkce řízení, a také jak je uváděna koncepce řízení do života (spadající do 5. etapy plné funkce řízení) v procesu samořízení se společností při budování její státnosti na základě výše popsaného principu dělení moci, *obecná západní „teorie státu a práva“, která byla po roce 1991 zavedena i v Rusku, nic říci nedokáže a to především i z toho důvodu, že o plné funkci řízení nic neví².*

Plná funkce řízení může být realizována pouze v **intelektuálním schématu řízení**, které samo o sobě představuje modifikaci schématu řízení prediktor-korektor. Schéma řízení prediktor-korektor může být hypoteticky vyjádřeno jako spojení prediktoru a programově-adaptivního modulu: práci prediktoru odpovídá 1. až 4. etapa plné funkce řízení a práci programově-adaptivního modulu zase 5. až 7. etapa plné funkce řízení, i když prediktor kontroluje při své práci i tyto etapy a částečně se účastní jejich realizace.

¹ V části 3.2. jsou kvůli pohodlí čtenářů, kteří se s materiály Koncepce společné bezpečnosti setkávají poprvé, v krátkosti zopakovány některé informace z dříve zveřejněných materiálů KSB a z větší části z analytické zprávy - Ještě jednou: liberalismus je nepřitelem svobody, ze série K stávající situaci č. 7 (79), 2008. Podrobněji o plné funkci řízení a její realizaci v životě společnosti viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Mrtvá voda.

² Právě díky tomu je právní vzdělání ve své historicky vzniklé podobě na Západě i v Rusku z hlediska řízení neprůkazné. Je to ještě jeden „kamínek do skládačky“ toho právního vzdělání, které získal V. V. Putin, D. A. Medvědév, A. E. Serdjukov a mnozí další političtí činitelé.

D. A. Medvědév se dne 16.04.2009 kriticky vyjádřil k nastavení právního vzdělání v zemi, které masově chrlí nedovzdělané, společnosti nebezpečné právníky. Ale i kdyby byl v právním vzdělávacím systému poté nastolen pořádek a nedovzdělaní právníci by přestali dostávat diplomy (a proč by k tomu mělo v atmosféře všeobecné prodejnosti „elit“ vůbec dojít?), tak i v takovém případě budou právníci tvořit jedno z hlavních nebezpečí pro společnost:

- zaprvé s ohledem na právní vědu, jejíž historický vznik byl podmíněn biblickým projektem ztročení lidstva ve jméno Boha;
- zadruhé jako následek neprůkaznosti právního vzdělání v oblasti řízení.

Tj. státnost na základě výše popsaného systému rozdělení moci sama o sobě představuje pouze programově-adaptivní modul v schématu řízení prediktor-korektor a – sama o sobě – je z hlediska řízení nesoběstačná a v mnohém ohledu funguje **bez intelektu**, a proto je neschopná zajistit samořízení se společnosti na základě plné funkce řízení.

Tj. vždy bude něčím nástrojem řízení a otázka spočívá pouze v tom: Čí? Samotné společnosti nebo někoho dalšího, kdo je subjektem politiky a pánem toho nástroje a díky jeho prostřednictví také pánem dané společnosti? To se týká všech států, jak těch úspěšně civilizovaných na základě obecných západních kulturologických principů, tak i těch, které se nacházejí v procesu zavádění těchto principů do svého života.

Pokud budeme mluvit o „elitě“, tak první 4 etapy plné funkce řízení a také fáze uvádění koncepce řízení do života v páté etapě, jsou věci pro „elity“ nejen nezvládnutelnou, ale takovou, jež dokonce ani *neexistuje v systému jejich subjektivních představ o životě společnosti*: a to díky tomu, že „elita“ je svou psychologií stejným davem, jako i dav obyčejných lidí, je jenom více vykrmená a v některých aspektech informovanější. Přitom všem je „elita“ rafinovaný dav bez jakýchkoliv náznaků *intelektuální činnosti a schopnosti uvědoměle projevit svou vůli v rozporu s korporativní disciplínou a stádními instinkty*. „Elita“ proto přemýšlí v hotových názorech a bezmyšlenkovitě reprodukuje a šíří všelijaké hlouposti, aniž by se zamyslela nad jejich smyslem a způsobností pro život¹.

Vzhledem k tomu, že v učebních programech vzdělávacího systému, který formuje chápání světa „elitářů“, nic nestojí o plné funkci řízení a její realizaci v životě společnosti, a vnímání světa a intelekt „elitářů“ jsou blokovány různými faktory (jak sociálně objektivními, tak i osobnostně subjektivními), tak se „elita“ sama nikdy nedovtípí, jak je plná funkce řízení v životě společnosti realizována.

Podíváme se do dějin, abychom předvedli umělost systému rozdělení moci v jeho výše popsané podobě.

3.2.1. Historické příklady realizace plné funkce řízení ve společnostech

Ve starém Egyptě stál v čele státního aparátu, tedy programově-adaptivního modulu schématu řízení prediktor-korektor, který realizuje 5. až 7. etapu plné funkce řízení - faraon. 1. až 4. etapu plné funkce řízení realizovaly dva paralelně fungující prediktory, dvě jedenáctičlenné skupiny nejvyššího „žrečstva“ (kteří se nazývali hierofanté, což znamená „ti, kteří znají osud“, „ti, kteří umí číst budoucnost“) jedna na severu a druhá na jihu země. Jestliže oba prediktory paralelně přišly ke vzájemně se vylučujícímu výsledku, tak bylo řídicí rozhodnutí vypracováno na základě tandemového principu činnosti², a následně bylo k uvedení do života postoupeno programově-adaptivnímu modulu (státnímu aparátu) řízenému *faraonem, který byl ve většině případů sám jedním z členů nejvyššího „žrečstva“*.

Věštírna v Delfách soudě podle orientace množství staveb z „doby kamenné“³ k Delfám svými předpověďmi a doporučeními pokrývala celou Evropu a kromě toho starověcí historici informují také o tom, že se k ní „za poradenskými službami“ obraceli i vládcové asijských států. Byl to tedy nadnárodní a transcivilizační (ve vztahu k regionálním civilizacím té epochy) prediktor starověku, kterému následně pohlaváři biblického projektu ztročení lidstva ve jméno Boha⁴ dokázali přebrat řízení v tomto regionu (nebo

¹ Jedním z posledních příkladů, kdy se ve společnosti projevilo instinktivně podmíněné stádní chování je „epidemie“ používání slova „ozvučit“ ve významu slova „ohlásit“.

² Tandemový (polytandemový) režim (princip) činnosti je kolektivní psychologická praktika umožňující objevit a odstranit mnohé chyby osobnostní psychické činnosti podmíněné životem neadekvátním subjektivismem viz práce vnitřního prediktoru SSSR - Mrtvá voda; Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty.

³ Viz Erich von Däniken - Doba kamenná byla jiná (Moskva, „EKSMO“, 2003).

⁴ «Nedávej na úrok bratru svému (v kontextu – soukmenovci-židovi) ani stříbro, ani chleba, ani cokoliv jiného, co lze dát na úrok; cizinci (tj. nežidovi) na úrok dávej, aby ti hospodin, bůh tvůj (tj. ďábel, jestliže se podíváte na podstatu lichvářského parazitismu z hlediska svědomí: proto jsou také slova „hospodin“ a „bůh“ v tematickém výběru citací, který uvádíme psána malými písmeny) požehnal ve všem k čemu přiložíš svou ruku na zemi, do které jdeš, abys ji ovládl“ (to poslední se netýká jen starověku a země zaslíbené starověkým židům Palestiny, neboť to není převzato ze zprávy o dešifrování jediného svitku nalezeného při vykopávkách, ale ze současné, masově vydávané knihy propagované všemi Církvemi a určitou částí „intelligence“ jako jedinou pravdou seslanou nám údajně Shora)» Deuteronomium, 23:19,20. «...a budeš půjčovat mnohým pronárodům a sám si půjčovat nebudeš [a budeš vládnout nad mnohými národy, a oni nad tebou vládnout nebudou]. Hospodin [bůh tvůj] tě učiní hlavou a ne chvostem, budeš vždy stoupat výš a neklesneš níž, budeš-li poslouchat příkazy hospodina, svého boha, které ti dnes udílím, abys je bedlivě dodržoval, a neuchýlíš se od žádného ze slov, která vám dnes přikazují napravo ani nalevo tak, že bys následoval jiné bohy a sloužil jim.» Deuteronomium, 28:12-14. «Potom synové cizinců (tj. následující pokolení nežidů, jejichž předci u plemene lichvářů-souvěrců upadli do vědomě nesplatitelných dluhů) budou stavět hradby tvoje (jako jsou dnes mnohé rodiny palestinských Arabů závislé na možnosti jezdit za výdělkem do Izraele) a jejich králové ti budou k službám („Já jsem žid králů“,

ho řízeně „uhasili“, neboť byl od samého počátku vytvořen stejnou znacharskou korporací jako zbraň a fungoval pod jejich kontrolou v dřívějších historických etapách)¹.

V tibetské civilizaci-státu² byla kultura odedávna postavena na lamaistické verzi buddhismu. Korporace lámů měla funkce prediktoru, pod její kontrolou byl státní aparát, jehož práce se lámové bezprostředně účastnili. Ve specifické fungování tohoto systému samořízení se společnosti se odrazilo budhistické učení o „karmě“, podle kterého je budoucnost téměř jednoznačně podmíněna minulostí, a proto jsou v současnosti možnosti ji změnit velmi omezeny: všichni si musí nevyhnutelně odpracovat svoji minulou „karmu“, a přitom se musí neustále snažit, aby si nezkazili ve stále plynoucí současnosti svou budoucí „karmu“.

V životě předkřesťanské Rusi volchvové (jedna z profesionálních korporací, pokud budeme používat terminologii současnosti) plnili funkci prediktoru ve schématu prediktor-korektor a knížecko-bojarská sociální skupina (další profesionální korporace) plnila funkci programově-adaptivního modulu, i když státnost v současném chápání tohoto pojmu (s povinným a pečlivým dokumentováním činnosti) a tím spíše systém rozdělení moci v předkřesťanské Rusi neexistovaly.

A pokud budeme analyzovat organizaci řízení v různých kulturách starověkého světa, tak pro většinu z nich je charakteristické rozdělení moci ve společnosti:

- na „žrečskou“, plnící funkci prediktoru ve schématu prediktor-korektor,
- a státní, která je přímo nebo zprostředkovaně podřízená „žrečské moci“ a plní funkci programově-adaptivního modulu³.

V našich dnech je termín „žrečská moc“ pro většinu lidí nesrozumitelný, neboť v jejich chápání světa má slovo „žrec“ stejný kořen slova jako slovo „žrát“, tj. *cpát si břicho bez jakékoliv míry ve způsobu požívání, v kvalitě a kvantitě jídla.*

Ve skutečnosti je však slovo „žrec“ složené slovo a jednu z jeho částí, jeho smyslový základ tvoří slovo „řeč“. Pokud si připomeneme staré názvy písmen staroruské azbuky, tak písmeno „Ž“ charakterizovalo slovo „žijete“, „R“ mělo název „rci“. „Rci“ je tvar rozkazovacího způsobu analogický smyslu dnešního „řekni“. Z této analýzy smyslu strukturních komponent slova „žrec“ je možné vyvodit, že sociální funkcí žrečstva bylo životafečení, tj. mělo moc (*ve smyslu, že slova nesmí zůstat bez následků odpovídajících jejich smyslu*) „mluvit“ o tom, jak má žít společnost, jak má řešit problémy vznikající v jejím životě, a co bude následovat, pokud bude žít jinak a tyto problémy řešit nebude. To je podstatou toho sociálního jevu, který je možné nazvat slovy „žrečská moc“.

Pokud to vztáhneme na etapy plné funkce řízení, tak „žrečská moc“ je svou řídicí podstatou konceptuální moci. To znamená, že právě ona musí objevovat faktory, které vyvolávají společenskou potřebu řízení, formovat generální i dílčí koncepce řízení ve vztahu ke společnosti a uvádět tyto koncepce do života společnosti a činnosti státního aparátu (pokud takový aparát existuje), tj. musí realizovat první čtyři etapy plné funkce řízení a fázi uvedení koncepce do života, která je součástí 5. etapy. Jestliže to nedělá, přestane žrečstvo být žrečstvem *automaticky, nezávisle na svých vědomostech, návycích, minulých úspěších a aktuálních nárocích na příslušné postavení ve společnosti a deklarování svého postavení.*

Naše dny jsou charakteristické tím, že nároků na „žrečskou moc“ je mnoho a kromě toho samotná

odpověděl na jeden z nevydařených komplimentů na jeho adresu jeden z Rothschildů); neboť ve svém rozlícení jsem tě bil, ale ve své blahosklonnosti k tobě budu milostivý. Tvé brány budou neustále otevřené, nebudou zavírány ve dne ani v noci, aby k tobě přicházely pronárody se svým bohatstvím a přiváděly i své krále. Neboť pronárody a království, jež by ti nechtěly sloužit, zhynou, takové pronárody propadnou úplné zkáze.» Izajáš, 60:10-12.

Výše uvedený výběr citátů z Bible, *pokud se na ně podíváme z hlediska pojmového aparátu dostatečně všeobecné teorie řízení*, představuje koncepci řízení globalizace.

Hierarchie všech historicky vzniklých takzvaných „křesťanských církví“, včetně hierarchie Pravosláví v Rusku trvají na božím vnuknutí této koncepce a kánon Nového zákona ji zvěštuje jménem Krista, *bez jakéhokoliv opodstatnění tak činit*, až do skonání věků jako dobrodini přinášející Boží Záměr:

«Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.» – Matyáš 5:17, 18.

¹ Viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR 2009 „Věštírna: sociální instituce a politická technologie“.

² Od roku 1951 součást Čínské lidové republiky. CLR tuto skutečnost hodnotí jako obnovení územní celistvosti Číny, která byla kdysi v minulosti porušena a ti, kteří s tím nesouhlasí *z různých důvodů*, zase jako čínskou agresi, jako pohlcení nezávislého státu a utlačování původního obyvatelstva s jeho svébytnou kulturou ze strany Pekingu.

Pokud budeme hovořit o parametrech svébytnosti této kultury, tak platnost nevolnického práva byla v Tibetu zrušena až po jeho začlenění do Čínské lidové republiky v roce 1959 po útěku Dalajlámy po neúspěšném protičínském povstání.

³ Pokud bychom byli přesní v použití slov, tak programově-adaptivní modul by se měl nazývat „výkonnou mocí“, neboť je to právě on, kdo *plní koncepci řízení* – uvádí ji do života; a to, co se nyní nazývá „výkonnou mocí“ je jeho součástí a může se nazývat „organizační“ nebo „administrativní“ mocí (v souladu s posledně jmenovaným pojmem se také objevil pojem „administrativní zdroj“). Současná společnost však necítí nesprávnost používání těchto slov.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

společnost ve svém chápání světa vyzdvihuje do hodnosti žrečstva ty či ony sociální skupiny nebo profesionální korporace: duchovenstvo tradičních konfesí, novináře a média jako celek (jež dokonce získala titul „čtvrtá moc“), umělce, vědu jako odvětví činnosti.

Přitom však nikdo, ani obyčejní lidé, ani novináři a ostatní zástupci médií, ani věda a především její společenské a humanitní vědy, nedokáží říci nic podstatného o tom, na čem je založena „žrečská moc“ nebo jinak, jaké osobnostní kvality jsou vyjádřeny v žrečské moci – v konceptuální moci.

V podstatě znamená tato nejasnost veřejného mínění v odpovědi na otázku: Co ve své podstatě znamená „žrečská moc“ a jaké osobnostní kvality jsou v ní vyjádřeny?, že současné společnosti nemají konceptuální moc: připomeneme, že „moc (власть)“, „volost' (волесть)“*, „vůle (воля)“ mají v ruském jazyce jeden slovní kořen a že uplatňování vůle v psychice člověka vždy probíhá z úrovně vědomí a jedním z nástrojů vědomí je chápání světa. *[pozn. překl. volost' je jednotka administrativně-teritoriálního dělení v Rusku, Lotyšsku, Estonsku a některých dalších zemích]

Ve skutečnosti se žrečská moc zakládá:

1. na zdokonalované, a proto efektivní osobnostní poznávací a tvůrčí kultuře¹;
2. na vůli²;
3. na uvědomění si Božího Záměru (v něčem může být i mylné, ale to není neštěstí, pokud platí bod první a čtvrtý);
4. na upřímném přání vybudovat si život – svůj vlastní, celé společnosti i lidstva – v souladu se směřováním Božího Záměru;
5. to všechno musí být doprovázeno dostatečně širokým rozhledem, žádným povrchním vnímáním světa, abyste dokázali uvidět vnitřní podstatu věcí a procesů nejen jejich vnější projevy.

Pokud neplatí třetí a čtvrtý bod, stává se ze žrečstva znacharstvo, které jedná pouze ve svém nebo něčím kořistnickém zájmu, přičemž si uchovává svou konceptuální samovládu, i když omezenou egoismem³. Pokud ve struktuře společnosti zaujímá postavení žrečstva, může si znacharstvo ponechat název „žrečstvo“, ale ve své činnosti již není orientováno na realizaci Záměru, ale na své kořistnictví, čímž samo znehodnocuje slovo „žrečstvo“ ve vztahu k sobě samému až ke slovu se stejným slovním kořenem - „žrát“.

Pokud neplatí první bod, tak je možné stát se po přečtení kdečeho všeználkem-„teoretikem“; takové A. I. Solženicyn povýšeně nazýval „vzdělanovštinou“, jejímž představitelem byl i on sám, neboť prvním bodem se pochlubit nemohl, stejně jako třetím ani čtvrtým.

Pokud není vůle, tak se nevolník v institutech (orgánech) moci může stát pouze technickým vykonavatelem vůle cizí.

Stejně tak jsou nároky na žrečské postavení ze strany novinářů, umělců ve své většině objektivně neodůvodněné. Žrečstvem nemůže být ani duchovenstvo tradičních konfesí, neboť když se proměnilo v profesionální korporaci *komerčně provozující příslušný náboženský kult*, tak se odcizilo životu i Bohu svými svatými písmi a tradičním výkladem života na základě těchto písem⁴. Stejně tak nemůže být žrečstvem ani současná věda, neboť většina jejích představitelů jsou úzcí specialisté ve svých oborech a představitelé jejích „společenských“ a „humanitních“ věd sami nedokázali odhalit podstatu žrečské moci v životě společnosti a její projevy v dějinách jak celosvětových, tak i regionálních. Maximálně to někteří vědci a někteří umělci dokážou dotáhnout do postavení znacharů.

Ani tajné služby se nedokázaly stát žrečstvem: skutečnost, že právě ony jsou nejvíce informované o mnohých otázkách života společnosti a vědí to, co nevědí obyčejní lidé, není pro realizaci žrečské moci dostatečná⁵.

Při takovém chápání charakteru žrečské moci jako moci podmíněné uvědoměním si Záměru a upřímným přáním budovat život v souladu se směřováním Božího Záměru, **je biblický projekt ztročení lidstva projektem znacharským** – nějaká kultura poznání a tvorby tam byla, vůle byla, ale Záměr se rozhodli nahradit vlastními výmysly a své vlastní výmysly v chápání lidí povznést do postavení Záměru.

¹ O tom pojednává práce vnitřního prediktoru SSSR - Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty.

² *Vůle jako životní jev* je schopnost individua podřídit sebe samotného a průběh událostí okolo sebe realizaci uvědomělé účelnosti.

³ Egoisté jsou odsouzeni být otroky a umírat jako otroci.

⁴ O tom pojednává analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR - Dva způsoby boje s „velmocenským pesimismem“, ze série „K současné situaci“ č. 3 (87), 2009.

⁵ Pokud by KGB byla konceptuálně zdatná, tak by se SSSR stal na začátku osmdesátých let 20. století jedinou „velmocí“ a učitelem národů všech ostatních států v záležitostech vyřešení sociálních a jiných problémů. To se týká i postsovětské Federální bezpečnostní služby.

Konceptuální moc tedy může být svým charakterem buď žrečskou nebo znacharskou, i když se přitom žrečstvo může dopouštět chyb a znacharstvo v důsledku svého omezeného chápání aniž si uvědomuje, co dělá, může pracovat pro Záměr.

Přitom v sobě termín „konceptuální moc“ zahrnuje dva smysly:

- zaprvé je to vlastní moc lidí, kteří jsou schopni vypracovat koncepci organizace života společnosti a zavést ji do reálného procesu veřejného samořízení se;
- zadruhé je to moc samotné koncepce nad společností nepodmíněná osobnostmi těch či oněch lidí.

A vždy je získání konceptuální nadvlády osobnostním aktem samovlády.

Znacharská činnost se na rozdíl od žrečské projevuje směřováním k otrokářství. Dějiny znají různé otrokářské systémy:

- Nejprimitivnější mají zjevný, donucovací charakter a rozezlívají otroky, což vede k tomu, že fungují špatně a navíc se tak tyto otrokářské systémy potom stávají nebezpečnými i pro samotné otrokáře.
- Ideálem otrokářství je uplatnění principu „*hlupáka má práce ráda a hlupák je práci rád*“ – systém, ve kterém by si otroci neuvědomovali skutečnost, že jsou vlastně otroky¹, a pokud by si to i uvědomili, tak by tento stav věcí považovali za přirozený přírodní zákon a jejich chápání světa a zotročený a zkršený tvůrčí potenciál by jim neumožňovaly smést *system obnovující otrokářství v návaznosti pokolení*. Tento ideál realizuje biblická koncepce zotročení celého lidstva ve jménu Boha, a také její světská verze – marxismus.

Pokud bychom hovořili o tom sociálním procesu, který byl realizován v dohledné historii pod konceptuální mocí biblického projektu a jeho pohlavárů, tak jde o proces přechodu od „primitivismu“ k „ideálu“ otrokářství v tom smyslu, jak jsou tyto pojmy definovány výše.

Potřeba řešit úkoly zavádění „ideálního otrokářství“ vede ke vzniku ještě jednoho specializovaného druhu moci – moci ideologické.

Funkcí **ideologické moci** je obalit svým charakterem zotročující koncepci do takových ideologických forem, ve kterých by podle názoru lidí přinášela dobrodiní, a proto by pro ně byla přijatelnou, ve kterých by koncepce nevyvolala odmítání nebo dokonce cílený aktivní odpor při jejím zavádění do řídicí praxe vedoucí až ke vzniku a uvedení do života koncepce k ní alternativní.

Až poté, kdy jsou všechny úkoly konceptuální a ideologické moci vyřešeny, až potom začíná fungovat systém „rozdělení moci“. Tento systém rozdělení moci byl převzat ze starověkého Říma, kde vznikl v předkřesťanských dobách. Byl tenkrát základem programově-adaptivního modulu Římské říše podřízené římské znacharské korporaci: Řím měl stejně jako Egypt svůj prediktor – augury, kteří se v průběhu své existence stali držiteli Sibylských knih². S přechodem k vyznávání historicky reálného křesťanství jako

¹ „*Nejhorším otroctvím je nebýt svobodným a za svobodného se považovat*“ (J.W. Goethe: <http://www.democracy.ru/quotes.php>).

² „**Sibyly** (řec. Σίβυλλαι, lat. *Sibylla, Sibulla, -ae*) byly v antické kultuře ^[1] věstkyněmi, které ve stavu extáze věštily budoucnost, často neštěstí.

(...)

Má se za to, že takzvané Sibylské knihy, byly sestaveny z věšteb kumské Sibyly a ve veřejném životě římského státu hrály významnou roli.

Příběh o tom, jak se tyto knihy dostaly do Říma je následující: Věštby byly zapsány na palmových listech a skládaly se z devíti knih. Podle informací od [Dionýsa z Halikarnassu](#)^[31] Sibyla přijela do Říma a nabídla králi [Tarquiniovi Superbovi](#), aby si je od ní koupil za ohromnou částku (podle Varra za 300 zlatých filippů^[32]), a když odmítnul, tak tři z nich spálila. Potom mu nabídla odkoupit zbylých šest knih za stejnou cenu, a když opět odmítnul, tak spálila další tři. Potom král na radu [augurů](#) koupil zbylé knihy za původní cenu. Je na tom pozoruhodné, že mince filippy byly nazvány na počest [krále](#), který žil dvě století po Tarquiniovi, což opět jenom potvrzuje věštecký dar Sibyly.

(...)

Později se k těmto knihám připojily věštby tiburské Sibyly a dalších Sibyl. „*Sibylské knihy*“ přechovávalo zvláštní žrečské kolegium v Jupiterově chrámu na Kapitolském vrchu v kamenné schránce. Knihy hrály velkou roli v náboženském životě Římanů. ^[33] Lidé s k nim obraceli o radu v kritických okamžicích politického i osobního života.

V [roce 83 před naším letopočtem](#) knihy shořely, ale byly obnoveny za [Augusta](#) a [Tiberia](#). Nově sepsaný text byl přezkoumán za císaře [Augusta](#) v roce [12](#). Obnovené knihy byly uloženy v Apollonově chrámu na Palatinském pahorku.

V [roce 405](#), již v křesťanské éře, byly spáleny na příkaz [Stilicha](#) (vládce Západořímské říše)» (<http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%B8%D0%B2%D0%B8%D0%BB%D0%BB%D1%8B>).

Sovětský encyklopedický slovník (1987) informuje, že Tarquinius Superbus byl posledním králem starověkého Říma (354/353 — 510/509 před naším letopočtem). To znamená, že Sibylské knihy byly koupeny na příkaz augurů někdy ve druhé polovině 4. století př. n. l.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

státního náboženství Římské říše odešla místní znacharská korporace do historického zapomnění a programově-adaptivní modul vytvořený v Římské říši na základě principu „rozdělení moci“ se začal obnovovat až v „novověku“ v procesu vytváření buržoazně-liberálního zřízení v evropských státech a v USA. Výsledkem je, že ve společnosti žijící pod nadvládou ideologie buržoazního liberalismu (která je tou ideologickou slupkou, definovanou koncepcí globalizace):

- zákonodárná moc plodí zákony podle určité koncepce, přičemž je přesvědčená, že je ve své zákonodárné činnosti zcela svobodná a vyjadřuje tak ideály svobody a zájmy společenského rozvoje;
- moc výkonná na základě zákonů realizuje demokracii ve svém státě a usiluje o zavedení demokracie v celém světě;
- soudní moc stojí na strážní svobody a demokracie;
- a celý systém rozdělení moci a ani obyvatelstvo, které je mu podřízeno, nic netuší o prvních pěti etapách plné funkce řízení a jejich realizaci v životě společnosti, jsou otroky koncepce zotročení lidstva ve jménu Boha na základě mafiánského monopolu na lichvu a řízení *informačních toků* (tj. rozvoje kultury) prostřednictvím právní úpravy „o autorských právech a právech s nimi souvisejících“, čehož je jedním z projevů i současná globální finančně-ekonomická krize.

V části 3.2 je v krátkosti vyloženo vše, co nevědí a nechápou naši „elitáři“ snící o tom, jak v Rusku napodobí tu vysněnou „velkolepost“ USA. Bez toho však nelze pochopit, proč se Rusko nestane „Amerikou“.

3.3. Prediktor a programově-adaptivní modul: specifika Rusi a specifika USA

Přestože jsou v názvu této části 3.3 Rus a USA uvedeny v souladu s chronologickým pořadím jejich vzniku, začneme s osvětlením problematiky vzájemných vztahů mezi prediktorem a programově-adaptivním modulem v životě společností od USA.

3.3.1. Formování USA — restart biblického globálně-politického projektu

Pokud se na to podíváme z přísně právního hlediska, tak dějiny USA začínají vyhlášením Deklarace nezávislosti severoamerických kolonií na Velké Británii dne 4. července 1776.¹ Potom se v průběhu jejich státního utváření k začátku 20. století hranice USA rozšířily o další země, které v minulosti kolonizovali Španělé, Holanďané, Francouzi a Rusové. Zdaleka ne ve všech případech však byly tyto územní přírůstky získány mírovou cestou. Ve výsledku se od začátku 20. století politická mapa kontinentu Severní Amerika nezměnila.

Jestliže budeme hovořit o předhistorii USA, tak ji můžeme počítat od objevení Ameriky Kolumbem v roce 1492, což však bude kulturologicky nesprávné, neboť, i když jsou USA „tavicím kotlem“ národů a prvků národních kultur, které si sebou přinesly, tak byly v konečném důsledku založeny na bázi dominance anglojazyčné větve kolonizace Ameriky Evropany. Proto je nutné z kulturologického hlediska předhistorii USA počítat od začátku uplatňování státní politiky kolonizace amerických zemí Británií.

„Wikipedie“ o předhistorii USA v tomto jejím pojetí informuje následovně (ilustrace jsou vynechány):

«V letech [1585](#) a [1587](#) se Sir [Walter Raleigh](#) na příkaz anglické královny Alžběty I. dvakrát pokusil zřídit trvalé osídlení v Severní Americe. Průzkumná expedice dosáhla amerických břehů v roce [1584](#) a nazvala otevřené pobřeží [Virginia](#) (angl. *Virginia* — „Panenská“) na počest „panenské královny“ Alžběty I., která se nikdy neprovdala. Oba pokusy byly neúspěšné. První kolonie založená na ostrově Roanoke nedaleko od pobřeží Virginie se kvůli útokům [indiánů](#) a nedostatku zásob ocitla na pokraji záhuby. V dubnu [1587](#) ji evakuoval [Sir Francis Drake](#). V červenci stejného roku byla na ostrov vysazena druhá expedice kolonizátorů čítající 117 lidí. Plánovalo se, že na jaře [roku 1588](#) do kolonie připlují lodě s vybavením a potravinami. Z různých důvodů se však tato zásobovací expedice zdržela téměř o rok a půl. Když potom na místo dorazila, tak všechny stavby kolonistů stály neporušené, ale s výjimkou ostatků jednoho člověka tam nebylo nalezeno ani stopy po nějakých lidech. Přesný osud kolonistů až do dneška nebyl odhalen ^[2].

¹ S textem Deklarace nezávislosti je možné se seznámit na internetové adrese: <http://www.hist.msu.ru/ER/Text/indp-dnc.htm>.

Na začátku 17. století se do věci vložil soukromý kapitál. V roce 1605¹ hned dvě akciové společnosti získaly od krále [Jakuba I. Stuarta](#) licence na založení kolonií ve Virginii. Je třeba mít na paměti, že v té době pojem „Virginie“ označoval celé území severoamerického kontinentu. První ze společností [Virginia Company of London](#) získala práva na jižní a druhá [Plymouth Company](#) na severní část kontinentu. Nehledě na to, že oficiálně obě společnosti vyhlášovaly za svůj hlavní cíl šíření křesťanství, tak je licence, které získaly, opravňovaly „hledat a těžit všemi způsoby zlato, stříbro a měď“.

20. prosince 1606 byli kolonisté vypraveni na palubách tří lodí a po těžké, téměř pětiměsíční plavbě, za které jich několik desítek zemřelo hladem a na nemoci, dorazili v květnu 1607 do Chesapeacké zátoky (angl. *Chesapeake Bay*). V průběhu následujícího měsíce vybudovali dřevěnou pevnost, kterou nazvali na počest krále Fort James (jméno Jakub anglicky). Později byla pevnost přejmenována na [Jamestown](#) a stala se první stálou britskou osadou v Americe^[3]. Oficiální historiografie USA považuje [Jamestown](#) za kolébkou státu. Historie této osady a jejího lídra, kapitána [Johna Smitha](#)² je součástí mnohých seriózních výzkumných studií a uměleckých děl. Její umělecká zpracování zpravidla historii této osady a osudy jejích prvních průkopníků idealizují (například populární kreslený film [Pocahontas](#)). Ve skutečnosti byly první roky kolonie mimořádně těžké. Za hladové zimy na přelomu let 1609 – 1610 nezůstalo z pěti set kolonistů naživu více než 60 lidí a podle některých svědectví^[4] se ti přeživší byli nuceni uchýlit kvůli své záchraně před hladem ke kanibalismu.

V následujících letech, kdy již otázka fyzického přežití nebyla tak ostrá, se dvěma nejzávažnějšími problémy staly napjaté vztahy s původním obyvatelstvem a ekonomická účelnost existence kolonie. K rozčarování akcionářů [Virginia Company of London](#) zlato ani stříbro kolonisté neobjevili a hlavním zbožím vyráběným na vývoz se stalo dřevo na stavbu lodí. Nehledě na to, že po tomto zboží byla v metropoli určitá poptávka, protože lesy v jejím okolí již byly vytěženy, zisk byl, stejně jako i z dalších pokusů o hospodářskou činnost, minimální^[5].

Situace se změnila v roce 1612, kdy se farmáři a majiteli půdy [Johnu Rolfovi](#) povedlo zkřížit místní odrůdu tabáku pěstovanou indiány s odrůdami přivezenými z [Bermudských ostrovů](#). Získané hybridní odrůdy byly dobře přizpůsobeny virginskému klimatu a současně si získaly oblibu u anglických spotřebitelů. Kolonie tak získala zdroj spolehlivého příjmu a na dlouhé roky se tabák stal základem ekonomiky a vývozu Virginie. Slovní spojení „virginský tabák“, „virginská směs“ charakterizující kvalitu jsou ve spojení s tabákovými výrobky používány dodnes^{[6] [7]}. Za pět let vývoz tabáku dosáhl 20 000 liber, za další rok byl zdvojnásoben a k roku 1629 dosáhl 500 000 liber^[6]. John Rolf kolonii prokázal ještě jednu službu: v roce 1614 se mu povedlo dohodnout s místním indiánským náčelníkem mír. Mírová smlouva byla stvrzena sňatkem mezi Rolfem a dcerou náčelníka [Pocahontas](#).

V roce 1619 došlo ke dvěma událostem, které měly podstatný vliv na celou další historii USA. V tomto roce se guvernér [George Yeardley](#) rozhodnul předat část moci [House of Burgesses](#), čímž založil v Novém světě první volené zákonodárné shromáždění. První zasedání tohoto shromáždění se konalo 30. července 1619^[8]. Ve stejném roce kolonisté získali nevelkou skupinku [Afričanů angolského](#) původu. A i když formálně nebyli otroky, ale měli dlouhodobé smlouvy bez práva na výpověď, tak je přijato tuto událost považovat za počátek dějin otrokářství v Americe^[9].

V roce 1622 byla téměř čtvrtina obyvatel pobita vzbouřenými indiány. V roce 1624 byla zrušena licence společnosti [Virginia Company of London](#), která zkrachovala a Virginie byla od té doby královskou kolonií. Guvernéra jmenoval král, avšak shromáždění kolonie si uchovalo značné pravomoci» (http://ru.wikipedia.org/wiki/Испанская_колонизация_Америки).

Od té doby mířil vývoj severoamerických kolonií Velké Británie k Bostonskému čajovému dýchánku v roce 1773³ a jeho zákonitému důsledku, kterým byl právně stvrzený počátek historie USA dne 4. července 1776.

Ale předhistorii a historii USA je možné analyzovat z různých úrovní a charakterizovat je z různých

¹ Rok smrti Borise Godunova (ke které došlo dne 23. dubna 1605) a oficiálně priznaný počátek „období smuty/zmatků“ na Rusi – naše vysvětlivka k citaci.

² V této souvislosti podotkne, že kapitánem „Titaniku“, který se stal symbolem anglosaské transatlantické civilizace i její „diagnózou“ (viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR z roku 1998 - „Titanik“ je opravdu globální diagnózou, není to jen historická epizoda mořeplavby a filmového umění), byl Edward John Smith (27.01.1850 – 15.04.1912). – Matrice, avšak...

³ «Bostonský čajový dýchánek (angl. Boston Tea Party) – protestní akce amerických kolonistů v odpověď na jednání britské vlády, při které byl v bostonském přístavu zničen náklad čaje náležející Britské východoindické společnosti. Je to událost, která je v amerických dějinách považována za symbolickou, za začátek Americké revoluce.» (Wikipedie, http://ru.wikipedia.org/wiki/Бостонское_чаепитие).

aspektů:

- z úrovně velkého počtu jedinců, kteří nebyli spokojeni svým životem ve „starém světě“ a přicházeli za lepším osudem „do nového světa“ od samého počátku kolonizace Ameriky až do dnešních dnů;
- z úrovně vládnoucích „elit“ států, které hodnotily kolonizaci zámořských zemí a konkrétně Ameriky především jako zvyšování moci svých impérií;
- z úrovně pohlavářů biblického projektu ztročení lidstva ve jménu Boha.

Jestliže první dvě úrovně jsou zachyceny v historické vědě, politologii a umění států obou kontinentů, tak vzhledem k tomu, že pro oficiální vědu a obyvatele biblický projekt ztročení lidstva a jeho pohlaváři jakoby neexistují, není pohled na dějiny USA z této úrovně veřejně známý, i když korporace pohlavářů tohoto projektu musí na tu věc svůj náhled mít.

A pokud 1) chápete podstatu biblického projektu, 2) porovnáte s ním fakta z dějin lidstva, 3) vyhodnotíte stav biblického projektu ke konci epochy křížových výprav (první – 1096; poslední osmá – 1270), tak mohou být závěrečné etapy předhistorie USA charakterizovány jednou větou: **Restart biblického projektu.**

3.3.1.1. Krize biblického projektu v epoše středověku

Biblický projekt se ve formách feudální organizace života společnosti pod ideologickou nadvládou katolicismu a „svaté inkvizice“¹ dostal ke konci epochy křížových výprav do slepé uličky:

- Region podřízený projektu nesahal za hranice Evropy a dokonce se začal zmenšovat:
 - vznikla muslimská civilizace, jejímž hlavním ekonomickým dogmatem byl zákaz lichvy, to znamená systémový princip biblického projektu, což učinilo problematickou expanzi projektu směrem na jihovýchod v pásu jižních okrajů Eurasijského kontinentu;
 - navíc se severní Afrika (včetně Egypta), a také Španělska ocitla pod nadvládou muslimů. V důsledku toho se ze Středozemního moře stalo mořem staletých nikdy nekončících válek a v mnohém tak přišlo o svoji roli dopravního systému. Ze Španělska se mohlo stát nástupiště dalších výbojů muslimů pro dobývání Evropy z jihu;
 - pokusy zlikvidovat muslimskou civilizaci díky křížovým výpravám do Palestiny „za osvobození Hospodinova hrobu od nevěřících“ ke konci 13. století ztroskotaly a vedly nejen ke ztrátě *snad obnovené* kontroly nad Palestinou, ale později i ke ztrátám kontroly nad bývalou Byzancí, která se stala obětí jedné z křížových výprav a následně byla obsazena seldžuckými Turky vyznávajícími islám;
 - Rus byla se svým obrovským územím sice zatažena do biblického projektu, ale díky „samostatnosti“ (autokefalitě) pravoslavných církví² si uchovala některé možnosti samostatného řízení podle plné funkce, a potom se na 200 let dostala z moci pohlavářů biblického projektu, neboť se ocitla pod nadvládou nenadále se objevivší Zlaté hordy³, což v konečném výsledku uchránilo základy svébytnosti

¹ «Ve 12. století se katolická církev střetla s nárůstem opozičních náboženských hnutí v západní Evropě a především s albigenými (katary). Pro boj s nimi papež uložil biskupům povinnost vyhledávat a soudit „kacíře“, a potom je předávat k potrestání světské moci („biskupská inkvizice“); tento postup byl zaznamenán v dekretech Druhého (1139) a Třetího (1212) lateránského koncilu, v bulách papeže Lucie III. (1184) a Inocence III. (1199). Poprvé byla tato ustanovení aplikována v průběhu Albigenkých válek (1209 — 1229). V roce 1220 je uznal německý císař Fridrich II., v roce 1226 francouzský král Ludvík VIII. Od 1226 – 1227 se nejvyšším trestem „zločinu proti víře“ v Německu a Itálii stalo upálení na hranici.

„Biskupská inkvizice“ se však ukázala jako málo efektivní: biskupové byli závislí na světské moci a jejich podřízená území nebyla velká, což umožňovalo „kacířům“, aby se lehce ukryli v sousední diecézi. Proto v roce 1231 Řehoř IX. problém kacířství přenesl do oblasti kanonického práva a ustavil pro jeho vyšetřování stálý církevní právní orgán – inkvizici. I když zpočátku byla inkvizice zaměřena proti katarům a valdenským, brzy se zaměřila i proti jiným „kacířským“ sektám – proti beginům, fraticellinům, spiritualistům, a nakonec proti „čarodějníkům“, „čarodějkám“ a rouhačům.

V roce 1231 byla inkvizice zavedena v Aragonii, v roce 1233 ve Francii, v roce 1235 ve střední a v roce 1237 v severní a jižní Itálii» (<http://www.krugosvet.ru/enc/istoriya/INKVIZITSIYA.html>). K 15. století již inkvizice fungovala v celém katolickém světě. I když je třeba přiznat, že i protestanti, kteří se dostali zpod nadvlády Říma pálili kacíře, čaroděje a čarodějnice sice decentralizovaně ale se stejnou urputností jako „otcové inkvizitoři“, ale na to se tak nějak „pozapomnělo“.

² K rozdělení historicky reálného křesťanství na katolicismus a pravosláví docházelo v letech 1054 – 1204 (Sovětský encyklopedický slovník, Moskva, 1987).

³ Charakteristická je i skutečnost, že zakladatel Mongolské říše, od které se později Zlatá Horda oddělila – Čingischán – získal od evropských současníků přezdívku „Bič Boží“, kterou vyjádřili svůj pocit, že Evropa žije nepravě a zaslouží si

Rusi a vytvořilo předpoklady pro její další šíření do oblastí, kam by se jinak do té doby mohla v podstatě bez překážek šířit moc pohlavárů biblického projektu.

- Po vytvoření Svaté říše římské (v roce 962) a v průběhu realizace ideje s „křížovými výpravami“ se Římská kurie „vytrhla z rukou/přestala být poslušná“ a začala si dělat nárok na „žrečskou moc“, aniž měla kvality nezbytné pro uplatňování alespoň znacharské nadnárodní moci, což vedlo k tomu, že se stala špatně říditelnou. Důsledkem bylo, že „svatá inkvizice“ začala být pro pohlaváry projektu a jejich periferie nebezpečná, neboť jejich představitelé se zjevně lišili od „standardního“ příslušníka *davu – věrného to dítko římsko-katolické církve*.
- Jedním z důsledků neovladatelnosti kurie a „svaté inkvizice“ se stal krach podsystemu „Řádu templářů“, když francouzský král Filip IV. Sličný a papež Klement V. („zajatý“ v Avignonu Filipem Sličným) zorganizovali v roce 1307 celoevropskou likvidaci *veřejně-legálních*¹ struktur tohoto řádu, který realizoval nadnárodní řízení v rámci biblického projektu v Evropě, a který začal pronikat i do muslimské Asie.

Vzniklá krize řízení projektu byla cílevědomě řešena po dobu několika staletí. Během překonávání krize došlo k reformaci², v důsledku které v mnohých evropských státech katolicismus nahradil protestantismus. Protestantismus se ve svých různých odnožích proměnil v pseudonáboženskou³ slupku *ideologie buržoazního liberalismu (ve své podstatě světskou)*, a ve výsledku vznikla a s uspokojením převládla nad životem společností, které provedly reformaci církve, „syntetická idea“, která může být vyjádřena následující formulací: „*ctnostnost před Bohem je vyjádřena bohatstvím dosaženým ze zákonné činnosti*“⁴; ze které následně vyplynulo: „*kdo je chudý, není ctnostný*“. Vše výše popsané vytvořilo předpoklady a položilo kulturologické základy pro restart biblického projektu, který byl později realizován na kontinentu Severní Ameriky.

Pohlížet na expanzi Evropanů na počátku epochy velkých zeměpisných objevů na západní polokouli výlučně jako na důsledek dychtivosti velmocí po snadném zisku a bezcílné hry politických vášní, by bylo historicky nevěrohodné. Líčit tu věc tak, že by globální konceptuální moc se svými historickými kořeny sahajícími k „předpotopní civilizaci“ nevěděla o existenci amerického kontinentu, by bylo nesprávné: a konkrétně byly z doby středověku objeveny mapy, na kterých jsou vyobrazeny obě Ameriky i Antarktida bez svého ledového krunýře s přesností, kterou rozvoj matematiky, kartografie, astronomie a chronometrie naší civilizace mohl zajistit pouze na konci 18. století. To znamená, že Kolumbus se vydal na plavbu s určitým „návodným nasměrováním“, o čemž v podstatě otevřeně píšou někteří zednářští autoři.

Vzhledem k tomu, že možnosti expanze biblického projektu z evropského regionu směrem na jih a východ⁵ byly zablokovány sociálními faktory, jak bylo řečeno výše, a směr na sever byl uzavřen v důsledku geografických faktorů, tak pohlavárům projektu zbýval pouze jeden volný směr, a to na západ. Souhrn těchto okolností také určil zeměpisnou lokalizaci restartu biblického projektu.

Proto je velmi zajímavé podívat se na dějiny USA a historii, která jim předcházela z těchto pozic.

3.3.1.2. Předhistorie USA a ideový základ politické technologie jejich založení

Kombinace protestantismu (plodu reformace) a buržoazního liberalismu z hlediska předpokladů pro překonání krize biblického projektu jako globálně-politického projektu přinesla největší plody ve Velké Británii:

- Zaprvé pro to, aby pohlaváři projektu v podobě potencionálního generátoru restartu biblického projektu upřednostnili Velkou Británii, existoval objektivní faktor a tím byla její ostrovní lokalizace, která fakticky

Boží trest, neboť se protiví Božímu Záměru.

¹ Ty tajně se zachránily a pokračovaly ve své činnosti.

² Počátek jí ještě v roce 1517 položilo kázání Martina Luthera (1483 — 1546).

³ Viz část „Opium pro lid“: pseudonáboženství versus opravdová zbožnost“ v analytické zprávě - Dva způsoby boje s „velmocenským pesimismem“, ze série „K současné situaci“ č. 3 (87), 2009.

⁴ Tento vzorec nepředpokládá formulaci otázky: *Odkud se berou zákony a jakou koncepci řízení, kterou kdosi nějak zformuloval podle své libovůle, tyto zákony vyjadřují? Z čehož plyne, že tento vzorec nepředpokládá ani nutnost odpovědi na tuto otázku.*

⁵ Postup biblického projektu na východ - do Indie, Číny, Japonska, Indonésie byl také blokován Čingischánem a jeho následovníky, kteří se dostali až ke břehům Adriatického moře, nehledě na chabý rozvoj mořeplavectví v Evropě před 17. stoletím a neexistenci dočasných základů ležících ve směru této trasy.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

do poloviny 20. století celkem spolehlivě zaručovala bezpečí před vpádem jakéhokoliv nepřítele a tím spíše před její okupací, což zajišťovalo bezpečnost řízení¹;

- Vznikla tam „samostatná“ anglikánská církev v čele s místním králem²;
- V průběhu anglické buržoazní revoluce 1640 – 1689 došlo ke změně dynastie, monarchie se stala konstituční a anglikánská církev získala bezvýhradné vládnoucí postavení a s konečnou platností zpřetrhala vztahy s Římem. V té době již byla anglikánská věrouka v podstatě zformována³.
- Omezené možnosti zemědělské výroby na ostrovech a snaha o zbohatnutí podporovaná věroukou anglikánsko-kalvinistické církve se staly předpokladem k průmyslovému rozvoji státu s cílem získat zisk díky zahraničnímu obchodu, aby potom tento zisk mohl být investován k dalšímu postupu projektu;
- Od roku 1656 díky ústním zárukám Cromwella a se schválením Státní rady získali židé v Anglii právo otevřeně vyznávat judaismus;
- V roce 1717 bylo ve Velké Británii veřejně legalizováno zednářství, vždyť konec konců jeden z členů královské rodiny stanul v jeho čele, tedy alespoň veřejně-jmenovitě.

* * *

Poslední dva body je nutné vysvětlit.

Vlivem cíleného zavádění biblického projektu do života globální civilizace se vytvořil osobitý systém vnitřních sociálních vzájemných vztahů, který pronikal do všech států a národních společenství, kde byla bible

¹ Vznik španělské „neporazitelné armády“ v roce 1588, která byla částečně poražena britským námořnictvem a částečně zničena bouřemi, znamenal za celou tu dobu téměř jedinou reálnou hrozbu okupace Velké Británie.

² Existuje od roku 1532, kdy synod anglických biskupů pod tlakem krále Jindřicha VIII., který si přál znovu se oženit s dvořankou Annou Boleynovou (kterou následně nechal popravit), prohlásil anglickou církev za nezávislou na papeži. V roce 1534 britský parlament toto rozhodnutí potvrdil a jmenoval Jindřicha VIII. hlavou církve. Poté si Jindřich VIII. zvláštním aktem podřídil církevní hierarchii, zkonfiskoval klášterní pozemky (podporu části aristokracie získal jejich rozděláním) a zpřetrhal vztahy s Římem.

³ V roce 1533 bylo zveřejněno takzvaných 42 článků víry, které obsahují církevní věrouku o spasení duše v duchu protestantismu v jeho kalvinistické verzi.

Některé významné zvláštnosti kalvinismu s ohledem na probíranou problematiku (tato větev protestantismu získala svůj název podle Jana Kalvína (1509-1564) původem Francouze, profesí právníka, který se v roce 1541 stal v Ženevě diktátorem), uvedeme ve formulacích z „Wikipedie“:

- «Nesporné pravidlo při výkladu Písma jest písmo samé, a proto, pokud vzniká problém s ohledem na správnost a plný smysl jakéhokoliv místa v Písmu (které nebývá mnohoznačné, ale jednoznačné), je nutné se zaměřit a seznámit se s jinými místy, kde je to vyloženo jasněji^[2].»
- «Odmítání nutnosti asistence [duchovenstva](#) při [spasení](#) lidí, likvidace církevního [obřadnictví](#) (při bohoslužbách nezní táhlá duchovní hudba, nezapalují se svíčky, v [kostelech](#) nejsou nástěnné malby)».
- «Přijetí [doktríny předurčení](#) (Boží vůle je daná předurčenost života člověka a celého světa, jeho spasení nebo odsouzení) (hlavy 3, 5, 9 – 11, 17 [Westminsterského vyznání víry](#))».

«Spasený člověk je jiné podstaty. Jako housenka, která se změnila a proměnila v motýla, a již se fyzicky nemůže stát opět housenkou, stejně tak má skutečně Kristem spasený hříšník principiálně jinou podstatu – nenávidí hřích (to znamená porušování Mojžíšova zákona), chce činit dobro a nechce se vracet ke zlu. Krátce řečeno, v kalvinistickém bohosloví se spaseným nazývá člověk, který: 1. Seznal své hříchy díky kázání a pozornému studiu Mojžíšova zákona (prvních 5 knih Bible a jejich výkladů v jejích dalších knihách) („neboť ze zákona pochází poznání hříchu“ (Římanům 3:20)); 2. Opět díky kázání a studiu Bible seznal svatost Boha, Který netrpí ani jediného hříchu, neboť Adamovi a Evě stačil jediný hřích, aby byli navždy vyhnáni z ráje (snědli zakázaný plod, místo toho, aby se milovali, rodili děti a plnili Boží přikázání: „Plodte se a množte se.“ (Genesis 1:28); 3. Seznal soud Boží, že každý hřích je neslučitelný s Boží svatostí, a proto je Bohem proklet, a proto si za své hříchy každý hříšník podle Zákona Božího zaslouží smrt a peklo (Genesis 2:17; 3:17-19); 4. Uvědomil si, že milost Boží je ukryta v Kristu, že nevinný Spasitel Ježíš Kristus zemřel na kříži místo něho, za jeho hříchy, a že tak získal absolutně nezasloužený dar Božího odpuštění svých hříchů pouze díky milosti Boží» <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%B2%D0%B8%D0%BD%D0%B8%D0%B7%D0%BC>.

«V anglikánství jsou smíchány různé věrouky: něco je tam od katolíků, něco ze starověké nerozdělené Církve a něco je tam jasně protestantského charakteru. Na rozdíl od všech ostatních protestantů anglikáni, přestože neuznávali chirotonii/rukopoložení za svátost, tak do poslední chvíle zachovávali hierarchický biskupský řád a apoštolskou posloupnost. Přestalo to platit až ve 20. století, kdy zavedli svěcení žen. Anglikáni odvrhli [odpušky](#) a učení o [očistci](#). [Písmo svaté](#) uznávají za jediný zdroj víry, ale současně přiznávají tři starobylé symboly: [Nicejsko-konstantinopolské vyznání](#) a ještě dva, které jsou u nás známy, ale liturgicky se nevyužívají: takzvané [Atanášovo vyznání víry](#) (sv. Atanáše z Alexandrie) a takzvané [Apoštolské vyznání](#) [2]. Z katolicismu v anglikánství zůstalo uznání, že Duch Svatý vychází z Otce a Syna, ale bez jakéhokoliv katolického patosu. Používají [filioque](#) podle tradic, ale současně na tomto učení netrvají, neboť ho považují za soukromý bohoslovecký názor. Kromě toho z katolicismu přebírali samotný způsob bohoslužby. Anglikánská bohoslužba se ve značné míře shoduje s katolickou. Eucharistická bohoslužba samozřejmě připomíná mši, i když je sloužena v angličtině» (<http://drevo.pravbeseda.ru/index.php?id=358>).

uznávána za svatou nebo k ní měli alespoň lhostejně-tolerantní vztah:

- **Vyšší úroveň hierarchie** — pohlaváři projektu upřednostňující vyhýbat se při své činnosti publicitě;
- **Druhá úroveň hierarchie** — zákonů dbalí židé, kterým byla uložena mise bezprostředního řízení v regionech, kde se vyskytují židovské diaspory;
- **Nižší úroveň** — lidé vyznávající tradiční křesťanství v jedné z jeho modifikací na základě kánonu Nového zákona a tradičního výkladu Bible pro nežidy¹, a také ateisté a vyznavači dalších náboženství, kteří *nemají žádné alternativní globálně-politické projekty*².
- **Plus k tomu** — „vazivová a nervová tkáň“ *systemu spojující jeho komponenty v jedno a zajišťující jejich vzájemnou součinnost v procesu samořízení se systemu a řízení systemu - zednářství*³, které funguje na základě principů:
 - každý v míře svého zasvěcení pracuje pro to, co chápe a v míře své nevědomosti pro ty, kteří jsou zasvěceni do vyšších stupňů než on a na ty, kteří chápou více nezávisle na tom, zda byli nebo nebyli zasvěceni;
 - bezpodmínečné podřízenosti a odpovědnosti nositelů nižších stupňů vůči vyšším.

Svémi vnějšími projevy je zednářství ideologicky všežravé v doslovném smyslu slova: pohlcuje a zevnitř vyžírá všechna konceptuálně bezmocná veřejná hnutí a pod pláštíkem jejich ideologií realizuje stále stejný biblický projekt zacílený na zotročení všech. Tuto svého druhu ideologickou všežravost společnosti předkládají jak svým jménem, tak i anonymně jako náboženskou snášlivost, shovívavost k cizím přesvědčením, „toleranci“.

Snaha lidí a společnosti získat konkrétní odpovědi na otázku „Co je pravda?“, a obzvláště v otázkách sociologie, vede k nevráživosti vůči klamům a lži, a protože to podřívá systémový princip ideologické různorodosti a „tolerance“ v jejich zednářské interpretaci, je aktivní nepovolená snaha dobrat se nepovolené pravdy zednáři a jejich pohlaváry odsuzována jako jeden z nejtěžších zločinů v oblasti duchovního života společnosti.

Přítom zednáři fungují na základě různorodého *vícevrstevného* ezoterismu: stupně od 1 do 33 mohou dosáhnout všichni nezávisle „na rodu-rase“, od 34 do 66 – pouze židé a od 67 výše pouze rabíni. Příslušenství k vyšším stupňům v každé kategorii vyžaduje ve většině případů (i když mohou existovat i výjimky) dědičnou příslušnost kandidáta k systému.

Taková rasově-klanová filtrace a požadavek dědičné příslušnosti k systému pro získání vyšších stupňů jsou dostatečně spolehlivou překážkou před vniknutím a postupem protizednářské agentury do vyšších řídicích pozic po dobu života jednoho pokolení, o čemž konceptuálně bezmocní bojovníci s „židozednářským spiknutím“ (ve kterém jsou jak „židé“, tak i zednáři pouze „figurkami“ jenom o něco složitějšími než jsou ty šachové⁴) nepřemýšlejí (a konceptuálně zdatní lidé, kteří nepřijali biblický projekt, tímto způsobem pronikat do jeho struktur, aby se postavili do jejich čela a změnili jeho směřování a charakter jeho činnosti, nemají zapotřebí.⁵

¹ I rabinát musí souhlasit s hodnocením Hitlera: historicky reálné křesťanství je náboženstvím otroků. Ale i judaismus, pokud se na něj podíváte komplexně jako na systém, je náboženstvím otroků. Jenom jim pohlaváři biblického projektu uložili trochu jiné úkoly. Proč se to stalo možným je vysvětleno v Koránu: *Ti, kterým bylo dáno nésti Tóru, a oni ji potom nenesli, jsou podobni oslu, jenž naložen je knihami. Jak hnusná je podoba lidí, kteří za lež prohlašují znamení Boží! Ale Bůh nepovede cestou správnou lid nespravedlivý!*“ (Korán, 62:5). – V daném případě se jedná o Tóru v té podobě, v jaké byla předána prostřednictvím Mojžíše, a ne o její současnou podobu, která je výsledkem cenzury, úprav, do které byly zaneseny něčí výmysly k uspokojení touhy po neomezené světové nadvládě ve jménu Boha, jak je v minulosti provedli pohlaváři biblického projektu zotročení lidstva.

² To je ten případ, kdy „asymetrické odpovědi“ nefungují a situaci lze charakterizovat příslovím: *„Proti sukovici není jiné obrany než jiná sukovice a to navíc v šikovných rukách“.*

³ Jednou z nejvíce obsažných knih o této organizaci z hlediska rozsahu a přesnosti osvětlení tématu je Tajná síla zednářství od A. Seljaninova (Sankt Petěrburg, 1911), přestože se fakta uváděná v této knize pochopitelně z větší části vztahují na dobu před začátkem 20. století; a autor je ve svém chápání světa omezen a zmaten náboženstvím Ruské pravoslavné církve. Jeden z internetových odkazů, kde je možné si tuto knihu stáhnout: http://www.duel.ru/publish/magnum_books/2000120201.html.

⁴ V tomto ohledu je zajímavý projekt památníku na místě bitvy u Poltavy, který vyhrál konkurs organizovaný Muzeem Poltavské bitvy k jejímu třisetletému výročí v roce 2009: šachová deska, na které stojí figura Petra I. a figury jeho protivníků – švédského krále Karla XII. a ukrajinského hejtmana Mazepy – ve vztahu k biblickému projektu řízení globalizace je vše přehledně jasně vyjádřené, i když ne všichni to pochopí...

⁵ Podrobněji se o tom, jak to všechno funguje, dočtete v materiálech Koncepce společné bezpečnosti, viz práce Mrtvá voda; Otázky pro petrohradského a ladožského metropolitu Jana (Ioanna) a hierarchii Ruské pravoslavné církve; Ke království Božímu na zemi...; Sufismus a zednářství: kde je rozdíl? (ve sborníku Intelektuální pozice, č. 1/97 (2)), Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“).

Existence výše popsaného systému rasově-klanové filtrace při postupu po stupních mocenské hierarchie není dokazována odkazy na ty či ony bibliografické zdroje a spory o hodnověrnosti tvrzení v nich obsažených o principech organizace zednářství, ale samotnou skutečností uvádění biblického projektu do života po dobu mnohých staletí. To by nebylo možné bez zřízení rasově-klanové filtrace při prosazování kandidátů do vyšších mocenských úrovní v projektu: chrání systém řízení biblického projektu, aby nemohl být ohrožen principem „*abys zničil nevídané dílo, musíš stanout v jeho čele*“. Přitom tento systém rasově-klanové filtrace umožňuje uplatnit tento princip ve většině případů proti protivníkům a obětem biblického projektu.

Všechno to dohromady vytváří systém „her s nenulovým součtem“ na úrovni první – třetí priority zobecněných prostředků řízení.

Výše popsaná předhistorie USA probíhala paralelně s procesem přetváření Velké Británie na generátor budoucího restartu biblického projektu – projektu globální proměny světového řádu.

Bylo by však nesprávné se domnívat, že pohlaví biblického projektu cíleně podstrčili Jindřichovi VIII. „exkluzivní sexuální exotiku“ a podněcovali ho k ženitbě s ní navzdory kánonům katolicizmu proto, aby založil anglikánskou církev apod., což by vedlo k tomu, že právě Velká Británie se stala generátorem restartu biblického projektu. Řízení takového druhu procesů může být charakterizováno metaforicky: „*Sad roste sám: sadař se o něj pouze stará – pleje ho, sází nové stromy, roubuje je, zalévá, hnojí apod.*“ Jinak řečeno:

V životě společnosti nemůže být ani jeden jev vytvořen z ničeho, a potom „vytažen za uši“ do potřebné podoby, ale možnosti, které se otevírají, mohou být přeměněny ve fungující tendence, tendence mohou být přetvořeny v jevy a jevy generované společností mohou být převzaty pod řízení — různorodé ve svých cílech a prostředcích¹ — aby potom na tomto základě život společnosti získal určitou účelnost – řízené směřování.

Ta skutečnost, že „otcové zakladatelé“ USA, jestliže ne úplně všichni, tak většina, byli zednáři, o čemž se naše učebnice dějepisu nezmiňují, neboť téma zednářství, jeho role v dějinách a funkce v politice je zamlčována, přesto v naší společnosti po roce 1991 vešla do všeobecné známosti. Avšak konstatování této skutečnosti, stejně jako její nadsazování a propírání v literární tvorbě „borců“ pišících o „židozednářském spiknutí“ samo o sobě nic nevysvětluje, pokud tento fakt není vztažen k tomu spektru jevů veřejného života, ve kterém se odráží řízení společnosti v rámci směřování biblického projektu ztročení lidstva ve jméno Boha.

Jeden ze zednářů, který však žil v jiné části světa, po sobě zanechal názor, který vysvětluje mnohé z dějin USA, jejich způsobu života i vnitřní a zahraniční politiky jejich federální vlády:

«„...nejopravdovějšími Vychovateli Národů podstata Státních Zákonů: oni vytvářejí a takřkajíc vychovávají národy, a podle nich mravy, zvyky, Pojmy, podobu svou a Činnost získávají, vychází z nich Směřování Myslí a Vůlí; a proto s jistotou tvrdit možné že Politické a Občanské Zákony udělávají Národy takovými, jakými oni podstata.

Z toho vyplývá že stejné Občanské Zákony na celém území Státu nejvíce napomáhat budou k darování všem částem onoho stejného odstínu Mravnosti a vytvoří tak to dokonale pevné a opravdu svazující politické spojení ve Státě, jehože existence je tak blahodárná.

Z toho vyplývá že všichni Diskutéri proti stejnorodosti Zákonů a způsobu Řízení svou pozornost upírali na dílčí předměty a neviděli celkové spojení Státní Existence ani Počátky a základy ze kterých

¹ Tj. realizující princip „každému, co mu patří“».

dílčí tyto různorodosti mohly vyjít» (P. I. Pestel¹, RUSKÁ PRAVDA², pravopis a stylizace podle citované publikace <http://lib.babr.ru/index.php?book=4533>; http://constitution.garant.ru/DOC_32000.htm).

A dále v části 16 nadepsané „Všechna plemena se musí slít do jednoho Národa“ (povšimněte si této fráze) P. I. Pestel píše:

«Zatřetí: aby jedny a ty samé Zákony, jeden a ten samý způsob Řízení existoval ve všech částech Ruska, a díky tomu v Politických a Občanských vztazích celé Rusko na veškerém svém území jevílo druh Stejnorodosti, Jednotnosti a Jednomyslnosti. **Pokusy všech staletí a všech Států dokázaly že Národy všude bývají takovými, jakými je udělá řízení a Zákony, na základě kterých žijí** (část citace jsme zvýraznili)» (P. I. Pestel, RUSKÁ PRAVDA, pravopis a stylizace podle citované publikace <http://lib.babr.ru/index.php?book=4533>; http://constitution.garant.ru/DOC_32000.htm).

14. prosince 1825 však vzpoura skupiny klanu Rurikovců proti klanu Romanovců podněcovaná pohlaváry světového zednářství utrpěla porážku díky tomu, že následník trůnu, který se stal carem Mikulášem I., přece jenom dokázal překonat vlastní bezradnost a sabotáž blízkého okolí a vůdci vzpoury se navzájem „nechali ve štychu“, když projevíli bezradnost a neschopnost samoorganizace.

Důsledkem bylo, že se P. I. Pestel neměl v praxi možnost přesvědčit o tom, že:

- jeho postulát, který vyzdvihl na úroveň strategické politické axiomy vyjádřené frází, kterou jsme v posledním citátu tučně zvýraznili, nemá všeobecnou platnost, tj. neplatí bez výjimek. Přestože zákonodárství a jeho téměř důsledné uvádění do života v procesu vládnutí vykazuje určitý výchovný vliv na obyvatelstvo, není tento vliv absolutní a není jediný možný;
- v životě společnosti postulát P. I. Pestelja doplňují i jiné jevy, v jejichž důsledku zákony, které neodpovídají mravům společnosti a ideálům jejího rozvoje v rámci Záměru, nejsou naplňovány, což potvrdil významný sociolog 19. století M. E. Saltykov-Ščedrin, kterého se snaží ve veřejném povědomí deklasovat na úroveň satirického spisovatele a ještě lépe nechat ho upadnout do zapomnění: „*Strohost ruských zákonů je změkčována nezávažností jejich plnění*“.

Podle života je možné soudit, že postjelcinovský režim v RF je pokračovatelem díla **P. I. Pestelja and Co. a jejich „právní zvůle“** se všemi objektivně předurčenými následky z této skutečnosti vyplývajícími: *my máme imunitu proti „právnímu moru“, ze kterého se Západ ani USA vyléčit nemohou.*

A poté, co mimochodem podotkne, že *Ruská pravda P. I. Pestelja je analogem, i když o 50 let opožděným, Deklarace nezávislosti USA³, který se nerealizoval*, vrátíme se k předhistorii a historii Spojených států.

¹ Pavel Ivanovič Pestel byl synem německého úředníka ze Saska Ivana Borisoviče Pestelja, který za Kateřiny II. dělal úspěšnou kariéru na poštovním úřadu, kde kontroloval zednářskou korespondenci. Jeho syn Pavel Ivanovič Pestel do 17 let studoval v Drážďanech, dobře ovládal francouzský a německý jazyk, což však neplatilo pro jeho ruštinu. Proto také ten text v jeho Ruské pravdě obsahuje chyby a nese známky neumělosti, neboť se vlastně jedná o nepříliš podařený překlad z francouzštiny.

Jak na P. I. Pestelja vzpomínali jeho současníci:

«Patřil k děkabristům a byl „miláčkem osudu“, takovým, jehož vysoké čelo, podle jeho vlastního mínění, mohl důstojně ozdobit věnec podobný Bonapartovu věnci. Méně významný zcela určitě ne. **Byl jediným z děkabristů, který byl postaven před soud nejen za politickou činnost, ale i za trestný čin, takřikajíc za krádež peněz ze státního rozpočtu** (část citace jsme zvýraznili). (...) Jako první měli možnost se přesvědčit o bonapartistických sklonech Pestelja sami vůdci Severního spolku s pro ně výjimečnou jednomyslností. Nikitu Muravjova vykřikování Pestelja o blahu diktatury odradilo ihned, stejně jako Sergeje Trubeckého. Trubecký se vyjádřil jednoznačně: „Je to škodlivý člověk, nesmíme dopustit jeho posílení. Musíme se snažit všemožně ho oslabovat.“ A nezůstal jen u slov, prostřednictvím svých styků v Jižním spolku Trubecký usilovně pěstoval Pesteljovu opozici... Rylejev řekl: „Pestel je člověk nebezpečný Rusku i vyhlídkám spolků.“ Pesteljovi se nedal upřít velký talent přizpůsobit se čemukoliv: při prvním setkání s Ryljevem se autor Ruské pravdy v průběhu dvou hodin dokázal proměnit střídavě tu v občana Severoamerické republiky, tu v bonapartistu, teroristu, ochránce anglické ústavy či zastánce té španělské... V buržoazně čestném petrohradském literátovi to zanechalo krajně negativní dojem, díky kterému si Pestelja v paměti uchoval jako bezzásadového demagoga, kterému se důvěřovat nedá.» (<http://www.contr-tv.ru/common/3001/>).

Faktem je i spojení mezi děkabristy a Poláky. „Pestel, který byl při výsleších velice sdílný (*jednoduše a bez politické korektnosti řečeno práskal a udával všechny své spoluvíníky bez slitování - náš komentář k citaci*) ani jednoho Poláka nejmenoval, což jim mimo jiné umožnilo brzy zorganizovat hromadné povstání» (Moskevský komsomolec, 20.03.2006, G. Ch. Popov – v minulosti jeden z lídrů meziregionální skupiny poslanců v Nejvyšším sovětu SSSR a první starosta postsovětské Moskvy, Lekce děkabristů: <http://www.mk.ru/blogs/idmk/2006/03/20/mk-daily/71754/>).

² Plný název tohoto dokumentu: „RUSKÁ PRAVDA aneb Utajená Státní Listina Velikého Národa Ruského sloužící Příkázáním pro Zdokonalování Státního Zřízení Ruska a Obsahující Správný Příkaz jak pro Národ tak i pro Prozatímního Nejvyššího Vládu“.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

V průběhu předhistorie USA se v britských koloniích Severní Ameriky *zčásti řízeně* ve společnosti vytvořily unikátní podmínky, které zabezpečovaly objektivní možnosti realizace idejí přestavby a unifikace života mnohonárodnostní společnosti, které P. I. Pestel' vyjádřil v programovém zednářském dokumentu, jež nazval „Ruská pravda“¹:

1. *Všechna plemena se musí slít do jednoho národa.*

2. *Národy všude bývají takovými, jakými je udělá řízení a zákony, na základě kterých žijí.*

Dějiny USA se od dějin všech ostatních států a společností liší svou nepřírozeností²:

- USA jsou jedinou společností a státním útvarem uměle vypěstovaným pod tlakem určitého zákonodárství vyjadřujícího určitou koncepci řízení společnosti a touto koncepcí je biblické davo-, „elitářství“;
- Ve všech ostatních společnostech má zákonodárství ve svém základu třeba již i v nové době zapomenutou starobylou svébytnost a je produktem jejího historického rozvoje s více (v Evropě, Americe (*mimo USA*), Austrálii, Africe, Rusku) či méně (v regionu muslimské civilizace a ve zbylé Asii) výrazným vlivem politiky pohlavářů biblického projektu na kulturu a její právní složku.

Na této odlišnosti USA je i založena podstata restartu biblického projektu, jehož počátek inicioval „Bostonský čajový dýchánek“ (1773) a „Deklarace nezávislosti“ (4. července 1776).

Dějiny USA do konce 20. století shrnuje princip, který P. I. Pestel' nedokázal nebo nechtěl vyjádřit přesně: *Zákonodárství a vládnutí na jeho základě musí zformovat společnost takovou, jakou ji my chceme mít.*

Ale vzhledem k tomu, že byl P. I. Pestel' konceptuálně bezmocný, tak si díky své samolibosti a ambicióznosti v tomto principu pod slovem „my“ představoval sebe samotného a své budoucí přísluhovače a ne někoho jiného, jemu osobně neznámého, kdo však opravdu dělal globální politiku, kterou však nerealizoval sám osobně, ale zprostředkovaně: na území Ruska rukama P. I. Pestelja a ostatních děkabristů; na území USA rukama tamějších bratrů-zednářů; a tak v každém regionu planety.

Jak bylo zmíněno dříve v přehledu předhistorie USA, bylo hlavním vyhlášeným cílem činnosti společností Virginia Company of London a Plymouth Company organizovaných vládou „Velikobratránie“³ šíření křesťanství, což předpokládalo integraci původního obyvatelstva (tedy minimálně té jeho části, která by přijala křesťanství) do nové společnosti. Reálně se však proces historického rozvoje USA vydal jinudy.

Některé kmeny severoamerických indiánů opravdu přijaly křesťanství a na tomto základě začal proces jejich integrace do společnosti „amerického národa“. Výsledkem byli takzvaní „civilizovaní indiáni“, kteří dále žili v zemi svých předků. Tento proces však neskončil integrací původního obyvatelstva do kultury společné všem občanům USA, ale prakticky totální genocidou původního obyvatelstva.

«Držby „civilizovaných kmenů“ se změnily v malé indiánské republiky vymodelované podle vzoru USA se svými ústavami a větvemi moci (prezidenty podle své tradice nazývali „nejvyššími náčelníky“). Občané těchto republik v mnohém přejali způsob života svých bílých sousedů z jižních států. Často k tomu docházelo díky smíšeným manželstvím s osobami evropského nebo afrického původu (v předvečer Občanské války zbyla v „Pěti civilizovaných kmenech“ pouze jedna čtvrtina

³ V této souvislosti zmíníme, že děkabrista Kondratij Fjodorovič Ryljev (popraven v roce 1826) se v roce 1824 stal „vedoucím kanceláře“ Rusko-americké společnosti. V jeho bytě v domě Rusko-americké společnosti se pořádaly schůze účastníků tajného spolku.

Je známo, že «Rusko-americká společnost bojovala za to, aby byl přehodnocen kurs, který byl přijat po vítězství nad Napoleonem. Tehdy Rusko uvázlo v evropských záležitostech a na Kavkaze a v Petrohradě byli stoupenci toho, aby byly značné síly přesunuty do Ameriky a prakticky bezprizorní Kalifornie obsazena z aljašského předmostí» (Moskevský komsomolec, 20.03.2006, G. Ch. Popov a první starosta postsovětské Moskvy, Lekce děkabristů: <http://www.mk.ru/blogs/idmk/2006/03/20/mk-daily/71754/>).

Rozpočet Rusko-americké společnosti byl srovnatelný s rozpočtem Ruského impéria a pod jejím řízením byl koncentrován slušný vojensko-ekonomický potenciál rozmístěný na tichooceánském pobřeží Severní Ameriky. Proto potlačení zednářské vzpoury 14. prosince 1825 uzavřelo některé globální perspektivy ve věci realizace biblického projektu – splynutí plemen do jednoho národa pod tlakem vládnutí na základě určitých zákonů unifikovaných všude místními "bratry-kameníky". A předání Aljašky Spojeným státům po ukončení takzvané „krymské“ války – druhé světové války 19. století vedené proti Rusku, znamenalo vyvedení větší části tohoto potenciálu zpod žezla Ruského impéria pod přímé řízení světového zednářství zastoupeného jeho americkou větví.

¹ Tento název má právo na existenci pouze jako identifikátor verze lokalizace všezednářského – globálního – programu při pokusu adaptovat ho na ruské podmínky.

² S výjimkou ještě jednoho historicky nepřírozeného jevu – vzniku židovstva v jeho historicky známé podobě. O tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR - *Sinajský „pochod“* ve sborníku Intelektuální pozice č. 1 / 97 (2), Dále od freudismu.

³ Přece jen je třeba nějakým způsobem zdůraznit, že Velká Británie je zednářskou metropolí, „hlavním městem“ jedné z větví biblického projektu a k začátku 20. století dosáhla největších úspěchů ve věci jeho expanze.

čistokrevných členů). Bohatí indiáni vlastnili plantáže a žili jako aristokraté; někteří z nich vlastnili stovky černých otroků. Otrokářství se stalo pro indiány svého druhu „vedlejším produktem“ programu federalizace, neboť v okamžiku jejího počátku bylo součástí života samotných jejich amerických učitelů.

Samostatný rozvoj „Pěti civilizovaných kmenů“ byl hrubě přerován ve čtyřicátých letech osmnáctého století. Vlády jižních států se za podpory (a v mnohém i na podnět) federální vlády rozhodly likvidovat indiánské enklávy a samotné indiány vysídlit na neobsazená území západně od řeky Mississippi, takže byli indiáni nuceni svou civilizaci vytvářet nanovo. V posledním desetiletí před válkou se Indiánské teritorium proměnilo v jeden z nejrozvinutějších regionů USA západně od Mississippi. Vlády „Pěti civilizovaných kmenů“ otevřely první síť bezplatných škol ve státě. Indiáni měli nejvyšší úroveň gramotnosti na Západě. Většina vzdělaných indiánů uměla číst a psát ve dvou jazycích – anglicky a ve svém rodném jazyce, pro který vymysleli vlastní abecedu a založili tak jeho písemnictví. Ve dvou jazycích tiskli noviny. Mnozí přijali křesťanství.

V největší indiánské republice – Území Čerokiů – bylo na konci šedesátých let okolo 22 tisíc obyvatel, ze kterých bylo pouze 4 tisíce mužů Čerokiů považováno za občany, kteří měli právo hlasovat. Zbytek obyvatelstva tvořili ženy a děti Čerokiů, černoši (okolo 4 tisíc především otroků), bílí (okolo jednoho tisíce) a indiáni z jiných kmenů. Okolo 1500 indiánů chodilo do veřejných škol, kde byli všichni učitelé (až na dva) také Čerokiové.

Když jižní státy vystoupily ze Svazu, tak se indiánské republiky ocitly před nelehkou volbou své další cesty. Měly navázány pevné ekonomické a kulturní styky s jižany – Indiánské teritorium někdy v literatuře dokonce bývá nazýváno „malou Konfederací“. Avšak jednomyslnou podporu KSA¹ neměly. Ne všichni indiáni se ztotožnili s „jižním způsobem života“. Jestliže u Čoktů, Čikasavů jich byla většina, tak Čerokiové, Kříkové a Seminolové zůstali přívrženci tradičního způsobu života. Stranili se měst, provozovali své obvyklé hospodářství a nehodlali se míchat do konfliktu bílých lidí. Mezi čistokrevnými indiány aktivně pracovali misionáři abolicionisté². Nejvíce byli proti otrokářství naladěni Seminolové, kteří dávno žili s černošky bok po boku a schovávali u sebe zběhlé otroky. Posledními byli ti, kteří nepovažovali za možné zpronevěřit se starým smlouvám s federální vládou a narušit způsob života, na který si v posledních letech zvykli. Někteří také nezapomněli, že je z jejich původní země seveřané a jižané vyháněli rukou společnou; obzvláště svěží vzpomínky měli právě Seminolové, neboť v pořadí třetí válka s nimi skončila pouze před několika lety, proto nedělali žádný rozdíl mezi jedněmi ani druhými.

U Kříků a zvláště Čerokiů byl „konflikt dvou světů“ prohlouben ještě i tím, že v letech Velké deportace část indiánů přistoupila na kompromis s federální vládou a přesídlila na Západ dobrovolně za více či méně snesitelných podmínek. Ostatní byli deportováni silou. Již na Indiánském teritoriu se mezi přívrženci a protivníky kompromisu rozhořela opravdová občanská válka, která byla ukončena až zásahem federální vlády. V roce 1861 se z členů „smluvní strany“ stali nejzapálenější přívrženci Konfederace. Šlo o nejvíce amerikanizovanou část společnosti. Naopak jejich političtí protivníci, přestože měli sami zájmy na Jihu, se často odmítali míchat do konfliktu jednoduše proto, že si nepřáli sloužit s nimi bok po boku.

(...)

Indiánské teritorium zaplatilo za účast ve válce Severu proti Jihu neúměrně vysokou cenu. V podstatě byli indiáni jedinými, kdo tuto válku prohrál doopravdy. Ani Konfederace, ani Svaz nesplnily jejich očekávání. Roky války ekonomiku indiánských republik zcela zničily, značná část zkulturnované půdy se proměnila ve spálenou pouštinu. Tisíce lidí zahynuly, tisíce se jich proměnily v běžence. Podle přibližných odhadů ke konci války 33% žen na Indiánském teritoriu ovdovělo, 16% dětí zůstalo bez otců, a 14% se stalo úplnými sirotky. Po válce muselo „Pět civilizovaných kmenů“ obnovovat své vztahy s USA a uzavírat nové smlouvy a v očích federální vlády nebyli jenom poraženými povstalci, ale navíc ještě indiánskými povstalci (14.³ a 15.⁴ dodatek americké ústavy se indiánů netýkal). Proto s nimi bylo naloženo příslušným způsobem, aniž kdo dělal rozdíl mezi těmi,

¹ Podle všeho zkratka KSA znamená „Konfederované státy americké“ na rozdíl od Spojených států amerických, které je jinak možné nazvat Federativními státy a to tím spíše, že ve vztahu k jejich vládám a některým mocenským orgánům je systematicky používán přívlastek „federální“.

² Abolicionisté: v přímém významu jsou to přívrženci zrušení nějakého zákona; ve specifickém přívrženci zrušení otroctví v USA, kteří se tak nazývali od začátku 19. století (Naše vysvětlivka k citaci).

³ Který začíná slovy: «*Všechny osoby narozené nebo naturalizované ve Spojených státech a podřízené jejich jurisdikci jsou občany Spojených států a státu, jehož jsou obyvateli. Žádný stát nemá právo vydat nebo provádět zákon, který by omezoval svobody nebo výsady občanů Spojených států; žádný stát nemá právo zbavit jakoukoli osobu života, osobní svobody nebo majetku bez řádného soudního procesu; nemá také právo zbavit jakoukoli osobu, podléhající jeho pravomoci, stejné ochrany zákona.*» (Naše vysvětlivka k citaci).

⁴ Který začíná slovy: «*Spojené státy ani jakýkoli jednotlivý stát nesmějí popřít ani omezit volební právo žádného občana Spojených států z důvodů rasových, barvy pleti nebo bývalého otroctví.*» (Naše vysvětlivka k citaci).

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

kteří bojovali za konfederáty a těmi, kteří bojovali proti nim. V poválečných letech byly zbytky autonomie, které ještě indiánským republikám zůstaly, metodicky likvidovány a ze samotného Indiánského teritoria byl kousek za kousem vyvlastňován ve prospěch bílých přistěhovalců. V roce 1907 bylo Indiánské teritorium s konečnou platností zcela zlikvidováno a stalo se součástí USA jako stát Oklahoma. „Pět civilizovaných kmenů“ bylo už pokolikáté za posledních sto let nuceno začínat od začátku» (<http://america-xix.org.ru/civilwar/sumter-appomattox/indeans.php>).

«Mohykány je patrně možné nazvat jedním z neznámějších kmenů Severní Ameriky díky početným literárním dílům, ve kterých je celkem pravdivě popsán způsob života a mravy tohoto kmene. Podobná popularita mezi literáty se nejspíše pojí se skutečností, že Mohykáni přijali křesťanství rychleji než ostatní kmeny, takže se také začali dříve než ostatní účastnit života přistěhovalců ze Starého světa. Je velmi pravděpodobné, že právě tato adaptace také vedla k postupnému vymizení tohoto plemene. V současné době je součástí společenství původních obyvatel Severní Ameriky pouze jeden ze vzdáleně příbuzných kmenů Mohykánů – Mahikani, jejichž zvyky a jazyk se však značně liší.

Mohykáni stejně jako Irokézové pocházejí z doliny řeky Hudson (právě tam se poprvé setkali s „bílými bohy“, tj. s evropskými přistěhovalci v roce 1609). Později se v důsledku neustálých bojů s kmenem Mohawků a poté i s přistěhovalci usadili na území současných států Wisconsin, Massachusetts a Connecticut. Sám název kmene – Mahikaniaw – doslovně znamenal „lidé od veliké řeky“ na památku téměř usedlého způsobu života, který vedli na březích řeky Hudson. Proti příchodu protestantských misionářů Mohykáni neprotestovali a k 18. století již téměř celý kmen přijal křesťanství, které se nicméně dobře snášelo s jejich původní vírou. Byl to vzájemně výhodný svazek: křesťanská církev zajišťovala kmenu ochranu před vykořisťováním Evropany a zcizováním zemí odedávna patřících těmto původním obyvatelům a Mohykáni se ze své strany snažili učinit všechno pro to, aby se protestantská komunita v Novém světě neustále rozšiřovala. Takovýto svazek však nevyhovoval kolonizační vládě, která se snažila získat co nejvíce půdy za co nejnižší cenu. Církev čelit požadavkům vlády dlouho nedokázala a misionářská činnost brzy začala opadat a společně s tím začal také početně slábnout kmen. Nehledě na značnou pomoc, kterou Mohykánům poskytli kolonisté v průběhu francouzské i indiánské vojenské kampaně, a také v době americké revoluce, byl ke konci 18. století kmen s konečnou platností zbaven práv na svou půdu a vykázán do rezervace. A již v polovině 19. století se vytratil dokonce i jazyk Mohykánů» (<http://indeec.net/mogikane.html>).

Obrázek Johna Gasta „Americký pokrok“ (1872) vyobrazující Columbiu (symbol USA, předchůdkyně „strýčka Sama“), která vyhání indiány z jejich půdy ve jménu pronikání civilizace na Západ.

(Ilustrace byla převzata z webu: <http://www.usinfo.ru/indejcy.htm>).

Jak je zřejmé z informací citovaných zdrojů, tak přinejmenším na Jihu – na Indiánském teritoriu – probíhal proces integrace kultur původního obyvatelstva a přistěhovalců v podstatě úspěšně, pokud pomineme otázku otrokářství jako normy života lidské společnosti.

A najednou federální vláda ve Washingtonu projevila iniciativu v otázce genocidy původního obyvatelstva s využitím záminky: výsledkem občanské války mezi Jižany a Seveřany bylo, že jak Jižané, tak i Seveřané, každý podle svého něco vyhráli a prohráli ji – indiáni. Potom v průběhu „dobývání divokého Západu“ prostí Američané povzbuzování zednářským režimem ve Washingtonu po cestě z nudy stříleli indiány přímo ze svých krytých povozů („vagónků“¹), ve kterých jejich rodiny cestovaly k budoucímu domovu. Proces genocidy dokončila „ohnivá voda“ – whisky – zbraň genocidy (5. prioritá zobecněných

¹ Pamatujete si na americké sušenky „Wagon Wheels“ – „vagónová kolečka“, které se objevily na pultech Ruské federace v devadesátých letech? Na jejich obalu byly nakreslené kryté vozy přistěhovalců, které koně táhli přerými Západu. Jeden z takových „wagon“-ků je vyobrazen na obrázku viz výše Johna Gasta – Americký pokrok, vlevo od odhaleného kolene postavy Columbie.

prostředků řízení / zbraní).

Důvod takového vztahu k původnímu obyvatelstvu tkví v tom, že se iniciátoři restartu biblického projektu na území Severoamerického kontinentu snažili, aby společnost „nové Atlantidy“¹, kterou vytvářeli, neměla žádnou paměť o své předhistorii, ani o indiánské, ani o té evropské, ani o žádné jiné – africké, japonské, čínské apod.; aby obyvatelstvo nemělo žádnou historickou paměť o etapě předhistorie ani v podobě kulturních památek, ani uchovanou v rodových egregorech obyvatelstva – v takzvané „genetické paměti“, ke které měl být přístup (podle názoru pohlavárů projektu) neprodyšně zablokován.

V mnohém se jim toho podařilo dosáhnout, i když ne absolutně², ve výsledku jsou obyčejní Američané ve své většině naivní, sebejistí a ambiciózní jako malé děti: *mohou být dětsky hodní a přitom se dopouštět zla, jak je to naučili „starší bratři-zednáři“, aniž by si uvědomovali jeho podstatu a vnímat jej jako něco potřebného; stejně jako malé děti i oni se upřímně urážejí, když se setkávají s kritikou svého jednání neameričany.*

- Co naděláte: Duch Ameriky («Spirit of America») je starý pouze 200 let, ze kterých se ani jeden rok nerozvíjel svobodně – celé dětství prožil v péči chůvy-roboty – bratrů-zednářů.

Genocidu původního obyvatelstva Ameriky však nestačili dokončit před začátkem historie USA. Přestože přání by tu bylo, tak organizovat ji hned nebylo možné: britské kolonie na to neměly dost zdrojů. Jakmile však byly vojensko-ekonomické a lidské zdroje podřízené federální vládě natolik dostatečné, aby to zvládly, byla genocida původního obyvatelstva provedena velmi rychle. A samozřejmě že *podle názoru mnohých Američanů, kteří se stali obětmi promývání mozků*, si za to mohli indiáni sami, když nepřijali s otevřenou náručí a otrockou pokorou první vetřelce, kteří vpadli do jejich země. Ty zámořské *hledáče zlata a stříbra s otrokářskými sklony*, které tam „šířit křesťanství“ poslala vláda „Velikobratránie“.

„Vynulování předhistorie“ bylo jedním z cílů vedení politiky při zakládání „nové Atlantidy“, protože z předhistorie vycházejí tendence, které mohou být aktivní po dobu mnoha věků a tisíciletí, a aktivita takového druhu tendencí ve vztahu k principům zformulovaným P. I. Pesteljem znamená „vlastní rušení“ systému, které snižuje kvalitu jeho řízení podle zvolené koncepce, nebo ho činí nemožným. **Právě vlivem takového druhu „vlastního rušení“ se biblický projekt v Evropě na konci epochy křížáckých výprav dostal do slepé uličky, jak bylo zmiňováno dříve.**

* * *

Některé aspekty genocidy původního obyvatelstva se odrazily i v umění USA. Jako příklad uvádíme obrázek Johna Gasta „Americký pokrok“. Povšimněme si dvou okolností:

První – v ruském malířství je pokoření Střední Asie, ke kterému docházelo přibližně ve stejné době, jako dobývání „divokého Západu“ Spojenými státy (za počátek aktivních bojů ze strany Ruska je možné považovat pochod na Chivu v roce 1839 a za jejich ukončení rok 1881, kdy byl region podřízen imperátorské administrativě), zachyceno na obrazech V. V. Vereščagina (1842 – 1904) a je znázorněno jako tragédie obou stran. Za pokořením Střední Asie však následovala integrace jejich národů do života impéria, a následně jejich život v SSSR. Ve výsledku zůstaly všechny národy zachovány a jejich kultury se dále rozvinuly. V podstatě se v důsledku „pokoření Střední Asie“ Ruským impériem dostaly ze slepé uličky bezútěšného feudalismu, který byl následkem odklonění se jejich historicky složených kultur od ideálů vyhlášených Koránem³.

A uvedený obraz Johna Gasta je idealizací a romantizací genocidy ve vztahu k původním obyvatelům Severoamerického kontinentu, kterou pohlaváři biblického projektu realizovali rukama „svobodymilných“ Anglosasů a dalších přesídlenců z „civilizované“ biblické Evropy – odštěpenců od evropských národů. Takže celkem dobře znázorňuje reálné a ne ty deklarativní mravy a kolektivní psychiku „národa“ „USA-ků“⁴.

¹ Proč je takový název ve vztahu k USA oprávněný viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Smutné dědictví Atlantidy (název první redakce - Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“).

² Těla polí egregorů původního obyvatelstva však stále existují, i když přišly o větší část své lidské komponenty. Projevuje se to tak, že se určitý počet potomků přistěhovalců z jiných částí světa, kteří se napojí na tyto eggregory, cítí být indiány nebo začínají být obeznámeni s jejich způsobem života nezávisle na informacích uvedených v historické literatuře. Takové případy jsou známy, i když nejde o masový jev.

³ V krátkosti o tom pojednává 4. část nazvaná Eggregoriální náboženství a biblický projekt zotročení lidstva v analytické zprávě vnitřního prediktoru SSSR - Dva způsoby boje s „velmocenským pesimismem“, ze série K současné situaci č. 3 (87), 2009.

⁴ Ve vztahu k tomu se jako protikladný jeví názor o válce jako politickém nástroji a jevu ve společenském životě jednoho z hrdinů „pokoření Střední Asie“ – Michaila Dmitrijeviče Skobeljeva:

«Jednou v souvislosti s těžkými ztrátami u Plevna jeden z generálů lehkomyšlně poznamenal: „Když se kácí les, létají třísky“. Skobeljev okamžitě vzplanul: „Samozřejmě, že když jednou začnete válku, tak nemá smysl mluvit o humanitě...»

Druhá – Columbia vypadá jako jednohý mrzák¹, což je pro vyobrazení národního symbolu „symptomatické“: osud USA od počátku minimálně „pokulhává“, pokud není přímo jednohý, i když anatomicky normální orel mořský na jejich státním znaku je lepší, než dvouhlavá stvůra na ruském státním znaku.

* *
 *
 *

3.3.1.3. USA: jejich založení, utváření, sebeklama a realita

Do procesu formování společnosti „nové Atlantidy“ nezapadlo pouze původní obyvatelstvo Severní Ameriky právě z toho důvodu, že bylo nositelem určité předhistorie, a proto bylo z větší části zlikvidováno.

Ale dříve než budeme mluvit o procesu utváření společnosti USA, je nutné říci několik slov o válce severoamerických kolonií za nezávislost proti metropoli – „Velikobratřině“.

«V roce [1765](#) [anglická vláda](#) parlamentem nechala schválit [Kolkový zákon](#), podle kterého musely být všechny obchodní a jiné občanské dokumenty vybaveny kolkem. Současně bylo rozhodnuto umístit v Americe anglickou armádu čítající 10 tisíc vojáků s povinností pro Američany zajistit jim ubytování, stravování a nábytek pro pohodlné bydlení. [Kolkový zákon](#) byl pro Američany otevřeně nespravedlivý. Tak například, abyste získali právo stát se notářem, bylo v Anglii nutné zaplatit 2 libry šterlinků a v Americe 10. Navíc šlo o první zákon o daních, které byly určeny bezprostředně pro Anglii. Předtím byly daně využívány pro rozvoj infrastruktury obchodu a průmyslu a jejich funkce byla obyvatelstvu celkem pochopitelná.

(...)

V roce [1767](#) Anglie vypsala clo na sklo, olovo, papír, barvy a čaj dovážené do amerických kolonií; potom, když newyorské zákonodárny shromáždění odmítlo subvenci pro anglickou vojenskou posádku, anglický parlament odpověděl odmítnutím schválit jakákoliv ustanovení newyorského zákonodárnyho shromáždění, dokud v této věci nerezignuje; současně ministerstvo přikázalo guvernérům rozpouštět zákonodárny shromáždění, která budou protestovat proti anglické moci. Američané odpověděli agitací nepoužívat zboží, na které byla vypsána cla a opravdu potom zisk z tohoto zboží nepřinášel anglické státní pokladně více než 16 000 liber šterlinků (přičemž 15 000 liber šterlinků tvořily náklady na vybírání cla), tedy 2,5krát méně, než se očekávalo. Díky tomu byla nová cla v roce [1770](#) zrušena, ale clo na čaj zůstalo jako potvrzení uplatňovat metropolí toto právo»².

Tj. vládnoucí „elita“ „Velikobratřině“, které byly vlastní parazitické sklony stejně, jako jsou vlastní každé „elitě“ jakéhokoliv státu, došla v roce 1765 k názoru, že „slepička“, která byla po dobu dvou staletí

Ale pro mě každá z těch třísek znamená lidský život i s jeho strádáním a přizemními starostmi“. Svým důstojníkům neustále opakoval: „*Plukovník musí cítit výčitky svědomí, když vede lidi do boje“.* Tento básník a válečný nadšenec, jak ho jednou nazvali, si do deníku napsal: „*Válka je omluvitelná, když bráním sebe a své lidi. Je podle a hanebné začínat válku jen tak, nadarmo, bez krajní, opravdu krajní potřeby. Jako černé poskvrny leží na králich a imperátorech války, které podnikli kvůli své ctižádosti, kořistnictví, kvůli svým dynastickým zájmům. Ale ještě strašnější je, když národ, který toto hrozné dílo dovedl až do konce, zůstane neuspokojený. Když jeho vládcí nemají dost kuráže, aby využili všechny výsledky, všechny výhody války. V tomto případě nesmí být vůči poraženému projevoována velkodušnost. Je to velkodušnost projevovaná na cizí účet. Za tuto velkodušnost neplatí ti, kteří uzavírají mírové smlouvy, platí za ní lid tisícičkami svých obětí, ekonomickou a dalšími krizemi. Člověk, který miluje své bližní, člověk, který nenávidí válku, musí vraha dorazit, aby se vzápětí po této nerozpoutala další válka.“» (<http://www.vupkro.ru/Enc.ashx?item=5601>).*

V našem chápání historie v uvedeném úryvku z deníku M. D. Skobeljev charakterizoval „velkodušnost“ imperátora Alexandra I., jehož zrušení spojeneckého svazku s Napoleonem, který zdědil po Pavlovi I., předznamenal vpád Napoleona v roce 1812 (když musel zahájit válku proti Rusku pod tlakem okolností, neboť jestliže s ním nemohl být ve spojeneckém svazku, tak by bez války s ním v blízké perspektivě zaručeně přišel o moc vlivem ekonomických problémů organizovaných Velkou Británií), a pro Rusko bylo toto zrušení spojeneckého svazku zcela neplodné v politické perspektivě událostí po roce 1814, a to dokonce nehledě na vítězství nad napoleonovskou Francií.

To znamená, že vražda cara Pavla I., kterou na podnět z Londýna provedli domácí „elitáři“ zkažení ve „zlatém věku Kateřiny“, a ke které došlo *za mlčenlivého souhlasu nedovtipného* následníka trůnu, který se poté stal carem Alexandrem I., znamenala nejen porušení přísahy carovi, ale byla i zločinem vůči národům Ruska, Indie a Evropy.

¹ Chodidlo a holeň druhé nohy z větší části kryté oděvem jsou neproporcionálně malé a zaujímají anatomicky nesprávnou polohu, takže se ztrácejí v rozevlátých šatech a je nutné se pořádně podívat, abyste si jich všimli. Prvním dojmem je, že je „slečna-symbol“ Ameriky jednohý.

² «Wikipedie», http://ru.wikipedia.org/wiki/Война_за_независимость_США.

pěstována za oceánem, by měla přece jen konec konců pohlavárům metropole také začít snášet „zlatá vajíčka“. A jsou tu důvody se domnívat, že rozhodnutí metropole nechat na účet kolonií v Americe rozmístit deseti tisícový armádní kontingent, bylo zednářskou provokací nasměrovanou právě na to, aby vyvolala v koloniích separatismus, protože nikde není zaznamenáno, že by kolonie prosily metropoli o vojenskou podporu a zaslání armádního kontingentu. Tato provokace byla navíc časově sladěna se zavedením Kolkového zákona. Ve vztahu ke „kolkovým daním“ bylo rozmístění kontingentu v Americe „zcela rozumnou policejní akcí“, jejímž cílem bylo zajistit připravenost potlačit možné aktivní projevy nespokojenosti s nově zavedenými daněmi.

Ve výsledku se „Velikobratránie“ pokusila potlačit vzpuru v koloniích, což vedlo k válce za nezávislost USA trvající od roku 1775 do roku 1783, v jejímž průběhu byla v roce 1776 vyhlášena „Deklarace nezávislosti“ severoamerických kolonií, které se tak transformovaly do samostatného státu.

Tak došlo k restartu biblického projektu realizovanému na území Severoamerického kontinentu, při kterém Velká Británie splnila svou misi a stala se generátorem tohoto restartu.

Pokud se podíváte na tyto události z úrovně řízení biblického projektu jako celku, tak soudě podle všeho vládnucí „elita Velikobratránie“ nepochopila narážky na téma, že severoamerické kolonie vůbec nejsou vlastnictvím britské koruny, ale že jsou vlastnictvím jiných politických sil, ve vztahu ke kterým je „Velikobratránie“ pouze nástrojem v určité etapě realizace jejich projektu. Když byla tato etapa ukončena, tak dali „Velikobratráni“ prostřednictvím následků války za nezávislost USA na vědomí, aby se nepletla pod nohama „důležitým lidem“, kteří dělají *globální politiku*.¹

Teď je možné se vrátit k rozboru vlastního procesu formování společnosti USA a její kultury, včetně *subkultury organizace řízení záležitostí společnosti, státnosti i vedení podniků*.

Počáteční podmínky tohoto procesu byly v závěrečné etapě předhistorie USA následující:

- V severoamerických koloniích byl vytvořen davo-„elitářský“ sociální systém. Kolonisté z větší části náleželi do anglojazyčné kultury. Ve společnosti se již vytvořila určitá specializace obyvatelstva podle druhů jejich činnosti: byli tam ti, kteří pracovali ve výrobě a zajišťovali výrobu; byli tam i ti, kdo život kolonií řídili.
- Mezi těmi, kdo řídili, byly infiltrovány struktury zednářství, které je jedinou organizovanou politickou silou sloužící k prosazování určité koncepce řízení globálního významu.
- Pokud bychom měli charakterizovat individua, ze kterých se skládala tato proto-USA-cká společnost, tak:
 - byli ve své většině původem z Velké Británie, a potomky přistěhovalců z Velké Británie z minulých pokolení. Byli tam však i ti nepočtení, kteří pocházeli z jiných států (někteří nejznámější, kteří nebyli Angličany a přinesli svůj vklad do utváření USA: La Fayette – Francouz, Kościuszko – Polák, ale existovali i jiní, méně známí) a jejich potomci;
 - pokud je budeme charakterizovat v aspektu psychologie, byli to lidé, kteří nenašli své přijatelné místo ve struktuře společnosti své vlasti, nebo kteří své místo ve své vlasti našli, ale kterým se z nějakých důvodů nelíbily historicky tam panující pořádky, přičemž si jedni i druhí přáli budovat nový život a novou společnost „s čistého listu“;
 - byli přitom ve své většině iniciativními individualisty² schopnými se však přizpůsobit korporativnosti³;
 - i když je protestantismus orientoval na realizaci tvůrčího potenciálu v jejich práci, tak připouštěl také parazitismus na práci a životě ostatních, což vytvářelo mravně-etické možnosti a předpoklady k vybudování hierarchie otrokářství, jak pro společnost uvědomělého (ve vztahu k černochům přiváženým z Afriky), tak i neuvědomělého (ve vztahu k sobě samým „milovaným“), realizovaného prostřednictvím různého druhu „her s nenulovým součtem“⁴;

¹ Bohužel však vládnucí „elita Velikobratránie“ nepatří k těm, kdo by pochopil narážky, a proto v průběhu občanské války v USA téměř po sto letech od „Kolkového zákona“ britské námořnictvo podniklo pokus přidat se na stranu Jižanů a zorganizovat blokádu přístavů Severanů. Blokáda byla zmařena v mnohém díky dvěma křížníkovým eskadrám Ruského carského námořnictva, které jednaly v zájmu zajištění svobodného obchodování v Atlantickém a Tichém oceánu.

² Ti neiniciativní nespokojení dále žili ve své vlasti. Ti, kteří odjžděli do Ameriky, tam nešli pod vlivem instinktů stádního chování (přínejmenším do poloviny 19. století), ale na základě vlastní promyšlené iniciativy.

³ Ti nepřizpůsobiví ke korporativnosti nepřežívali, obzvláště v raných stádiích předhistorie a historie USA, kdy bylo nutné se začleňovat do nového životního prostředí a vybudovat si tam svůj život v boji s přírodními živly a v konfliktech s původním obyvatelstvem.

⁴ Hry s nenulovým součtem – „fotbal na hřišti s jednou brankou“: je to úročný úvěr; nerovné možnosti při získávání vzdělání; různá kvalita vzdělání ve vztahu k parametru jeho adekvátnosti životu – pro dav jedno, a pro „elitu“ jiné, pro bratry-zednáře na každém stupni jejich zasvěcení to jejich apod. – systémové prostředky potlačování a odstraňování rovnosti možností cíleně pěstované v kulturách davo-„elitářských“ společností s cílem udržení a obnovy davo-„elitářství“

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

- takže protestantismus s kalvínskou věroukou o předurčení spasení duše dával těm „předurčeným být spasení“ iluzi, že mají morální právo na využívání Božího dopuštění ve vztahu k těm, kterým bylo podle jejich mínění Bohem odepřeno spasit své duše, a to až k jejich genocidě.
- Nositelkou politické vůle se v této společnosti stala zednářská korporace, která zpočátku byla regionální pobočkou světového zednářství jako nástroje realizace biblického projektu. To právě ona:
 - založila *do základů státnosti USA* systém rozdělení moci v jeho současně známé a široce propagované podobě, který je však jen programově-adaptivním modulem schématu řízení prediktor-korektor, tj. prediktor (konceptuální moc) se nachází mimo státní instituce USA a mimo struktury jejich „provinciálního“¹ zednářství;
 - organizovala práce při tvorbě a prosazování v praktické politice počáteční verze „softwaru“ (zákonodárství) nezbytného k tomu, aby programově-adaptivní modul mohl realizovat funkce ve společnosti;
 - řídí udržování „softwaru“ v aktuálním stavu v chodu historického rozvoje USA, což také zajišťuje shodu zákonodárství s potřebami stávající i perspektivní politiky jejich pohlavárů.

Zednářství je však samo o sobě konceptuálně bezmocné, tj. není prediktorem systému řízení USA, což bylo zmíněno výše, neboť biblický projekt, pokud ho vůbec ti či oni z „bratrstva“ osobně vnímají jako projekt globálně-politický, tak ho hodnotí jako bezalternativní. Každá regionální pobočka zednářství je pouze 1) kolektivní zombi-retranslátorem politické vůle pohlavárů *globálního* biblického projektu ve vztahu k tomu regionu, ve kterém je tato síť „provinciální“ zednářské lóže rozvinuta a také 2) „interface“ (rozhraní), na který pohlaváři biblického projektu napojili zpětné vazby procesu řízení regionálního sociálního systému podle plné funkce.

Přitom ti, kteří jsou systémem ztotožněni, jednají na základě v podstatě jednoduché algoritmiky:

1. Věrnost Bibli si ztotožňují s vlastní pravověrností [pravou cestou, objektivní etikou], které dosáhli nebo se jí dosáhnout snaží, a to je základem všeho dalšího.
2. Biblická sociologie se jim jeví jako bezalternativní, orientovaná na uvedení Záměru do života.
3. Hodnotí Boží dopuštění ve vztahu k okolním lidem žijícím na základě jiných představ o životě, které neodpovídají Bibli a systému norem a tradic přijatých jako výklad života na jejím základě.
4. Boží dopuštění využívají pro vlastní sobecké ziskové zájmy v souladu se syntetickým postulátem protestantismu a buržoazního liberalismu: „*pravověrnost je vyjádřena bohatstvím a jinými způsoby prokazujícími úspěšnost*“.
5. Pokud někdo začíná aplikovat Boží dopuštění ve vztahu k přívržencům tohoto systému, tak to upřímně hodnotí jako satanismus oponentů, který musí být potlačen.

Objektivně:

- Body 4 a 5 jsou vyjádřením dvojakosti mravních standardů lidí ztotožněných tímto systémem.
- V podstatě se jedná o anti-křesťanství, neboť Kristus nikdy nevyužíval Božího dopuštění ve vztahu k jiným (jinak by si to konkrétně Sanhedrin musel odskákat) a podstata křesťanské etiky je právě v tom uvědoměném odmítnutí – *dokonce i ke své škodě* – využívat Božího dopuštění ve vztahu k jiným, neboť takové odmítnutí vytváří předpoklady pro jejich osvícení a jejich přivedení k pravověrnosti [objektivní etice]².

v návaznosti pokolení; a také kvůli realizaci expanze *každé z jeho modifikací* do ostatních regionů planety.

¹ V jejich terminologii je celý svět rozdělen na „provincie“, kde v každé působí vlastní „zednářský oblastní výbor“, který je však podřízen globálnímu „ústřednímu výboru“ (ÚV) zednářství příslušného stylu. Budování liberálně buržoazního sociálního systému v Rusku, což zajímá většinu domácích patriotů, bylo po roce 1991 předáno pod kuratelu „Washingtonského oblastního výboru“, který je sám podřízen „Londýnskému ÚV buržoazního liberalismu“.

Ostatní ideologické systémy, o které se opírají ostatní větve biblického projektu, mají své vlastní „oblastní výbory“ a své vlastní „ústřední výbory“. Soudě podle všeho zednářsko-socialistický „ústřední výbor“ působí po dobu několika staletí z území Francie.

Pohlaváři projektu koordinují činnost všech jeho větví a také spolupracují s národními „ezoterickými organizacemi“, které se zachovaly v mnohých regionech planety, neboť princip „my jsme zasvěceni, a proto lepší než ostatní“ je jedním i druhým společným.

² Islám však není analogem k tomuto systému, jak se to mnohým zdá, kterýžto názor prosazují probiblická média a na základě kterého jsou sestavovány učebnice dějepisu navzdory tomu, co je Koránu vlastní:

- vražda toho, kdo nezná pravdu, je tím nejtěžším hříchem;
- působení na oponenta v mezích dopuštění, a tím spíše vojensko-silovými prostředky je krajním prostředkem sebeobrany před těmi, kteří byli s pravdou obeznámeni, ale odvrhli ji a projevují agresivitu ve vztahu k ní a jejím nositelům (pro pohlaváry biblického projektu je však hodnocení dopuštění a jeho využívání výchozím systémovým principem);
- Korán nabízí obrnit se trpělivostí a odstraňovat ze života zlo a zášť zlepšením kvality života.

- Na rozdíl od otroků biblického projektu není pro jeho pohlaváry orientace na body 3 a 4 upřímným omylem, ale jejich uvědomělou mravně-etickou a náboženskou pozicí, protože si nemohou neuvědomovat své jednání v rozporu s Božím Záměrem, neboť se vůbec nejedná o idioty, kteří by nepochopili celkovou podstatu Jediného Zákona vyjádřenou ve všech Zjeveních Shora, které položily základy všem takzvaným „Abrahámovským náboženstvím“¹.
- Obětí této jejich pozice se stalo původní obyvatelstvo Severoamerického kontinentu, které se provinilo pouze tím, že se odklonilo v oblasti Božího dopuštění více než pohlaváři biblického projektu a jejich chráněnci, a proto nedokázalo ukázat kolonistům, kde je jejich místo a naučit je spravedlivému životu.

* * *

V souladu s výše popsanou algoritmikou a mravně-náboženskými principy pohlavářů biblického projektu jsou taková historická fakta jako:

- zničení Drážďan americkým a britským letectvem v noci ze 13. na 14. února 1945,
- shození jaderných bomb na Hirošimu a Nagasaki,
- kobercové bombardování Vietnamu,
- kobercové bombardování srbských měst pro rozpadu Jugoslávie,

— objektivně nevyhnutelným následkem této algoritmiky a mravně-náboženských principů pohlavářů biblického projektu.

Také je nutné zmínit jeden z nerealizovaných projektů Washingtonu – plán „Dropshot“ - útok na SSSR s masovým použitím jaderných zbraní, který nebyl realizován jenom proto, že k okamžiku plánovaného útoku USA přišly o svůj monopol na jaderné zbraně a jejich nosiče, takže vlastní očekávanou škodu z této války vyhodnotily jako nepřijatelnou².

Z pozic této algoritmiky jsou všichni, kteří žijí mimo normy liberálně buržoazního projektu a vědomě nebo nevědomě se brání přechodu svých společností k tomuto způsobu života realizovanému v USA, divochy, kteří musí být nemilosrdně a nelítostně zlikvidováni.

Proto, pokud ještě někdo z vás na sobě nepocítil podobný způsob vývozu svobody a demokracie z USA, tak to není proto, že by to nebylo pro USA příznačné, nebo že by výše popsané bylo pouze dílčími epizodami jejich historie, ale proto, že jste ještě nepřišli na řadu...

Ale ani ti občané USA, kteří jsou zcela loajální liberálně buržoaznímu systému, nemají zaručeno, že

Že jsou tato tvrzení v životě platná je demonstrováno v pracích vnitřního prediktoru SSSR - Ke království Božímu na zemi...; Sufismus a zednářství: kde je rozdíl? (ve sborníku Intelektuální pozice, č. 1/97 (2), Dále od freudismu).

¹ Takzvaná „Abrahámovská náboženství“ – judaismus, křesťanství, islám, získala tento název podle Abrahama, jednoho z patriarchů, od kterého všechna tak či onak odvíjejí svou tradici víry v jednoho Boha.

² «Stojí za to si uvědomit, že i když se neustále mluví o krvežíznivosti SSSR, tak Sovětský svaz nikdy neměl ani jeden plán s konkrétně naplánovanými daty začátku jaderného útoku na USA nebo Západní Evropu.

Ano, měl plány odvetných úderů, ale konkrétní plány vojenského útoku na tento den, tento měsíc, tento rok nikdy neměl.

A Spojené státy, ta bašta demokracie, měly takových plánů útoků mnoho. Byly to plány Charioteer (1948), Fleetwood (1948), SAK-EVP 1-4a (1948), Dropshot (1949) a další, a každý z nich obsahoval konkrétní datum začátku války. Jestliže první nebyly realizovány, neboť si USA spočítaly, že 133 atomových bomb, které měly k plánovanému termínu prvního úderu a ještě dalších 200 pro druhý úder (které měly v úmyslu shodit v následujících dvou letech od začátku války) nestačí a je tedy třeba ještě vyrobit více bomb, tak takové plány jako Trojan, Dropshot a další se již neuskutečnily výhradně kvůli tomu, že SSSR v roce 1949 provedl zkoušky své vlastní atomové bomby a v roce 1953 ještě termojaderné, takže začalo být očividné, že to všechno nebude tak jednoduché a beztržně jim to neprojde.

U plánu Dropshot, jehož příprava začala v roce 1949, bylo stanoveno přesné datum začátku války na 1. ledna 1957. Bylo naplánováno, že v té době budou mít USA před SSSR náskok v počtu atomových bomb v poměru 10 ku 1. Ten den měly v plánu zaútočit na SSSR a shodit v první etapě 300 atomových bomb na 100 sovětských měst. Na Moskvu měly shodit 25 bomb, na Leningrad - 22, Sverdlovsk - 10, Kyjev - 8, Dněpropetrovsk - 5, Lvov - 2 atd. USA si pečlivě spočítaly, že v důsledku tohoto jaderného bombardování a také díky počátečnímu bombardování 250 tisíci tunami obyčejných bomb, kterých mělo být použito celkem 6 mil. tun, zahyne okolo 60 mil. občanů SSSR a celkem s ohledem na další bojové akce, že zahyne více než 100 mil. sovětských lidí. Mimochodem, obvykle jsou tyto odhady budoucích obětí chybné a počítají s nižšími čísly.

Nikde v plánu Dropshot nebylo uvedeno, že válka začne pouze v případě, že SSSR na někoho zaútočí apod. Ne, jedinou podmínkou bylo, aby Spojené státy měly k dispozici určený počet jaderných bomb a dalších zbraní, a aby nastoupilo vyznačené datum. To byly jediné důvody pro to, aby zabily napřed 60 miliónů lidí, a potom ještě dalších 40.» (uvedeno podle publikace na internetu - Skutečné příčiny vzniku světové ekonomické krize, na webu www.arteksgroup.com, a dále: http://www.arteksgroup.com/Article_about_crisis3.html).

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

neokusí plody této algoritmiky a mravně-náboženských principů pohlavárů biblického projektu:

- výbuch amerického pancéřového křižníku USS Maine a jeho potopení v havanském přístavu, aby mohlo být z tohoto zločinu obviněno Španělsko a vytvořena tak záminka k válce, aby Španělsko přišlo o status koloniálního impéria, a mohla být převzata kontrola nad jeho bývalými koloniemi;
- provokování Japonska k *preventivní* válce proti USA a úmyslné vytvoření podmínek zajišťujících nečekanost a úspěšnost útoku Japonců na Pearl Harbor¹, aby se zničení lodí a smrt lidí na této základně mohly stát národní tragédií, pod jejímž morálně-psychologickým nátlakem by Američané souhlasili s ukončením politiky izolacionalismu a se vstoupením USA do druhé světové války 20. století;
- vyhození do vzduchu mrakodrapů Světového obchodního centra v New Yorku i s lidmi dne 11. září 2001. Provokace, která posloužila jako důvod ke vpádu do Afghánistánu a Iráku, kde se potom oběťmi války stalo velké množství obyčejných lidí.

To byly pouze ty nejznámější příklady tohoto druhu, kdy se oběťmi výše popsané algoritmiky a mravně-náboženských principů pohlavárů biblického projektu stali za svobodné lidi se považující otroci liberálně buržoazní verze projektu, jehož jádrem jsou USA.

* *
 *
 *

Takové byly výchozí údaje a počáteční podmínky pro řešení globálně-politického úkolu založení „nové Atlantidy“. Pro její vytvoření bylo nutné navýšit počet obyvatelstva integrovaného do kultury cíleně formované na základě výše, v pěti bodech popsané algoritmiky a principů vyjádřených P. I. Pesteljem. Zvyšování počtu obyvatelstva probíhalo všeobecně známými způsoby: přírodní biologickou „rozšířenou“ reprodukcí na místě a přítokem nových přistěhovalců z ostatních regionů planety.

Co se týče lidí narozených ve Státech, tak ti vyrůstali v podmínkách uplatňování principu zformulovaného Pesteljem, a pod jeho vlivem se ve své většině stávali takovými, jakými je vytvářela vláda a zákony, pod jejichž mocenským vlivem vyrůstali. Zednářství zajišťovalo shodu zákonů s projektem a podřízenost vlády těmto zákonům, přičemž nemilosrdně bránilo všemožným odchýlkám od pravidel, které samo ustanovilo. Předhistorie společnosti tomuto procesu díky svému „vynulování“ nebránila.

Můžete namítnout něco v tom smyslu, že přistěhovalci z Evropy a jiných států nemohli jako představitelé svých národů *nepřispět v duchu svých rodových egregorů* a určité své předhistorie vlastní každému z nich.

Ve skutečnosti je to spíše „úplně ne tak“, než „ne tak úplně“.

- První přistěhovalci, kteří mířili do Ameriky, již byli odvrhnutí egregory společností, ve kterých vyrůstali; ti, kteří nebyli odvrhnutí egregory svých společností, sami tyto egregory zavrhovali. V každém případě byly kontury informační výměny s původním egregory nesoucími předhistorii etnického původu nových Američanů zpretrhávány a přístup k těmto informacím blokován.
- Ti přistěhovalci, kteří přijížděli do Ameriky v době, kdy již byly výše popsané počáteční podmínky formování společnosti „nové Atlantidy“ vytvořeny, byli vlastně osamocenými jednotlivci odtrženými od egregorů svých původních společností. Buď se tedy připojovali na egregor nové americké společnosti, jehož informačně-algoritmické naplnění bylo utvářeno a odfiltrováno zednářstvím, nebo pokud se na něj připojit nedokázali, protože jejich individuální psychika s ním nebyla kompatibilní, v cizině umírali, nebo se vraceli do Starého světa.
- Kromě toho, v životě každého individua ještě větší roli než egregory hraje bezprostřední kontakt s ostatními lidmi: vězeň sedící na samotce nepřijde o většinu svých egregoriálních vazeb, ale deficit přímého a bezprostředního kontaktu s lidmi ve většině případů způsobuje degradaci takto osamocených lidí. Proto po příjezdu lidí do „Nového světa“ došlo k situaci interakce „*sociálního prostředí zformovaného v USA, které žilo svým životem a svými problémy na straně jedné a na straně druhé - nové příchodího jedince*“, který se nacházel ve stavu určité zmatenosti, a aby se psychicky nezломil a přežil (pro začátek), musel se přizpůsobit normám života nové společnosti. Ti, kteří jako on sám právě přijeli, mu v této věci byli špatnými pomocníky, protože se sami nacházeli ve stavu stejné zmatenosti, a také nebyli připraveni k životu podle norem v pro ně nové společnosti². Nezvyklé sociální prostředí je svým

¹ Vzdálená rozvědka na přístupech k Havajským ostrovům byla odvolána, takže se japonské síly mohly přiblížit nepozorovaně. Americké letadlové lodě (v té době hlavní námořní síla) byly buď na moři, nebo byly odvolány na pevninské základny tichooceánského pobřeží USA. Výsledkem bylo, že japonské palubní letectvo zaútočilo na *zastaralé* bitevní lodě z dob 1. světové války, jejichž bojová hodnota se blížila nule v porovnání s lodmi, které již byly postaveny a stavěly se podle nových projektů, aby je nahradily.

To vše zajistilo, že se Pearl Harbor stal politickou show – krvavou, cynicky krutou podívanou, v jejímž důsledku však USA žádnou citelnou vojenskou škodu neutrpěly, a díky které si jejich pohlaváři upevnili své politické pozice a vytvořili předpoklady k tomu, aby po ukončení 2. světové války USA mohly získat status „velmoci číslo 1“.

tlakem utvářelo a formovalo jednotlivě tak, aby odpovídali jeho normám. Ten, kdo se mu nedokázal přizpůsobit, buď zahynul, nebo odjel.

To, co je uvedeno v předešlých dvou odstavcích, platí pro všechny nově příchozí z jiných kultur včetně Afričanů, kteří byli do USA přiváženi jako otroci.¹

Před začátkem masové a v mnohém federální vládou nekontrolovatelné imigrace, která začala ve druhé polovině 20. století, byla národní osobitost kultur v USA vymezena pouze hranicemi obydlí, kde žily rodiny imigrantů a jejich potomků, kteří nezapomněli některé prvky kultury² svých předků. To znamená, že „Anglie“, „Irsko“, „Německo“, „Itálie“, „Čína“, „Japonsko“ apod. mohly existovat pouze v hranicích běžného života rodiny přesídlené do USA. Za hranicemi svého obydlí se všichni kromě židů stávali „USA-ky“: židé zůstávají židy všude díky vlivu principů budování a uvádění biblického projektu do života, přičemž:

Místa, kde kompaktně žijí etnicky osobité diaspory jako součást společnosti USA (typu Chinatown/čínských čtvrtí), se nestala místy politického zastoupení těchto etnických domovin, pouze vnášela určitou etnickou různorodost do kultury státu, jinak však v nových pokoleních produkovala zcela standardní „USA-ky“.

Maximum, co mohla taková „čínská“ nebo jakákoliv jiná etnicky osobitá „čtvrť“ zrodit, byla subkultura

² Tento stav *funkčního krachu* psychiky nových přistěhovalců dobře popsal O'Henry v povídce – Kvadratura kruhu, ze které jsou následující úryvky:

«Tato vendeta započala v Cumberlandských horách mezi rodinami Folwellů a Harknessů. První obětí tohoto krvavého nepřátelství se stal lovecký pes Billa Harknesse trénovaný pro lov vačic. Harknessové se za tuto těžkou ztrátu pomstili tak, že zamordovali hlavu rodu Folwellů. Ti ovšem s odpovědí dlouho nečekali, vyleštili si své brokovnice a poslali Billa Harknesse za jeho psem do té země, kde vačice sama slézá ze stromu ke svému lovcovi a nečeká, až strom porazí.

Vendeta planula po dobu čtyřiceti let. Harknesse střídali v osvětlených oknech jejich domů, za pluhem, ve spánku, po cestě z modlitebních shromáždění, ve rvačkách, ve stavu střídlosti i opilosti, osamocení i s celými rodinami, kající se a připravené k odchodu do lepšího světa i ty nekající se. Větve rodového stromu Folwellů byly osekávány stejným způsobem v plné shodě s tradicemi a zvyky jejich státu.

Konečně zbyl po tak usilovném prořezávání rodového stromu na živu pouze jeden člověk na obou stranách. A najednou z ničeho nic Cal Harkness, který nejspíše usoudil, že pokračování této rodinné rozepře by mohlo nabýt příliš osobního charakteru, nečekaně zmizel z Cumberlandu ignorující veškerá práva Sama Folwella, posledního to mstitele rodu Folwellů.

Rok poté se Sam Folwell dozvěděl, že jeho dědičný nepřítel kypí zdravím a šťastně si žije v New Yorku.» Odjel tedy do New Yorku, ale ohromné město mstitele psychicky zlomilo:

«K polednímu město přestalo bavit pohrávat si s ním jako kočka s myší a pořádně Sama svými tlapami přimáčklo.

Sam Folwell stál na křižovatce dvou velkých rovných městských tepen. Podíval se do všech čtyř stran a uviděl naši planetu odtrženou od své orbity a proměněnou pomocí pravítka a vodováhy v pravouhlou rovinu rozčleněnou na jednotlivé úseky. Vše živé se pohybovalo po cestách, po silnicích, po kolejích zarovnané v systému, vtěsnané do jeho hranic. Kořenem života byla třetí odmocnina, mírou života plošná míra. Proudění lidí ho mýjely, hrozný hluk a rachot ho ohlušil.

Sam se opřel o ostrý roh kamenné budovy. Tisíce cizích obličejů se míhaly okolo něho a ani jeden se k němu neobrátil. Zdálo se mu, že zemřel, že je duchem a nikdo ho nevidí. Město porazilo jeho srdce úzkostí z osamocení.» A to byl pouze začátek jeho nešťastných příhod. Nicméně život je oba svedl dohromady:

«Cal Harkness dokončil svou práci, a když nechal vůz stát pod návěsem, zahrnul za ostrý roh té budovy, které smělý architektův záměr vtiskl podobu žehličky (v textu je zde vysvětlivka: výšková budova Flatiron Building trojúhelníkového tvaru) a v davu spěchajících chodců jenom tři kroky před sebou, uviděl posledního nepřítele všech svých příbuzných a blízkých.

Zastavil se jako by do země vrostl a v prvním okamžiku nevěděl, co dělat takto nečekaně přistižený a neozbrojený. Ale Sam Folwell ho již svým ostrým horalským zrakem postřehl.

Skočil, proud chodců se na okamžik zakolébá, zčeřil a Sam zařval:

— Ahoj, Cale! Ježíš, jak rád tě vidím!

A na rohu Broadwaye, Páté Avenue a 23. ulice si dva úhlavní nepřátelé z Cumberlandu vzájemně stiskli ruce.» (úryvky z povídky jsou uvedeny podle internetové publikace na adrese: http://www.serann.ru/t219_0.html).

¹ Z určitého pochopení veškeré výše popsané problematiky osobnostní egrogoriální interakce vyplývá i ústavní norma USA: «Volitelnou na úřad prezidenta může být jen osoba, která získala občanství Spojených států zrozením či měla toto občanství v době přijetí ústavy, dosáhla věku třiceti pěti let a bydlí alespoň čtrnáct let ve Spojených státech.» (http://www.pseudology.org/state/Cons_usa.html). I když tato norma není úplná: stejné požadavky měly být vztaženy i na manželku kandidáta na prezidenta.

² Zde je důležité vědět, že jedinci a rodiny mohou být nositeli pouze některých prvků etnických kultur, protože nositelem kultury jako celku může být pouze celá společnost.

přistěhovalců z (...libovolně si dosad'te odkud) jako součást kultury USA.¹

V podstatě byl tedy restart biblického projektu na území Severoamerického kontinentu úspěšně proveden v období od 16. do začátku 19. století.

Od prvotní realizace biblického projektu za Sinajské „anabáze“, v průběhu které byl uměle a cíleně vypěstován nový druh lidí – historicky reálné židovstvo (stejnými metodami, jakými později chovatelé šlechtili nové druhy domácího zvířectva), se restart biblického projektu na Severoamerickém kontinentu lišil tím, že v jeho průběhu došlo k „vynulování“ eggregoriální paměti předhistorie u nově vytvářeného lidského společenství – „USA-ků“, protože eggregoriální paměť těch, kteří absolvovali Sinajskou „anabázi“, v podstatě zůstala uchována a čas od času o sobě dává znát.

Jenomže i tato verze biblického projektu, která zrodila buržoazně-liberální způsob života (v USA v jeho nejmarkantnější „etalonové“ podobě), stejně jako jeho katolická verze o šest století dříve, upadla do krize, která v marxismu dostala název „všeobecná krize kapitalismu“ a projevuje se množstvím vnitřních sociálních konfliktů po celém světě a globálně biosféricko-ekologickou krizí.

Avšak téma „všeobecné krize kapitalismu“, která vůbec není výmyslem marxistické propagandy, neboť se jedná o surovou životní realitu v minulosti vedoucí a do budoucnosti slibující množství problémů a pohrom², není předmětem této analytické zprávy.

3.3.2. Reprodukce profesionalismu v oblasti řízení USA

Jak už nejednou bylo zmiňováno v materiálech KSB, tak v civilizaci založené na technice a kolektivní specializované profesionální práci neurčují kvalitu života každého člověka ani tak jeho vlastní schopnosti, pracovitost, všestrannost profesionalismu a jeho úroveň, jako spíše:

- zaprvé – platná koncepce řízení záležitostí společnosti jako celku včetně ekonomiky, a
- zadruhé – kvalita řízení aplikované koncepce jak na makroúrovni (celostátní a globální), tak i na mikroúrovni (v podniku, kde člověk pracuje a v obci, kde žije).

Činnost každého jednotlivce i sociálních skupin (a z hlediska globálního měřítka - států i společností vytvořených v rámci jejich hranic) může být plně podchycena tímto minimálně dvouúrovňovým **procesem řízení**; a může být podchycena pouze *částečně, a některými svými komponentami z něj vypadávající, což může vyvolat i potlačení činnosti a těch, kteří tu činnost vykonávají v průběhu realizace řízení ve všech případech bez výjimky – konceptuálně podmíněně.*

Pokud porovnáme s plnou funkcí řízení historii USA, jejich současnou situaci³ a perspektivy, tak:

- „Všeobecná krize kapitalismu“ je projevem a následkem chyb prediktoru, který formoval a realizoval scénář restartu biblického projektu zotročení lidstva na území Severoamerického kontinentu a USA v jejich historické vzniklé podobě jsou plodem, nástrojem, rukojmím a obětí prediktoru a jeho chyb.
- Programově-adaptivní modul *systemu řízení USA podle plné funkce* funguje v mezích hranic biblického projektu v jeho liberálně buržoazní verzi a vynuceně produkuje množství systémových chyb podmíněných

¹ Ale ještě jednou zdůrazníme, že to tak fungovalo do začátku druhé poloviny 20. století: ve druhé polovině 20. století nekontrolovaná imigrace do USA a ještě více šíření satelitního televizního vysílání, internetu a mobilního spojení, dostupnost transkontinentální letecké přepravy, která podporuje a umožňuje vzájemný kontakt lidí po celém světě a především – příbuzenské a kulturologické kontakty, vedly v USA ke zrodu tendencí, které nemohly existovat v době, kdy byla pro obyčejné lidi zaoceánská doprava parníky (a ještě dříve plachetnicemi) velice drahá a v čem díky masové negramotnosti nemohla pomoci ani papírová pošta.

² Marxistický projekt byl orientován na to, aby vyřešil globální problém všeobecné krize kapitalismu cestou dalšího „restartu“ kultury, ale zkrachoval pod vlivem ruského mnohonárodnostního bolševizmu.

³ V této souvislosti je užitečné si přečíst knihu stávajícího prezidenta USA B. H. Obamy „Troufalost naděje. Úvahy o vzkříšení amerického snu“ (SPB, vydavatelství „Azbuka-klassika“, povoleno k tisku 2008). Kniha vyšla v termínu naprogramovaného vítězství B. Obamy, ke kterému byla připravena předem. Aby to stihli v termínu, museli několik měsíců předem zajistit překlad a vydání knihy). Její analýza se stala jedním z témat analytické zprávy vnitřního prediktoru SSSR - Byrokratická beznaděj v Rusku a globální projekt „Obama“, ze série K současné situaci č. 11 (83), 2008.

konceptů řízení⁴, neboť americká společnost je po celou dobu historie USA díky svému nepochopení svým charakterem objektivního jevu nazvaného „plná funkce řízení“ konceptuálně bezmocná.

Nicméně pokud budeme na základě posuzovaného uvažovat o životní nezpůsobilosti biblického projektu (což je dané jeho satanistickou podstatou), tak musíme přiznat, že programově-adaptivní modul USA zajišťuje ve světě nejvyšší kvalitu řízení (s výhradou k omezením této koncepce) s podmínkou, že je řízení hodnoceno v historicky dlouhých časových intervalech – mnohých desetiletí¹.

Ačkoliv v historii USA docházelo k těžkým selháním řízení jak ve vnitřní², tak i ve vnější³ politice, tak s plynutím času USA v podstatě dokázaly úspěšně taková selhání překonávat a dokázaly odhalit a vyřešit mnohé problémy, které byly příčinami selhání řízení v minulosti.

Jedním z ukazatelů kvality řízení je úspěšné uvádění kultovních ideálů společnosti a různorodých deklarácí o záměrech do života, *samozejmě s tou podmínkou, že kultovní ideály a prohlášení nejsou krycím pláštěm reálné politiky zaměřené na uvádění do života něčích, kvalitativně jiných ideálů, jak se to systematicky často děje v Rusku po celou dobu jeho dějin včetně přestavby a celého postsovětského období*⁴. Pokud v souladu s tímto přístupem porovnáme život USA s ideály vyjádřenými v jejich „Deklaraci nezávislosti“ a v „Listině práv“⁵, tak je nepopiratelné, že USA dělají ve věci uvádění svých kultovních ideálů do života pokroky: otroctví de iure zrušily; rasovou nerovnost de iure také zrušily a pracují na tom, aby ji překonaly de facto; vyřešily množství dalších sociálních problémů (i když mnohé si vytvořily samy a řešily je pouze pod tlakem okolností a ne předem z dobré vůle). Současně se v průběhu jednoho století (od poloviny 19. století do poloviny 20. století) USA staly lídry v rozvoji mnohých oblastí základních věd⁶ a v masovém zavádění výtvarných věd do praxe ve všech oblastech života společnosti a udržují si toto vedoucí postavení do současné doby.

V souvislosti s posledním faktem mohou být vzneseny námitky v tom smyslu, že svých, „doma vychovaných“ vědců měly v USA po dobu celé historie relativně málo, že vědu v USA dělali političtí a ekonomičtí běženci z ostatních států, a také „mozky“, které USA celou tu dobu⁷ skupovaly po celém světě. Ale

⁴ Ještě jednou: „*Nejhorším otroctvím je nebyť svobodný a za svobodného se považovat*“ (J.W. Goethe: <http://www.democracy.ru/quotes.php>) - to se v největší míře vztahuje na USA.

¹ Při takovém přístupu není v rozporu dřívější tvrzení o nízké kvalitě řízení v USA v porovnání s ostatními státy, kde je násobek příjmů vyšších řídicích pracovníků s ohledem na průměrný příjem nižší než v USA, neboť zatím je tento pád kvality řízení v USA v porovnání s ostatními státy historicky krátkodobou epizodou, není to parametr vlastní sociálnímu systému po dobu mnohých desetiletí: tři desetiletí, po které tento jev trvá, nejsou „mnohými desetiletími“, ale pouze „několika desetiletími“.

² Občanská válka 1861 – 1865 byla výsledkem skutečnosti, že se jejich vnitřní politika po dobu několika desetiletí předcházejících této válce neshodovala s objektivními cíli společenského rozvoje samotných USA v rámci směřování Záměru.

³ Válka ve Vietnamu a její výsledky; operace v Afghánistánu a Iráku zahájené administrativou prezidenta G. Bushe mladšího jsou historicky nedávnými příklady toho, jak se vnější politika Washingtonu neshoduje se zájmy obyvatelstva USA.

⁴ V této souvislosti si povšimněme následujících historických faktů:

- Ve stalinských dobách: byly na každém sjezdu nebo plénu vládnoucí strany ukládány nové úkoly a přednášeny zprávy o úspěšnosti plnění dříve uložených úkolů.
- V poststalinských dobách: není možné obsah materiálů jednoho sjezdu nebo pléna odlišit od materiálů těch dalších, je nutné se podívat na obal daného vydání, kde je vtištěn jeho název. Pokud bychom celkově charakterizovali informační politiku poststalinských sovětských a postsovětských časů, tak šlo buď o prázdné bláboly, nebo zlovolnou lež, která měla zakrýt skutečné cíle realizované politiky, což fakticky přiznal i „architekt přestavby“ A. N. Jakovlev: „*Politika přestavby měla svou specifiku, která se odrazila na všech událostech. A v čem ta její specifika spočívala? V tom, že jsme nemohli otevřeně deklarovat, jaké jsou naše dalekosahající záměry. Byli jsme nuceni tvrdit, že nevyhnutelné ekonomické změny provádíme ve prospěch socialismu a s politickými záměry to bylo stejné.*“» (A. N. Jakovlev - Pochopení, Moskva, Zacharov, Vargius, 1998, str. 154).

⁵ Listina práv – jedná se o prvních deset dodatků k základnímu textu ústavy USA, které byly ratifikovány 15. prosince 1791. Základní text ústavy USA byl přijat dne 17. září 1787 a je možné se s ním seznámit na webové adrese: http://www.pseudology.org/state/Cons_usa.html. S Listinou práv je možné se seznámit na webové adrese http://www.pseudology.org/state/Cons_usaAM.htm.

⁶ Je třeba si uvědomovat, že věda obsluhuje řízení určité koncepce, což vede k tomu, že její obsah má konceptuálně podmíněný charakter. To znamená, že v ní existují témata, která je zakázáno zkoumat, vědecké závěry, které je zakázáno zveřejňovat, že obsahuje kultovní pseudovědu apod. Nejvíce se to projevuje ve společenských vědách, ale má to své projevy i v základních vědách a jejich aplikovaných odvětvích.

⁷ Svého času pracovat do USA zvali I. V. Mičurina (biolog a šlechtitel rostlin z konce 19. století a první poloviny 20. století, který odmítnul) a A. V. Kolčaka (který již pracoval pro britskou rozvědku a nemohl přijímat samostatná rozhodnutí).

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

námítky tohoto druhu svou podstatou pouze potvrzují výše uvedené: mezi předními vědeckými a technickými pracovníky byl velký podíl „fanatiků oddaných své věci“, kteří jsou apolitičtí a kosmopolitní. Tito „fanatici oddaní své věci“ jsou připraveni pracovat v jakémkoliv státě s jakýmkoliv státním zřízením, kde jim poskytnou podmínky, ve kterých jejich tvůrčí potenciál může být nejlépe uplatněn, a kde nejefektivněji mohou realizovat své vědecké zájmy, a to tím spíše, pokud jim nebudou pod nose mávat jejich postavením *koupeného nevolníka, jehož úkolem je otročit pro pány daného systému.*

Jestliže mnozí z politických a ekonomických běženců dokázali realizovat svůj tvůrčí potenciál v USA, tak je to ukazatelem toho, že v jejich vlasti byla kvalita řízení na makroúrovni po dobu dlouhého časového úseku tak nízká, že svůj tvůrčí potenciál u sebe doma realizovat nemohli a v USA natolik vysoká, aby to tam bylo možné.

A pokud se vrátíme ke skutečnosti „vykupování mozků“, tak ta vypovídá o kvalitě řízení kádrové politiky, neboť „mozky“, které mají tvůrčí potenciál, je před tím, než je koupíte, nutné napřed najít a jejich *nerealizovaný tvůrčí potenciál*¹ uvidět. Pokud to neuděláte, tak místo „vykupování mozků“ budete praktikovat financování „vědy“, které bude mít stejný charakter i výsledky jako mělo financování „vědy“ v SSSR za chruščovovsko-brežněvovských časů, a stejný jako mají pokusy o financování „vědy“ v postsovětské Rossionii, za kterých proudí peníze účetnictvím většinou zcela bezchybně (tj. rozpočtu se úspěšně „pouští žilou“), ale „mozky“, které by měly tvůrčí potenciál, nejsou odhalovány, nenakupují se, takže užitek z financování „vědy“ žádný není a ani být nemůže².

Věda samozřejmě vyžaduje financování a někdy nemalé, ale to pořadí musí být následující: napřed nalezení „mozků“, a potom jejich nákup a finančně-ekonomické zajištění jejich tvůrčí činnosti.

V tomto historickém období až do začátku 21. století:

- Evropské státy přišly o své vedoucí postavení, které měly k začátku 20. století v oblasti rozvoje základních věd a aplikace jejich výsledků do praxe ve všech oblastech života.
- K prudkému vzestupu SSSR došlo, ale z hlediska historie měl krátkodobé trvání, neboť byl v mnohém zajištěn osobnostním faktorem – činností J. V. Stalina, který řídil vládnoucí stranu³ a stát. Poststalinský SSSR v průběhu několika desetiletí začal přicházet o to, čeho bylo dosaženo ve stalinských dobách a postsovětská Rossionie dále promrhává to, co nestačil zničit poststalinský SSSR: příčiny jsou společné – byrokratizace a mafiánská „elitářská“ *klanovost státní moci, vědy i techniky jako nejvíce „prestižních“ oblastí činnosti.*⁴

Vklad do rozvoje vědy a techniky v USA vnesli i běženci z Ruska, kteří opustili svou vlast v letech revoluce a občanské války a konkrétně: I. I. Sirkorskij (zakladatel vrtulníkového průmyslu USA), A. N. Prokofjev-Severskij (letecký konstruktér a teoretik rozvoje vojenského letectví), V. K. Zvorykin (jeden ze zakladatelů televizního vysílání), P. A. Sorokin (v roce 1917 – jeden z lídrů strany eserů, který byl vyslán do zahraničí na základě usnesení kolegia Hlavního politického řízení v roce 1922. Jako důvod posloužila jeho zdrcující recenze na knihu N. I. Bucharina – Teorie historického materialismu; v emigraci se stal jedním ze zakladatelů a klasiků západní sociologie, je považován za autora „teorie konvergence“ – vymizení rozdílu mezi historicky reálným kapitalismem a historicky reálným socialismem v průběhu jejich kulturně-politického vývoje; jedním z jeho studentů byl D. F. Kennedy, který se stal prezidentem USA).

O půl století později si jejich osud zopakovali někteří emigranti z brežněvovského SSSR a z „postsovětského prostoru“.

¹ Vyčerpaný potenciál nemá smysl nakupovat: všechno, co mohl dokázat, se již stalo majetkem lidstva a problém spočívá pouze v tom, kdo a jak s tím v budoucnosti naloží.

² O pokračování *plného „cyklu věda – praxe“* a uplatnění jeho výsledků v masové výrobě produkce ani nemluvě. Podle některých odhadů se k začátku přestavby v roce 1985 více než polovina průkopnických výzkumů domácí základní vědy dvou předcházejících desetiletí v podobě aplikovaných technických a technologických řešení vrátilo zpět do SSSR přes USA, Japonsko, NSR. To znamená, že byl v SSSR cyklus věda – praxe přerušen ve stádiu vznesení hypotéz nebo publikování vědeckých výsledků, jejichž vývoj pokračoval za hranicemi, ve státech, jejichž systémy řízení záležitostí společnosti byly více vnímavější k uplatnění a masovému využití vědeckých idejí v praxi.

³ Která plnila funkce analogické funkcím zednářství v USA a od začátku byla zednářskou – „elitářskou“, a ne bolševickou – všénárodní organizací. Ve stalinských dobách byl J. V. Stalin nositelem konceptuální moci, a proto byl SSSR řízen v zájmu rozvoje jeho národů podle plné funkce řízení, i když ne bez rušivých zásahů jak ze strany pohlavárů marxistické pseudosocialistické větve biblického projektu (trockisté), tak i ze strany států, které byly pod nadvládou liberálně buržoazní větve zednářství.

⁴ V podstatě nejsou *vědecko-technický a organizační pokrok společnosti* a domácí „elita“ jevy, které by byly v životě slučitelné, což potvrzuje veškerá historie pokřesťanské Rusi. Neustále se debilizující (ve všech smyslech toho slova) „elita“ není schopná vytyčovat strategické cíle (v historicky dlouhodobé perspektivě) a řídit dlouhodobé politicko-ekonomické projekty. Proto je likvidace „elity“ objektivně nezbytnou podmínkou a předpokladem k vědecko-technickému pokroku na Rusi, což potvrzuje historická praxe z doby Petra I. i J. V. Stalina.

- Ekonomický zázrak Japonska v letech 1950 a 1980 nevyplyval z rozvoje základních věd v Japonsku, ale byl výsledkem využití výsledků, kterých v této oblasti dosáhly jiné kultury. Proto není korektní porovnávat ho s USA, kde byl realizován plný „cyklus věda-praxe“ (od vznesení nebo „privatizace“ hypotéz do masového využití vědeckých výsledků v běžném životě). I když v posledních desetiletích Japonsko navyšuje objem financování základního výzkumu, je zatím předčasně¹ mluvit o tom, že by se Japonsko stalo světovou metropolí základní vědy a realizovalo plný „cyklus věda-praxe“.

To všechno je objektivním základem 1) pro vnitřní a vnější „sebereklamu“ USA jako bezalternativního lídra a lokomotivy rozvoje lidstva a 2) pro sklánění se cizinců před USA a vyvolávání jejich závisti.

Pokud si však vzpomeneme na „všeobecnou krizi kapitalismu“ a na jednu z jejích tváří, kterou je globální biosféricko-ekologická krize způsobená vědecko-technickým pokrokem posledních dvou století a způsobem organizace života společností v takzvaných „vyspělých zemích“, kde je všeobecný hon za bezuzdnou spotřebou hlavním ekonomickým faktorem, tak je „vedoucí postavení“ USA iluzorní, neboť je mu objektivně vlastní směřování ke globální biosféricko-sociální katastrofě².

S ohledem na uvedené výše v části 3.3.2 můžeme oprávněně tvrdit, že vzhledem k tomu, že žádné organizační struktury a systematizace nevznikají samy o sobě, že je vypracovávají lidé, tak:

- **Skutečné úspěchy USA v různých sférách činnosti jsou výsledkem a vyjádřením vysokého řídicího profesionalismu v jejich programově-adaptivním modulu a především - na makroúrovni.** Důsledkem je masový a dostatečně stabilní vysoký profesionalismus a odpovědnost ve všech odvětvích činnosti, přičemž, ostatně stejně jako všude, dochází při řízení k chybám, ale tyto chyby a jejich následky jsou ve většině případů překonávány ve lhůtách, které nejsou z hlediska historického měřítka kritické³, čímž je zajištěna stabilita rozvoje USA.
- Absolutní většina systémových chyb v řízení USA, ke kterým došlo a kterých se v USA dopouštěli po celou dobu jejich předhistorie a historie, jsou podmíněny chybnou davově-„elitářskou“ koncepcí řízení, pod jejíž nadvládou USA vznikly a žijí: jsou to chyby konceptuální moci pohlavárů *biblického projektu jako celku a jeho liberálně buržoazní verze jmenovitě.*

Pokud budeme hovořit o životě společnosti v dlouhých časových intervalech zahrnujících život několika pokolení, není kvalita života určována těmi či oněmi „význačnými“ politickými činiteli osobně, ale dvěma jinými faktory, které se svou podstatou liší, i když se vzájemně ovlivňují:

- reprodukce obyvatelstva posuzovaná výlučně jako biologický proces, na jehož osobitosti záleží, zda budoucí pokolení přicházejí o genetický potenciál umožňující navázat na kulturu předků a rozvíjet ji, nebo si jej uchovávají a dále ho násobí;
- fungování společenských institucí (rodina, vzdělávací systém, ...), v jehož výsledku na biologickém základě vzniká ta či ona kulturní nadstavba, která zase následně ovlivňuje *biologii početí a narození* budoucích pokolení a jejich výchovu.

Právě tyto dva – *svým charakterem množstevní* – faktory produkují statistiku osobností v každém pokolení a jako její prvky se v této statistice mohou či nemusí objevit takzvaní „významní politici“, jejichž činnost na desetiletí a někdy i na tisíciletí určuje osud národů, států a celého lidstva; to samé platí pro „významné osobnosti“ v každé oblasti života společnosti.

Pokud se na to podíváme z těchto pozic, tak v aspektu biologie USA nejsou ničím výjimečné: stejně jako všude se tam děti ve většině případů rodí mimo Lásku rodičů, nebo dokonce jako vedlejší produkt pohlavního

¹ Tématika části 3.3.2 této zprávy ve vztahu k Japonsku a jeho perspektivám je osvětlena v analytické zprávě – Japonsko a Rus: „rádoby vizionářství“? – nebo „prediktor-korektor“ v akci?, ze série K stávající situaci č. 6 (54), 2006. To znamená, že abyste si mohli učinit celkový obrázek o obnovování řídicího profesionalismu a jeho mravně-etické podmíněnosti v globálním měřítku, je nutné si tuto zprávu také přečíst, a to tím spíše, že teze, které obsahuje ve vztahu k roli vzdělávacího systému, v této zprávě opakovat nebudeme.

² Anekdota.

Učitelka starého sovětského typu se poté, kdy jim přečetla pohádku, ptá prvňáčků:

— Tak děti, jaké ponaučení si vezmeme z pohádky O rybáři a rybce? Co třeba ty, Mášenko?

A Mášenko odpoví:

— Pohádka nám dává ponaučení, že neustálý růst spotřeby v současné kapitalistické společnosti nevyhnutelně přivede lidstvo k ekologické a humanitární katastrofě! (<http://spb.kp.ru/daily/24284/479298/>).

— Je tedy snad možné tvrdit, že A. S. Puškin i Mášenko neměli pravdu a pokud se nezmění životní styl?..

³ V opačném případě by se USA již dávno zhroutily. Takže neschopnost vidět a včas odstranit chyby řízení a to především na makroúrovni, je vnitřní příčinou krachu Ruského impéria i SSSR.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

styku realizovaného vlivem instinktivních vášní nebo z nudy, či jako produkt „plánovaného těhotenství“ na základě smlouvy nebo i bez ní.

USA se vyznačují pouze statistickým výskytem jednoho specifického faktoru. Problém je v tom, že početí dítěte mimo Lásku¹ rodiči, kteří náležejí k různým *sociálním, geneticky osobitým skupinám*, celkem často vede k biologické degeneraci potomstva. **Zaprvé** díky vzájemné nekompatibilitě genetických informací, které se do genomů dětí dostanou z chromozomů předků pocházejících z různých plemen, a **zadruhé** díky nekompatibilitě informačně-algoritmické výbavy jejich rodových egregorů, která může potlačovat rozvoj dítěte jak v aspektu rozvoje těla, tak i v aspektu formování funkční psychiky. Následkem vlivu daných faktorů dojde v průběhu několika pokolení ke snížení vzdělávacího a tvůrčího potenciálu potomstva a u potomků se více či méně zjevně projeví problémy s učením a tvůrčí činností.²

V USA, kde jsou americkými prapředky současného obyvatelstva (s výjimkou relativně nepočtených potomků indiánů) historicky nedávni imigranti z celého světa, jejichž genetické linie se později při pokračování rodu propletly tím nejpodivnějším způsobem, *tato zvláštnost fungování genetického mechanismu druhu „Člověk rozumný“ bez Lásky* se musí projevit více, než v ostatních státech s etnicky více stejnorodým nebo méně intenzivně namíchaným pokrevně-genetickým obyvatelstvem³. Je možné, že právě vliv tohoto faktoru je základem anekdoty: „*Americká univerzita je místo, kde ruští židé učí Čiňany a Indy matematice a fyzice.*“ (<http://ford.flybb.ru/topic210.html>).

Zda se tito „Čiňané“, „Indové“ a jejich děti (viz ilustrace) stanou „USA-ky“, je v mnohém otevřená otázka, neboť charakter informačních procesů v 21. století není stejný, jako byl v 19. století: změnil se poměr etalonových frekvencí biologického a sociálního času, rychlost **obnovení informací kulturologického charakteru (sociální proces) je vyšší než rychlost obnovy informace zaznamenané v genetickém mechanismu druhu „Člověk rozumný“ při střídání pokolení ve společnosti** (biologický proces); kromě toho se objevily prostředky globální komunikace přístupné prakticky všem nejen „elitě“, „diplomatickému sboru“ a „mezinárodním novinářům“, jako tomu bylo v minulosti.

Současný prezident USA B. H. Obama ve své knize „Troufalost naděje. Úvahy o vzkříšení amerického snu“ přiznává, že vyrůstající generace má problém s učením:

«Dnes mají Američané ze všech vyspělých států nejvyšší procento těch, kteří neukončili státní školu. Žáci vyšších tříd mají horší znalosti z matematiky a přírodních věd než jejich zahraniční vrstevníci. Polovina žáků vyšších ročníků nezná jednoduché zlomky a polovina devítiletých dětí neumí dělit ani násobit, a i když se počet studentů přijatých na vysoké školy zvýšil, pouze 22% maturantů je dostatečně připraveno, aby absolvovali na vysoké škole kurz anglického jazyka, matematiky a přírodních věd» (Troufalost naděje, str. 181).

A ještě jedna zpráva:

«Výzkumy nedávno realizované z vládních prostředků USA prokázaly, že více než polovina Američanů trpí psychickými chorobami» (Izvestija ze dne 29.06.2005, s odkazem na The New York Times News Service and Syndicate C^o <http://www.izvestia.ru/nyizvestia/article2057560>).

Kromě faktorů formujících biologickou základnu kultury, je druhým faktorem určujícím kvalitu života společnosti v historicky dlouhodobých časových intervalech činnost společenských institucí, mezi které patří i věda a vzdělávací systém na ní založený.

Ještě jednou zdůrazníme:

¹ Téma Lásky a její odlišnosti od všeho toho, co se nazývá tímto slovem, přestože o Lásku nejde, je v materiálech Koncepce společné bezpečnosti vysvětleno v analytické zprávě z roku 1999 - Proč, když vyzývá ke království Božímu na zemi, vnitřní prediktor nepřijímá Poslední Zákon, který je věnován věrouce sekty Vissariona (v devadesátých letech Sergej Anatolijevič Torop, který se nazval „Vissarionem“ tvrdil, že se v jeho osobě uskutečnil druhý příchod Krista, načež bezduše lehkověrní lidé jeho portréty oblepili zdi domů ve všech městech na území SSSR).

² Láska není instinktivní přichylností jednoho člověka ke druhému, ani chťič z přebytku energie v určitých systémech lidského organismu, které zodpovídají za fyziologii reprodukce biologického druhu. Láska, která je souhrnem dokonalosti zahrnuje všechno a sama o sobě je základem i cílem, neuznává rasové ani etnické dělení lidí. Děti narozené a vyrůstající v *Lásce (především rodičů)* jsou imunní před vlivem výše uvedených a mnohých dalších sociálních a biologických faktorů: jejich genetický potenciál rozvoje je ten nejlepší.

³ Kromě toho je jedním z ukazatelů biologické degenerace obyvatelstva statistika homosexuality, pod jejímž tlakem ji byly USA nuceny uznat „za soukromou věc samotných homosexuálů“ a začít vytvářet příslušnou právní základnu, která by určovala jejich postavení ve společnosti, a následně rozvinout boj proti „homofobii“ za hranicemi území své jurisdikce.

Počet psychoanalytiků a právníků v přepočtu na jednoho obyvatele a sociální postavení obou těchto profesionálních skupin je také ukazatelem vysokého statistického počtu lidí, kteří mají problémy s psychikou.

«31.07.2007, 10:01 Téma: To jsou oni, noví Američané.

Toto jsou školní vítězové matematické olympiády USA, kteří vytvořili tým USA pro mezinárodní matematickou olympiádu (kde zvítězilo Rusko a USA byly v hlubokém propadu): Jak se vám líbí tváře bílých kolonizátorů kontinentu, anglosaského platinového miliónu nových pánů a vládců světa? Jak si můžete povšimnout, tak tam páreček bílých (emigrantů z Ruska a Polska) přece jenom je. Ale ti ostatní...» (<http://ford.flybb.ru/topic210.html>).

Na stejném místě je informace, že jde o děti imigrantů do USA v první generaci.

6. května 2009 média oznámila, že na šampionátu světa v programování, který se konal ve Švédsku, zvítězil tým z Ruska a že jejich hlavními soupeři byli Číňané... zastupující univerzity USA.

vybočovaly z koncepce řízení (kádry řeší vše: buď úspěšně, nebo cíleně vybrané a do funkcí dosazené „kádry“ nedokážou vyřešit ani jednoduché úkoly, což je vlastně ve skutečnosti jejich úkolem);

- **nesmí provozovat vědu** (2. a 3. prioritou zobecněných prostředků řízení), která by byla efektivnější než ta, kterou jim na základě svých zájmů povolí provozovat v jejich společnosti jejich otrokáři nebo kterou jim jejich otrokáři nuceně podstrčí.

To se týká všech věd bez výjimky, ale především veškeré sociologie a jejich odvětví.

A to je trojitý zdroj závislosti společnosti otroků na korporaci otrokářů a podřízenosti otroků v otrokářském systému.

V této souvislosti uvedeme příznání ještě jednoho Američana:

«Vše, čemu nás učí, je řízení obchodu a jurisprudence. Amerika je první a já doufám, že i poslední globální impérium. Nazývám jí „Spojené státy amnézie“, protože v amerických školách se již nevyučují naše dějiny» Vidal Gore, americký spisovatel, historik a novinář, jehož hlavní díla byla vydávána i v naší zemi (například romány – 1876, Julian, Kalki). (Putin by mohl lehce řídit Pentagon – rozhovor pro noviny Izvestije 04.03.2002: <http://www.izvestia.ru/world/article15250/>).

To znamená, že pro kurátory USA přes globální politiku je stejně jako dříve aktuální otázka vymazávání nejen předhistorie, ale i historie státu z vědomí jeho obyvatelstva.

Uvádění těchto principů do života zajišťují akademie věd a systém vědeckých stupňů a titulů, které uchazečům přiznávají vědecké rady, přičemž jedny výsledky uznávají za vědecké úspěchy a jiné odmítají a vyhánějí jejich přívržence z profese i bez pomoci „svaté inkvizice“. Je toho dosahováno díky pronikání zednářských periférií do vědeckého i pseudovědeckého společenství.

Funkcí vědy v životě společnosti je zajištění řízení ve všech oblastech života společnosti *v souladu s určitou koncepcí udávanou ve společnosti nositeli konceptuální moci*¹.

To znamená, že věda obsluhuje konceptuální moc, i když *ona sama také může přispět k tomu, aby si společnost vytvořila vlastní konceptuální moc*: to je důvod, proč přívrženci davo-„elitářství“ dávají přednost tomu, aby ve společnosti kultivovali nevzdělanost, a proč se vlastníci davo-„elitářských“ koncepcí ve vztahu k rozvoji a fungování vědy a vzdělávacího systému na jejím základě přidržují hodně specifických principů. Principy realizované ve vztahu k vědě v davo-„elitářských“ společnostech, včetně civilizace na základě Bible a USA jako její součásti, jsou jednoduché:

- **Otroci nesmí disponovat poznávací a tvůrčí kulturou adekvátní životu** (1. prioritou zobecněných prostředků řízení: její ovládnutí je klíčem k získání konceptuální moci a ke zrodu vlastní konceptuální moci ve společnosti se všemi různorodými následky z této skutečnosti vyplývajícími);
- **nesmí mezi nimi být žádní vědci, jejichž vědecké zájmy a činnost by**

¹ Věda je základním prostředkem řešení úkolu o předvídatelnosti chování *objektů řízení (ať už se tím pojmem rozumí cokoli: technika, společnost, sociální proces, jedinec apod.)* ve všech oblastech činnosti.

Udržovat vědu a soubor znalostí uznávaných za vědecké a pseudovědecké v rámci směřování koncepce řízení ovládající společnost je hlavním účelem systému atestací a certifikací kvalifikačních úrovní ve vědě.²

Vzdělávací systém představující jednu z oblastí profesionální činnosti v davo-, elitářských“ společnostech také slouží k uvádění tří výše nazvaných vzájemně propojených principů do života.

Je třeba přiznat, že historické specifikum rozvoje vzdělávacího systému v USA je takové, že v sobě nejen zahrnuje výše uvedené principy, ale zohledňuje i dříve popsané potíže absolvování učebních programů „původními USA-ky“, které jsou podmíněny jejich biologickou degenerací v průběhu několika generací:

- Odborní pedagogové poukazují na to, že od začátku epochy všeobecného povinného vzdělávání má obsah učebních programů všeobecných škol v USA v porovnání se soudobými vzdělávacími programy řady jiných států daleko nižší úroveň; a konkrétně vzdělávací středoškolské programy SSSR byly po celou dobu své existence tematicky daleko obsírnější a obsahově hlubší, než ty americké ze stejné doby.
- V americkém vzdělávacím systému jsou testy rozšířeny daleko více, než ve vzdělávacích systémech jiných států, do kterých v mnohém začaly pronikat díky nátlaku pedagogů ovlivněných politiky kořícími se USA, kteří se tak sami stali opičíci se výkonnou periferií i bez nutnosti jejich zverbování tajnými službami USA, nebo nutnosti vstoupit do zednářských lóží s příslušnou politickou orientací.

* * *

Odbočení od tématu:

O reformě vzdělávacího systému a způsobu zavedení Jednotné státní zkoušky v RF

V souvislosti s otázkou testování (které se pod nátlakem prozápadních politiků - zrádců a idiotů, kteří se vetřeli do politiky, stalo základem Jednotné státní zkoušky v Rossionii) uvedeme jednu historickou anekdotu.

Thomas Edison (jeden z nejznámějších vynálezců z konce 19. století a jeden ze zakladatelů General Electric Company) a Henry Ford I (významný inženýr a organizátor výroby, a v *neposlední řadě také sociolog světové úrovně*, i když ho jako takového oficiální sociologická „věda“ neuznává, a také jedna z klíčových postav při zakládání sovětského automobilového průmyslu) se spolu od mládí přátelili po dobu několika desetiletí².

Edison se jednou rozhodl provést kvíz pro americké školáky s cílem objevit „Edisony“ budoucnosti, aby mohl pomoci takto objeveným „mladým talentům“ rozvinout jejich schopnosti. Ford, který byl u Edisona na návštěvě, si prohlédl otázky toho kvízu a přiznal, že na většinu z nich nedokáže odpovědět. Na otázky v kvízu odpovídal ve stylu, že pokud tuto znalost bude potřebovat, tak se podívá do příslušné informační příručky nebo se zeptá odborníka, který u něho pracuje a je s touto tematikou dokonale obeznámen.

Kvíz, na jehož otázky nedokázala odpovědět taková opravdu významná technická osobnost, jakou byl H. Ford, byl uskutečněn, avšak nikdo z jeho vítězů se potom nestal nikým významným v oblasti vědy a techniky USA...

To znamená, že ve vztahu k zavedení Jednotné státní zkoušky formou testů bylo od začátku známo, že:

- kontrola vzdělávacího procesu na základě testování nedokáže vyhodnotit tvůrčí potenciál ani dosaženou úroveň poznávací a tvůrčí kultury člověka;
- **systém vzdělání orientovaný na takovýto druh kontroly nestimuluje získávání a rozvoj tvůrčího potenciálu, ale řeší úplně jiné, nedeklarované úkoly.**

Ale to ještě není všechno. Při testování může výborných výsledků dosáhnout ten, kdo by jinak v podstatě nedokázal překonat kvalifikační hranici při jiném způsobu kontroly znalostí. V jednom z programů ruské televize při probírání otázky testování jako základu pro Jednotnou státní zkoušku (JSZ) jeden z oponentů zavedení testování jako základu pro JSZ vystoupil s následující námitkou.

Když se jeho manželka, lékařka připravovala ke složení kvalifikační zkoušky pro zvýšení kategorie, tak si přinesla příslušné testy domů. On si je vzal, odpověděl na jejich otázky a získal dostatečné množství bodů

² O tom, jak to probíhalo v SSSR a pokračuje v Rossionii viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Ruská akademie věd brojí proti pseudovědě? – Zameťte si před vlastním prahem..., ze série K současné situaci č. 4 (64), 2007.

² Sblížili se, když H. Ford prověřoval odpověď na otázku, zda tehdejší rozvoj elektrotechniky umožňuje vyrobit elektrický motor pro automobil. Ukázalo se že ne, takže se jeho obchodní zájmy s Edisonovými neprotkly, ale jako lidé zůstali přáteli.

nezbytné pro získání kategorie doktora vyšší kvalifikace bez absolvování jakéhokoliv předchozího zdravotnického vzdělání. Základem takového výsledku mohl být jeho vlastní široký rozhled a rozhovory se ženou o jejím studiu a práci po dobu několika let společného života.

Proti tomu v Rossionii přívrženci a lobbisté *JSZ formou komplexu testů* namítnout nic nedokážou.

A tato specifická osobitost systému testování a vzdělávacího systému orientovaného na kontrolu podle testů nemůže být odstraněna ani v případě, že testy nebudou obsahovat vědomě idiotské nebo zaručeně metrologicky neprůkazné otázky, a také otázky, na které jsou odpovědi od začátku variabilní a mnohé správné odpovědi mohou být mimo rámec souboru odpovědí navrhovaných testem, neboť jsou podmíněny nejednoznačností širších průvodních nezmíněných okolností, které neodpovídají formě testu¹.

Tj. pro vzdělávací systém je příznačná určitá vzájemná souvislost mezi: 1) cíli studia, 2) způsoby kontroly výsledků studia, 3) nastavením studijního procesu, tedy vlastním studiem. Pořadí, v jakém jsou uvedeny tyto tři zmíněné faktory, odpovídá pořadí jejich vzájemné podřízenosti, tedy jinak řečeno: nastavení studijního procesu, tedy charakter studia je bezprostředně podřízen způsobům kontroly jeho výsledků, které jsou zase zároveň podřízeny cílům studia.

Neshoda způsobu kontroly s vyhlášenými cíli díky podřízení vzdělávacího procesu způsobům kontroly automaticky znamená bezprostřední podřízení vzdělávacího procesu nějakým jiným cílům, které jsou v rozporu s těmi vyhlášenými.

Přesto web NEWSRU.com informuje:

«Podotýkáme, že zavedení Jednotné státní zkoušky (JSZ) [podporuje](#) ruský prezident Dmitrij Medvěděv. V druhé půlce května na setkání se studenty Tichooceánské státní univerzity v Chabarovsku prohlásil: „Já, možná na rozdíl od určitého počtu pesimistů, nesdílím negativní vztah k JSZ“. Podle mínění Medvěděva je JSZ civilizovaný a modernější způsob jak vyhodnotit úroveň znalostí. V současné době, poznamenal prezident, se projevují náklady z přechodného období.

JSZ [podpořil](#) také ministr školství a vědy RF Andrej Fursenko...»
(<http://www.newsru.com/russia/10jun2009/dbl.html>).

«Mluvčí Rady federace Sergej Mironov prohlásil, že zavedení Jednotné státní zkoušky (JSZ) bude mít negativní následky pro ruské vzdělávání: „JSZ je cestou k debilizaci, pokud to mohu vyjádřit takto hrubě, našeho vzdělávání“, poznamenal ve středu při svém vystoupení před poslanci Petrohradského zákonodárského shromáždění. Jeho slova cituje [Interfax](#)»
(<http://www.newsru.com/russia/10jun2009/dbl.html>).

* *
*

Nicméně musí být zcela jasné, že vybrat jednu nebo i několik připravených nabízených odpovědí na otázku z testu, je pro intelekt úkolem podstatně jednodušším než zformulovat odpověď na otázku samostatně na základě skutečně nastudovaných znalostí.

Jedním z důvodů rozšíření systému testování v USA je tiché přiznání skutečnosti, že notný podíl obyvatelstva není způsobilý poradit si s plnohodnotnými studijními programy, přičemž příčinou tohoto jevu může být jak určitá biologická neplnohodnotnost *statisticky významného podílu obyvatelstva*², tak i zvláštnosti kultury, která masově potlačuje možnost získání návyků poznávací a tvůrčí činnosti, což může být i vlastností samotného vzdělávacího systému, pro jehož páničky je *masová poznávací a tvůrčí způsobilost obyvatelstva (jehož akceschopnost je na první prioritě zobecněných prostředků řízení / zbrání základem reálné a ne falešné demokracie*³) překážkou pro jejich politické projekty, jak bylo zmíněno při hodnocení principů řízení vědy a vzdělání v davo-„elitářských“ společnostech.

V USA se vyskytují oba jmenované faktory: statistika biologické degenerace je vyšší než ve společnostech, které vznikly historicky přirozenou cestou; prostřednictvím různorodých kulturologických faktorů je cíleně potlačováno *masové osvojování osobního poznávacího a tvůrčího potenciálu jako jevu, který podrývá pilíře davo-„elitářství“*⁴.

¹ A konkrétně to, co je nespornou pravdou z pozic jedné teorií, je omezeným přiblížením nebo dokonce chybou z pozic jiných teorií; což je obzvláště charakteristické pro společenské vědy.

² O roli statistik v procesu řízení viz část 1.4.

³ O falešné demokracii viz část 4 „Demokracie: falešná a opravdová“ v analytické zprávě - Opět volby bez volby? – Vnitřní volba každé osobnosti je rozhodujícím faktorem politiky budoucnosti, ze série K současné situaci č. 11 (70), 2007.

⁴ Pokud však společnost nestojí o tvůrčí potenciál, tak za to zaplatí vysokou úroveň kriminality a degradací množství lidí (šířením narkomanie a dalších takzvaných „sociálních nemocí“).

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

Jedním z úkolů, které řeší testování jako hlavní způsob kontroly zvládnutí učebních programů, je vyloučit formování komplexu méněcennosti u školáků, který by se u mnohých z nich nevyhnutelně zformoval¹, pokud by systém kontroly byl orientován na zjišťování úrovně zvládnutí poznávacího a tvůrčího potenciálu osobnosti, a to tím spíše v podmínkách působení učebního programu, který by byl obsažný a nebyl by „odlehčen“.

Pokud si v procesu studia děti uvědomují svou nepomíjející neschopnost řešit úkoly, které jsou jim předkládány, a tím spíše pokud tyto úkoly úspěšně řeší určitá menšina ve třídě, tak přicházejí o chuť do učení. Kromě toho *na bázi komplexu méněcennosti, který se formuje v takovýchto podmínkách, není možné zformovat komplex nadřazenosti nad představiteli jiných kultur, což je jedním z prostředků prosazování biblického projektu v jeho liberálně buržoazní verzi samotnými „USA-ky“*. Cíl formování komplexu sebejisté nadřazenosti nad ostatními podporuje v kultuře USA i hojnost všemožných konkurzů od těch typu „kdo si silněji uleví“² až po zcela seriózní olympiády z různých školních předmětů pořádané rozličnými organizátory: je přece třeba dát možnost seberealizovat se co možná největšímu počtu lidí.

Takový přístup k nastavení systému všeobecného vzdělávání zajišťuje USA relativně nevysokou úroveň všeobecné vzdělanosti a funkční gramotnosti, na které však v USA po dobu mnohých desetiletí v podstatě úspěšně budují všechna svá odvětví masové činnosti.

Můžeme to vidět na příkladu programových produktů, kde je minimální úroveň jejich užívání zajištěna díky manipulaci s myší a volbou menu, které je ve své většině intuitivně pochopitelné bez jakýchkoliv „pokynů pro uživatele“, i když pokud si stejné programové produkty nastudujete na základě tlustých knih pro „profesionály“, umožní vám to jejich efektivnější využití (ve smyslu vynaložení času k získání určitého výsledku) a získání vyšší účinnosti (ve smyslu úrovně dokonalosti samotného výsledku). Ale to je pouze jeden z celé množiny projevů amerického přístupu k vytváření objektů technosféry.

V minulosti, před začátkem epochy automatizace výrob, byla masová výroba v USA postavena na tom, že jakýkoli technologicky složitý proces byl rozčleněn do řetězce jednoduchých operací, které „člověk z ulice“ bez speciálního profesionálního vzdělání dokázal zvládnout za několik hodin, pokud v takovém podniku začal pracovat. V epoše masové automatizace výrob probíhá to samé jenom na jiné technické úrovni: nezbytné profesionální návyky znamenají především umění mačkat tlačítka na ovládacím pultu v určitém pořadí nebo spouštět aplikační software na počítači. Jak a co funguje, nemusí kromě vývojářů daného zařízení a technologií v podstatě nikdo vědět a v řadě případů jsou pracovníci za podobné znalosti dokonce káráni, protože neznalost *v kombinaci s pracovní disciplínou* jsou určitou zárukou před neodbornou iniciativou, která může skončit i takovými katastrofami jako Černobyl.

A to platí nejen pro výrobu jako takovou: programy automatizovaného projektování umožňují lidem, kteří nemají inženýrské vzdělání díky funkcím jejich menu „*vyprojektovat*“ (tj. *získat od počítače úplný soubor příslušné projekčně-konstrukční dokumentace*) rodinný dům, člun, jachtu apod., které sice nebudou právě perlami inženýrské mysli, nicméně mohou být zcela přijatelně funkční (samozřejmě v případě, že uživatel není úplný idiot a nezadal do algoritmu vyloženě nesmyslné vstupní údaje, nebo nevyžaduje od programu nějaké

¹ Anekdota:

— *Pane doktore, já mám komplex méněcennosti...*

— *Nu což, nebude to tak zlé. Vždyť celkem správně dokážete vyhodnotit své schopnosti...*

Když se do učebního procesu vysokých škol v SSSR poprvé zaváděly testy ještě v sedmdesátých letech 20. století, tak je studenti a frekventanti nazývali opovržlivě a ironicky „hádkami“ a neuznávali je jako prostředky efektivní kontroly reálné úrovně osvojení znalostí učebního programu.

Uvedeme příklad orientace testovacího systému na téměř zaručené získání uspokojivé známky ignorantem. Otázka z testu předmětu Bojové prostředky námořnictva na jedné z vysokých škol SSSR v sedmdesátých letech:

Vyjmenujte prostředky boje s nepřátelskými ponorkami v polárních mořích pod ledovým příkrovem:

1. *Ponorky*; 2. *Letectvo*; 3. *Minové překážky*; 4. *Lodě*.

Je zajímavé, že se mezi několika desítkami lidí přece jenom našel člověk, který do odpovědi zahrnul i lodě (plavit se ledem je problematické dokonce i pro ledoborce, nemluvě o tom, že torpédové aparáty, protiponorkové rakety a bombomety přestávají být zbraněmi, pokud je moře pokryté ledem) a letectvo (detekční prostředky jako termovize pro vyhledávání tepelné stopy ponorky a shazované hydroakustické bóje nebo útočné prostředky proti ponorkám jako letecká torpéda a hlubinné bomby – jsou v podmínkách moře pokrytého ledem nepoužitelné).

Ale on uměl jenom biflovat a přemýšlet už ne, přesto vysokou školu ukončil s červeným diplomem – tedy na výbornou.

² «Nejvzornější veřejné toalety v USA se nacházejí v prvním patře hotelu Hermitage ve městě Nashville (ve státě Tennessee). Mužské toalety, které jsou provedeny ve stylu art deco, byly vyhlášeny vítězem každoroční soutěže, která se v USA konala po sedmé, informuje ITAR-TASS.

Výsledek soutěže rozhodly hlasy „desítek tisíc“ lidí, informoval organizační výbor America's Best Restroom» (http://www.newsru.com/world/29apr2009/best_restroom.html).

„exkluzivní řešení“ vycházející za rámec jeho možností a vyžadující *tvořivost intelektu, který není umělý*).

A úkoly vývoje technologií a zařízení se po celou dobu historie průmyslu v USA zabýval relativně nepočtený podíl obyvatelstva, jejichž schopnosti se ukázaly být dostatečnými k tomu, aby získali nezbytné vysokoškolské vzdělání a dokázali na jeho základě tvořivě pracovat a vytvářet techniku, technologii i organizovat výrobu.

Je však třeba přiznat, že ve vzdělávacím systému USA existují celkem dobré učebnice i vzdělávací literatura, které svou kvalitou převyšují většinu našich domácích učebnic v příslušných vědeckých a aplikovaných technických a technologických disciplínách.

Dokonalost této kategorie vzdělávací literatury vidí mnozí naši domácí „hodnotitelé“ jako vyjádření jejich primitivismu, neboť jsou zpracované tak, že je v nich podstata a problematika příslušných předmětných oblastí vysvětlena minimálně na názorných příkladech a s velkým množstvím ilustrací; bez záplavy faktů a nepodstatných drobností, formalismu a abstrakcionismu, které je opravdu nutné znát a nastudovat si je, abyste se mohli stát profesionály v příslušné oblasti.

Jejich obsah bezesporu není dostatečný, abyste se mohli stát profesionálem v dané oblasti, nicméně dokonce i člověk s minimální úrovní vzdělání, pokud umí přemýšlet, může na jejich základě získat obecnou adekvátní představu o předmětné oblasti toho odvětví, kterému je učebnice zasvěcena, aniž by musel mít nějaké minimum znalostí nezbytných pro profesionální činnosti v této oblasti.

Učebnice a vědecko-populární literatura tohoto druhu, která zahrnuje všechny úrovně vzdělávacího systému od předškolní úrovně po vojenskou akademie¹, umožňuje získat sebevzdělání ve stylu „od všeho trochu

¹ Jako příklad může posloužit kniha Vojenské námořní akademie USA od Thomase C. Gillmera – Projektování moderní lodě (v SSSR vydavatelství Lodní stavitelství, její překlady byly vydány dvakrát v roce 1974 a 1984, pokud si přejete se s ní seznámit, najdete ji na webové adrese:

http://publ.lib.ru/ARCHIVES/G/GILMER_Tomas_K/_Gilmer_T._K_.html; a jednou z adres, kde je možné stáhnout prohlížeč pro soubory formátu „djvu“: <http://www.timashev.ru/Kozyrev/>).

Dokonce i středoškolák, který neabsolvoval specializované studijní kurzy, které jsou nezbytné pro profesionální činnost v oblasti lodního stavitelství (vyšší matematika, hydromechanika, teoretická mechanika, nauka o pružnosti a pevnosti, lodní stavební mechanika, konstrukční materiály a technologie a jejich zpracování, lodní statika, nepotopitelnost, houpání a plavbyschopnost, účinnost chodu a říditelnost lodí, energetická zařízení, elektrotechnika, lodní vybavení a systémy, základy námořnictví, technologie lodního stavitelství a opravářství, na jejichž základech stojí odvětví lodního stavitelství), je schopen, když si ji přečte, pochopit takový vícehlediskový proces jako je projektování lodí a podstatu těch problémů, které je nutné zjišťovat a řešit při projektování každé vojenské nebo civilní lodí. Ale sama o sobě není kniha T. C. Gillmera očividně dostatečná pro to, abyste mohli vyprojektovat třeba i jen vlečný člun, neboť k tomu potřebujete alespoň minimální odbornou úroveň a znalost všech výše vyjmenovaných úzce specializovaných disciplín nezbytných pro proces projektování.

Podobné knihy jako je zmíněná kniha T. C. Gillmera v poststalinském SSSR a v postsovětském Rusku nebyly a nejsou, a znalost této knihy není vyžadována učebními procesy na fakultách lodního stavitelství, na civilních vysokých školách, ani v systému přípravy důstojnického sboru vojenského námořnictva; nepochopili její účel ani neocenili její přínos. A to je škoda, protože poskytuje to, co každý není schopen si sám pro sebe dát dohromady: uvědomit si vědecko-metodologické základy projektování a zformulovat celkový pohled na projektování lodí a na vzájemné souvislosti tohoto procesu s ostatními faktory – sociálními i přírodními.

To stejné platí pro všechny ostatní odvětví činnosti:

- v USA analogy knihy T. C. Gillmera existují v každém odvětví,
- v SSSR – RF nejsou buď vůbec, nebo jsou vydávány v překladu z „američtiny“ knihy, které jsou napsané pro řešení úkolů obsluhujících řízení podle koncepce buržoazního liberalismu.

Jako ještě jeden příklad *ve své době* úspěšného přehledového kurzu matematiky a využití matematického aparátu pro řešení různorodých aplikovaných úkolů je možné uvést knihu „Matematika v současném světě“ vydanou nakladatelstvím Mír (Moskva, 1967), která představuje úplný překlad tematicky specializovaného čísla amerického časopisu Scientific American (New-York, 1964). Obsah sborníku: «*Matematika v současném světě; Aritmetika; Geometrie; Algebra; Teorie pravděpodobnosti; Základní matematika; Matematika ve fyzikálních vědách; Matematika v biologických výzkumech; Matematika ve společenských vědách; Teorie regulace; Počítače.*» Všechny články napsali přední američtí vědci a pedagogové z nejuznávanějších vysokých škol v USA té doby, a to jak „čistí“ matematici abstrakcionisté, tak i zástupci aplikované matematiky. Hodnota této knihy spočívá v tom, že vám dává obecnou představu o obsahu odvětví matematiky bez toho, aby zatěžovala čtenáře množstvím strohých důkazů matematických pouček a abstrakcionismem matematických idejí. Také informuje o možnostech uplatnění matematického aparátu v různých sférách činnosti, což si také nedokáže domyslet zdaleka každý sám.

V USA se vůbec vydává pro všechna odvětví činnosti velmi mnoho literatury, která je svou podstatou „vědecko-populární“, a je možné se z ní dozvědět o směřování a cílech vědeckých výzkumů a projektově-konstrukčního vývoje, která však nedává systematickou představu o získaných výsledcích. To znamená, že ten, kdo potřebuje systematické údaje,

a v souvislostech všeho se vším“, samozřejmě s výhradou, že obsah a přístupy osvětlující tematiku musí být podmíněny koncepcí řízení a výše zformulovanými požadavky k vědě a vzdělávacímu systému v davo- „elitářské“ společnosti.

Studijní a vědecko-populární literatura takového druhu obsahuje množství ilustrací, které formují u jejich čtenářů obrazné představy o oblasti, o které pojednává. **Je v ní tedy realizován dobře známý princip „je lepší jednou to uvidět, než stokrát uslyšet“ (nebo si to přečíst)**¹.

Od poloviny 20. století se k takovému druhu literatury přidaly televizní vědecko-populární filmy a programy, přičemž některé televizní kanály jsou prakticky zaměřeny pouze na tyto filmy a programy, které jsou zasvěceny různým oblastem života lidí a přírody ze současnosti, minulosti a ve zfilmovaných variantách i z budoucnosti. Od začátku devadesátých let 20. století začaly v této oblasti působit i některé internetové portály.²

- Tato komponenta vzdělávacího procesu, která se opírá o literaturu, filmy a internetové portály tohoto druhu, vůbec není zaměřena na to, aby „omezenci získávali diplomy“, a nedostávali přitom „komplexy“ ze své intelektuální méněcennosti, jak to vidí mnozí naši domácí „hodnotitelé“ vzdělávacího systému USA.
- Účelem této komponenty vzdělávacího procesu v USA je formování sociální skupiny, která by měla široký rozhled ve stylu „znám tak trochu všechno a mám představu o vzájemných souvislostech všeho se vším“.

3.3.2.1. Hlavní nedostatek vzdělání v Rusku

V našem domácím systému vzdělávání existuje podstatná mezera: prakticky vůbec u nás neexistuje masové vzdělání ve stylu „BEZ PRÁZDNÝCH ŘEČÍ“³ tak trochu o všem a v souvislosti všeho se vším“.

se musí buď obtěžovat provést samostatné analogické výzkumy, nebo se musí obrátit k vydavateli respektive autorovi, aby získal přístup ke všem informacím samozřejmě za zvláštní příplatek.

Naše domácí tradice a požadavky VAK (Všeruská atestační komise přiznávající vědecké stupně a tituly) jsou takové, že naše vědecko-technická literatura poskytuje otevřený přístup k více či méně úplným výsledkům vědeckých výzkumů a je pochopitelná z větší části pouze odborníkům příslušného profilu, což 1) ztěžuje mezioborovou součinnost v naší zemi (neboť prakticky neexistuje „vědecko-populární“ literatura pro veřejnost, ani pro profesionály z jiných oborů) a 2) zajišťuje cizincům bezplatný přístup k výsledkům naší vědy.

To je ještě jeden z důvodů proč zrušit VAK i systém údajně kvalifikačních hranic: kandidát věd, doktor věd, člen korespondent Akademie věd, řádný člen Akademie věd. Tím spíše, že při obhajobě dizertačních prací:

- se čas a síly nevynakládají ani tak na dosažení vědeckých výsledků, jako spíše na vyhotovení celé kupy dokumentů, jejichž jediným účelem je vyhovět formálním požadavkům VAK;
- všechny více méně důležité vědecké úspěchy a tím spíše ty, které byly realizované v plném cyklu věda-praxe, jsou výsledkem kolektivní činnosti a nemohou být získány jednotlivcem, jako tomu bylo ve středověku nebo ještě na začátku 20. století, kdy se tento systém pořadí důležitosti vědecko-výzkumné kvalifikace vytvářel a fungoval bez zvláštních stížností (i když i tenkrát docházelo k jeho selhání, když například akademici, jejichž jména dnes znají pouze historici, hlasovali proti vstupu D. I. Mendělejeva do Ruské imperátorské akademie věd).

¹ Od padesátých do osmdesátých let 20. století bylo jedním z faktorů, umožňujících USA vyhrát vědecko-technický závod a závod v kvalitě řízení na etapě vypracovávání a přijímání řídicích rozhodnutí na makro i mikroúrovni, masové rozšíření kancelářské organizační techniky, která umožňovala v průběhu porady zobrazovat na velké obrazovce, na kterou všichni přítomní viděli, jakýkoliv obrázek knižního formátu včetně informací načrtnutých v průběhu porady na list z papírového bloku nebo z desek. Zde byl také uplatněn princip, že „lepší je jednou to uvidět, než stokrát uslyšet“.

V SSSR pro své referáty určené pro vedení a na porady kreslili „ohromné“ plakáty formátu 2 x 3 metru, ale v průběhu schůze nebylo technicky možné něco nakreslit a předvést to přítomným, což v podstatě znemožňovalo v průběhu těchto schůzí přijímat adekvátní rozhodnutí.

² A kulturní činitelé Rossionie jsou opět mezi světovými lídry v oblasti tohoto druhu televizního vysílání a internetových zdrojů.

³ Pokud se na to podíváme z pozic Dostatečně všeobecné teorie řízení, tak jako vzor prázdných řečí ve stylu „tak trochu o všem a konkrétně o ničem“ může posloužit jakákoliv naše domácí učebnice z předmětu „Řízení na státní a komunální úrovni“, například redakce této učebnice od profesora E. G. Kovalenka (Moskva, Infra-M, 2006), která jak je uvedeno v její anotaci, odpovídá státní vzdělávací normě 2000 (avšak registrační číslo normy stejně jako její požadavky uvedeny nejsou; koho to zajímá, tak je možné se s touto normou seznámit na internetu třeba na adrese http://www.edu.ru/db/portal/spe/os_zip/061000_2000.html), ve které je dokonce část 2.3.1. Teorie řízení, kde není nic uvedeno o takových „samo sebou“ se rozumějících drobnostech jako je ta, že v základu řízení leží *stabilní předvidatelnost (s přesností nezbytnou pro konkrétní řídicí úkol) chování objektu pod vlivem vnějšího prostředí, jeho vnitřních změn a řízení*; samozřejmě, že se tam nic neříká ani o věci daleko méně „samo sebou se rozumějící“ - jak a na základě čeho se řeší

I když je vzdělání ve stylu „bez prázdných řečí tak trochu o všem“ samo o sobě opravdu k ničemu, neboť vám neumožňuje stát se odborníkem-profesionálem ani v jedné z oblastí, tak právě ono je NEZBYTNÝM ZÁKLADEM řídicího profesionalismu, který umožňuje úspěšně koordinovat činnost množství různorodých úzkoprofilových odborníků-profesionálů v rámci projektů jak dílčích, tak i komplexních; jak vědecko-technických, tak i politicko-ekonomických.

Pokud v základu nezískají široký rozhled, tak se příprava manažerů-řídicích pracovníků promění v masovou produkci díky své nezpůsobivosti nepoužitelných avšak diplomovaných „menagerů“¹ nezávisle na tom, zda probíhá:

- na základě nějakých západních teorií „menagerstva“ (protože srozumitelné teorie řízení na Západě, minimálně „v otevřeně přístupných“ a vzdělávacích normách, neexistují),
- nebo na základě dostatečně všeobecné (ve smyslu univerzálního použití) teorie řízení v té podobě, jak je uvedena v Koncepci společné bezpečnosti, nebo – možná – někde v ještě lepší podobě.²

V naší minulosti bylo jediným obdobím, kdy se literatura určená pro formování širokého rozhledu a profesionální orientaci dětí a mládeže začala masově vydávat, první poválečné desetiletí. V tomto období byly vydány knihy pro děti a mládež, ze kterých se bylo možné dozvědět o tom, jak je organizovaná armáda a námořnictvo, jak funguje jejich bojová technika, k čemu je ten či onen druh bojové techniky určen, jak musí být organizováno její bojové použití; jak je organizována železniční doprava, jak funguje příslušná železniční technika, jaké práce probíhají při zajišťování její bezpečnosti apod.

Od poloviny padesátých let 20. století se v SSSR takové knihy přestaly vydávat a v oblasti formování širokého rozhledu dorůstajících generací fungovala bohužel pouze redakce časopisu „Technika mládeže“ v čele s Vasilem Dmitrijevičem Zacharčenkem (1915 – 1999, který byl hlavním redaktorem tohoto časopisu od začátku padesátých let do roku 1984³; vycházelo sice ještě několik dalších vědecko-populárních časopisů, ale podle našeho názoru redakce v čele s V. D. Zacharčenkem fungovala lépe než ostatní). Jeden časopis však nemohl nahradit plynulé vydávání spektra knih zahrnující všechny sféry života společnosti.

Výsledkem bylo, že domácí studijní programy byly v každém předmětu jak ve všeobecných školách, tak i na vysokých školách opravdu tematicky plnější a hlubší než ty americké a na jejich základě se připravovali opravdu dobří specialisté, vysocí profesionálové ve všech oblastech.

Ale protože v SSSR nebyla rozvinuta komponenta vzdělávání ve stylu „tak trochu ode všeho a v souvislosti všeho se vším“, která by zahrnovala všechny sociální skupiny (počínaje od školek až po nejvyšší řídicí pracovníky)⁴, tak v podstatě neměl činnost těchto odborníků v rámci komplexních projektů kdo koordinovat a v řadě případů ani nebyl nikdo, kdo by takové komplexní projekty inicioval, neboť

úkoly stabilní předvídatelnosti chování objektů v různých odvětvích činnosti a konkrétně ve vztahu k makroekonomickým systémům a sociálním systémům různého měřítka, tj. v předmětné oblasti „řízení na státní a komunální úrovni“.

V důsledku takového přístupu Akademie státní služby RF a další vysoké školy, kde probíhá příprava odborníků, bakalářů a magistrů z tohoto oboru, masově produkují „menagery“ (o tomto slově v další vysvětlivce).

To se týká i většiny učebnic z předmětu „Řízení kvality“, který se vyučuje na mnohých vysokých školách v RF:

- velmi mnoho tlachání, které studenti nejsou schopni uvést do souvztáznosti se životem na jedné straně,
- a na druhé straně, pokud pomíneme reálnou výrobu a její řízení, tak všechny výdobytky v oblasti zajištění kvality produkce v jejím životním cyklu vůbec nemusejí být závazně vyjádřeny formulacemi „klasiků“ tohoto odvětví zahraničního managementu: řízení kvality, stejně jako všechny ostatní druhy řízení, není Pythagorovou větou, kterou ať jí dokazujete, jak chcete, stejně vždy přijdete k výsledku, že „obsah čtverce sestrojeného nad přeponou pravouhlého rovinného trojúhelníku je roven součtu obsahů čtverců nad jeho odvěsnami“;
- a kromě toho, normy ze série ISO-9000 nejsou metrologicky průkazné, a proto práce na jejich základě vyžaduje odhalení velkého množství „know-how“ přidruženého k jejich aplikaci.

¹ Slovo „menager“ vzniklo na základě parodie při přečtení slova „manager“ ve stylu neznalosti anglického jazyka a pravidel správného čtení anglických slov. Stalo se tak slangovým pohrdavým označením sice diplomovaných, přesto však hloupých a neschopných „manažerů“.

² Na druhé straně, pokud máte rozhled dostatečně široký, tak pro vás může být teorie managementu přínosnější, než pokus opřít se o Dostatečně všeobecnou teorii řízení bez dostatečně širokého rozhledu.

³ Byl odvolán za publikaci románu Arthura Clarka - 2010: Odysea – 2. V originále byl na začátku tohoto románu uveden epigraf. «Dvěma velikým Rusům: generálovi A. A. Leonovi – kosmonautovi, hrdinovi Sovětského svazu a umělci a akademikovi A. D. Sacharovovi – vědci, laureátovi Nobelovy ceny a humanistovi.“

Věnování Sacharovovi bylo z publikace odstraněno, avšak ani překladatelé, ani redaktori si nevšimli, že všechny ruské postavy z románu měly jména na Západě známých disidentů» (<http://www.fantlab.ru/work9958>).

⁴ A ještě přesněji, neexistoval textový základ pro sebevzdělávání se ve stylu „tak trochu ode všeho a v souvislosti všeho se vším“.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

úzcí odborníci neviděli perspektivy, které by se jim otevřely, pokud by spolu začali spolupracovat a dát dohromady je neměl kdo¹.

- Ve stalinských dobách se iniciováním a koordinací projektů zabývali lidé, kterým se říkalo „samorost“ (všichni hlavní konstruktéři, všichni „zakladatelé“ té epochy, byli vlastně samozvanci, které v jejich pozicích jako takové uznal stát²).
- Po smrti J. V. Stalina začalo období ničím nerušené „elitarizace“ oblasti státního řízení, vědy a techniky a „samorosty“ ze stalinské epochy začali být nahrazováni „elitáři“, jejichž vzdělání bylo úzce profesionálně specializované, takže pokud se samostatně nedopracovali k širokému rozhledu, nebyli kvalifikovaně schopni řídit projekty, nemluvě již o dosahování nějakých ukazatelů virtuózního řízení.

Ale i kdybychom pominuli statistiku „elitarizace“, tak ve výsledku výše popsaného specifika našeho domácího vzdělávacího systému, který zde fungoval po dobu mnohých let, byla většina vedoucích pracovníků poststalinské epochy, kteří se dostali do vyšších funkcí, úzkými odborníky s nedostatečným rozhledem, kteří byli mimo předmětnou oblast své původní profese ztraceni, neměli *systematické* znalosti mimo její hranice, a proto nebyli schopni rozlišit „mouchy od hrozin“, tedy dobrého profesionála od šarlatána a kariéristy; řešení vedoucí ke katastrofě od řešení, které by nás posunulo k novým hraničním rozvoje.

Tento stav trvá doposud i vzdělávací systém je stále stejný, což ho programuje i do budoucna³. Přitom je

¹ To vysvětluje, proč A. N. Tupolev, když připravoval syna k dynastickému převzetí své konstrukční kanceláře, tak ho provedl všemi útvary své firmy - aby si mohl vytvořit širší rozhled.

² Někteří z nich ani neměli formálně doložené vysokoškolské vzdělání, ale vysokým školám bylo nařizováno takovýmito význačným „samorostům“ vydat příslušné kvalifikační diplomy bez nutnosti skládat státní zkoušky a obhajovat diplomové práce, a Vyšší atestační komisi přiznat jim vědecké stupně a tituly bez nutnosti obhajovat dizertační práce s formulacemi typu „na základě jeho úspěchů dosažených v...“, „za velký vklad do rozvoje...“.

³ Ale v porovnání se sovětskou poststalinskou epochou tu je principiální rozdíl. Internet se stal široce přístupnou informační základnou nejen pro rozšiřování rozhledu těmi, kdo o to mají zájem, ale i pro profesionální sebevzdělávání, i když bez možnosti získat tak oficiální diplom.

V tomto vztahu podotkneme, že ještě v 19. století mohli v některých státech navštěvovat lekce a praktická cvičení všichni, kdo měli zájem, ovšem diplom mohli získat pouze ti, kteří zaplatili školné nebo jako externí studenti zkoušky.

A příklad toho, že vlastnictví diplomu je věc jedna a profesionalismus zase úplně jiná. V únoru 2009 se v médiích objevila zpráva, že nejlepší učitelkou literatury v Rostově na Donu je žena, která svého času nedokončila pedagogická studia na vysoké škole, a na své jméno si koupila falešný diplom. Ve škole odpracovala více než 10 let jako učitelka ruského jazyka a literatury (a konkrétně viz publikace – Ukázalo se, že diplom nejlepší učitelky je falešný z Komsomolské pravdy ze dne 10.02.2009: <http://www.kp.ru/daily/24241/440437/>). Vítězkou Konkurzu Nejlepší ruský učitel – 2007 se nestala jen tak formálně, opravdu byla mezi žáky velice oblíbená a úspěšná (s ohledem na počet jejich žáků, kteří se dostali na vysoké školy). „Podrazili“ ji méně úspěšní, ale diplomovaní kolegové... A naopak v případě pedagogů, kteří dohnali děti k sebevraždě buď kvůli své zlobě, nebo necitelnosti a hlouposti, v obou variantách aniž by předvíдали následky svého jednání, neboť jim chyběla potřebná profesionalita, vystoupilo na jejich obhajobu před soudním stíháním div ne celé diplomované pedagogické „společenství“.

V daném konkrétním případě by nejlepším způsobem, jak se z této situace dostat, bylo veřejně předat té ženě skutečný diplom a ukončit její administrativní a trestní stíhání: takové rozhodnutí by bylo veřejně prospěšné, neboť odpovídá reálné skutečnosti, není však slučitelné s pro život nezpůsobitelným byrokraticky-právním způsobem uvažování: „dura lex...“ — „*dura lex*, sed lex“, což je celkem často ve volném překladu do ruského jazyka s ohledem na okolnosti prezentováno jako: „zákon je to hloupý, ale přesto bude naplněn“. A další podobný příklad:

«K neobvyklému incidentu došlo v Jefremově asi 310 km od Moskvy, kde patnáctiletá školačka porodila dítě devatenáctiletému chlapci. Nehledě na uzavřené manželství byl mladý otec odsouzen ke 3,1 letům v nápravném zařízení.

Podle vyprávění deníku [Moskevský komsomolec](#) se Kát'a a Žeňa seznámili před rokem a půl. Mladí lidé často trávili čas v bytě u Ženi, hráli si na počítači, dělali domácí úkoly. Po nějaké době Kát'a pochopila, že se s jejím tělem něco děje.

O svém delikátním stavu se žákyně osmé třídy dozvěděla na dovolené, kterou trávila minulé léto na jihu. Napřed si mysleli, že je to způsobeno změnou klimatu, ale místní gynekoložka zjistila, že Kát'a je ve čtvrtém měsíci těhotenství.

(...)

Ohromená matka se vydala společně s Kát'ou za rodiče jejího přítele. Při této rodinné poradě se Žeňa i Kát'a přiznali, že se dávno milují, chtějí spolu žít a společně vychovávat své dítě.

Rodiče školačky zašli na sociální úřad, aby získali pro Kát'u povolení ke svatbě. 17. ledna byla svatba a dva týdny po ní se Kátě v sedmém měsíci narodila maličká Xjuša.

(...)

Znenadání však u nich zazvonila milice. Proti mladému otci bylo zahájeno trestní řízení na základě §134 Trestního zákoníku RF (pohlavní styk a jiné sexuální akty s osobou mladší 16 let) a později ho služebníci bohyně Themis odsoudili ke třem letům a jednomu měsíci v nápravném zařízení.

„Po vynesení rozsudku vyšel Žeňa ze soudního sálu a dlouho hleděl na Xjušu a hladil ji po tvářičce“, vzpomínají příbuzní. „Všichni jsme plakali a Žeňa řekl, že teď dcerku dlouho neuvidí, tak se na ní chce alespoň teď vynadávat. On Xjušu bezmezně miluje.“

třeba chápat, že omezenost rozhledu jako *neodstranitelná*¹ vlastnost osobnosti takového typu řídicích pracovníků je jedním z faktorů vedoucích k byrokratizaci, nezodpovědnosti a neadekvátnosti jednání moci na všech jejích „*individuálních podstatách (hypostasis)*“². Kromě toho je omezenost rozhledu základem pro to, aby byli takoví řídicí pracovníci z vnějšku manipulovatelní neméně efektivně než lunochod. Stejně jako je to znázorněno na obr. 1 ve druhém díle Mrtvé vody².

Na rozdíl od SSSR a carského Ruska je v USA rozvinuta komponenta vzdělání ve stylu „BEZ PRÁZDNÝCH ŘEČÍ tak trochu o všem a v souvislosti všeho se vším“ i se zajištěním možnosti sebevzdělávání se v tomto duchu a vytváří dostatečně početnou vrstvu lidí s dostatečně širokým rozhledem, kteří jsou schopni vidět problém komplexně ve vzájemných souvislostech a na tomto svém světónázorovém základu jsou schopni organizovat úzce specializované profesionály tak, aby byl ten problém vyřešen natolik efektivně, *nakolik jim to umožňuje koncepce řízení a věda, kterou tato koncepce toleruje*.

Vlastně právě výše popsaná specifická dvojvrstevnost vzdělání v USA umožňuje jedné části obyvatelstva zformovat dostatečně široký a ucelený pohled na celkovou problematiku z různých oblastí činnosti a života společnosti a na tomto základě se z těchto lidí stávají dostatečně efektivní řídicí pracovníci jak s ohledem na jednotlivé projekty, tak i soubory dílčích projektů až do úrovně globálně-politické scénaristiky³.

Přitom se však druhá část obyvatelstva, jejíž vzdělání nepokročilo dále než k povinnému minimu, ocitá v postavení množství lehce nahraditelných funkčních prvků různého typu výrobních a sociálních systémů, které ta schopnější část obyvatelstva zkonstruovala na základě způsobu řešení problémů, které se jí zdají být funkční. Tato druhá, absolutní většina obyvatelstva si na základě svého minimálního vzdělání osvojuje profesionální vzdělání, které nemá řídicí charakter, buď přímo na místě v pracovním procesu, nebo na různých přípravných a rekvalifikačních kurzech odborníků.

Na tomto základu je budována hierarchie sociálních systémů, paralelně fungujících a konkurujících si mezi sebou při řešení jedněch a těch samých úkolů a to i na základě různých přístupů k jejich řešení. Na každé následující hierarchické úrovni, která je nadřazená množině těch, které si mezi sebou vzájemně konkurují (nebo která je pro ně souhrnná), je možné díky množství nabízených řešení vybrat pro masové

Ted' se mladý otec nachází ve vězení Novomoskovskaja. Příbuzní chlapce podporují, jak jen mohou. Káťa za ním jezdí prakticky každý den. Po vynesení rozsudku dívka plakala tři dny.
(<http://www.newsru.com/russia/14may2009/father.html>).

Zodpoví si někdo ze zákonodárců, prokurátorů, soudních úředníků a úředníků ze sociálky (někdo z nich přece inicioval zahájení trestního řízení?), jak si tedy zodpoví, že díky jejich zlé hlouposti bude právě narozená holčička tři roky bez otce? Nezbyvá než si připomenout slova Alexandra Moisejeviče Polejeva: „*Příští ruská revoluce bude vedena proti právníkům*“. Ve skutečnosti má A. M. Polejev pravdu, otázkou je pouze to, jakou bude mít formu a jak proběhne.

Tato slova pronesl 9. března v programu Kulturní revoluce, který byl zasvěcen tématu - Svatební smlouva zabíjí lásku. Prospěšnost svatební smlouvy dokazovala Irina Otijejovová (zpěvačka, která byla mnohokrát vdaná a v době, kdy se to točilo, byla právě rozvedená) a její smrtící účinek pro lásku a lidské vztahy dokazoval profesor sexuologie A. M. Polejev.

¹ Díky tomu, že široký rozhled člověk získává roky a úzcí odborníci v řídicích funkcích nemají čas ani síly věnovat se jeho rozšiřování, často ani nemají ve zvyku se sebevzdělávat, nemluvě už o tom, že pro to prakticky ani neexistuje dobrá literatura.

² Schéma dálkového řízení lídra mimo kontrolu jeho vědomí nositeli konceptuální moci.

³ Příkladem může posloužit Direktiva Rady národní bezpečnosti USA 20/1 ze dne 18.08.1948 – Cíle USA ve vztahu k Rusku (některé úryvky z ní jsou uvedeny v další vysvětlivce. V sestavě informační databáze vnitřního prediktoru SSSR je začleněna do části „Jiní autoři“, a úryvky z ní jsou uvedeny i v práci vnitřního prediktoru SSSR – Mrtvá voda. Na internetu je zveřejněna na webu Internet versus televizní obrazovka v článku Odkud se vzal Dullesův plán: <http://www.contr-tv.ru/print/2015/>) a kniha Z. Brzeziňského – Velká šachovnice. Americká nadřazenost a její geostrategické imperativy. – M.: Mezinárodní vztahy, 1998. (Brzeziński Z. - The Grand Chessboard. American Primacy and Its Geostrategic Imperatives. Basic Books – v překladu do ruštiny to znamená „Základní knihy“, „Fundamentální knihy“; této knize je věnována analytická zpráva z roku 1998 - Egoista se podobá někomu, kdo dlouho seděl ve studni).

Náš domácí elaborát pod vývěskou Sergijevský projekt, nebo také nazývaný Ruský projekt se od těch vyjmenovaných amerických „politicko-projektových produktů“ liší tím, že není podložen žádnou vědou ani vzdělávacím systémem, který by umožnil uvést tento Ruský projekt do života:

- věda je u nás od dob Petra I. všeobecně evropsky-americká, „přizpůsobená“ biblickému projektu zotročení lidstva ve jménu Boha;
- vzdělávací systém, který byl vytvářen v průběhu reformy v postsovětské Rossionii funguje na základě stejné vědy a je „přizpůsoben“ tomu, aby „nebyly urážlivým ani ponižujícím způsobem“ (Direktiva Rady národní bezpečnosti USA 20/1 ze dne 18.08.1948) realizovány na území RF „geostrategické imperativy“ USA (formulace Z. Brzeziňského).

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

řešení úkolů této úrovně nebo pro unifikované řešení na nižších úrovních ty návrhy, které nejvíce odpovídají potřebám dané úrovně¹.

A takovýto přístup se úspěšně realizuje jak v těch oblastech, kde platí režim ochrany vojenského a státního tajemství USA, tak i v těch oblastech, kde je „utajení“ ochranou informací obchodního a technicky technologického charakteru před konkurenty, kteří jim „dýchají na záda“.

V Rusku je již od dob impéria až do současné doby velký nedostatek lidí, kteří by měli široký rozhled umožňující jim vidět v kterékoliv oblasti problém komplexně ve všech jeho vzájemných souvislostech s vnějším prostředím, rozpoznat jeho vnitřní strukturu a na tomto základě: 1) uvidět cesty a způsoby jeho možného řešení a; 2) organizovat kolektivní činnost k vyřešení tohoto problému.²

Naši vedoucí pracovníci před sebou ve své většině vidí pouze roztráštěné dílčí jednotlivosti a nevidí jejich souborný celek pospojovaný množstvím vzájemných vazeb. Jenže na základě takového *kaleidoskopického idiotismu* není možné cokoli řídit, což se projevuje v politice reformem a v překonávání ruského podílu na světové finančně-ekonomické krizi, která byla vytvořena uměle a cíleně.

A stejně jako všude jinde i v USA všeobecná škola vytváří základ pro získání vysokoškolského vzdělání. Jejich systém vysokoškolského vzdělání má také své specifikum, které ho odlišuje od vysokoškolského vzdělání „ve starém světě“, ať už v „civilizované“ Evropě nebo na území SSSR.

Napřed poukážeme na navenek viditelný aspekt odlišností:

- Univerzita v „civilizované“ Evropě (tj. mimo Rusko³) je až do dneška svým organizačním základem

¹ Tak například již dříve zmíněný plán jaderné války USA proti SSSR nebyl jedinou a bezalternativní variantou. V době, kdy nad tímto plánem pracovali vojáci, další lidé vypracovávali komplex opatření, prostřednictvím kterého by „mírovými prostředky“ dokázali realizovat Direktivu Rady národní bezpečnosti USA 20/1 ze dne 18.08.1948, nazvanou Cíle USA ve vztahu k Rusku, ve kterém se říká:

«Naše základní cíle se ve vztahu k Rusku omezují pouze na dva:

a) Minimalizovat moc Moskvy;

b) Provést zásadní změny v teoretické i praktické rovině vnější politiky, kterou se řídí vláda stojící u moci v Rusku.

(...) V době míru nejsme vázáni žádnými lhůtami pro dosažení svých cílů.

(...) Nemůžeme doufat, že se nám povede na ruském území plně prosadit svou vůli, jak jsme se to pokusili udělat v Německu a Japonsku. Musíme pochopit, že konečné urovnání musí být politické.

(...) musíme vytvářet automatické záruky, které nám zajistí, aby dokonce ani nekomunistický a nominálně k nám přátelský režim:

a) neměl k dispozici velkou vojenskou moc;

b) byl v ekonomickém vztahu silně závislý na vnějším světě;

c) neměl pod důkladnou kontrolou hlavní národní menšiny;

d) nevybudoval nic podobného železné oponě.

V případě, že bude tento režim projevovat nepřátelství vůči komunistům a přátelství k nám, musíme se postarat, aby tyto podmínky nebyly vynucovány urážlivým nebo ponižujícím způsobem.»

A když se potom vyjasnilo, že vypracovaný plán „Dropshot“ není realizovatelný s přijatelnými výsledky, řekli jeho autorům „děkujeme“, podle všeho je povýšili a v dosahování cílů, které plánovali realizovat díky jadernému rozdrčení SSSR, pokračovali jinými prostředky.

² A konkrétně z tohoto důvodu:

- náš systém standardizace a certifikace produkce, technologií, organizace a procedur v podstatě není schopen být a není nástrojem makroekonomického řízení;
- ozbrojené síly po dobu staletí tvoří sbírka exemplářů vojenské techniky (někdy celkem dobrých svými takticko-technickými údaji, ale z větší části obyčejných a málo vyhovujících k vedení bojových akcí, za což mužstvo i civilisté platí zmrzačením a svými životy), ale nedají se nazvat armádou ani námořnictvem (toto tvrzení bohužel nepochopí ani mnozí vojáci nejen civilisté kvůli tomu, že jim všem chybí široký rozhled).

³ Historicky to tak vyšlo, že se v Rusku systém, dá se říci již masovějšího vysokoškolského vzdělání, začal zakládat z vůle imperátora Mikuláše I. Před ním jsme měli pouze tři vlastní univerzity v Petrohradě, Moskvě a Kazani. Děrptskou univerzitu (v současnosti se nachází v Estonsku v Tartu) získalo impérium v hotové podobě společně s „Estlandií“ (historický název severní části Estonska), a ještě jsme měli nynější Vysokou školu báňskou v Petrohradě. To byly v podstatě všechny civilní vysoké školy, všechny ostatní byly vojenské. Mikuláš I. prakticky ihned poté, kdy byly vyneseny rozsudky nad děkabristy, začal pracovat na tom, aby v Rusku byl vytvořen systém masového vzdělávání a to jak všeobecného, tak i vysokoškolského odborného.

Na příkaz Mikuláše I. byly založeny například takové přední vysoké školy jako Moskevské vysoké učení technické, Dopravní institut v Sankt Petěrburgu, Technologický institut v Sankt Petěrburgu a další, které se následně přejmenovaly na

analogem středověkého evropského feudalismu: rektor je „monarchou“, děkanové fakult jsou „vazaly“ první úrovně, učitelé jsou ostatní „aristokracií“, studenti jsou „prostým lidem“ a vědecká rada je „svatou inkvizicí“. Za uplynulá staletí se na tento základ mnohé nabalilo, takže to není tak křiklavé. Navenek do popředí vystupuje z té feudální epochy pouze hymna „Gaudeamus igitur“, o které je první historická zmínka z roku 1267 (podle Wikipedie: <http://ru.wikipedia.org/wiki/Gaudeamus>).

- Univerzita USA svým organizačním základem opakuje organizaci USA: rektor je „prezidentem“, děkanové fakult jsou „guvernéri“, učitelé jsou analogem „střední třídy“, správní rada jsou „vyšší zednáři“, studenti jsou „prostým lidem“, studentské spolky včetně těch tajných jsou „zednáři nižších úrovní zasvěcení“.

Přičemž vše, co bylo v minulé větě řečeno o zednářství, není pouze metaforou poukazující na roli příslušných organizací v životě amerických univerzit, ale i skutečností, neboť celá americká společnost a její sféra řízení je od začátku prostoupena strukturami zednářů různých hierarchických úrovní.

Kromě toho je značný podíl vědy v USA provozován na vysokých školách a tato okolnost vytváří základ pro to, že lekce studentům přednášejí vědci buď aktivní, *nebo takoví, kteří začali přednášet po ukončení své vědeckovýzkumné kariéry. Z tohoto důvodu je podíl pedagogů knihomolů, kteří v příslušných odvětvích vědy a techniky sami nemají žádné praktické zkušenosti na vysokých školách v USA podstatně nižší, než v SSSR a postsovětské Rossionii*¹.

Přítom i studenti mají v takových podmínkách lepší možnosti, aby při svém studiu mohli začít s vlastní, ne „hračičkovskou“ (jako u nás), ale opravdovou vědeckovýzkumnou činností².

Avšak ještě jednou zopakujeme, že si vědu a systém vysokoškolského vzdělání v USA a samo studium na vysokých školách v USA nesmíme idealizovat a sklánět se před ním, je třeba pamatovat na to a uvědomovat si, že věda a vzdělání v USA *dobře* slouží liberálně buržoazní verzi biblického projektu ztročení lidstva ve jméno Boha a k likvidaci lidí, kteří se nepodřídí procesu „*zcivilizování*“ podle jeho norem, což je svou podstatou satanismus.

Teď je možné přejít k otázce, jak jsou v tomto systému obnovovány řídicí a profesionální kádry pro makroúroveň všech větví programově-adaptivního modulu.

Především je nutné zmínit, že na makroúrovni ve státní i obchodní sféře Spojených Států statisticky převažují absolventi pouze několika „nejprestižnějších“ vysokých škol v USA, ze kterých větší část tvoří univerzity³. Samozřejmě, že každá univerzita má svou osobitost, která zanechává svou firemní pečeť na jejích absolventech. Vedle těchto osobitostí však mají i něco společného. A toto společné, v aspektu rozboru otázky

„univerzity“. Důsledkem bylo, že se jejich kdysi unikátní názvy vytratily v množství názvů provinciálních „univerzit“: pro porovnání Massachusettský technologický institut jak byl „institutem“ tak také *Massachusettským technologickým institutem* zůstal, protože vzdát se této unikátní „značky“, aby se vytratila ve velkém počtu „univerzit“ z vlastní vůle může jenom idiot. To samé se týká moskevských MIFI (Moskevský inženýrsko-fyzikální institut) a MFTI (Moskevský fyzikálně-technický institut).

A v souladu s potřebami rozvoje země, který není možný bez systému vysokoškolského odborného vzdělání, se za Mikuláše I. začal vytvářet i jeho základ - systém základního a středního vzdělávání, o který se potom opíraly vysoké školy založené později. Velký podíl vědy v Ruském impériu připadal na vojenské akademie.

Ale navzdory objektivním historickým faktům (viz konkrétně:

[http://www.portalus.ru/modules/shkola/rus_readme.php?](http://www.portalus.ru/modules/shkola/rus_readme.php?subaction=showfull&id=1193138551&archive=1195596785&start_from=&ucat=&)

[subaction=showfull&id=1193138551&archive=1195596785&start_from=&ucat=&](http://www.portalus.ru/modules/shkola/rus_readme.php?subaction=showfull&id=1193138551&archive=1195596785&start_from=&ucat=&)) zůstává Mikuláš I. v povědomí mnohých Rusů tmářem vzdělanosti a vědy...

V souladu s okolnostmi vzniku vzdělávacího systému zdědily civilní vysoké školy v Rusku a dále reprodukovat duch vojenských škol té doby, i když nárameniky a další atributy uniforem jsou již dávno minulostí. V takových podmínkách je volitelnost rektorů zavedená demokratizátory v postsovětské RF něco podobného jako volitelnost velitelů za revoluce v roce 1917.

¹ Na vysokých školách v Rusku je velké množství pedagogů, kteří se sami vědeckovýzkumnou nebo projektově-konstrukční činností nikdy nezabývali, neboť vědeckovýzkumná činnost byla v SSSR soustředěna v profilových vědeckovýzkumných ústavech a technická základna vysokých škol neumožňovala vést vědeckovýzkumnou činnost na stejné úrovni, jakou měly tyto ústavy. To se týká všech oblastí vědy, sice ne absolutně ale v tím větší míře, čím byla technicky složitější a dražší experimentální základna nutná k provedení příslušných vědeckých výzkumů. Jinými slovy, nevztahovalo se to pouze na ty vědecké oblasti, kde není třeba nic jiného než vlastní všímavost a intelekt výzkumníka, přístup k literatuře příslušné předmětné oblasti, pero a papír.

² Iniciativa ke zřízení „národních výzkumných univerzit“ v RF (Výnos prezidenta RF ze dne 7.10.2008 – *O realizaci pilotního projektu zakládání národních výzkumných univerzit*) je napodobováním USA, i když je třeba přiznat, že silná vědeckovýzkumná základna univerzit přispívá ke kvalitě učebního procesu.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

obnovování řídicího sboru makroúrovně programově-adaptivního modulu vyznačujícího se dostatečně vysokou profesionalitou, zahrnuje následující faktory:

- Americká vysoká škola (univerzita) je ve většině případů malým městečkem odděleným od ostatní společnosti, ve kterém se absolutní většina obyvatel obnovuje jednou za 5 - 6 let podle doby trvání plného učebního kurzu. V tomto městečku je možné žít celé roky, aniž byste opouštěli jeho hranice, neboť je tam k dispozici všechno: ubytování, potřebné služby, kavárny a obchody, místa pro trávení volného času apod.
- Učební proces jako takový (tj. navštěvování lekcí, seminářů, praktických cvičení, příprava kursových a diplomových prací) je jev
 - bezesporu nezbytný pro obnovu professionalismů v oblasti řízení,
 - ale nedostatečný a necharakterizující sám o sobě „nejprestižnější“ vysoké školy.
- Hlavní misí „nejprestižnějších“ vysokých škol je prvotní selekce kandidátů, kteří budou v budoucnosti řídicími pracovníky na makroúrovni ve státní i obchodní sféře USA.

Přičemž algoritmika selekce je rozložena v psychice velkého počtu lidí a vložena do tradic vysoké školy, takže probíhá v automatickém režimu a většina účastníků, kteří jí projdou, nevidí ten proces komplexně, nezajímají se o problematiku, kterou tu probíráme, a proto si neuvědomují, co a jak se s nimi děje, a co sami provádějí ve vztahu k ostatním.

Všechno to nejdůležitější v činnosti „nejprestižnějších“ vysokých škol probíhá mimo učební proces a izolovanost univerzitních městeček vytváří pro realizaci selekce určité předpoklady podmíněné čistě psychologickým faktorem: mládež je mimo systematickou kontrolu rodiny a co tedy bude podnikat ve volném čase?

— Hlavní odpovědi na poslední otázku jsou následující, bude se zabývat:

- dodatečným sebevzděláváním nad rámec učebního programu,
- sportem,
- nějakou pracovní činností,
- veřejnou činností,
- komunikací s ostatními a zábavou, což je pro lidi zcela přirozené,
- vychutnáváním si požitků degradačně-parazitického charakteru (alkohol, narkotika, sex).

Více či méně jasně vyjádřené sklony k vyjmenovanému jsou vlastní prakticky všem, výjimky jsou zřídka, ale u každého jedna nebo dvě věci z toho dominují. Otázkou je, kdo a jak ty dominanty ventiluje, nebo zda se projeví sociálně živelně?

Na vysokých školách v USA je vyvinut systém, jak to všechno ventilovat, který třídí proud mládeže kam je třeba, podle principu „svůj k svému“ a právě na jeho základě je prováděn výběr kandidátů určených stát se v budoucnosti vládnoucí „elitou“ země.

Většina našich spoluobčanů, kteří získali nebo právě získávají vysokoškolské vzdělání, si pamatuje, že studentský život začínal „zasvěcením nových studentů (frekventantů)“. U nás je to slavnostní večer v prvních dnech podzimního semestru s účastí vedení vysoké školy a fakult, který přechází v koncert vlastní umělecké tvořivosti studentů druhého a vyšších ročníků, na jehož konci se všichni rozcházejí domů, nebo „tvoří skupinky“, aby pokračovali v oslavě a seznamování se na základě vlastní iniciativy podle schopností a zájmů účastníků. Následky to pro další vysokoškolský život ani ten následující v podstatě nemá žádné, pokud samozřejmě někdo v opilosti nepodnikne „dobrodružství s následky“.

V USA také existuje „zasvěcení nových studentů (frekventantů)“, i když tam mají své vlastní tradice jeho provádění. Tam však to zasvěcení probíhá „s následky“, neboť se v podstatě jedná o generálku reálného zasvěcení do organizace zednářů nebo do organizací pod kontrolou zednářů.

Kromě toho izolovanost vysokoškolského městečka od společnosti a „profesionální“ stejnorodost jeho obyvatelstva vede k tomu, že v této mikrosociální komunitě vzniká hierarchie podle mazáckého příznaku starších ročníků, ve které probíhá veškerý studentský život mimo posluchárny: řadový prvák nemá v drobnostech běžného života právo na to, na co má právo řadový druhák a tak dále výš po hierarchii až k aspirantům. V minimální podobě je to vyjádřeno specifickým názvem studentů každého z kurzů a v maximální podobě to může být doplněno jevem, který známe pod názvem „šikana“, kdy je každé „ucho“ vystaveno cílenému ponižování společenstvím „mazáků“ a nuceno posluhovat někomu ze starších, kdo se považuje za jeho „poručníka“ a „rádce“ pro život; přičemž samotní „poručníci“ a „rádci“ si předtím prošli tím samým.

I když to všechno probíhá víceméně jako sranda a v absolutní většině případů ne tak krutě jako v ruské armádě, tak ve skutečnosti je to významná součást života, která je vážně podporována i správou

³ West Point -Vojenská námořní akademie a Massachusettský technologický institut jsou také prestižní vysoké školy, ale nejsou to univerzity.

vysokých škol a těmi, kdo přišli na vysokou školu z různých „internátních škol“, kde již taková hierarchie zavedena byla. Hierarchie musí existovat, protože každý musí znát své místo, ale formálně nesmí být právní princip rovnoprávnosti všech porušen, tj. hierarchie se podle trestního zákoníku nedopouští trestného činu (alespoň ne v masovém měřítku).

Ale společně s touto veřejně otevřenou hierarchií vytvářenou na každé vysoké škole podle jejích tradic, na vysokých školách v USA existuje i skrytá hierarchie. Příslušenství v této hierarchii vám zajišťuje ve skutečnosti vyšší sociální postavení, než je postavení ve veřejné hierarchii.

Na vysokých školách v USA existují „zájmové kluby“. Na jedné vysoké škole může být několik různých „zájmových klubů“. Mezi nimi jsou jak otevřené, jejichž členem se může stát kdokoli, kdo má zájem, tak i „uzavřené“, které lze rozčlenit do dvou kategorií: do první náleží ty „kluby“, kde se kandidátem na jejich člena můžete stát z vlastní iniciativy (po „čekací době“ vás buď do „klubu“ přijmou, nebo také nepřijmou); a do druhé kategorie náleží ty „kluby“, jejichž členem se můžete stát pouze v případě, kdy vás pozve sám „klub“¹.

A nejdě tam o žádnou sociální živelnost: na pozadí „chi chi - cha cha“ a veselých her „na klubová tajemství“ tam po dobu studia na vysoké a obzvláště na těch „nejprestižnějších“ probíhá odhalování a selekce kandidátů, kteří se na konci svého kariérního postupu po škole stanou v budoucnosti, tak za 20 let, vládnoucí „elitou“ USA a budou z nich aktivní řídicí pracovníci jejich programově-adaptivního modulu ve státní sféře a ve velkém a velmi velkém byznysu.

To znamená, že studium studentů je v „nejprestižnějších vysokých školách“ podřízeno formování jakési neveřejné korporace – kádrových rezerv „strany REÁLNÉ vlády“, jejíž větve působí ve všech strukturách **programově-adaptivního modulu systému řízení USA podle plné funkce**.

Obrazně řečeno je to takový liberálně buržoazní mnohvrstevný „komsomol“, kdy ti kteří se stanou členy „strany REÁLNÉ moci“ postupně s věkem a růstem kariéry pronikají dále do jeho hlubin, i když se tam samozřejmě nedostanou všichni, kteří kdysi vstoupili do „pionýra“.

V podstatě je možné vystudovat vysokou školu v USA bez projevení iniciativy ke vstoupení do uzavřeného „zájmového klubu“, je možné odmítnout pozvánku ke vstupu do takového typu klubu a nedržet se moc tradic veřejného života univerzitního městečka. Na získání diplomu to nebude mít vliv, ale po několika desetiletích bude mít takové „dětinské“ projevení individualismu a odmítnutí korporativnosti následky v omezených možnostech kariérního růstu: dostat se na úroveň „střední třídy“, a tím spíše dobrému odborníkovi nikdo bránit nebude, ale do vyšších pater „strany reálné moci“ se většina takových individualistů dostane stěží, přístup tam vede pouze přes „zájmové kluby“, které fungují na vysokých školách USA, a přes vstup k zednářům; *výjimky se najít mohou, ale jsou vzácné* a stejně jsou založené na tom, že „bratrstvo dává zelenou“ poté, co vyhodnotí psychologii a schopnosti „samostatného“ kandidáta, se někdo za takového „laika“, kterého systém potřebuje, musí zaručit, stává se jeho poručíkem apod. To však jsou pro systém ojedinělé výjimky, protože mají k dispozici svoji rozsáhlou kádrovou rezervu pro všechny životní situace.

Příčina omezování „individualistů“ v jejich kariérním růstu spočívá v tom, že účelem tohoto systému je formování korporativnosti, která se v míře postupu výše po hierarchii stále více izoluje od ostatní společnosti až do úrovně absolutního pohrdání „dobytkem“ a jeho životem: *bez toho by nebylo možné nechat vybuchnout americký pancéřový křižník USS Maine v Havaně v roce 1898 ani by nebyl možný Pearl Harbor v prosinci 1941, ani 11. září 2001 v New Yorku, neboť do organizování těchto zločinů vyšší „elita“ USA vnesla svůj vklad*. Představitelé vyšší „elity“ USA, kteří za sebou v minulosti zanechali velké množství „kostlivců ve skříních“² podobného druhu, jsou však vyškoleni systémem natolik, že si nikdy nedovolí nic podobného tomu, co si dovolují naši „elitáři“ toho mravně-psychologického typu, ke kterému náleží S. Bodrunov a D. Jevsjukov: ti by byli systémem odvrženi ještě v prvních etapách, neboť představují hrozbu pro jeho stabilitu, nebo by byli dlouho před svým vstupem do vyšších pater moci přivyknutí dodržovat korporativní disciplínu a normy korporativní etiky.

Zde je třeba poukázat i na principiální rozdíl mezi tím, jak je chápán pojem příslušnosti k „elitě“ samotnými „elitáři“ v USA a v Rusku-SSSR-Rossionii:

- Pro „elitáře“ v USA znamená dosažení určité úrovně ve skryté sociální hierarchii zednářství možnost jak zaujmout určité funkce ve veřejné hierarchii aparátu státní moci a v byznysu s principiální výhradou: *v případě, že je „strana REÁLNÉ moci“ (tuto roli v USA plní skrytá hierarchie zednářství) k této činnosti přizve nebo jim navrhne s ní začít*. Dokud se to nestane, je každý z „elitářů“ ve vztahu k potenciálně

¹ Ve filmech Zasněžení Sáry (pokud pomineme přemrštěné projevy magie a mystiky), Falešné pokušení a v některých dalších je tato stránka studentského života v USA zobrazena více méně adekvátně a je možné z nich pochopit její roli v organizaci amerického života.

² „Kostlivec ve skříních“ je idiom rozšířený na Západě označující nějaké hanebné tajemství domácích pánů, které se pokoušejí skrýt před hosty i společností.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

otevřeným veřejnými možnostem, kterých může dosáhnout na základě svého neveřejného postavení pouze „náhradním hráčem“, který se může zabývat čímkoliv a mít přitom podporu stejné „strany moci“, tj. příslušnou úroveň sociální ochrany a ekonomické zajištěnosti zaručenými systémem *pod podmínkou, že dodržuje korporativní disciplínu a etiku neveřejné hierarchie, do které byl zapojen ještě na vysoké škole.*

- Pro našeho domácího „elitáře“ existuje pouze veřejné hierarchické postavení: pokud se dostane na určitou úroveň veřejné hierarchie, tak se z něho stane „zpanštlá chamrad“ – zajistěte mu maximální možnou úroveň pro uplatňování jeho svévole: zahrňte ho všemi možnými reálnými i pomyslnými blahy, které dané úrovni odpovídají, a umožněte mu, aby si mohl „otírat boty“ o všechny, kteří jsou ve veřejné hierarchii pod ním. Vzorovými příklady (i když každý podle svého) jsou jak S. Bodrunov se svých chování v Petrohradské televizní stanici, tak i D. Jevsjukov se svým jednáním v moskevském obchodním centru Ostrov a dříve nejednání při výkonu jeho služby.

Ta skutečnost, že se ve veřejné hierarchii mohou o mnoho úrovní pod ním nacházet jednotlivci, kteří mají daleko vyšší postavení ve skrytých hierarchiích... To je myšlenka, kterou si ve své bujné hlavě náš domácí „elitář“ vůbec nedokáže srovnat. Zosobněním tohoto mravně-psychologického typu se stala stařena z pohádky O zlaté rybce A. S. Puškina: během několika dnů udělala kariéru a ve veřejné hierarchii se stala z prosté ženy carevnou, a potom si přála, aby jí zlatá rybka, která jí to všechno zajistila, začala sloužit jako nevolnice a byla jí neustále pod rukou připravena plnit každé její přání...

Chovat se tak, jako by „drželi Boha za vousy“, je pro naše domácí „elitáře“ normou, kterou je možné narušit pouze jejím „absolutním zlomem“: individuálním nebo kolektivním, to je otázkou okolností¹.

Tento rozdíl „elitářů u nich“ a „u nás“ má světonázorově-psychologický charakter a z větší části si ho sami účastníci vnitropolitických vztahů neuvědomují. V životě se to projevuje tím, že:

- Jestliže je člen „elitářské“ rodiny v USA příliš hloupý, aby získal nezbytnou profesionalitu, nebo mu chybí nějaké jiné osobnostní kvality nutné pro vykonávání určitých funkcí, tak mu buď najdou místo na „lavici náhradníků“, nebo pokud ho pustí do reálné funkce, tak k němu zároveň postaví „poručníka“, který má v neveřejné hierarchii vyšší postavení než on, takže se mu bude muset podřízovat. „Poručník“ si pro sebe vybere nějakou pohodlnou funkci v jeho aparátu a jejich vzájemné vztahy budou z vnějšku vypadat politicky zcela korektně: jak z hlediska jednoho tak i druhého včetně lidí z jejich okolí – všichni budou z pohledu veřejnosti pouze „členy jednoho týmu, kteří společně pracují pro blaho amerického lidu.“

A v jakékoliv z variant v množství případů jejich realizace bude celý systém programově-adaptivního modulu fungovat, neboť je založen na korporativní disciplíně a etice neveřejné hierarchie, do které se „poručník“ i veřejný činitel začlenili ještě na vysoké škole a bez pomoci které by se ve veřejné hierarchii nedokázali dobrat tak vysoko.

- Jestliže „elitář“ v USA poruší disciplínu a „etiku“ neveřejné korporace, tak s ním tak „vyběhnou“, že to bude pro ostatní dostatečnou lekcí, aby si něco takového příště dobře rozmysleli.
- Jestliže se na příkaz neveřejné korporace dopustí trestného činu, tak se mu nic nestane. V krajním případě, a to dokonce i tehdy, když dojde na trest „podle zákona všem stejně“, mu neveřejná korporace zařídí amnestii, milost, zaplatí za „morální újmu“, pomůže jeho rodině apod.
- Jestliže se trestného činu dopustí z vlastní vůle a poruší tak normy disciplíny a etiky neveřejné korporace, tak se z něho bude muset takový „elitář“ zodpovídat v celé přisnlosti zákona a jeho trest bude využit při propagandě teze, že „před zákonem jsou si všichni rovni“, což je nezbytné pro udržení stability celého systému.
- Jestliže bude systém něčí „jednání z vlastní vůle“ považovat za nevhodné, tak ho může také zbavit své ochrany a v tom případě nebude osud bratrů Kennedyových Johna a Roberta s celým jejich klanem ještě tím nejhorším příkladem možného vývoje situace.
- V Rusku však „elitář“, který je omezenecem nebo hulvátlem „podle práva elitáře“ zaujme jakoukoliv funkci, kterou není objektivně schopen zvládnout a bude v ní uplatňovat svůj hloupý despotismus bez

¹ Přičemž tento styl chování začíná již na celkem nízkých úrovních veřejné hierarchie a byl příznačný mnohým jak v Ruském impériu, tak i v SSSR a postsovětské Rossionii. Jeden z již starých příkladů.

V sedmdesátých letech 20. století jednou pracovníci milice Moskevského metra zadrželi občana, který byl pod vlivem alkoholických nápojů. Když mu předváděli „kdo je kdo“, povedlo se jim ho zabít. Při prohlídce jeho kapes potom zjistili, že je jejich obětí důstojníkem KGB, který nebyl v uniformě, neboť se v „civilu“ vracel domů z „korporativního večírku“, a proto také byl pod vlivem. Když zjistili, o koho jde, tak se ti „stateční fízlové“ pokusili mrtvolu zbavit. KGB však tuto věc dohnala až k trestu smrti zastřelením a využila tento případ ve svém boji proti vedení ministerstva vnitra v čele s Ščolkovem.

Ščolkov byl známým „sběratelem“ uměleckých děl ve velkém, a to mělo za následek, že byl nucen se po příchodu k moci Ju. V. Andropova zastřelit, což mu umožnilo vyhnout se soudu a zanechat svou „kolekci“ rodině.

ohledu na své podřízené profesionály¹ ve snaze ukázat, že šéfem je tam on, a proto jsou všichni v hierarchii pod ním hlupáci. Přitom bude navíc upřímně přesvědčen, že i jeho výše stojící nadřízení jsou hlupáky, kterým je však nucen podlézat buď proto, aby mohl dále dělat kariéru, nebo aby se (jak si sám myslí) mohl hrdinsky „sebeobětovat“ a dělat pro veřejnost nebo stát tu veledůležitou práci, kterou kromě něho není schopen zvládnout nikdo jiný.

Pokud není dost volných funkcí, tak pro něho vytvoří novou a dostane mzdu, která mu jeho „elitářské“ postavení² zajistí. Za trestný čin nemusí být vůbec potrestán díky svému „elitářskému“ postavení³ a „elitářsky“-korporativní solidarnosti stejných „elitářů“ jako je on sám, kteří jsou svými mravy zločinci – jak reální, tak i potenciální.

Žádné ideály, které by nespádaly pod téma „jak si něco urvat“, „jak předvést, že mám na víc“, jak upevnit své postavení a předat ho svým dětem, nemají a dokonce ani tyto své ideály si nezřídka neuvědomují, neboť jejich psychologie není o moc složitější než psychologie láčkovců.

Vzhledem k tomu že to co je tu popsáno, je v naší vlasti systémovým faktorem, vede takové chování „elitářů“ k tomu, že to oni sami boří systém, který jim všechno zajišťoval. Rozklad systému jejich rukama je nevyhnutelný a může nabývat buď podoby sociální katastrofy (*revoluce na začátku 20. století, doba smuty na rozhraní 16. a 17. století, vpád Bátú-chána a ustavení mongolsko-tatarského jařma ve 13. století*) nebo formy změn provedených „tyranem“ doprovázených likvidací předchozí „elity“ (*opričnina Ivana Hrozného, modernizace státu Petrem Velikým, likvidace „leninské gardy“*). V kterékoliv z těchto variant se „elita“ opět obnovuje na základě personálního složení dědičně-„elitářských“ klanů, načež se proces „elitizace“ prestižních oblastí činnosti a degradace „elity“ opakuje v nových historických dekoracích a původní historie je přepisována na základě objednávký nové elity.

Ještě jeden principiální rozdíl je v tom, že:

- Přístup zástupců prostého lidu mezi vysokou veřejnou „elitu“ USA je v podstatě otevřen všem, kdo je schopen získat a opravdu získá potřebnou profesionalitu, i když s výhradou ohledně specifiky vzdělávacího systému, který debilizuje velký podíl obyvatelstva, a životního stylu společnosti převládajícím v té či oné epoše: jinak by se černošská dívka nemohla stát známou Condoleezou Rice a černošský chlapec Colinem Powellem, tak jak je známe, přičemž ani jeden z nich nepochází z nějakých významnějších „elitářských“ rodin. Ale i v minulosti, kdy taková kariéra nebyla pro „Afroameričany“ možná, zástupci jiných sociálních skupin z prostého lidu vystoupali ve veřejné hierarchii USA do vysokých pater a jejich úspěch byl reálným životním příkladem pro ostatní a napomáhal obnově v návaznosti pokolení a rozvoji sociálního systému pod konceptuální mocí liberálně buržoazní verze biblického projektu, čímž potvrdil její kultovní mýtus o tom, že v jejich společnosti je svoboda, díky

¹ V tomto aspektu je film N. S. Michalkova - Lazebník sibiřský celkem realistický: v kompetenci velkého knížete je řešení otázek, ve kterých se sám vyzná jako „koza v petrželi“ a řeší je na základě svého úspěchu v intrikách a ne díky nalezení nejlepšího řešení z hlediska veřejného prospěchu a účelnosti. Zbytek toho filmu jsou „hysterické slzy a opilé žvásky v čokoládě“, tj. je velice vzdálený realitě, ve které žilo Ruské impérium té doby.

² Příkladem je „služba Vlasti“ báťušky (otce) Jegora Timuroviče Gajdara, který se stal „kancelářským“ admirálem.

³ Příklad takového druhu: dost dlouho nebylo nic slyšet o tom, že by „elitářské“ pytláky, kteří přežili lednovou katastrofu vrtulníku na Altaji, někdo volal k trestní zodpovědnosti za pytláctví, i když současný prezident RF D. A. Medvěděv ještě před svým zvolením a bezprostředně po něm pronášel velmi mnoho slov o boji s právním nihilismem (viz analytické zprávy vnitřního prediktoru SSSR ze série K současné situaci č. 4 (76), č. 5 (77), 2008).

A nakonec se přece jenom něco objevilo: «Vyšetřovací výbor při prokuratuře RF zahájil trestní řízení ve věci úředníků, kteří se dopustili dne 9. ledna tohoto roku nezákonného lovu na Argali altajské (druh divoké ovce), které jsou pro původní Altajce posvátné a jsou zaneseny v Červené knize ohrožených živočichů, informoval agenturu RIA Novosti její zdroj z policejních orgánů. Ekologové a veřejnost se několik měsíců domáhali vyřešení tohoto případu.

Podle neoficiálních údajů byli pasažéři vrtulníku Mi-171, na jehož palubě se nacházel i plnomocný zástupce prezidenta RF ve Státní dumě Alexandr Kosopkin, na lovu těchto ohrožených zvířat. Podle názoru vyšetřovatelů vrtulník klesnul do nebezpečné výšky a zachytil svou vrtulí o úbočí hory Čornaja, nebo se dostal do poryvu silného bočního větru. Při letecké havárii zahynulo sedm lidí včetně Kosopkina. Čtyři lidé to přežili.

„Trestní řízení ve věci nezákonného lovu na Argali altajské bylo zahájeno v rámci vyšetřování katastrofy vrtulníku Hlavním vyšetřovacím orgánem Vyšetřovacího výboru při prokuratuře RF (GSU SKP)“, řekl zástupce agentury.

Ve věci katastrofy vrtulníku bylo trestní řízení zahájeno na základě třetí části §263 Trestního zákoníku RF (porušování bezpečnostních předpisů při provozování železniční, vzdušné nebo vodní dopravy), kde hrozí trest až do výše sedmi let odnětí svobody. Veškerá dokumentace k případu byla předána z Novosibirsku do Moskvy GSU SKP» (<http://sibir.rian.ru/incidents/20090505/81783407.html>).

Aby bylo vůbec zahájeno trestní řízení ve věci pytláctví, byly nutné 4 měsíce a neustálé připomínání ze strany veřejnosti a přitom tu je podezření, že systém „elitářského“ práva je takový, že kdyby nedošlo k té letecké havárii, tak by žádné trestní řízení proti VIP-pytlákům zahájeno nebylo vůbec a A. Kosopkin a všichni ostatní by zůstali nepotrestáni, stejně jako jejich možní předchůdci, neboť je málo pravděpodobné, že by A. Kosopkin byl průkopníkem ve VIP-pytláctví pomocí vrtulníku.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

kteří se člověk může vyšvihnout, pokud se o to bude cílevědomě snažit, pracovat na tom¹ a nebude zahálet, degradovat v neřestech a vyžadovat sociální zajištění podle vyšších spotřebitelských standardů.

Přitom je třeba konstatovat, že na „nejprestižnější“ vysoké školy se v USA může dostat i prostý člověk, nejen zástupce dědičné „elity“ nebo střední třídy. Pokud se na jednu z těchto vysokých škol dostane a jeho mravně-psychický typ, okruh zájmů a intelekt odpovídá požadavkům pohlavářů liberálně buržoazní verze biblického projektu realizovaného na základě USA, bude pozván do příslušného uzavřeného „zájmového klubu“, což mu otevře možnosti v jeho kariérním růstu jak veřejném, tak i neveřejném, a samozřejmě mu to umožní zaplatit úvěry, pokud si je musel pro zajištění svého vzdělání vzít. To znamená, že se opravdu „vyšvihne sám“, ale... **s podporou neveřejné korporace.**

Vzhledem k tomu, že vysoké veřejné postavení je ve většině případů doprovázeno i nějakým neveřejným dostatečně vysokým postavením v hierarchii zednářství, mají potomci veřejných „elitářů“ prvního pokolení reálnou šanci zařadit se mezi dědičnou neveřejnou „elitu“ USA, samozřejmě s výhradou fungujícího filtru (po 33. stupeň všichni, po 67. stupeň pouze židé, po 99. stupeň pouze rabinové a vyšší stupně v každé kategorii pouze při účasti v záležitostech systému po dobu několika pokolení).

- V Rusku-SSSR-Rossionii je vše daleko méně civilizované: „elitáři“ neustále veřejně obnovují rodové zřízení, ve kterém je pro prosté lidi možnost dostat se mezi vyšší „elitu“ stále těžší v míře „elitarizace“ prestižních oblastí činnosti a oblasti moci až ke stavu, kdy je prakticky zcela nemožné zařadit se mezi „elitu“ jinak, než přes nerovný sňatek prostého člověka s „elitářem“ (příkladem může být *dočasný* zeť N. S. Chruščova – A. I. Adžubej).

To je přímý opak toho, co funguje v USA. Důsledkem je, že v Rossionii:

- 1) narůstá neprofesionalita a neadekvátnost v oblasti řízení vládnoucí „elity“, a upadá kvalita řízení;
- 2) vládní sociálně živelný charakter boje o moc a získání „elitářského“ postavení ze strany různorodé opozice vládnoucí „elity“.

A kombinaci prvního a druhého bodu je v životě možné charakterizovat slovy již dříve zmiňovaného Pitirima Sorokina:

«Když se politický režim začíná sypat, tak se „virus dezintegrace“ rychle všude šíří a infikuje všechny instituce moci, pronikající do všech škvír². Pád režimu není obvykle ani tak výsledkem úsilí revolucionářů, jako spíše výsledkem chátrání, bezmoci a neschopnosti tvořivé práce samotného režimu... Pokud není možné spustit revoluci uměle a exportovat ji, ještě nemožnější je uměle ji zastavit. Revoluce ke své plné realizaci vůbec nepotřebuje žádné velké lidi. Při svém přirozeném vývoji revoluce takové lidi jednoduše vytváří z těch nejobyčejnějších lidí. Dobré by bylo, aby to věděli všichni politici a obzvláště ochránci zastaralých režimů. Nemohou takový odumírající režim oživit stejně, jako mimochodem ti druzí nemohou začít revoluci bez dostatečného množství výbušného materiálu ve společnosti» (Sorokin P. A., *Daleká cesta, vlastní životopis*, M. 1992, str. 37-38: <http://hronos.km.ru/biograf/sorokin.html>).

Proto je z hlediska představitelů vyšší „elity“ USA: **Rusko státem divochů, které se nedaří „zcivilizovat“, a proto jsou „tito divoši“ ještě horší a neperspektivnější než původní obyvatelstvo samotných USA.**

I když někteří představitelé „elity“ USA si myslí, že (pokud si vzpomeneme na Medvídku Pú v epizodě se včelami): „Jsou to jacísi „nesprávní divoši“, kteří „vyřídili“ *sice ne úplně dokonalé, ale přesto vysoce civilizované* Německo, do vesmíru letěli dříve než civilizované USA a vůbec jsou takoví podivní a nepochopitelní... je tedy lepší nedělat prudké pohyby, v každém případě „zatím“, a nepředvádět se jim jako bouřkový „mrak“, ale jako laskavé „sluníčko“, abychom nezopakovali chybu medvídku Pú.“

¹ Jedním z těch, kdo pochází z prostého lidu, je senátor Robert Carlyle Byrd, který „požehnal“ vstupu současného prezidenta USA B. H. Obamy do senátu USA, když byl Obama do něho poprvé zvolen. R. C. Byrd prožil dlouhý a nelehký život. Vyrostl v rodině svého strýčka a tety v chudém hornickém městečku ve státě Virginia, potom sám pracoval a učil se převážně „aniž se odtrhl od výroby“ a prošel si mnoha profesemi; v době války pracoval jako svářeč ve válečném lodním stavitelství; po válce se vrátil do rodné Virginie a zvítězil ve volbách do jejího zákonodárského shromáždění, od roku 1952 byl v Kongresu a od roku 1958 v Senátu USA; svou politickou kariéru zahájil ještě v mládí jako člen Ku Klux Klanu a na konci života „požehnal“ (a soudě podle všeho upřímně) černochovi B. H. Obamovi k jeho práci v senátě, když tam byl poprvé zvolen. Za téměř 90 let života toho člověk hodně uvidí, hodně pochopí a v mnohém se sám změní v souladu s tím, co začal chápat, ale život není věčný a operační rychlost smyslů a intelektu je omezená...

Současný kalifornský guvernér, bývalý herec Arnold Schwarzenegger, který emigroval do USA.

Existují i milionáři a miliardáři, kteří pocházejí z prostého lidu a patří mezi ně i George Soros, který je také americký imigrant.

² V této větě jsou přehozeny příčiny a následky: reálně – když se „virus dezintegrace“ (tj. specifický druh individualismu neschopného ke korporativnosti) začne šířit všude a proniká do všech škvír, tak infikuje veřejné instituce (možná kromě zločineckých mafií) a politický režim se začíná sypat.

Samozřejmě, že existují chytráci, kteří vědí, že „odkazy na činnost zednářů jsou sice schopné vysvětlit v dějinách všechno, ale oni přesto vědí, že žádní zednáři neexistují a pokud ano, tak jenom sbírají známky a motýly“. Ty odkazy jsou opravdu schopny osvětlit mnohé, pokud:

- budete mít adekvátní představu o tom, co to vůbec je řídicí proces,
- jak může být řízení ve společnosti organizováno,
- a dáte si tyto znalosti dohromady s větší částí všeobecně známé faktologie.

Ale zopakujeme ještě jednou: známky, motýly, krabičky od sirek, pивní etikety a víčka sbírají jiní. „Bratrstvo“ je od začátku určeno k děláni politiky (vnitřní a vnější politiky každého státu, kde působí v rámci globální politiky, o které samotné „bratrstvo“ ví pouze tolik, kolik mají jednotliví zednáři vědět v souladu se svým stupněm zasvěcení), a pokud je někdo z nich opravdu dobrý sběratel známek nebo motýlů, tak je to jeho koníček a určitě ne věc, kvůli které bylo zednářství založeno.

Bylo by však nesprávné se domnívat, že zednářství je v USA nějakou ilegální organizací, kterou bylo valnou část doby svého působení na území Rusi¹.

V USA je zednářství od začátku legální organizací a vztah k ní a jejím členům je u amerických obyvatel přibližně stejný, jaký byl v SSSR ke Komunistické straně Sovětského svazu (KSSS) a jejím členům v letech brežněvovské stagnace nebo dnes k politické straně Jednotné Rusko a jejím členům:

- všichni vědí o jeho existenci,
- ti, kteří si přejí udělat kariéru, se snaží jako maximum tam vstoupit a jako minimum spolupracovat,
- ne všechny, kteří by si přáli vstoupit, tam přijímají, ale mnozí se tam dostanou,
- avšak absolutní většina se nestará o vnitropolitický život, o stranická reálná a domnělá tajemství.
- Rozdíl je pouze v tom, že v KSSS byly vnitřní mafie, v Jednotném Rusku jsou také, ale mají ve svém základu pouze klanovost jako prostředek k uspokojení svého „spotřebitelského“ egoismu,
- a zednářství je mnohvrstevné, a v každé jeho vrstvě existuje určité ideologické a světonázorové specifikum, které vytváří určité společenství nadklanového charakteru.

Je to důsledek toho, že zednářství pracuje na politickou ideu vyšší úrovně civilizovanosti, než je idea *utvrzení a obnovy rodového zřízení*.

Idea rodového „elitářství“ je objektivně nekompatibilní s technickou civilizací založenou na kolektivní práci a různorodém profesionalismu. Avšak právě pro tuto objektivně nerealizovanou ideu, aniž si to uvědomují, pracují vnitřní mafie v naší domácí „elitě“.

- Je také třeba chápat, že „elita“ USA je umělý produkt cíleně pěstovaný pro liberálně buržoazní verzi biblického projektu, je to tedy svého druhu „kulturní (užitková) rostlina“.
- A naše domácí „elita“ je produktem „živelného historického vývoje“, svého druhu „divoce rostoucí rostlina/býlí“, které pohlaváři biblického projektu po dobu tisíciletí nedokážou ani „zkulturnit“, ani zlikvidovat.

¹ Jednoho z prvních organizátorů zednářství – Novikova (a je třeba podotknout, že v životě to bylo neskutečně amorální individuum) „prásknul“ báťuška (otec) budoucího děkabristy P. I. Pestelja. Stalo se to v době, kdy na trůnu seděla carevna Kateřina II. Její syn, car Pavel I., když viděl bezvýsledný boj své matky se zednářstvím a pochopil jeho bezvýslednost, se rozhodnul stoupnout si do čela Maltézského řádu, ve kterém byla sjednocena evropská aristokracie. To ho však nezachránilo, neboť projevoval svéhlavý autokratismus, což nezapadalo do koncepce řízení globalizace a za to, že vedl Rusko proti plánům biblické konceptuální moci, ho zabila probritská liberálně buržoazní větev zednářství.

A dále ve stejném duchu bylo zednářství organizační formou opozice k jakémukoliv historicky vzniklému režimu „elitářských státníků“ na Rusi.

² Jedna z knih o způsobu života současné civilizace je nazvaná „Affluenza“ (David Wann, John de Graaf, Thomas Naylor - AFFLUENZA: Nemoc ohrožující svět; překlad z anglického jazyka N. Makarovová, vydavatelství Ultra, 2004, 392 stran; název v originálu zní Affluenza. The all — Consuming Epidemic, „Affluenza“ je hra slov založená na souzvuku „affluence“ – hojnost, nadbytek, bohatství, příliv, blahobyt a „influenza“ – chřipka, takže affluenza je rusky něco jako „pominout se z nenasytnosti“):

«A co je vlastně spotřebitelství? Způsob života nebo nakažlivá nemoc? Proč lidé nakupují věci? Protože je potřebují, nebo protože je potřebuje mikrob spotřebitelství, který je stravuje? Skupina amerických novinářů vytvořila televizní show, kde studovala chování svých spoluobčanů, těch nejbezuzdnějších a nejběsílejších spotřebitelů současnosti. Na základě tohoto cyklu pořadů také vznikla kniha, která pojednává o mechanismech pohánějících společnost do nejnevězanějšího spotřebitelského hazardu uspokojovaného na úkor všeho zbylého lidstva» (z anonce napsané při vydání této knihy v překladu do ruštiny).

I když se ta hra slov originálního jazyka v názvu knihy do ruštiny nedá přeložit, je její ruský název ještě efektivnější ve smyslu vyvolávání odsuzujících asociací a emocí, které «потреблятельство» charakterizují jako zlo. [pozn. překl. -тство / святотатство (svatokrádež, rouhání), беспутство (lehkomyšlnost, prostopášnost), банкротство (krach, úpadek, bankrot), богатство (bohatství), пиратство (pirátství), распутство (oddávání se neřesti, smilstvo), скотство (sprostota, nízkost). V českém kontextu by se ta nemoc dala pojmenovat třeba jako Moribundus Otesáncis.].

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

Kromě toho tu existuje rozdílný pohled na sociální systém z informačně-algoritmických pozic prvků, které tento systém tvoří a z úrovně pánů a pohlavárů tohoto systému:

- Pro pohlaváry biblického projektu, který je dost komplikovaný, je zednářství nástrojem k jeho realizaci, a proto není problém, zda někomu umožnit či ne začlenit se k dědičně-klanové zednářské „elitě“, otázkou z oblasti smyslu jejich života, a ve většině případů ani technickou otázkou, při jejímž řešení by byla nutná jejich účast, neboť systém dává odpovědi na množství takových dotazů fakticky v automatickém režimu, aniž by se přitom potřeboval obracet na vyšší úroveň své hierarchie, ani na úroveň svých pánů, *kteří se s tím systémem vůbec neidentifikují*, podobně jako se i vyšší úroveň neveřejné zednářské hierarchie neidentifikují s veškerým níže stojícím „dobytkem“ včetně svých „zednářských bratrů“ na nižších stupních. Pro pány a pohlaváry je tím nejdůležitějším, aby byl biblický projekt uváděn do života, a kdo ten proces obsluhuje jako prostý člověk, představitel davu a kdo jako „elitářský“ pracující „doveček“ s tím či oním postavením ve veřejné hierarchii nebo v hierarchii před veřejností utajené... To jsou pro ně nepodstatné detaily.

Člověk z davu a tím spíše z „elitářského davu“, si ani nedokáže přestavit ten stupeň povýšenosti téměř satanistické, která je vlastní pánům a pohlavárům sociálního systému, ve kterém se on sám popelí a lopotí.

- Pro mnohé obyčejné obyvatele jak v USA tak i u nás je smyslem života dostat se jakýmkoliv cestami a prostředky mezi „elitu“ a sociální organizace USA na rozdíl od sociální organizace našeho domácího „elitářsky“-rodového zřízení, celkově lépe toto přání obyvatel-**individualistů** uspokojuje.
- Pro naše domácí „elitáře“ je smyslem života zvýšit, nebo alespoň uchovat si dosažený „spotřebitelský“ status a předat ho svým potomkům, což probíhá v boji bez pravidel s ostatními „elitáři“; zakládání korporativních frakcí na principu „proti komu se přátelíme?“ má taktický charakter a doba trvání jejich existence je omezena dobou života jejich účastníků, která je občas jejich konkurenty v boji o postavení o dost zkrácena.
- Pro „elitáře“ v USA je smyslem jejich života pracovat pro systém, pro který předtím pracovali jejich otcové a dědové, a pro který podle jejich představ budou pracovat jejich děti a vnuci, což jim všem v návaznosti pokolení zajistí zcela přijatelné sociální postavení jak ve veřejné, tak i v neveřejné hierarchii davo-„elitářství“. **Většina jich je upřímně přesvědčena o tom, že přestože systém, kterému slouží, má nedostatky, je tím nejlepším z možných systémů, jaké kdy lidstvo vytvořilo, a proto jako to nejlepší z nejlepšího nemá jinou alternativu¹.** Jenže služba systému vyžaduje professionalismus a především professionalismus v oblasti řízení na makroúrovni, pro jehož obnovu není jejich systém nastaven právě nejlépe. Kromě toho je toto jejich přesvědčení a disciplinované trvání na něm produktem jejich výchovy z dětských let, takže v systému selekce kandidátů je z čeho vybírat; v Rusku díky svéráznosti jeho „elit“ a „elitářské“ výchovy není v podstatě z čeho vybírat.

Ve společenském životě USA v souladu s popsányými principy vybudování a obnovy systému všechny veřejné organizace představují buď systémové rozhraní, přes které nezednářské obyvatelstvo spolupracuje s neveřejnou hierarchií zednářství (jsou to všechny politické strany v USA²); nebo do organizací, které na začátku vznikly na základě spontánní iniciativy, pronikají periferie „strany REÁLNÉ moci“ – zednářství – takže jsou z vnějšku nakonec také integrovány do systému řízení USA.

Obyvatelé jsou buď loajální a podporují systém s tím, že žijí pod nadvládou *svých zvyků, tradic (zformovaných politickou vůlí realizující princip P. I. Pestelja uvedený v části 3.3.1) a zákonů* bez toho, aby se zamýšleli nad smyslem života USA jako sociálního systému; nebo jsou nespokojení, ale chápou, že jako

¹ Toto přesvědčení nejlépe vyjádřil kupodivu premiér „Velikobratránie“ z doby druhé světové války 20. století Winston Churchill: „*Demokracie je ta nejhorší forma vládnutí, dokud jí neporovnáte s těmi ostatními.*“ –*«Democracy is the worst form of government unless you compare it to all the rest.»* (www.vy-narod.ru/quotes.shtml). Nebo ve zjednodušeném volném výkladu s odkazem opět na W. Churchilla: „*Demokracie je špatná, ale nic lepšího lidstvo dosud nevymyslelo.*“

Příčinu vysvětlil Bernard Shaw: „*Demokracie je takové zřízení, které zaručuje, že nám nebudou vládnout lepší, než si zaslouhujeme.*“; „*Demokracie nemůže překročit úroveň lidského materiálu, ze kterého se skládají její voliči.*“» (<http://www.democracy.ru/quotes.php>).

Ale to se přece týká i všech ostatních způsobů organizace institucí profesionální vlády a života společnosti: nemohou stát mravně a eticky výše než společnost, neboť mravy a etika společnosti se odráží ve všech sociálních strukturách a nikdo (ať už sebepravější a seabemoudřejší) není schopen nahradit svou osobou celou společnost a všechny její instituce.

² Od voleb do voleb fungují pouze „ústřední výbory“ a „státní výbory“ před volbami nabírající volontéry, kteří zajišťují volební podporu obyvatelstva. Primární organizace prakticky neexistují a řadových stálých členů je ve vztahu k počtu obyvatelstva bezvýznamný podíl.

A u nás, pokud někdo založí stranu, tak je to vždy další variace na téma KSSS z doby brežněvovské stagnace.

jednotlivci nejsou schopni systému čelit ani ho změnit, a proto buď degradují, nebo se mu přizpůsobují a prostě existují živořice z hlediska morálně-psychologických aspektů, ale zato možná zcela uspokojeni z hlediska spotřebitelských aspektů díky panující „nemoci z nadspotřeby (affluenza)“.

A přece jen se biblický projekt ve své liberálně buržoazní verzi i přes celkem vysokou *kvalitu řízení systémově zajišťovanou programově-adaptačním modulem* dostal do slepé uličky. Jednou z příčin vítězství B. H. Obamy v prezidentských volbách v roce 2008 byla skutečnost, že veřejně přiznal fakt existence krize, kterou již prostí lidé v USA dávno pociťovali, když nazval svou knihu vydanou v roce 2006, která se stala bestsellerem - *Troufalost naděje. Úvahy o vzkříšení amerického snu*. Z toho názvu je možné vyvodit:

- Americký sen je třeba vzkřísit, protože vymizel a bez snu společnost nemá kulturně svěbytnou budoucnost a je odsouzena buď k biologickému vyhynutí, nebo k tomu, aby se stala „etnografickou surovinou“ pro realizaci snu někoho jiného.
- Nikdo neví, jaké jsou příčiny krize a tedy ani jak je překonat a zabránit opakování krize v budoucnosti a tato neznalost a nepochopení toho, co se děje a budoucích perspektiv ponechává pouze *naději na to, že se to všechno nějak postupně samo vstřebá díky „kreativitě“, která je črtou „národního charakteru“ obyvatel „Nové Atlantidy“*. *Báchorka o této kreativitě se stala jedním z kultovních mýtů jak v samotných USA, tak i v jejich vnější sebereklamě. Doufat v lepší, pokud nemáte žádné znalosti ani víru Bohu, od kterého jste se izolovali svou Ústavou a Biblí, tak to je opravdu troufalost.*

Problém je v tom, že bez odstranění chyb konceptuálního charakteru, tj. chyb prediktoru se krize v USA jen tak nevstřebá.

Bázové¹ varianty odstranění chyb konceptuálního charakteru jsou tři:

- americká společnost si vytvoří vlastní konceptuální moc;
- přepnutí řízení podle plné funkce stále stejně konceptuálně bezmocné společnosti ze stávajícího prediktoru na nějaký jiný prediktor;
- ten prediktor, na který je navázán programově-adaptivní modul, sám modifikuje koncepci a začne realizaci modifikované koncepce.

Ve všech případech tu figuruje otázka zavádění nové koncepce do politické praxe a její vyřešení předpokládá buď rekonstrukci stávajícího programově-adaptivního modulu, nebo jeho odstranění (až do fyzické likvidace jeho biomasy) a nahrazení novým programově-adaptivním modulem. Výběr varianty je otázkou 1) mravnosti nositelů konceptuální moci, kteří na sebe převezmou řízení společnosti podle koncepce, která bude alternativní k té, pod jejímž vlivem se společnost dostala do slepé uličky a 2) historicky-politických reálií definujících pole možností, ve kterých to bude nutné provádět.

V podstatě je k dnešnímu dni možné tvrdit, že naděje na to, že si společnost v USA sama vytvoří svou vlastní osvobozující konceptuální moc, je iluzorní. Pokud se to stane, bude to možné vyhodnotit pouze jako zázrak, selhání systému, neboť vzdělávací systém v USA celkem úspěšně debilizuje většinu obyvatelstva (a konceptuální moc je přeci jen založena na efektivní osobnostní kultuře psychické činnosti a dostatečně širokém rozhledu). Výše popsaný systém selekce kandidátů pro práci v oblasti řízení makroúrovně zajišťuje celkem vysokou úroveň řídicího profesionalismu a kvalitu řízení podle koncepce řízení, která byla zavedena do praktického života. **Samotná tato koncepce nepředpokládá, že by společnost měla získat konceptuální moc, a proto ochraňuje anonymní monopol jejích nositelů před snahami získat svobodu, které v této společnosti vznikají².**

Jako důsledek a potvrzení této skutečnosti B. H. Obama ve své knize *Troufalost naděje* přiznává, že USA v podstatě nemají moc nad svou budoucností:

«Ti, kteří se narodili v Americe, mají podezření, že to oni a ne imigranti jsou nuceni se adaptovat. V tomto smyslu se již spory o imigraci netýkají ztráty pracovních míst a ztráty nezávislosti; je to ještě jeden příklad, stejný jako 11. září, ptačí chřipka, počítačové viry, přenos výroby do Číny, že **Amerika asi není sama schopná nakládat s vlastním osudem** (část citace jsme tučně zvýraznili)» (*Troufalost naděje*, str. 297).

B. H. Obama se však již nepokouší zjistit a posoudit systémové příčiny takového stavu věcí. Pokud by to

¹ „Bázové“ v tom smyslu, jak je to slovo chápáno v matematice: každá z nich je ideálně čistá bez příměsí zbylých. A to, co může probíhat v reálné politice, představuje nějakou „směs“ z těchto bázových variant současně uváděných do života.

² I Abraham Lincoln (1809 – 1865), šestnáctý prezident USA, byl ve vztahu ke koncepci, pod jejíž nadvládou žije americká společnost zločincem, neboť vyjádřil svůj názor na normu lidského soužití jako: «„*Nechtěl bych být otrokem a nechtěl bych být otrokářem. To vyjadřuje mé chápání demokracie*“» (<http://www.democracy.ru/quotes.php>). Nešlo o pokryteckou reklamu s cílem získat podporu voličů, byla to jeho opravdová mravně-etická pozice, a právě za ni ho také zabili. Ale v Rusku nikdo ze současných politických činitelů (nemluvě už o minulých s výjimkou bolševiků) není takových myšlenek a tím spíše činů schopen. Taková je specifika „elitářství u nás“ a „u nich“.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

udělal, tak bychom ho asi sotva uviděli ve funkci prezidenta USA, kultovní osobnosti v americké společnosti, kde díky vlivu kultu prezident získává status živého idolu se všemi následky z této role vyplývajícími jak pro něho samotného tak i pro stát modlářů¹.

Příčiny neschopnosti společnosti USA vytvořit konceptuální moc, která by byla osvobozena od péče pohlavárů biblického projektu, spočívá v tom, že pro kulturu Západu je po dobu mnohých staletí charakteristické:

- formování vnitřních hloubkově-psychologických zákazů zkoumat a chápat *obecnou problematiku řízení jako obecného přírodního – univerzálního jevu*,
- i když je současně s tím problematika řízení zkoumána ve vztahu ke *konkrétním* objektům a procesům, které jsou pro společnost potřebné z hlediska organizace jejího řízení.

Všechny výzkumy v oblasti řízení jsou „zastřešovány“ na úrovni filosofických zobecnění souhrnem tří vědeckých směrů: kybernetiky, teorie „řád z chaosu“ I. Prigožina a teorie her, přičemž ani jeden z těchto směrů ani jejich souhrn neposkytuje adekvátní představu o řízení jako o objektivním jevu v přírodě a ve společnosti.

Možnost přepnutí řízení USA na jiný prediktor může být také realizována pouze jako zázrak. Jejich programově-adaptivní modul je od začátku nastaven na vzájemnou součinnost se svým pánem, a proto chrání a bude chránit stabilitu řízení v koncepci, kterou zavedl. Vypovídají o tom následující fakta: Mrtvou vodu v redakci z roku 1991 studovala CIA; materiály Koncepce společné bezpečnosti v objemu jejich zpracování do roku 1997 byly předány Harvardově univerzitě a konkrétně její Škole státní správy D. F. Kennedyho (John F. Kennedy School of Government)². Bylo by udivující, pokud by programově-adaptivní modul USA (jehož součástí je jak CIA, tak i Harvard) najednou přijal koncepci, která je alternativní k té biblické a začal sám formovat alternativu konceptuální moci, které byl od samého počátku podřízen, a proto s houževnatostí hodnou lepšího využití USA dále pokračují podle biblické doktríny ztotožnění lidstva v její buržoazně-liberální verzi.

V současné době proto pozorujeme pokusy zavést do praktické politiky USA koncepci modifikovanou biblickým prediktorem, který svého času stál u zrodu USA. Tento pokus má poněkud opožděný charakter, neboť jeho realizaci přibrzdila dvě volební období George Bushe mladšího.

Tu poslední věc je nutné objasnit.

Prediktor velice zřídka kdy přistupuje k realizaci režimu „ručního řízení“ sociálních systémů. Ve většině případů sociální systémy příslušný programově-adaptivní modul řídí v režimu autopilota bez bezprostřední spoluúčasti prediktora v aktuálním řízení sociálního systému.

V tomto smyslu jsou ve vztahu k úkolu řízení na základě modifikované koncepce dvě volební období prezidenta Bushe svého druhu selháním režimu samořízení realizovaného programově-adaptivním modulem. Věc se má tak, že:

- republikáni jsou v porovnání s demokraty díky různým ekonomickým³ a psychotypologickým příčinám konzervativnější a nehodnotí to, co se děje, z pozic globalismu, ale z pozic více lokalizovaných na území USA;
- demokraté jsou ze stejných důvodů ekonomického a psychotypologického charakteru kosmopolitnější a jsou zastánci jakéhosi „pokroku“, který je v každé epoše osobitý.

To znamená, že odlišnost dvou stran ovládajících politický život v USA není ideologická (ideologicky jsou identické, buržoazní liberalismus pod nadvládou zednářství), ale z hlediska řízení funkční:

- jestliže prediktor potřebuje politika pro větší či menší modernizaci USA, tak stát musí řídit demokraté;
- jestliže prediktor potřebuje politika pro rozvoj státu na základě již zavedených výsledků minulých větších nebo menších modernizací, tak musí v USA být u vlády republikáni.

Ale i proces předávání moci od jedné druhé probíhá na základě samořízení programově-adaptivního modulu ovládaného prediktorem a ne v režimu „ručního řízení“ – jakéhosi diktátu ze strany prediktora.

A dvě volební období George Bushe mladšího znamenala dvakrát za sebou chybu ve fungování systému řízení. Nešlo však o natolik závažnou situaci, aby muselo být přijato rozhodnutí obětovat jak George Bushe, tak i jeho viceprezidenta na oltáři „historické nutnosti“ a pochovat je, i když 11. září 2001 v USA mělo být pro George Bushe náznakem možnosti státního převratu, pokud jeho administrativa nebude dělat to, co požaduje

¹ Kult funkce je ještě horší než kult osobnosti. Takže by měli raději sklapnout a zamést si před vlastním prahem...

² Viz skutečnost, že se vnitřní prediktor SSSR obrátil na vedení Nového Harvardského projektu pod devizou „Kudy Rusko?“ (v Informační databázi vnitřního prediktora SSSR se příslušné informace nacházejí v souboru článků 1997).

³ Republikány a demokraty sponzorují rozdílné kapitálové skupiny, jejichž obchodní zájmy se zdaleka ne ve všem shodují: republikány ve velké míře těžaři a demokraty zase ve velké míře zpracovatelé a „high-tech“.

prediktor biblického projektu, pod jehož nadvládou se USA nacházejí, pro diskreditaci buržoazního liberalismu s cílem nahradit ho nějakým „pokrokovějším“ společenským zřízením...

Ted' se k moci v USA dostali demokraté, které zosobňuje B. H. Obama, na obalu jehož knihy Troufalost naděje. Úvahy o vzkříšení amerického snu, byl otisknut mnohoslabný reklamní slogan: „**Kniha člověka, který může změnit Ameriku i celý svět**“. Znamenalo to příslib velké modernizace nejen USA, ale ostatních států včetně postsovětské Rossionie, jejíž „nejpokrokovější“ zástupci „elity“ se tak trochu *s křížkem po funuse* zasnili, jak ve svém státě napodobí „velkolepost“ buržoazního liberalismu USA.

3.3.3. *Vzájemná součinnost programově-adaptivního modulu USA a konceptuální moci*

Základním požadavkem prediktoru na programově-adaptivní modul je „*učení*“ v širokém smyslu toho slova, neboť pouze v tomto případě mohou být koncepce a její modifikace přímo nebo nepřímo začleněny do procesu řízení. V podstatě existují dvě bázové varianty zajištění učení:

- PRVNÍ. Samotná společnost je konceptuálně zdatná. V takovém případě není prediktor lokalizován v nějaké specifické sociální skupině, která je v životě informačně-algoritmicky izolovaná od ostatní společnosti (ať už je taková izolace založena na klanovosti nebo na přibírání z každé generace těch, kteří jsou „toho hodní“ pro konceptuálně zdatnou mafiánskou korporaci), a v této variantě samořízení společnosti podle plné funkce:
 - nositelé konceptuální moci tvoří dostatečně velký podíl ve skladbě společnosti, aby mohli působit ve všech profesionálních skupinách a bezprostředně působit na všechny sféry jejího života,
 - státní aparát nezkrsluje informace při jejich dokladování výše stojícím úrovním a při jejich předkládání společnosti a z ohlasů přímo od občanů i zveřejněných v médiích (včetně internetu) vyčleňuje informace důležité z hlediska řízení a pracuje s nimi *i se zdroji* příslušných informací v souladu se společenskými potřebami.

Tj. na jedné straně pokud jsou v takové společnosti vůbec možné situace, kdy státní aparát není schopen vyčlenit signál z proudu informací kvůli šumům vlastním samotnému systému¹, tak jsou ve všech člancích státnosti natolik statisticky nevýznamné, že to nemá žádný podstatný vliv na proces řízení a jeho kvalitu.

A na druhé straně ani občané se neobracejí s každou drobnou hloupostí běžného života na aparát hlavy státu, neboť si uvědomují, že pouze idioti si mohou myslet, že hlava státu musí osobně hlídat zájmy každého z nich za zády každého úředníka, opraváře, souseda, příbuzného apod. a být připravena přisně potrestat každého, kdo zneužívá své služební postavení nebo jiné své možnosti, nebo jednoduše neumí pracovat a nehodlá se to ani naučit.

V tomto případě se plná funkce řízení společnosti realizuje **ve schématu prediktor-korektor se strukturálně nelokalizovaným prediktorem vyšší úrovně**, i když ve strukturách státního aparátu mohou být strukturálně a funkčně izolované orgány konceptuální moci nižších úrovní. Příkladem může posloužit Státní plán SSSR a Státní plány svazových republik, které měly právo angažovat Politbyro ÚV KSSS, prezidium Akademie věd SSSR a Akademie věd svazových republik.

- DRUHÁ. Hierarchie autorit na základě disciplíny neveřejné korporace, která zajišťuje vzájemnou součinnost prediktoru, *který je informačně-algoritmicky izolovaný od davo-„elitářské“ konceptuálně bezmocné společnosti*, s programově-adaptivním modulem, *který je částí této společnosti*, pomocí „rozhraní“ různých typů.

Vnitřní prediktor SSSR pracuje na tom, aby se první varianta stala normou jak v životě Ruska, tak i všeho lidstva.

V USA je realizována a nadále uplatňována druhá varianta.²

V souvislosti s posledním tvrzením se ještě jednou³ vrátíme k fragmentům knihy B. H. Obamy – Troufalost naděje, ve kterých se zamýšlí nad charakterem Ústavy USA a její roli v životě americké

¹ Rozborem takové situace začíná analytická zpráva – Dva způsoby boje s „velmocenským pesimismem“ ze série K stávající situaci č. 3 (87), 2009.

² Od začátku přestavby naše domácí „elita“ opičím způsobem napodobuje USA, a pokouší se ji vybudovat v Rossionii. Dále ukážeme neplodnost takového nesmyslného úsilí.

³ Níže uvedené fragmenty byly v jiných aspektech dříve rozebrány v analytické zprávě - Byrokratická beznaděj v Rusku a globální projekt „Obama“, ze série K současné situaci č. 11 (83), 2008.

společnosti.

«Pročpak se ... naše vlastní republika nejen ukázala být životaschopnou, ale stala se i takřkajíc typovým modelem pro mnohé, nyní vzkvétající státy?

Odpověď, ke které jsem došel, a která vůbec není originální, vyžaduje použití určitých metafor, **demokracie nesmí vypadat** jako dům, který je potřeba postavit, ale jako **diskuse, kterou je nezbytné provést**. Z tohoto úhlu pohledu není genialita Madisona¹ v tom, že nás vybavil určitým rozpisem postupů, které se podobají činnosti architekta, který postupně vytváří projekt domu. On nám načrtnul pouze obecné kontury, dal obecná pravidla a dodržování těchto pravidel vůbec nezaručuje vybudování spravedlivé společnosti a získání jednomyslného názoru na to, co správné je a co není² (...).

Rámce stanovené naší Ústavou pouze utřídí ty METODY (velkými písmeny jsme zvýraznili my), **které používáme v našich sporech o budoucnosti**³. Celým tím důmyslným mechanismem je **rozdělení moci, zdrženlivost a vyváženost, federativní principy a Listina práv, které nás chtě nechtě nutí k diskusi, k realizaci „poradní demokracie“, při kterých jsou všichni občané zapojeni do procesu prověření svých idejí životem**, musí přesvědčovat ostatní o svém pohledu na věc, vytvářet aliance. Vzhledem k tomu, že je moc v naší společnosti silně rozbředlá, nutí nás proces tvorby zákonů v Americe přijímat jako danost, že ne vždy máme pravdu a někdy je nutné změnit rozhodnutí; nutí nás neustále přehodnocovat naše motivy a naše zájmy a předpokládá, že jak jednotlivý, tak i společný názor je současně jak správný, tak i krajně chybný.» (str. 106).

«Naši otcové zakladatelé nevystupovali jenom proti absolutní moci. V samotné struktuře, v samotné ideji uspořádání svobody je odmítnutí absolutní pravdy⁴, neomylnosti jakékoliv ideje, ideologie, teologie nebo – ismu, tyranské společnosti, které by vedly budoucí pokolení jedinou neměnnou cestou, dohnaly by většinu i menšinu k inkvizici, pogromům, zavírání do vězení, džihádu. Zakladatelé samozřejmě věřili v Boha⁵, ale v souladu s duchem Osvícenství věřili v rozum a smysly, kterými je Bůh obdaroval⁶. **S podezřením přistupovali k jakékoliv abstrakci a rádi pokládali otázky⁷, proto se v našich raných dějinách teorie vždy prověřovala fakty a účelností⁸**» (str. 107, části citací jsme tučně zvýraznili⁹).

Uvedený fragment ukazuje, že B. Obama adekvátně osvětluje problematiku spadající do úrovně první priority zobecněných prostředků řízení, problematiku metodologie poznání a tvořivosti.

Současně dal v uvedeném fragmentu odpověď na otázku, jaké jsou příčiny historicky nejstabilnější akceschopnosti státnosti USA (v porovnání s jinými současnými státy) jak při zjišťování a řešení problémů, tak i při uvádění politických rozhodnutí do života: **v ústavě USA jsou naprogramované postupy vyjadřující svou podstatou dialektickou kulturu poznání a tvořivosti** (právě k tomuto tématu patří část tučně zvýrazněného textu ve výše uvedených fragmentech).

V souladu s naprogramováním postupů vyjadřujících dialektickou kulturu poznání a tvořivosti, mají USA náskok na první prioritě a jako důsledek i na nižších prioritách zobecněných prostředků řízení / zbraní v

¹ James Madison - (16. března 1751, Port Conway, Virginie — 28. června 1836, Montpelier, Virginie), americký státní činitel, čtvrtý prezident USA (1809 — 1817), účastník Americké revoluce, jeden z autorů ústavy USA a Listiny práv. Byl to on, kdo fakticky rozpracoval základní ústavní principy, za což si vysloužil slávu jako „otec americké ústavy“. Na počest Madisona bylo nazváno jedno z měst v USA. (http://www.c-cafe.ru/days/bio/12/085_12.php).

² A jestli přesněji: tak poskytnul metody, které samy o sobě nezaručují výsledek, stejně jako se ve stavitelství talent architekta pouze opírá o metody inženýrství, které samy o sobě nezaručují ani estetickou, ani funkční hodnotu stavby.

³ V základu řízení stojí mnohovariantní předvídatelnost budoucnosti a jednoznačnost varianty předpovědi zvolené pro realizaci, která musí být z hlediska života průkazná. Proto je zmínka B. Obamy o sporech o budoucnost celkem významná. (Naše poznámka k citaci).

⁴ Přesnější by bylo říci: odmítnutí dogmatizace názorů. (Naše poznámka k citaci).

⁵ Ale hlavní otázka není otázka víry v Boha, ale otázka víry Bohu, protože otázka existence Boha není otázkou víry ale otázkou vědění, neboť Bůh podává důkazy své existence, které spočívají v tom, že On odpovídá smyslu *vnitřní* modlitby jak přes vnitřní svět lidí, tak i souběhem událostí v jejich životě. Poté, kdy touto cestou dostane odpověď, má jedinec svobodu sám se rozhodnout, zda bude ve svém životě v dialogu s Bohem pokračovat a žít v souladu s jeho smyslem, nebo bude dále žít jako dříve, či ještě hůře. (Naše poznámka k citaci).

⁶ A všechny ostatní také. (Naše poznámka k citaci).

⁷ Kontext předpokládá upřesnění: *konkrétní* otázky. (Naše poznámka k citaci).

⁸ Tj. platil princip „praxe – kritérium pravdy“. Překnutím B. H. Obamy, že to platilo pro „rané dějiny“ USA, naznačuje, že v současnosti to tak není a to „není to tak“ je jedním z důvodů nynější krize USA. (Naše poznámka k citaci).

⁹ Speciálně jsme vyčlenili ty fragmenty textu B. Obamy, ze kterých je vidět, že v sobě ukrývá přinejmenším pozůstatky určité kultury dialektického vnímání světa a chápání života, i když ani jednou nezmiňuje pojmy typu „dialektika“, „metodologie poznání“ apod. V životě to může zcela postačit pro úspěšnou činnost, což nelze říci o mnohých našich domácích filosofech-„dialektících“ a těch „tvůrcích koncepcí“, kteří se neustále zaklínají „dialektikou“ a „metodologií poznání“, avšak jako metodu poznání a tvořivosti dialektiku neovládají.

porovnání s kulturami společenského samořízení, kde je dialektičnost vnímání a chápání života a tvořivost potlačována jak při práci státního aparátu, tak i v životě zbylé společnosti.

Ale všechno výše uvedené, co se týká problematiky první priority zobecněných prostředků řízení / zbraní, B. Obama vyložil tak, že to může být vnímáno pouze následujícím způsobem: *kdo ví, co to je dialektika a ovládá ji, ten pochopí o čem je řeč, a že to nepochopí ten, kdo to neví a neovládá – to je jeho problém...*

A soudě podle všeho bude mít vládnoucí „elita“ Rossionie a v důsledku i národy Ruska v nastávajícím období ještě mnoho problémů vyplývajících z toho, že náležitě neovládají první prioritu zobecněných prostředků řízení; a v důsledku toho také patřičně neovládají méně významné priority¹.

Paradox však spočívá v tom, že i při výše uvedené výhodě USA nad ostatními kulturami se ukrývá kořen všech jejich problémů v tom, že: v USA vědomě prostředky řízení první priority zástupci veřejné politické „elity“, ani „elita“ jako celek, ani prostí lidé neovládají: to, co probíhá na první prioritě zobecněných prostředků řízení / zbraní má charakter nevědomých automatismů, jejichž možnosti aplikace jsou omezeny informačně-algoritmickým *biblickým projektem zotročení lidstva v jeho buržoazně-liberální verzi*², a tuto podstatu Američané včetně jejich „elity“ a B. H. Obamy osobně nechápou.

Jak je vidět z uvedeného fragmentu úvah B. H. Obamy o metodologickém, poznávacím a tvůrčím charakteru procesů zaprogramovaných ústavou USA, tak si sotva sám uvědomuje, jakého druhu problematiky se to dotknul, a proto ji chápe dosti povrchně³: spíše ve vnějších projevech společenského prospěchu výsledků

¹ A konkrétně o problematice šesté priority viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR - Znak předělu epoch, ze série K současné situaci č. 8 (80), 2008 a v práci Mrtvá voda.

² Tj. je to všechno stejné jako v případě Bible: v reklamě zní všechno hezky a demokraticky, ale svou podstatou jde o totalitární kruté otroctví.

B. Obama charakterizuje zákonodárství USA:

«... naše zákonodárství je svým určením kodifikací morálních norem a mnohé je v něm založeno na židovsko-křesťanské tradici» (str. 246).

Při vyprávění o svých stycích se senátorem Byrdem (nejstarším členem senátu USA, a jak se říká také zednářem) B. Obama uvedl jeho slova:

«Ústavu dnes téměř nikdo nezná“, pokračoval senátor a vyndal ze saka její kapesní vydání. „A já jsem vždycky říkal, že to co potřebuji, je pouze tato kniha a ještě Bible.“» (str. 114, 115).

B. Obama je profesionální právník, a přestože konstatuje, že profesionální právníci a politologové jsou ve své většině neschopni prakticky řešit konkrétní problémy (*«Nelze také nevízt do úvahy skutečnost, že většina pracovníků administrativy má právní nebo politologické vzdělání a to znamená, že mají sklon spíše vést slovní války než řešit konkrétní problémy» (str. 58)* – má na mysli administrativu George Bushe mladšího), tak nezkoumá příčiny této jejich nezpůsobilosti zaprogramované samotným historicky vzniklým charakterem právního a politologického vzdělání.

Mimo chápání mnohých profesionálních právníků leží následující:

Každé zákonodárství je samo o sobě vyjádřením algoritmiky samořízení se společností i státního řízení podle určité koncepce – řízení VŽDY předpokládá konceptuální definovanost: zákonodárství je vždy přizpůsobeno určité koncepci.

Účel zákonodárství:

- 1) zajištění standardního řízení podle dané koncepce;**
- 2) řešení konfliktů řízení v dané koncepci;**
- 3) ochrana řízení podle této koncepce před řízením na základě alternativních koncepcí, které s ní nejsou kompatibilní.**

³ Povrchnost chápání může být způsobena tou technologií, na základě které „významní“ lidé píšou knihy, pod kterými jsou podepsáni.

Příklad: v knize je 395 stran a na jedné stránce 38 řádků, v každém řádku je řádově 40 symbolů, takže celkem je v knize 600400 symbolů. Při rychlosti psaní 60 úderů na klávesnici za minutu (140 úderů je norma pro získání čtyřky respektive známky „dostatečná“ v sovětské střední škole obor Psaní na stroji a administrativy) vyžaduje vytvoření prvního původního textu 167 hodin, a poté je třeba text ještě alespoň dvakrát – třikrát přečíst, což zabere ještě 30 hodin. Celkem získáme okolo 200 hodin, které jsou minimálně nezbytné pro práci nad textem, než je předán do vydavatelství, přičemž to je opravdu minimum, neboť dokonce i v případě, že je autor schopen technicky text psát rychlostí 60 úderů za minutu, tak v reálném procesu psaní je nutné ještě přemýšlet, upravovat a doplňovat původní text. Takže 200 hodin, které jsme získali, je nutné vynásobit ještě 2-3 krát. Z toho vyplývá, že knihu, která má asi 400 stran (jako má například Obamova kniha) by člověk, pokud by ji opravdu poctivě psal sám ve volných chvílích s ohledem na svou běžnou hlavní pracovní náplň, nemohl napsat za rok; nebo by musel kvůli jejímu psaní obětovat hlavní práci. A za rok takového poctivého psaní by se mohl „politický okamžik“ změnit a kniha ani při všech svých obsahových kladech by prostě nemohla sehrát roli nástroje, který by vyřešil dané politické úkoly.

Poslední okolnost vyžaduje značné urychlení procesu, a proto „významní“ politici a kandidáti na „významné“ politiky píšou své knihy poněkud jinak.

V první etapě vytvoření daného veledíla budoucí autor namluví na magnetofon maximálně nějaké povídání a minimálně pouze teze a přání, co a jak by měla předpokládaná kniha obsahovat (dokud nebyl k dispozici magnetofon, tak

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

poskytovaných dialektikou, než aby si uvědomil podstatu samotných poznávacích a tvůrčích procesů, jejich faktickou roli v životě USA a tím spíše v aspektu nerealizovaných možností.

B. H. Obama píše:

«Nemáme takové autority, jako byl Walter Cronkit¹ nebo Edward Roscoe Murrow², kterým bychom mohli naslouchat a svěřit jim rozbor našich rozporuplných názorů. Místo toho se obrázek vykreslovaný hromadnými sdělovacími prostředky rozpadá na tisíc kousků; kdy každý sám o sobě představuje vlastní verzi toho, co se děje a zaklíná se svou pravdivostí před národem, který je ve svých názorech rozštěpený. V závislosti na vašich názorech se globální oteplování zrychluje nebezpečně nebo velmi nebezpečně, rozpočtový deficit roste, nebo se naopak snižuje» (str. 144, 145 část textu jsme tučně zvýraznili).

Tučně jsme vyčlenili faktory, které jsou klíčové pro pochopení podstaty věci: Pokud v základech kultury společnosti leží dialektická metodologie poznání a tvořivosti, kterou plně chápe absolutní většina jedinců,

jejich roli plnili tajemníci stenografové). Poté je audio nahrávka předána „literárním nádeníkům“ – „speechwriterům“, kteří buď rozvinou teze do textu, takže za autora vykonají prakticky veškerou práci, nebo promění v text autorské povídání, opraví statistické chyby a adaptují ústní povídání k tomu, aby mohlo být přijímáno zrakovým kanálem čtenářů (protože platí, že dobrá ústní řeč není dobře vnímána ve formě textu a dobrý text zase není dobře vnímán formou řečnického vystoupení). Není to vůbec jednoduchá práce, protože na jedné straně je nutné vystihnout a zachovat charakteristický styl budoucího „autora“ a na druhé straně, aniž by si toho „autor“ všimnul, je nutné text doplnit „moudrými myšlenkami“, pokud je sám autor nebyl schopen zplodit, upřesnit faktologii, chronologii apod. Přitom mohou různí „literární nádeníci“ pracovat nad různými částmi knihy, a potom je nutné jejich dílo přivést takřkajíc „ke společnému jmenovateli“, aby „autor“ nevypadal jako schizofrenik, který při probírání jedné a té samé věci v různých částech knihy vykládá protirečící si názory (příkladem takové kolektivní schizofrenie „speechwriterů“ je kniha Námořní moc státu, která byla dvakrát vydána v SSSR s podpisem vrchního velitele válečného námořnictva S. G. Gorškova).

Poté, kdy je ústní povídání autora nebo tezemi načrtnutý obsah přepracován do textu, prochází budoucí kniha několika etapami schvalování autorem. V této fázi mnohé záleží na tom, kdo je inteligentnější a lépe dokáže vycítit misi, kterou má splnit kniha ve společnosti, v politice - zda to je „autor“ nebo „literární nádeníci“:

- POKUD je „autor“ inteligentnější než „literární nádeníci“, tak odstraní z knihy jejich „přehmaty“, trochu jinak rozestaví akcenty při podávání informací a rozhodí tam, kde je to třeba „rozinky“.
- Pokud jsou „literární nádeníci“ inteligentnější než „autor“, tak při každé etapě upřesňování a schvalování textu „autor“ nalézá stále více zalíbení a úcty sám k sobě jako k „významné osobě“ (stávající nebo budoucí hlavě nějakého úřadu nebo činitele jiného druhu) a upřímně začíná věřit, že ty moudré myšlenky, které nachází ve „své“ knize, a které sám dokonce nechápe, k němu přišly samy v procesu diktování textu do magnetofonu (Stalo se to v dobách Alexandra III. Železniční magnát, žid Poljakov vydal pod svým jménem rozkošnou monografii o rozvoji železnic v Rusku. Jedním exemplářem se rozhodl podarovat S. Ju. Witta, který byl v té době ministrem dopravy a Witte se při přebírání toho daru neudržel a jedovatě podotknul: „*A čel jste to vůbec?*“).

To znamená, že v ideálu to musí probíhat přibližně tak, jak píše v jednom z aforismů V. O. Ključevskij: „*Vášim úkolem je tvořit nevědomě a našim netvořivě vnímat vaše dílo.*“ (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy. Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Aforismy a úvahy o historii, str. 397). Jestliže v první části fráze je vidět dílo „speechwritera“ (ideální „speechwriter“ musí žít v režimu „napsat geniálně a okamžitě všechno zapomenout, aby potom mohl upřímně vidět ve svém šéfovi, který si jeho práci objednal, génia) a ve druhé minimum povinností „autora“.

V nejzávažnějších případech může být „literárním nádeníkem“ nositel konceptuální moci nebo její představitel. Když je kniha vydána v miliónovém nákladu jako dílo „autora“ - objednavatele, může ji sám objednavatel upřímně vnímat jako své vlastní dílo a většina čtenářů o jeho autorství nepochybuje vůbec.

A to je norma současné kultury biblické civilizace. Avšak přestože je právě tato technologie psaní politických knih, článků, dizertací, vzpomínek a úvah nejrozšířenější, nikdo není znepokojen projevením svého „pirátství“ vůči „autorům“, ani dodržováním autorských práv na „duševní vlastnictví“ literárních nádeníků – speechwriterů, dokonce ani ti, kdo jsou profesionálními právníky.

Jedná se však o zdokonalení staré technologie. Již Petr I. ustanovil následující pořádek schůzí: „A na shromáždění nebude nikdo mluvit z listu, aby hloupost každého vidět byla.“ Tento jeho požadavek prakticky zcela zablokoval možnost, kdy by chytří „speechwriteri“ mohli „prodávat“ hlupáky jako „čtoucí mudrce“.

Pokud v popsáném procesu pomineme osobní autorská práva „autora“-objednavatele a všech ostatních účastníků a osvobodíme se od nutnosti udržet text v identifikovatelné stylistice „autora“-objednavatele, osvobodíme se od přání někomu se zavděčit (nebo alespoň neurazit), tak s podmínkou, že je kniha opravdu zasvěcena problematice, která je pro společnost aktuální, má tvůrčí kolektiv šanci uspět s prací v tandemovém nebo polytandemovém režimu (v závislosti na složení tvůrčího kolektivu) a vytvořit skutečně vynikající kolektivní dílo bez osobnostního určení vkladu každého z nich.

¹ «Walter Leland Cronkite, Jr. (narodil se [4. listopadu 1916](#)) — legendární americký [televizní novinář](#) a [moderátor](#). Největší slávu si získal jako stálý a nikým nezaměnitelný komentátor večerního vydání novin [CBS](#) po dobu 19 let, od roku 1962 do roku 1981. V letech největší popularity CBS v sedmdesátých a osmdesátých letech 20. století byl Cronkite podle anket [veřejného mínění](#) člověkem, kterému Američané nejvíce důvěřovali» (Naše vysvětlivka k citaci, zdroj: http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D1%80%D0%BE%D0%BD%D0%BA%D0%B0%D0%B9%D1%82_%D0%A3%D0%BE%D0%BB%D1%82%D0%B5%D1%80).

kteří tuto společnost tvoří, tak:

- společnost nepotřebuje autority (takového typu jako byl Walter Cronkite nebo Edward Roscoe Murrow apod.), kteří, jak se předpokládá a je naznačováno, jsou neomylní ve všech svých soudech a doporučeních;
- přestože jsou svět a tendence jeho rozvoje mnohostranné, jsou jednoznačně identifikovatelné, a proto nemůže být takový národ rozštěpen „pluralismem názorů“, který může existovat pouze jako meziprodukt-polotovar v procesu nalézání společného a pro všechny adekvátního a z tohoto důvodu také funkčního názoru na jakoukoliv otázku, ať už by šlo o globální oteplování a biosféricko-ekologickou globální krizi, nebo otázku státního či korporátního rozpočtu.

Ve vztahu ke zkoumané problematice vzájemné součinnosti prediktoru a programově-adaptivního modulu je významná především ta okolnost, že ústava USA podle charakteristiky B. H. Obamy předepisuje demokracii jako *dialog o smyslu života, který musí být základem praktické politiky*. Tato osobitost americké ústavy je jedním ze základů zajištění systémové součinnosti programově-adaptivního modulu a prediktoru.

Dialog svou podstatou předpokládá, že jeho účastníci budou mít rozvinuté schopnosti navzájem se chápat a je třeba si uvědomit, že procedurální debaty v kongresu USA nebo v senátu jsou pouze tou malou viditelnou protokolární částí celého množství dialogů vedených v procesu zajišťování praktické politiky.

Jinak řečeno, kvůli tomu, aby ústava USA nebyla prázdou deklarací, musí systém selekce kandidátů pro práci v oblasti řízení na makroúrovni vylučovat ty, kteří nejsou schopni vést dialog ať už v důsledku intelektuální tuposti, nebo v důsledku neschopnosti poslouchat kohokoliv kvůli tomu, že neumí soustředit svou pozornost na spolubesedníka¹, nebo kvůli tomu, že sami všechno „vědí lépe“, což se týká čehokoliv, co by se jim jejich spolubesedník mohl pokoušet sdělit².

Neschopnost adekvátně přijímat informace od spolubesedníka je jedním z důvodů neschopnosti se učit, která v programově-adaptivním modulu existovat nesmí, neboť by se v tom případě zpřetrhaly vazby s prediktorem. Prediktor nesmí něco takového ve svém podřízeném sociálním systému připouštět (jinak by nad ním ztratil svou moc), a proto je jedním z parametrů systému selekce (o kterém se pojednávalo v části 3.3.2), na základě kterého jsou vylučováni kandidáti na postup do „strany reálné moci“ v USA, neschopnost poslouchat svého spolubesedníka a vyvodit si z jeho slov takový smysl, jaký do svých slov vložil³.

A ta okolnost, že systém vybírá pro práci ve vyšších patrech veřejné a neveřejné hierarchie lidi schopné vést diskusi, je základem, na kterém je postaven jeden z kanálů vzájemné součinnosti prediktoru s programově-adaptivním modulem.

V polovině sedmdesátých let jedny z novin jako o kuriozitě informovaly, že podle výzkumu amerických sociologů se dokážou dva náhodně vybraní Američané zkontaktovat prostřednictvím řetězce svých známých, kterých je v průměru ne více než deset⁴. To je charakteristická vlastnost jakékoliv více či méně civilizované

² O něm se nám na internetu nic najít nepodařilo. (Naše vysvětlivka k citaci). Později nás informovali:

«V roce 1953 americký televizní novinář Edward Murrow ve vysílání rozpoutal opravdovou válku proti zuřivému antikomunistovi, senátorovi Josephovi McCarthymu. V odpověď McCarthy, který v zemi zahájil „hon na čarodějnice“, obvinil Murrowa ze sympatií ke komunistům. Avšak novinářův boj za demokratická práva Američanů znamenal začátek konce odiózního politika.

Televizní moderátor Edward Murrow nebyl profesionálním manipulátorem, ale čestným novinářem a nekompromisním členem americké společnosti, příkladem hodným následování: všechny jeho fráze byly uvážené, odfiltrované a pronášené „potřebným“ tónem» Film Georga Clooney - Good Night, and Good Luck (Dobrou noc a hodně štěstí) z roku 2005. (<http://www.music.kz/2006/03/21/retsenziya-filma-dobroy-nochi-i-udachi/>).

¹ Takoví lidé nejsou nikoho schopni pochopit, protože neustále skáčou do řeči svému spolubesedníkovi a pokládají mu nové otázky, aniž by do konce vyslechli vlastní sdělení či odpovědi na otázky, které mu předtím položili.

² Takoví lidé mluví místo svého spolubesedníka sami a říkají to, co se jim podle jejich mínění chystal sdělit, nebo mlčky poslouchají svůj vnitřní monolog a nesnaží se proniknout do toho, co říká jejich společník, nebo slyší společníka v jakémsi převyprávění i s komentáři svého vlastního vnitřního monologu.

³ V této souvislosti ještě jednou zmíníme, že George Bush mladší vůbec není takový idiot, jakého z něho dělají novináři. Dyslexie (nepřesnost při používání slov), která je mu vlastní, vytváří dojem hlouposti, ale není projevem opravdové hlouposti. Jeho řeč pronesenou před studenty petrohradské univerzity, když přijel na oslavu třistaletého výročí Sankt Petěrburgu, vysílala ruská televize v přímém přenosu. A pokud ji nebudete posuzovat povrchně, budete muset uznat, že nebyla špatná: George Bush v ní předvedl, že dobře chápe sociologii a podmíněnost kvality života společnosti mravností a psychologií lidí, kteří ji tvoří. Ale i George Bush je při všech svých přednostech a dobrých úmyslech produktem hluboce neřestného sociálního systému.

⁴ «Američtí vědci přišli k závěru, že jakékoliv dva lidi mezi sebou vzájemně spojuje řetězec tvořící 6-7 lidí, informuje BBC.

Účastníci projektu Microsoft Messenger, přes který je odesíláno okolo poloviny všech okamžitých zpráv v síti, Erik Norvic a jeho kolegové přišli k tomuto závěru, když prozkoumali směr 30 miliard textových zpráv, které byly odeslány

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

společnosti, ve které existuje silniční a železniční dopravní síť, pošta, telefon, a další komunikační prostředky. Umožňuje to v podstatě jakémukoliv člověku navázat kontakt s kýmkoliv – s určitou zběhlostí v tom, jak se pohybovat po síti známých. Struktura zednářství byla od začátku vytvářena i kvůli tomu, aby se z jejich dostatečně vysokých úrovní bylo možné zkontaktovat s jakýmkoliv člověkem, pokud o to bude z nějakého důvodu zájem.

Samotné strategické informace mají takový charakter, že je možné je vyložit v několika větech, ze kterých mohou být rozvinuty a detailizovány v jakémkoliv požadovaném stupni, pokud je adresát kompetentní v příslušné předmětné oblasti.

V souladu s tímto přístupem k organizaci řízení podle plné funkce:

- předat informace představitelům programově-adaptivního modulu je úkolem představitelů prediktoru, kteří mají přístup do neveřejné hierarchie na jakékoli její úrovni (analogický právům systémového administrátora v počítačové síti);
- rozvinout a realizovat informace v praktické politice je úkolem programově-adaptivního modulu.

To druhé je zajištěno na dvou úrovních: prací úředníků a technického personálu (v tom smyslu, že jejich slovo a podpis nemají mocenskou sílu) státního aparátu a „mozkovými trusty“, kterým státní aparát ukládá provedení těch či oněch výzkumů pro zajištění praktické politiky nebo zpracování scénářisticky-politických produktů a politických projektů. To jsou univerzity, různé fondy a organizace typu „RAND Corporation“.

V tomto procesu je realizován strukturální způsob řízení založený na personálně adresném rozdělení informací. Ale strukturální způsob řízení (založený na činnosti státních a nestátních nepřetržitě fungujících nebo dočasných strukturách na jedno použití) je také základem pro organizaci bezstrukturálního řízení. Nástrojem bezstrukturálního řízení, jehož základním úkolem je formování určitého společenského názoru na všechny otázky, jsou již dávno nakladatelství.

Ještě v roce 1961 velitel ústředí speciálních operací CIA řekl:

«Knihy se od všech ostatních prostředků masové propagandy liší především tím, že dokonce i jen jedna kniha může značně změnit vztah a chování čtenáře do takové míry, jako to nedokážou noviny, rádio ani filmy... Samozřejmě, že to neplatí pro všechny knihy a ne vždy a ne ve vztahu ke všem čtenářům, ale děje se to dost často. Proto jsou knihy tou nejdůležitější zbraní strategické propagandy¹».

V roce 1976 byly zveřejněny údaje:

“... do roku 1967 bylo o hodně více než 1000 knih připraveno, subvencováno nebo schváleno CIA“, a v posledních několika letech bylo „takovým způsobem vydáno ještě 250 knih“ (tyto informace uvádí N. N. Jakovlev v knize CIA proti SSSR, Moskva, Politizdat, 1985).

V „právním demokratickém“ státu USA senátní komise nedokázala vymoci od CIA seznam knih, které byly vydány s její podporou. Tj. Senát USA nesmí vědět, jak se rodí „jeho“ myšlenky o politické strategii a jak je ve skutečnosti vypracováván politický kurz.

V SSSR byli takovýmto typem zbraně strategické propagandy A. I. Solženicyn² a bratři A. a B. Strugačtí.

S rozvojem televize a internetu se do procesu bezstrukturálního řízení formování veřejného mínění zapojil i filmový průmysl. Postup je následující: zástupce prediktoru přímo nebo zprostředkovaně předá scénáristovi nějaké ideje významné z hlediska řízení; scénárista vyjádří tyto ideje ve scénáři k filmu; film je natočen, proběhne jeho reklama a dostane se na plátna kin a televizní obrazovky; podívají se na něj minimálně statisíce lidí a maximálně miliardy lidí; začne se o něm mluvit v tisku a internetu; do těchto debat o filmu je také možné se vložit a napovědět to, co diváci sami nepochopili. Ve všech stádiích je proces kontrolovatelný přes zednářskou síť. Nedávné příklady takového druhu filmů jsou Matrix a Šifra mistra Leonarda.

To co bylo řečeno v předešlém odstavci, neznamená, že všechna produkce Hollywoodu je bez výjimky vytvářena podobným způsobem. Mluvíme pouze o filmové propagandě strategického charakteru, která není sociálně-živelním procesem a jejíž vedení neznamená masovou výrobu všemožné „nenáročné zábavy“, která

v červnu 2006 prostřednictvím programu Microsoft Messenger.

Když propočítali minimální délku řetězce, která je nutná k propojení všech uživatelů programu, tak zjistili, že jeho průměrná délka je 6,6 článků a 78% párů spojuje 7 nebo dokonce menší počet lidí. Pro účely výzkumu byli za známé považováni lidé, kteří si posílali textové zprávy přímo.

Teorii „šest stupňů odloučení“ (nebo „šest stisků rukou/šest kroků od sebe“) vyslovil sociolog Harvardovy univerzity Stanley Milgram v roce 1967. Tehdy provedl experiment: obyvatelům jednoho amerického města rozdali 300 obálek a ty obálky bylo nutné předat určitému člověku, který žil v jiném městě. Obálky bylo možné předat pouze přes své známé a příbuzné» (<http://www.newsru.com/world/03aug2008/lydi.html>).

¹ Strategická propaganda je orientována na časově vzdálené cíle celostátního významu.

² O něm jako o společném projektu KGB a tajných služeb USA viz analytická zpráva - Znaky předělu epoch, ze série K současné situaci č. 8 (80), 2008.

však tuto výrobu děl strategického filmového průmyslu na základě jednotlivých objednávek v sobě ukrývá. V USA to vše probíhá daleko decentněji a elegantněji bez takového hrubého nátlaku na „umělecko-tvůrčí“ a „vědecko-tvůrčí“ inteligenci, jaký uplatňovalo oddělení ÚV KSSS po celou dobu své existence kvůli svému lokajství a tuposti: „dusit“ stávajícího umělce je nevděčný úkol, ale zařídít to tak, aby se nositel s nevhodnými názory tím umělcem vůbec nestal a naopak vyhledat nositele s vhodnými názory, podpořit ho a dát mu šanci udělat jméno jak sobě tak konceptuální moci, to je věc daleko vytríbenějšího umění, než „někoho dusit“.

Kromě toho:

Schéma řízení prediktor-korektor předpokládá zavádění idejí s předstihem ve vztahu ke lhūtám jejich plánované realizace v praktické politice.

Pouze v takovém případě bude programově-adaptivní modul pracovat v režimu autopilota a uvádět do života ideje, které si jeho personál kdysi osvojil jako své vlastní. Pokud dojde ke zpoždění při zavádění idejí, stane se takový režim samořízení programově-adaptivního modulu nemožným; v takovém případě však nemusí být možný ani režim „ručního řízení“, neboť lidé mohou plnit pokyny dokonce i pro ně nesporných autorit pouze na základě těch znalostí a návyků, které si již osvojili. To znamená:

Prosazování sociálně významných idejí do politické praxe nemůže probíhat rychleji, než je společnost schopná je vstřebat¹. To je základní princip nastavení politiky, o který se konceptuální moc opírá, a kterého se drží kvůli jeho objektivitě.

A tento princip způsobuje, že pro mnohé je konceptuální moc neviditelná, neboť posun fázového zpoždění mezi prosazováním idejí do společnosti a jejich realizací v praktické politice může trvat několik desetiletí, a třeba i více než celé století. V souladu s touto okolností se lidé, kteří žijí výlučně na základě svých smyslů a neznají faktologii historie a to navíc v její reálné podobě nezahalené propagandou, nezamýšlejí nad tím, jak a odkud se objevily ty ideje, ten „software“ na jehož základě je budována politika za jejich života, nebo které se čínorodě účastní.

A když se podíváme na téma prosazování idejí v životě společnosti, tak se zase vrátíme k rozboru fungování systému vysokých škol zajišťujících přípravu odborníků s vysokoškolským vzděláním a konkrétně odborníků z humanitních oborů.

Nabízí se otázka, co učili a učí na jedné straně na vysokých školách v USA a na druhé straně v SSSR a postsovětské Rossionii? Ukazuje se, že to není jedno a to samé a kromě toho to probíhá i různým způsobem:

- Vysoké školy v USA dávají v podstatě představu o celém spektru sociálně-ekonomických teorií a dalších humanitních oborů, které kdy ve světě existovaly. Je však třeba si uvědomovat, že podávání a výklad toho všeho je podřízen možným **perspektivám** a vědomým úkolům uvádění do života stávající koncepce řízení, a proto všechno co opravdu podryvá davo-„elitářství“, pokud není přímo zamlčováno, je podáváno jako nesplnitelná utopie nebo v překroucené podobě. Zkreslit představu o sociálním jevu je možné dokonce i jen na základě citátů, které jsou vytrženy z původního kontextu a sestaveny tak, aby zapadaly do kontextu objednaného. Příkladem toho je veškerá antiislámská západní propaganda: absolutní většina se spokojí s názory vyloženými v knihách, které jim podstrčili uznávaní znalci v té věci. K původu nejznámějších a nejvíce propagovaných knih tohoto druhu se vyjádřil velitel ústředí speciálních operací CIA již v roce 1961.
- Na vysokých školách v SSSR:
 - se vyučoval marxismus ve výkladu, který právě odpovídal **stávajícím** požadavkům **činného** vedení KSSS na každé z etap jeho politického života,
 - a také se tam učilo tomu, že znát cokoli jiného není nutné, neboť pouze marxismus je tou pravdou (všechno ostatní počínaje díly činitelů KSSS z minulých let a konče Mein Kampf je mystika a čertovina určená pouze těm nejdůvěryhodnějším odborníkům ve speciálních orgánech knihoven a archivů, tedy až poté, kdy se osvědčili v agitační propagandě a vypracovali příslušné dizertace, díky kterým si skokově navýšili výplatu, o kterou by neradi přišli).
- v postsovětské Rossionii se na vysokých školách učí:
 - buržoazní liberalismus (a někdy „napůl ilegálně“ marxismus), i když to probíhá špatným způsobem stejně jako dřív,

¹ To je mimochodem odpověď všem, kdo kritizují vnitřní prediktor SSSR, že neřídí Rusko na základě Koncepce společné bezpečnosti, i když samotní kritici – „přivrženci“ Koncepce nebyli za více než 10 let sami schopni dostat se na takovou úroveň osobního rozvoje, která by jim zajistila konceptuální moc a jejich vlastní účast v řízení na základě Koncepce společné bezpečnosti.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

- a také stejně jako dřív se tam tvrdí, že všechno ostatní není povinné znát, neboť buržoazní liberalismus v „USA-ácké“ verzi je domněle ten největší úspěch lidstva ve věci organizace života společnosti, a proto se ho pouze stačí naučit a zavést jej v Rusku.

V souvislosti s tím vznikají otázky:

- Jestliže byl někdy budoucí prezident USA J. F. Kennedy studentem Pitirima Alexandroviče Sorokina, zdalipak někdy Sorokin vyprávěl svým studentům alespoň něco z teorie konvergence¹, mezi jejíž zakladatele ho řadí?
- Nebo psal teorii konvergence pro své kolegy profesory pouze s cílem „udržovat v chodu vědeckou diskusi a porcovat granty“ a před studenty o tom všem mlčel a vykládal jen o hrůzách „sociku“ a Třetí říše, na jejichž pozadí vychvaloval „velkolepost“ USA², když jeho studenti (obzvláště ve třicátých, čtyřicátých a padesátých letech 20. století) ještě z vlastních zážitků a z vyprávění rodičů dobře věděli, co to znamená „velká deprese“, rasismus, mafie apod., tedy dobře znali negativní stránky života v USA?
- A proč a hlavně – kvůli čemu – ve společnosti, kde v podstatě buržoazní liberalismus neměl mít alternativu, byl jeden ze zakladatelů teorie konvergence vynesena na úroveň autority ve veřejné sociologické vědě a div ne i na úroveň zakladatele sociologie?
 - bylo to provedeno kvůli podpoře „pluralismu názorů“, která štěpí společnost a odsuzuje ji přinejmenším ke katastrofě kultury³, a aby si „erudáči“ měli o čem povídat, aniž by za něco nesli odpovědnost?
 - nebo pro zajištění potřeb konceptuální moci v praktické politice pro budoucnost?

3.3.4. Rus – bojové pole

V. O. Ključevskij (ruský historik z druhé poloviny 19. století a začátku 20. století) jednu ze svých úvah o osobitostech naší státnosti končí slovy:

«My jsme nižší organizmy mezinárodní zoologie a dále se hýbeme i poté, kdy jsme přišli o svou hlavu» (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Sešit aforismů [1891], str. 364).

Pokud vezmeme do úvahy, že Ključevskij neznal *Dostatečně všeobecnou (ve smyslu univerzálnosti jejího použití) teorii řízení* a neovládal její terminologii, tak jeho fráze v podstatě přesně popisuje proces samořízení se programově-adaptivního modulu zcela odděleného od prediktoru, nebo takového, který na něj nemá dostatečně stabilní a hluboké vazby, a také případ, kdy je prediktor nečinný nebo je programově-adaptivní modul napojen na více než jeden aktivní prediktor současně.

Uvedená fráze V. O. Ključevského je přesnější charakteristikou než přísloví „bez cara v hlavě“, protože problém není v tom, že v čele společnosti a státu není car, ale v tom, že:

- hlava je nejen schránkou intelektu, ale i nositelem orgánů smyslů přinášejících nejvíce informací: zraku, sluchu a toho proslulého „třetího oka“;
- a určitá nepřítomnost smyslů, nejen hloupost a primitivismus psychiky na úrovni ne o mnoho vyšší než je úroveň láčkovců, je charakteristickou vlastností programově-adaptivního modulu našich domácích verzí davo-„elitářství“ po dobu celé naší památné historie nezávisle na tom, zda byl v čele sněm knížat, velký kníže, car, imperátor, státní tajemník nebo p-rezident.

Výše uvedené hodnocení doplňuje druhý jeho aforismus:

«V Rusku je centrum na periférii» (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Zápisník [devadesátá léta 19. století], str. 385).

V daném případě tu jde o „centrum moci“. Pokud se pod „centrem moci“ rozumí zdroj, odkud vychází řízení podle plné funkce, tak tato definice Ključevského odpovídá schématu řízení prediktor-korektor

¹ V teorii konvergence jsou vzájemná součinnost a vzájemné ovlivňování se ekonomických systémů kapitalismu a socialismu v průběhu vědecko-technické revoluce vyhodnoceny jako hlavní faktor posouvání se těchto systémů k jakémusi „hybridnímu, namíchanému systému“, který jak předpokládá tato teorie, má být osvobozen od negativ a má převzít přednost obou těchto systémů.

² V roce 1931 založil sociologickou fakultu na Harvardově univerzitě a řídil ji do roku 1942. V letech 1931 — 1959 byl profesorem na Harvardově univerzitě. Od roku 1960 až do své smrti v roce 1968 byl prezidentem Americké sociologické asociace.

³ V této souvislosti poukážeme na to, že podle B. H. Obamy je **pluralismus názorů štěpící národ sociální pohromou a svoboda vyjadřování svého názoru na jakoukoliv otázku je přínosem zajišťujícím konsolidaci národa**. Viz. Troufalost naděje str. 144 — 145, str. 112; a podle Evangelia od Matouše 12:25 „...dům vnitřně rozdělený nemůže obstát“, od Marka 3:24 „je-li dům vnitřně rozdělen, nebude moci obstát“ - od Lukáše 11:17, 18 „každé království vnitřně rozdělené pustne a dům za domem padá“, „je-li i satan v sobě rozdělen, jak bude moci obstát jeho království?“

v případě, kdy **prediktor vyšší vnitřně společenské úrovně není lokalizován v nějaké specifické sociální skupině nebo ve struktuře státního aparátu nebo jiné veřejné instituce jako je například Akademie věd.**

Tyto dva aforismy adekvátně charakterizují staletou krizi konceptuálně neurčitěho řízení na Rusi. Tato problematika je osvětlena v práci vnitřního prediktora SSSR – Smuta na Rusi: její zrod, průběh, překonání...¹. Proto se v části 3.3.4 dotkneme tohoto tématu pouze v některých jeho aspektech.

3.3.4.1. Předhistorie Rusi

Pokud budeme hovořit o předhistorii, tak v krátkosti je možné ji vyložit následujícím způsobem.

Rus je jednou ze starobylých regionálních civilizací na planetě. Žádnou regionální civilizaci necharakterizuje způsob jejího života v té či oné historické epoše, ale ty ideály, které si nese ve svém duchu (egregoru) napříč staletými a tisíciletými, a od kterých se její reálný život na její historické cestě může vzdalovat jakkoliv daleko v mezích Božího dopuštění. **Smyslem života regionální civilizace jako objektivního jevu je uvedení jejích ideálů do života.** Toto uvádění ideálů do života může probíhat jako mise v Božím Záměru, nebo také jako vlastní iniciativa v mezích Božího dopuštění v závislosti na podstatě těch ideálů a zvolených cest a prostředků jejich uvádění do života.

Smyslem života Rusi je stát se Svatou Rusí, jak je to odpradávná deklarováno v názvu, který si sama udělila², tj. uvést do života objektivní etiku (*spravedlivost) a ne to či ono pojetí „svatosti“, které vyprodukovala ta či ona náboženská tradice obsluhující parazitickou vládu „elity“ nad prostým lidem.

Pokud bychom charakterizovali život Rusi v době její předhistorie (tj. v té době její existence, ze které se neuchovaly písemné kroniky a tím spíše ne žádné originální)³, tak na základě útržkovitých svědectví ze zahraničních kronik, vlastních ruských pohádek a bylin, které se z těch dob uchovaly a z archeologických údajů, je možné hovořit o tom, že:

- Rus byla od začátku formována jako civilizace etnicky různorodá, kterou sjednocoval společný ruský jazyk⁴ a pospolitost chápání světa na jeho základě. Tj. smyslem jejího života byly ideály, které jsou jak v otevřené, tak i ve skryté podobě zpodobněny v Ruském jazyce⁵ a v základu ideálů a chápání světa leží přírodní ohraničenost Ruského jazyka⁶.
- V době předhistorie na Rusi panoval kompaktně-komunitní způsob života a hospodářské činnosti. Přičemž:

➤ Žřečská moc — moc konceptuální — nebyla údělem nějakých sociálních skupin odtržených od ostatní společnosti: kast jako jsou v Indii *bráhmani*; klanů jako jsou v židovství *Levité*; profesionálních korporací, do jejichž řad jsou nováčkové přijímáni regulovaně podle „vnitřních předpisů“ každé z nich, stejně jako do různých „ezoterických společenství“ Východu a zednářství Západu.

Žřečské postavení bylo na Rusi přístupné každému, kdo byl schopný získat a získával příslušné znalosti a návyky a na základě skutečnosti, že ho celá společnost podle jeho faktické činnosti buď za člověka v tomto postavení uznala, nebo neuznala.

Tj. prediktor na Rusi byl od začátku všelidový, zčásti byl tvořen profesionály a zčásti lidmi kumulujícími žřečské funkce s nějakými jinými druhy činnosti.

¹ ze série K současné situaci č. 11 (59), 2006.

² Názvy, které si samy přidělují různé kultury: Francie – „překrásná“; Anglie – „stará dobrá“, i když se před ostatním světem předvedla především svým cynismem a věrolomností; jeden ze šlágrů USA – „Happy Nation“ („šťastný národ“; a v Deklaraci nezávislosti USA se v první větě říká: „*Pokládáme za samozřejmou pravdu, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni a jsou nadáni svým stvořitelem jistými nezczitelnými právy, mezi něž patří právo na život, svobodu a budování osobního štěstí.*“) apod.; a pouze Rus je „svatá“, ovšem deklarativní název, který si sami udělíte, je jedna věc a svatost jako životní skutečnost zase úplně jiná.

³ O tom zevrubněji viz práce VP SSSR – [Psychologický aspekt historie a perspektiv současné globální civilizace](#) a Smuta na Rusi: její zrození, průběh, překonání...

⁴ I když etnické jazyky jejích plemen a národů mohly existovat paralelně s ruským jazykem po dobu mnohých staletí a obohacovat ho jak svým lexikonem tak i specifickými náhledy na život Přírody a společnosti.

⁵ Z veřejných činitelů něco z toho do povědomí široké veřejnosti, která přišla o pochopení hlubokého smyslu svého rodného jazyka, po dobu řady let vnáší M. N. Zadornov.

⁶ Tj. Ruský jazyk je přírodním jevem, není omezeně sociálním jevem. Podrobněji o tom viz práce vnitřního prediktora SSSR – Jazyk náš: jako objektivní danost a jako kultura řeči; a také materiály z webů zasvěcených Всеясветной грамоте / VšeJáSvětne abecedě.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

- Programově-adaptivní modul měl formu knížecko-bojarské profesionální korporace, která stejně jako žrečstvo nebyla klanově izolovaná od ostatní společnosti, ale byla naopak přístupná všem, kdo by mohl plnit příslušné řídicí funkce — uvádět do života řešení vypracovaná žrečstvem¹.
- Pokud bychom to vše objasnili současnou terminologií, tak jak žrečstvo, tak i knížata a bojaři byli funkčně specializovanými profesionálními korporacemi „federální úrovně“² v tom smyslu, že vejít do každé z nich mohl člověk původem z jakéhokoliv regionu Rusi, pokud projevil příslušné osobnostní a pracovní kvality a mohl misi, která mu byla uložena, plnit daleko od místa svého narození podle potřeb Rusi jako celku, podle svých návyků, tvůrčího potenciálu a na základě důvěry, která mu byla prokázána.

V našem pojetí Celosvětové Historie začala probíhat krize tohoto způsobu života v prvním století nové éry. Byla důsledkem toho, že **žrečstvo Rusi neadekvátně zareagovalo na události probíhající v Palestině známé jako kázání Krista při jeho prvním příchodu *Učení o nastolení království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod vedením Božím***³.

Neadekvátnost jeho reakce na události v Palestině spočívala v tom, že na sebe žrečstvo Rusi nevzalo odpovědnost za osud lidstva, čímž vneslo svůj vklad k vytvoření ničím neomezeného staletého monopolu pohlavárů biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha na realizaci globální politiky⁴. Důsledkem tohoto – jeho vlastního – aktu vyjádření *bezstarostnosti globálního měřítka* se Rus stala objektem dopuštění pohlavárů biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha jednat ve vztahu k Rusi podle svých možností.

V průběhu počáteční krize, která se rozvíjela po dobu devíti století prvního tisíciletí:

- Žrečstvo degradovalo, „zvrhlo se“ a proměnilo ve znacharstvo, když se začalo utápět v egoismu a malicherné osobní ziskuchtivosti⁵.
- Knížecko-bojarská korporace si usmyslela, když se střetla se skutečností, že znacharstvo není způsobilé vypracovat politický kurs, že je sama schopná uplatňovat *plnou moc – řízení podle plné funkce*.
- Obě korporace sklouzly do procesu „elitarizace“⁶, a došlo mezi nimi ke konfliktu na téma „kdo je na Rusi tím hlavním“.
- V tomto konfliktu je však také spojovala závist k té „velkolepé nádheře“, v jaké žila „elita“ sousední Byzance⁷. Důsledkem bylo, že ta část strany „pokroku“ v korporaci tvořená znacharstvem, která již byla unavená vleklou krizí, dala svůj souhlas k pokřtění Rusi té části straně „pokroku“ představující knížecko-

¹ Přitom vojenství také bylo v jeho kompetenci a ta skutečnost, že bylo žrečstvo všelidové, se odráží v bylinách: Ilja Muromec byl rolnický synek, Dobrynja Nikitič bojarského a v některých verzích bylin knížecího původu, Aljoša Popovič byl „duchovní“.

² „Putující kalikové“ (krajánci) z bylin byli částí žrečstva. Jejich „putování“ bylo zdrojem informovanosti žrečstva o místní situaci a jedním z faktorů jeho semknutosti s národem a základem jeho „federalismu“.

Stopy toho, že knížata a bojaři byli také odpočátku korporací „federální úrovně“, se zachovaly i dlouhou dobu po nástupu křesťanství: na sněmech kněží se rozhodovalo, kdo z nich kde bude vykonávat svou knížecí funkci; a například město Veliký Novgorod se samo rozhodovalo, koho z knížat si pozve, aby v něm vykonával svou knížecí funkci a zda s ním smlouvu prodlouží, či ho vyžene předčasně.

Jinou věcí je, že se v pokřesťanských dobách sněmy knížat proměnily v místa dohadování se o tom, kdo je důležitější a jak bude rozdělen „federální rozpočet“ (Jelcinovské „vezměte si tolik suverenity, kolik kdo dokážete“ – je „jahůdka“ ze stejného pole). A Novgorodské shromáždění, přestože mělo po dobu staletí pravomoc povolávat a vyhánět knížata, vybírat posadníky [pozn. překl. hlava/správce města „posazená“ tam knížetem, později shromážděním], nemělo konceptuální moc (jinak by se místo Moskvy právě Novgorod stal sjednotitelem zemí Ruských).

Je jasné, že od začátku knížata v obou variantách přicházela vykonávat svou funkci s celou svou družinou, s bojary a obyčejnými družiníky, kteří se časem mohli stát bojary a knížaty v závislosti na své úspěšnosti a veřejném uznání.

³ «Zákon a Proroci až do Jana; A od té chvíle království Boží zvěstuje se, a každý se do něho násilně tiskne (Lukáš, 16:16); Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno (Matouš, 6:33); Neboť pravím vám: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejde do království nebeského (Matouš, 5:20); Víte, že vládcové panují nad národy a velcí je utlačují; Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem; Tak, jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé. (Matouš, 20:25-28)»

V historicky reálném křesťanství bylo toto Učení vyhlášeno za kacířství a nahrazeno jiným.

⁴ Odůvodnění tohoto tvrzení je uvedeno v pracích vnitřního prediktoru SSSR - Smuta na Rusi: její zrození, průběh, překonání..., Věstec: sociální institut a politická technologie.

⁵ Naina Kyjevna je v povídce bratří Strugackých – Pondělí začíná v sobotu, zosobněním toho typu znacharů: duše malicherná, ale „tak trošičku kouzlí“.

⁶ O tom, co je to „elitářství“ a z jakých mravních předpokladů pramení, viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Pravdivá svévole proti jurisdikci otrokářství, ze série K stávající situaci, č. 5 (77), 2008.

⁷ Úplně stejně byl o 1000 let později konflikt mezi ustrnulou ÚV-skou a „progresivní“ liberálně buržoazní „elitou“ SSSR vyřešen jejich sjednocením na základě primitivní závisti k vnější „velkoleposti“ života „elit“ Západní Evropy a USA.

bojarskou složku korporace, která toto povolení realizovala v průběhu „přestavby“ těch let. Tato „přestavba“ dostala v oficiální „elitářské“ historii název „svěcení Rusi svatým aequalis apostolis knížetem Vladimírem Červené/Krásné sluníčko¹, a po dvou stoletích zákonitě vedla ke katastrofě státnosti, která se ukázala jako neschopná zastavit vpád Bátú-chána.

- Ve výsledku se znacharstvo, když předalo Rus pod vnější řízení, dostalo ve své Vlasti do postavení *nanicovatých nevolníků*, kterých se museli noví „páni nad životem“ zbavit, aby mohli neomezeně vládnout na Rusi².

Křest a přeměna historicky reálného křesťanství na oficiální náboženství společnosti se stalo tím přelomem, který odděluje předhistorii od historie Rusi.

Křest přerušil *svěbytný rozvoj Rusi, který byl podstatou její předhistorie*, neboť po svěcení Rusi se celá její historie proměnila:

- v boj jejich národů za realizaci ideálů charakterizujících Rus jako regionální civilizaci,
- a v boj její „elity“ za to, aby na Rusi mohla realizovat další ze zahraničních „velkolepostí“ ničících Rus jako *objektivně svěbytnou podstatu od pradávna nazývanou „Rusí“*.

Přitom je nutné zdůraznit ještě jednu okolnost: idea, ideál charakterizující Rus jako svěbytnou regionální civilizaci – „*Rus – svatou*“ – je ve své podstatě takový, že nemůže být něčím osobním „duševním vlastnictvím“, díky tomu on sám a otázka jeho uvedení do života náleží k takzvané „neautorské kultuře“, která nepředpokládá osobní „autorská práva a práva s nimi související“ a v souladu s tím se má za to, že rozvoj společnosti a každé osobnosti bude probíhat na principu všeobecné dostupnosti jakýchkoliv informací.

To není popírání role osobnosti v historii, a není to pohrdání k tvůrčímu potenciálu a vkladu do rozvoje společnosti těch či oněch konkrétních lidí v minulosti, současnosti a budoucnosti, ale jiné chápání osobnosti (jako sociálního jevu) a role osobnosti v historii.³

Po svěcení Rusi byl tento systémový princip „neautorské kultury“ zaměněn jiným systémovým principem – principem osobních autorských práv jak na malé idejky a dílka, tak i na *velké Ideje a Díla – celospolečenského (až celosvětového) významu*. A Vladimír-křtitel je vývěsní štít-loutka strany „pokroku“ té epochy – první⁴ z takových „autorů“ velkých Idejí a Činů, na základě kterých se následně „dělaly kšefty“⁵ a odepisovaly zločiny „elity“ vládnoucí na Rusi.⁶

¹ Jak hlásá legenda, „hledáči víry“, které poslal Vladimír do různých stran, se po návratu z Byzance do Kyjeva vyjádřili ve prospěch byzantské „velkoleposti“: „*Neboť, jak řekli vyslanci, „když jsme se účastnili bohoslužeb v Konstantinopolském chrámu svaté Sofie, nevěděli jsme, zda se nacházíme na nebi či na zemi“*... Tato motivace je stejná, jako by se zkouřili durmanem, dosáhli tak stavu blaženosti a rozhodli se, že to je ta norma života předepsaná Bohem (ve vztahu k Vladimírovu tvrzení, že „*obveselení Rusi spočívá v pití*“, nemůže být takové připodobnění zážitků poslu z bohoslužby v Konstantinopolském chrámu svaté Sofie v Konstantinopoli ke stavu durmanové blaženosti považováno za přitažené za uši).

² Takto se v Evropě pohlaváři biblického projektu zbavili druidů, o kterých teď točí karikaturní filmy: série kreslených filmů a kostýmových komedií O Obelixovi a Asterixovi. Přičemž, jak je z těch filmů vidět, se Francouzi s gusem vysmívají životu svých předků – Galů.

³ Ale není přípustné zaměňovat otázku, kdy společnost zajišťuje lidi zabývající se nějakou tvůrčí činností, s otázkou o osobních „autorských právech a právech s nimi souvisejících“ jako prostředku obchodního využívání tvůrčích výsledků jejich autory, neboť právní institut „autorských práv a práv s nimi souvisejících“ je především nástrojem pro pohlaváry korporací skupujících tato práva jak řídit rozdělení informací a vědecko-technický pokrok.

⁴ Jestliže Rurika, Olega (věštec) a Svjatoslava zařadíme do předkřesťanských dob, tedy do předhistorie.

⁵ Anekdota vyprávěná židem na konci sedmdesátých let 20. století (tj. židem vychovaným v subkultuře *o něčem přecejnom informovaných židů v SSSR*):

Konec roku 1917. Volodarskij a Sverdlov krácejí chodbou Smolného a najednou Volodarskij strčí do nevysokého lysého nazrzlého člověka s bradkou do špičky. Ten se záhadně usměje a projde okolo...

Sverdlov: *Co to děláš?!!! Vždyť to je Lenin!!!*

Volodarskij: *Jašo, já nedávno přijel ze Států a nikoho tu neznám. Kdo je to ten Lenin?*

Sverdlov: *Ts-s-s... Na toho je psanej celej ten kšeft...*

⁶ Není divu, že se tato tradice díky sociální setrvačnosti stále reprodukuje v pomluvách a mnozí z těch, kdo se považují za přívržence Koncepce společné bezpečnosti a to bez ohledu na to, že vnitřní prediktor SSSR nejednou prohlašoval, že je přívržencem principů neautorské kultury. Přesto si mnozí „KOBovci“, kteří vyrostli na záměně principů a idejí civilizačního budování na Rusi, dělají starosti se zjištěním personálního složení vnitřního prediktora SSSR a s autorstvím materiálů Koncepce společné bezpečnosti (KSB), a vůbec jim nedělá starosti jak získat konceptuální moc, aby mohli sami dále rozvíjet KSB a uvádět do života její ideály – svatost Rusi a nastolení království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod Božím vedením.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

A konkrétně z ideje osobních autorských práv na ideje a díla i vyplývají takové pomýlené jevy, jako je kult osobnosti (bez ohledu na mravy kultovních osobností: počínaje Kristem a konče těmi nejspodnějšími a nejmizernějšími zločinnými „kmotry“) a ještě odpornější kult funkcí a hodnot, které vedou k vynášení hloupostí a banalit takovými kultovními osobnostmi a „osobami, zaujímavými“ kultovní funkce na úroveň div ne božího zvěstování pravd, které jsou „prostí smrtelníci“ povinni zbožně přijímat, jako by sami byli slaboduší.

Přičemž fungujícímu kultu funkce dávají pohlaváři davo-„elitářského“ systému přednost před kultem osobnosti, protože nevyžaduje *opravdu vynikající osobnost, kterou by jako takovou přijala společnost*: funkce může „nahrazovat“ i ubohost a cokoliv jiného, je to pouze věc reklamy a ohlupování mas.

Z tohoto důvodu je jediným řádem, který by byl v dnešním Rusku případným - řád **Za neochvějnost a rozhodnost tváří v tvář pomatenému vedení**. Otázkou zůstává pouze to, kdo z vedení ruského státu se ukáže být schopným takový řád zřídít, kdo by si podobný řád dokázal zasloužit a kdo bude schvalovat příkazy k jeho udělení – *když tím současně dá najevo, že tu je vedení, jehož pomatenost si vyžádala činů podobného i jiného druhu?*..

To znamená, že na území Rusi a v její mnohonárodnostní společnosti existuje staletý konflikt dvou směrů:

- Jeden je zaměřen na zotročení lidstva ve jméno Boha v rámci biblického globálně-politického projektu.
- Druhý je zaměřen na nastolení království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod Božím vedením.

A samozřejmě, že za každou ze vzájemně se popírajících koncepcí řízení stojí zaprvé konceptuální moc a za druhé je pro každou z nich příznačný svůj vlastní vektor cílů (přesněji pořadí vektorů cílů, které musí být dosaženy při postupném řešení úkolů pro dosažení konečných cílů každé z koncepcí).

V souladu s teorií řízení spojuje vektor cílů a vektor chyby řízení vztah:

Vektor cílů řízení – vektor stavu objektu řízení = vektor chyby řízení.

Pokud však existuje konflikt řízení, tak stav objektu řízení, který je v jedné koncepci vyhodnocen jako chyba řízení, je v alternativní koncepci vyhodnocen jako úspěšné dosažení cílů. Toto tvrzení je pravdivé ve vztahu ke všem vzájemně nekompatibilním cílům (jak co se týče podstaty každého z nich, tak i pořadí jejich priority v hierarchii vektoru cílů), které jsou součástí vektoru cílů sledovaného každou z konfliktních koncepcí. *To však neplatí pro jejich totožné cíle, které mohou být díky různým objektivním i subjektivním příčinám společně oběma jinak mezi sebou vzájemně konfliktním koncepcím.*

V souladu s konfliktem řízení dvou vzájemně se vylučujících koncepcí je vše v životě Rusi jak komplexně, tak i v dílčích podrobnostech programováno tím, nakolik jsou různé sociální skupiny včetně jedinců¹ vyčnívajících z hlavní statistické masy, ze kterých se společnost skládá, příslušní ke každé z koncepcí řízení svým „vnitřním světem (v myšlenkách) i v tom všem společném „vnějším“ světě.

Pokud se ponoříme do této problematiky, tak přijdeme k nevyhnutelnému, principiálně významnému závěru. Asi 1000 let po svém pokřesťanstění Rus překonala ve svém historickém rozvoji hranici, po které se kvalita její společnosti a kultury svou podstatou změnily, i když z vnějšího pohledu to vypadá, jako by se nic nestalo.

- Do roku 1988 v naší společnosti ani jedna z uvedených koncepcí řízení nezaujala místo *přímo jako koncepce řízení*, a proto také nemohly být nastoleny otázky:
 - o vymezení koncepcí v historii a v aktuální politice,
 - o původu každé z nich,
 - o vstupu jedinců i sociálních skupin pod nadvládu každé z nich,
 - a také o mnohých dalších otázkách vyplývajících z uvědomění si jevu konceptuální moci a odlišnosti koncepcí řízení zrozených svými nositeli na základě jejich mravně podmíněné libovůle a v mezích možností stanovených Božím předurčením existence lidstva.

Díky tomu do roku 1988 konflikt řízení podle obou uvedených koncepcí na Rusi probíhal formou konceptuálně neurčitěho řízení, ve kterém jedni a ti samí lidé, státní aparát jako celek i veřejné iniciativy jedněmi svými činy podporovali jednu koncepci čelíce té druhé a dalšími svými činy zase bránili realizaci první koncepce a podporovali tak tu druhou.

¹ Ti, kteří se ocitli na „chvostu“ statistiky rozdělení podle obr. 1 v části 1.4.

- V roce 1988 byla v počátečním období činnosti vnitřního prediktoru SSSR rusky pronesena a napsána slova „konceptuální moc“, díky čemuž jsme vstoupili do epochy vyřešení konceptuálních neurčitostí řízení a vykořenění konceptuálně neurčitého řízení jako jevu společenského života v globálním měřítku.

Je třeba chápat, že tento proces po pronesení slov „konceptuální moc“ nemůže probíhat sám o sobě na základě nevědomých automatismů chování lidí, ale může být realizován pouze uvědoměle projevenou vůlí v jednání množství lidí, kteří musí v perspektivě mezi sebe vtáhnout veškeré lidstvo (tj. rozumí se takové množství lidí, které sahá až ke hranicím lidstva).

Když jsme se teď seznámili s tímto principiálním závěrem, vrátíme se ke zkoumání procesů řízení na Rusi v době před pokřesťanštěním a v době po něm, tedy od roku 989 do roku 1988.

Svěcení Rusi je možné považovat za ten přelom, od kterého se v naší společnosti začala odvíjet historie davo-„elitářství“ jako sociálního jevu:

Tj. před začátkem krize v prvním století našeho letopočtu společnost na Rusi napřed nebyla davově „elitární“ (je možné ji ve skutečnosti charakterizovat jako **prvobytně-komunitní**) a v průběhu prvního tisíciletí před svěcením byla pomalu vtahována do davo-„elitářství“ díky tomu, že kultura ani na začátku krize ani při jejím ukončení svěcením (které položilo začátek nové krizi) nedosáhla takové kvality rozvoje, při které:

- je lidský typ struktury psychiky všemi vnímán jako ten jediný, který je hoden jedinice počínaje věkem jeho dospívání;
- všichni dosahují lidského typu struktury psychiky k začátku mládí;
- je ztráta lidského typu struktury psychiky vlivem jakýchkoliv příčin natolik ostudná, že, jak by se zdálo, je lepší zemřít, do země se propadnout nebo utéci někam až na kraj světa a schovat se tam před zraky lidí.

Vyčítat něco předkům kvůli té původní nedokonalosti kultury na Rusi je hloupé; stejně jako je hloupé vyčítat dítěti, že nedosahuje kvalit dospělého DOKONALÉHO člověka, který si již plně osvojil svůj geneticky podmíněný potenciál v rámci Božího předurčení a žije podle toho.

Stejně tak byla společnost na Rusi původně společností, která si neosvojila potenciál rozvoje kultury a genetický potenciál lidí, ale nebyla špatná, pouze se dostala do slepé uličky bezvýchodnosti.

3.3.4.2. Historie davo-„elitářství“ na Rusi

Davo-„elitářství“ je sociální jev charakteristický pro kultury všech regionálních civilizací v historické minulosti a v současnosti. V každé společnosti však má své specifikum podmíněné jak předhistorií společnosti, tak i aktuální politikou pracující na realizaci nějaké budoucnosti. Davo-„elitářství“ na Rusi je také specifické a liší se od davo-„elitářství“ Evropy, Asie, USA a méně úspěšných bývalých kolonií „velmocenských“ evropských států.

Budeme ho zkoumat postupně v historickém období od svěcení Rusi Vladimírem v roce 989 do roku 1988 a v následujících letech, neboť po roce 1988 z výše vyjmenovaných důvodů šlo již z hlediska struktury procesů v něm probíhajících o jiné davo-„elitářství“.

Třídní dělení společnosti¹ podle specifických funkcí sociálních skupin ve společenské dělbě práce a v politice, na kterém je založena marxistická teorie „společensko-ekonomických formací“ a střídání těchto formací vlivem objektivní procesu rozvoje společenských výrobních sil a třídnímu boji, má v historii své místo; a rozvoj výrobních sil a třídní boj opravdu hrají svoji roli a podmiňují přechod od jedné formací k jiným.

Avšak reálně se nejedná o živelný historický proces, jak to předkládá „mrak-sizmus“, ale o objektivní proces *odpradávná* řízený subjektivní vůlí a na základě schopností nositelů *konceptuální moci žrečského nebo zištného znacharského charakteru*. To „mraksizmus“ zamlčuje, neboť jde o ideovou zbraň pohlavářů biblického projektu zotročení lidstva a chrání to jejich monopol na neomezenou moc nad společnostmi, kterou mají mimo Boha.

Pro naše zkoumání problematiky charakteru řízení na Rusi od roku 989 do roku 1988 má učení o

¹ V. I. Lenin definoval společenskou třídu jako:

«Třídy jsou velké skupiny lidí, které se navzájem liší svým místem v historicky určitém systému společenské výroby, svým vztahem (většinou zajištěným a vytýčeným v zákonech) k výrobním prostředkům, svou úlohou ve společenské organizaci práce, a tudíž způsoby nabývání a velikostí onoho dílu společenského bohatství, jímž disponují. Třídy, to jsou takové skupiny lidí, z nichž jedna si může přivlastňovat práci (přesněji by bylo říci: přivlastňuje si produkt cizí práce – naše poznámka k citaci) druhé, neboť zaujímá rozdílné místo v daném systému společenského hospodářství.» (V. I. Lenin, Sebrané spisy, 5. vyd., 39. díl, str. 15). Poslední Leninovu frázi by bylo třeba prodloužit slovy: „a v politickém systému společnosti“.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

společensko-ekonomických formacích a přechodu od jedné formace ke druhé vlivem rozvoje společensko-výrobních sil význam pouze v jednom aspektu: *rodové davo-„elitářství“ není objektivně kompatibilní s technicko-technologickou civilizací založenou na kolektivní různorodé práci a profesionalismu, která vyžaduje maximálně vysokou kvalitu řízení ve všech oblastech života společnosti jak na mikro-, tak i na makro- úrovních.* O tom se pojednávalo dříve v části 3.3.2 a je nezbytné si to pamatovat, abychom si mohli uvědomit specifikum davo-„elitářství“ na Rusi a adekvátně vyhodnotili jeho perspektivy.

Pro pochopení specifiky davo-„elitářství“ na Rusi je nutné proniknout do problematiky mravů, vnímání světa a organizace psychiky – osobnostní a kolektivních, které se projevují v etice lidí, v jejich chování. Sociální skupiny mohou být vymezeny na základě právě takového přístupu k jejich typologizaci, která se díky provázanosti statistik „*funkcí vykonávaných ve společenské dělbě práce – a organizaci psychiky, vnímání světa a mravům, které jsou nezbytné pro plnění těchto funkcí,*“ bude v mnohém, *ale ne ve všem* shodovat s třídním přístupem „mraksizmu“. Takovýto typ propojenosti statistik byl v marxismu označován slovy „třídní vědomí“, „třídní morálka“ apod.¹ Nicméně struktura společnosti projevující se na základě politicko-ekonomického (třídního) přístupu nebude se strukturou projevující se na základě organizačně-psychologického přístupu ve všem úplně shodná:

- určité podmnožiny (a nejen jednotlivci) těchto tříd nebudou mít pro danou třídu charakteristické psychické vlastnosti, i když na základě všech politicko-ekonomických příznaků to budou typičtí představitelé svých tříd (jinak řečeno, budou psychologicky osobitou podmnožinou uvnitř třídy, která je ve společnosti vyčleněna podle politicko-ekonomických příznaků);
- zároveň s tím budou některé psychologické typizace statisticky významně zastoupeny v několika politicko-ekonomických třídách současně.

Pokud porovnáme v jeho historickém rozvoji davo-„elitářství“ na Rusi s davo-„elitářstvím“ USA, tak jeho principiální odlišnost od amerického je ta, že předhistorie Rusi nebyla se začátkem epochy davo-„elitářství“ vynulována, a proto ovlivňovala a *dále ovlivňuje* život a perspektivy naší společnosti. Tato okolnost se projevila ve specifice všech sociálních skupin, které se ve společnosti vytvořily v procesu přechodu k davo-„elitářskému“ zřízení a vyčleňují se na základě organizačně-psychologického přístupu.

- „Elita“ byla na Rusi vytvořena na základě knížecko-bojarské profesionální korporace. Její součástí se stali i nejbohatší představitelé kupeckého stavu a duchovní z Ruské pravoslavné církve z úrovní vyšších farních kněží a kněží z nejbohatších a „nejprestížnějších“ farností. Kromě nich se částí „elity“ stala ta část následovníků předkřesťanského znacharství, kterým bylo jedno na základě jakého konkrétního náboženství a egregoriálního systému² se budou zabývat ždímáním ovládaného davu. „Elita“ v tomto složení si uzurpovala sféru řízení na profesionálním základu. Její zástupce pohánělo přesvědčení „*my jsme lepší než oni, a proto máme právo na to, o čem si oni nesmí dovolit ani snít...*“.³
- Dělný lid – prostí lidé se pohybovali mimo sféru řízení. Byli to rolníci, řemeslníci, drobní kupci, ti, kterým jejich práce nezajišťovala bohatství, kteří platili daně (poplatky), a nežili z financování, jehož zdrojem byly daně (poplatky) vybírané od ostatních. K této skupině je možné přiřadit i řadové družiníky, profesionální bojovníky, i když je nutné podotknout, že pokud se vyznamenali v bojích a byli úspěšnými intrikány, měli šanci se mezi „elitu“ dostat.
- Stejně jako ve všech davo-„elitářských“ sociálních systémech se tu objevila i statisticky významná vrstva „spodiny společnosti“ – různorodí chudáci („holota bídná“), deklasované elementy, profesionální lupiči a zloději.
- Část znacharstva přešla do ilegality a nepřijala biblický kult a náboženství, uchovala si oddanost různým větvím předkřesťanských náboženských kultů i „magické“ praktiky na jejich základě.
- Jednotliví jedinci, kteří se v různých dobách po celou historii dostávali na vyšší úroveň svého mravně-psychologického **osobnostního** rozvoje, na které mohli **alespoň jednou v životě realizovat žrečskou funkci celocivilizačního (ve vztahu k Rusi) měřítka.**

¹ Tím, že byla pronesena tato slova, došlo u marxistů k omezení chápání světa, a vedlo to k tomu, že byl „mraksizmus“ odchýlen od toho, aby se zabýval zkoumáním problematiky organizace a fungování psychiky jedinců, kolektivů i společností. To se stalo jedním z faktorů, kterým byla zajištěna jeho nezpůsobilost v oblasti řízení díky jeho čistě „třídnímu přístupu“.

² O tom více v materiálech Koncepce společné bezpečnosti viz práce vnitřního prediktoru SSSR: „Ke království Božímu na zemi...“, Věštec: sociální institut a politická technologie, Dva způsoby boje s „velmocenským pesimismem“, ze série K současné situaci č. 3, (87), 2009 (část 3. – Opium pro lid: pseudonáboženství proti skutečné nábožnosti a část 4. – Egregoriální náboženství a biblický projekt ztročení lidstva).

³ Jedna z příbuzných L. N. Tolstého byla na přelomu 19. a 20. století pobouřena tím, že obyčejný dělník má ve Francii přístup k takové pochoutce, jako je piroh s jahodovou náplní... Tuto skutečnost uvádíme, přestože přesný bibliografický odkaz jsme již zapomněli.

To na ně se vztahuje výše uvedený aforismus V. O. Ključevského „v Rusku je centrum na periferii“, doplněný sdělením z Koránu „Leč Bůh ví nejlépe, kam umísťuje poselství Svě!“ (súra 6:124), odmítající principy kastovníctví a davo-„elitářství“ na jakémkoliv základu.

Mezi tyto lidi je možné zařadit: Jefrosinii Suzdaľskou¹, Sergeje Radoněžského², v pozdějších dobách Ivana Hrozného³, A. S. Puškina⁴, A. S. Chomjakova⁵, F. I. Tutčeva, A. K. Tolstého, skupinu „K. Prutkov“ (ke které patřil i Alexandr Konstantinovič Tolstoj), V. I. Beľského i N. A. Rimského-Korsakova (autory libreta a hudby z opery Legenda o neviditelném městě Kitěži a panně Fevronii⁶), M. A. Bulgakova (Mistr a Markétka⁷), J. V. Stalina⁸. Nicméně jména většiny takových lidí, jak se říká „zná jen Bůh...“. Kromě toho se někteří kulturní činitelé dostali těsně ke hranici životařčení a uvědomělého rozhraničení koncepcí. Patří mezi ně: M. Ju. Lermontov, N. V. Gogol⁹, svatý Ignatij (Brjančaninov)¹⁰, Lev Nikolajevič Tolstoj¹¹.

Tyto psychologicky specifické skupiny existují ve struktuře společnosti na Rusi po celou dobu její davo-

¹ Světská kněžna Feodulija Černigovskaja, která se stala jeptiškou a předpověděla vpád Bátú-chána a mongolsko-tatarské jařmo, když prohlásila, že jsou kvůli hříšnosti Rusi nevyhnutelné: *«Jefrosinii náleží strašná věštba o vpádu tataro-mongolského národa. Když v odloučení rozjímala ve své cele, tak uviděla strašný obrázek: jak se ohromná vojska kočovníků řítí na ruská města, pálí domy, zabíjejí a do zajetí berou jejich obyvatele. Jeptiška se k Bohu obrátila s vřelou modlitbou, aby nedopustil zkázu Ruské země, ale v odpověď uslyšela, že za život v nepravosti a hříchu je trest nevyhnutelný.*

Vše se stalo tak, jak svatá žena předpověděla. Hordy Bátú-chána vtrhly do ruských knížectví. Sidelní město Vladimir bylo vypáleno. Na jejich cestě se ocitla i Suzdaľ. Obyvatelé města se uzavřeli za jeho hradbami a jeptišky zůstaly na naléhání Jefrosinie za nevysokým ohrazením svého kláštera. Archanděl klášter ochrání, věštila světice. Věštba se zcela naplnila. Poté, co město vyrabovalo, vojsko odtáhlo a klášter přitom minulo» (viz: <http://www.pravda.ru/print/culture/cultural-history/museums/264725-evfrosinija-0>).

² «Dmitrij Donský před svým pochodem zašel do kláštera svatého Sergeje. Proč? – zeptáme se. Ke svatým, kteří mají Ducha Svatého, se chodí před přijetím důležitých rozhodnutí, poradit se, poslechnout si je a jednat poté tak, jak řekli. „Musíte nás poslouchat“, řekl svého času svatý Feodosij Pečerský knížeti. Vždyť když se svatých dotazují na nějakou věc, tak jejich prostřednictvím odpovídá Duch Svatý a sděluje Boží myšlenky. A co tedy vidíme! Dmitrij Donský spěchá, sotva souhlasil přestát mši svatou a odmítl po ní ještě pojist, aby si potom šel pohovořit se svatým Sergejem. Je velice rozrušený, mnohmluvně omlouvá podlézavý církevní historik panovníka: rychlí jezdcí mu jeden za druhým přinášejí zprávy o tom, jak se Mamaj-chán blíží. Před svým vstupem do kláštera, kam si šel pro radu Ducha Svatého, mohl také jezdcům přikázat, aby chvíli posečkali u ohrady. Svatý Sergej musí přesvědčovat knížete, aby nespíchal. Mimovolně začneme pochybovat, zda kníže nepřišel již rozhodnutý, že stůj co stůj půjde do bitvy a svatý Sergej (neboť každý plní svůj úkol) se měl pouze pomodlit a požehnat mu. Bezděky to připomíná budoucí válčící pobožné křesťany: „ty se modli za vítězství, není tvou věcí rozmýšlet nad vojenskými a státními záležitostmi“ (typické sklony „elitářů“ chtít „držet Boha za vousy“ – naše poznámka k citaci). Ale zde ještě nebyli ti, kteří by místo pokory před Duchem Svatým dali přednost pochlebování vládcům nebo naopak zapomenutí a mlčící duchovní, zde byl velký svatý vyslanec Kristův, který měl dost síly přesvědčit netrpělivého vojáka (když už se sám obtěžoval přijít) vyslechnout si pár svatých slov. Takže co řekl Duch Svatý ústy velikého světce Donskému: „Bitva, pokud k ní dojde, bude nebývale krvavá, nebylo by lepší (zdvořilost Ducha Svatého: nešlo o příkaz, ani naléhavou radu, ale laskavé přesvědčování) svou pokorou a daní usmířit Tatary? Dříve, pane, než předstoupíte před ně se svou pravdou a pokorou, je nutné se, jak přísluší vašemu postavení, pokořit před jejich carem“. Dmitrij mlčel. A tehdy svatý Sergej opět promluvil a jakoby naznačil: „Vždyť i Basileios (Vasilij) Veliký ukonejšil dary bezbožného císaře Juliána a Hospodin přihlédl k pokoře Basileiose a Juliána sesadil.“ Donský však nenaslouchal. A tehdy svatý Sergej již otevřeně děl: „Nepřátelé od nás chtějí naši čest a zlato, to jim dáme. Přenechej jim, pane, čest a zlato a Bůh nedopustí, aby nás přemohli. Povznese tě vidíc tvou pokoru a pokoří jejich hrdost.“ Taková tedy byla beseda svatého Sergeje s knížetem Dmitrijem. A pokud má historik alespoň malé ponětí o tom, co je to křesťanství, kdo je Duch svatý a kdo vyslanec Boží (světec) v církvi Kristově, tak musí přijít k jednomu jedinému závěru: Hospodin ústy svatého Sergeje prosil pozemského vládce, aby neproléval zbytečně potoky lidské krve a spolehnul se na vůli Boží přenechávaje čest a zlato Mamaj-chánovi, přičemž mu slíbil (to je opravdová věštba, jenže ne osudu, ale velké odměny za poslušnost slov Ducha Svatého) plně rozdrčení tatarské síly. Jak? Samozřejmě zázrakem Božího soudu.

Co je dále nutné vzít na vědomí? To, co radil svatý Sergej Donskému, bylo v plné shodě s odkazem předků knížete Dmitrije: i Alexandr Něvský, jeho prapradě a jeho děd, Ivan Kalita šetřili své síly a nepromarňovali je, želeje životů křesťanských: v nebezpečných situacích upřednostňovali platit penězi a ne životy. Nejen předci ale i potomci Donského postupovali stejně: Vasilij (syn Dmitrije) bez krveprolití zvítězil nad nespočetnou Tamerlanovou armádou. Ale jestliže to poslední je možné, jak jsme ukázali v 13. hlavě, považovat za Boží zázrak, tak nekrvavou bitvu chána Zlaté Hordy Achmeta s pravnukem Dmitrije Ivanem III. (Ivanem Velikým) je možné připsat výlučně sebeovládání tohoto panovníka; když víme, jak od něho všichni požadovali krveprolití, například tvrdý vzkaz arcibiskupa Vassiana Rostovského, tak je svatá chladnokrevnost tohoto knížete udivující.

Dmitrij neposlechl radu Boží a vstoupil na cestu osudu a ponechal tak na pospas osudu i stát, za který byl odpovědný. Opravdový křesťan, tedy takový, kterého vede Duch Svatý, jde jako vidoucí cestou Boží; křesťan, který si nepřeje poslouchat, se stejně jako pohané nechává unášet slepým osudem. Osud bývá šťastný i nešťastný a charakteristickou osobitostí života podle osudu je, že se v něm vyskytují nešťastné nebo šťastné náhody a hrátky přírodních živlů. Legenda nám uchovala jednu vážnou podrobnost. Když svatý Sergej pronáší slova Boží, vyzývá Dmitrije k pokoře a zvětšuje

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

„elitářské“ historie až do dneška a procházejí všemi jejími měnicemi se společensko-ekonomickými formacemi, přičemž v každé z nich nabývají svou novou třídní (organizační) podobu odkládající při změně formací tu zastaralou¹.

S otázkou, jak vznikají psychologicky specifické sociální skupiny a jaké místo zaujímají ve struktuře společnosti, se pojí otázka fungování společenských institucí².

Tuto otázku je nezbytné probrat, neboť vnitřní nestejnorodost výše uvedených sociálních skupin, která se může projevat díky osobitosti psychiky zástupců podskupin tvořících každou skupinu v aspektech, které nás zajímají, souvisí s reakcí jedinců na fungování celého souboru společenských institucí včetně prediktoru a programově-adaptivního modulu v jakýchkoliv jejich organizačních podobách, které přijaly v té či oné historické epoše.

velikou milost za tuto pokoru – sesazení nepřitele, tak legenda nezmiňuje, jakým hlasem bylo toto ujištění proneseno: je očividné, že obyčejným, všem slyšitelným. Ale když se Dmitrij loučí se svatým Sergejem a dává přednost vůli své a ne té Boží, tak se k němu svatý Sergej najednou nakloní a pošeptá: „Ty zvítězíš.“ Šeptem se ostýchavě sdělují slova, která není příjemné říkat nahlas. O co jde? Svatý Sergej má samozřejmě dar vedení lidských osudů a z lásky k bližnímu sděluje Dmitriji jeho osud, ale v porovnání s právě zvěstovanou Boží vůlí, je to věc osobní, pronášená pouze šeptem.

A na Kulikovově poli se to šeptem pronášené vítězství vyplní, ale za jakou strašnou cenu? Navíc opravdu v důsledku šťastné náhody – díky živlům. Informují o tom všechny učebnice dějepisu. Mluví spolu dva velitelé pluku, který čekal v záloze. Ten rozhovor je udivující: mladý kníže Vladimir je zoufalý z průběhu bitvy a říká vojvodovi Volynskému (*v souladu s neoficiální historickou verzí zakonspirovanému znacharovi-pohanovi, mágovi, který měl po bitvě na Kulikovově poli v úmyslu svrhnout hierarchii Ruské pravoslavné církve a obnovit vládu pohanské hierarchie; což se z příčin nezávislých na něm nestalo: naše poznámka k citaci*): „Podívej se, jen se podívej, všechny křesťanské pluky leží mrtvé. Proč stojíme?“ Ale zkušený voják ví, že by mohl být poražen i pluk čekající v záloze. Doufá, že vítr změní svůj směr a přestane foukat do obličeje Rusům. A vítr se mění: Rusové zvítězili. Oslnivě?.. Když „spočítali živé“, tak se ukázalo, že zbylo 40 000 z původních 400 000, což znamená, že 360 000 jich padlo a tenkrát se přece obyvatelstvo nepočítalo ve stovkách miliónů, dokonce ani ne v desítkách (o dvě století později, na začátku 16. století byl počet Ruského obyvatelstva odhadnut na maximálně 7 – 9 mil. lidí; hranice vedly přes oblast Nižního Novgorodu, Rjazaně, Vjazmy a Černigova: naše vysvětlení k citaci – viz například <http://www.nameofrussia.ru/person.html?id=84>). Strašně tím utrpěla Ruská zem.

A zlato, kterého se tak nechtěl vzdát Donský, v průběhu pěti let všechno dostali Tataři, neboť pět let chán Tochtamiš drancoval a ničil bezbrannou zemi» (Petr Konstantinovič Ivanov, Tajemství Svatých. Úvod do Apokalypsy, což je kniha hodná přečtení, jejíž publikaci je možné dohledat na internetu http://www.damian.ru/Cerkov_i_sovremennost/IvanovPK/ivanov_pk_taina_sviatyh.htm).

³ Jediný pro-Ruský konceptuálně zdatný car s tragickým osudem díky agresí, včetně agrese uplatněné proti němu osobně, konceptuální moci nepřátelské Rusi a její výkonné periferie na Rusi. Viz A. B. Martirosjan - Spiknutí maršálů. Britská rozvědka proti SSSR, Moskva, Veče, 2003 (jedno z míst, kde je uložena tato kniha na internetu http://militera.lib.ru/research/martirosyan_ab/). Kromě toho byla historie jeho vlády pošpiněna jak jeho politickými protivníky, tak i nepřáteli Rusi.

Nedávné příklady podobného druhu:

První – seriál Ivan Hrozný, který televizní kanál Rossija začal vysílat 12.05.2009. Psychologické typizace, které scénáristé a režiséri seriálu „napasovali“ na role Vasilije III., Jeleny Glinské, Ivana Vasiljeviče a některé další, neodpovídají algoritmice reálných dějin Rusi.

Od prvních dílů filmu je zřejmé, že je ten seriál projektem Ruské pravoslavné církve, neboť z krvavých knížecích mafiánsky-klanových šarvátek, ve kterých je těžké najít byť i jediného kladného hrdinu, jako krystalicky čistí vycházejí pouze představitelé církevní hierarchie Ruské pravoslavné církve – Maxim Grek, metropolita Makarij. Autory projektu však prozrazuje jejich tíhnutí k „pavliánství“ (*učení apoštola Pavla), které podle názoru L. N. Tolstého v životě historicky reálného křesťanství nahradilo Kristovo učení. Ve filmu například mladý Ivan cituje Skutky apoštolů a zapisuje si hlavní úryvek z poselství apoštola Pavla Římanům, 13:1 – „Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha“, tj. takovou formulací se v obecně politickém kontextu „elitářského“ vládnutí rozumí, že kazatelé vyjadřují názor „moci“ respektive „mocných“, kteří mají svou moc „z milosti Boží“ a nejsou tedy pouze jejími uchvatiteli jednajících v mezích Božího dopuštění. A pro naše současné domácí „elitáře“ a jejich hlavní ideové protektory v rossionské „buržoazii“ i hierarchii Ruské pravoslavné církve je *nejaktuálnějším úkolem přesvědčit lid, že oni jsou také „zřízeni od Boha“*. To bychom ale museli zapomenout na Kristovo přikázání: „Víte, že panovníci tvrdě vládnou nad národy a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi tomu tak nebude.“ – což církevní hodnostáři bez studu a výčitek svědomí praktikují.

— Všechno je to předvedeno divácky působivě, i když trochu rozvláčně, a s nárokem, že se jedná o zfilmování historické pravdy. Jenže lidový folklór kupodivu Ivana Hrozného vůbec nehodnotí nepříznivě... A z hlediska umělecké kvality je tento seriál daleko horší než film natočený S. M. Ejzenštejnem pod záštitou J. V. Stalina.

Druhý — film Pavla Lungina - Car, s „obrovským úspěchem“ uvedený na filmovém festivalu v Cannes (2009).

⁴ O této složce jeho tvorby přímo vypovídají řádky Gabrieliády:

Především je nutné poznamenat, že krize společnosti znamená, že společenské instituce ve větší či menší míře přišly o svou funkčnost. Nezávisle na příčinách, které krizi způsobily a na podobě jaké nabývá¹, lidé, kteří individuálním způsobem reagují na ztrátu funkčnosti společenských institucí, tvoří statistiku rozdělení společnosti podle jedněch a těch samých – *nezávislých na historických okolnostech* – variant chování:

1. „Poddávají se“ krizi, nevzdorují jí a přežívají v ní, aniž by se pokusili vyvinout protikrizové úsilí proti faktorům, kterými se krize projevuje a které vedou ke krizovým jevům. Jejich pozicí je: „my jsme malí lidé, na nás nic nezávisí“, „netýká se mě to/není to moje věc“, „a co s tím mám udělat právě já?“ apod. *(pokud je tou krizí agrese nepřátel, tak se co nejrychleji vzdávají agresorovi a jsou ochotni mu začít sloužit, nikdy se z nich nestávají partyzáni; pokud upadne agresor také do krize, opět rychle přejdou na stranu někoho dalšího; pokud je krize vnitřní, tak se stávají objektem politiky, „etnografickou surovinou“ pro ty, kteří dělají politiku, tj. jsou nevolníky, otroky a rukojmími politických pohlavárů).*

*Dávný spor mám s Mojžíšem.
Ten Židy byl jen proto vyslyšen,
že nepoznali, jak je balamutí,
Bůh jeho sloh a služby přijal s díkem.
Stal se Mojžíš slavným pánem.
Já však **nejsem kapesním** historikem
Nepotřebuji status váženého proroka!
[С рассказом Моисея
He соглашу рассказа моего:
Он вымыслом хотел пленить еврея,
Он важно лгал и слушали его.
Бог наградил в нём слог и ум покорный.
Стал Моисей известный господин.
Но я, поверь, — историк **не придворный**,
He нужен мне пророка важный чин!]*

Ve vztahu k biblické postavě „Mojžíše“ je vše vyjádřeno zcela jasně, i když v životě byl reálný Mojžíš jiným. Pohádka o popovi a jeho dělníku Baldovi je také konceptuálně-alternativní „pohádkou“ ve vztahu k biblickému projektu ztotožnění lidstva.

Viz také v materiálech Konceptce společné bezpečnosti práce vnitřního prediktoru SSSR – Ruslan a Ludmila (rozvoj a utváření Ruské mnohonárodnostní civilizace a její státnosti v globálním historickém procesu vyjádřené v systému obrazů Prvního Básníka Ruska A. S. Puškina); Měděný jezdec, to vám není měděný had...; Domek v Kolomně; Úvahy A. S. Puškina po přečtení Scén z Fausta.

⁵ O jeho vkladu viz v práci vnitřního prediktoru SSSR – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty, viz také jeho báseň Rusku zmíněná v práci vnitřního prediktoru SSSR – Ruská společnost a katastrofa jaderné ponorky „Kursk“ 12. srpna 2000.

⁶ Komentáře k této opeře viz v práci vnitřního prediktoru SSSR Mrtvá voda.

⁷ O tomto díle viz práce vnitřního prediktoru SSSR – „Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium vněkonfesní víry“

⁸ Jeho žrečská činnost je osvětlena v pracích vnitřního prediktoru SSSR – „Jidášův hřích 20. sjezdu“, „Ford a Stalin: o tom, jak žít lidsky“, „Nastal čas o Stalinovi pohovořit...“

⁹ Mrtvé duše je velice hluboké a přesné dílo, které poukazuje na hrozbu diktatury „velikého kombinátora“ zosobněného P. I. Čičirikovem, což je daleko hlubší pohled než strašení F. M. Dostojevského diktaturou „velikého inkvizitora“. Jenže to nebylo včas pochopeno a většina to nechápe dodnes...

¹⁰ Viz jeho zápisky O nezbytnosti svolat Koncil o současném stavu Ruské pravoslavné církve - napsané v období roku 1862 do 1866 (episkop Ignatij byl opravdu důstojný církevní myslitel 19. století, který zemřel v roce 1867). S jeho zápisky je možné se seznámit na internetu na mnohých pravoslavných webech, například zde <http://www.pravbeseda.ru/library/index.php?page=book&id=464>. Svou aktuálnost neztratily ani dnes, ale synod Ruské pravoslavné církve se o ně nezajímal za cara, za sovětské moci ani v období postsovětské Rossionie: má na práci důležitější věci – je nutné přivádět na církevní cestu „zbloudilé ovečky“, a organizovat pasení a „střhání“ těchto „věřících oveček“...

¹¹ Viz jeho článek – Proč se teď křesťanské národy obecně a zejména ten ruský nacházejí v neutěšeném postavení (tvoří přílohu č. 2 k práci vnitřního prediktoru SSSR - „Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium vněkonfesní víry“ podle publikace v časopisu Slovo, č. 9, 1991, str. 6 – 10), ve které L. N. Tolstoj poukazuje na skutečnost záměny Kristova učení v životě historicky reálných křesťanských církví učením apoštola Pavla.

¹ Ve smyslu příslušnosti hlavní statistické masy jejích představitelů k určitým politicko-ekonomickým třídám příslušných formací, pokud použijeme marxistickou terminologii.

² Jednou z nich je státnost mnohými chápána jako nástroj třídního útlaku, který využívají jedny třídy proti těm druhým, což není správné.

«Stát je politická organizace ekonomicky vládnoucí třídy, jejímž cílem je uchovat stávající řád a potlačit odpor ostatních tříd. Stát vznikl v důsledku rozštěpení společnosti na třídy jako zbraň vykořisťovatelské třídy k potlačení

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

2. Utíkají ze společnosti, která je v krizi do neobydlených oblastí, nebo do jiné společnosti, kde podle jejich představ krize není, aby tam žili „normálně“, „lidsky“, tak, jak se to „rozumí samo sebou“, což je podmíněno kulturou, ve které daný jedinec vyrostl a nevědomými poryvy jeho duše dosáhnout něčeho lepšího, než v čem dosud žil (*takoví jsou všichni emigranti, kteří přišli ze „starého světa“ do „nového“ v době utváření a formování společností v současných USA a Kanadě; takové bylo i první pokolení kozáků¹*).
3. Zůstávají ve společnosti zmítající se v krizi a aktivně zneužívají svou zběhlost v toku krizových jevů a snaží se minimálně přežít „podle svých schopností“ a maximálně si vydobýt ve společnosti takové postavení, ve kterém se jich krizové jevy nebudou příliš dotýkat (*ti, kteří to nedokázali udělat v letech přestavby a reformy, ti se stávali a dále stávají bezdomovci, a v tomto svém postavení ve své většině také umírají; ti kdo uspěli, se stali „novými Rusy“ a z velké části se z nich zrodila „elita“ postsovětské Rossionie, když v ní díky své bezohlednosti zaujali mnohé důležité pozice; no a ostatní přežívají „podle svých schopností“ v mezích svých možností daných jim škoditelsko-idiotskou politikou „elity“²*).

Skutečnost, že se ocitnou v jednom z „chvostů normálního rozdělení“ a nejsou schopni podle svého mínění čelit krizi s pro sebe dostatečně přijatelnými výsledky, vede jedince k tomu, že:

 - si jako způsob řešení všech problémů vyberou sebevraždu realizovanou v té či oné podobě: od té rychlé (s oprátkou okolo krku, skokem ze střechy apod.) až k té zdoluhavé cestou vlastní degradace („píjí kvůli bezútěšnosti svého života“);
 - nebo se začínají mstít celému světu a často své jednání „ospravedlňují“ nějakou ideovostí, která se jim zdá „povznášející“ (taková je absolutní většina teroristů a dalších zločineckých grázlů).

4. Cílevědomě pracují na udržení a obnovení funkčnosti dříve vytvořených společenských institucí (*důvody mohou mít různé: vlastní egoismus, protože jim historicky vzniklé instituce zajišťují přijatelné sociální postavení a kvalitu života; nepochopení potřeb rozvoje vlastní společnosti a zájmů vnějších politických a*

vykořisťovaného lidu» (Filosofický slovník vydaný v redakci akademika I. T. Frolova, Moskva, Politizdat, 1981, str. 77)

Státnost a stát není jeden a ten samý jev jakoby označovaný různými slovy, i když se stejným slovním kořenem:

«Příznaky státu jsou: 1) existence systému zvláštních orgánů a institucí (mechanismus státu), které plní funkci státní moci; 2) právo fixující definovaný a státem uznávaný systém norem, na jejichž dodržování stát dohlíží; 3) vymezené území, na které se vztahuje jurisdikce daného státu» (Sovětský encyklopedický slovník, Moskva, Sovětská encyklopedie, 1986, str. 330).

První a druhý bod tohoto seznamu představuje formalizované komponenty státnosti. Ještě jednou komponentou státnosti jsou zákony nepsané, tj. nekodifikovaná etika a praxe státních úředníků při přijímání a uplatňování jejich řídicích rozhodnutí. To všechno dohromady tvoří **státnost, jako subkulturu řízení na profesionálním základu**: to je to hlavní a třídní útlak, to je specifika příslušné společensko-ekonomické formace.

Pokud k tomu přidáme území, na kterém žije obyvatelstvo, které je nositelem státnosti jako subkultury řízení záležitostí společenského významu na profesionálním základu, tak to bude stát, tj. stát je – obyvatelstvo + státnost + území.

¹ Chaos ve společnosti podmíněný vnitřními příčinami nebo válkou s vnějšími protivníky na nějakých prioritách zobecněných prostředků řízení / zbraní nebo kombinací těchto faktorů.

² Kozáci se nestali „ruskou Amerikou“ – novým ruským národem, který by byl alternativou ztročenému obyvatelstvu „elitářského“ Ruského státu díky tomu, že v jejich řadách nebyli zednáři (jako tomu bylo od samého počátku v severoamerických koloniích „Velikobratránie“), kteří by prosazovali politickou vůli svých pánů a realizovali určitý politický projekt, který by vedl k vytvoření USA v jejich historicky známé podobě; a také proto, že jim jejich vlastní spotřebitelský egoismus neumožňoval dosáhnout vlastní konceptuální moci a pod jejím vedením vybudovat soběstačný makroekonomický systém – národní hospodářství a společnost, kde by byla zastoupena všechna odvětví – zemědělství, řemeslnická (a potom i průmyslová) výroba, obchod na profesionálním základu, státnost, věda, vzdělání.

Ať už se „vůdci“ nynějšího kozáctva domýšlivě snaží, jak chtějí, aby vykreslili kozáctvo jako svébytné národy („*etnosy*“ pokud bychom uplatnili „*teorii passionárnosti*“ L. N. Gumiljova: viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Mrtvá voda), je stejně kozáctví pouze specifickou (na základě svých funkcí a způsobu života) vrstvou v davo-„elitářské“ společnosti Ruského impéria, která se začínala vytvářet útekem jedinců zpod pravomoci cara a velkostatkářů zakládajících lupičské bandy, které pro ně byly tím základním zdrojem jak ukořistit produkci, kterou si kozáci sami nevyrobili a nebyli ochotni se jí učit vyrábět, a kterou si nemohli v dostatečném množství koupit prodejem vlastní zemědělské produkce.

Jediný pokus vybudovat „kozácký stát“ s plnohodnotným víceodvětvovým hospodářstvím učinil generál P. N. Krasnov v letech občanské války v oblasti „Vševelikého vojska Donského“, který však kozáctvo nepodpořilo a později ho zdiskreditoval sám P. N. Krasnov, když začal sloužit Hitlerovi, za což byl na základě soudního rozsudku v roce 1947 popraven.

A svého S. T. Razina kozáci zradili sami...

² V krajní variantě to znamená „zachraň se, kdo můžeš“, což je historicky často doprovázeno drancováním a zločineckou zvětlí, neboť se po realizaci předpokládané „záchrany“ ti „kteří mohou“ nechtějí stát „chudáky“ a to tím spíše, když se „majetek a privilegia“ staly „opuštěnou věcí“ nebo se jí stát mohou díky smrti bývalých vlastníků, v čemž se jim dá i napomoci...

globálních politických sil ve vztahu k sobě; a také snaha obnovit v přítomnosti idealizovanou a mytologizovanou vzdálenou minulost¹).

5. Cílevědomě pracují na vytvoření životaschopných společenských institucí, které by byly alternativní ve vztahu k těm historicky vzniklým (v čemž může být realizováno buď chápání potřeb společenského rozvoje adekvátní Božímu záměru²; nebo závist ke způsobu života společností za hranicemi a hloupé přání napodobit ho ve svém státu nezávisle na tom, zda byl objekt závisti utvářen v rámci Záměru nebo v oblasti Božího dopuštění).

První tři typy chování nevyžadují nic víc než egoismus, který dokáže překonat dokonce i pud sebezáchovy. Čtvrtý a pátý, přestože se na nich také může odrážet egoismus, stejně vyžadují:

- nějaké povědomí o sociálnosti, tj. v psychice jedince musí být ideje vyjadřující:
 - společenský charakter života člověka jako biologického druhu a nositele kultury
 - a potřebu organizovat život společnosti jako sociálního organismu;
- morální připravenost nepracovat pouze pro sebe (někdy i obětavě³), ale i pro druhé (dokonce i v případě tupé závisti k tomu, jak se žije v zahraničí).

Budou-li ideje a morální připravenost *nepracovat na sebe* uváděny do života na základě vůle individua nebo na základě posedlosti a podřízenosti jeho stádním instinktům, to je otázka jiného druhu.

O „elitě“ na Rusi.

Jedním ze základů davo-„elitářství“ je zakrnělost vědomí sociálnosti u většiny obyvatelstva, které odpovídá předurčení člověka⁴: stát se zástupcem Božím na Zemi, což vyžaduje, aby celé lidstvo dosáhlo ve svém osobnostním rozvoji lidského typu struktury psychiky, což by v důsledku vyloučilo existenci davo-„elitářství“. V této zakrnělosti vědomí sociálnosti i spočívá důvod, proč se ve všech procesech překonávání krizí davo-„elitářství“ nová „elita“, která nastoupí po krizi, formuje z větší části na základě třetího typu chování v kombinaci s pátým.

V takovýchto procesech formování pokrizové „elity“ hraje určující roli pokrizové kvality života pátý typ chování. Charakter této určující role je podmíněn tím, že se v pátém typu chování může projevat:

- napodobování zahraničního ideálu v autonomním režimu bez jakéhokoliv významného kurátorství z vnějšku a bez vlastního adekvátního pochopení vnitřní podstaty obdivovaného objektu a podstaty problémů vlastní společnosti;
- více či méně efektivní uplatňování vlastní konceptuální moci;
- kurátorství z vnějšku realizované pomocí výkonné periferie konceptuální moci, která je ve vztahu k této společnosti vnější.

Dvě poslední varianty - v případě jejich úspěchu – předpokládají, že bude „elita“ zformovaná po krizi podřízena určité koncepci pokrizového řízení, díky které dojde v „elitě“ v podstatě k vytvoření mafiánských skupin a kandidáti na zařazení se mezi „elitu“ budou vystaveni selekci, která bude realizována jak prostřednictvím protlačování těch, kteří jsou díky mafiánské podpoře uznáni za „vhodné“, tak i prostřednictvím potlačování těch „kandidátů“, kteří byli vyhodnoceni jako „nevhodní“, a to až k jejich fyzické likvidaci⁵.

¹ Takoví jsou dnes v Rusku všichni monarchisté (obdivovatelé Mikuláše II. a nevolnického práva z ještě dřívějších dob) a neopohané (kteří Pohanství různého druhu vidí v obnově předkřesťanského života, obřadů a věrouk, přičemž úplně stejně jako biblisté ignorují jazyk životních okolností, kterými Bůh hovoří s lidmi a společnostmi).

² To vyžaduje dostat se na úroveň osobnostního rozvoje umožňujícího vykonávat žrečské funkce samostatně, nebo vědomě z vlastní vůle přispívat k činnosti žrečstva.

³ Tj. minimalizující své potřeby natolik, aby bylo možné svou práci vykonávat s maximálním výkonem až k sebeobětování se.

⁴ I když může být rozvinuto i jiné vědomí sociálnosti, jako například pod vlivem historicky reálného křesťanství: «Otroci, poslouchajte své pozemské pány s uctívou pokorou a z upřímného přesvědčení jako Krista; Nejen naoko, abyste se zalíbili lidem, ale jako služebníci Kristovi, kteří rádi plní Boží vůli; a lidem slouží ochotně, jako by sloužili Pánu; Víte, že Pán odmění každého, kdo něco dobrého učiní, ať je to otrok nebo svobodný.» (Efezským, poselství apoštola Pavla, 6:5-8). Na tomto základu může existovat vědomí sociálnosti, které se však neshoduje s předurčením člověka být zástupcem Božím na Zemi.

⁵ V letech občanské války a brzy po ní se oběťmi politiky likvidace „nevhodných“ realizované L. D. Trockým stali: zakladatel První jízdni (koňské) armády B. M. Dumenko, V. I. Čapajev, N. A. Ščors, F. K. Mironov (po určitou dobu velel Druhé jízdni armádě), G. I. Kotovskij a některé další méně známé osobnosti; nu a mnozí chráněnci L. D. Trockého byli v roce 1937 také odstraněni z důvodů konceptuálního charakteru.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

Tj. obě tyto varianty předpokládají, že pokrizová „elita“ bude sloužit nějaké ideji civilizovaného budování společnosti a „elitářského“ postavení bude dosahováno právě za tuto *službu ideji civilizovaného budování společnosti*.

V případě neúspěchu kterékoliv ze dvou posledních variant pátého typu chování se tyto zvrhávají v první variantu pátého typu a výsledkem je, že se pokrizová „elita“ formuje v procesu boje všech proti všem (*tj. na základě třetího typu chování: zůstat ve společnosti zmitající se v krizi a aktivně zneužívat svou zběhlost v toku krizových jevů a snažit se minimálně přežít „podle svých schopností“ a maximálně si vydobýt ve společnosti takové postavení, ve kterém se jich krizové jevy nebudou příliš dotýkat*). „Elitářsko“ mafiánské skupiny, které v tomto boji vznikají, nepřinášejí do politiky žádné ideje civilizovaného budování společnosti, i když se za ně mohou schovávat a parazitovat na nich. Příčina tkví v tom, že jsou ze základu formovány na principu „elitářství“ - „*my jsme lepší než oni, a proto máme právo na to, o čem si oni nesmí dovolit ani snít, a oni musí být vděční za to, že jim vládneme...*“. Výsledkem je, že pokrizová „elita“, *pokud tedy krize končí jejím zformováním a ne úplnou a nevratnou katastrofou společnosti*, získává ve společnosti moc, ale je schopná s ní nakládat pouze v režimu „dostali jsme se k moci, tak si to teď užijeme!“, a není schopná na základě získané moci řídit rozvoj společnosti v rámci žádné ideje civilizovaného budování společnosti a již vůbec ne z globálního hlediska.

Historie davo-„elitářství“ na Rusi je taková, že výše popsaný typ formování pokrizové „elity“ byl tím jediným, který je možné v ní vysledovat¹.

K této *zdánlivé* hádance historie se vrátíme později. Zatím, aniž bychom uváděli *v podstatě všeobecně dostupné*² historické skutečnosti, jednoduše konstatujeme (i když pro mnohé, kteří jsou s ruskými dějinami dokonale obeznámeni, to „očividné“ není):

Pokusy vštěpit naší domácí „elitě“ ideje civilizovaného budování společnosti končí tím, že jakékoliv takové ideje odvrhne a navrací se do režimu vládnutí „*dostali jsme se k moci, tak si to teď užijeme!*“: po vládě Ivana Hrozného, kterého začala „elita“ pronásledovat ještě za jeho života, následovalo období smuty/zmatků, o které se sama přičinila; „ptáčata z hnízda Petrova“ s defraudacemi státního majetku začala ještě za života Petra I. a po jeho odchodu teprve nastalo „to právě hýření“; Pavla I. „elitáři“ zabili hned, jak jenom vycítili, že má na srdci jakési ideje civilizovaného budování společnosti, ještě dřív, než je stihl vůbec začít uskutečňovat; před ním úplně stejně skončil car Petr III., jakmile začal carskými výnosy omezovat z vůli panstva³; oba potom posmrtně pomluvili; marxisticko-trockistická „elita“ také zapoměla na ideovost a upadla do režimu „dostali jsme se k moci, tak si to teď užijeme!“, čímž vytvořila předpoklady ke své ideové porážce a fyzické likvidaci „v letech stalinských represí“; „elita“ poststalinských časů se vyznamenala a dále se vyznamenává na stejném poli „dostali jsme se k moci, tak si to teď užijeme!“.

Ale principy „*dostali jsme se k moci, tak si to teď užijeme!*“, „*jsme lepší než oni, a proto máme právo...*“, které brání realizaci jakýchkoliv idejí civilizovaného budování společnosti, vedou k tomu, že od počátku stabilizace jakéhokoliv pokrizového „elitářského“ režimu si tento režim vždy sám pěstuje potenciál pro další krizi, která bude v budoucnosti nevyhnutelně následovat. V minulosti tento proces pěstování potenciálu pro další krizi trval několik století, ale v dnešní době v důsledku změny poměru referenční, etalonové frekvence biologického a sociálního času⁴ může potenciál nové krize úspěšně vypěstovat „elita“, která není nositelkou

¹ Když se podíváme na pohádku o chlapci Kibalčišovi (Malčiš-Kibalčiš) A. P. Gajdara, tak je v ní vyjádřena ta osobitost kandidátů stát se pokrizovou „elitou“: Chlapec-Podlec (Malčiš-Plochiš) (jehož roli si v reálné politice bohužel zahrál spisovatelův vnuk) nemá žádné ideje kromě té jedné jediné „vezměte mě mezi vaši buržoazii“. Splnil se mu tam jeho sen, dostal za svou podlost a zradu „celý soudek marmelády a celý košík cukroví“. „Sedí Chlapec-Podlec, cpe se a raduje“.

Podotkneme, že chlapec Kibalčiš má téměř stejné příjmení jako národovolec [pozn. překl. – člen tajné národní organizace *Národní vůle*] N. I. Kibalčič (1853 – 1881), který byl popraven za účast na atentátu na Alexandra II. Co se týče ideálů svobody, tak národovolci se v jejich výběru nemýlili, byli jim věrní a svou věrnost potvrdili svým sebeobětováním se. Jenže neměli začínat od šesté priority zobecněných prostředků řízení / zbraní...

² Tj. nikdo je neskrývá, většina jich je zmíněna ve všeobecně přístupné literatuře.

³ Státní převrat Kateřiny II. financoval britský kupec Veldten. Vládu Kateřiny II. je možné charakterizovat jako epochu panské zvrhlosti, která se od panování předchozích „ženských“ lišila tím, že byla Kateřina vzdělanější, a proto byla za její vlády uplatňována i politika, která téměř na sto let dopředu vymezila hranice Ruského impéria a určila jeho administrativní členění.

⁴ Čas je možné na základě biologického referenčního, etalonového procesu měřit frekvencí vstupu nových pokolení v genealogických liniích společnosti do života. Tato frekvence je po celou dobu historie neměnná a její periodu tvoří přibližně 25 let.

Čas je možné na základě sociálního etalonového procesu měřit frekvencí obnovy sociálně významných znalostí a technologií fungujících na jejich základě.

nebo prostředníkem šíření žádné politické ideje civilizovaného budování společnosti, již v průběhu života jednoho pokolení.

Tj. „elita“ na Rusi nikdy nemá moc ani nad tou budoucností, která ji čeká v dohledné době.

Výše popsaná algoritmika formování pokrízových „elit“ a specifikum její realizace na Rusi obnažuje ty procesy a jejich následky, o kterých psal F. I. Tjutčev (text ve verších podtrhnul sám F. I. Tjutčev):

<p><i>Напрасный труд! Нет, их не вразумишь: Чем либеральней, тем они пошлее; Цивилизация для них фетиш, Но недоступна им <u>ея</u>¹ идея.</i></p> <p><i>Как перед ней ни гнись, господа, Вам не снискать признанья от Европы: В её глазах вы будете всегда Не слуги просвещения, а холопы.</i></p>	<p><i>K rozumu je nepřivedeš, zbytečná to práce, snaha. Čím větší je liberál, tím se nechutnější stává. Z <u>civilizace</u> má fetiš. <u>Ideu její nechápe</u>, sbohem on jí dává.</i></p> <p><i>Jen pánové podlézejte, dělejte, co chcete, uznání však od Evropy těžko dosáhnete. Vzdělanec? To nikdy! Slouhové, jen ten titul dostanete.</i></p>
---	--

Fetiš je objekt uctívání a napodobování bez pochopení podstaty obdivovaného objektu, cílů a následků jeho uctívání a napodobování. Žádnou ideu civilizačního budování společnosti naše domácí elita po celou dobu historie davo-„elitářství“ na Rusi skutečně nikdy nepochopila:

- Idea biblického projektu je jim prostě nepochopitelná, i když stabilita davo-„elitářství“ na Západě pod jeho nadvládou vyvolává u našich domácích „elitářů“ závist a přání napodobit tamější „velkolepost“ u sebe doma.
- A idea království Božího na Zemi kromě toho, že je nepochopitelná, se jí navíc zdá být nesplnitelným snem a kacířstvím, které se prý neshoduje s „lidskou povahou“².
- Jediná idea, které rozumí, je „žij dneškem“, „nenech se okrádat, raději okrádej ostatní“, „ať pracují ti ostatní“, „chop se každé příležitosti, jak něco urvat“. Jenže to není ta správná idea, na základě které by bylo možné budovat civilizaci.

Přivést k rozumu naši domácí „elitu“ se nedaří, a proto je tato práce zbytečná, neboť aby mohl začít proces jejího přivádění k rozumu, museli by se takoví „elitáři“ zaprvé vzdát sebehodnocení „my jsme lepší, než oni, v podstatě děláme všechno dobře, a pokud něco není, jak by mělo být, tak jsou to drobnosti, které nemají v životě větší význam: vždyť systém přece funguje...“; a zadruhé by museli vystrýzlivět z omámení jakoukoliv zahraniční „velkolepostí“. A rozmyšlení o této problematice není v podmínkách „elitářského“ blahobytu ničím stimulováno.

Na rozdíl od naší domácí „elity“ slouží „elity“ evropských států a *Západu jako celku* ideji civilizovaného budování společnosti v rámci biblického projektu; jejich „postavení je skutečně zavazuje“, neboť je

Jestliže ve starověku mnohá pokolení procházela v podstatě technologicky neměnným světem, tak v dnešní době se za dobu života jednoho pokolení stačí vystřídat několik pokolení techniky, technologií a příslušných sociálně významných idejí a návyků technického a technologického charakteru.

Tato změna charakteru informačních procesů ve společnosti a kvalitě jejího života se v *Koncepci společné bezpečnosti nazývá změnou poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času*. Vede ke kvalitativní změně vlivu životního prostředí na psychiku osobnosti a je zdrojem stresu, který utiskuje a ničí nositele nelidských typů struktury psychiky, pokud si nepřejí zamyslet se nad smyslem života a otázkou podstaty předurčení lidstva. Je tedy nejen faktorem sociální hygieny, ale i faktorem stimulujícím přechod lidí k lidskému typu struktury psychiky, pokud tedy nezaujímají pozici praporčíka z toho vtipu: *[pozn. překl. Rozhodli se jednou porovnat inteligenci praporčíka a opice. Posadili je do dvou stejných místností, kde měli palmu plnou banánů. Opice zatřásla palmou jednou, podruhé a žádný banán nespadol. Podívala se okolo sebe a uviděla na zemi klacek, hodila ho do trsu banánů, několik jich shodila a spokojeně se jimi začala cpát. Praporčík třese palmou, třese, třese, třese... hodinu, dvě... Poradili mu: „Zamyslete se přece trošičku“ a on odpověděl:] „Co je tu k přemýšlení? Zatřást je třeba...“*

¹ Pravopisné normy té doby předepisovaly nepsat «её», ale «ея».

² V této souvislosti uvedeme ještě jeden aforismus V. O. Ključevského: *«To co dnes pedagogové chápou pod pojmem lidská povaha, je pouze nepřirozená zvrácenost lidské povahy, lidské zvíře – zdivočelý člověk»* (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Aforismy a úvahy o historii, str. 415). Ale V. O. Ključevskij se již při svém hledání nedostal k tomu, co je přirozenou lidskou povahou a co ji v reálných dějinách rozvrací. Pokud by začal zkoumat tuto problematiku, tak by se mu otevřely možnosti jak potlačit „mraksizmus“.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

výsledkem jejich služby této ideji, kterou západní „elitáři“ ve své většině také nechápou v celé její úplnosti, ale které slouží, a kterou chápou v míře svého zasvěcení pohlaváry tohoto projektu. Přitom se jim zdá, že způsob života na Západě je tím nejvyšším úspěchem lidstva a jeho udržení do budoucnosti objektivním Dobrem. Díky tomu se ani nemůže stát, že by u nich vznikla potřeba hledat alternativu k Západní cestě rozvoje globální civilizace, nemluvě už o tom, aby na ní pracovali a začali ji prosazovat v praktické politice.

Také dokážou vycítit, že „elita“ Rossionie neslouží a není schopna sloužit ničemu kromě své „spotřebitelské“ zaměřenosti¹, což se jí díky jejímu ignorantství a neprofesionalitě v oblasti řízení zdaleka ne vždy daří; a pokud se jí i něco zrealizovat povede, tak není své úspěchy schopna ubránit. Na srdci nemá kromě své „spotřebitelské“ zaměřenosti nic než nevykořenitelnou závist k úspěšnějšímu Západu, kde je realizována alespoň nějaká idea civilizovaného budování společnosti.

Proto je vztah západních „elit“:

- k prozápadní části rossionské „elity“ jako ke svým posluhům, kteří jsou navíc hloupí, nešikovní a mají sklony lhát a chovat se i jinak podle,
- a k „prostátní“ části rossionské „elity“ jako k divochům, které díky tomu, že nejsou schopni uvidět „očividné“ přednosti Západu, není možné něco naučit a vycvičit je, takže je nutné je nelítostně a nemilosrdně zlikvidovat.

Dokonce ani zapojení našich domácích „elitářů“ do zednářských struktur nevede k tomu, aby se stali „normálními“ (podle západních kritérií) „bratry“, na ujednání se kterými a disciplínu by se dalo spolehnout: vždy si opět začínají vést svou ve stylu „dostali jsme se k moci, tak si to teď užijeme!“, jeden „švindl“ v minulosti a očekávání dalších „švindlů“ v budoucnosti.

Tento odpor západních „elitářů“ k sobě nedokážou rossionští „elitáři“ překonat ani díky studiu svých dětiček v západních „Oxbridgeích“ (Oxford+Cambridge), „Camp Fordech“ a „Harvardech“. Důvod je jednoduchý: biblický projekt je projektem rasistickým...

Taková byla a je naše domácí „elita“ po dobu celé historie davo-„elitářství“ na Rusi.

Ted' se podíváme na znacharstvo.

Ta část znacharstva, která přijala biblickou věrouku a rituálnost byzantské církve brzy degradovala do takového stupně, že o několik století později se jedním z důvodů schizmatu v 17. století stala neschopnost popů číst, takže prostě nebyli schopni sloužit podle knih, které byly vytištěny v Benátkách² na objednávku Nikona (tehdejšího patriarchy).

Ta část znacharstva, která přešla do ilegality, nepřijala biblický kult a věrouku, uchovala si svou oddanost různým větvím předkřesťanských věrouk a psychofyziologickým a magickým praktikám na jejich základě, se dělí na dvě podskupiny:

- Jedna zcela odešla z politiky a obchodně se zabývá „léčitelstvím“ a „domácí magií“.
- Druhá nadále zasahuje do politiky, která na Rusi v pokřesťanské době představuje koktejl činností zaměřených na realizaci biblického projektu na Rusi a činností ve stylu „dostali jsme se k moci, tak si to teď užijeme!“.

Vzhledem k tomu, že zakonspirovaná část znacharstva přišla o své chápání **ideje civilizačního budování společnosti na Rusi jako království Božího na Zemi ustanovovaného samotnými lidmi pod vedením Božím** (v tom tkví hlavní příčina předkřesťanské krize), nedokáže tato část znacharstva nijak čelit biblickému projektu především proto, že:

Biblické davo-„elitářství“ je tím nejdokonalejším davo-„elitářstvím“, které si v podstatě celkem jednoduše dokáže pro sebe urvat užitečné výsledky dosažené jinými davo-„elitářskými“ kulturami, které 1) nejsou orientované na děláni globální politiky a 2) mají méně rozvinutý systém „her s nenulovým součtem“ na všech šesti prioritách zobecněných prostředků řízení / zbraní.

A jak bylo zmíněno dříve, „asymetrická řešení“ v této oblasti neprocházejí, takže se dá tato situace popsat příslovím „proti sukovicí není jiné obrany než jiná sukovice... a to navíc v šikovných rukách.“ To znamená, že je potřebná alternativní koncepce globální politiky, kterou tato část znacharstva není schopná stvořit. Příčina spočívá v tom, že jsou oddaní stejnému principu: „my jsme lepší než oni, a proto si přejeme nejen urvat si svůj

¹ A v tom tkví jeden z důvodů, proč se dynastie Romanovců od dob Petra I. v mnohém opírala o sloužící jí etnické Němce.

² Knihy se tiskly v Benátkách, protože si „elita“ na Rusi, zatímco se utápěla ve „spotřebitelství“ (viz Affluenza, nemoc z nadspotřeby), nedala tu práci, aby v zemi rozvinula typografii.

„tučný kus“ při „oslavách života“, ale navíc rozdělovat zbylé kousky těm ostatním“.

V regionálním měřítku je součet těchto dvou faktorů připravuje o schopnost potlačit moc biblistů na Rusi a obnovit svoji kontrolu nad programově-adaptivním modulem.

Nicméně do činnosti programově-adaptivního modulu zasahují, neboť mají svou periferii, která proniká do všech klíčových oblastí života společnosti (i do Ruské pravoslavné církve), a nepřišli o své návyky matričně-egregoriálního řízení. Jejich míra vlivu na práci programově-adaptivního modulu, které dokážou dosáhnout, je však hodně vzdálená jejich toužebným představám. Odtud také pramení ta zloba a hněv, které se ve znacharstvu nahromadily za mnohá staletí.

- jak na „elitu“, která jim nenaslouchá (s tím se nic udělat nedá: nepoučitelnost „elity“ na Rusi a její schopnost žít pouze podle principu „dostali jsme se k moci, tak si to teď užijeme!“), je její systémovou a nevykořenitelnou vlastností a jedním ze způsobů obrany Rusi před nastolením v její společnosti davo- „elitářství“, které by bylo stabilní v návaznosti pokolení),
- a na prostý lid, který je v roce 989 a v prvních letech po svěcení Rusi nepodpořil v jejich protestech proti křtitelům, a který v pokřesťanské době žije pod nadvládou nesporně hloupé „elity“, *aniž by se jí v podstatě protivil.*

O prostém lidu.

Začneme obšírným citátem z klasiky:

«Hlas umkl. Tenor to byl lokajský, a také rytmus písně byl lokajský. Jiný, tentokrát už ženský hlas, pojednou pronesl mazlavě, a jakoby bojácně, ale nesmírně upejpavě:

— Proč k nám už tak dlouho nechodíte, Pavle Fjodoroviči, proč námi všemi opovrhujete?

— Ale ba ne, — odpověděl mužský hlas, zdvořile sice, ale především s důrazem a tvrdou důstojností. Bylo zřejmé, že muž byl pánem a žena si ho nadcházela. „Ten muž — to je bezpochyby Smerďakov“, pomyslel si Aljoša, „alespoň podle hlasu, a ta dáma to je jistě dcera paní tohoto domu, která přijela z Moskvy, nosí šaty s vlečkou a chodí k Marfě Ignatěvně na polévku...“

— Mám strašně ráda všelijaké verše, když jsou pěkné, — pokračoval ženský hlas. — Proč nepokračujete? Hlas začal znovu zpívat:

Dám korunu cara,
ať je milka zdráva,
pánbůh se smiluj
nade mnou i jí,
nade mnou i jí,
nade mnou i jí!

— Minule to dopadlo lépe, — podotkl ženský hlas. — Zpíval jste o koruně. „Ať milenka jest ti zdráva“, bylo to tak něžnější, bezpochyby jste to dnes zapomněl.

— Básně jsou hloupost — odsekl Smerďakov.

— Ale ne, mám ráda básničky.

— Ano, kdyby to byla báseň, ale vždyť je to úplná hloupost. Uvažte: kdo na světě mluví rýmy, a kdyby všichni začali mluvit rýmy, třeba na rozkaz představených, tak co bychom vlastně řekli? Básně se nám nehodí, Marie Kondratěvno.

— Jak jste rozumný, jak jste na to přišel? — lichotil se stále více a více ženský hlas.

— Mohl bych ještě více, znal bych ještě více, kdyby byl jiný můj úděl od dětství. Zabil bych každého v souboji na pistole, kdo by mi řekl, že jsem ničema, protože jsem se zrodil bez otce ze Smrduté, ale popichovali mne tím do očí i v Moskvě, kam se to dostalo pomocí Grigorije Vasiljeviče. Grigorij Vasiljevič mi vyčítá, že se bouřím proti svému zrození: „Ty jsi přece její útrobu rozevřel.“ Třeba i útrobu, ale já bych se raději dal zabít ještě v mateřském životě, abych se vůbec nezrodil. Vypravovali mi na trhu, a vaše maminka mi to také vypravovala, protože je tak nedelikátní, že má matka chodila s pejzy na hlavě a že byla vysoká jen dva lokte s okolkem; proč s okolkem, když je možno prostě říci něco přes dva lokte, jak to říkají všichni lidé? Chtěla mluvit plačtivě, ale vždyť je to mužná, abych tak řekl, slza, to jsou přece mužské city. Může mít ruský mužik k vzdělanému člověku nějaké city? Pro svou nevzdělanost nemůže mít žádné city. Již od dětství, když uslyším „s okolkem“, tak jako bych se praštil hlavou do zdi. Nenávídím celé Rusko, Marie Kondratěvno.

— Kdybyste byl vojenským kadetickým nebo mladým husaříčkem, tak byste mluvil jinak, vytáhl byste šavli a hájil byste celé Rusko.

— Nejen, že nechci být vojenským husaříčkem, Marfe Kondratěvno, ale dokonce si přeji zničení všech vojáků.

— A když přijde nepřítel, kdo nás bude hájit?

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

— Ale to není vůbec třeba. V dvanáctém roce, když bylo veliké tažení na Rusko císaře Napoleona I., otce nynějšího¹ císaře, tak by bylo bývalo lépe, kdyby nás byli porazili Francouzi: Moudrý národ by byl porazil hloupý a byl by nás připojil k sobě. A to by byl potom jiný pořádek.²

— Jako by se oni tam měli lépe než my? Já bych nedala našeho frajírka ani za tři nejmladší Angličany, — řekla něžně Marie Kondratěvna, bezpochyby doprovázejíc v onom okamžiku tato svá slova toužebným pohledem.

— To jak se komu líbí.

— A vy jste sám jako cizinec, jako urozený cizinec, říkám vám to, ačkoli se stydím.

— Chcete-li vědět, tu v prostopášnosti se našim vyrovnají. Všichni jsou šejdíři, rozdíl je jen v tom, že tamější člověk chodí v lakových botách a náš ničema ve své bídě zapáchá, a nevidí v tom nic špatného. Ruský lid je třeba řezat, jak říkal správně včera Fjodor Pavlovič, ačkoli je to bláznivý člověk a všechny jeho děti také.

— Říkal jste sám, že si Ivana Fjodoroviče vážíte.

— A on o mně prohlásil, že jsem smradlavý lokaj. Myslí si, že bych se mohl bouřit; to se mýlí. Kdybych měl v kapse nějaké peníze, tak bych již zde dávno nebyl. Dmitrij Fjodorovič je horší, než jakýkoliv lokaj, i chováním i rozumem i svou bídou, neumí nic dělat, ale přece mu každý prokazuje úctu. Dejme tomu, že jsem polívkář, ale kdybych měl štěstí, tak bych mohl otevřít v Moskvě kavárenskou restauraci na Petrovce. Protože umím zvláště vařit a v Moskvě ani jeden z kuchařů, kromě cizinců, neumí vařit zvláště. Dmitrij Fjodorovič je otrhanec, ale kdyby i vyzval na souboj nejurozenějšího hraběcího syna, tak se s ním bude bít, ale čím je lepší než já. Například on je daleko hloupější než já. Kolik peněz již probil bez jakéhokoli užitku.» (Dialog v románu F. M. Dostojevského – Bratři Karamazovi, kniha pátá, Pro i contra, 1. Úmluva [pozn. překlad. – v překladu Vladimíra Ryby, vydáno v Praze roku 1928]).

Zdálo by se, že postoj Smerďakova a jeho celkem hojná rozšířenost ve společnosti by mohly opodstatňovat takovéto hodnocení: «*Mizerný národ, mizerný národ! – Národ otroků, odzdola až nahoru jsou to všechno jenom otroci...*», jehož autorem je A. I. Volgin, postava z románu N. G. Černyševského – Prolog (N. G. Černyševskij, Sebrané spisy v pěti dílech, Moskva, Pravda, 1974, díl. 2, str. 252).

Toto téma o „národě otroků“ na základě takového druhu citátů z ruské klasiky s oblibou vychutnávají „milovníci svobody“ a stoupenci „pokroku“ jak v Rusku, tak i za jeho hranicemi. Ale jak I. L. Soloněvič poznamenal v knize „Národní monarchie“³ (část II. Duch národa, podle publikace v časopisu *Náš současník*, č. 5, 1990):

«Ruskou „duši“ nikdo nestudoval na základě jejích konkrétních činů, jednání a skutků. Studovali ji „podle obrazů z ruské literatury“. Pokud z této literatury vypustíme takové ty *opravdu do nebe volající nesmysly*, jako například Gorkého „potulné šváby“, tak nám zbyde opravdu veliká ruská literatura – literatura Puškina, Tolstého, Dostojevského, Turgeněva, Čechova a, pokud na to přijde,

¹ Ve skutečnosti syn Napoleona I. – Napoleon II. (1811 – 1832), který byl prohlášen imperátorem, když v roce 1815 Napoleon abdikoval, nikdy nevládnul a do své smrti žil u dvora svého dědečka rakouského císaře Františka I. Rakouského. Od roku 1818 měl titul vévoda Zákupský. Napoleon III. (1818 – 1873), který se stal francouzským prezidentem v roce 1848 a císařem v roce 1851, byl synovcem Napoleona I. O svou korunu přišel v důsledku záříjové revoluce v roce 1870. (Naše vysvětlivka k citaci).

² «9. září 1943

(...) Jeli jsme (do Krupce, kde se seznámil se svou ženou Ljusou, - red.) se Sitnikovem a já hrál na harmoniku. U mostu pod Krupcem proti nám vyjely asi dvě stovky mladých vlasovců. Nevolí jsem se až třásl a neudržel jsem se, abych neprohodil na jejich adresu pár nadávek. Mají tak drzé skicity, i když na pohled se snaží tvářit pokorně a klidně.

(...).

2. října 1943

(...) Na cestě do Kozelce je tam v lese vesnice Kobzari. V té vesnici partyzáni zabili 6 – 7 Němců. Potom Němci (v počtu 800 lidí) obklíčili vesnici, vyvraždili jejich více než 4 000 obyvatel a všechny (900) domy tam spálili. Ukryt se povedlo pouze sedmi lidem. Zabili dokonce i rodinu policajta a jeho dům také spálili.

(...) O Němcích a obzvláště o policajtech se vyprávějí strašné věci. Když přišli do vesnice, shromáždili Němci s pomocí policajtů a dalších svých přísluhovačů všechny komsomolce, kterých bylo 22, zahrnuli je do stodoly a zapálili ji. To znamená, že ty děti zaživa upálili. Jeden chlapec se vzpíral a křičel: „Já chci žít“, ale policajty to jenom rozesmálo.

Ženu předsedy obecní rady s dětmi se také rozhodli hodit do ohně; matka děti zalehla, protože doufala, že sama shoří a děti zachrání. Strčili ji do ohně i se starším dítětem, zbylo tam samotné roční dítě. Němec přikázal policajtovi, aby to dítě probodnul bodákem a hodil do ohně. Když to policajt vyplnil, tak se Němec obrátil k jinému Němci a řekl: „Rusové jsou opravdu svině.“ Tak šíleně se chovají zrádci.

Nás (z kontextu vyplývá – partyzány: naše vysvětlivka k citaci) vítají chladně nebo úlisně, ale ti, kteří díky Němcům již trpěli, a nejvíce – starostové a policajti – s obzvláštní radostí. Ano, partyzáni o sobě dali znát. Němci se jich panicky báli.» (Z frontových zápisků vojáka Michaila Zolina z Gribovki ve Voroněžské oblasti. Jejich úryvky byly zveřejněny v *Komsomolské pravdě* 07.05.2009: <http://spb.kp.ru/daily/24290.4/484507/print/>).

³ Viz na internetu: http://lib.aldebaran.ru/author/solonevich_ivan/solonevich_ivan_narodnaya_monarhiya/.

tak dokonce i Zoščenka. Něco přece „dokázal zobrazit“ i Zoščenko. Otázkou tedy je, co přesně zobrazovali ti všichni? Od Puškina až po Zoščenka?» (str. 161).

Ale Západ a převážná většina našich domácích „elitářů“ včetně těch sečtělých, tuto věc nevidí, a nechápou její podstatu, když na ni někdo poukáže.

Podle ruské literatury, aniž si uvědomili její původ, ruskou duši studovali před druhou světovou válkou německé tajné služby. V souvislosti s tím, I. L. Soloněvič píše:

«Tímto způsobem si cizinci udělali o Rusku celkem spořádaný obrázek, který byl dokonce doložen i dokumentačně pomocí odkazů na příslušné ruské „autority“. Obrázek byl také logicky podložen, neboť na základě těchto odkazů byly učiněny jasně logické závěry. V německých představách tak bylo Rusko „kolosem na hliněných nohou“, který svého času jakžtakž podporovali Němci, jako státnicky nadaná rasa. Kromě toho obraz takového kolosu zcela odpovídal německým toužebným přáním. Takto se „podstata věci“ a „přání“ zcela harmonicky slily do hořké zkušenosti druhé světové války. Potom tedy přišlo určité rozčarování a německý poválečný tisk s určitým údivem poukázal na tu podivnou skutečnost, že literatura, alespoň tedy ta umělecká, vůbec nemusí být odrazem národní psychologie. Stejně jako ji úplně neodráží historická literatura, která podle Vippera není ani tak o historické realitě minulosti, jako spíše o politických potřebách současnosti. Jednoduše se tak tvoří mýtus, který se zahalí do papírového hávu z citátů. Mýtus je vábivý, ale potom se střetne s realitou a zbydou z něho pouze útržky papíru hustě nasáklé krví.

Současná realita tajemné ruské duše – její dominanta – spočívá ve státním instinktu ruského národa, nebo, což je téměř jedno a to samé, v jeho instinktu soužití.» (str. 164, 165).

«Ruská inteligence se se světem seznamovala pouze na základě citátů, jenom díky citátům. Hltala německé citáty, nějakým způsobem je přežvýkala, a v podobě hotového ruského fabrikátu exportovala zpět – do Německa. Německá filosofie hltala tyto citáty a v podobě hotového vědeckého výzkumu předkládala německé politice. Odkud měl ten chudáček Hitler vědět, že to všechno jsou spojitě, stoprocentně chemicky čisté nesmysly? Jednoduše se nemohl nenechat zlákat těmi prázdnými východními prostory, sem tam osídlenými nemocnými mongolskými dušemi¹? (str. 177).

I. L. Soloněvič má pravdu v tom, že velká ruská literatura zdaleka ne ve všech případech vyjadřuje psychologii mnohonárodnostního Ruského národa, neboť se v ní téměř nevyskytují žádné „kladní hrdinové“: předkládá čtenáři z větší části vědomě nemravné typy nebo varianty rozvoje osobnosti vedoucí do slepé uličky a velice zřídka lidí, kteří pracují pro velké Ideje, i když se v ní někdy setkáme s postavami „blízkými idejím“². „Kvazikladným“ hrdinům ruské literatury při hledání *velké Ideje*³ — *ideje globálního civilizačního budování společnosti*, brání „elitářství“ a zotročení psychiky jejich autorů věroukou historicky zformovaného pravoslavní nebo bezostyšným ateismem.

Hlavní důvod proč velká ruská literatura nevyjadřuje psychologii mnohonárodnostního Ruského národa je následující:

- literaturu na Rusi po dobu několika staletí psali představitelé „elity“ nebo *raznočinci* [pozn. překl. V 19. st. v Rusku inteligence z řad liberální a demokratické buržoazie nešlechtického původu, z řad duchovenstva, úřednictva, měšťanstva nebo zemědělců, viz *Výkladový slovník Ušakova*], kteří se přičlenili k „elitě“;
- jenže psychologie mnohonárodnostního Ruského národa nenáleží pouze „elitě“
 - tvořící ve společnosti menšinu pohybující se svým počtem na hraně statistické důležitosti,
 - **lišící se** svou mravností a „etikou“ od prostých lidí tvořících hlavní statistickou masu a **tím spíše od genetického jádra národů Ruské mnohonárodnostní civilizace.**

Poukazující na tuto okolnost, charakterizoval V. O. Ključevskij inteligenci, která se v Rusku zabývala převážně literární tvorbou a společenskými vědeckými disciplínami slovy:

«Ruská inteligence je jako listy, které se odtrhly od svého stromu: mohou svůj strom litovat, ale strom jich litovat nebude, protože na něm vyrostou listy jiné» (V. O. Ključevskij, *Devítidílné spisy*, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, *Aforismy a úvahy o historii*, str. 379).

Jinak řečeno, pokud je Rus opravdu „národem rozených otroků“, jak by se to někomu mohlo jevit na

¹ Avšak z historie se málokdo poučí. Například generál G. Patton, v USA proslavený hrdina 2. světové války „odhalil“, že Rusové jsou „degenerující rasa mongolských divochů“, každý z nás a my všichni dohromady jsme „čubčí synové, barbaři a notoričtí ožralové“. — To je úryvek z „Pattonových listin“ vydaných v Bostonu v roce 1974, str. 721, 731 – 734 (publikováno podle knihy: N. N. Jakovleva – CIA proti SSSR, Moskva, Pravda, 1985, str. 27).

Ovšem Patton začal „dělat chytrého“ nejen s ohledem na Rusy, a proto mu, aby s těmi svými nesmysly neležl do politiky, pohlaváři USA zařídili automobilovou nehodu, na jejíž následky úspěšně zemřel, což jim však samozřejmě vůbec nebrání udržovat jeho kult jako národního hrdiny té epochy.

² Třeba Bazarov z *Otců a dětí* od I. S. Trugeněva.

³ Například hrabě Pierre Bezuchov a obyčejný mužik Platon Karatajev z *Vojny a míru* od L. N. Tolstého, nebo postavy z románu *Co dělat?* od N. G. Černyševského.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

základě děl ruské literatury, která opravdu obnažuje nectností lidí i společnosti kvůli tomu, aby byly vykořeleny, tak proč:

- do historického zapomnění odešla Zlatá horda a potomci jejího obyvatelstva jsou teď svébytnou součástí mnohonárodnostního Ruského národa?
- se v době smuty na rozhraní 16. – 17. století na Rusi nedokázala prosadit polská dynastie „Vasa“ (Vladislav IV. Vasa – Vladislav Žigimontovič) a my i nadále žijeme na Rusi a ne v Republice obou národů (Rzeczpospolita Obojga Narodów), která by se rozprostírala nejen od Baltského moře k Černému, ale i od Atlantického do Tichého oceánu?
- vpád sjednocené Evropy pod Napoleonovým vedením skončil porážkou agresorů, ke které nemalou měrou přispěla partyzánská – lidová válka, na kterou si M. I. Kutuzovovi 5. října 1812 stěžoval Napoleonův vyslanec Lauriston, když přišel žádat o mír¹?
- nemluvíme o Velké vlastenecké válce a sebeobětování se v ní převážné většiny národa, i když zbabělci a přísluhovači okupantů také nebyli ojedinělými jevy?

To znamená, že se teze o „národu otroků“, která je povrchním vyjádřením dojmu z davo-„elitářství“ na Rusi v době jeho existence mezi krizemi, ukazuje jako neprůkazná v krizových dobách.

Příčinou může být pouze skutečnost, že mezi prostými lidmi nejsou zdaleka všichni svou psychologií nevolníky vládnoucí „elity“, a že tím spíše nejsou všichni jako Smerďakov, aby tajně snili o tom, nechat si vládnout více osvíceneckým a schopnějším otrokářem, než jsou jejich vlastní domácí „elitáři“.

Přičemž „smerďakovština“ je pro absolutní většinu našich domácích „elitářů“ diagnózou.

Nicméně davo-„elitářství“, které je stabilní napříč pokoleními, je doopravdy hierarchií nevolnictví/lokajství zezdola nahoru: kdy se skláníte před nevolníky/lokaji stojícími v hierarchii nad vámi a před ve své podstatě autoritářskými zotročujícími ideami civilizačního budování společnosti.

«Schéma historie nevolnictví v Rusku. Vojenské nebo ekonomické násilí nahradil právní institut, který se díky dlouhodobě uplatňované praxi proměnil ve zvyk, který po zrušení právního institutu dále přetrvával v mravech jako mravní nemoc.» (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Zápisník [devadesátá léta 19. století], str. 375).

V. O. Ključevskij osvětluje i požadavky uplatňované pro nevolníky spodních úrovní davo-„elitářství“, jejichž realizace zajišťuje stabilitu davo-„elitářství“ v návaznosti pokolení a naduté panování „elity“:

«Chudí lidé mohou mít mravní pravidla (tj. smířeně žít v souladu se svým sociálním postavením — náš komentář k citaci), ale nesmí mít vůli (aby nevstupovali do konfliktu se systémem; a v podstatě si nesmí dovolit ani snít o tom, stát se člověkem, neboť člověk to znamená vůli a pro lidi, kteří se stali opravdovými lidmi, biblický projekt ve společnosti místo nevyčlenil² — náš komentář k citaci). To první je chrání před páčáním zločinů a to druhé před neštěstím» (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Aforismy a úvahy o historii, str. 369).

Vtělení tohoto ideálu do života plně vyjadřuje ponaučení apoštola Pavla: «Otroci, podrobte se svým pánům...». A i když se nevolnický způsob života na Rusi celkem rozšířil, protože společenské instituce pracují na jeho obnovování, tak se tento ideál nedaří „vštípit“ národu již po dobu více než 1 000 let. Jako důsledek této skutečnosti V. O. Ključevskij konstatuje neefektivitu nevolnické individuální práce. Svě hodnocení vztahuje k epoše nevolnického práva:

¹ Než ho poslal za M. I. Kutuzovem dal Napoleon Lauristonovi pokyn v naději, že ho Kutuzov pustí do Petrohradu k Alexandrovi I.: „Potřebuji mír, potřebuji ho za každou cenu, zachraňte pouze čest“.

«Lauriston zahájil stížností na „barbarské jednání venkovanů vůči Francouzům, kteří se jim dostanou do rukou“. Polní maršál odpověděl: „Nemůžete během tří měsíců zkultivovat celý národ, který, jen tak mimochodem popravdě řečeno platí Francouzům stejnou mincí, jakou je třeba platit hordě Tatarů, která sem vtrhla pod vedením Čingischána“.

«Když Kutuzov Lauristonovi řekl, že ruský národ pohlíží na Francouze jako na Tatary, kteří k nim vtrhli v čele s Čingischánem, Lauriston odpověděl: „Ovšem existuje určitá hranice“, tak mu polní maršál odvětil, že ruský národ v tom žádný rozdíl nevidí. S tímto dojmem a vědomím absolutní marnosti své cesty se Lauriston vrátil do Kremlo k Napoleonovi.» (E. V. Tarle – Napoleonův vpád).

Větší urážku než přirovnat Francouze k hordě by bylo těžké vymyslet...

Ale Lauriston nebyl posledním žadatelem o mír. E. V. Tarle informuje o setkání Murata s Miloradovičem: «„Náš národ je strašný a okamžitě zabije kohokoliv, koho by jen napadlo mluvit o mírových návrzích“, řekl Miloradovič Muratovi.» — Pěkný „národ otroků“, pokud ho „elitářský“ generál vnímá jako „kárný útvar“ trestající zbabělce prchající z boje...

² V krajním případě mohou přežívat v kláštrech nebo jako samotáři v pustině — viz báseň M. Ju. Lermontova – Prorok.

«Nevolnická práce je jednou nepřetržitou sabotáží, je to práce snižená do minima připouštěného zákonem» (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Deníky a poznámky z deníků, str. 360).

Navic ji doplňuje charakteristikou *systemu společenské dělby práce*, která se vytvořila v davo-„elitářském“ Rusku:

«V Rusku nejsou žádní průměrně talentovaní lidé ani obyčejní mistři svého oboru. Máme tu ojedinělé génie a milióny nepoužitelných lidí. Géniové nemohou ničeho dosáhnout, protože nemají k ruce žádné vhodné pomocníky a s těmi milióny se nic dělat nedá, protože nemají žádné mistry. Ti první jsou k ničemu, protože je jich příliš málo a ti druzí jsou bezradní, protože je jich příliš mnoho.» (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Aforismy a úvahy o historii, str. 373).

Díky tomu je sen minulých, současných i budoucích smerďakovců neuskutečnitelný: Rus se nemůže stát součástí biblické civilizace, protože k tomu je nutný „střední článek“ – řídicí mezistupeň – vládnoucí „elita“, která „sice sama v ničem příliš nevyčnívá“, ale přesto je **zaprvé** – dostatečně vzdělaná a profesionálně způsobilá (především v oblasti řízení a to i na makroúrovni) a **zadruhé** – není izolovaná od těch mnoha miliónů prostých lidí svou „elitářskou“ subkulturou¹, což právě umožňuje „elitě“ ve většině ostatních států řídit život společnosti².

Příčina tkví v tom, že prostí lidé, nejen nevolníci (od těch obyčejných až po vlasovce a banderovce), jejichž mravnost a psychika jsou zmrzačeny kulturou davo-„elitářství“, ale i velký počet dalších lidí zastává pozici „*Ať nás kromě jiných neštěstí mine jak panský hněv, tak i láska panská.*“³

Oni nepřijímají „elitáře“ jako „elitu“, avšak jejich existenci i politiku jimi uplatňovanou snášejí trpělivě. Uvědomují si meze, za kterými již přicházejí o svou akceschopnost, tj. kdy se následky jejich jednání stávají nepředvídatelnými a proto nebezpečnými.

Tj. i když si někdy mohou připomenout ruské „nějak bylo...“, tak nepovažují „nějak bylo, nějak bude“ za běžnou životní normu, a je nutné je opravdu velice skřípnout okolnostmi, aby s oporou na „nějak bylo“, začali jednat mimo osvojenou oblast svého alespoň nějakého profesionalismu. Od ostatních a to včetně „elity“ očekávají ke společenskému životu stejný přístup, neboť v tom pro ně spočívá zdravý smysl i etická norma.

A proto se v obdobích mezi krizemi davo-„elitářství“ zabývají svými věcmi a nederou se do oblasti řízení, nebouří se a nesnaží se rozpoutat občanskou válku, protože by to poškodilo život jejich rodin ještě více než „elita“ a její vládnutí, o kterém si ve větší či menší míře dobře uvědomují, jak je nemravné⁴.

Tato jejich nechuť se bouřit je právě zdrojem toho mylného dojmu, že jsou stejnými nevolníky jako smerďakovci, kteří se také nebouří, ale z důvodu vlastního slabošství.

Žijí svůj takzvaně „obyčejný život“, jehož mnohé složky jsou pro život společnosti v návaznosti pokolení pod vládou jakékoliv koncepce řízení objektivně nezbytné a nevyhnutelné: je třeba zakládat rodiny, vychovávat děti a účastnit se kvůli tomu hospodářské činnosti společnosti podle možností (které otevírá řízení na makroúrovni) a také samozřejmě v souladu s vlastními schopnostmi těch či oněch možností využít.

Při takovém přístupu k životu vyvolávají dojem, že jsou typickými představiteli své politicko-ekonomické třídy. Jenže davo-„elitářství“ je organizováno tak, že převážná většina zástupců tohoto mravně-psychologického typu, která má svou vůli dávající životu smysl, je soustředěna mezi prostými lidmi, neboť jejich mravy jsou takové, že raději za sebou vidí kus práce, než aby se zabývali „intrikářním“ na téma „jak se co nejrychleji dostat co nejvýše v nevolnické hierarchii“.

¹ Přítomnost subkultur „elity“ je v davo-„elitářství“ nevyhnutelná (jinak by davo-„elitářství“ nemohlo existovat), jenže mohou být takového druhu, kdy se „elita“ ocitne v subkulturní sebeizolaci od prostých lidí a mohou být i takové, kdy je na základě své subkultury „elita“ prostými lidmi vnímána jako autoritativní sociální skupina, což vytváří základ pro to, aby „elita“ mohla řídit život společnosti.

² V tom také spočívá důvod, pokud ne přímo nenávisti k Rusku ze strany pohlavárů Západu (jak taky může vypadat nenávist k něčemu, co je vnímáno jako jakési „etnické území“ v zóně předpokládané kolonizace „opravdovými lidmi“?), tak jejich snahy nějakým způsobem provést genocidu obyvatelstva na Rusi, aby se její území dalo osídlit lidmi, kteří by byli v procesu svého zcivilizování v rámci biblického projektu poddajnějšími.

³ A. S. Gribojedov – Hoře z rozumu

⁴ Z politicko-strategického hlediska mají pravdu, protože obnova země po rozsáhlé občanské válce (typu smuty na rozhraní 16. a 17. st. nebo občanské války po revoluci v roce 1917) vyžaduje práci a život několika pokolení. Mírový rozvoj v alternativních variantách politiky totiž umožňuje vyřešit stejné problémy společenského rozvoje, které jsou řešeny za mimořádných okolností v občanských válkách, bez zpusťování země, bez kolosálních lidských ztrát a bez toho, aby utrpěla etika a rozvoj kultury.

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

Ale pokud se vlastní práce nevyplácí těm, kteří ji vykonávají, ani jejich rodinám, tak má v takovém systému smysl:

- buď pracovat minimálně a podle možností si přilepšovat okrádáním vládnoucí „elity“, což je z hlediska „elity“ sabotáž, lenost, hloupost a podlost lidu, za které je třeba lidi „nemilosrdně pronásledovat“¹.
- nebo cílevědomě pracovat na nahrazení tohoto systému jiným, který by byl opravdu založený na svobodě (tj. na Diktatuře Svědomí), ve kterém nebude moci nikdo parazitovat na práci a životě absolutní většiny obyvatelstva; a tím spíše v něm nebude moci být cílevědomě, systémově organizován parazitizmus.

Zdaleka ne všichni ze zástupců této skupiny lidí se v období mezi krizemi davo-„elitářství“ snaží o druhé. Vždy jsou však připraveni se do toho pustit a v případě, že „elita“ dovede zemi do krize, vrhnou se do budování pokrizového sociálního systému. Právě tak se obyčejný nižněgorodský obchodník, původem pokřtěný Tatar, stal Kuzmou Mininem, takovým, jakým ho známe. Nikdo by o něm nevěděl, pokud by Romanovci ve své snaze dostat se na trůn neuvrhli zemi do období smuty.

A takových lidí celonárodního významu, kteří neměli možnost se projevit, je vždy na Rusi ve všech epochách dost a dost: v krizích to jsou právě oni, kdo ve všech oblastech činnosti projevují svou podstatu, která vůbec není nevolnická a to tak, že jakoukoliv krizi vyvolanou „elitou“ v konečném důsledku obrátí ve svůj prospěch.

Pokud se podíváme na vyřešení krizí v jejich posloupnosti, tak celkový objem tohoto prospěchu neustále narůstá, neboť následky minulých vítězství jsou nezničitelné dokonce i v časech porážky. V tomto procesu Rus davo-„elitářství“ překonává.

Tj. krize na Rusi vyvolávají nevolníci z nevolnické hierarchie a překonávají je a Rusko jako regionální civilizaci rozvíjejí „obyčejní lidé“, které staletá vláda „elit“ nedokázala přeměnit v nevolníky.²

3.3.4.3. Idea civilizovaného budování Rusi

Taková je tedy vnitřní struktura davo-„elitářství“ na Rusi z organizačně-psychologického pohledu, která je unikátní a liší se od vnitřní struktury davo-„elitářství“ Evropy, USA a „pokrokového“ Západu jako celku, všech regionů planety, které se dostaly pod nadvládu jeho kultury a také od Východu (s výjimkou Japonska³).

Tato struktura a její stabilita v návaznosti pokolení, když beze změny prochází všemi společensko-ekonomickými formacemi v historii davo-„elitářství“, které se postupně mění vlivem rozvoje výrobních sil, je ukazatelem, že Rus nepřišla o smysl svého života, o ideály, které ji charakterizují jako regionální civilizaci.

I když způsob života na Rusi v podmínkách davo-„elitářství“ vypadá jako idiotský a hloupý, je takový názor nepochopením toho, co se děje, což se nejjasněji odráží na „elitářské“ subkultuře ve velice známých verších F. I. Tjutčeva:

*Умом Россию не понять,
Аршином общим не измерить,
У ней особенная стать —
В Россию можно только верить.*

*Rozumem Rusko nepochopíš,
Loktem obvyklým nezměříš,
Ono má zvláštní poslání —
V Rusko je možné jenom věřit.⁴*

¹ Stejně tak většina obyvatelstva nevidí smysl v tom, aby pracovali na postsovětský politicko-ekonomický systém Rossionie: výplata většině zajišťuje pouze fyziologické přežívání, úspory většina nemá buď žádné, nebo se znehodnocují rychleji, než mohou být použity pro různé projekty osobnostního a rodinného rozvoje.

² „Elita“ tuto skutečnost vnímá ve zkreslené podobě:

- Vlasteneckou válku 1812 – 1814 podle názoru „elity“ vyhrál Alexandr I. Pavlovič zvaný Blahoslavený, i když válka byla vyvolána vraždou jeho otce cara Pavla I. na příkaz z Londýna a důsledkem bylo, že Rusko pod vládou Alexandra I. přešlo k probritské politice (a konkrétně ve štábu M. I. Kutuzova byl pozorovatel z britské rozvědky, který **pretendoval na kurátorství** – komisař při ruské armádě generál Robert Wilson), a že by Alexandr I. plnil svou funkci vrchního velitele od dob bitvy u Slavkova do konce své vlády je mírně řečeno „diskutabilní“.
- Velkou vlasteneckou válku 1941 – 1945 podle mínění „elity“ vyhrál „obyčejný voják“, „celý národ“ a vrchní velitel, hlava sovětské vlády J. V. Stalin je v jejím podání div ne hlavním viníkem katastrofy z léta roku 1941 a dlouhé doby trvání války až do května 1945.

³ V Japonsku subkultura *nindžů*, kteří *neumožňují „elitě“ si zadat*, v něčem sblížuje Japonsko a Rusko. A ta okolnost, že je japonská „elita“ učenlivá a slouží svérázné ideji civilizačního budování, ji zase sblížuje s ostatními davo-„elitářskými“ kulturami. V souvislosti s tím, ještě jednou připomínáme analytickou zprávu - Japonsko a Rus: „rádoby vizionářství“? – nebo „prediktor-korektor“ v akci?, ze série K současné situaci č. 6 (54), 2006.

⁴ 28. listopadu 1866

Jenže rozumem pochopit Rusko není nic pro „elitářský“ rozum *díky protiruskému postoji „elitářství*. Nicméně chápat Rusko rozumem je nutné, pokud chceme být Rusové.

Jestliže tohle chápeme, tak není reakce Ruského ducha – egoru naší regionální civilizace, při pokusu o jeho davo-„elitarizaci“, ztročení nebo likvidaci v chodu realizace biblického globálně-politického projektu vůbec hloupá ani idiotská, i když ne všem pochopitelná. Abychom to předvedli, použijeme ještě jeden výrok V. O. Klučevského, který je svou podstatou jedním z postulátů Historie:

«Stávající řád dokud existuje, není ten nejlepší z mnohých možných, ale jediný možný z mnohých lepších¹. Možným jej neudělalo to, že by byl nejlepším z myslitelných, ale nejlepším z myslitelných jej dělá to, že se ukázal být možným.»² (V. O. Klučevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Aforismy a úvahy o historii, str. 369.)

Pokud však přijmeme tento historický postulát, nesmíme zapomínat na procesy rozvoje a degradace, které probíhají, dokud tento nebo jiný „řád“ existuje a podporuje jejich průběh.

Jestliže se vezmeme za úkol, jak uchovat svébytnost Rusi a oživit smysl její existence, tak můžeme v celkem nedávné historické minulosti objevit dva paralelně probíhající procesy, které se při řešení tohoto úkolu vzájemně doplňují:

- PRVNÍ. Nevolnická hierarchie, která se vytvořila na Rusi, kdy se každý z nevolníků sklání před výše stojícími nevolníky a před ztročujícími ho ideami civilizačního budování, je taková, že se *všichni tyto nevolníci a Rus jako celek řízená „elitou“, která se nevolnický sklání před Západem*, nemohou stát organickou částí biblické civilizace, což působí po dobu posledních 2000 let pohlavárům biblického projektu velké problémy:
 - místní „elitu“ není možné vydrezírovat, ta umí jenom hrabat;
 - nevolníci jsou pod její vládou neschopní a podlí ve všech směrech až do projevování absolutní zvůle;
 - ani „elitě“, ani jejím nevolníkům se nedá nic svěřit, na nikoho se nedá v ničem spolehnout, nedodrží se zákony, dohody ani „to se rozumí samo sebou“;
 - místní opoziční znacharstvo zasahuje do procesu řízení a neumožňuje realizovat bezvýhradnou kontrolu programově-adaptivního modulu prostřednictvím zednářské periferie;
 - nedaří se je zlikvidovat jako indiány na území současných USA a Kanady nebo jako australské domorodce, protože v období systémových krizí a katastrof se ti „nevolníci“ najednou přestanou chovat jako nevolníci a dokážou, zdálo by se, nemožné věci, takže Rus se v důsledku toho z krizí a katastrof posouvá do stále vyšších etap osvojení potenciálu svého vlastního rozvoje, ve kterých se upevňuje, aniž by přišla o svou civilizační podstatu – zůstává sama sebou.
- DRUHÝ. Probíhá proces *rozvoje kultury*, tj. *rozšiřuje se rozhled lidí, dostávají se k nim dříve neznámé nebo nedostupné informace, mění se jejich vnímání a chápání světa, způsoby myšlení*; vlivem toho se mění organizace psychiky jedinců a charakter jejich účasti v kolektivní psychice společnosti.

V důsledku vzájemné součinnosti těchto dvou procesů Rus v roce 1988 překonala hranici, za kterou se kvalita její společnosti a kultury v podstatě změnila, i když z vnějšího pohledu to vypadalo, jakoby se nic nestalo, jak se o tom hovořilo dříve v části 3.3.4. Od roku 1988 se činnost vlastního prediktoru Rusi stala trvalým faktorem *globální politiky a konceptuální moc – si na základě své mravní vůle* – přivlastňují lidé, kteří si vědomě pro sebe zvolili ideu civilizačního budování království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod Božím vedením; tato kvalita odlišuje situaci z epochy 989 – 1988, kdy zpod nadvlády biblického projektu epizodicky unikali pouze jednotlivci v určitých aspektech své činnosti a z větší části na krátké časové úseky.

Naše domácí „elita“ tomuto procesu přeměny kultury není schopná čelit, neboť je v podstatě nepoučitelná a nezajímá ji nic jiného, než jednání podle principu „dostali jsme se k moci, tak si to teď užijeme!“; její kurátoři z řad zednářů a vnitřního znacharstva neumí pracovat s informacemi, které jsou konceptuálně cizí biblickému projektu a konkrétně i davo-„elitářství“ jako takovému; neumí pracovat ani se sociálními procesy, ve kterých jsou realizovány informace takového druhu.

Příkladem je reakce části nevolnické hierarchie na Konceptci společné bezpečnosti. Problémem smerďakovců je najít toho nejprestižnějšího pána, který by byl zároveň shovívavý k jejich nevolnictví. Proto, pokud bývalý pán přichází o autoritu, tak určitá část nevolníků ještě před samotným pádem svého pána začíná stavět mosty, aby mohla uzнат svým pánem toho, kdo toho předešlého svrhnul. **Ideálním stavem by pro ně**

¹ Tedy, že se Nejvyšší nemýlí a vše probíhá v rámci Jeho Všedržitelnosti [pozn. překl. v Konceptci společné bezpečnosti *Všedržitelnost = Boží Záměr + Boží Dopuštění viz slovníky KSB např. zde www.wiki-kob.ru*] tím nejlepším možným způsobem při těch mravech, etice a chápání světa, které jsou vlastní lidem.

² Tento postulát Historie je daleko hlubší, než výrok W. Churchilla o demokracii, který jsme uváděli dříve: *Demokracie je ta nejhorší forma vládnutí, dokud ji neporovnáte s těmi ostatními - Democracy is the worst form of government unless you compare it to all the rest*, čímž se rozumí: „Západní demokracie je tou nejlepší formou vládnutí ze všech možných.“

bylo, aby se jejich „pánem“ stal Bůh, ale přitom aby nemuseli sloužit Jeho Záměru, aby vlastně On sloužil jim, je samotné k ničemu moc nezavazoval, jenom uspokojoval jejich „choutky“ - taková je to schizofrenie (historicky reálně je vyjádřena ve věrouce Ruské pravoslavné církve a v její politické praxi při zavádění davo-, „elitářství“ na Rusi).

Takže v souladu s algoritmikou hledání toho nejprestižnějšího pána a možnosti postavit ty správné mosty, aby byl jako takový uznán, uviděla určitá část nevolníků v Koncepci společné bezpečnosti velké perspektivy, a proto se vrhla do jejího studia a prohlásila se za její přívržence. Ocitli se mezi nimi nevolníci dvou typů:

- První si díky své nevolnické nátuře nedokážou ani představit, že v prostředí prostých lidí se vždy najdou konceptuálně mocní lidé, kteří podle toho, jak je k tomu přinutily okolnosti, dokážou sami odhalit koncepci ztotočení lidstva a vypracovat vůči ní efektivní alternativu. Neustále hledají a vymýšlejí si náznaky toho, že jakési starodávné zřečstvo, které se ukrývalo v záloze po dobu mnohých staletí, najednou začalo aktivně jednat a prohlašují, že jsou mu ochotni sloužit.
- Druzí, kteří si uvědomují, že jakékoliv znalosti a návyky mohou být v podstatě obnoveny od nuly, jsou v hlubinách svého nevědomí stejně jako dřív přesvědčeni, že „ten venkovský křupan to nemůže umět“¹ a ani si nezaslouží to umět, zato oni sami jsou ta „pravá elita“, která až si osvojí znalosti Koncepce společné bezpečnosti, zachrání svou Vlast před vládou prozápadních, pročínských, *pro... (potřebné doplňte sami) zrádců a odštěpenců*. Jedná se však o „projev nevolnictví před svou vlastní vznešeností, která je navíc absolutně iluzorním, chorobným produktem jejich vlastní nemocné obrazotvornosti“², a *nevolnická podstata – algoritmika psychiky* – se nedá skrýt: je nutné ji cílevědomě objevovat v sobě samém a vykořeňovat³. Pokud to neudělají, tak proces „osvojování“ Koncepce takovými *opravdově-elitními-nevolníky* probíhá ve dvou etapách:
 - V první etapě jakoby upřímně demonstrují svou oddanost ideálům KSB a nějakou dobu ji velice emocionálně brání před útoky jejich protivníků a kritiků.
 - Ve druhé etapě jejich vnitřní nevolnictví a tíhnutí k principům davo-, „elitářství“ zvítězí, neboť přichází rozčarování novým pánem, protože je nepřijímá mezi tu „novou buržoazii“, jak si ji vysnili, takže začínají sobě a všem ve svém okolí dokazovat, že ta alternativa není dokonalá, že je třeba ji rozvíjet a zdokonalovat.

Kdo by něco namítal? Opravdu je práce na rozvoji a uvedení KSB do života strašně moc⁴: osvojujte si KSB, nastavte svůj typ struktury psychiky na ten lidský, stávejte se konceptuálně samostatnými, rozvíjejte svůj potenciál – Bůh vám pomůžej.

V souvislosti s tím posledním uvedeme dvě sdělení z Koránu:

- súra 2:107: Což nevíš, že Bohu náleží království nebes i země a že nemáte kromě Boha ochránce ani pomocníka žádného?
- súra 3:150: Ano! Bůh je vaším ochráncem a On nejlepší je z pomocníků!

Tvrzení podobného druhu se v Koránu vyskytují nejednou. Bůh v roli pomocníka napovídá, že **iniciativa musí vycházet od člověka**, jinak není nikdo, komu by mohla být adresována pomoc. Tato okolnost vylučuje nevolnictví lidí před Bohem⁵, tj.:

¹ Fráze z filmu N. S. Michalkova – Nedokončená skladba pro mechanické pianino, kde je následující epizoda: venkovského chlapce posadí za automatické pianino, které začne hrát a O. Tabakov, který hraje roli aristokratického povaleče, vyvalí překvapením oči. Když zjistí, že je pianino automatické, aristokrat radostně a s úlevou vykřikne: „Vždyť jsem říkal, že by to ten venkovský křupan nesvedl! Ten venkovský křupan to nemůže umět!“

² V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Aforismy a úvahy o historii, str. 404.

³ Anton Pavlovič Čechov (1860 – 1904) napsal vydavateli a novináři A. F. Suvorinovi (7. ledna 1889), že je nutné se sebou promyšleně a cílevědomě pracovat, abyste se mohli stát člověkem:

«*To, co si spisovatelé z rodu šlechtického berou od přírody bezplatně, si raznočinci kupují za cenu svého mládí. Napište povídku o tom, jak mladý člověk, syn rolníka, bývalý hokynář, gymnazista a student vychovaný v úctě k postavení, k líbání rukou popům, klanění se cizím myšlenkám... ze sebe po kapkách vytlačuje toho otroka a jak, když se jednoho krásného rána probudí, pocítí, že mu v žilách již nekoluje krev otroka, ale ta opravdová lidská*» (výrok A. P. Čechova uveden podle publikace na webu: <http://www.bibliotekar.ru/encSlov/15/75.htm>).

⁴ Již Kristus svým žákům říkal: Žeň je velká, dělníků málo (Matouš, 9:37).

⁵ V této souvislosti stojí za zmínku nevhodnost pojmenování článku hlavního redaktora deníku Zavtra A. Prochanova – Milovat národ, bát se Boha (Zavtra č. 18 (806) ze dne 23. dubna 2009 viz <http://zavtra.ru/cgi//veil//data/zavtra/09/806/11.html>).

Oponentem A. Prochanova bude V. O. Ključevskij, který nevydržel „studium“ v Penzenském duchovním semináři, odkud odešel na vlastní přání: „Vyšší hierarchie z Byzance, mnišská, zahalila jako černé mračno ruské svědomí a dosud ho léká svou černotou.“ (str. 437). „Ruské duchovenstvo nikdy neučilo své ovečky poznávat a milovat Boha, jenom se bát čertů, které samo i za pomoci svých manželek (manželek popů, jako součástí jejich stavu) jenom rozmnožovalo.“ (str. 434). (Uvedeno podle jeho nejednou citovaných Devítidílných spisů).

Království Boží není nevolnickou hierarchií, na jejímž vrcholu by byl Bůh.

Jenže na otázku: *Kdo vám brání zdokonalovat KSB? Proč byste sami nemohli udělat to, co doporučujete jiným? Slyšíme odpovědi: My se do toho nepoušteli; my jsme se k tomu neupsali; máme svých starostí po krk; to vy jste ve vnitřním prediktoru SSSR, vy tedy dělejte všechno tak, aby se nám to líbilo, a je vaší povinností pracovat s našimi kritickými poznámkami a řídicími pokyny.* – To je typický příklad nemožnosti něco naučit *nevolnickou elitu* na Rusi, tentokrát však již ne v rámci koncepcí realizovaných davo-, „elitářstvím“, ale v rámci zavádění Koncepce nastolování království Božího na Zemi.

Naše domácí „elita“ — je vládnoucí špičkou místní nevolnické hierarchie — a stojí mimo práci na přeměně Rusi nezávisle na tom, zda jsou „elitáři“ přesvědčeni o tom, že mají „všechno pod palcem, zaplacené a pod kontrolou“, nebo zda někdo z nich cítí, že „něco není, jak by mělo“, a že Rus je řízena v mnohém nezávisle na jejich přáních a činech a dokonce v rozporu s nimi¹.

Tj. na Rusi po celou epochu davo-, „elitářství“:

- mravně závadné typy Ruský duch odvrhoval do hierarchie nevolnictví před západní „velkolepostí“, jejíž vládnoucí špičkou se stala naše domácí „elita“,
- **a Rus se mezi tím vyvíjela svébytně, ale bez vnějších hlasitých projevů – tiše a nepozorovaně.**

To první bylo svého druhu krycí operací toho druhého a to **druhé tvořilo podstatu civilizačního rozvoje Rusi.**

V historicky nedávné minulosti existovalo pouze jedno jediné období, kdy byla „elita“ nucena pracovat pro lid a *svébytný* rozvoj Rusi, na které dosud vzpomíná jako na svou noční můru a jehož zopakování se bojí jako ohně. **Je to období, kdy v čele „strany moci“ a státu stál J. V. Stalin, jehož chápání světa a vůle v mnohém určovaly směřování a charakter rozvoje státu.**

Nebyla to jednoduchá doba, která přinesla mnoho tragédií jedincům, rodinám i národům, kteří se účastnili pokusu lidstva (nejenom Ruska) přejít z řízení podle koncepce davo-, „elitářství“ k řízení podle koncepce nastolování království Božího na zemi, které se v tom historickém období říkalo „budování socialismu a komunismu“ – budování společnosti, ve které nebude možné, aby menšina parazitovala z práce a života většiny a kde nebude většina nevolníků vzhlížet se závistí k menšině, jejíž parazitismus byl úspěšný; a kde tím spíše nebude moci existovat systémově organizovaný parazitismus, na kterém jsou založeny všechny davo-, „elitářské“ kultury. Tato analytická zpráva však o tomto období nepojednává.²

Zde pouze poznamenejme:

Úspěchy v rozvoji kultury a národního hospodářství z té doby vyplynuly z masového nadšení lidí, kteří poprvé za mnoho staletí pocítili, že jejich *práce pro systém* jim přináší užitek: jim samotným, jejich dětem i vnukům³.

Aby tato slova pro vás nebyla pouze „abstrakcí“, zkuste se podívat na to, co se dělo od roku 1917 do roku 1953 z hlediska člověka, který do roku 1917 po ukončení církevní farní školy začal pracovat jako zámečnický dělník v nějakém železničním depu ve vnitrozemí, a který najednou viděl, jak jeho děti a vnuci získávají střední vzdělání, jak se dostávají na vysoké školy a zaujímají pozice, které byly do roku 1917 určeny pouze šlechtickým dětem a těm nejbohatším z vrstvy obchodníků⁴. Je zcela jisté, že se jeho hodnocení toho období bude zcela lišit od hodnocení N. S. Michalkova, jehož klan pocházející od carského dvořana vyznamenaného možností starat se o carskou postel (nebo od jiného podobného dvorního nevolníka) v roce 1917 opravdu

¹ O politické vůli „elity“ se mluvit nedá, protože dokonce i pokud snad některý z „elitářů“ nějakou má, je zotročena anticivilizační ideou „dostali jsme se k moci, tak si to teď užijeme!“.

² O něm viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Jidášův hřích 20. sjezdu; Nastal čas o Stalinovi pohovořit...; Ford a Stalin: o tom, jak žít lidsky.

³ A dostalo se i pravňukům: naše země dosud žije ze setrvačnosti toho hnutí, které v ní vzniklo pod vedením J. V. Stalina.

⁴ Maršál Sovětského svazu A. M. Vasilevskij byl synem vesnického duchovního. V podmínkách, jaké v Rusku panovaly „do roku 1917“, by se vojevůdcem stát nemohl. Genetik akademik N. P. Dubinin byl bezprizorním dítětem. Maršál Sovětského svazu G. K. Žukov byl původem rolník stejně jako admirál N. G. Kuzněcov. Lidé jako oni, kteří se v sovětské éře stali opravdovými významnými osobnostmi, byli pouze nepatrnou statistickou částí lidí, kteří dokázali rozvinout svůj osobnostní potenciál v podmínkách osvobození prostých lidí z útlatku stavovsko-kastovního rodového zřízení Ruského impéria...

3. Proč se Rusko nestane „Amerikou“

přišel o možnost dál parazitovat, což se mu povedlo obnovit (a to jenom částečně) v průběhu reform z devadesátých let 20. století.

To nadšení pramenilo z toho, že ideje „komunismu“ byly vyhlášeny hlavní politikou Sovětského státu a začaly být do života uváděny ve všech sférách činnosti společnosti.

A úspěchy v rozvoji státu byly v té době uznány i nepřáteli komunismu a J. V. Stalina osobně, přesvědčenými přívrženci davo-„elitářství“ v jeho liberálně buržoazní verzi¹.

Zbigniew Brzezinski

«Za Stalina se Sovětský Svaz opravdu stal velmocenským průmyslovým státem. Opravdu došlo k odtoku obyvatelstva z vesnic. V plném rozsahu byl vybudován centralizovaný socialistický systém, a přitom měla sovětská ekonomika relativně vysoké tempo růstu. Podle oficiální sovětské statistiky se národní důchod v letech prvních pětiletok zvýšil čtyřikrát s ročním přírůstkem téměř 15%. To vyžadovalo přesun velkého počtu lidí - za třináct let se počet městského obyvatelstva zdvojnásobil. Od roku 1928 do roku 1940 roční výroba elektrické energie vystoupala z 5 miliard kilowat na 48,3 miliardy kilowat, výroba oceli ze 4,3 miliónů tun na 18,3 miliónů tun; roční výroba obráběcích strojů vzrostla ze dvou tisíc na 58 400; automobilů se místo 8 tisíc ročně začalo vyrábět 145 tisíc. V předvečer války průmysl tvořil 84,7% veškeré sovětské ekonomiky. I v případě, že jsou tato čísla oficiální statistiky zveličena, nemůže být popřena skutečnost, že sovětská ekonomika dosáhla velkých úspěchů.» (Z. Brzezinski - Velké fiasko. Zrození a smrt komunismu ve 20. století)

A proto Historie nedovolí pohřbit jeho dílo a nechat ho upadnout do zapomnění²... Jestliže se mnoho, tak velmi mnoho lidí nechce z Historie poučit, budou nemilosrdně a nelítostně potrestáni za svou neznalost a pošetilý vztah k jejím lekcím jako ke smyšlenkám³.

Tj. období „stalinismu“ je praktickým potvrzením toho, že je království Boží na Zemi jako idea civilizačního budování jedinou fungující koncepcí řízení na Rusi.

Všechno ostatní je úskočné svádění z cesty.

¹ Což je odlišuje od naší domácí liberálně proburžoazní a monarchisticko-nevolnické inteligence, která si reálnou Historii znát nepřeje, systematicky ji překrucuje a falšuje fakta, vyrábějící velké množství iluzorních mýtů o minulosti, pod jejichž vlivem žije a o pravdivosti kterých se neustále snaží přesvědčit celou společnost.

² Právě z tohoto důvodu musela „elita“ mimo záběr „upravovat“ výsledky projektu Jméno Ruska, kde měli lidé vybrat největší osobnost ruských dějin, který organizovala v roce 2008 televizní stanice Rossija, aby mohli popřít, že ho vyhrál J. V. Stalin: přiznat oficiálně tuto skutečnost by znamenalo ztratit svou „tvář“ před „tváří“ světové buržoazně-liberální „veřejnosti“.

³ Ještě jednou připomeneme, že naši domácí „elitáři“ musí být s ohledem na tuto tezi [pozn. překl. *Historie není učitelkou, ale vychovatelkou: ničemu nás neučí, pouze nás za neznalost učiva trestá, viz výrok V. O. Ključevského*] mnohem opatrnější a nezneužívat ji jako „píár“ jak to udělal D. A. Medvědčev 8. května 2009, neboť Historie nám již dala mnoho lekcí, nejen tu z 9. května 1945. Je možné dočkat se trestu i za hlouposti řečené v Londýnské škole ekonomiky a politických věd (viz vysvětlivka v části 1.2) v rámci dubnového setkání hlav států a vládních představitelů států „velké dvacítky“ v Londýně...

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

Obvykle se říká „vrstvený piroh“ (z listového těsta), ale piroh je něco zapečeného, kde se forma a obsah již před začátkem jeho konzumace nemění, jenže politika je proměnlivá, tekutá, a proto je „vrstvený koktejl“ v porovnání s „vrstveným pirohem“ přesnější metaforou ve vztahu k tomu, o čem bude řeč.

Vzhledem k tomu, že řeč půjde o politice v různých jejích projevech, je nutné především zajistit terminologickou přesnost:

- **Globální politika je činnost vyvíjená k dosahování cílů ve vztahu k veškerému lidstvu na planetě Zemi.** Svou podstatou se z větší části jedná o řízení spektra dlouhodobých tendencí, což v mnohých případech vylučuje shodu stávající politiky s dříve vytvořenými tendencemi, které se staly nepřijatelnými pro koncepci řízení.

Při formování globální politiky je samozřejmě možné Zemi přirovnat k „Velké šachovnici“, jako to udělal Z. Brzezinski v dříve zmíněné stejnojmenné knize, ale *na tuto „šachovnici“ bude nutné umístit všechny státy včetně toho vlastního.* Vzhledem k okolnosti, která je v minulé větě vyznačena kurzívou, je možné se do *globální politiky jako k druhu činnosti* zapojit na základě:

- bud' všelidskosti,
- nebo absolutní protilidskosti, což jsou i pozice zastávané pohlaváry biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha.
- **Vnější politika je činnost vyvíjená k dosahování cílů vládnoucí třídy státu za hranicemi jeho území a jurisdikce.**
- **Vnitřní politika je činností vyvíjená k dosahování cílů vládnoucí třídy státu na jeho území, v hranicích jeho jurisdikce.**

Vládnoucí třídy absolutní většiny státních útvarů v dějinách nebyly stejnorodé, takže různé jejich podskupiny mohly mít různé zájmy a různým způsobem rozdělovat svá úsilí mezi globální, vnější a vnitřní politiku, když do každé z nich vkládaly své chápání smyslu života. Z tohoto důvodu se nemusí globální, vnější a vnitřní politika jednoho a toho samého státu ve větší či v menší míře vzájemně shodovat, ale naopak se může vzájemně potlačovat¹.

Kromě toho vnímání procesů a problematiky, která se vztahuje na oblast globální politiky, vyžaduje od jednotlivce, aby měl dostatečně široký rozhled, měřítko i kulturu myšlení.

Pokud je nemá, tak:

- se mu zdá, že globální politika neexistuje, že se jedná o výmysl. Pro určitou část čtenářů je tedy vše o čem pojednává tato zpráva i tato její konkrétní část vyprávěním o tom, co v podstatě není. Ale podřízenost tomuto *předsudku, který byl zformován davo-„elitářskou“ kulturou cíleně*, je především jejich osobním problémem a neštěstím...
- nebo je přesvědčen, že existuje nějaké světové spiknutí, ale jeho představy o cílech a způsobech jeho realizace jsou nepřirozené.

Také je třeba chápat, že každá efektivní politika (včetně té globální) je založena na schématu řízení prediktor-korektor v jeho intelektuální modifikaci². Pokud je politika tvořena nějak jinak, prohraje s politikou uváděnou do života podle schématu prediktor-korektor v jeho intelektuální modifikaci.

V souladu s výše uvedeným přístupem je nutné si před rozebíráním *politiky z komplexního hlediska* jako souhrnu globální, vnější a vnitřní politiky, a dříve než začneme hovořit o stávající globální politice, připomenout něco z předhistorie, abychom mohli pochopit historicky utvářenou problematiku, na jejíž vyřešení může (nebo musí) být globální politika v současné době a v dohledné budoucnosti zaměřena.

¹ Jak to může vypadat v praxi bez vysoké politické vyumělkovanosti, je možné se dočíst v románu polského spisovatele Bolesława Prusa – Faraon (který spatřil světlo světa v roce 1895). V Rusku byl po roce 1991 vydán nejednou (recenze vnitřního prediktoru SSSR – soubor 960828rc-O_романе_Болезлава_Пруса-Фараон.doc v informační databázi KOB).

² Zdalipak to tuší ten „veliký a úžasný“ G. O. Pavlovskij, který stojí v čele fondu Efektivní politika? Soudě podle všeho ne.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

4.1. Všeobecná krize kapitalismu a pokus o její překonání na základě marxismu

Jak bylo uvedeno v části 3.3.1, USA vznikly v důsledku restartu biblického projektu, který se ve své předchozí verzi (feudalismu na základě rodového zřízení) dostal do slepé uličky. Tento restart vedl k rozvoji Západní (biblické) regionální civilizace na základě idejí buržoazního liberalismu. Přitom si, pokud použijeme současný počítačový slang, musíme uvědomit, že:

- buržoazní liberalismus USA je verzí „Professional edition“ („profesionální“);
- buržoazní liberalismus v evropských státech (s výjimkou Francie) je verzí „Home, light edition“, tj. „domácí, odlehčenou“, která není plně funkční díky tomu, že předhistorie společností evropských států nebyla „vynulována“ (jako to bylo cíleně uděláno při vytváření USA) a i nadále ovlivňuje aktuální politiku¹;
- a buržoazní liberalismus ve Francii je přechodnou verzí mezi „profesionální“ a „odlehčenou“ verzí, která je částečně „experimentální“.

Vzhledem k tomu, že v chápání světa biblickou kulturou „je nejlepší nepřítelem dobrého“², je liberálně buržoazní Evropa díky **systemovým principům, na kterých byla vybudována její kultura a subkultury řízení ve všech sférách života společnosti**, odsouzena s USA prohrát³. Aby Evropa mohla vyhrát, tedy uchovat si a rozvinout svou svébytnost a kulturní osobitost svých národů, — musel by se „v ní vyměnit celý systém“⁴: tj. musela by se dostat zpod nadvlády pohlavárů biblického projektu a dostat zpod jejich nadvlády kulturu...

Restart biblického projektu, rozvoj biblické regionální civilizace a její agresivní expanze do ostatních regionů planety na základě idejí buržoazního liberalismu opravdu vyřešily ty problémy, které byly neřešitelné v jeho předchozí verzi (ve feudalismu na základě rodového zřízení). Avšak rozvoj a rozšíření kultury na základě idejí buržoazního liberalismu biblické civilizace za její hranice způsobily nové problémy, které se ve stavovsko-kastovní organizaci života národních a mnohonárodnostních společností států minulých epoch nevyskytovaly.

Jednou z osobitostí stavovsko-kastovní organizace společnosti je existence norem předepisujících způsob života představitelů různých společenských stavů, a to včetně oblasti spotřeby: monarcha má s ohledem na spotřebu vyšší práva než všichni ostatní, urozená aristokracie je má zase vyšší než kupci, řemeslníci, zemědělci apod.

Nejznámější příklady takového druhu: jeseterovité ryby (v minulosti nebyly pouze v ruských řekách) byly v Anglii vlastnictvím krále, a každý kdo chytil jesetera, ho byl povinen bez náhrady odevzdat králi, neboť sníst ho v rodině nebo s přáteli bylo — zločinem; Robin Hood pytláčil v Sherwoodském lese a lovil tam „královské“ jeleny, které prostý člověk neměl právo lovit ani v případě, že mu rodina umírala hladem; v Ruském impériu kupec třetí gildy neměl právo na tak honosný kočár se spřežením a dům, na jaké měl právo kupec první gildy; kupec třetí gildy neměl právo zabývat se těmi druhy podnikání, na které měli vyhrazeno právo kupci z vyšších gild; nevolnický rolník mohl sice začít s nějakým průmyslovým podnikáním, ale v případě úspěchu musel takový nevolník-kapitalista platit svému milostpánovi miliónové poddanské dávky, a i když měl příjmy větší než valná většina šlechty, byl vůči jakémukoliv šlechtici v postavení *téměř bezprávného* nevolníka a jeho šance na vykoupení se i s rodinou byla dokonce menší, než u většiny „středních rolníků“, neboť pro parazita-milostpána byly jeho každoroční velké poddanské dávky výhodnější než

¹ Přitom nejvíce „domáckou“ („Home“) verzí je ta německá. Tato její největší „domáckost“ také v minulosti vytvořila předpoklady k tomu, že se právě ona stala nejhodnější půdou pro vypěstování nacismu – provokace globálního měřítka a svého druhu *profylaktického* „očkování“ proti pokusům čelit realizaci biblického projektu v budoucnosti: po tomto profylaktickém „očkování“ můžou pohlaváři biblického projektu a jejich periférie jakékoliv zkoumání skutečné role židovstva a zednářství v politice — aniž by se museli zabývat podstatou názorů svých politických protivníků — kvalifikovat jako projev recidivy nacismu, a to tím spíše, jestliže budou do prostředí oponentů infiltrováni nacisté.

² Ve skutečnosti je agresorem ve vztahu k nejlepšímu odkaz minulosti, který je v porovnání s ním nedokonalý.

³ Například přestože bylo od 1. ledna 2002 zavedeno hotovostní „euro“ (bezhotovostní bylo zavedeno od 1. ledna 1999), byla Evropa stejně vtážena do světové finančně-ekonomické krize, která více než USA postihla ostatní státy, přestože to byla právě finanční politika USA, která k ní vedla. S využitím této krize se teď USA pokoušejí řešit některé své vnější politické úkoly včetně oslabení Evropské unie.

⁴ Anekdota ze sovětských časů:

Topenář sedí ve vězení společně s disidenty odsouzenými z politických důvodů, kteří se ho ptají: A za co jsi tu ty? “

Topenář: „Zavolali mě do kadeřnictví, kde jim prasklo topení. Já se na to podíval a řekl, že bude nutné vyměnit celý systém. No a tak jsem tady... “

jednorázové výkupné; přístup ke vzdělání a především k vysokoškolskému odbornému (a samozřejmě následně i k provozování oborné činnosti) byl také podmíněn stavovským původem apod. Pro židovskou diasporu, aby se židé nemohli asimilovat a dále plnili své funkce v biblickém projektu, také platila ve většině stavovsko-kastovních společností předkapitalistické epochy určitá právní omezení¹.

Příklady tohoto druhu bylo ve všech historicky známých stavovsko-kastovních systémech plno, i když ta omezení byla pro každý z nich specifická. Nicméně pokud se z pozic teorie řízení podíváme na stavovsko-kastovní omezení takových práv jako je provozování té či oné činnosti či užívání přírodních a sociálních statků, můžeme přijít k následujícím závěrům:

- přímé zákazy spotřeby nejen bezprostředně omezovaly spotřebu, ale vylučovaly i možnost odbytu produkce mimo stavovsko-kastovní omezení, čímž zprostředkovaně brzdily rozvoj *systému společenské výroby*², mezinárodní obchod i kulturní výměnu;
- v důsledku toho stavovsko-kastovní systém zajišťoval:
 - jestliže ne přímo neměnnost struktury statistiky profesionalismu a zaměstnanosti členů společnosti, tak její pomalou změnu (ve vztahu k rychlosti střídání lidských pokolení), což bylo jedním z faktorů udržování politické a finančně-ekonomické stability a *řiditelnosti*³ *sociálních systémů*;
 - omezenou úroveň sociálního tlaku na životní prostředí, což ve většině případů zajišťovalo stabilitu biocenózy a jejich regenerační schopnost v průběhu života společnosti v návaznosti jejích lidských pokolení⁴.

Rozvoj kultury na základě idejí buržoazního liberalismu odstranil prakticky všechna výše vyjmenovaná omezení, což způsobilo pohlavárům globální politiky na základě biblického projektu velké množství problémů.

Odstranění těchto omezení umožnilo, aby se ve všech sférách života společnosti začala projevat různorodá individuální iniciativa. Tento jev, který se stal masovým — sociálně-živelním, vedl k „první průmyslové revoluci“ a k následnému — *v nedávné historické minulosti neustále se zrychlujícímu*⁵ — *technicko-technologickému a organizačnímu pokroku*.

- Hlavním sociálním následkem tohoto procesu se stala nepředvídatelná změna spektra nabídky produkce a struktury profesionalismu žádaného společenskou výrobou, takže díky tomu najednou přestala *historicky vytvořená struktura profesionalismu získaná společností v minulosti* odpovídat struktuře profesionalismu žádaného systémem výroby na základě společenské dělby profesionální práce⁶.

Jenže zároveň vztah davo-„elitářství“ ke vzdělání lidí v aspektu osvojení individuálního poznávacího a tvůrčího potenciálu vylučoval možnost rychlého osvojení jiných profesí a možnost získání zaměstnání v jiných sférách činnosti, což se stalo faktorem brzdícím rozvoj výrobních sil.

¹ Pokud vyhodnotíme takové skutečnosti jako projevy „antisemitismu“, budou zdrojem „antisemitismu“ přímo samotné židovské špičky pracující pro pohlaváry biblického projektu. Jinou věcí je, že vysvětlení zákazů bylo samotným židům a jejich sociálnímu okolí podáno tak, aby tento důvod zůstal utajen a nevedl k otázkám o účelnosti podobných omezení.

² Zdokonalování a vznik nových druhů produkce, rozvoj technologií, organizace výroby a odbytu.

³ Řiditelnost je vlastnost objektu řízení, o kterou se řídicí subjekt při svém řízení opírá.

⁴ Biocenózo-ekologické katastrofy, které si lidé sami na své hlavy přivolávají, se v epoše stavovsko-kastovních společností také stávaly, ale jednalo se o epizodické události, které nebyly životní normou.

⁵ Ke konci 20. století se rychlost vědecko-technického pokroku dostala těsně k hranici podmíněné výkonem lidské psychiky při zpracování informací.

⁶ Jeden z prvních projevů této věci. Vynálezce prvního vícevřetenového spřádacího stroje (James Hargreaves takzvané Spinning Jenny) byl chudý přadláč a po jeho masovém zavedení do výroby byl nucen z Anglie utéci před hněvem ostatních přadláčů, kteří díky jeho vynálezu přišli o práci a o svůj kousek chleba. I když on se jen snažil, aby svým vynálezem usnadnil svým kolegům život a pomohl jim vydělat si. Sám také nezbohatl, neboť si nemohl zajistit monopol na využití svého vynálezu.

Mechanismus katastrofy zaměstnanosti, ke které došlo v tomto odvětví díky dobrým úmyslům vynálezce, je jednoduchý:

- na jedné straně kapacita trhu daného odvětví omezená platební schopností (další omezovací úrovní je objem spotřeby společnosti jako takové);
- na druhé straně několikanásobný růst produktivity práce v odvětví;
- pokud není možné zvýšit odbyt, není profesionalismus většiny bývalých přadláčů potřebný;
- s nadodvětvovými prostředky řízení, které by řídily kupní sílu obyvatelstva, odbyt produkce, rekvalifikaci a vytváření nových pracovních míst pro uvolněné pracovní zdroje, ideje buržoazního liberalismu nepočítají, a proto příslušné veřejné instituce neexistují.

Na otázku: *A měly by takové instituce ve společnosti existovat?*

- Moudří lidé odpovídají: *Ano*.
- Buržoazní liberálové odpovídají: *Ne – každý musí projevit svou iniciativu sám*.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

Kromě toho v podmínkách, kdy nejsou cenotvorba ani trhy produktů a profesionalismu státem regulovány, dochází k rozvrstvení společnosti na bohaté a chudé s tak obrovským rozmezím bohatství a chudoby, jaké nebylo v podmínkách stavovsko-kastovního zřízení možné.¹ Důvodem je skutečnost, že je společnosti vnucován princip „každý sám za sebe“, což vede k tomu, že otázka rozvoje „sociálky“ a jejího legislativního zajištění není vůbec na pořadu dne, neboť by to znamenalo další zátěž pro byznys a zhoršení ukazatelů konkurenceschopnosti podniků v porovnání s těmi, které by žádnými sociálními ani ekologickými závazky v přímé či zprostředkované podobě vázány nebyly.

V důsledku pak koncentrovanost bídy v průmyslových čtvrtích a továrních ubytovnách pro dělníky vedla k prudkému růstu nemocnosti obyvatelstva, vyšší dětské úmrtnosti a k celkovému snížení zdravotní úrovně obyvatelstva.

To vše dohromady vedlo k růstu vnitřního napětí ve společnosti (k vyostření třídních rozporů – pokud použijeme marxistickou terminologii).

- Kromě toho rozvoj výroby na základě idejí buržoazního liberalismu prakticky ihned vedl k prvním biosféricko-ekologickým potížím.

Málokterá výroba se obejde bez vody, ale etický přístup buržoazního liberalismu od začátku vylučoval takové organizování výroby a využívání technologií, aby voda byla používána na základě uzavřených cyklů, takže se kdysi čisté řeky (napřed malé a po několika staletích i velké²) proměnily v páchnoucí „stoky“, a ke konci 20. století začaly být i některé mořské a oceánské vodní plochy pokryty plovoucím technogenním odpadem a jejich voda přestala být vhodná pro život původních biocenóz.

Následně se k problémům s vodou v průmyslových oblastech přidaly problémy se znečištěním vzduchu³ a půd, jak se postupně do výroby začaly masově zavádět chemické procesy a díky přechodu k technogenním druhům energie a zvýšení celkového objemu průmyslových i domácích odpadů⁴.

Co se týče sociálních problémů, které vznikly díky buržoaznímu liberalismu, tak pohlavárům biblického projektu vadily nikoliv proto, že se velkému množství lidí vedlo bezútěšně zle⁵, ale proto, že růst vnitřního napětí ve společnosti zhoršil parametry říditelnosti sociálních systémů, a že se v případě vzniku masových nepokojů (národních nepokojů a tím spíše déle trvajících) snižovala efektivita systému, což mohlo vést ke ztrátě zdrojů na politické projekty realizované za hranicemi společnosti, kterou nepokoje postihly. Jinými slovy: i když mohou být sociální chaos, povstání a revoluce prvky politických scénářů, nesmí společnosti do takovéhoto stavu upadat samovolně, neřízeně, bez povolení ze strany pohlavárů biblického projektu.

Tj. všeobecná krize kapitalismu není propagandistickým výmyslem marxistů, ale skutečně surovou životní realitou.

¹ Ve „Velikobratrání“ to došlo až k politice genocidy ve vztahu k vlastnímu obyvatelstvu. Za potulku byl trest oběšením, i když těmi tuláky byli lidé, kteří v důsledku změny spektra výroby a struktury žádaného profesionalismu jednoduše přišli o prostředky k živobytí, za což nikdo z nich osobní vinu nenesl. Dokonce se objevilo přísloví „ovce snědly lidi“, což byla narážka na skutečnost, že růst počtu ovcí (jejichž srst je surovinou pro textilní průmysl) vedl k tomu, že se z obdělávané půdy začaly tvořit pastviny, takže velké množství lidí přišlo o prostředky k živobytí, což tak či onak vedlo k jejich smrti.

Ze střílení do demonstrací dělníků si ve většině vyspělých států před rokem 1917 „nedělali hlavu“, vždyť i 1. květen se jako Den celosvětové solidarity pracujících začal slavit na památku rozehnaní dělnické demonstrace v Chicagu, kde přítom zahynulo 6 lidí.

² V šedesátých letech 20. století tiskem jako kuriozita probleskla zpráva, že se jakýsi novinář z NSR pokusil „vodou“ z Rýna vyvolat fotografický film. I v případě, že by tato skutečnost byla vymyšlená nebo zfabrikovaná, je to pádná metafora, které mnozí jako realitu uvěřili, když se na vodu v té řece podívali.

³ Ještě v sovětských dobách se školní učebnice obecné biologie s odvoláním na Charlese Darwina zmiňovala, že v Anglii některé populace motýlů změnily svou barvu, aby se opět staly neviditelnými na pozadí stromů, které díky znečištění průmyslovými emisemi přišly o svou přirozenou přírodní barvu, což svědčí o citelně silném znečištění životního prostředí k polovině 19. století.

⁴ Na začátku se většina průmyslových podniků stavěla u řek, které se přehrazovaly a vodní kola (analogická mlýnským) uváděla do pohybu průmyslová zařízení. Až do dnešních časů se v mnohých městech a vesnicích, které vznikly v epoše nástupu průmyslu, uchovaly přehrady, které dříve energii zásobovaly fabriky. Tak například hlavním krajinným prvkem na předměstí Sankt Petěrburgu v Kolpinu je vodní přehrada s nádrží na řece Ižoře, podle které se jmenuje Ižorský závod. V Polotňaném závodě na usedlosti Gončarovových se také uchovala přehrada a vodní nádrž jejich závodu na řece Suchodrev. Takových památek z epochy první industrializace se v různých částech Ruska dá objevit celkem hodně.

Energetická zařízení využívající energii z uhlí a uhlovodíků se masově začala stavět od poloviny 19. století. Vedlo to k nárůstu objemu emisí do atmosféry, různorodých z hlediska jejich fyzického a chemického složení a tento problém se až do dnešních dnů neustále jenom prohlubuje.

⁵ Jak ukázala zkušenost z Velké Británie s ohrazováním nových pastvin a vražděním tuláků, je likvidace „přebytečných“ otroků pro pohlaváry projektu otázkou pouze technickou, není to pro ně problém mravně-etického charakteru.

My o ní píšeme teď, když „rozkvetla v plné své kráse“ a tak či onak „postihla“ prakticky každého obyvatele, jestliže ne celé planety, tak těch států, které jsou více či méně civilizované z hlediska technosféry, kterou zrodila biblická civilizace pod nadvládou idejí buržoazního liberalismu a politické praxe na jejich základě. Píšeme o ní ohlížejíce se okolo sebe a připomínajíce si historická fakta minulosti.

Vzhledem k tomu, že mnozí mají ke světu vztah ve stylu „*dokud hrom nezahřmí, mužik se nepokřičuje*“, a jsou přesvědčeni o tom, že jsou všichni ostatní lidé stejní jako oni, tak jim na mysl ani nepřijde, že by někdo v daleké minulosti:

- mohl vidět první negativní plody buržoazního liberalismu;
 - a když je uviděl, mohl začít vyhodnocovat perspektivy a přemýšlet o tom, jak odstranit ty problémy vytvářené kapitalismem *jako způsobem hospodaření na základě soukromého vlastnictví, osvobozeného od jakékoliv sociální odpovědnosti za osudy jiných lidí a stav životního prostředí*;
 - a navíc byl schopen monitorovat „veřejné mínění“ a přemýšlet, do jakých politických projektů je možné zapojit jaké iniciativní myslitele, nebo jak vychovat pro takovýto druh projektů své autoritativnější myslitele; nebo jaké politické projekty je na základě jejich idejí možné rozvinout.
- Nicméně navzdory názorům lidí, kteří o budoucnosti nepřemýšlejí:

Veškerá skutečná politika se dělá podle řídicího schématu prediktor-korektor; jakákoliv politika, která není postavena na tomto schématu, *nezávisle na záměrech jejích přívrženců*, je odedávna začleňována jinými politiky *do plné funkce řízení podle tohoto schématu*, která obsluhuje její fungování a *vede ji k výsledkům naprogramovaným nositeli konceptuální moci*.

A v souladu s tímto obecně metodologickým přístupem k politice se ještě v první polovině 19. století pohlaváři biblického projektu pokusili zareagovat na všeobecnou krizi kapitalismu a zbavit se problémů, které vytváří buržoazní liberalismus. Právě *v rámci pokusu vyřešit problémy všeobecné krize kapitalismu podle plné funkce řízení* musí být posuzovány spisy socialistů-utopistů z konce 18. a začátku 19. století i jejich sociální experimenty: byla to reakce „iniciativních jedinců“, kterou pohlaváři biblického projektu nepřehlédli.

A konkrétně Robert Owen (1771 - 1858) v prvním desetiletí 19. století vypracoval plán na vylepšení života průmyslových dělníků a pokusil se jej realizovat v továrně na spřádání bavlny v New Lanarku (ve Skotsku), kterou vedl od roku 1800. Dále v roce 1817 vypracoval program radikální přeměny společnosti cestou vytvoření „osad pospolitosti a spolupráce“, kde by nebyl soukromý majetek, třídy lidí vykořisťující jiné lidi, rozpory mezi „intelektuální“ a „fyzickou“ prací a další jiné antagonismy. Komunistické osady v USA a Velké Británii založené R. Owenem však nebyly úspěšné. Nicméně *«učení Owena, nehledě na jeho utopistický charakter sehrálo značnou roli v osvětě anglických dělníků a odrazilo se i na formování socialistických myšlenek za hranicemi Velké Británie.»*¹ (Sovětský encyklopedický slovník, Moskva, Sovětská encyklopedie, 1987, str. 952).

Pokud ve svém rozboru celkově pomíneme mravní a psychologické aspekty, tak je budování socialismu v podmínkách kapitalistického obklíčení omezováno účinkem makroekonomických faktorů. Při technologiích fungujících ve společnosti může být komunita v ekonomické výměně s jinými ekonomickými subjekty rentabilní a zajišťovat tak svým účastníkům určitou ekonomickou úroveň jejich života, která ale nebude o moc lepší, než jakou dokáže zajistit najatému personálu mimo komunitu kapitalismus na základě soukromého vlastnictví výrobních prostředků. Příčina tkví v tom, že vyšší řídicí pracovníci, kteří v podmínkách kapitalismu mají příjmy několikanásobně převyšující příjmy nositelů sériových profesí, tvoří celkem nepatrný podíl obyvatelstva, takže pokud v komunitě její vyšší řídicí pracovníci žijí jako všichni ostatní obyčejní členové komunity, tak přerozdělení jejich nerealizovaných monopolně vysokých příjmů top-manažerů mezi členy komunity sice bezesporu zvýší jejich příjmy v porovnání se stejnými pracovníky v soukromých kapitalistických podnicích, ale tato úroveň příjmů nemusí být dostatečná k tomu, aby všem členům komunity zajistila lidsky důstojné životní a pracovní podmínky, jestliže v okolní kapitalistické společnosti kapitál vyplácí personálu životní minimum, zajišťující mu pouze fyziologické přežití a sotva vystačující na reprodukci obyvatelstva².

¹ Tato fráze chybí v elektronické verzi Velkého encyklopedického slovníku z roku 2000 na CD. Je možné, že po roce 1991 redaktoři Slovníku nechtěli „vypadat jako někdo, kdo uznává socialistickou ideologii“, ale objektivně její odstranění přispívá k tomu, aby se zbytečně nepřitahovala pozornost k procesu globalizace a globální politiky.

² «Před o něco více než sto lety Amerika vůbec nebyla zemí „amerického snu“. V roce 1880 byly průměrné životní náklady 720 dolarů na rok a roční průměrná výplata průmyslových dělníků byla okolo 300 dolarů. Průměrný pracovní den trval 11-12 hodin a nezřídka i 15. Každé šesté dítě pracovalo v průmyslu a za stejnou práci dostávalo poloviční výplatu dospělého. Žádnou ochranu práce nikdo neznal. Všechny tyto údaje jsou převzaty ze zprávy Úřadu pracovní statistiky předložené kongresu USA. Na konci této zprávy je v závěru napsáno: „Lidé musí umírat, aby průmysl mohl prosperovat.“» (<http://www.prazdnuem.ru/holidays/1may/chicago.phtml>).

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

To znamená, že aby taková komunita byla úspěšná v konkurenčním boji se soukromými kapitalistickými podniky, musí je od začátku řádově převyšovat svou souhrnnou produktivitou práce, nebo v co nejkratších termínech této kvality dosáhnout. V absolutní většině případů toho není možné dosáhnout pouze dokonalejší organizací výroby, ale vyžaduje to již „dnes“ pracovat na základě technologií „zítřka“ a „pozítřka“, nemluvě o tom, že přechod konkurentů na stejné technologie a organizaci práce je prakticky okamžitě o podobné konkurenční výhody připraví, pokud by se nějakým zázrakem v určitém časovém období vůbec něco takového uskutečnilo. Kromě toho je třeba pamatovat i na omezenou kapacitu trhů, kde komunita realizuje své vyrobené produkty.

To znamená, že:

Komunita musí od začátku tvořit *makroekonomický systém*, který je prakticky plně soběstačný v aspektu výroby a spotřeby produkce. To znamená, že výměna zboží s hospodářskými systémy, které jsou ve vztahu k ní vnější, nebo neexistence takové výměny pro ni nesmí být určujícím faktorem.

Ale jak bylo zmíněno výše: „*Sad roste sám: sadař se o něj pouze stará – pleje ho, sází nové stromy, roubuje je, zalévá, hnojí apod.*“

V životě společnosti nemůže být ani jeden jev vytvořen z ničeho, a potom „vytažen za uši“ do potřebné podoby, ale možnosti, které se otevírají, mohou být přeměněny ve fungující tendence, tendence mohou být přetvořeny v jevy a jevy generované společností mohou být převzaty pod řízení — různorodé ve svých cílech a prostředcích — aby potom na tomto základě život společnosti získal určitou účelnost – řízené směřování.

To znamená, že si někdo z experimentu R. Owena a jemu podobných vyvodil důležité závěry obsahově v mnohém analogické těm následujícím, i když byly vyjádřeny jinými slovy nebo náznaky:

- Všichni dělníci a prostý lid si přejí sociální zajištění a sociální ochranu, a pokud je jim to dopřáno, tak:
 - se sociální napětí sníží,
 - systém bude zaručeně říditelnější,
 - a jeho účinnost ve vztahu k řešení úkolů globální politiky se zvýší hlavně díky růstu kvality obyvatelstva, neboť liberální buržousti jednoduše promrhávají lidský potenciál místo toho, aby ho nechali se realizovat (což ilustruje výše uvedená vysvětlivka o postavení dělníků v USA v osmdesátých letech 19. století: lidé musí umírat, aby průmysl mohl prosperovat).
- Liberální buržousti jsou nepoučitelní. Každý z nich jednotlivě ve vleku své chamtivosti, a pod tlakem konkurentů a konjunktury trhu (což je také svého druhu neexistence sociální ochrany a zajištění, ale ve vztahu k podnikatelům) není schopen sám zajistit ve svém podniku pracujícím takové *pracovní a životní podmínky, které by nevyvolávaly jejich naštvanost.*

Ale na to, aby změnili zákonodárství ve finanční a ekonomické oblasti takovým způsobem, aby ekonomika sloužila lidem a ne lidi financím, ani tehdy ani teď v USA neměli a nemají znalosti ani politickou vůli.

- Buržoazní stát slouží chamtivosti každého z množiny takových liberálních idiotů¹ a není schopen:
 - omezit jejich chamtivost a konkurenční tlak tak, aby vytvořil systém sociálního zajištění jak pro prosté lidi, tak i pro podnikatele;
 - zkrotit závod ve spotřebě, ve kterém jsou zbytečně ničeny přírodní a sociální zdroje i životní prostředí;
 - a proto bude buržoazní stát i v budoucnosti pouze prohlubovat problém všeobecné krize kapitalismu.
- Proto:
 - musí být buržousti zničeni jako třída;
 - systém musí být postaven tak, aby v něm nebyl možný vznik nových pokolení buržoustů;
 - komunita musí být od začátku makroekonomickým systémem, který bude co možná nejvíce soběstačným v aspektu výroby a spotřeby.
- Nadvláda nad systémem musí zůstat i nadále v našich rukou a „členové komunity“, kteří jsou stejní idioti jako buržousti, se musí těšit iluzi, že jsou v komunitě i sami sobě svými vlastními pány.
Na uplatnění těchto závěrů a požadavků v politice byl od samého začátku zaměřen marxismus.

Marxismus je 39 dílů sebraných spisů Karla Marxe a Fridricha (Bedřicha) Engelse (2. vydání), doplňkové díly (40. až 49.), které byly vydány několik let po vydání těch prvních, a díla pokračovatelů díla K. Marxe počínaje „renegátem Kautským“ a konče „židáčkem Trockým“, pokud budeme zastávat pozice „jediného věrného pokračovatele“ V. I. Lenina, jehož samotné dílo tvoří 55 dílů (5. vydání). Pokud budeme zastávat pozice jiných „jediných věrných pokračovatelů“, tak bude objem dávky knih stejně takový, že ho reálně nikdo kromě historiků specializujících se na marxismus nepřečte². Proto nezbývá než krátce popsat marxismus vlastními slovy.

Vyhlašovanými cíli marxistického projektu bylo vybudování beztřídní společnosti, a v první etapě společnosti, ve které nebudou vykořisťovatelské třídy. Přejít k takové společnosti byl — díky nepoučitelnosti buržoustů — od začátku naplánován prostřednictvím revoluce, která zlikviduje právo na soukromé vlastnictví výrobních prostředků, takže majetek přejde do společenského vlastnictví a představitelem společnosti jako vlastníka ve věci nakládání výrobními prostředky se stane stát realizující princip „diktatury proletariátu“, který následně „zanikne“ a bude nahrazen jakousi společenskou samosprávou,

¹ V knize Zápisky četníka, kde generál A. Spiridovič vzpomíná na postupné směřování Ruského impéria ke katastrofě roku 1917 (Moskva, Proletář, 1930, dotisk z roku 1991), píše:

«Dělnické nepokoje a stávky v letech 1895 - 1896 postavily vládu před nutnost vyřešit dělnickou otázku. Ministerstvo vnitra, které si uvědomovalo celou státnickou závažnost této otázky, a které také mělo zájem na jejím vyřešení z hlediska udržování veřejného pořádku v zemi, jako první v té době nastoupilo správnou cestu jeho řešení zákonodárným způsobem.

Zdáleka jiný přístup k dělnické otázce zaujalo ministerstvo financí a jeho tovární inspekce v čele s Wittem, který měl celou tu věc tenkrát ve své kompetenci. Witte si žárlivě střežil celou oblast, která mu byla podřízena, ale svou péči věnoval pouze kapitalistům a nezajímal se řádně o pracující a jejich potřeby. Když byl potom v důsledku stávek a na základě nejvyššího příkazu shora založen při departmentu obchodu a manufaktur Výbor pro vypracování návrhu zákona o normování pracovní doby v továrním průmyslu, tak se v jeho práci rozdílný pohled dvou ministerstev projevil v plné míře.

Na zasedáních výboru tenkrát nevystoupili na ochranu zájmů dělnické třídy úředníci ministerstva v čele s Wittem a předsedou Kovalevským, což by bylo zcela přirozené, ale představitelé ministerstva vnitra: zástupce ředitele policejního departmentu Semjakin a hospodářského departmentu S. Ščeglovitov.

Téměř o všechny body museli zástupci ministerstva vnitra svést boj s Kovalevským a dalšími úředníky ministerstva financí, kteří hájili zájmy fabrikantů. (...)

Jako výsledek tehdejší práce se objevil 2. června 1897 zákon, jehož výklad, který napsal opět v neprospěch dělníků, potom Witte ve své směrnicí postoupil úředníkům tovární inspekce a nechal rozeslat oběžníky.

Přitom se právě v té době dělnické hnutí nacházelo na rozcestí a na vládě do značné míry záviselo, aby mu dala jiný směr. Dělníci byli tou silou, za kterou se žízňavě táhly revoluční organizace a obzvláště ty sociál-demokratické. Sociál-demokraté se již tenkrát snažili ovládnout proletariát a nasměrovat ho nejen k boji se stávajícím politickým zřízením, ale i proti celému sociálnímu způsobu života. Sociální revoluce a diktatura proletariátu již byly vyhlášeny konečným cílem boje. Samozřejmě, že se to vše zdálo být fantazírováním... Jenže bohužel!» (str. 96, 97).

Tady je ovšem třeba zmínit, že S. Ju. Witte byl aktivní zednář, a proto nemusel sabotovat politiku nasměrovanou na vyřešení třídních rozporů v impériu mírovou cestou kvůli své hlouposti, ale ze zlého úmyslu, a na hloupého si přitom pouze hrát (jako v předvečer 9. prosince 1905, jak je vidět z jeho vzpomínek). A žádný Bismarck, který by řešení dělnické otázky podřídil své vůli, se v Rusku nenašel...

² Pro odstranění negramotnosti ve vztahu k marxismu je možné doporučit knihy:

- Anti-Dühring od Fridricha (Bedřicha) Engelse a
- Stát a revoluce od V. I. Lenina, kterou napsal, když se v létě a na podzim roku 1917 ukrýval v Razlivu před policií na základě obvinění, že je německým špiónem a dělá politiku za německé peníze na příkaz z Berlína (jak tvrdí někteří historici, byl spoluautorem této jeho knihy G. E. Zinovjev (*jehož pravé příjmení bylo Apfelbaum*) popravený v roce 1937 za vedení trockisticko-zinovjevské opozice).

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

kteř se budou účastnit prakticky všichni, což mělo zaručit všem svobodný rozvoj a svobodný život na základě toho, že se práce pro blaho společnosti stane první životní potřebou lidí. A potom na základě růstu výrobních sil společnosti měl být realizován princip „každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb“. Co se týče ekonomiky, tak v první etapě měly zůstat zbožně-peněžní vztahy zachovány s ohledem na stát, zastupující společnost jako vlastník výrobních prostředků a produkce na straně jedné a občanů jako spotřebitelů této produkce na straně druhé; peněžní vztahy mezi občany neměly hrát nějakou podstatnější roli, neboť peníze se v podmínkách socialistické organizace života nemohly stát soukromým kapitálem. A až výrobní vztahy dosáhnou svého plného rozvoje, tak se s počátkem realizace principu „každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb“ odstraní i zbožně-peněžní vztahy.

Prvním pokusem realizovat tento projekt byla revoluce v roce 1848¹, která se tak či onak projevila ve většině evropských států, ale nejvíce zasáhla Francii, kde po ní dynastie Bourbonů, která se opět dostala na trůn po porážce Napoleona v bitvě u Waterloo v roce 1815, s konečnou platností definitivně skončila. Tehdy se však dovést revoluci do stádia počátku realizace marxistického projektu nepovedlo: revoluce skončila ustavením buržoazní republiky, která se rychle změnila v říši v čele s Napoleonovým synovcem, který byl původně zvolen prezidentem.

Druhým pokusem realizovat tento projekt byla revoluce ve Francii v době Prusko-francouzské války, která ve známost vešla takovými událostmi jako Pařížská a Lyonská komuna.²

Tyto dva pokusy se ukázaly být dostatečnými, aby se určitá část buržoustů zamyslela nad perspektivami revoluce pod prapory marxismu a jejich následcích „pro ně samé, milované“ a začala se zabývat problematikou vybudování systému sociálního zajištění pro prostý lid.

Je třeba přiznat, že:

- nejučenlivějším se ukázal být zakladatel a první kancléř Německé říše vévoda Otto von Bismarck-Schönhausen (čímž na sebe přivolal nenávisť revolucionářů, kteří přicházeli o sociální základnu), díky kterému byly v roce 1914 v Německu třídní rozpory v mnohém zmírněny, a stát získal velký potenciál rozvoje, který političtí nástupci Bismarcka neschopně promrhali v první světové válce 20. století, jejíž následky Německo nepřekonal až do dnešní doby;
- nejnepoučitelnější se ukázala být „elita“ Ruského impéria, která vyostřovala sociální napětí po celou dobu vládnutí třech posledních carů³, což také vytvořilo předpoklady k revolucím na začátku 20. století.

Skutečnost, že se *pod vlivem Pařížské komuny* objevily u určité části buržoustů a proburžoazní inteligence sklony přece jen se nechat poučit, vedl v marxismu ke vzniku proudu, který dostal název „revizionismus“, a jehož podstatou bylo odmítnutí revolučního přechodu ke komunismu, ke kterému se mělo dojít cestou reformem. Z tohoto marxistického proudu vyrostla dnešní moderní sociál-demokracie – Socialistická internacionála, svým *světovým vlivem* jedna z nemálo důležitých transnacionálních politických organizací.

I když se v té historické době marxistická ideologie ještě nedokázala uplatnit jako státní ideologie v žádném státě světa, takže mluvit o konvergenci dvou systémů (kapitalismu a socialismu) bylo předčasné, byl svou podstatou „revizionismus“ v marxismu nejranější verzí teorie konvergence.

A prakticky se pseudokomunismus marxismu od dob Pařížské komuny stal nástrojem při uplatňování globální politiky napřed v rukou „Velikobratránie“, a potom i USA: oba státy a velké bankovní domy působící na jejich území podporovaly marxistické a další revoluční strany v konkurenčních státech, i když vláda v nich samotných byla realizována na základě idejí buržoazního liberalismu. Židovské bankovní domy hrály ve věci

¹ Tehdy, v roce 1848 byl zveřejněn Manifest komunistické strany napsaný K. Marxem a F. Engelsem, který začíná slovy:

„Evropou obchází strašidlo – strašidlo komunismu. Ke svaté štvanci na toto strašidlo se spojily všechny mocnosti staré Evropy – papež i car, Metternich i Guizot, francouzští radikálové i němečtí policajti.

Kde je opoziční strana, která by nebyla svými vládnoucími odpůrci vykřičena jako komunistická? Kde je opoziční strana, která by opět potupnou výtku komunismu nevmetla ve tvář jak pokrokovějším opozičníkům, tak i svým reakčním odpůrcům?

Z této zkušenosti vyplývá dvojí.

Komunismus je již uznáván všemi evropskými mocnostmi za moc.

Je svrchovaný čas, aby komunisté otevřeně před celým světem vyložili své názory, své cíle a své snahy a proti báhorkám o strašidle komunismu postavili manifest strany samé.

Proto se v Londýně shromáždili komunisté nejrůznějších národností a sepsali tento manifest, jenž uveřejní v jazyku anglickém, francouzském, německém, italském, vlámském a dánském.»

(<http://www.marxists.org/russkij/marx/1848/manifesto.htm>).

² Přibližně od té doby ÚV pseudosocialistické větve zednářství funguje z větší části z francouzského území.

³ Anekdota z dob počátku brežněvovské éry hlásala, že N. S. Chruščov za dobu svého vládnutí:

- stačil udělit titul Hrdiny Sovětského svazu egyptskému prezidentovi Gamálui Abd an-Násirovi, což vyvolalo v SSSR nelibost, přestože si Násira jako politika vážili;
- ale neuspěl udělit titul Hrdiny Sovětského svazu (posmrtně) caru Mikuláši II. za vytvoření revoluční situace ve státě.

financování revolucí v konkurenčních státech (Rusko, Německo, Rakousko-Uhersko) vedoucí úlohu.¹

Ale celá ta věc nespočívala jenom ve financování revolučních stran a poskytování politického útočiště revolucionářům počínaje K. Marxem a konče L. D. Trockým, neboť jak odpověděl král Afghánistánu, když navazovali diplomatické vztahy se SSSR, jednomu ze svých dvořanů, kteří se obávali exportu revoluce ze SSSR: „*Revoluce není jurta: nemůžeš ji postavit, kde se ti zamane.*“ Tj. v samotném státu musí být k revoluci vytvořeny předpoklady². A proto je třeba v něm rozdmýčovat revoluční situaci: na jedné straně stimulovat nezpůsobnost režimu řešit sociální problémy a na druhé straně pěstovat nespokojenost mas s vládou. Kromě toho je potřebná idea, která by zosobňovala „světlou porevoluční budoucnost“, strana profesionálních *funkcionářů té ideje a naočkovaný dav ochotný podpořit funkcionáře v chodu revoluční situace.* Řešení těchto úkolů je uloženo zednářské periférii mezi politiky, novináři a univerzitními pedagogy s využitím jimi poblázněných nezasvěcených svobodmilovných laiků té země, která se má stát obětí revoluce.

V Ruském impériu to probíhalo právě takto. Programově-adaptivní modul Ruského impéria byl od počátku vlády Mikuláše II. podřízen pohlavářům „Velikobratránie“ jak ve vnější politice, tak i v té vnitřní³, v důsledku čehož se sociální problémy vyostřovaly politikou samotného režimu (jeden z příkladů byl uveden výše ve vysvětlivce popisující pozici S. Ju. Witte v „dělnické otázce“ v letech 1896 – 1897). V takových podmínkách se marxismus šířil:

«Zaujetí marxismem bylo v té době mezi ruskou inteligencí epidemií, která se rozvinula ještě v devadesátých letech. Univerzitní pedagogové, tisk, mládež, všichni se klaněli jednomu bohu – Marxovi. Marxismus byl s jeho sociál-demokracií považován za něco, co zbaví nejen Rusko ale celý svět veškerého zla a nespravedlnosti, a přinese království pravdy, míru, štěstí a spokojenosti. Marxem se oháněli všichni, i když ne všichni ho chápali. Studentské pokojíčky a stěny byly ověšeny portréty velikého učitele a také Engelse, Bebela a Liebknechta.

Samotná vláda ještě nedávno marxismus protěžovala a finančně prostřednictvím svého pracovníka podporovala vydávání marxistického časopisu, protože v něm viděla protiváhu ke strašnému teroru *národovolství* (revoluční národovecká organizace Národní vůle). Když vzdělání lidé četli o Marxově diktatuře proletariátu, tak v ní neviděli teror a neuvědomovali si, že diktatura není možná bez teroru, a že je teror celé třídy nesrovnatelně strašnější než teror skupiny bojující prostřednictvím bombových atentátů. Čtenáři nechápali, nebo nechtěli chápat to, co tam stálo černé na bílém.

A tak legální marxismus ideově sytil ilegální práci „Bundu“⁴ a „Ruské“ strany, čímž jim velice ulehčoval vedení jejich propagandy a tedy napomáhal k úspěchu.

¹ V roce 1905 jenom *bund* (*Všeobecný dělnický židovský svaz v Litvě, Polsku a Rusku*) získal zahraniční pomoc, o které se vědělo, v částce sedmi miliónů rublů podle tehdejšího zlatého kurzu, tj. větší částku než stál symbol revoluce – křížník Aurora (který vyšel pokladnu na 6,3 miliónu rublů a stavěl se sedm let, a zde šlo jenom za jeden rok o 7 miliónů). Tj. financování revoluce bylo srovnatelné s vojenskými rozpočty „velmocí“ té doby a zdrojem toho financování vůbec nebylo životní minimum, které souhrnně kapitalisté platili všem dělníkům v jednotlivých státech.

Po únoru 1917 se později proslavený lídr dělnické opozice Šljapnikov vrátil do revolučního Petrohradu a stranická pokladna byla prázdná. Žádat dělníky o peníze na svou činnost se strana neopovážila, neboť mýtus o všenárodní podpoře RSDRP (Ruské sociálně demokratické dělnické strany) do roku 1917 se objevil až po roce 1917 a navíc dělníci stejně nadbytečné peníze neměli. Proto byla RSDRP nucena začít se zabývat praním jiných peněz, což byl důvod, proč byly v továrnách organizovány spořitelny, pojistné a nemocniční pokladny, kde se praly prostředky strany. Zdroje financování byly různé: mimo jiné Šljapnikov informuje, že dokud ještě byl v emigraci v USA, předal tamním židovským kruhům nějaké informace o pogromech v Rusku. Výměnou za to dostal dopis, za který, když ho předložil v Petrohradě nenápadnému knihovníkovi bývalé imperátorské veřejné knihovny A. I. Braudo (který žil z výplaty?), obdržel rublový ekvivalent ve výši několika tisíc dolarů (pro srovnání: v roce 1912 radista na Titaniku, což byla v těch letech vzácná a relativně dobře placená profese, dostával výplatu 20 dolarů měsíčně a musel by šetřit více než deset let, aby měl takovou částku; a to ještě zbývá otázka, zda by byl ochoten ji postoupit jako pomoc revoluční „dělnické“ straně).

² Viz leninské učení o revoluční situaci:

«1. Nemožnost, aby si vládnoucí třídy uchovaly v neměnné podobě svou nadvládu.

2. Mimořádné vyostření (nad obvyklou míru) bídy a útrap utlačovaných tříd.

3. Díky uvedeným důvodům značné navýšení aktivity mas, které se nechají v „pokojných“ dobách klidně okrádat, ale v bouřlivých dobách jsou vybičovány jak všeobecně panujícím ovzduším krize, *tak i jednáním samotných „vládců“ k samostatné politické angažovanosti.*

Na objektivní situaci se potom nabaluje i subjektivní a konkrétně: připojuje se schopnost revoluční třídy k revolučním masovým činům dostatečně silným, aby zlomily (nebo nalomily) starou vládu, která nikdy v době krizí nepadne, pokud ji padnout nenechají.» (V. I. Lenin, Úplné sebrané spisy, vyd. 5, 26. díl, str. 218, 219).

³ Toto téma je v materiálech Koncepce společné bezpečnosti důkladně rozebráno v hlavě 1 v práci vnitřního prediktoru SSSR - Dehermetizace, a také v práci Od antropoidnosti k lidskosti.

⁴ Marxistickou stranu, která do strany přijímala výlučně židy, by bylo možné nazvat nacistickou, pokud by židé byli národem. Židé neodpovídají všem příznakům charakterizujícím národ, ale odpovídají všem příznakům charakterizujícím mafii, takže jsou mafií, která se maskuje jako národ.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

To, že centrální vláda nepochopila rodícího se nepřítele v celém jeho významu, se nemohlo neodrazit i na místní úrovni.» (A. Spiridovič, Zápisky čtení, Moskva, Proletář, 1930, dotisk 1991, str. 67,68).

Jak je možné pochopit ze svědectví A. Spiridoviče:

- marxismus našel odezvu v emocionálním nepřijetí ruské reality jak u nejméně vzdělané části společnosti, tak i u velkého podílu prostých lidí (kteří něco slyšeli o marxismu),
- jenže ho málokdo znal dostatečně dobře,
- a jeho *algoritmiku klamání společnosti a uvádění lidí v omyl, pokud budeme soudit z literatury těch let, nechápal vůbec nikdo*¹;
- přičemž, jak bude ukázáno dále, ta výčitka ohledně nepochopení marxismu není směřována pouze k emocionálně zanícené členské základně marxistických stran, ale také k jejich vůdcům – profesionálním marxistům, „pokračovatelům díla“ zakladatelů „vědeckého komunismu“²;
- následkem nepochopení (životu a předurčení marxismu) bylo, že nikdo ani nepomyslel na to, aby vypracoval koncepci rozvoje státu a lidstva, která by byla jeho alternativou, takže žádné stopy existence nějaké alternativy v literatuře ani ve vzpomínkách z těch let najít není možné³.

Ve výsledku v roce 1917 marxistický projekt v důsledku nezpůsobivosti carského režimu a liberálně buržoazního režimu Prozatímní vlády⁴ přešel díky vítězství státního převratu ze 7. listopadu (který se následně stal *skutečně* Velikou říjnovou socialistickou revolucí) do stádia své praktické realizace v politice.

¹ Tak například: „mrksisté“ prostoduše tvrdili, že „soukromé vlastnictví výrobních prostředků je zlem“ a „společenské vlastnictví“ bude blahem, aniž by se zamysleli, jaká je vůbec podstata „vlastnického práva“ a jak je realizováno. Abychom předvedli, nakolik je to závažné, tak tuto věc vysvětlíme.

Pojetí „vlastnického práva výrobních prostředků“ je věcně vykládáno pouze jako právo řídit výrobu a přerozdělovat produkci buď bezprostředně, nebo prostřednictvím k tomu zplnomocněných osob.

Pojetí práva na takové objekty vlastnictví jako je půda, její nerostné bohatství, voda a jiné přírodní zdroje, je věcně vykládáno pouze jako právo organizovat práci lidí s využitím těchto přírodních zdrojů; a také jako právo omezit přístup k jejich nevýrobnímu využití (pro rekreaci apod.).

Pojem soukromého a společenského vlastnictví se pojí se společenskou dělbou profesionalismu a jeho obnovováním při směně pokolení ve společenské dělbě práce. Věcně jsou vykládány prostřednictvím toho, jak je formován okruh řídicích pracovníků.

Soukromé vlastnictví – pokud personál obsluhující výrobní prostředky v jejich souhrnu nemá realizovatelnou možnost **okamžitě** odstranit od řízení osoby, které se neosvědčily a najmout si, nebo si ze svého středu zvolit nové řídicí pracovníky.

Společenské vlastnictví – pokud řídicí pracovníci, kteří se neosvědčili a nedokázali si poradit se svými povinnostmi zvyšovat kvalitu řízení, mohou být **okamžitě** odstraněni z oblasti řízení na základě iniciativy personálu obsluhujícího daný souhrn výrobních prostředků, což je podmíněno tím, že sociální základnou řídicího aparátu není uzavřená sociální skupina, do které je zamezen přístup představitelům pocházejícím z jiných sociálních skupin.

Díky tomuto věcnému rozdílu práva na soukromé a veřejné vlastnictví není možné společenské vlastnictví na cokoli v *jeho řídicí podstatě* uzákonit, neboť pokud přetrvává pohled, že společenské de jure znamená opuštěné (bez majitele) de facto, tak se *opuštěné de facto* stane soukromým personálním nebo korporativním. Kromě toho, právo odstranit řídicího pracovníka z jeho funkce může být užitečné pouze v případě, kdy si personál je schopen uvědomit, že jediným důvodem jeho odstranění je jeho neschopnost řídit na potřebné kvalitativní úrovni podle koncepce společenského života podporované společností. A konkrétně se může důvodem pro okamžité odstranění z řídicí funkce stát něčí osobní nebo rodinně-klanové obohacování.

Takže, pokud propagujete přechod ke společenskému vlastnictví výrobních prostředků, ale přitom pomínete podstatu otázky vlastnictví a vyhnete se posuzování problémů řízení a organizace řízení ve společnosti, znamená to, že jste díky „mrksizmu“ naprogramovali v marxistickém socialismu a komunismu zachování soukromého mafiánsky-korporativního vlastnictví výrobních prostředků pod rouškou jejich společenského vlastnictví a zachovali tak nadvládu jakési mafie opírající se o marxismus, nad komunitou „mrksistů“.

² Podrobněji o tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR:

- Dehermetizace, 5. hlava, § 8 – Trockismus-„leninismus“ přebírá „moc“;
- Krátký cyklus přednášek, část 6.10 – Lekce marxismu;
- Jidášův hřích 20. sjezdu;
- Nastal o Stalinovi pohovořit...;
- Ford a Stalin: o tom, jak žít lidsky.

³ To znamená, že revoluce, občanská válka, stejně jako o sedmdesát let později „přestavba“, byly odplatou za konceptuální bezmoc a jejím přímým následkem. První díl Kapitálu byl vydán v ruském jazyce v roce 1872. Do začátku revoluce v roce 1905 zbývalo 33 let; do revoluce v roce 1917 zbývalo 45 let. To je opravdu dostatečně dlouhá doba, aby bylo možné vypracovat alternativu a rozšířit ji ve společnosti natolik, aby se mohla projevit v politice.

⁴ Jejich nezpůsobivost je v mnohém důsledkem prorostlosti jejich struktur zednáři: Viz N. N. Jakovlev – 1. srpna 1914 (Moskva, Molodaja gvardija, 1974; 3. doplněné vydání, Moskva, Moskvitanin, 1993; Exmo-Press, 2003; <http://www.razumei.ru/lastlib/otherbooks/375>)

Otázka „světové socialistické revoluce“ přestala být aktuální téměř ihned, jakmile V. I. Lenin, který nedůvěřoval zednářské periférii ve svém okolí¹, souhlasil s uzavřením Brestlitevského míru s Německem, takže revoluční situace v Evropě nedosáhla nezbytného stupně napětí nutného pro vítězství, a tak revoluce v Německu a Maďarsku (na území Rakouska-Uherska) zašly na úbytě².

Ale vzdát se realizace svého socialistického experimentu v měřítku Ruska jako etapy řešení problému všeobecné krize kapitalismu pohlaváři globální politiky nehodlali a vedením té věci byl pověřen *soudruh* Stalin.

Výsledky občanské války a intervence stran Trojdohody na území Ruského impéria (tj. na začátku dvacátých let 20. století) předvedly upřímným liberál-buržoustům ve Velké Británii a USA³, že marxismus je vážná věc, že je zaměřen proti nim. Uvědomili si, že jim v minulosti bylo pouze dočasně umožněno chvilí marxismus používat jako nástroj při svrhávání svých geopolitických konkurentů – Ruského a Německého impéria, a že přitom zároveň byly v globální politice řešeny úkoly vyšší důležitosti, do kterých staty a „elitu“ liberál-buržoustů nezasvětili. Když pochopili, že je marxismus zaměřený proti nim, tak na ochranu liberalismu před ním vypěstovali liberál-buržousti hitlerismus. Umožněno jim to bylo udělat ze dvou důvodů:

- židovstvo se v Evropě od konce 19. století začalo aktivně asimilovat v národních společnostech a přestávalo tak být systémovou komponentou biblického projektu, bylo potřeba sjednotit židy v boji proti „antisemitismu“ a navrátit je k plnění jejich funkce v rámci biblického projektu;
- také bylo zapotřebí provést „profylaxi“ zájmu ke skutečné roli židovské diaspory v historii, který také začal být od začátku 20. století v národních společnostech proječován.

¹ Navíc v roce 1920 a 1922 II. a IV. kongres Kominterny projednával otázku pronikání zednářské agentury do komunistického hnutí, které se odtrhlo od II. sociál-demokratické Internacionály. Den poté, kdy 5. prosince 1922 IV. kongres Kominterny na základě Leninovy iniciativy přijal protizednářskou rezoluci, se V. I. Lenin ocitnul v Gorkách, kde byl nedlouho po uplynutí jednoho roku jeho život ukončen. Zda to bylo přímým výsledkem úspěchu práce doktorů v roce 1922, nebo v tom prsty jeho zednářští opatrovníci neměli a V. I. Lenin nebyl pod vlivem svého materialisticko-ateistického přesvědčení připraven k tomu, aby vydržel úder zednářského egregoru, zůstává otázkou otevřenou.

² «Pokud by světová válka pokračovala ještě rok nebo déle, pravděpodobně by Německo a po něm ani státy Trojdohody nepřežily svoji národní variantu ruské katastrofy. To, co se stalo v Rusku, bylo to, k čemu směřovala Anglie v roce 1918, jenom ve vyostřenější a dokonalejší podobě. Byl zde také nedostatek potravin, jako tomu bylo v Anglii, který ale dosáhl hroživých rozměrů; také zde byl přidělový systém, ale celkem slabý a neefektivní; V Rusku spekulanti nebyli pokutováni, ale střeleni a místo anglického D.O.R.A. (Zákonu o ochraně státu) zde fungovala Mimořádná komise (Čeka). To co v Anglii bylo pouhými nepřijemnostmi, nabylo v Rusku katastrofálních rozměrů. To byl ten jediný rozdíl.» (H. Wells - Rusko v mlze, 1920, viz publikace na internetu: <http://www.bookluck.ru/booktritu.html>). Jak je možné se dozvědět z Wikipedie, byl originální název této knihy *Russia in the Shadows*, což je doslovně možné přeložit jako *Soumrak Ruska*. – Takže Evropa by měla být V. I. Leninovi za Brestlitevský mír vděčná.

³ Rudá armáda dokázala zvítězit nad bělogvardějci a intervenci v občanské válce v mnohém díky tomu, že pohlaváři globální politiky donutili buržoazně-liberální režimy, aby odmítly bělogvardějce vojensko-technicky a ekonomicky podpořit (A. V. Kolčaka rudým jednoduše vydali), a také ukončit intervenci pod hrozbou organizace masových lidových nepokojů v dotyčných státech.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

- Kromě toho měl krach hitlerismu¹ naprogramovaný jeho principy předvést 1) nezpůsobilost buržoazního liberalismu a nacismu (jako jeho nástroje) a 2) plnou způsobilost komunismu jako alternativy ke kapitalismu.

Do ukončení 2. světové války neměli v podstatě pohlaváři globální politiky ke stalinskému SSSR žádné výhrady, proto také SSSR a jeho zkušenosti s budováním socialismu nejen po celém světě reklamovali, ale také mu poskytovali reálnou ekonomickou a vědeckotechnickou pomoc při industrializaci země a tím pádem i při budování socialismu a komunismu². Ve výsledku této reklamy, které se účastnili mnozí tehdejší významní kulturní činitelé z různých států, jsou SSSR a samozřejmě i ideály komunismu nedělitelně spjaté s marxismem a do roku 1956, dokud N. S. Chruščov nevystoupil na 20. sjezdu KSSS s „odhalením kultu osobnosti“ Stalina, byly populární po celém světě:

«V umění ospravedlňovat své činy a dosahovat jejich schvalování Stalin uspěl úplně stejně i za hranicemi své země. Po dlouhou dobu byli mnozí západní komentátoři více náchylní – a lišili se mezi sebou pouze částečně v použité terminologii – spíše ho chválit za industrializaci Ruska³, než odsuzovat za teror. Proto byla stalinská epocha do značné míry interpretována jako epocha velikých sociálních přeměn, překotné dynamiky, přechodu od zemědělské ekonomiky k průmyslové a v určitém smyslu to byla pravda. (Z. Brzezinski - Velké fiasko. Zrození a smrt komunismu ve 20. století)

Svým přiznáním historických faktů však Z. Brzezinski demonstruje nepochopení podstaty samotných faktů a globální politiky:

- to přece nebylo věcí pouze Stalina, který se vůbec neproducíroval po celém světě a nesnažil se tam prodat se jako největší génius všech dob a národů,
- byla to věc cílevědomě zaměřené reklamy, která byla realizovaná nezávisle na vůli J. V. Stalina po celém světě v rámci uplatňování určité globální politiky pro překonání všeobecné krize kapitalismu.⁴

A v souladu s úspěchem sociálního experimentu v SSSR dosaženého ve stalinských dobách až do začátku sedmdesátých let 20. století sovětské tajné služby v podstatě úspěšně nacházely ve všech vrstvách buržoazně-liberálních společností dostatečný počet vysoce intelektuálních lidí, kteří s nimi byli ochotni spolupracovat

¹ Hitlerismus byl od začátku odsouzen ke krachu ze dvou důvodů:

- nevypracoval si svou sociologii a ekonomické teorie, což vedlo k tomu, že si nacistická společnost uchovala ideovou závislost na biblickém projektu: informačně-algoritmické zajištění činnosti je objektivní nutností a vliv různých idejí a teorií na procesy řízení je něco jiného;
- ale nevypracoval si ani subkulturu vyhledání, výchovy a vyzdvižení k moci budoucích vůdců-mystiků, kteří by mohli řídit nacistické Německo v návaznosti pokolení a vést ho od vítězství k vítězství do úplné germanizace světa bez opory na jakékoli teorie.

Vlivem vyjmenovaných příčin by „Třetí Říše“ (dokonce i v případě, že by nebyla poražena ve 2. světové válce 20. století) mohla ve své kvalitě existovat maximálně pod dobu trvání života dvou pokolení, stejně jako všechny státní útvary minulosti, které byly sjednoceny osobní vůlí a autoritou svých zakladatelů a jejich ideologem*, které se pro jejich nástupce u moci stávaly pouze nejednoznačně chápanými slovy. Bylo to i příčinou rozpadu státu Alexandra Makedonského, impéria Čingischána a SSSR vytvořeného vůdci říjnové revoluce z roku 1917.

**[pozn. překl. «ideologéma je politický termín, část nějaké ideologie, prvek ideologického systému. Ideologéma na rozdíl od termínu nemá pevně definovaný (vymezený) význam. Její významy se mění v souladu s politickou pragmatikou.*

Ideologéma má vždy svůj cejch, tedy emocionální zabarvení. Cílevědomé používání ideologem je efektivním prostředkem řízení davového vědomí. Ideologéma je lehce zapamatovatelná a u objektu manipulace vytváří iluzi pochopení. Za rozlišovací příznak ideologem je považována několikanásobná změna významu, nebo počáteční nejasnost jejího významu.

Příklady ideologem: masové represe, fašismus, kulak, kult osobnosti, totalitarismus – negativně oceňované ideologémy; kolektivní vedení, suverénní demokracie, energetická velmoc, demokracie, tolerantnost – pozitivně oceňované ideologémy.» viz <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/1377839>

² H. Ford pomáhal při budování automobilek v Gorkém (GAZ) a v Moskvě (současný ZiL a tenkrát ZiS). Odkud se vzal projekt a energetické zařízení pro Dněperskou vodní elektrárnu? Apod.

Viz také kniha Douglase Reeda – Spor o Sion, i když některé výmysly z ní jsou vyzdvihovány jako důvěryhodná historická fakta (což je možné vysvětlit tím, že autor neměl bezprostředně možnost seznámit se s životem v SSSR), nicméně obsahuje důvěryhodnou faktologii týkající se mnohých „zakázaných témat“. Jeden z internetových webů, odkud je možné ji stáhnout http://www.koob.ru/books/other/spor_o_sione.zip.

³ Tady Z. Brzezinski neřekl všechno: industrializace je industrializace, ale tím nejdůležitějším ve Stalinově epoše byla změna kvality kultury a všeobecný kulturní růst společnosti: *v průběhu života jednoho pokolení lidé ušli cestu od státu, kde 85% obyvatelstva neumělo číst a psát ke státu s nejvyšším podílem studentů v poměru k obyvatelstvu.* To dělalo na zahraniční současníky budování socialismu v SSSR ten největší dojem, protože ve většině států, a to včetně vyspělých buržoazně-liberálních, měli problémy i jen se všeobecným vzděláním, a také s přístupem talentované mládeže z řad prostých lidí k vyššímu vzdělání.

⁴ To znamená, že Z. Brzezinski má dost mylné představy o tom, co je to globální politika, a proto je také v jeho Veliké šachovnici a dalších jeho traktátech celkem dost nesmyslů.

z ideových důvodů, neboť viděli v SSSR předobraz světlé budoucnosti celého lidstva, takže nespolupracovali za peníze ani pod nátlakem z vydírání.

Ale to jsou vnější lehce rozeznatelné aspekty otázky role marxismu v globální politice. Vnitřní spočívají v tom, že:

- závody ve „spotřebě“ (aneb „nemoc z nadspotřeby“) charakterizující buržoazní liberalismus jako způsob života byly zkroceny, což také umožnilo změnit kvalitu života společnosti;
- v důsledku toho se úroveň sociálního napětí a rozporů mezi sociálními skupinami v SSSR skutečně snížila daleko více, než v buržoazně-liberálních společnostech díky zavedení systému sociální podpory jedinců nezávisle na jejich původu ve všech věkových obdobích;
- účinnost využití zdrojů pro globálně-politické projekty vzrostla;
- vládu nad sociálním systémem SSSR si pohlavřili globální politiky uchovali díky rozšíření marxistických idejí ve společnosti a využívání nedeklarovaných funkcí marxismu (nesrozumitelnost ve výkladu problematiky vlastnického práva a řízení).
- byly vytvořeny předpoklady k dosahování vyšší úrovně produktivity společenské práce než v kapitalistickém systému buržoazního liberalismu a tím spíše než v systému buržoazních diktatur;
- což zase otevíralo možnosti pro šíření vymožeností socialistického budování v SSSR do celého zbylého světa.

Jenže Rus není tím nejlepším místem pro realizaci experimentů na téma, jak udělat davo-„elitářství“ stabilnějším v pro něj bezpečnější podobě a jak realizovat princip ideálního otrokářství „hlupáka má práce ráda a hlupák je práci rád“.

Po ukončení 2. světové války J. V. Stalin v podstatě vynesl rozsudek smrti nad marxistickým projektem ve své práci Ekonomické problémy socialismu v SSSR:

«Zatřetí je nezbytné dosáhnout takového kulturního vzestupu společnosti, který by zajistil všem členům společnosti všestranný rozvoj jejich fyzických a duševních schopností, aby členové společnosti měli možnost získat vzdělání dostačující k tomu, *aby se stali aktivními činiteli veřejného vývoje...*» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, str. 68, samostatné vydání 1952, text jsme zvýraznili my).

To, co jsme zvýraznili kurzívou v poslední větě, předpokládá konceptuální moc společnosti udržitelně a garantovaně obnovovanou v návaznosti pokolení a samozřejmě ukončení epochy davo-„elitářství“ a žádnou nadvládu jakýchkoliv zákulisních mafií nad společností.

A dále J. V. Stalin pokračuje o budoucnosti, kterou tak **matričně-egregoriálně programuje:**

«Bylo by nesprávné se domnívat, že je možné dosáhnout takového významného kulturního růstu členů společnosti bez závažných změn v současném postavení práce. K tomu je především nutné zkrátit pracovní dobu nejméně na 6, a potom i na 5 hodin. Je to potřebné k tomu, aby členové společnosti získali dostatek volného času nezbytného pro nabytí všestranného vzdělání. K tomu je dále nutné zavést všeobecně povinnou polytechnickou výchovu nezbytnou k tomu, aby si členové společnosti měli možnost svobodně vybrat svou profesi a nebyli celý život připoutáni pouze k jednomu povolání. K tomu je dále nutné od základu zlepšit bytové podmínky a zvýšit reálnou mzdu dělníků a úředníků nejméně dvojnásobně, ne-li více, jak cestou přímého zvyšování peněžní mzdy, tak zvláště cestou dalšího systematického snižování cen zboží hromadné spotřeby.

Takové jsou hlavní podmínky přípravy pro přechod ke komunismu.» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, str. 69).

A nejde o žádná prázdna prohlášení o dobrých úmyslech, neboť J. V. Stalin odhalil zotročující podstatu marxismu, čímž postavil společnost před otázku vypracovat osvobozující alternativu k zotročujícímu marxistickému projektu:

«... naše zbožní výroba se zásadním způsobem liší od zbožní výroby v kapitalismu» (Ekonomické problémy..., str. 18).

Bylo to opravdu tak, neboť daňově-dotační mechanismus byl orientován na snižování cen v závislosti na růstu výroby. A po uvedené frázi Stalin pokračuje:

«Nejen to, domnívám se, že je nutné zahrnout i některé jiné pojmy převzaté z Marxova Kapitálu, ... uměle přilepované na naše socialistické vztahy. Mám na mysli mimo jiné takové pojmy jako „nutná práce“ a „nadpráce“, „nutný produkt“ a „nadprodukt“, „nutná pracovní doba“ a „doba nadpráce.“ (...)

Myslím si, že naši ekonomové musí skoncovat s tímto nesouladem mezi starými pojmy a novým stavem věcí v naší socialistické zemi a nahradit staré pojmy novými, odpovídajícími nové situaci.

Mohli jsme trpět tento nesoulad do jisté doby, nyní však nastala doba, kdy konečně musíme tento nesoulad odstranit.» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, str. 18, 19).

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

Pokud z politické ekonomie marxismu odstraníme pojmy zmíněné Stalinem, nezbyde z ní nic se všemi následky, které z toho pro marxismus vyplývají.

Společně s „nadproduktem“ a tím dalším zmizí přelud „nadhodnoty“, která jakoby existuje a kterou si vykořisťovatelé přisvojují, ale kterou Stalin výslovně nezmínil.

V uvedeném fragmentu J. V. Stalin přímo poukázal na **metrologickou nezpůsobilost** marxistické politické ekonomie:

Všechny její *původní kategorie*, které vyjmenoval, nejsou v procesu praktické ekonomické činnosti rozlišitelné, takže *nejsou objektivně měřitelné*. Proto také nemohou být zavedeny do praktického účetnictví na úrovni výrobního podniku ani na úrovni Státního plánu a Státního statistického úřadu.

To znamená, že je marxistická politická ekonomie *společensky škodlivá*, neboť na jejím základě není možné vést z řídicího hlediska důležitou účetní evidenci a navíc její propaganda překrucuje představy lidí o průběhu procesů výroby, přerozdělování a jejich řízení ve společnosti.

Jenže politická ekonomie marxismu vyplývá z marxistické filosofie, takže tím, že poukázal na metrologickou nezpůsobilost politické ekonomie marxismu¹, J. V. Stalin naznačil, že je nutné provést revizi marxistické filosofie, což nevyhnutelně vede k vypracování efektivnější filosofie (metodologie poznání) a otevírá cestu k všeobecné dostupnosti konceptuální moci a ke skutečnému ukončení epochy davo-„elitářství“². Bohužel však za celou tu dobu, která uplynula od vraždy J. V. Stalina, což je více než půl století, absolutní většina přívrženců komunistických ideálů i tak nepochopila lekce udělené jim marxismem, ani J. V. Stalina...

Skutková podstata trestného činu J. V. Stalina, kterého se dopustil vůči pohlavářům globální politiky na základě biblického projektu, spočívala v tom, že se **rozhodl vybudovat komunismus, kde by se komunisté sami stali pány svého osudu a budoucnosti lidstva**.

Kvůli utajení této skutečnosti před potomky bylo potřebné odhalit „kult osobnosti“ J. V. Stalina, který po celém světě vytvářeli sami pohlaváři globální politiky, dokud si nepovšimli, že s využitím marxistického slovníku Stalin pracuje pro antimarxistickou ideu civilizačního budování.

Kromě toho v poválečných letech J. V. Stalin ještě obnažil některé nástroje využívané k řízení SSSR z vnějšku:

- poklonkování domácích „elitářů“ před Západem;
- protilidský kosmopolitismus židovské diaspory;
- mafiánský charakter Akademie věd SSSR³, který vede k tomu, že věda nehledá pravdu a řešení společensky významných problémů, ale mění ji ve *strategický* nástroj anonymního zákulisního řízení společnosti;
- v sebraných spisech J. V. Stalina, které začaly vycházet po válce, a které byly opublikovány nejpozději v roce 1934 (13. díl), je mnoho podtextu pranýřujícího zednářství a globální politiku jeho pohlavářů, proto bylo vydávání dalších dílů nezávisle na vůli J. V. Stalina zastaveno ještě za jeho života⁴, a po jeho odstranění bylo další vydávání přerušeno navzdory rozhodnutí ÚV o zvěčnění paměti J. V. Stalina;

¹ V materiálech Koncepce společné bezpečnosti jsou tomu zasvěceny práce vnitřního prediktoru SSSR – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty (2001) a analytické zprávy Lásky k moudrosti: od minulosti k budoucnosti... (1998) a O filosofii a metodologii poznání (2007).

² V souvislosti se Stalinovým rozsudkem vyneseným marxismu je nutné zmínit, že dokud ještě nebylo možné V. I. Lenina kritizovat, tak mezi obvinění propagandistů přestavby mířených na J. V. Stalina patřilo, že na okrajích svého osobního exempláře Leninovy práce Materialismu a empiriokriticizmu zanechal jakési ironické poznámky. Kromě toho díl Sebraných spisů V. I. Lenina vydaný za Stalinova života obsahuje v příloze recenze na Materialismus a empiriokriticizmu Leninových oponentů, jejichž názory ještě nebyly spoutané mámením o geniálnosti a neomylnosti „vůdce světového proletariátu“. Z toho je možné pochopit, že J. V. Stalin nebyl příkladným žákem ve škole mluvícího papouška a již v roce 1930 podrýval autoritu jeho filosofické školy.

Ale vedení Komunistické strany RF náleží k nepoučitelné „elitě“. Viz článek Viktora Truškova v Pravdě (16.05.2009, který je zasvěcen stoletému výročí vydání práce V. I. Lenina – Materialismus a empiriokriticizmu, která je v naší domácí větvi marxismu považována za nejvyšší úspěch filosofického uvažování: http://kprf.ru/party_live/66788.html.

³ Tomu je zasvěcena práce Marxismus a národnostní otázka. Viz také analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR - Ruská akademie věd brojí proti pseudovědě? – Zaměřte si před vlastním prahem..., ze série K současné situaci č. 4 (64), 2007.

⁴ Ale byly vydány v USA, neboť tam si přáli poznat svého protivníka dokonale.

- když vystupoval na říjnovém plénu ÚV KSSS v roce 1952 (po ukončení 19. sjezdu), obvinil své „nejbližší spolupracovníky“ (V. M. Molotova a A. I. Mikojana) ze zrady ve věci budování socialismu a komunismu a navrhl řadu opatření zaměřených na to, aby vedení strany bylo podřízeno lidu, která po jeho vraždě na konci února jeho nástupci na začátku března 1953 zrušili.

Donutilo to však pohlaváry biblického projektu vzít si „timeout“, aby setrvačnost stalinismu doběhla a on sám a vzpomínky na něj odešli do historického zapomnění.

Trvalo to celá padesátá léta 20. století. Nové pokolení ideových marxistů-trockistů, které zastřešoval N. S. Chruščov, se ukázalo být v duchu skutečného marxismu nezpůsobilé řešit jak vnitřní problémy SSSR, tak i úkoly vnější politiky (vždyť jenom stačí připomenout „Karibskou krizi“ z roku 1962¹): *charakteristickou vlastností „elity“ na Rusi je skutečnost, že vždy v průběhu 1 – 2 generací přijde o způsobilost sloužit jakékoliv ideji civilizačního budování.* Její nezpůsobilost pokud přímo nevedla k uzavření marxistického projektu s konečnou platností², tak minimálně přenesla další pokus o jeho realizaci v globálním měřítku do vzdálené politické budoucnosti. Nezpůsobilost marxistů-trockistů z poststalinové doby řešit reálné politické úkoly vedla k tomu, že se pohlaváři projektu rozhodli je „odepsat“.

V podstatě se marxistický projekt na Rusi (a jako důsledek i v celém světě) nerealizoval díky vlivu dvou faktorů:

- bolševizmu³, v jehož čele stál J. V. Stalin
- ztráty způsobilosti marxistické „elity“ SSSR z příčin popsaných dříve v části 3.3.4.

Ve výsledku se pohlaváři globální politiky na základě biblického projektu ocitli před novým problémem, který vznikl proto, že nebylo možné pokračovat s marxistickým projektem: ideologické rozštěpení světa a v mnohém autonomní řízení kapitalistického a socialistického systému neumožňovaly řídit svět jednotně, což

¹ Byli za ni potrestáni dva její hlavní iniciátoři: J. F. Kennedy byl zavražděn 22. listopadu 1963 za účasti svého viceprezidenta L. Johnsona ve spiknutí; o rok později byl N. S. Chruščov odstraněn od moci a v podstatě prakticky držen v domácím vězení na jedné ze státních vil.

J. F. Kennedy se stačil dopustit ještě jednoho z nejtěžších zločinů proti pohlavářům globální politiky. Pět měsíců před 22. listopadem 1963 Kennedy podepsal výnos č. 11-110, kterým bylo přiznáno ministerstvu financí USA (podřízenému vládě USA) právo tisknout dolary, takže Federální rezervní systém (soukromá společnost) přišel o své monopolní právo nekontrolovatelně tisknout dolary, či rozhodovat o ukončení jejich emise. Ministerstvo financí stačilo tímto způsobem vytisknout 5 miliardů dolarů. Tento výnos, který nebyl zrušen a stále je účinný, nevyužil ani jediný z následujících prezidentů USA.

Připomeneme, že FED byl založen v roce 1913 jako hlavní ekonomický nástroj pohlavářů biblického projektu, kterým si napřed podřídili kreditně-finanční systém USA, a potom i celý svět prostřednictvím banálního tisku zelených papírků s obrázky amerických prezidentů (nebo přidáváním nových číslicek na účty FEDu). O verzi vraždy Kennedyho v souvislosti s činností FED a o samotném FEDu podrobně píše a vypráví v mnohých svých vystoupeních Nikolaj Starikov (<http://nstarikov.ru/>). Viz jeho kniha Krize: Jak se to dělá (Sankt-Petěrburg, Pitě, 2009), a také: http://ru.wikipedia.org/wiki/Доллар_Джона_Кеннеди a <http://finam.fm/archive-view/1193/print/>.

² Marxismus není na Západě terčem kritiky, a jakmile začala finančně-ekonomická krize v roce 2008, knihkupectví zaznamenala prudký nárůst zájmu svých zákazníků o Marxe.

³ **Bolševizmus**, jak učí dějiny KSSS, vznikl v roce 1903 na II. sjezdu RSDRP (Ruské sociálně demokratické dělnické strany) jako jedna ze stranických frakcí. Podle tvrzení jejich protivníků bolševici před rokem 1917 nikdy netvořili opravdovou většinu členů marxistické strany, a proto oponenti bolševiků v těch letech vždy měli námitky proti názvu, jaký si sami udělili. Tento názor však pramenil z toho, že ti různorodí menševici nepochopili podstatu bolševizmu.

Bolševizmus není ruskou modifikací marxismu, a není to stranická příslušnost. Obrat „židovský bolševizmus“, použitý Hitlerem v Mein Kampf, je už úplně nesmyslný, protože bolševizmus je projev ducha Ruské civilizace, a ne ducha nositelů doktríny biblického globálního otrokářství na rasovém základě.

Bolševizmus existoval před marxismem, existoval v ruském marxismu, určitým způsobem existuje nyní a bude existovat i nadále.

Jak prohlašovali sami bolševici, členové marxistické strany RSDRP(b), byli to právě oni, kdo v politice hájili strategické zájmy dělnické většiny obyvatelstva mnohonárodnostního Ruska, takže právě jen oni měli právo nazývat se bolševiky. Nezávisle na tom, nakolik bezchybně bolševici vyjadřovali své strategické zájmy a byli jim v životě věrní, nespočívá **podstata bolševizmu** v číselné převaze přívrženců nějakých idejí nad přívrženci jiných idejí a nemyslicím davem, ale v následujícím:

V upřímné snaze vyjádřit a uvést do života dlouhodobé strategické zájmy pracující většiny, která si přeje, aby nikdo neparazitoval na její práci a životě. Jinými slovy, v každé epoše spočívá reálné historická podstata bolševismu v číselné podpoře přechodného procesu směřujícího od stávajícího davo-„elitářství“ k mnohonárodnostní lidskosti Země budoucí éry.

Menševizmus je opakem bolševizmu, neboť objektivně vyjadřuje snahu parazitovat na práci a životě prostých lidí – většiny (большинства) – všech těch, kteří se pokládají za něco „elitářsky“ výše postaveného. Marxismus je také menševismem, nejen psychickým trockismem (trockismus je psychická patologie, posedlost, šílenost viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“); a psychický trockismus je vždy menševizmem.

znamenal, že se stal *špatně ovladatelným*.

Ale to není jediný problém, který by si přáli vyřešit, aby mohli vybudovat globální systém davo-
„elitářství“ na principu „*hlupáka má práce ráda a hlupák je práci rád*“.

V důsledku krachu marxistického projektu je všeobecná krize kapitalismu stejně jako dříve objektivní daností epochy. V článku Rusko ničí sociální darwinismus zveřejněném v novinách Sankt-Petěrburgské zprávy č. 48 (1717) ze dne 14.03.1998, je uvedena charakteristika stavu kapitalismu, který tu historicky vznikl na základě idejí buržoazního liberalismu, kterou podal G. Soros, jehož není možné ze sympatií k marxismu podezřívat (sám utekl před marxistickým experimentem v Maďarsku):

«Na začátku roku 1997 (Soros: naše vysvětlivka k citaci) zveřejnil článek Nebezpečí plynoucí z kapitalismu. Člověk, který podle svého vlastního vyjádření nadělal jmění hrou na finančních burzách, uviděl nebezpečí pro demokracii založené v kapitalistickém systému. Svobodný trh a ideje sociálního darwinismu, na kterých je založen, píše Soros, představují pro demokracii nebezpečí, a pro ilustraci své pozice se dotýká třech aspektů: ekonomické stability, sociální spravedlnosti a mezinárodních vztahů.

Současný kapitalismus vytvořil systém, myslí si Soros, jehož charakterizuje nestabilita. Čas od času dochází k finančním krizím a pádu burz vedoucím k ekonomické depresi. Přívrženci svobodného trhu vzdorují jakémukoliv vládnímu zásahu do této oblasti, neboť jsou přesvědčeni, že tyto negativní jevy v ekonomickém boji není možné vysvětlit vnitřní nestabilitou systému, ale jejím neschopným řízením.¹ Tržní mechanismy a nestabilita, kterou způsobují, pokračuje Soros, pronikají do všech oblastí života společnosti. Reklama, technika marketingu a dokonce i balení zboží jsou využívány k tomu, aby ovlivňovaly lidské chování a usměrňovaly volbu lidí, kteří se popleteni všemi těmi manipulacemi začínají orientovat pouze na peníze jako na ukazatel úspěchu a hodnotící kritérium: pokud je něco nejdražší, je to i nejlepší. V takových podmínkách kult úspěchu vytěšnil víru v principy a společnost přišla o své orientační body.

V oblasti sociální spravedlnosti se přívrženci volného trhu vzpouzejí přerozdělení bohatství, neboť vyznávají princip sociálního darwinismu: přežívá ten nejschopnější. Ale tento princip, píše Soros, je lehké vyvrátit s odkazem na skutečnost, že bohatství se dědí, což také vyvrací tvrzení vyznavačů trhu o jakoby rovných příležitostech vytvářených trhem.

Vztahy mezi státy musí být podle názoru ideologů volného trhu založeny na konkurenci, neboť státy ve své politice nejednají podle nějakých principů, ale pouze sledují své zájmy. Jenže to vede k tomu, že se státy starají pouze o svou kupní sílu a ne o obecné blaho. Ideje sociálního darwinismu a absence realismu převládající na Západě podle Sorosova názoru přispěly k tomu, že byl v Rusku místo demokratické společnosti ustanoven kriminální kapitalismus.»

I když převyprávění názoru G. Sorose končí slovy o Rusku, je v daném úryvku uvedena charakteristika toho systému, který se pro naše domácí „elitáře“ stal objektem zájmu a napodobování. Ale G. Soros jednou mluvil a psal o tom, jak by podle něho měla vypadat alternativa. V týdeníku „Sověřšeno sekretno“ č. 2, 1998 jsou pod názvem Zlodějský kapitalismus s podtitulkem „Senzační řeč George Sorose, kterou všichni, kteří ji odsuzovali, komentovali, ale nečetli“, uvedeny obsáhlé úryvky z vystoupení G. Sorose na Americko-Ruském sympóziu investorů na Harvardově univerzitě, které se konalo na začátku ledna roku 1998. I když se tam pojednává pouze o ruském kapitalismu té doby, který je charakterizován jako zlodějský, tak ve své podstatě G. Soros odsuzuje celý globální systém kapitalismu na základě idejí buržoazního liberalismu a vyjadřuje své mínění o alternativě:

¹ V tomto sporu mají v podstatě pravdu obě strany a jejich rozpory vyplývají z toho, že v západních teoriích „menagerství“ a v kybernetice neexistuje ponětí o takovém jevu, jako je „*stabilita objektu ve smyslu předvídatelnosti jeho chování v definované míře pod vlivem vnějšího prostředí, jeho vnitřních změn a řízení*“ (důkladněji o tomto jevu viz kurz Dostatečně všeobecné teorie řízení – DVTR).

Na základě chápání stability jako schopnosti systému vrátit se do výchozího režimu své existence po ukončení rušivého vlivu a nestability jako spontánního opuštění výchozího režimu samotným systémem, má se svou charakteristikou kapitalismu jako vnitřně nestabilního systému pravdu G. Soros.

Ale pokud je chování vnitřně nestabilního systému předvídatelné, může být organizováno jeho řízení, které může být stabilním; ale může být také nestabilním v případě, že prognostika jeho chování, na které je založeno řízení, není přesná nebo je odborná způsobilost těch, kteří ho řídí, nedostatečná, nebo je vliv vnějšího prostředí a vnitřních změn z nějakých důvodů příliš velký. Potom zase mají pravdu ti, kteří kritizují řízení a hodnotí ho jako „neschopné“, i když může být i *schopné, ale orientované na cíle, které „kritici“ nechápou nebo o nich nevědí*.

Když však k této problematice přistoupíme z pozic DVTR, tak budeme postaveni před otázky:

- 1) o cílech řízení, tj. o úkolech, které musí být vyřešeny prostřednictvím řízení objektu, a
- 2) nastavení objektu tak, aby strukturně a funkčně co nejlépe odpovídal úkolům, které s jeho pomocí mají být řešeny.

K těmto otázkám se již G. Soros ani jeho oponenti nedokážou dobrat kvůli svým primitivním a neadekvátním představám o řízení jako o jevu obecně.

«Zhroucení jednoho systému si vyžádalo rychlé vytvoření nového. Existují dva pohledy¹ na to, jakým by ten nový režim měl být. Z mého hlediska by optimálním bylo vytvoření otevřené společnosti, která by nebyla závislá na žádné ideologii.»

V kontextu dříve uvedeného Sorosova odsouzení kapitalismu vytvořeného na základě idejí buržoazního liberalismu, předpokládá poslední fráze osvobození společnosti i od jeho ideologie. A dále G. Soros píše o tom, jak by to podle jeho názoru mělo vypadat:

«A protože neustále narážíme na nedokonalost vnímání, nedokonalost vzájemného pochopení, nemůžeme vytvořit dokonalou společnost. Jediné, co nám tedy zbývá, je vytvořit nedokonalou společnost, ve které mají lidé svobodu volby a svobodu seberealizace, čímž vlastně zdokonalují společnost. Podobný systém nemůže bezesporu existovat bez nezbytných demokratických institucí, bez tržních mechanismů schopných korigovat chyby a samozřejmě bez vedoucí role zákona řídícího život celé společnosti... Tak v podstatě existují všechny civilizované státy.»

Odpovídá to dříve uvedené větě B. H. Obamy, že je nutné chápat demokracii USA jako diskusi, „kterou je nutné provést“, a předpokládající „pluralismus názorů“ (o jeho poslání v řízení davo-„elitářskou“ společností se bude hovořit v části 4.2) jako normální stav společnosti *pouze s výhradou, že je nutné dodržovat zákony*. A G. Soros a B. H. Obama nejsou jedinými představiteli „elit“ buržoazně-liberální společnosti, kteří se obávají toho, že „*takhle se dále žít nedá*“, a proto „je nutné něco udělat“, aby se ten systém změnil. Otázka spočívá pouze v tom, co a jak dělat a co a kdo reálně dělá...

4.2. Teorie, praxe a perspektivy „konvergence“

Dříve než začneme probírat problematiku uvedenou v názvu části 4.2, spojíme s ní některá fakta:

- Kultury davo-„elitářství“ posuzované jako informačně-algoritmické systémy jsou účelné v tom ohledu, že brání dosahování lidského typu struktury psychiky alespoň trochu statisticky významnému podílu členů společnosti. Pokud někdo z lidí dosahuje lidského typu struktury psychiky, tak jde o jednotlivé případy a ti lidé samotní jsou společností, ve které se narodili a vyrostli - cizí. Pokud by k začátku dospívání nedosahovali lidského typu struktury psychiky pouze jednotlivci, ale alespoň několik procent dospívající mládeže, nebylo by davo-„elitářství“ možné.
- V aspektu intelektuální činnosti osobnosti na základě davo-„elitářství“ leží cíleně kultivovaná omezenost rozhledu a kaleidoskopické vnímání světa, chápání světa a myšlení jedince ve všech oblastech života společnosti s výjimkou oblasti jeho profesionální činnosti².

Vzhledem k tomu, že je osobnostní kultura myšlení (stejně jako osobnostní kultura psychické činnosti jako celku) produktem výchovy a sebevýchovy, že nejde o komponentu psychiky, která by byla vrozená a připravená v hotové podobě k použití, je zřejmé, že kaleidoskopické myšlení cíleně pěstované kulturou davo-„elitářství“, neumožní absolutní většině lidí rozšířit si svůj rozhled a získat mozaikové vnímání a chápání světa, které je pro život adekvátní.

Omezenost rozhledu a kaleidoskopický způsob myšlení slouží jako základ pro to, aby pohlaváři biblického projektu a jejich výkonná periferie s širším obzorem a nižším stupněm kaleidoskopického vnímání a chápání světa v porovnání s obyčejnými příslušníky jak „elity“ tak i prostého lidu vytvářeli z úzkých odborníků a psychologicky specifických sociálních skupin³ ty sociální struktury a procesy, které jsou nezbytné pro řešení různých úkolů v rámci globální politiky, kterou uplatňují.

- Strategické změny politického kurzu davo-„elitářské“ společnosti jsou dosahovány na základě:
 - buď záměny jedné ve společnosti monopolisticky dominující ideje za jinou, která se také povznese na úroveň monopolisticky dominující ideje;
 - nebo kultivací „pluralismu názorů“ (množství politických názorů) ve společnosti s tím, že je potom podle potřeby průběžně přenášén akcent v politice a mediální propagandě (v naší době především televizní propagandou) z jedné idejí na jiné v tempu předbíhajícím politický vývoj, čímž je pro jeho realizaci v životě vytvářen sociální základ.

Přítom je třeba chápat, že v prvním případě: 1) v intervalech mezi výměnou idejí je společnost říditelná pouze v těch mezích, které připouští v ní dominující a *vždy v něčem omezená* ideologie, a 2) nahrazení jedné dominující ideologie jinou vyžaduje čas a může probíhat formou sociální katastrofy, což snižuje

¹ Jeden pohled, kdy „se samo sebou rozumí“: je nutné budovat demokracii na západní způsob. Ale G. Soros předkládá druhý pohled „nepřímou vyjádřený“ odmítající demokracii na západní způsob.

² Nejvýznamnější funkcí vnímání světa v psychice jedince je skutečnost, že vnímání světa je prostředkem *modelování průběhu událostí v životě v množství jejich variant a v tempu předbíhajícím reálný průběh událostí*, což umožňuje včas odhalit nepřijatelné varianty možné budoucnosti, vybrat ty přijatelné a vypracovat v určitém smyslu nejhodnější linii chování jedince.

Kaleidoskopické vnímání světa, ve kterém se Život jeví jako souhrn různorodých faktů, které mezi sebou nejsou propojeny příčinnými souvislostmi, není schopné tuto funkci plnit.

³ V tom smyslu, jak je to objasněno v části 3.3.3.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

koeficient účinnosti využití zdrojů sociálního systému pro globálně-politické projekty po celou dobu, kdy výměna těchto idejí probíhá.

Pokud tedy není sociální katastrofa cílem globální politiky ve vztahu k dané společnosti, zajišťuje „pluralismus názorů“ v této společnosti její lepší říditelnost v celém spektru řešených politických úkolů, přičemž v případě nutnosti může i „pluralismus názorů“ uvrhnout *davo-„elitářskou“* společnost do katastrofy (jako to bylo realizováno v SSSR v době přestavby úsilím M. S. Gorbačova a dalších hlupáků a lumpů¹); pokud však katastrofa není cílem, tak *mediálně kultivovaný* přenos akcentů v „pluralismu názorů“ z jedné idejí na druhé zajišťuje „měkkou manipulaci“² společností bez toho, aby si dav uvědomoval, co a jak ho řídí a kam je veden.

Článek 13 současné ústavy RF³ je zaměřen na zajištění právě takového způsobu řízení *davo-„elitářské“* Rossionie v blízké perspektivě.

To všechno dohromady vytváří předpoklady k tomu, aby *davo-„elitářské“* společnosti s omezeným samořízením byly řízeny nositeli konceptuální moci biblického projektu podle principu č. 1: „*Kdo ví, ten pochopí, a kdo neví, nechápe a kvůli své domyšlivosti nechce vědět ani chápat, je to jeho problém...*“.

To vědění v daném případě znamená:

- buď výsledek zasvěcení jedince do určité věci jeho zasvěcenějšími, výše stojícími „soudruhy“;
- nebo plod *poznávací a tvůrčí kultury jedince*⁴, který není závislý na zasvěcení, a který je v *davo-„elitářské“* společnosti cíleně potlačován, takže jsou takoví lidé, kteří samostatně dokážou odhalit to, nad čím ty druhé nenapadne se ani zamyslet, svým okolím celkem často označováni za hlupáky⁵.

Adekvátní pochopení, ke kterému je jedinec schopen dojít, je opět výsledkem jeho osobnostní poznávací a tvůrčí kultury, a *alespoň nějaké* pochopení (v případě nerozvinuté osobnostní poznávací a tvůrčí kultury) výsledkem předání vědomostí výše stojícími zasvěcenějšími „soudruhy“.

Ve výsledku je realizován princip č. 2: „*Každý v míře svého pochopení pracuje na sebe a v míře svého nepochopení na ty, kteří chápou více...*“ . Na rozdíl od principu č. 1 je tento princip univerzální, tj. neexistují pro něj omezení ani výjimky. Jenže nejvíce ze všech ví a chápe Bůh, což znamená, že jít proti Němu vždy znamená prohru, na což mnozí zapomínají nebo se nad tím nezamýšlejí...

Vzájemnou součinnost principů č. 1 a 2 v životě *davo-„elitářské“* společnosti charakterizuje již dříve v části 3.3.1 uvedená metafora: „*Sad roste sám: sadař se o něj pouze stará – pleje ho, sází nové stromy, roubuje je, zalévá, hnojí apod.*“

V životě společnosti nemůže být ani jeden jev vytvořen z ničeho, a potom „vytažen za uši“ do potřebné podoby, ale možnosti, které se otevírají, mohou být přeměněny ve fungující tendence, tendence mohou být přetvořeny v jevy a jevy generované společností mohou být převzaty pod řízení — různorodé ve svých cílech a prostředcích — aby potom na tomto základě život společnosti získal určitou účelnost – řízené směřování.

Přítom „sadař“ a jeho „tovaryši“ pracující pro biblický projekt ztročení lidstva jménem Boha jednájí v mezích Božího dopuštění.

A samozřejmě, že se ten - sám sebe velebíci - „sadař“ nepovažuje za organickou část „sadu“. Nejjasněji se tento vztah „*sadaře*“ – *pohlavárů biblického projektu realizujících globální konceptuální moc* – k lidstvu projevil v symbolice na dolarové bankovce:

¹ Přívrženci „kultivovanosti“ a „politické korektnosti“ by se měli zamyslet ještě nad jedním aforismem V. O. Ključevského: «*Oni nejsou poctiví, jenom příšerně urážliví: nestydí se provádět špinavosti, přitom však nejsou schopni unést výtku své špinavosti.*» (9. díl, již dříve zmiňovaných Devítidílných spisů, str. 398).

² Dav má paměť v lepším případě dlouhou tak dva týdny; a „dlouhodobě plánovat“ dokáže také tak maximálně na dva týdny dopředu.

³ Článek 13, část 1: *V Ruské federaci je přiznána pluralita ideologií.*

Článek 13, část 2: *Žádná ideologie nesmí být ustanovena jako státní nebo povinná.*

⁴ O tom viz část 2 - Geneticky naprogramovaný lidský poznávací a tvůrčí potenciál a charakter kultury, v analytické zprávě vnitřního prediktoru SSSR – „Každý rozumí pod zdravým rozumem pouze svůj vlastní“??? – existuje alternativa?, ze série K současné situaci č. 1 (85) 2009.

⁵ „Hlupáky toho druhého typu“ pokud vezmeme do úvahy aforismus V. O. Ključevského: „*Existují dva typy hlupáků: jedni nechápou to, co mají chápat všichni; druzí chápou to, co nemá pochopit nikdo.*“ (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, 9. díl, Moskva, Mysl, 1990, str. 368).

- Především na ní vidíme ujištění „In God we trust“ – „Věříme v Boha“, které je nezbytné k tomu, aby nedělali prostý dav vědomým démonismem moci.
- Zleva od tohoto ujištění je kruh, pod kterým je nápis „The Great Seal“ – Velká [pozn. překl. – také mocná, důležitá, vznešená...] pečeť.
- Uvnitř kruhu je zobrazena pyramida. Kromě ní jsou v něm dvě stupy s nápisy. Pyramida symbolizuje lidstvo – bez vrcholu. Místo vrcholu je tam zářící trojúhelník, který představuje otvor do nějakého jiného světa, přes který někdo jedním okem pozoruje to, co se děje na Zemi, aby určitým způsobem „mystický“ ovlivňoval běh událostí. Ale z takového způsobu vzájemného působení mezi tímto a nějakým jiným světem je také možné si odvodit, že ten kdosi s toho jiného světa nemá plný přístup do tohoto světa z příčin na něm nezávislých. Tj. kontura trojúhelníku je svým způsobem symbolickým zobrazením hranic Božího dopuštění.

Nápisy na stuhách uvnitř „Velké pečeti“ «je možné přeložit různě. Slovní spojení Annuet Coeptis je možné přeložit jako slova „čas počátku“ (potom bude mít nápis vztah k římským číslicím dole na pyramidě, kde je vyznačen rok přijetí Deklarace nezávislosti 1776), nebo jako větu „on schválil námi započaté“ (a potom se to bude očividně vztahovat ke vznášejícímu se oku). Vypadá to, že autoři měli na mysli „jedno i druhé“.

Neméně zajímavý je i druhý nápis. Novus Ordo Seclorum je možné přeložit jako „nový řád pro (budoucí) pokolení“, nebo poněkud volněji „nový řád věků“ (protože slovo „seculum“ v klasické latině znamenalo „pokolení“, ale někdy se používalo i ve významu „století, věk“, a označovalo určitou časovou periodu). Dnes je však rozšířenější jiný překlad - „Nový světový řád“ (pokud chápeme seculum ve významu na způsob řeckého „eon“). Přibližně takový výklad, který se asociuje s „novým kurzem“ prosazovaným Rooseveltem, také vedl k jeho rozhodnutí použít rub Velké pečeti v designu nové dolarové bankovky.“ (<http://www.specnaz.ru/pozicii/77/>).

Konceptuální moc pohlavárů biblického projektu, která se od společnosti vzdálila, ráda „napodobuje Boha“: snaží se tedy jako Bůh mluvit s podřízeným davem jazykem životních okolností.

Vzhledem k tomu, že ve vztahu k absolutní většině členů společnosti realizuje bezstrukturní způsob řízení, každý, kdo si přeje udělat kariéru v rámci algoritmu „Sad roste sám: sadař se o něj pouze stará ...“ na základě principů „každý v míře svého pochopení pracuje na sebe a v míře svého nepochopení na ty, kteří chápou více“ a „kdo ví, ten pochopí a kdo neví a nechápe, je to jeho problém“ – vnímá z části vědomě a zčásti neuvědoměle některé události ve svém životě i v životě lidstva jako určité náznaky (vzkazy, „messages“), jako doporučení nebo příkaz konat (či nekonat) za okolností, které se okolo něho vytvořily. Ale vzhledem k tomu, že rozhodnutí konat přijímá on sám, tak i postup po kariérním žebříčku vnímá jako osobní úspěch, jako svůj vlastní zdar. Pokud udělá krok „špatným směrem“, tak dostane přes ruce a to zase vnímá jako náznak, že při úspěšném děláni kariéry je nutné se vyhýbat nepromyšleným krokům.

Přitom, ať už je to kdokoliv, kdo si přeje seberealizovat se ve společnosti, udělat kariéru a to i proto, že by chtěl realizovat své objektivně dobré úmysly, vždy dopadne tak, že je jeho psychika automaticky a nevyhnutelně napojena na eggregoriální algoritmiku stoupání nahoru po stupních davo-„elitářství“.

A právě pod vlivem této eggregoriální algoritmiky potom:

- vyčleňuje náznaky („message“) z celého množství událostí;
- a náznaky, které mu jsou opravdu posílány Shora jazykem životních okolností, není schopen vnímat jako náznaky do té doby, dokud se upíná na svou seberealizaci, kariéru a nezačne přemýšlet skrze své svědomí a bez ohledu na tradice o smyslu Božího Záměru.

Vyprávět někomu něco o těchto náznacích jako o něčích příkazech nemůže, protože přímé příkazy ani doporučení nedostal, ale on vnímal určité události jako rozkaz jednat. O tom, že je tok událostí říditelný jak v mezích Božího dopuštění, tak i v plnosti Boží Všedržitelnosti, nepřemýšlí, a pokud i přemýšlí, tak špatně rozlišuje hranici rozdělovací Záměr a dopuštění.

Aby se před davem neodhalila, konceptuální moc pohlavárů biblického projektu nikdy a nikomu z těch, kdo dělají kariéru, neuděluje přímé pokyny a nic nevysvětluje v souvislosti se situací, která vznikla, neboť *žádné vysvětlení situace představitelům programově-adaptivního modulu nezaručuje, že budou jednat tak, jak si to přejí představitelé konceptuální moci; výkonné figurky by se díky osobitosti své psychiky orientované na sebezprosažení mohly po obdržení vysvětlení rozhodnout, že jsou samy chytřejší a mají v porovnání se svými kurátory na víc a začaly by jednat v rozporu s jejich pokyny a doporučeními.*

Ve vztahu k tomuto problému zaručuje bezstrukturní řízení na rozdíl od přímého a adresného řízení, že nedojde k selhání algoritmu. Pro jeho realizaci je pouze nutné postarat se v předstihu o potřeby aktuální politiky 1) vychovávat kandidáty moci s nezbytným přesvědčením a vnímáním světa a 2) třídit kandidáty do funkcí z množství kandidátů-kariéristů. Právě takto je formována kádrová základna, jakou potřebuje konceptuální moc, která je stabilní v návaznosti pokolení.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

Jediný problém, který může vzniknout v průběhu realizace této algoritmiky je ten, kdy se ve společnosti objeví koncepce zaměřená na vykořevení davo-, „elitářství“.

Taková koncepce může vzniknout ve společnosti v podstatě v jakékoliv sociální skupině díky platnosti principu „Leč Bůh ví nejlépe, kam umísťuje poselství Svě!“ (Korán, 6:124): Buddha byl původem prince, Mojžíš byl odchovanec rodiny faraóna, Kristus a Mohamed pocházeli z prostého lidu.

Ale jak ukazuje historická praxe, u většiny „elitářů“ se idea vykořevení davo-, „elitářství“ a nastolení království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod vedením Božím neshoduje s jejich mravy. Podle jejich názoru pokud nějaká pravda vůbec může vstoupit do tohoto světa, musí se to stát pouze prostřednictvím „elit“, a pokud tato pravda odmítá jejich „elitářské“ postavení, není to pravda ale lež.

Avšak navzdory takovéto mravně zkažené pozici „elity“, která si činí nárok minimálně na omezení Všedržitelnosti a předepisování Bohu, jak by měl jednat, idea vykořevení davo-, „elitářství“ v historii nejednou ozářila duše lidí a přiměla je k boji se stávajícím davo-, „elitářským“ zřízením společnosti.

Ve všech minulých případech vycházela reakce pohlavářů globální politiky z toho, že zakladatelé dalšího historického učení o vykořevení davo-, „elitářství“ jsou obyčejnými smrtelníky. Proto jim, dokud byli naživu, globální démonická konceptuální moc zajišťovala souputníky životem a stoupence jejich učení. Tito „stoupenci“ pak plnili různé funkce: od věrných učňů a pokračovatelů díla až k vrahům a zrádcům.

A dokonce i v tom případě, kdy idea vybudování království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod Božím vedením, vyjádřená jasně (jako v Kristově věrouce) nebo z větší části v podtextu (jako v Koránu), uchvátila prakticky celou společnost, tak po odchodu zakladatelů a jejich skutečných stoupců periférie démonické konceptuální moci, která je mocí ideologickou (pokud to porovnáme s realizací plné funkce řízení v davo-, „elitářské“ společnosti) – upravovala, cenzurovala a komentovala původní věrouku takovým způsobem, že ve výsledku překroutila její podstatu (*jako se tomu stalo v historicky reálném judaismu, který se stal rasistickým učení o předurčení židů vládnout nad světem a pracujícím dobyt看em, který se lidem pouze podobá – zbytkem lidstva*) nebo se stala špatně dostupnou (*jako se tomu stalo v případě historicky reálného křesťanství a islámu, které se změnily ve věrouky pro otroky*). Jak to probíhalo je popsáno v materiálech Koncepce společné bezpečnosti, viz práce vnitřního prediktora SSSR – Sinajský „pochod“, Ke království Božím na zemi... a „Mistr a Markétka“: oslava démonismu? nebo Evangelium vněkonfesní víry.

Práce takového druhu na přizpůsobování těch učení, která byla antisystémová ve vztahu k davo-, „elitářství“, probíhaly na základě výše popsané algoritmiky založené na dvou principech:

č. 1: „Kdo ví, ten pochopí, a kdo neví, nechápe a kvůli své domýšlivosti nechce vědět ani chápat, je to jeho problém...“

č. 2: „Každý v míře svého pochopení pracuje na sebe a v míře svého nepochopení na ty, kteří chápou více...“

Proto mají stopy práce provedené v tomto směru skrytý charakter, ale je možné je objevit, pokud víte, co je to řízení na základě virtuálních struktur, bezstrukturální řízení; chápete „že malé příčiny mají velké následky“¹ a že Všedržitelnost Boha se skládá ze Záměru (*kteřý vlastně představuje cíle a prostředky jejich realizace předurčené Bohem pro Všemohár a lidstvo, v rámci kterého mají lidé žít a jednat na základě svého dialogu s Bohem*) a Božího dopuštění (*kteřé představuje ty hranice, ve kterých Bůh připouští chyby a odpor úmyslně kladený Jeho Záměru*).

V současné době mají pohlaváři biblického projektu opět problém, že vznikla koncepce zaměřená na vykořevení davo-, „elitářství“. Vznik Koncepce společné bezpečnosti (KSB) v průběhu „přestavby“ (perestrojky) je danost, která změnila množství možností dalšího průběhu globální politiky a jejího řízení.

Přítom v Ruské federaci došlo ke konceptuálnímu konfliktu ve věci charakteru programově-adaptivního modulu postsovětské státnosti RF. Zavedení Koncepce společné bezpečnosti do programově-adaptivního modulu (do zákonodárné moci) bylo provedeno v průběhu jeho formování a postavilo pohlaváry biblického projektu před nutnost jeho blokování. Byl to jeden z těch vzácných případů, kdy se algoritmika „sad roste sám...“ uplatňující dva výše vyjmenované principy ukázala být nefunkční.

Především je třeba chápat, že samořídící se systém nepředává zdaleka všechny své vnitřní informace svým kurátorům. Příčiny mohou být různé: od strachu podat zprávu o něčem nevídaném do fyzické neschopnosti kurátorů proniknout do veškeré množiny událostí a realizovat *režim bezprostředního – „ručního“ – řízení všemi a vším*.

Kromě toho, i kdyby se k nim informace dostaly včas, tak bylo nemožné seznámit „elitáře“ s nevhodností parlamentního slyšení² na téma Koncepce společné bezpečnosti, které bylo uskutečněno ve Státní dumě 28.

¹ K. Prutkov

² Více viz <http://leva-net.webnode.cz/products/parlamentni-slyseni-na-tema-koncepce-socialni-bezpecnosti-ruska/>

listopadu 1995, bylo nemožné, neboť by to vedlo k zahájení diskuse o smyslu života s nebezpečím, že by mohla vejít ve známost skutečnost existence globální nadnárodní moci, kterou nikdo nevolil a která řídí svět podle své vůle.

Proto jen zbývalo spolehnout se na to, že po tom slyšení v parlamentu, které proběhlo nedopatřením a z důvodu selhání (z pohledu pohlavářů biblického projektu), „elitáři“ vládnoucí v Rossionii pochopí určitý „message“, který jim byl adresován, po kterém státní úředníci začnou Konceptci společné bezpečnosti ignorovat a redaktoři¹ v médiích nepřipustí, aby se o ní veřejně diskutovalo.

Dále začala být uplatňována strategie rozmývání: v prosinci 1997 bylo zaregistrováno celonárodní hnutí „Ke království Božímu na zemi...“, a za tři roky potom byla v roce 2000 zaregistrována politická strana – Konceptuální strana „Jedinenie“ (KPE), které po třech letech ještě byla umožněna účast ve volbách do Dumy; a poté, kdy se do Dumy nedostala, došlo ke změně zákona o stranách a KPE jako strana de jure ukončila svoji činnost, de facto však své struktury nerozpustila. Přitom se ukázalo, že se jejími členy nechtěli stát zdaleka všichni přívrženci KSB; a s ohledem na samotnou stranu se div ne od samého počátku její existence začalo diskutovat zda „Tato strana pracuje pro KSB? Nebo realizuje imitační provokatérskou činnost?“

Tím pádem před konceptuální mocí pohlavářů biblického projektu vyvstala otázka: „Soudruzi“ v RF nechápou? nebo... chápou. A pokud chápou, tak jak to chápou: tak, aby to odpovídalo našim zájmům nebo jejich zájmům proti nám?

Co když si hrají na loajální a přitom nepozorovaně formují kádrovou základnu řídicích pracovníků pro realizaci koncepce alternativní k té naší? A co s tím programově-adaptivním modulem provedeme? Zatočíme s ním už teď? Budeme mlčet a řídit stejně jako dřív, jakoby se nic nestalo, jakoby Koncepce společné bezpečnosti nikdy neexistovala?

Jenže mimo situace podobného druhu je výše popsána algoritmika, kdy všichni jednájí jakoby sami, ale přitom realizují zájmy naprogramované z vnějšku, opravdu velice spolehlivou a stabilní algoritmikou formování kádrové základny a kádrového sboru globální konceptuální moci biblického projektu v návaznosti pokolení.

Teorie konvergence byla již v současné zprávě zmiňována nejednou. Teď je nutné se podívat na to, jak ji společnosti předkládá biblickým projektem legitimizovaná sociologická věda.

«KONVERGENCE je termín používaný v ekonomice, který označuje postupné sblížování rozdílných ekonomických systémů, ekonomické a sociální politiky různých států. Jako termín byla „konvergence“ v ekonomické vědě uznána v souvislosti se širokým rozšířením teorie konvergence v šedesátých a sedmdesátých letech 20. století. Tuto teorii v různých variantách rozpracovali představitelé institucionalismu (P. Sorokin, W. Rostow, J. K. Galbraith (USA), R. Aron (Francie)), a ekonometrie (J. Tinbergen (Holandsko), H. Schelsky, O. Flechtheim (NSR)). V teorii konvergence bylo vzájemné ovlivňování se a součinnost dvou ekonomických systémů kapitalismu a socialismu v průběhu vědecko-technické revoluce posuzovány jako hlavní faktor posouvání se těchto systémů do podoby jakéhosi „hybridního, smíchaného systému“.

V souladu s hypotézou konvergence nebude „jednotná industriální společnost“ kapitalistická ani socialistická, ale spojí se v ní výhody obou těchto systémů bez jejich nevýhod.

Vážným motivem teorie konvergence byla snaha překonat rozštěpení světa a odvrátit hrozbu termojaderného konfliktu. Jednu z variant teorie konvergence vypracoval akademik A. D. Sacharov. Na konci šedesátých let 20. století Andrej Dmitrijevič Sacharov považoval sblížení kapitalismu a socialismu doprovázené demokratizací, demilitarizací, sociálním a vědeckotechnickým pokrokem za jedinou možnou alternativu schopnou zachránit lidstvo před záhubou.

Ve vyspělých státech pak skutečně probíhala evoluční transformace kapitalismu směrem k postindustriální společnosti, moderní smíšené ekonomice a to jak pod vlivem pozitivní, tak v ještě vyšší míře negativní zkušenosti států, které se řadily k socialistickým (SSSR, státy východní Evropy). Avšak nemožnost úspěšného rozvoje těchto států v rámci zestátněného ekonomického systému, který v nich existoval, hluboká krize a následný krach tohoto systému vedly k tomu, že již v osmdesátých letech 20. století teorie konvergence přišla o svou bývalou popularitu a stala se jako ekonomická myšlenka historií.

V současnosti se termín „konvergence“ používá při popisu integračních procesů. V základech světového integračního rozvoje leží obecné tendence a imperativy vědeckotechnického a sociálněekonomického pokroku, které podmiňují sblížení, tj. konvergenci ekonomik stále většího počtu států při zachování jejich národní svébytností.»
(<http://abc.informbureau.com/html/eijaadaaioess.html>).

¹ Redaktor je odborník, který má za úkol šířit názor (pokud možno přesvědčivě), který si u něj někdo přímo nebo nepřímo objednal, prostřednictvím výběru textů, záběrů, stříhů a „dalších multimediálních triků“ vytvářených ostatními.

V otázce krize *pseudosocialismu na základě marxismu* a krachu „světového socialistického systému“ je nutné vysvětlit některé nepříliš zjevné skutečnosti související s rolí a charakterem byrokracie v SSSR, které obsahuje výše uvedená publikace a také biblickým projektem legitimizovaná komplexní sociologická věda.

Jedno z nejvíce zevrubných vysvětlení toho, co to vlastně je „byrokracie“, nám poskytl K. Marx:

«Byrokracie je kruh, ze kterého se nikdo nemůže vymanit. Její hierarchie je hierarchií znalostí. Vrchol se spoléhá na spodní kruhy, že se vyznají v jednotlivostech, kdežto spodní kruhy zas věří, že vrchol rozumí obecnému, a takto se navzájem klamou. (...)

Všeobecným duchem byrokracie je tajemství, mysterium, jehož dodržování zajišťuje v byrokratickém prostředí hierarchická organizace byrokracie a ve vztahu k vnějšímu světu (společnosti) její uzavřený korporativní charakter. Otevřený duch státu a také státní smýšlení se tudíž byrokracii jeví jako zrada páchaná na jejím mysteriu. Autorita je proto principem jejích znalostí a zbožštění autority její způsob myšlení. (...) Pokud jde o jednotlivého byrokrata, stává se státní cíl jeho soukromým cílem¹ v honbě za povýšením, ve snaze udělat kariéru.» (K. Marx, Ke kritice Hegelovy filosofie práva, Spisy K. Marxe a F. Engelse, 2. vyd., 1. díl, str. 271 – 272).

Avšak Marxova definice sociálního jevu „byrokracie“ možná není úplná proto, že k ní přišel na základě pozorování činnosti v oblasti řízení více či méně způsobilé byrokracie devatenáctého století v Německu, Velké Británii a Francii, která navíc byla v procesu svého formování prostoupena zednářstvím a koexistovala s ním v určité „symbióze“². Z Marxovy definice vypadly *svou podstatou hlavní* charakteristické vlastnosti byrokracie:

Pro byrokracii je oběh dokumentů, pracovní korespondence a výměna názorů v ústní podobě (telefonicky, „v kuloárech“ veřejných akcí i „utajeně“) hlavní pracovní náplní, a sama práce je něčím, co se odvíjí od direktiv a oběhu dokumentů, a proto v porovnání s oběhem dokumentů nevýznamná, neboť ten je hlavním nositelem pravdy „v poslední instanci“³; i když jsou ve skutečnosti celý ten oběh dokumentů i jejich pracovní rozhovory pouze odrazem reálné práce, jejímž řízením se má byrokracie jako jedna z profesionálních korporací v davo-„elitářské“ společnosti zabývat.

Odsud i pramení „nezničitelná láska“ byrokracie k jurisprudenci a principu „zákon je jako ojnice: kam ho natočíš, tam pojede“.⁴

Takže z definice K. Marxe vypadla i další charakteristická kvalita byrokracie:

Byrokracie dělá kádrovou politiku (tj. provádí výběr a rozmístění kádrů) s tím, že upřednostňuje klanový původ kandidátů na funkce nebo „přijímá za vlastní“ bezprizorní kandidáty, kteří prokázali svou loajalitu tomu či onomu klanu v legitimní hierarchii. Přitom se předpokládá, že princip „**v souvislosti se jmenováním „toho a toho“ do funkce mu bude poskytnuta taková a taková Boží jiskra k dočasnému využití“ — bude fungovat.** Jenže protože ta *jiskra je Boží*, a není to tedy něco, s čím by mohli nakládat byrokratičtí hodnostáři, je v tomto principu kádrové politiky vyjádřen velice drsný ateismus všemožné byrokracie, který odsuzuje dílo jakékoliv byrokratické korporace ke krachu tím rychleji, čím více je důsledná při uplatňování tohoto principu.

Tento princip kádrové politiky se pojí ještě s jedním, který M. E. Saltykov-Ščedrin zformuloval následovně: „*Ti, kteří se nebojí nadřízených, jimi odměněni nebudou. Ten, který se jich bojí, dostane vše: navrch i s mečem, přestože se nikdy bitvy s nepřítelem neúčastnil.*“

Ale pokud je – v důsledku poklonování autoritám – podmnožinou davu (ve smyslu tohoto termínu v definici B. G. Belinského: viz vysvětlivka v části 1.4), není byrokracie samostatným, přestože kolektivním subjektem v politice. Vždy bude „zombie“ — buď degradující v každodenním parazitizmu, nebo jako nástroj uvádějící do života politickou vůli, která na ni působí z vnějšku.

¹ Spíše naopak – osobní cíle mnohiny byrokratů se podle principu „stát, to jsem já“ povyšují na úroveň cílů státní politiky, kterou byrokraté dělají na korporativním základě, což také vede k protilidovosti byrokratických režimů izolovaných od zbytku společnosti. Tj. v Marxově tvrzení: „státní cíl se stává jeho osobním cílem“ je vyjádřena jedna z mnohých chyb marxismu.

² A téma zednářství je v marxismu — v závislosti na okolnostech — buď tématem zakázaným, nebo předmětem určeným k zesměšnění.

³ Myšlenka, že je objektivní pravda „založena ve spisu a uskládněna v archivu“, a přístup k ní mají pouze zvláště důvěryhodní byrokraté, se nejvýrazněji projevuje v činnosti církevních byrokracií, jejichž archivy sahají mnohdy až do minulosti vzdálené několik tisíc let.

⁴ Lstivý a chytrý člověk vždy může vyložit a uplatnit zákon tak, jak je to pro něj výhodné.

Vše výše řečené o byrokracii je nutné si dát dohromady s tím, co bylo řečeno dříve o charakteru činnosti programově-adaptivního modulu USA a na Rusi, a s pokusem vybudovat rodové „elitářské“ zřízení v postsovětské Rossionii.

Již dříve v části 3.3.3 jsme uváděli Leninovu definici společenské třídy:

«Třídy jsou velké skupiny lidí, které se navzájem liší svým místem v historicky určeném systému společenské výroby, svým vztahem (většinou zajištěným a vytyčeným v zákonech) k výrobním prostředkům, svou úlohou ve společenské organizaci práce, a tudíž způsoby nabývání a velikostí onoho dílu společenského bohatství, jímž disponují. Třídy, to jsou takové skupiny lidí, z nichž jedna si může přivlastňovat práci (přesněji by bylo říci: přivlastňuje si produkt cizí práce – naše poznámka k citaci) té druhé, neboť zaujímá rozdílné místo v daném systému společenského hospodářství.» (V. I. Lenin, Sebrané spisy, 5. vyd., 39. díl, str. 15). Poslední Leninovu frázi by bylo třeba prodloužit slovy: „a v politickém systému společnosti“.»

Pokud se podíváme na tuto definici, tak nám nezbyvá než dojít k závěru, že se v SSSR k začátku osmdesátých let 20. století stranicko-státní a ekonomická byrokracie stala společenskou třídou, což ji kvalitativně odlišovalo od byrokracie kapitalistických států, jejíž představitelé, přestože se stali byrokraty, stále byli představiteli svých společenských tříd v té vládoucí (především nad státním aparátem) korporaci:

- místem sovětské byrokracie byla v systému společenské výroby – sféra řízení;
- vztah k výrobním prostředkům – byrokracie SSSR začala obnovovat sama sebe na „elitářsky“-klanovém základě, což vedlo k tomu, že za shovívavého přihlížení zbytku společnosti získala monopol a její řídicí činnost nebyla tímto zbytkem společnosti kontrolovatelná;
- co se týče získávání svého podílu ze společenského bohatství, tak to byla sama byrokracie, kdo určoval mzdovou stupnici, strukturu bezplatných výhod a státního zajištění především pro nejvyšší byrokratické hodnostáře, a potom již na základě zbytkového principu pro zbytek společnosti.

Charakter posledního bodu k začátku osmdesátých let nabyval takové podoby, že se byrokracie ve vztahu k ostatním sociálním skupinám sovětské společnosti změnila ve třídu vykořisťovatelskou. Protože však státní ideou SSSR bylo budování *socialismu a komunismu – sociálních systémů, kde nemělo existovat vykořisťování lidí těmi či oněmi korporacemi, klany nebo jednotlivci*, pocítovala byrokracie v SSSR určité nepohodlí:

- na jedné straně kvůli tomu, aby se udržela u moci, musela lhát o budování socialismu a komunismu v SSSR, což mělo ohlas u národa, který si v každé epoše ve své většině přeje žít bez parazitismu těch či oněch menšin na jeho práci a životě,
- a na druhé straně každý úspěch v díle socialistického budování podrýval pilíře byrokratického režimu a překážel byrokracii „hrabat podle schopností“ a kořistit tak z práce a života zbytku společnosti.

V této „disharmonii“ mezi slovy a činy také spočíval hlavní rozpor v životě sovětské společnosti v době, kdy v čele byrokracie jmenovitě stanul M. S. Gorbačov – „drahoušek Gorby“. Ten rozpor mohl být tehdy vyřešen:

- buď uvedením do chodu procesu debyrokratizace SSSR a rozvojem SSSR za uchování všech vymožeností socialismu, jeho osvobozením od všech byrokratických zvráceností a chyb v chápání světa a v politice, které byly podmíněny téměř totální nadvládou marxismu;
- nebo destrukcí SSSR s cílem zlepšit podmínky pro vykořisťování většiny obyvatelstva ze strany parazitických menšin.

M. S. Gorbačov, A. N. Jakovlev and Co. zahájili přestavbu pod hesly očištění socialismu od nahromaděných chyb a zvráceností. Tato jejich přestavba skončila krachem SSSR a rozšířením možností jak vykořisťovat většinu obyvatelstva parazitickými menšinami a to jak vnitřními („novými Rusy“ – židy různého původu¹), tak i těmi zahraničními.

Jako generální tajemník ÚV KSSS a předseda politbyra ÚV KSSS byl Michail Sergejevič Gorbačov – ze své funkce – povinen znát a chápat sociologii marxismu². To samé platí pro A. N. Jakovleva, a pokud by byli

¹ Otázky pro všechny, kteří se nepovažují za vykořisťovatele, ale za poctivé podnikatele, vlastence pracující pro blaho národa: Jaký je podíl najatých zaměstnanců v kolektivech podniků, které řídíte, kteří jsou ve stavu přibližně za pět let našetřit na koupi bytu, domku, který by odpovídal rozměrům jejich rodin alespoň prostřednictvím hypotéky? Za jakou dobu by byli schopni takovou hypotéku splatit, pokud by i nadále pracovali ve stejném podniku? V jakých podmínkách žijete vy sami a z jakých prostředků jste si tyto své podmínky zajistili? A kdo pracoval na tom, aby tyto podmínky byly reálně uskutečnitelné?

² V souvislosti s otázkou třídní podstaty sovětské byrokracie uvedeme úryvek z knihy D. Northa – Odkaz, který bráníme: Úvod do dějin Čtvrté internacionály. (Hlava 13, Původ pabloismu [pozn. překl. podle Michela Pabla], 17. března 2001), zveřejněný na Světovém socialistickém webu:

« V letech 1939-40 se Trockij, který protestoval proti požadavku definovat sovětskou byrokracii jako třídu, snažil určit, zda jsou jeho názorové rozdíly s menšinou Burnhama-Shachtmana čistě terminologického charakteru či ne. „Jaké nové politické závěry pro nás vyplývají z těchto definic?“ ptal se.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

čestnými a inteligentními lidmi, museli by vše, co bylo řečeno výše o byrokracii, o jejím zformování se v SSSR jako vykořisťovatelské třídy, vyhlásit z tribun sjezdu, který zvolil M. S. Gorbačov do funkce generálního tajemníka ÚV KSSS a vyjádřit to i ve svých vystoupeních v médiích. To mohlo vést k zahájení procesu debyrokratizace SSSR a očištění socialismu od zvráceností a chyb za uchování a rozvoje všech vymožeností sovětské epochy v kulturním budování, neboť taková výzva by oživila politickou aktivitu těch vrstev sovětské společnosti, jejichž tvůrčí potenciál následně v průběhu reálné probíhající přestavby socialismu a kapitalismu skončil „ve stoce“, a které se nedokázaly rychle a efektivně samostatně zorganizovat, aby zastavily režim „drahouška Gorbyho“ a daly politice jiný směr.

M. S. Gorbačov to však neudělal a projevil se jako zaostalý omezenec (co čekáte od hlupáka?) nebo *licoměrník – zrádce, který se postavil do čela státu jenom proto, aby se postaral o jeho krach*. O čem a jak „bratři“ přesvědčili toho slabomyslného mluvku a podpantofláka Gorbačova; o čem a jak „bratři“ přesvědčili „architekta přestavby“ A. N. Jakovleva, když byl v roce 1959 na stáži na Kolumbijské univerzitě v USA, a na co ho ulovila a „naverbovala“ CIA¹, jsou na pozadí všeho, co se stalo, pouze drobné historické podrobnosti, které navíc nejsou pro pochopení „epochy změn“ klíčové.

To hlavní byla skutečnost, že se byrokracie v závěrečném období existence SSSR zformovala ve vykořisťovatelskou třídu, přála si žít tak, jak si žijí buržoastii na liberálním Západě a sama se drala mezi tamní buržoazii. S takovou mravně-etickou orientací bez adekvátních znalostí a chápání světa byla hotovým nástrojem připraveným k tomu, aby vyřešil problém ideologického rozdělení světa a vylepšil charakteristiky jeho říditelnosti na základě „pluralismu názorů“. Byrokracie ten úkol řešila ze své vůle, ale v zájmu pohlavárů globální politiky na základě biblického projektu.

Někteří z našich domácích byrokratů a postsovětských „elitářů“ se chtěli a chtějí připojit ke světové „elitě“, a dosud nedokážou pochopit, proč je do toho „světového – „elitářského“ – společenství“ nepouštějí, a stále se k nim chovají jako ke slouhům a nafoukaným *divochům, kteří pokud vůbec mají něco, co je sbližuje s civilizací, tak jsou to jen „skleněné korálky“, za které vyměnili svou svobodu, území a přírodní zdroje své Vlasti*.

Nicméně krach SSSR a světového systému marxistického pseudosocialismu velmi potěšil stovky miliónů obyvatel takzvaného „svobodného světa“ – vyspělých států žijících pod nadvládou idejí buržoazního liberalismu. Ta radost byla dvojího charakteru:

Opírajíce se o skutečnost, že Čtvrtá internacionála hájila svržení byrokracie, a za podmínky, že menšina přiznávala spojitost této revoluce v SSSR s ochranou stávajících vztahů znárodněného majetku, tak v případě, že by menšina chtěla nazvat takovou revoluci sociální místo politické, měly by názorové rozdíly s většinou čistě terminologický charakter. V této souvislosti Trockij napsal: „Pokud bychom jim udělali tyto terminologické ústupky, dostali bychom naše kritiky do krajně obtížné situace, neboť oni sami by nevěděli, co si počít se svým čistě slovním vítězstvím.“ (10. L. Trockij, SSSR ve válce // *Bulletin opozice*, # 79-80, srpen-září-říjen 1939, str. 2).

Samozřejmě, že se ten spor z let 1939-40 netýkal pouze terminologie. Poté, kdy menšina definovala byrokracii jako třídu, přešla k odsouzení bezvýhradné ochrany SSSR před imperialismem. V roce 1949 nemohly názorové rozdíly týkající terminologie tak rychle odhalit rozdíly programového charakteru. Ze začátku se zdálo, že dohoda ohledně definice „narázníkových“ států a Jugoslávie vyřešila tento teoretický spor. Hlubší smysl této diskuse byl však odhalen později ve formě perspektivy znamenající faktickou likvidaci trockistického hnutí.

Skutečným základem velkých teoretických sporů je konflikt třídních sil. Zdálo by se, že „formy projevu“ vyvolané poválečným zřízením, ukazovaly, že stalinismus byl mocnějším, než kdy cokoliv bylo, a že sovětská byrokracie byla schopná sehrát progresivní historickou roli nehledě na všechny své minulé zločiny. Trockij varoval, že prudké změny v politické konjunktuře často přispívají ke sklouznutí směrem k maloburžoaznímu způsobu myšlení v řadách revolučního hnutí. Tlak nepřátelských třídních sil se nejnebezpečněji projevuje v takovémto nekritickém přizpůsobení se k vnějšímu projevu politické reality.» (www.wsws.org/ru/erbe/ch13.shtml).

L. D. Trockij se v letech své práce ve vedení SSSR sám projevil jako byrokrat a jako jeden ze zakladatelů byrokratického systému v SSSR: *v proslulém „Dopisu sjezdu“ V. I. Lenin charakterizoval L. D. Trockého jako „přesvědčeného nabírajícího sebejistotu“ a „přesvědčeného zaujatého čistě administrativní stránkou věci“*. L. D. Trockij neměl zájem na debyrokratizaci řízení a odhalení třídní podstaty byrokracie. Proto se hluboce mýlí ti, kdo vidí v L. D. Trockém romantika revoluce, idealistického komunistu, který se stal obětí svého idealismu a naivity v boji s krutým a zákeřným tyranem J. V. Stalinem: L. D. Trockij byl *zasvěcený šejdíř*, kterého zahubila jeho samolibost a její důsledek – nepoučitelnost.

¹ Odsud i pramení již uváděné přiznání „architekta přestavby“ A. N. Jakovleva: *„Politika přestavby měla svou specifiku, která se odrazila na všech událostech. A v čem ta její specifika spočívala? V tom, že jsme nemohli otevřeně deklarovat, jaké jsou naše dalekosahající záměry. Byli jsme nuceni tvrdit, že nevyhnutelné ekonomické změny provádíme ve prospěch socialismu a s politickými záměry to bylo stejné.“* (A. N. Jakovlev - Pochopení, Moskva, Zacharov, Vargius, 1998, str. 154).

- Absolutní většina obyvatelstva Evropy a USA, která vyrostla a žila v systémově-kultovním strachu ze „sovětské vojenské hrozby“², se zaradovala, že „totalitární komunistický režim“ padl, Rusové se nakonec přece jen osvobodili od toho nenáviděného „komunismu“ a po ukončení přechodného období se stanou součástí rodiny civilizovaných národů.

Mnozí z nich se upřímně vrhli na to, učit Rusy žít podle norem Západní civilizace, aby přechodné období proběhlo s co nejmenšími sociálními otřesy a pokud možno co nejrychleji.

- Pro určitou menšinu se krach SSSR stal signálem pro začátek lovu na „ruské domorodce“ a otevřením možností pro vyčištění nových „indiánských území“ od původního obyvatelstva pro civilizované lidi.

V reálných politických procesech z devadesátých let 20. století v postsovětské Rossionii vzkvétal pod záštitou režimu B. N. Jelcina buržoazní liberalismus, přičemž ti první ideologicky a propagandisticky zastřešovali činnost těch druhých. Ti druzí se zabývali tím, co měli v plánu - rukama „elitářských“ slouhů pod dohledem amerických poradců, kteří se usadili v kremelských kancelářích a měli větší moc než rossionští byrokraté, realizovali politiku ekonomické genocidy ve vztahu k ruskému obyvatelstvu a vykupovali majetek buď přímo, nebo prostřednictvím osob, na které byl „ten kšeft napsán“².

Vzhledem k tomu, že Rus představovala pro pohlaváry biblického projektu po dobu minimálně dvou posledních tisíciletí neřešitelný problém, tak nic nenamítali proti tomu, aby liberální buržousti USA řešili své problémy na úkor likvidace lidských zdrojů Rusi.

Takzvané „patriotické síly“ v Rossionii neprojevíly proti této politice žádný alespoň trochu efektivní odpor ze dvou hlavních příčin:

² Pokud provedeme analýzu struktury vojenských sil SSSR (bez států Varšavské smlouvy) a bloku NATO, tak se ukáže, že:

- Pouze USA měly technické možnosti realizovat strategické výsadkové operace, tj. měly prostředky pro přepravu a výsadek plnohodnotných vojenských uskupení včetně těžké techniky na území zvoleného protivníka v jakémkoliv místě *zeměkoule v podmínkách silového odporu protivníka* a v případě úspěšného obsazení strategického nástupního prostoru z něho mohly začít vést vojenské operace ve stylu klasické pozemní agrese. USA předvedly svou schopnost vést války v takovém režimu v podstatě čtyřikrát: 1) v průběhu 2. světové války 20. století (vylození v Normandii a vedení bojových akcí v Tichém oceánu proti Japonsku), 2) v průběhu války v Koreji a potřetí a počtvrté v Iráku v roce 1991 a 2003.
- Ozbrojené síly ostatních sil NATO svou strukturou a vybavením bojovou technikou tvořily doplněk k ozbrojeným silám USA ve vojenské doktríně NATO při řešení podobných úkolů.
- Jak bylo zmíněno již dříve, pouze USA měly plány jaderného útoku na SSSR („Dropshot“ a jiné), ve kterých byl útok na SSSR podmíněn pouze samotnou skutečností existence SSSR a vedením USA vyhodnocenou mírou následků přijatelnou pro USA v případě odvetných akcí ze strany SSSR.
- Struktura ozbrojených sil SSSR neumožňovala realizaci takového druhu strategických výsadkových operací a jejich dalšího rozvinutí až do ustanovení plné vojenské silové kontroly nad regiony zvolenými politiky k okupování. Neschopnost SSSR k provedení takového druhu strategických výsadkových operací a podpory kontingentů na vzdáleném nástupním prostoru předvedl průběh „Karibské krize“ v roce 1962, kdy vojenské námořní síly USA zabránily dieselovým ponorkám SSSR pohybovat se v Atlantiku (ne bez pomoci hlavního štábu vojenských námořních sil SSSR, který určoval v Atlantiku místa k navázání spojení za denního světla, protože to tak více vyhovovalo úředníkům z Arbatského vojenského okruhu: velitel ponorky, kterou jedinou Američané neobjevili, ignoroval předepsaný harmonogram těchto míst pro navazování spojení), což vedlo k tomu, že sovětské transporty byly zcela nechráněné, nemluvě o tom, že bez uskupení hladinových sil včetně letadlových lodí, nejsou operace podobného druhu realizovatelné (těžké letadlové křižníky včetně Admirála Kuzněcova, který zůstal postsovětské Rossionii, kterými bylo vybaveno vojenské námořnictvo SSSR v posledním desetiletí své existence, nejsou alternativou pro letadlové lodě, ale strategickou vojensko-ekonomickou diverzí, kterou úspěšně realizovaly USA rukama našich domácích idiotů; a návrat k politice obnovy výstavby letadlových křižníků je třeba kvalifikovat jako zločin). Navíc, pokud se podíváme na strukturu ozbrojených sil SSSR a jeho bojovou techniku, tak v některých aspektech byly doplněk k ozbrojeným silám USA, což bylo projevem přípravy na nějaké scénáře globální politiky, které nebyly realizovány: například velká válka biblické civilizace proti Číně nebo islámskému světu.

Navzdory těmto historickým faktům je z nevědomosti, nebo na základě úmyslu autora v knize Troufalost naděje (str. 319) současného prezidenta USA B. H. Obamy uvedeno: „Americký politický kurz zadržování zahrnoval také navyšování vojenské síly, až se nakonec svými rezervami zbraní USA vyrovnaly a následně překonaly Sovětský svaz a Čínu.“

² Jeden z nich – M. B. Chodorkovskij, sedí za to, že se spletli, když právě na něho napsali „kšeft“, neboť zklamal důvěru v něho vloženou, když řekl Berlovi Lazarovi (hlavnímu rabínovi Rossionie), že se cítí být Rusem, a že je mu život židovské diaspory v Rusku ukradený, o čemž sám Berl Lazar informoval v jednom ze svých televizních vystoupení. Brzy poté byl M. B. Chodorkovskij zatčen a obviněn ze zločinů, za které je možné šmahem ve velkém pozavírat všechny naše domácí buržousty bez rozdílu.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

- **Konceptuální bezvládní³ vyjádřené hromadnou touhou vrátit se do té či oné minulosti (sovětské, pravoslavně-monarchistické, předkřesťansko-pohanské) nebo na Rusi uplatnit výdobytky hitlerovského nacismu.**

V prezidentských volbách v roce 1996 G. A. Zjuganov fakticky šel na ruku B. N. Jelcinovi and Co., takže se Komunistická strana RF proměnila v politicky bezperspektivní stranu důchodců a kariérních funkcionářů a v této své podobě existuje do současné doby. Příčina spočívá v tom, že její vedení neprojevilo zájem pochopit marxismus, biblický projekt, historii Rusi, Ruska, SSSR, činnost J. V. Stalina a jeho nástupců a stále se pokouší namíchat jakýsi tmářský „koktejl“ z marxismu a biblismu².

A. I. Lebed' také neměl v roce 1996 po ruce žádné ideje, tedy nic kromě své domyšlivosti, na kterou ho nacyhtali a úspěšně „převezli“ nabídkou tajemnické funkce v Radě bezpečnosti RF, a potom ho z politiky

³ Když byl v roce 1990 v únorovém čísle časopisu Molodaja gvardija zveřejněn článek Konceptuální moc: mýtus nebo realita?, tak v odpověď na něj redakce nedostala ani jediný dopis, i když byla v té době Molodaja gvardija považována za jeden z pilířů vlastenecké veřejnosti a její ohlášená tiráž byla 700 000 výtisků. To je ukazatelem, jak velice společnost nechápala, co se děje a to dokonce i v ta její část, která se považovala za vlastence SSSR.

² 3. listopadu 2000 v rozhovoru pro televizní pořad Ruský dům G. A. Zjuganov řekl: «...domnívám se, že to bylo velkou strategickou chybou, když se naši předchůdci rozkmořili s Církví. Svou podstatou je socialismus a komunismus pokusem vybudovat ráj na zemi (tj. G. A. Zjuganov je nezdělaný a neví, že tato idea byla Církví vyhlášena za kacířství, které se nazývá „chiliasmus“ nebo „millenarismus“, což udělala navzdory Kristovu odkazu; a to znamená, že to nebyli bolševici, kdo se „rozkmotřil s Církví“, ale to, že církevní hierarchie je nepřitelem komunismu: naše poznámka k citaci). Najít království spravedlnosti, dobra, úcty k pracujícím lidem, rozvíjet kulturu a všeobecné vzdělání. To je velice ušlechtilý cíl. Mimochodem již v roce 1919 se proticírkevní linie prudce změnila. Stalin v předvečer války zrušil všechny předchozí direktivy, výnosy a sám, když to začalo být těžké, pocítil, že bez víry, bez opory na hlavní hodnoty, se zachránit nedokážeme. Vzpomínáte? Tehdy se setkal s nejvyššími hierarchy a ve válečných podmínkách svolali Koncil a mnoho dalšího tenkrát udělali. Myslím, že konfrontace s Církví nepřinesla nikomu užitek, jenom škodu.» (<http://www.pravoslavie.ru/analit/global/intzuganov.htm>).

21. Moskevské mezinárodní knižní prodejní výstavy, která se konala v srpnu 2008, se zúčastnila i Ruská biblická společnost. «V den otevření výstavy expozici Biblické společnosti navštívil lídr Komunistické strany RF Gennadij Zjuganov. Gennadij Andrejevič se seznámil s publikacemi Biblické společnosti a poznamenal, že Bible je knihou moudrosti. A vzhledem k tomu, že podle jeho slov již Bibli v synodálním překladu vlastní, si koupil Radostnou zvěst – vydání Nového zákona v překladu do moderního ruského jazyka. Když platil za knihu, poznamenal lídr KSRF, že tato kniha bude užitečná nejenom jemu, ale i jeho vnukům» (<http://www.biblia.ru/news/show/?312>).

29.11.2008 Radio Rossia informovalo, že G. A. Zjuganov na 13. sjezdu KSRF informoval o úmyslu KSRF „budovat socialismus 21. století na základě idejí marxismu-leninismu“. A to navzdory tomu, že ještě v dubnu 1993 (a opakovaně v roce 1997) byl G. A. Zjuganov informován o metrologické neprůkaznosti politické ekonomie marxismu a škodlivé ničemnosti jeho filosofie s „hlavní“ otázkou „Co bylo dříve: hmota? nebo vědomí?“ — Žádné námítky nenásledovaly.

V rozhovoru pro deník Rossijskaja gazeta (Federální vydání č. 4849 ze dne 13. února 2009) G. A. Zjuganov řekl: «...přibližně třetina členů naší strany jsou věřící. Myslím si a vždy jsem si to myslel, že prvním komunistou byl Ježíš Kristus. Kázání na hoře není o nic horší než Morální kodex budovatele komunismu. Morální kodex budovatele komunismu vlastně z Kázání na hoře opsali. Víte, to není náhoda, že nejčastěji vydávanou publikací je bible a na druhém místě práce Vladimira Iljiče Lenina. Četl jsem toho o náboženství hodně a dosud jsem se nepřestal divit, že ve všech náboženstvích existuje postulát o tom, abyste milovali bližního svého jako sebe sama. Očividně lidstvo intuitivně vytušilo, že v opačném případě zahyne.» (http://kprf.ru/rus_soc/63727.html).

Ten je také nepoučitelný... Ale ani oponenti G. A. Zjuganova z řad našeho domácího „komunistického hnutí“ na tom nejsou lépe. 23. května 2009 byl v Moskvě zahájen ustavující sjezd nové organizace Komunisté Ruska.

«Předseda organizačního výboru pro založení nového občanského spolku, lídr Svazu komunistické mládeže Konstantin Žukov, který na sjezdu vystoupil se svým politickým příspěvkem, prohlásil, že Komunisté Ruska jsou zakládáni s cílem spojit úsilí „všech levicových spolků a hnutí pro překonání krize v ruském komunistickém hnutí“.

„Jsme přesvědčeni a tvrdíme, že hlavní příčinou této krize je revize fundamentálních ustanovení vědeckého komunismu (marxismu-leninismu) – revizionismus, jehož iniciátory a autory jsou představitelé vedoucích orgánů KSRF“, uvádí se v programovém prohlášení spolku.

Vůči Komunistické straně jsou tam vznášeny tři hlavní námítky. Podle názoru zakladatelů nového spolku současně vedení KSRF „zaprvé snižuje důležitost a staví do druhořadého postavení roli třídního boje jako hlavní hnací síly v konfrontaci vykořisťovatelů a vykořisťovaných; zadruhé podřívá světonázorovou základnu vědeckého komunismu a zatřetí se fakticky zřídá vědecké koncepce společenského rozvoje a vrací se k předmarxistickým utopickým představám o socialismu“.

„Noví komunisté Ruska prohlašují, že oni jsou ideovými přívrženci vědeckého komunismu – „jediné a bezalternativní teorie rozvoje společnosti“.

(...)

„Dnes se Komunistická strana RF proměnila ve filiálku politické strany Jedinaja Rossija, která je potřebná pouze k upouštění páry levicového elektorátu. Dnes v našem státě neexistuje komunistická strana, ve které by se mohli spojit

federální úrovně „vypoklonkovali“ docela...¹

- **Značná část našich „patriotů“ je připravena „zachránit“ svou Vlast „za navíc vyplacenou odměnu“.**

Tj. pokud by je Sorosův Fond, CIA nebo někdo jiný začal financovat, tak by si vzájemně zakroutili krkem v boji o právo získávat od nich granty „na záchranu Vlasti“ před „jelcinovskou klikou“ v minulosti a před režimem Putin-Medvěděv v současnosti. Ale vzhledem k tomu, že za 1) **mezi boháči se sponzoři patriotismu nevyskytují**² a za 2) financování jsou pouze vůdci *nezbytné systémové* opozice a její profesionální funkcionáři, tak holt tu „záchranu Vlasti“ odkládají do doby, než se objeví vydatnější a spolehlivější zdroje financování. Takoví „patrioté“ jsou nepoučitelni a schopni pouze při svých pitkách bez konce žvanit o tragédii Ruska a reálně pro blaho národa nedělají vůbec nic, co by nezapadalo do biblického projektu zotročení nebo zlikvidování jejich národa³. Zkrátka a dobře úplně zežidovateli⁴.

- **Ještě je určitý počet „patriotů – elitářů“ upřímně připraven „zachraňovat“ Vlast, jenže pod vedením zednářů, což je důvod, proč vstupují do jejich lóží.**

Tak v roce 1996 společným úsilím B. N. Jelcin and Co. na straně jedné⁵ a na straně druhé G. A. Zjuganov a jeho „parteigenosse“ (zdálo by se nesmiřitelní nepřátelé-soupeři) upevnili úspěch pohlavárů biblického projektu ve věci vyřešení problému likvidace ideologické konfrontace kapitalismu a marxistického pseudosocialismu, kterého dosáhli v roce 1991 díky společnému úsilí politických mafií zosobněných B. N. Jelcinem a jeho soupeřem – M. S. Gorbačovem.

Pohlaváři globální politiky tedy mají samozřejmě proč ctít památku B. N. Jelcina a mytologizovat jeho život a politické „sebeobětování se“. Současně s tím však je nenávisť mezi lidmi k B. N. Jelcinovi natolik velká, že dokonce téměř celé desetiletí poté, kdy předal žezlo V. V. Putinovi, dává postjelcinovský režim přednost tomu se o něm veřejně příliš nezmiňovat, nemluvě o tom, že by ho snad dokonce vychvaloval⁶. I jeho hrob museli přikrýt státní vlajkou postsovětské Rossionie, neboť nebylo zaručeno, že jakýkoliv jiný památník nebude znesvěcen. Takto přece jen zbývá naděje, že „běsik“⁷ na jeho náhrobku nebude pošpiněn⁸...

skuteční komunisté“, zdůraznil Žukov.

Připomenul, že v roce 2004 tisíce komunistů z řad KSRF vystoupilo, neboť nesouhlasili s kurzem jejího vedení. Tenkrát hned po lídrovi Národně patriotického svazu Ruska (NPSR) Gennadiji Semiginovi opustilo stranu velké množství významných i řadových komunistů.

Podle mínění přednášejícího, vedení KSRF „ani neprovedlo systémovou marxistickou analýzu toho, co se děje v politickém a ekonomickém životě státu a místo toho neustále jenom papouškuje zprofanovanou tezi o „protilidovém režimu“, se kterým je nutné bojovat.»

(http://www.newsru.com/russia/23may2009/komm_print.html).

¹ Jeho smrt 28. 04. 2002 při letecké havárii, když byl ve funkci guvernéra Krasnojarského kraje, byla krachem operace „Nástupce“, kterou organizoval „oligarcha v nepřízni“ B. A. Berezovský. Druhý pokus Berezovského provést operaci „Nástupce“ skončil smrtí M. S. Jevdokimova při automobilové havárii. Byl to komediální herec, kterého „dosadili“ do funkce guvernéra v Altajském kraji, aby měl v okamžiku, kdy ho navrhnou do funkce prezidenta, již nějaké zkušenosti z aparátní práce.

² Každý boháč je patriotem „své peněženky a své ješitnosti“ nic víc.

³ Na něm pracují a ne bez přispění Ruské pravoslavné církve všechny vyhlášené projekty: Ruský projekt, Sergijevský projekt a další.

⁴ V ruském jazyce slovo „žid“ (жид) a odvozená slova („židovín“, „židovština“ atp.) označuje soubor psychologických vlastností, nikoliv národnostní aspekt, viz „[Výkladový slovník živého velkoruského jazyka](#)“ V.I.Dála. „Žid“ se ruský řeke „jevrej“ (еврей), pozn. překl.

⁵ Není třeba to prezentovat jako hrdinský čin, kdy vynikající politik musel posloužit hloupému národu, který nechápal své zájmy: jednoduše se v roce 1996 neměli kam vrtnout, buď si B. N. Jelcin odslouží své druhé prezidentské období, nebo v případě vítězství G. A. Zjuganova nebo A. I. Lebedě si on a mnozí další půjdou sednout a možná i pro trest smrti. Kát se a zodpovídat se před lidmi za to, čeho se dopustili, neměl chuť ani jeden z nich. Proto B. N. Jelcinovi nezbylo než kandidovat i na druhé volební období, křepčit na předvolebních shromážděních a hrát si tam na „bujarého chlapíka“, a to dokonce i tehdy, kdy *zcela zaslouženě* dostával jeden infarkt za druhým. A tým „otce ruské demokracie“ se musel postarat o „piár“ až nechutné úrovně.

⁶ V materiálech KSB byla analýza politické „tvorby“ B. N. Jelcina provedena v analytické zprávě vnitřního prediktora SSSR – Egoisté jsou odsouzeni zůstat a zemřít otroky..., ze série K stávající situaci, č. 5 (65), 2007 (část 1, Jelcinismus: jeho příklad je pro ostatní poučením).

⁷ Abreviace, která odedávna označuje ruskou trikolóru v pořadí barevných pruhů směrem odshora dolů: **BĚ**(lyj)**SI**(nij)**K**(rasnyj) (bílá, modrá, červená).

⁸ Ale sotva si na něj neulevují ptáčci nebeští, což je podle našeho názoru zcela dostačující, aby to nabylo té správné symboliky...

Takže přání jeho příbuzných a některých rossionských politiků uchránit památník B. N. Jelcina před zneuctěním nedosáhlo svého cíle právě díky podobě náhrobku, jaký si zvolili. Samozřejmě, že náhrobek pravidelně omývají, ale fakt zůstává faktem: ptáčci neprolétají mimo jen tak, a protiraketová obrana státu je v tomto případě bezmocná...

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

Samozřejmě, že na Rossionii jelcinovské doby je možné pohlížet (stejně jako na USA a jejich předhistorii) z různých úhlů pohledů: z hlediska obyčejných obětí politiky ekonomické genocidy, která byla uplatňována vůči obyvatelstvu RF pohlaváry globální politiky rukama domácích liberálů-idiotů; nebo je možné se na to dívat z hlediska řešení úkolů globální politiky.

A pokud se pozdvihneme na tuto úroveň, tak výsledky vyzdvižení B. N. Jelcina a jeho režimu celkově nebyly valné nejen při jejich hodnocení z pozic obětí jelcinovské politiky ekonomické genocidy, ale ani z pozic pohlavářů globální politiky.

Především je nutné si připomenout, že ekonomika RF přišla o svou výkonnost na dobu téměř celého desetiletí, takže užitek z ní se v globálních politických scénářích blíží nule. Hlavní příčiny takového stavu věcí jsou dvě:

- rossionští liberální politici, kteří získali státní moc díky svému vítězství nad GKČP (Státním výborem pro mimořádné situace)¹, byli absolutními idioty, kteří upřímně věřili tomu blafu o schopnosti tržního mechanismu regulovat alespoň trochu účelně makroekonomické procesy a hlavně: nebyli schopni se něčemu naučit, respektive byli nepoučitelní;
- ve státě nebyly zprovozněny společenské instituce funkčně analogické těm, které reálně zajišťují alespoň nějakou samoregulaci makroekonomických systémů v buržoazně-liberální ekonomice, čímž přispívají k větší přesvědčivosti kultovního *blafu o schopnosti trhu k samoregulaci, na který se nechali nacytat disidenti-antisovětské proburžoazně-liberálního ražení v letech brežněvovské stagnace a gorbačovské přestavby.*

To nás přivádí k otázce o následcích: *Co by bylo, pokud by po odchodu B. N. Jelcina z postu hlavy státu byla dále realizována politika v duchu liberálně buržoazních idejí v očekávání, kdy „trh sám všechno vyladí a dojde k rozkvětu“?*

— Odpověď na ni je jednoduchá: *Nepoučitelnost liberálně buržoazní „elity“ postsovětské Rossionie, boj legálních a nelegálních uskupení o kontrolu nad objekty vlastnictví a strukturami státní moci vedly zemi k takové katastrofě, v porovnání se kterou by se „zlá devadesátá léta“ zdála být epochou prosperity a rozkvětu.*

Zda by se v takovém případě dostala k moci Komunistická strana RF, je otázkou diskusní a to tím spíše, že přestavba v SSSR nebyla realizována pro to, aby se další pokolení „mraksistů“ parazitujících jak na marxismu, tak i na ideálech komunismu², dostalo v Rusku k moci.

Tj. pokud se na to podíváme i z úrovně pohlavářů globální politiky, tak bylo nutné režim vládnoucí v postsovětské Rossionii vyměnit, což samozřejmě nebylo vyvoláno tím, že by pohlaváři globální politiky najednou pocítili lásku ke strádajícímu ruskému národu (pokud by celý zahynul, tak by si celkem oddechli), ale v tom, že vyhlídky byly takové, že by se sovětské jaderné zbraně ocitly mimo kontrolu a mohly by být použity jak ve vnitřní občanské válce, tak i za hranicemi Ruska³, a takové variantě pokračování politiky a vývoje událostí bylo třeba v zájmu řešení globálních problémů předejít.

Bylo kvůli tomu třeba v Rossionii vyměnit vládnoucí skupinu a tato výměna skupin byla připravena a realizována. Poslední den roku 1999 B. N. Jelcin předal funkci hlavy státu Vladimíru Vladimiroviči Putinovi *na základě zákonem stvrzených záruk osobní bezpečnosti prvního prezidenta Rossionie, členů jeho rodiny a tichých záruk pro členy jeho skupiny.* Prezidentské volby, které se následně konaly v roce 2000, zahájily novou etapu v historii překonávání všeobecné krize kapitalismu v globálním měřítku.

Z hlediska liberálních buržoustů, „mraksistů“ a mnohých dalších „opozitních“, byl režim, který od svého prvního prezidentského volebního období budoval V. V. Putin, režimem „velikého inkvizitora“, pokud

¹ O něm viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Patnáct let po GKČP..., ze série K stávající situaci, č. 8 (56), 2006.

² «Když jsem mluvil s Leninem, tak jsem pochopil, že komunismus přece jen může být bez ohledu na Marxe ohromnou tvůrčí silou.» (H. Wells - Rusko v mlze, 1920).

³ Pro ty, kdo již zapomněli, tak v dobách Jelcina se projednávala problematika, kdy měly jakési mezinárodní síly pod svou kontrolu převzít jaderné arsenály RF, potenciálně nebezpečné objekty a chemický průmysl. Byly připravovány texty příslušných dohod, a některé z těch dokumentů dokonce byly podepsány.

Není opodstatněné si myslet, že se pohlaváři globální politiky z nějakých důvodů snaží zlikvidovat lidstvo: pokud by to bylo jejich cílem, tak by již dávno vyprovokovali jadernou válku, která by zcela zlikvidovala současnou globální civilizaci i biosféru (a konkrétně, úplně by například stačilo nezasahovat do vyostřující se „Karibské krize“ v roce 1962); a o dvacet, patnáct let dříve neníčit jaderný monopol USA (případ manželů Julia a Ethel Rosenbergových popravených v roce 1953 na základě obvinění, že předali jaderné tajemství Spojených států Sovětskému svazu, nevznikl bezdůvodně, a to dokonce i v případě, že šlo pouze o „obětní beránky“, na které jednoduše hodili odpovědnost za to, že USA přišly o svůj jaderný monopol); **jejich cílem je ztročení a vykořisťování lidstva.** Proto také nevyužívají zdaleka každou možnost k rozpoutání války a za vlastní iniciativu v tomto směru, stavějící svět na hranu jaderné katastrofy, trestají viníky nemilosrdně.

použijeme metaforu vztahující se k F. M. Dostojevskému¹ a za dvě Putinova prezidentská volební období své hodnocení nezměnili. Nezměnili ho ani poté, co byl prezidentem zvolen Putinův kandidát D. A. Medvěděv a po odchodu V. V. Putina do funkce premiéra.

Také je třeba podotknout, že mnozí z personálu KGB-FSB se po úpadku marxistické ideologie a krachu státu v roce 1991 na jejím základě, přesunuli do lůna Ruské pravoslavné církve, v jejímž čele stála stejná státně-bezpečnostní kreatura². Přitom je třeba uznat, že řádná část těch, kteří se přesunuli do církevního lůna, začala upřímně věřit (i když jsou mezi nimi i cynici schopní přijmout z kariérních důvodů jakoukoliv ideologii) v její věrouku, i když by udělali lépe, pokud by si prostudovali bibli sami a projevíli své analytické schopnosti při odpovědi na otázku:

Odkud se v historii vzalo *toto*: *Deuteronomium, 23:19, 20; Deuteronomium, 15:6; Deuteronomium, 28:12 — 14; Izajáš, 60:10 — 12*. A potvrzení *toho* všeho “do skonání věků” v Novém zákoně: *Matouš, 5:17, 18*? Jakým věcem *to* slouží? Vyjadřuje *to* zájmy národů SSSR – Ruska a ideály práv a svobod osobnosti? Čemu *to* slouží? Zkrátka – je *to* od Boha?

Tj. podle stávajících výsledků se pastýřská rozpracovanost Ruské pravoslavné církve (RPC) ve vztahu ke státní bezpečnosti (SB) ukázala být úspěšnější, než agenturní rozpracovanost SB ve vztahu k RPC... V důsledku toho SB od začátku devadesátých let 20. století vědomě rozvíjí projekt pravoslavně-monarchistické renesance Ruska vedoucí do slepé uličky. V průběhu jeho realizace se zástupci SB-RPC-ovské „strany moci“ i jejich periferie zkoncentrovali v organizačních strukturách politické strany Jedinaja Rossija.

A problém opozice tohoto režimu spočívá v tom, že:

- pouze pro ni je režim „velikého inkvizitora“ – „očividným zlem“, které musí být vykořeněno bez jakékoliv diskuse a pochyb;
- absolutní většina obyvatelstva v podmínkách davo-„elitářství“ dává režimu „velikého inkvizitora“ přednost před režimem „velikého kombinátora“, který státu vládnul v devadesátých letech, neboť:
 - dodržování určitých v podstatě nepřilíš zatěžujících pravidel chování v podmínkách režimu „velikého inkvizitora“ zaručuje život a určitý blahobyt s podmínkou, že si „veliký inkvizitor“ dokáže poradit s řídicí misí, které se zhostil, v té podobě, jak ji definoval F. M. Dostojevskij;
 - a režim „velikého kombinátora“ nikomu nic nezaručuje, ani obyčejným lidem (kteří dnes v Rusku strádají kvůli krizi vytvořené režimem „velikého kombinátora“, který měl ambice stát se celosvětovým), ani samotným „velikým kombinátorům“ (ti, kteří budou mít zájem, mohou na internetu vyhledat zprávy o bankrotu kdysi úspěšných milionářů, jejich sebevraždách, o tom, jak končí ve vězeních), ani jejich politickým agentům (třeba těm zavražděným za své přívrženectví „velikému kombinátorovi“ jako byl

¹ Viz F. M. Dostojevskij – Bratři Karamazovi, část druhá, kniha pátá, Pro i contra – Legenda o velikém inkvizitorovi. Na internetu viz: <http://www.pereplet.ru/misl/inkv.html>. V informační databázi vnitřního prediktoru SSSR šířené na CD je plný text uvedené internetové publikace Legenda o velikém inkvizitorovi umístěn v souboru Ostatní autoři.

² V letech Velké vlastenecké války se rodina Ridigerů ocitla na dočasně okupovaném území a Alexej společně se svým otcem, který byl duchovní, navštěvoval vojenské zajatecké tábory, což mohl činit pouze s povolením okupantů, jestliže ne s přímou podporou kolaborantských popů. Tato činnost byla objektivně dvojího charakteru:

- Z hlediska jakéhokoliv popa nebo mnicha bylo jeho „povinností pastýře“ prokazovat duchovní podporu a „útěchu“ zajatcům.
- Z hlediska okupantů bylo užitečné, aby se stádo zajatců v koncentračních táborech neprotivilo zlému (*Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou*; Matouš, 5:39), nebořilo se a bylo pokorné, neboť křesťanství je v jeho historicky reálné podobě náboženstvím otroků: „Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti vládnoucí moci, vzpírá se Božímu řádu. Kdo se takto vzpírá, přivolává na sebe soud.“ (Římanům, 13:1, 2: což je neslučitelné s ruským „Bůh není v síle, ale v pravdě.“) Tím, že kladli důraz na podobná tvrzení, okupanti podporovali a na dočasně okupovaném území SSSR obnovovali Ruskou pravoslavnou církev, přestože někteří popové je zklamali a pomáhali partyzánům a ilegálnímu odporu.

Takže z hlediska státnosti SSSR těch let činnost obou Ridigerů v době okupace (kteří jsou navíc z hlediska původu částečně – Němci) musí být kvalifikovaná jako spolupráce s okupanty se všemi následky z této skutečnosti vyplývajícími. K odpovědnosti za tuto činnost Ridiger starší, ani Ridiger mladší nikdy voláni nebyli, i když státní bezpečnost projevovala zájem i o daleko méně významné skutečnosti podobného druhu a pro lidi to nezůstávalo bez následků. Toto i z vnějšíku viditelné ignorování Ridigerů státní bezpečností po osvobození Pobaltí je nepřímým příznakem toho, že nějaká smlouva o spolupráci mezi státní bezpečností a Ridigery existovala: je možné, že Ridiger mladší ji zdědil již v hotové podobě připravené k použití od Ridigera staršího. Ve výsledku: Ridiger mladší dělal úspěšnou církevní kariéru, až se nakonec stal patriarchou, před kterým se sklonili i jeho bývalí kurátoři ze státní bezpečnosti.

Misi pastýřství ve vztahu k davu a „elitě“ od něho převzal Vladimir Michajlovič Gundajev, který se pro společnost stal patriarchou Kirillem, a jehož skutečný životopis, pokud budeme věřit internetu, se také velice silně liší od „píár“ verze předkládané společnosti.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

V. Listěv, G. Starovojtovova a A. Politkovská, jejichž smrt ani nevyvolává u lidí soucit, neboť by s radostí pod drnem viděli i mnohé další, jim podobné, jejichž jména jsou dobře známa, a proto je vyjmenovávat nebudeme).

Ale z hlediska té části „elity“ USA, která tuší nebo je zasvěcena do **úkolů nutného řešení problému všeobecné krize kapitalismu v globálním měřítku**, *at' už to naše domácí liberály zarmoutí, jak chce (v takovou „zradu“ ze strany své modly nemohou uvěřit a přiznat ji jako fakt), má režim „velikého inkvizitora“ v Rusku přednost před režimem „velikého kombinátora“, o kterém liberálové tak sní¹:*

«Z toho, co se mohu dozvědět z našich médií kontrolovaných korporativní Amerikou, vyvozují, že byla ve vašem státě bezvará typizace Jelcina s konečnou platností vymazána Putinem. Putin je klidný, obezřetný, moderní lídr, který by se dokonce mohl postavit i do čela našeho Pentagonu a řídit ho s velkou lehkostí. Vzpomínám si na rozhovor s Grahamem Greenem na gorbačovském protijaderném kongresu v roce 1987. Nehledě na to, že si Green velice Gorbačova vážil, řekl: „Vždyť konec konců ruským lídrem se může stát pouze někdo pocházející z hloubi KGB“. Jako Američan jsem byl v šoku. Krvavé dýky? Ampule s jedem? Opilý Philby na Arbatu? A Green mi odpověděl: „Oni jsou jediní, kteří vědí, jak funguje zbytek světa. Cestují, ovládají cizí jazyky. Jsou neúnavní...“» Vidal Gore, americký spisovatel, historik a publicista (Putin by mohl lehce řídit Pentagon – jeho rozhovor pro Izvestije ze dne 04. 03. 2002 již citovaný v části 3.3.2: <http://www.izvestia.ru/world/article15250/>).

Jak je uvedeno v preambuli k tomuto rozhovoru, pochází Vidal Gore² „z kruhů americké aristokracie: je vnukem senátora Thomase Gora, příbuzný bývalého viceprezidenta Alberta Gora³, nevlastní bratr Jacqueline Kennedyové. Osobně znal všechny, kteří se objevovali na americké scéně za posledních 50 let: od Johna Kennedyho a Billa Clintona po Tennessee Williamse a Eleanoru Rooseveltovou“⁴.

Můžete se ptát, proč by si najednou zástupci určité části „elity“ USA měli přát, aby v čele RF stáli lidé

¹ Kolik model Ostapa Ibrahimoviče je postaveno v různých městech na postsovětském prostoru? [pozn. překl. *Ostap Ibrahimovič Bender – „velký kombinátor“, protagonista románů Dvanáct křesel a Zlaté tele od Ilji Ilfa a Jevgenije Petrova]*

² Jen tak mimochodem podotkneme, že je jmenovcem jednoho z bohů starověkého Egypta a lze se domnívat, že jeho rodičům bylo poskytnuto právo dát toto – v *určitých kruzích svaté* – jméno svému dítěti. To samé se týká i dalších v textu zmíněných „Gorů“.

³ V roce 2000 byl A. Gore kandidátem demokratů na funkci prezidenta USA, na funkci viceprezidenta společně s ním kandidoval ortodoxní žid.

⁴ A pro kontrast jeho hodnocení režimu George Bushe mladšího, stavu a perspektiv USA:

«Amerika je prvním a já doufám, že také posledním globálním impériem. Nazývám ji „Spojenými státy amnézie“, protože v amerických školách se již více nevyučují dějiny země. Promarnil jsem kvůli tomu třicet let, abych napsal sedm knih pojednávajících o formování naší imperiální republiky, kterou řídí jedna strana – strana korporativní Ameriky. Enron (Enron je společnost, se kterou se pojí velký finanční skandál z prvního volebního období prezidenta George Bushe mladšího, který vrhl stín jak na jeho administrativu, tak i na něho osobně, neboť Enron financoval jeho volební kampaň a někteří zaměstnanci jeho administrativy v něm pracovali: naše vysvětlivka k citaci) a další korporace (především vojenské a vojenskoprůmyslové) platí za prezidentské a parlamentní volby, a ty vůbec nemyslí na to, aby se dobře dařilo veškerému americkému lidu. Dopadá to tedy tak, že 1% obyvatelstva kontroluje větší část bohatství státu. 20% Američanů, kteří pracují pro toto jedno procento politiků a vlastníků korporací, si nežije vůbec špatně a zbylých 80% úpí pod tíží daní, aniž by měli ve vládě potřebné zastoupení. Ideálně bychom potřebovali novou ústavu, která by obnovila Listinu práv a snížila moc prezidenta.

Bush po teroristických útocích jedná v zájmu vlády „Enronu-Pentagonu“, ale vůbec ne v zájmu naší ústavy. Od 11. září (2001, kdy byly v New Yorku vyhozeny do povětří a zhroutily se budovy Celosvětového obchodního střediska: naše vysvětlivka k citaci) on a junta prakticky zmrazili účinnost Listiny práv nejen pro teroristy, ale pro všechny, koho za ně považují. „Oni jsou Zlo! My jsme Dobro!“, vykřikuje Bush. Jedná tak opírající se o ústavní větu o „vojenské nutnosti“, jenže neexistuje žádná válka, kromě té, kterou jednostranně vyhlásili oni sami. Vždyť Usáma bin Ládín a další jsou skupinou na bázi mafie, není to národ. Pokud budete pořádat výpravu proti sicilské Cosa Nostře, nebudete přece bombardovat lidi, kteří žijí v Palermu, jako jsme to udělali v Kábulu. Když při svém poslání prezident Bush předváděl svůj válečný taneček před kongresem, měl jsem pocit, že se opět dívám na aktuality z roku 1939, kde ukazovali Hitlera, jak prohlašuje, že se říše stala obětí Čechů, Poláků a cikánů. Bush vyznává „stálou válku pro stálý svět“. Teď je připraven takovou „válku“ zahájit na Filipínách, v Kolumbii, jinými slovy po celé Zemi. Když mluví o „ose zla“, tak ani neví, že dva státy, které jsou součástí té skupiny – Irák a Írán spolu válčily desetiletí a Severní Korea, ta se vůbec nachází na úplně jiné planetě.

(...)

Amerika nemá žádnou šanci zůstat vůdčím státem světa, neboť se již více neučíme zeměpis, nevíme, kde se nachází jiné státy. Většina Američanů na obrysové mapě není schopna ukázat dokonce ani Spojené státy. Já jsem izolacionista, protože ještě ve světové historii neexistoval stát, tak špatně uzpůsobený k imperialismu, jako jsou USA. Za padesát let bude ve světě stejný nepořádek jako dnes. Vidím, že dojde k vážnému střetu mezi USA a západní Evropou, který způsobí naši vládnoucí ignoranti, jejich přátelé a rodiny. Není to snad na březích řeky Moskvy známý problém?»

z KGB? Vždyť v Rusku nejsou jenom KGBáci, kteří „cestují a ovládají cizí jazyky“. A jaký vztah to má k řízení záležitostí uvnitř Ruska, kde je, jak se říká v jedné z anekdot¹, hlavním správně-administrativním jazykem – jazyk nadávek, a „kanceláři“ se tam v ruštině a ne v nějakém cizím jazyce, jako tomu bývalo za určitých historických dob ruského impéria, kdy veškerá „elita“ mluvila francouzsky lépe, než rusky?

Grahama Greena a Vidala Gora je však v jejich upřednostňování lidí z KGB možné pochopit, pokud víte o určité specifické postavení KGB v sovětské společnosti, a také jak jsou reálně řízeny USA (viz části 3.3.2 a 3.3.3).

Především je nutné zmínit, že převážná většina pracovníků SB, kterým byla kdysi v minulosti nabídnuta práce ve státní bezpečnosti těmi, kteří tam již pracovali, a práce ve státní bezpečnosti byla nabízena lidem ze všech profesionálních oblastí. Jak a proč SB oslovovala každého z nich, záleželo na specifické každého konkrétního případu. Nabídku bylo možné odmítnout, a pokud oslovený nebyl unikátním odborníkem, který byl z nějakých důvodů pro SB „tou jedinou možnou volbou“, tak mu takové odmítnutí v podstatě nebránilo žít a dělat kariéru v jím zvoleném oboru činnosti²; SB v absolutní většině případů na své nabídce netrvala, a pokud někdo odmítnul stát se „utajeným spolupracovníkem“, tajným informátorem, umožňovala mu žít a dělat kariéru stejně jako dřív.

Pokud někdo tvrdí opak, tak jsou to buď výmysly a pomluvy psychopatů, kteří jsou chudí duchem a v každém protijdoucím vidí agenta tajných služeb, nebo *absolutně zřídka* projevy neprofesionality těch či oněch pracovníků SB, neboť jedním z hlavních faktorů, jak zajistit nenápadnost činnosti SB ve společnosti, bylo pravidlo nevyčnívat z hlavní statistické masy, což je mimo jiné vedlo k tomu, aby „neangažovali“ takové, bez jejichž služeb bylo možné se obejít.³ Pokud někoho přesto cílevědomě „angažovali“, tak prostě „neměl štěstí“, tj. z nějakých důvodů se stal součástí nějaké tematické akce.

Takových lidí, jako V. V. Putin, kteří se sami přihlásili do služby v SB a jejichž přání bylo vyhověno, byla menšina. Dokonce, i když vezmeme do úvahy ty, kteří po střední škole, nebo po skončení vojenské služby v řadách ozbrojených sil SSSR šli studovat na některou z vysokých škol státní bezpečnosti a stali se po jejím ukončení pracovníky SB. Na tyto vysoké školy se totiž dostávali za podmínek, které se principiálně lišily od podmínek pro přijetí na jiné vysoké školy: rozhodující slovo měla „mandátní komise“ a zdárně složené přijímací zkoušky byly pouze základem pro to, aby následně předstoupili před „mandátní komisi“, jejíž doporučení bylo rozhodující a motivované nejen počtem nabraných bodů u přijímacího řízení; v řadě případů pro ni dokonce ani výborné výsledky z přijímacích nic neznamenaly, pokud se rozhodla, že kandidát „není hoden“.

¹ Přijde chlap na personální, aby si vyřídil papíry před nástupem do zaměstnání. Personální mu říká: *Napište do dotazníku, jaké máte znalosti jazyků.*

Chlap píše: *Umím třima jazyky.*

Personální: *Napište, jaké jsou to jazyky.*

Chlap: *Administrativní, sprostý a ruský (se slovníkem).*

Personální: *Administrativní a sprostý, to je jedno a to samé, proto napište: Umím dvěma jazyky...*

Příklad ze života: «V Chabarovském kraji zorganizovali pro úředníky speciální kurzy, ve kterých je učí, jak se mají správně vyjadřovat. Nejde právě o jednoduchou záležitost, neboť jazyk služebníků lidu se formoval celá staletí.

(...)

Posluchačům kurzu bylo uloženo, aby opravili chyby, kterých se na reálných poradách a v úředních dokumentech dopustili jejich kolegové a to včetně těch ve vysokých pozicích. Tady je příklad jednoho z takových úkolů: slibují „odtít lidi od dveřního komplexu při masových akcích“. A nařízení rybního hospodářství předepisuje rybám „třít se v rámci zákona“.

(...)

„Pašeráctví vlády Ruské Federace, boj s pašeráctvím pohraničních vojsk Ruské federace, boj s pašeráctvím Dálnovýchodních pohraničních vojsk“ (...)

Jaký je rozdíl mezi slovy «туристический» a «туристский»? Ukazuje se, že několik miliónů rublů. V jednom z regionálních zákonů bylo místo «туристический» definující turismus jako byznys napsáno «туристский» definující pouze vybavení pro aktivní odpočinek, což okamžitě využili fikaní podvodníci a okradli nás na daních o obrovskou částku» (<http://news.ntv.ru/156502/video>).

Nu a slovem „ozvučit“ úředníci a novinářští pisálci již dokázali „otrávit“ všechny, kdo nesdílí jejich mluvu ve stylu: „*Můžeš tomu říkat i pekáč, jenom do pece ho proboha nestrkej*“.

² Ledaže byl odborníkem „ale opravdu strašně potřebným“, v takových zřídka případech ho dusili okolnostmi tak, aby přišel a sám je poprosil, aby mu dali místo.

³ Kromě toho, pokud SB potřebovala vědět něco o těch či oněch záležitostech nějakého člověka, který odmítnul přímou spolupráci, bylo v podstatě vždy možné použít jiného „utajeného spolupracovníka“, který díky styku s ním o všem poreferoval.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

Tj. SB v SSSR a v postsovětské Rossionii bylo svým principem doplňování personálního stavu absolutním analogem uzavřených klubů amerických univerzit a jejich návaznosti na velkou politiku a velký byznys pouze s tím rozdílem, že kanceláře tohoto všesvazového „uzavřeného klubu“ nebyly umístěny ve studentských městečkách a v klubech na kolejích, ale za jejich hranicemi; a stát se členem „klubu“ nebylo nabízeno studentům v prváku, ale těm, kteří vysokou již pomalu končili nebo odborníkům, kteří již nastoupili svou pracovní stáž.

Dále. Ve všech oblastech profesionální činnosti existuje takový jev jako „korporativní společenství“, „korporativní solidarita“. V SB také existuje, ale na rozdíl od převážné většiny jiných oblastí činnosti mají v práci SB místo dva takové prvky jako je udržování důvěrnosti a disciplíny (přísnější než ve vojenskoprůmyslovém komplexu), jejichž porušení pokud nevede přímo k propuštění ze systému a trestní odpovědnosti, neumožňuje dále dělat kariéru. Stejně jako všude jinde i v SB existují vnitřní, svou podstatou mafiánsky-klanová uskupení, která mají svůj režim udržování důvěrnosti a disciplíny doplňující ten obecně systémový.

Kromě toho státní bezpečnost úplně stejně jako zednářská společenství v USA a Velké Británii neměla možnost společnost v SSSR kontrolovat a také nikdy před společností za nic nenesla odpovědnost.

Důvěrnost, disciplína, mafiánský charakter v mezích systému plus hierarchie funkcí a podřízenost útvarů, vymezení kompetencí v mezích systému plus různorodá periférie (sami pracovníci SB „v utajení“, občané zaangażovaní ke spolupráci a podřízení principu „bývalí čekisté neexistují“) pronikající prakticky do všech oblastí života společnosti. To vše dělá ze SB v SSSR a postsovětské RF strukturní analog *zednářského společenství* ve společnosti USA: to je objektivní danost nezávislá na tom, zda si to sami pracovníci SB uvědomují či ne, zda to tak chtějí nebo zda vidí v „židozednářství“ systémové světové zlo.

Tato strukturně-funkční identita tajných služeb vůbec (nejen SB) a všemožných „tajných společností“ mění tyto tajné služby ve svého druhu „rukavice“ navléknuté na „ruce tajných společností“, které v historii existují déle než samotné tajné služby. Někdy se v jedné takové „rukavici“ může ocitnout i více „rukou“, ale to už jsou podrobnosti historicky konkrétních situací.

A je třeba poukázat i na to, že se tedy KGB SSSR nijak neprojevila při odhalování a zneškodňování zednářských struktur:

- Buď proto, že v SSSR neexistovaly, neboť se všichni bývalí zednáři podřídili rozhodnutí IV. kongresu Kominterny, další nové zednářské lóže v SSSR již zakládány nebyly a zednáře-kontrarevolucionáře, kteří neměli proč Kominternu poslouchat, vykořenilo ještě OGPU-NKVD (Sjednocená státní politická správa – Národní komisariát vnitřních záležitostí).
- Nebo proto, že samotná KGB byla od začátku na území SSSR legalizovanou periferií celosvětového zednářství, a proto bylo její funkcí odhalovat a zneškodňovat všechny, na koho „politické vedení“ ukáže (tj. nejen Politbyro), ale nikdy své „bratry“¹.

Přitom je nutné vysvětlit, že v otázce napojení na zednářství se jedná o některé vyšší šéfy SB a jejich obzvláště důvěrné spolupracovníky v podřízených útvarech systému, vůbec ne o veškerý personál této služby. Ti, kteří nebyli zasvěceni do globálních zednářských tajemství a střetávali se s projevy „nepochopitelného“² chování svého vedení nebo svých kolegů, byli již v prvních dnech své práce poučeni, že zajímat se o věci, které jim vedení neuložilo, nepovede k ničemu dobrému, což tedy neumožňovalo tomuto jejich údivu dostat se za hranice „korporativních večírků“ a vnitřních mafiánských šarvátek, ve kterých *zednářští soudruzi* vždy vítězili díky lepší informovanosti a strategickému měřítku své činnosti v okamžiku, kdy jejich oponenti jednali pouze v taktickém měřítku.

FSB RF v této tradici pokračuje.

Ve struktuře SB nemůže chybět ani periférie domácích znacharských klanů, které solidarizují s celosvětovým biblickým zednářstvím na principu „elitářství“ a „zasvěcení“, i když se z hlediska politiky

¹ V každém případě se SB ještě v sovětských dobách nikdy nezajímala o taková fakta jako byly: likvidace domácích vědecko-technických škol projektování počítačové techniky cestou zavedení v SSSR „Jednotného počítačového systému EVM“, který byl pirátským převzetím počítačového systému IBM-360/370 z USA; katastrofa při níž zahynul Ju. A. Gagarin; vražda akademika S. P. Koroljova v „kremljovce“, která prakticky zastavila rozvoj domácí kosmonautiky (viz konkrétněji článek: Sergej Koroljov. Historie vraždy: <http://www.samru.ru/hitech/new/22903.html>); štvance partajních aparátčků pořádaná na některé významné činitele vědy a kultury, která zastavila rozvoj příslušných odvětví.

O tom samém vypovídá i štvance státní bezpečnosti na I. A. Jefremova poté, kdy napsal román Hodina býka, a to při v podstatě loajálním vztahu SB k bratrům Strugackým, kteří si v podstatě otevřeně dovolovali vysmívat se domácí byrokracii (dnes již téměř zapomenutá a popularitu utrativší Pohádka o trojce).

² Jmenování V. V. Putina do čela FSB a J. M. Primakova do čela Služby vnější rozvědky patří mezi tyto „nepochopitelné“ věci.

názorově rozchází v mnohých otázkách.

Je také třeba říci, že se KGB, tvářice se jako věrný služebník, aktivně spolupodílela na přípravě a svržení režimu „těch idiotů“ z Politbyra. Například ideologa a pilíř disidentů-antisověťčků A. I. Solženicyna by nebylo možné vytvořit v takové kvalitě bez aktivní spoluúčasti SB na jeho osudu¹. To samé platí pro A. D. Sacharova: pokud by opravdu překážel, tak by ho odepsali dříve, než by získal tu nechvalnou slávu, se kterou se zapsal do historie, takže by ho znali pouze odborníci z oboru fyziky.

A není třeba se domnívat, že vnitřní mafie SB při své spolupráci se stejnými mafiemi v tajných službách ostatních států světa včetně USA kácela diktaturu Politbyra kvůli tomu, aby předala stát do rukou svých vlastních odchovanců – disidentů-antisověťčků opilých buržoazně-liberální iluzí.

Jak známo, byla v SSSR ještě jedna tajná služba – Hlavní výzvědná služba (GRU) Ministerstva obrany. Proto je přirozenou otázkou, proč byla v otázce řízení „sovětského dědictví“ upřednostněna SB před GRU? Odpověď na ní spočívá v tom, že:

- GRU byla čistě funkčně orientována na činnost za hranicemi SSSR, a proto neměla na území SSSR rozvinutou svou periférii.
- Okruh zájmů GRU byl užší než okruh zájmů SB, neboť GRU byla více soustředěna na vojensko-ekonomickou tematiku a méně na tu všeobecně kulturní a specificky politickou.
- SB byla kosmopolitnější a GRU více vázána k území a národu, a proto v určitém smyslu více vlastenecká, což ji činilo méně náchylnou ke spolupráci s periferií pohlavárů globální politiky v rámci biblického projektu.

V tomto smyslu jsou oba „uzavřené kluby“ naší společnosti analogem vnitřních uzavřených klubů dvou vedoucích politických stran USA: SB je analogem demokratů a GRU zase analogem republikánů, i když absolutní ta analogie samozřejmě není, neboť specifické funkce tajných služeb v USA plní jiné instituce a SB a GRU u nás nejsou uzavřenými kluby politických stran.

Ale při všech antagonismech SB a GRU je spojuje skutečnost, že jsou oba tyto „speciální úřady“ konceptuálně bezmocné, a proto nejsou politickými subjekty a mohou být pouze nástroji něčí jiné – konceptuálně vyhraněné – politické vůle, která může pocházet jak z vnějšku, tak i zevnitř Ruska. *Proto není třeba se ve vztahu k všemocnosti tajných služeb utěšovat iluzemi a vkládat do nich vědomě neuskutečnitelné naděje: toto je adresováno jak společnosti, tak i samotným pracovníkům těchto služeb*².

Takže s vědomím specifického postavení SB ve společnosti SSSR a postsovětské Rossionii nastolení režimu *zasvěceného* „velikého inkvizitora“ ukončilo etapu překonávání ideologického rozštěpení světa, ke kterému došlo v důsledku krachu marxistického projektu a položilo začátek další etapě řešení problému všeobecné krize kapitalismu v *globálním měřítku*.

Pokud je ideologické rozštěpení světa překonáno, tak samozřejmě vzniká otázka: *Na základě jaké koncepce a jí příslušné ideologie se „sjednotitelé“ chystají sjednotit svět?*

Soudě podle toho, jak to probíhá na Rusi – na základě biblické koncepce a jí příslušné ideologie Rossionie – pravoslavné větve historicky vzniklého křesťanství, ke které se již režim „velikého inkvizitora“ přiklonil, přestože bude „pluralismus názorů“ ve formě ideologie „světského státu“ přinejmenším v nejbližší době stále podporován.

Slovo „sjednotitelé“ je výše uvedeno v uvozovkách, protože kontrolu nad samotným procesem sjednocování si „sjednotitelé“ mohou uchovat pouze do té doby, dokud bude existovat rozumná nejednotnost například v podobě katolické a pravoslavné větve historicky vzniklého křesťanství. O skutečné sjednocení světa na základě učení Krista o království Božím na zemi nemají „sjednotitelé“ zájem, protože chápou, že v případě takové varianty rozvoje událostí nebudou jejich služby potřebné a „kšeft“, který hromadili celá tisíciletí – zmizí.

Přitom na sebe SB-RPC-ovská politická mafie v Rossionii vzala ty funkce, které má zednářské společenství ve společnostech USA a Evropy.

A protože v této řídicí kvalitě ji domácí liberálové nahradit nemohou, těší se planými nadějemi, že jim „ze

¹ Viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR - Znaky předělu epoch, ze série K současné situaci č. 8 (80), 2008.

² Jednomu z pracovníků SB bylo v roce 1988 přímo řečeno, že M. S. Gorbačov a B. N. Jelcin vedou věci k restauraci kapitalismu a rozčlenění SSSR, na což on, neboť nebyl zasvěcen do vysoké politiky, emocionálně odvětil: „To nedovolíme!“ Pokud by takový jako on stáli v čele KGB, tak by to možná i nedovolili... - ale kádrová politika v poststalinových dobách byla taková, že v čele KGB stáli jiní, kteří pracovali právě pro tyto cíle.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

zahraničí pomohou“ se svržením režimu „velikého inkvizitora“ v Rossionii a s obnovením režimu „velikého kombinátora“, i když v jejich působení v politickém spektru rossionské společnosti jim také nikdo bránit nebude – a to i proto, že žádnou podporu u obyčejných lidí liberální buržousti nemají; stejně jako ji nemá Komunistická strana RF.

Prakticky ihned po příchodu k moci režim „velikého inkvizitora“ projevil svou odpovědnost a důvtip v politice globálního měřítka. Poté, kdy v průběhu cvičení Severní flotily RF dne 12. srpna 2000 jaderná ponorka USA potopila výstřelem svého torpéda (omylem) ruskou ponorku „Kursk“, režim „velikého inkvizitora“ tu věc utulal a neuveřejnil pravdu, čímž dodržel určité zákulisní dohody, a když tyto dohody začaly být porušovány ostatními účastníky, jasně jim dal najevo, že je musí plnit.¹

Prakticky ihned po katastrofě „Kursku“ a dosažení určitých zákulisních dohod o způsobu informování *okounějícího* publika o této věci, byl režim „velikého inkvizitora“ povzbuzen za „pochopení“ tím, že *bez jakýchkoliv sociálně-ekonomických příčin*, asi týden po katastrofě ponorky a smrti její posádky prudce vzrostly ceny ropy, které dále rostly a držely se na neobyčejně vysoké úrovni až do začátku světové finančně-ekonomické krize v roce 2008.

Tyto příjmy, které vyrostly díky prodeji exportní ropy, umožnily režimu „velikého inkvizitora“ *v podmínkách rozvratu reálného sektoru vlastní ekonomiky (především ve zpracovatelských odvětvích)* obnovit fungování státního aparátu, uvolnit v zemi sociální napětí, začít řešit úkoly integrace Ruska a jejího různorodého potenciálu do světového hospodářství. Určité úspěchy v plnění těchto úkolů jsou základem pro to, aby Rossionie bez řinčení zbraněmi dokázala stavět před liberálně buržoazní svět **otázky, na které v liberálně buržoazním modelu neexistují odpovědi, ale které je v globálním měřítku nutné řešit.**

Tj. **reálně politicky** pracuje postjelcinovský režim „velikého inkvizitora“ na uvedení do života teorie „konvergence“, *přestože to slovo nevyslovuje*: kdo ví, ten pochopí a kdo neví a nechápe, je to jeho problém.

Ve výsledku vznikla paradoxní situace:

Navzdory celkové degradaci vědy, vzdělávacího systému, ekonomiky a ozbrojených sil, která do dneška stále pokračuje², získává Rusko ve světě určité postavení, které není zcela jasné, ale se kterým v ostatních státech mnozí pojí své naděje na vyřešení globálních problémů způsobených expanzí buržoazního liberalismu do všech regionů.

Současně s tím probíhá proces „zcivilizování“, pokud ne těch dospělých „elitářů“ působících v politice a byznysu, kteří si pamatují sovětskou minulost a nahoru se vyšvihli v letech reforem „velikého kombinátora“ (ti jsou nepoučitelní), tak dětiček „elitářů“ prvního pokolení: získávat vzdělání na vysokých školách v Evropě a USA je prestižní záležitostí, která je však dostupná pouze dětem „elitářů“ a *zazobaných zbohatlíků*³, obzvláště pokud jde o vzdělání v oblasti „menagerství“ (managementu), ekonomiky a financí. Dětičky „elitářů“, které jím prošly, jsou ve své většině přesvědčeny o tom, že to právě ony překonávají staletou zaostalost Vlasti v oblasti státního řízení a organizace ekonomiky na základě pokrokových idejí, aniž však chápou Život a účel

¹ O tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Ruská společnost a katastrofa jaderné ponorky „Kursk“ 12. srpna 2000.

² Přestože se státní „píár“ pokouší podat věci jinak, tak pokud přesto vniknete do podstaty toho, co se děje, degradace pokračuje. Viz článek SSL: PRVNÍ POSTSOVĚTSKÝ „EROPLÁN“ o prvním „rossionském“ dopravním letadle „Superjet“ v novinách Duel, č. 20, 2009: http://www.duel.ru/200920/?20_3_1.

V krátkosti je podstata následující: režim se vzdal sériové výroby již certifikovaného Tu-334 v mnohém unifikovaného s již vyráběnými Tu-204 a Tu-214; nacpal ohromné částky do vývoje „Superjetu“, u kterého jako konzultant některých otázek fungovala firma „Boeing“ (pro kterou je „Superjet“ konkurentem, kterého je třeba odstranit z trhu, takže její „consulting“ byl přibližně stejné kvality, jako když VAZ stvořil zrůdnou „Chevy-Nivu“ VAZ-2123 pod vedením „Chevroletu“), ve výsledku vzniklo letadlo s mnohočetnými konstrukčními vadami (jednou z nich jsou sací motory, umístěné pouze ve výšce 420 mm nad zemí počítáno od dolní hrany jímače vzduchu: něčím podobným „jsme si již procházeli“ u Tu-144, jehož motory nasávaly veškerou špínu vylétající zpod kol předního podvozku) s cílovou „montovnou“ v Rusku, neboť mnohé jeho klíčové součástky mají být importovány, což samozřejmě v porovnání s Tu-334 citelně zvýší cenu sériově vyráběných strojů; navíc v ukazatelích úspornosti a komfortu zaostává za Tu-334 (palivová efektivita Tu-334 – 22,85 g/osobokilometr, letecky potvrzená. „Superjet“ jí má 23,4, pokud budeme věřit informacím z projektu. Kvůli specifikce závěsu sacích motorů bude jejich životnost v reálu podstatně nižší, než ta zkušební a vzhledem k tomu, že jsou importní, budou dražší než naše domácí. Vnitřek Tu-334 je pohodlnější: v příčném řezu je to 3,8 na 4,1 m oproti 3,4 na 3,6 m u „Superjetu“). – Jistě globalizace, avšak...

³ Těch, kteří nahrabali jmění, ale koho „elita“ nepřiznala z různých důvodů za „své“: počínaje tím, že nemají ten správný světský lesk a nehodlají se chovat „kultivovaně“ a jejich nestydaté zločineckou minulostí konče.

těchto jimi osvojených „pokrokových idejí“ a návyků získávaných na jejich základě¹.

Výsledky dvou prezidentských období V. V. Putina určitá část společnosti charakterizovala celkem obsažným slovem – „stabilizace“: na jedné straně jestliže ve druhé polovině osmdesátých a devadesátých let zrychlující se směřování ke katastrofě nebylo zastaveno, tak bylo značně zpomaleno, což poskytlo určitou časovou rezervu k provedení modernizace státu; na druhé straně, pokud by nedošlo k *modernizaci státu*², byly perspektivy mnohoslibné...

¹ Hlavní ekonomický dopisovatel novin Financial Times Martin Wolf byl také nucen se přiznat: *«Já již nechápu to, o čem jsme si mysleli, že to dobře znám a také nevím, co si teď mám myslet.»* A dále: *«Jeden ze základních závěrů souvisí s pochopením toho, jak se chová finanční systém. Postranní pozorovatelé si uvědomovali, že se mění v ohromnou černou díru, ale domnívali se, že minimálně ti, kteří pracují uvnitř systému, vědí, co se děje. Tento předpoklad byl mylný.»* (http://www.redstar.ru/2008/05/06_05/3_05.html). – To byla reakce na hypotéční krizi v USA v zimě a na jaře roku 2008, která měla vliv na celý světový kreditně-finanční systém a vedla k tomu, co od počátku podzimu 2008 všichni začali vnímat jako světovou finanční krizi.

Martin Wolf získal právě takové vzdělání, jaké se snaží poskytnout svým dětičkám mnozí naši domácí „elitáři“, ale jeho výše uvedené výroky jsou v podstatě analogické výroku bývalého poradce B. N. Jelcina a pozdějšího vicepremiéra a ministra financí Rossionie, A. Ja. Livšice, který my tak často citujeme: „Ekonomika se podobá ženě. Cožpak se ji dá porozumět?“

Dojmy jednoho z „elitářských“ potomků z jeho studií na Stanfordově univerzitě (USA):

«Já nejsem ekonom, jsem manažer.

(...) Systém studia na Stanfordu nemá k MAKRO ekonomice ŽÁDNÝ vztah.

Pro mě MAKRO ekonomika, stejně jako všechny ty křivky a další pitomosti zůstanou pitomostmi. Naposledy jsem něco takového „viděl“ při své aspirantuře v Rusku. Ve Stanfordu nebyl dokonce ani podobný předmět – „makro“ ekonomika.

My jsme se tam soustřeďovali na něco úplně jiného, na psychologii, teorii her, ekonomiku MIKRO – tj. společnost, na psychologii uvnitř společností, psychologii mezilidských vztahů, na řízení mas (jak na úrovni států, tak i společností) a osobností, na politiku a politologii, chování organizací a davů lidí, organizační struktury, teorii pravděpodobnosti (v jejím aplikačním aspektu v součinnosti s psychologií), na strategii, marketing, sociální sítě (včetně vlivových a kontaktních sítí), na teorii vedení jednání a řešení konfliktů (včetně toho, jak takové konflikty řídit na úrovni států, skupin, korporací), na vztahy mezi osobnostmi, mezinárodní vztahy, cizí jazyky, na moc a využívání moci, na líderství s vysokým potenciálem a jiné.»

Teď dělá kariéru v Rossionii: do krize byl top manažerem v jednom z holdingů, nabral si kopy úvěrů s výhledem na budoucí výplatu, za které si koupil „prestižní“ dům v podmoskevské oblasti a byt v Moskvě, jenže v krizi z listopadu 2008 se stal obětí snižování počtu „topů“. I poté je však stále přesvědčen, že získal ve Stanfordu „opravdové vzdělání“...

Zkrátka, pokud chcete žít lidsky, je nutné historicky zformovanou a vládnoucí ekonomickou vědu a systém vzdělání v oblasti ekonomiky a financí řečeno slovy V. V. Putina „třeba utopit v hajzlíku...“, a čím rychleji se to udělá, tím lépe.

² Při svém vystoupení v Obchodní a průmyslové komoře RF 27. května 2009 V. V. Putin oznámil, že «v současné době je váha inovačních produktů v ekonomice pouze 5%, a pouze 10% společností využívá inovace» (<http://spb.kp.ru/daily/24301.4/494816/>). Také tam bylo řečeno:

«V podnikatelském prostředí je třeba zvyšovat status a prestiž vynálezců, kreativita se musí stát módní záležitostí«, obrátil se Putin k byznysu.

A [Jevgenij Primakov](#) (předseda Obchodní a průmyslové komory RF – naše vysvětlivka k citaci) prohlásil, že náš byznys nesmí kopírovat západní technologie, ale musí vytvářet svoje. Nesmíme dovážet staré zařízení. Primakov uvedl i čísla: V [Rusku](#) se vyrábí 82 krát méně nových strojů a zařízení než v [Japonsku](#), 31 krát méně než v Číně, 30 krát méně než v [Itálii](#) a [Německu](#). Více než dvě třetiny ředitelů považují za nejlepší protikrizové opatření snižování počtu zaměstnanců. Jevgenij Maximovič si postěžoval i na to, že miliardy uvolněné bankami nedošly do výroby. „Je to skutečně smutné“, poznamenal Primakov.

Jeden z účastníků porady, jehož společnost se zabývá výrobou spojovacích systémů, si Putinovi postěžoval, že talentovaní vynálezci odjíždějí do zahraničí, protože „zde si mohou [vydělat](#) tak na pivo, a tam na jachty“. Řekl, že v Rusku si musíme zakládat svoje „Siemensy“ a společnosti „IBM“. Stěžoval si, že u nás o osudu projektů rozhodují úředníci, kteří málo čemu rozumějí, stejně jako ta filmová hrdinka, která „nikdy nemilovala, ale četla o tom“.

Ale nikdo z účastníků zasedání Obchodní a průmyslové komory neupozornil premiéra na jednu principiální okolnost: *Aby ve společnosti mohla vznikat „kreativita“ a realizovala se zde a ne „tam“, je nutné ve státě změnit „finanční klima“ a umět ho řídit v souladu s potřebami společenského rozvoje, což je - povinností státu!*

Byrokraté a „modernizace státu“ jsou dva neslučitelné jevy:

Odbočení od tématu:

Modernizace státu

My rozumíme pod modernizací státu vyvedení společnosti prožívající vleklou hlubokou krizí obecně kulturního charakteru na úroveň vyspělých států v historicky co nejkratších lhůtách, po dobu aktivního života jednoho pokolení. Výsledkem úspěšné modernizace se musí normou života společnosti v průběhu jednoho, dvou desetiletí stát takové vymoženosti kultury, na jejichž vytvoření by jiné národy v průběhu svého svébytného evolučního rozvoje potřebovaly několik desetiletí, či dokonce staletí.

To znamená, že modernizace státu a jeho bezkrizový vývoj v režimu světového lídra jsou dva různé jevy, i když mají i mnoho společného.

Pro provedení modernizace státu je sice samozřejmě nutná stabilita jeho hospodářské činnosti a neexistence významnějších projevů politického extrémismu, jenže modernizace státu není ve své komplexnosti charakterizována těmito, ale jinými ukazateli života společnosti. S ohledem na současný stav Ruska a jeho perspektivy to jsou:

SKUPINA KLÍČOVÝCH UKAZATELŮ:

- všeobecný růst kultury obyvatelstva na základě zdokonalování vzdělávacího systému;
- zdokonalování kvality vzdělávání díky:
 - odstraňování ze systému vzdělávacích standardů koncepcí těch či oněch historicky vzniklých škol, které nejsou adekvátní životu;
 - přechodu vzdělávacího systému od šíření knižní „moudrosti“ k šíření návyků samostatného poznávání Života a různorodé tvorby;
- přechod organizace společnosti k samořízení se na základě různých druhů „dynamických“ – „virtuálních“ struktur podporujících kolektivní činnost lidí, protože ve zkosnatělých strukturách a tím spíše v takových, které se obnovují v návaznosti pokolení na úzce klanovém základě, nemůže být realizován tvůrčí potenciál miliónů lidí.

UKAZATELE ODVOZENÉ OD TĚCH KLÍČOVÝCH:

- technologická obnova výrobní sféry díky masovému zavádění dokonalejších technologií a organizace výroby (na základě ukazatelů: výrobní úrazovost a nemocnost, škodlivý vliv na životní prostředí, výnos na účetní jednotku vkládaných zdrojů apod.);
- masová výroba principiálně nových druhů produkce a zdokonalování dříve vyráběných druhů produkce s ohledem na ergonomické a ekologické ukazatele;
- rozvoj infrastruktur jako integračních systémů společnosti;
- stabilita, rozvoj a obnova biocenóz v regionech hospodářské činnosti a života obyvatel;
- zvýšení počtu a rozšíření ploch přírodních rezervací, na jejichž území neprobíhá hospodářská činnost (hlavní funkční význam rezervací – ozdravení biocenóz na území k nim přiléhajícím).

A rodové „elitářské“ zřízení, které buduje současná vládnoucí „elita“ Rossionie, je špatným základem pro modernizaci státu. A to studium dětiček našich domácích „elitářů“ a *zazobaných zbohatlíků* na vysokých školách v Evropě a USA včetně těch „nejprestižnějších“, kde si vybírají různé ty „managerské“ obory, jejich

- Pokud byrokrat odmítá poskytnout státní podporu projektu, který, jak se mu zdá, je na úrovni fantastiky a pseudovědy (podle hodnocení konzultantů z oficiální vědy, kteří jsou buď jednoduše hloupi, nebo házejí klacky pod nohy konkurenci), tak ze svého hlediska dobře činní, neboť zabraňuje utrácení státních zdrojů na všelijaké hlouposti.
- Pokud je z hlediska svých cílů a principů analogický projekt úspěšně realizován v zahraničí, tak mezitím uplynou roky a byrokrat je již buď v penzi, nebo pracuje pro blaho své Vlasti v jiné funkci a povolá ho k odpovědnosti za jeho nekompetenci projevenou v minulých letech nemá kdo.
- Současně je však byrokrat schopen celá desetiletí vědomě financovat nesmyslné projekty, neboť přiznání toho, že jsou jalové, ho staví před otázku nést odpovědnost za neúčelné vynakládání zdrojů. Vyúčtování takovýchto projektů je schvalováno na základě: 1) „ušlechtilosti cílů a aktuálnosti řešení vytčených úkolů“, 2) získání „mnohoslbných“ průběžných výsledků a 3) nepřípustnosti „opustit věc na půli cesty“ v době, kdy v zahraničí probíhají analogické výzkumy s téměř již hmatatelným praktickým výsledkem (i když v zahraničí učení pánové a dámy také „poručují“ granty a rozpočet s odkazem na Rusy, kteří „vedou intenzivní výzkumy v této oblasti s téměř již hmatatelným praktickým výsledkem“).

Jak to funguje, všichni mohli vidět v seriálu Sedmáct zastavení jara: „na případu fyzika Rungeho“, kde se objektivně v pozici konečného viníka ocitl Holthoff, který zjevně nebyl vinen, že Müller zatčením Rungeho udělal chybu a Stierlitz se naopak nespletl, když identifikoval Rungeho jako záškodníka, ale svezlo se to na řadového byrokrata a ve výsledku byl jaderný projekt třetí říše zmařen. I když je tato epizoda výmyslem J. Semjonova, leží v jejím základu kolektivní psychologie byrokratů.

následné protlačování do byznysu a státního aparátu, to je pokus využít *time-out zajištěný režimem „velikého inkvizitora“* a zvýšit kvalitu řízení ve státním aparátu a byznysu (především v tom velkém a také v tom se zahraničními partnery) díky západnímu vzdělání, které se mnohým (a především „elitářům“) zdá být tím nejpokrokovějším a nejdokonalejším¹.

Někdo **se utěšuje iluzí**, že když dětičky současných domácích „elitářů“ a zazobaných zbohatlíků získají „to nepokrokovější“ vzdělání na Západě a vrátí se do své Vlasti, kde začnou pracovat v oblasti řízení, vytvoří se tak v Rusku nová akceschopná politická i byznys „elita“, pod jejímž vedením se stát přece jen dostane ze staleté mlhy² a promění se ve stejně civilizovaný a komfortní stát jako je Evropa a Amerika.

Této politice je podřízena i reforma vzdělávání v RF a to jak všeobecného, tak i vyššího (vstup do neblaze proslulého „boloňského procesu“), která by měla zajistit dostatečný počet technických výkonných pracovníků, o které by se mohli při své činnosti opírat budoucí *vládnoucí „elitáři“*, kteří získají to „*nejpokrokovější vzdělání v Evropě a USA, jejichž posláním je stát se „tuzemskou administrativou“ řídicí „kryptokolonií“³ Rossionii v souladu s potřebami pohlavárů globální politiky v rámci biblického projektu.*

O následcích této politiky pro Rusko a lidstvo její přívrženci veřejně nemluví:

- jedni proto, že o nich nepřemýšlejí, neboť se jim zdá, že vyhlídky na „zcivilizování“ Ruska podle obecně západní manýry jsou báječné a jiná varianta ani není možná;
- druzí proto, že přesně vědí, k dosažení jakých cílů tato politika směřuje: **„světové společenství“ od Ruska požaduje: suroviny, energetické nosiče, transkontinentální tranzit a přibližně dvacet miliónů kusů pracovního dobytka, který bude obsluhovat těžařská odvětví a dopravní infrastrukturu, všichni ostatní musí tak či onak „zmizet z důvodu své neužitečnosti“ a kultura společnosti musí být svedena k jakémusi budoucímu celosvětovému standardizovanému idiotismu⁴.**

¹ Jak toto nejpokrokovější a nejdokonalejší zřízení zrodilo globální finančně-ekonomickou krizi, kterou si jakoby nikdo nepřál? – takovou otázku si naši domácí idioti, kteří věří v Západ a jeho „kreativitu“, nepokládají. A začínají se chovat hystericky, či netečně, když se jich na to někdo zeptá a začne jim dokazovat nesmyslnost západní sociologie a ekonomické „vědy“.

² Rusko v mlze je název jedné z knih anglického spisovatele science fiction Herberta Wellse, kterou napsal poté, kdy navštívil RSFSR (kde pobyl asi dva týdny na podzim roku 1920, tedy v době občanské války). Viz její publikace na internetu: <http://www.bookluck.ru/booktritu.html>. Obzvláště liberálům, přesvědčeným o správnosti buržoazního liberalismu a předpojatým vůči komunismu, by prospělo, aby si ji přečetli a to tím spíše, že H. Wellse není možné řadit mezi činitele marxistické agitační propagandy: ke K. Marxovi měl velice negativní a ironický vztah.

³ „Kryptokolonií“ je možné nazvat stát, který je formálně z právního hlediska suverénní, ale reálně je objektem vykořisťování ze strany vnějších zahraničně politických sil. „*Kryptokolonialismus*“ je jako jev v *globální politice* založen na systému her s nenulovým součtem zahrnujících první až šestou prioritu zobecněných prostředků řízení / agrese. Jeho kořeny tedy spočívají v konceptuální bezmocnosti společnosti – „kryptokolonie“.

I když v daném případě jsme pojem „kryptokolonie“ a pojmy od něho odvozené nezavedli my (pojem „kryptokolonie“ ve vztahu k RF poprvé použil D. E. Galkovskij). My jej pouze osvětlujeme v kontextu Koncepce společné bezpečnosti.

⁴ Pokud se podíváme na pozice biblické koncepce zotročení lidstva ve jménu Boha a likvidaci jejich protivníků z globálního měřítka, tak:

- Průmyslovou výrobu je ekonomicky výhodnější provozovat v regionech s mírnějším klimatem než má Rusko.
- Zemědělství je výhodnější provozovat v zónách, kde je úroda zaručena (nejlépe víckrát do roka), tj. také mimo Rusko, jehož území je z větší části buď pro zemědělství nevhodné, nebo leží v zóně „rizikového zemědělství“.
- Úroveň vědy a masového vzdělávání je ve světě nadbytečná s ohledem na ta nebezpečí, které představují současné znalosti a vysoké technologie v rukou našťvaného, nebo deprimovaného jedince a tím spíše mafií, proto je intelektuální potenciál Ruska v podmínkách globální buržoazie nejen k ničemu (*v celém světě je realizována politika zjednodušování vzdělávacích programů, což má zbrzdit a zastavit vědecko-technický pokrok*), ale dokonce škodlivý, neboť „ti Rusové“ neustále hledají nějakou spravedlnost a neuspokojuje je bída, ani život ve větší či menší hojnosti, ještě by chtěli nějakou Pravdu, duchovnost a upřímnost ve vztazích mezi lidmi a z duše protivný je jim právnícky formalismus, na kterém stojí Západ.

Tj. globalizace v rámci biblického projektu je ekvivalentní likvidaci Rusi s větší částí jejího obyvatelstva a degradací zbylých obyvatel ve spektru jejich zájmů a organizace psychiky na úroveň standardně debilizovaných obyvatel Západu. Tak například **«francouzský vzdělávací systém místo toho, aby poskytoval rovné vzdělání všem, provádí selekci. Ve výsledku se do lepších vysokých škol prakticky nedostanou děti z dolních vrstev (část citace jsme tučně zvýraznili).** Takže si můžete vybrat ze dvou možností - buď jsou tyto děti hloupé, a i to je možné: někteří si to myslí, i když málokdo o tom mluví nahlas. *Nebo je problematická organizace vzdělávání, která není založena na rovnosti. Hra je určena předem, vše je předurčeno a pouze minimum jedinců z lidu se dokáže probíjet na prestižní vysoké školy (část citace jsme kurzívou zvýraznili).*» (Rozhovor Jurije Kovalenka s francouzskými sociology Monikou a Michelem Pensovými pod názvem „Elita: čest národa nebo kasta žreců?“ – Novyje Izvestija ze dne 29. ledna 1998).

Přičemž ta část obyvatel, která se nestane součástí tohoto projektu globalizace, musí být v hranicích Ruska tak či onak zlikvidována, neboť pokud jí umožní přesunout se do jiných regionů planety (Rusko zaujímá po Iráku a Somálsku třetí místo na světě v počtu žádostí podaných jeho občany na poskytnutí politického azylu v zahraničí: <http://www.rf->

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

V tomto smyslu se západní političtí činitelé vyjádřili nejednou (mezi nimi například: bývalá státní tajemnice USA Madeleine Albrightová – nositelka idejí starozákonně-talmudistického fašismu; bývalá premiérka Velké Británie a „kmotra“ M. S. Gorbačova ve světové politice - Margaret Thatcherová).

A v základu toho všeho leží ideje buržoazního liberalismu a rossionská „elita“, která je na ně naprogramovaná, a která není subjektem politiky, ale pouze nástrojem jejího uvádění do života.

Ale takové vyhlídky nemá jenom Rusko ale většina států:

Především je nutné si uvědomit, že více než 6 miliard příslušníků davu složeného z „elit“ i obyčejných lidí, kteří nedosáhli své lidské kvality a jsou neudržitelní ve své spotřebitelské chamtivosti a bezstarostnosti, je pro stabilitu biosféry planety příliš velký počet.

A při uchování davu-„elitářství“ ten problém může být vyřešen pouze radikálním snížením počtu obyvatel planety, což prakticky znamená: **že na každý stát připadá určitá kvóta genocidy jeho vlastního obyvatelstva** a zbývá pouze politicky konkretizovat, jak bude tato kvóta mezi nimi globální politikou přerozdělena, a jak a v jakých lhůtách bude v jednotlivých státech realizována.

Pro pohlavý globální politiky je nejjednodušším způsobem, jak vyřešit problém přelidnění planety tím lidským davem, zajistit globální, vleklou a řízenou ekonomickou krizi, díky které se v „civilizovaných“ státech na dlouhou dobu sníží porodnost a v „necivilizovaných“ (kde programy „plánování rodiny“ nefungují a porodnost je tam vysoká) stejně prudce a na dlouho vzroste dětská úmrtnost.

To je v **případě uchování davu-„elitářství“** objektivně nezbytná složka politiky pro překonání globální biosféricko-ekologické krize.

Proto si nesmíte myslet, že ta finančně-ekonomická krize, která započala v USA a v roce 2008 přerostla do globálního měřítka, vznikla jen tak samo sebou díky okolnostem nezávislým na lidech nebo díky chybě takových lidí, o jakých mluvil dříve zmiňovaný Martin Wolf z deníku Financial Times, kteří pracovali ve vládách a v orgánech světového kreditně-finančního systému a v minulosti si mysleli, že ekonomiku chápou, a když v důsledku jejich jednání pro ně nečekaně vznikla krize, která přerostla do globální, tak najednou nevědí, co si o tom mají myslet. Všichni ti, jejichž řídicí schopnosti a reakce chování byly naprogramovány tím ve světě „nejpokrokovějším“ finančně-ekonomickým a „menagerským“ vzděláním na Západě, jsou pouze nástroji těch, kteří cíleně kupili potenciál k vyvolání krize a začali jej realizovat tehdy, kdy podle jejich mínění globální politicko-ekonomický systém dozrál k okamžiku, kdy bude krize nástrojem k řešení problémů jiného druhu, které se v něm nahromadily.

V „bezkrizových“ dobách na vyřešení problému přelidnění planety pracují i další faktory, které se staly normou kultury „civilizovaných států“:

- propaganda homosexuality pod rouškou boje s „homofobií“ („homouši“ se nerozmnožují a paměť o homosexuálních vztazích přetrvává v rodových egregorech takzvaných „bisexualů“ a mrzačí psychiku jejich potomků) i móda „sexuálních menšin“ v politice¹;
- narkotické subkultury (včetně kouření tabáku a „kulturního pití“, od kterého velký podíl sklouzne k alkoholismu);
- pivní obraz života, který zaujímá zvláštní místo, neboť **pivo** je nejenom alkoholický nápoj, ale **V DŮSLEDKU OSOBITOSTI SVÉHO CHEMICKÉHO SLOŽENÍ je také prostředkem masové biochemické NEVRATNÉ kastrace dospívajících a mládeže (obou pohlaví) dokonce i v případě jeho umírněného pravidelného pití, které nevyvolává takzvanou „opilost“ (tj. které nezvyšuje koncentraci alkoholu v krvi nad přípustné policejní dopravní limity) a „pivní alkoholismus“.**

Alternativou tohoto již započatého období globálních všudypřítomných sociálních katastrof se může stát pouze odmítnutí koncepce davu-„elitářství“ a přechod ke koncepci nastolení království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod vedením Božím, které povede k vybudování biosféricko-

agency.ru/acn/stat_ru), tak se tam po výměně několika pokolení nevyhnutelně objeví Ruský duch a opět by tedy bylo nutné znovu řešit tu „ruskou otázku“ v nějaké další její kvalitě.

¹ «Clintonová děkuje sexuálním menšinám za jejich přínos do vnější politiky USA.

„Děkujeme našim lesbickým, homosexuálním, bisexuálním a transsexuálním pracovníkům jak ve Washingtonu, tak i po celém světě. Oni i jejich rodiny přinášejí oběti při službě našemu státu. Jejich vklad je důležitý pro naše úsilí zajistit stabilitu, rozkvet a mír v celém světě“, prohlásila H. Clintonová» (<http://www.interfax-religion.ru/?act=news&div=30471>).

harmonické kultury, v jehož průběhu bude problém přelidnění a biosféricko-ekologické krize vyřešen jinými prostředky, které nejsou v podmínkách davo-„elitářství“ možné.

Vzhledem k tomu, že vklad USA do vytvoření biosféricko-ekologické krize je největší¹, můžeme očekávat také největší nepříjemnosti, jejichž tíže bude proporcionální jejich příspěvku k vytvoření globálních problémů. Kromě toho, jak bylo již nejednou zmiňováno dříve, *problém všeobecné krize kapitalismu na základě idejí buržoazního liberalismu je nutné řešit* a USA jsou jejich hlavním generátorem.

Ovšem po celém světě existuje dost lidí, pro které je způsob života USA předmětem zájmu, a kteří jsou přesvědčeni o tom, že v USA „je všechno absolutně perfektní“; že pokud v USA vůbec existují nějaké problémy, tak nejsou ve vztahu k vyhlídkám USA jako politicko-ekonomického systému kritické².

Navzdory jejich mínění se B. H. Obama stal prezidentem USA právě proto, že veřejně přiznal existenci systémové krize v USA, když její problematiku popsal ve své knize - Troufalost naděje. Úvahy o vzkříšení amerického snu, vydané v roce 2006, která se do roku 2008 podle tvrzení New York Times, Los Angeles Times, Washington Post a San Francisco Chronicle stihla stát v USA bestsellerem³. Samozřejmě, že všichni Američané s názorem B. H. Obamy nesouhlasili, tj. existenci systémové krize nepřiznali všichni; a z těch, kteří její existenci přiznali, zase určitá část nesouhlasí s recepty, pomocí kterých má tým B. H. Obamy v úmyslu léčit americký systém, a proto buď hlasovali pro republikánského kandidáta Johna McCaina, nebo vůbec volit nešli.

- Pokud má tým B. H. Obamy pravdu a systémová krize je v USA objektivní skutečností, tak otázka spočívá v tom, zda dokáže vypracovat a realizovat politiku, která by USA umožnila tuto krizi překonat, a tedy:
 - jestliže bude jejich politika zapadat do rámce potřeb společenského rozvoje lidstva a její realizace bude efektivní, tak USA svoji systémovou krizi překonají;
 - jestliže však bude jejich politika v rozporu s potřebami rozvoje lidstva, nebo se její realizace střetne se sabotáží a cíleným odporem ze strany nepoučitelných liberálů, prohloubí se systémová krize v USA natolik, že to povede k rozpadu státu, sociálnímu chaosu a ke katastrofě kultury, v porovnání se kterou bude krach Ruského impéria v roce 1917 a jeho následný rozvrat v období občanské války a při formování SSSR vypadat jako období rozkvětu⁴.
- Pokud však systémová krize v USA objektivně neexistuje a B. H. Obamovi, jeho týmu a prostým Američanům, kteří pro něho hlasovali, se pouze něco zdálo, znamená to, že pokud zaměří svou politiku na překonání objektivně neexistující krize, vytvoří tak Obama v USA se svým týmem systémovou krizi z ničeho se všemi následky z tohoto střetu reality a jejich bludů vyplývajícími.

Co se týče nás, tak v našem chápání:

- je systémová krize v USA objektivní skutečností, která představuje reálné nebezpečí jak pro USA samotné, tak i pro celý zbytek světa;
- USA, ani Západ jako celek (včetně Austrálie a Afriky – bývalých kolonií evropských států), ani Japonsko a další státy jihovýchodní Asie, které jsou pod nadvládou idejí buržoazního liberalismu, nedisponují sociologickou vědou (včetně její ekonomické složky), která by byla způsobila v oblasti řízení, a na jejímž základě by mohly zaručeně překonat tuto krizi a nepřipustit vznik podobných krizí v budoucnosti.
- Rusko je jako vždy ve zvláštním postavení.

Jak tedy bude USA a zbytek světa překonávat tuto krizi, a jakých výsledků přitom reálně dosáhnou, zůstává zatím v mnohém otevřenou otázkou.

¹ Asi 5% obyvatel planety spotřebovává ve svém běžném životě a ve výrobě více než 40% energetických nosičů a vytváří více než polovinu světového objemu znečištění. A to nebereme do úvahy, že navíc jako emitent dolaru jako světové měny USA spotřebovávají více, než samy vyrábějí, a kromě toho tu také má místo nerovnost cen a plateb ve světovém obchodu ve prospěch „vyspělých států“ při zjevně demonstrované výrobní specializaci hospodářských systémů různých států.

² Těm, kteří jsou o tom přesvědčeni, navrhuje, aby si vzpomněli na starý aforismus „Co je dobré pro General Motors, je dobré pro Ameriku“ a porovnali si ho s oficiálně přiznaným bankrotem General Motors, který byl vyhlášen 1. června 2009. Od roku 2005 „velká trojka“ automobilového průmyslu USA (General Motors, Ford a Chrysler) propustila 250 000 zaměstnanců.

³ Je dobré si povšimnout, že jmenované noviny se částečně vydávají jak na západě, tak i na východě USA, což znamená, že kniha B. H. Obamy – ještě než ho zvolili prezidentem – získala značně široké uznání na území všech států, nešlo tedy o nějaký jeden americký zapadákov, na který by právě dopadla nějaká mimořádná lokální krize.

⁴ „Zlá devadesátá léta“ v postsovětské Rossionii jsou v porovnání s epochou hospodářského úpadku porevoluční občanské války v letech 1918 – 1922 obdobím blahobytu a rozkvětu.

V souvislosti s globální finančně-ekonomickou krizí je nutné poukázat na určitou sladěnost (synchronizaci) průběhu různých procesů v rámci globální politiky.

I když potenciál světové finančně-ekonomické krize nazrál již k polovině devadesátých let 20. století¹, začal být realizován až poté, kdy režim „velikého inkvizitora“ v Rossionii 1) pohřbil režim „velikého kombinátora“, 2) obnovil říditelnost státu (jako systémovou vlastnost), 3) nashromáždil určitý potenciál, čímž vytvořil 4) předpoklady k podpoře scénářů překonávání všeobecné krize kapitalismu v globálním měřítku z ruských zdrojů.

Také je třeba zmínit, že na rozdíl od defaultu v srpnu 1998, ke kterému stát dovedl režim „velikého kombinátora“, **režim „velikého inkvizitora“ byl na krizi v roce 2008 v určitém smyslu připravený.**

Zda to bylo prozíravostí analytiků režimu nebo výsledkem toho, že se pohlaváři globální politiky rozhodli, že bude dobré včas ho informovat a poskytnout mu určitá doporučení a záruky, není rozhodující, neboť kterákoliv z těchto variant jednání režimu „velikého inkvizitora“ leží v mezích norem biblické koncepce ztročení lidstva ve jménu Boha.

I když charakter této přípravy neodpovídá Koncepci společné bezpečnosti, popírání samotné skutečnosti by bylo chybné: neboť k tomu opravdu došlo, ale v souladu s tím chápáním, které může být vypracováno na základě finančně-účetního přístupu k makroekonomickým systémům²:

¹ Viz publikace z médií té doby. A konkrétně v novinách Pravda ze dne 30. července 1996 byl zveřejněn článek „Americké dluhy jsou bombou pro světovou ekonomiku“, který informuje, že oficiální federální dluh USA se odhaduje na 4,6 triliónů dolarů. Podle výpočtů Národního svazu daňových poplatníků USA, a pokud vezmeme v úvahu nezajištěné závazky, vystoupá celkový dluh na 17 triliónů dolarů. Komu však pokladna dluží těch 17 triliónů, není známo, i když je jasné, že je státní pokladna dluží globální lichvářské „elitě“ a burzovní „elitě“ stojící ještě výše než USA. Očividně tuto „elitu“ měli na mysli ve zprávě OSN - Program rozvoje, zveřejněné 15. 06. 1996 agenturou Reuters, která informuje, že pouze 358 rodinných klanů miliardářů má příjem převyšující v dolarovém přepočtu souhrnné příjmy 45% obyvatelstva na Zemi.

Ve stejném čísle Pravdy najdete informaci, že finanční situace Kanady není o nic lepší: na každého Kanadana včetně dětí a penzistů připadá dluh téměř 30 000 dolarů.

«Jak se vyjádřil známý západní finančník James Goldsmith: „V Evropě se „nahromadilo kriticky výbušné množství pro provedení **sociálního převratu** a vytvoření politické nestability **v globálním měřítku.**“ Podle jeho mínění dokonce i bolševická revoluce v roce 1917 bude v porovnání s tímto převratem méně významná.» (část citace jsme tučně zvýraznili).

K polovině roku 2009 tvořil státní dluh USA více než 11,6 triliónů dolarů, a dále se denně zvyšoval o 3,4 miliardy dolarů (<http://www.dollar-usd.ru/gosdolg.htm>).

² Koncepce společné bezpečnosti nepředpokládá finančně-účetní ale technologicko-organizační přístup k makroekonomickým systémům. To je nutné vysvětlit. Ekonomické teorie mohou být vystavěny na základě dvou přístupů:

- **finančně-účetního** nebo
- **technologicky-organizačního**, svou podstatou řídicího ve vztahu k demografii společnosti a technologiím, na základě kterých jsou uspokojovány společenské potřeby různorodé produkce (jinak řečeno, technologicky-organizační přístup předpokládá projektování meziodvětvových a meziregionálních bilancí výměny zboží v jejich chronologické návaznosti a jejich řízení; v technologicky-organizačním přístupu je kreditně-finanční systém nástrojem řízení výroby a přerozdělování produkce, není to společností neovladatelný „živel“; z čehož vyplývá, že **makroekonomická politika na základě technologicky-organizačního přístupu, pokud se provádí metrologicky průkazně a z hlediska řízení odborně podle schématu řízení prediktor-korektor, vylučuje finančně-ekonomické krize).**

Od dob, kdy se fyziokraté v západní vědě propadli do minulosti, tam bezvýhradně dominuje finančně-účetní přístup, který se projevuje bez výjimky ve všech školách západní ekonomické „myšlenky“. Ve finančně-účetním přístupu se finance společnosti jeví jako bezbřehý „živel“, se kterým je ve vzájemné interakci množství „peněženek“ fyzických a právnických osob, které tento živel tvoří.

Na první pohled vypadá finančně-účetní přístup jako obecnější, neboť jakoby umožňuje abstrahovat se od historicky podmíněné technické a technologické konkrétní reality hospodářské činnosti, která je ve společenské dělbě práce údělem odborníků, kteří ze své profese nejsou ekonomy. Zdálo by se tedy, že ekonomická věda má na základě finančně-účetního přístupu schopnost nebýt spoutána utilitárními zvláštnostmi té či oné epochy a zdálo by se tedy, že je schopná stát se základem úspěšné ekonomické činnosti různých společností nacházejících se v různém stupni kulturněhistorického a technicky technologického rozvoje.

Avšak historicky reálně nejsou tato očekávání potvrzována již po dobu několika století a *praxe je kritériem pravdy*, tj. finančně-účetní přístup abstrahovaný od konkrétního života společností a technologií je špatný.

Vrcholným projevem finančně-účetního přístupu bylo zrození ideje tržního liberalismu: *Svobodu soukromému podnikání: trh sám vše nejlépe vyladí a to tím rychleji, čím méně mu v tom bude překážet stát se svými všestrannými mocenskými nároky!*

- Proslulý stabilizační fond byl v době vysokých cen na ropu a plyn formován cíleně pro překonání budoucí krize, i když jeho účel režim „velikého inkvizitora“ veřejně nevysvětlil a jeho představitelé (G. Gref, A. Kudrin a někteří další) plácali v souvislosti se stabilizačním fondem různé hovadiny o tom, proč nemůže být investován do reálného sektoru a modernizace země. V podstatě je to názorná ilustrace toho, jak je v politice uplatňován jeden z hlavních principů „šejdiřství“: „*kdo ví, ten pochopí a kdo neví, ten to ani vědět nepotřebuje: je to jeho problém*“
- Přitom se režim pozvedl dokonce ještě před uplatněním řízení podle schématu prediktor-korektor¹. A úspěchy podobného druhu mohou vést režim k opojení...

Problémy, se kterými se střetávají takzvané „vyspělé“² státy (především evropské státy, USA, Kanada a Austrálie), jsou ty samé jako v postsovětské Rossionii, i když míra vlivu na společnost a „měrná váha“ každého z nich se v jejich celkovém spektru liší, což znamená, že došlo nejen k ideologické, ale i kulturologické unifikaci „vyspělých“ států včetně Ruska. Pokud budeme rozebírat jejich problémy, tak je nejlepší to udělat na příkladu „lídra svobodného světa“ – USA. Z knihy B. H. Obamy - „*Troufalost naděje. Úvahy o vzkříšení amerického snu*“ je možné se dozvědět, jaké problémy trápí USA:

- degradace průmyslu vedoucí ke snížení příjmů a kvality života najímaných amerických zaměstnanců v důsledku toho, že transnacionální korporace převádějí průmyslové výroby do států, kde jsou v porovnání s USA mzdová úroveň zaměstnanců, daňové zatížení, přímé sociální platby a náklady na zajištění bezpečnosti a ekologie výroby podstatně nižší³;
- snižování úrovně zaměstnanosti domácího obyvatelstva (především v běžných profesích), které je vytěšňováno imigranty ochotnými pracovat za podstatně nižší mzdu a bez nároku na poskytnutí „sociálního balíčku“ a bez vynucování si jakýchkoliv vkladů do zlepšování pracovních podmínek;
- snižování podílu domácího obyvatelstva a růst podílu a celkového počtu *imigrantů v první generaci*, kdy dochází ke konfliktu těchto dvou složek obyvatelstva vedoucímu k rozkladu historicky vzniklé kultury společnosti a ke ztrátě její integrity (soudržnosti);
- degradace a masová lumpenproletarizace té části obyvatelstva, která není pro historicky vzniklý systém potřebná, nebo která není z různých důvodů⁴ v podstatě schopná účastnit se hospodářské činnosti a obecně kulturního života společnosti, což je generátorem vzniku primitivně-silových a ve vztahu k jedinci těch nejkruťejších druhů zločinnosti, parazitně-příživnických nálad a šíření úpadkového způsobu života ve společnosti;

Z tohoto postulátu vyplývá i mylné chápání úkolů ekonomické vědy: *Kompetenci ekonomické vědy musí být – popis historicky vzniklých finančních institucí a právnických procedur s nimi souvisejících, aby po získání příslušného vzdělání soukromí podnikatelé mohli působit na trhu civilizovaným způsobem a nechovali se jako „divoši“, aby jim státní úředníci nepřekáželi svými zásahy do oblasti podnikání; a právo na existenci má pouze to, co se vyplácí a přináší zisk; a to, co zisk nepřináší a nevyplácí se, je „objektivně ekonomicky“ jednoduše nepotřebné.*

Historicky reálně lidstvu všeobecný blahobyt politické uplatňování liberálně tržní ideje nepřináší, zato vede ke vzniku hromady problémů.

¹ Ve vystoupení V. V. Putina se zprávou vlády RF před Státní dumou dne 06. 04. 2009 je následující fragment:

«Co se týče našich zlatých a devizových rezerv. Nic není ztraceno. Nemáme ztráty, protože byly rozmístěny, ať už se vám to bude zdát, jak chce podivné – rozumné. Z nejrizikovějších nástrojů jsme v průběhu posledních třech let postupně a pečlivě, abychom nenarušovali trhy, naše zlaté a valutové rezervy (odhalím vám toto státní tajemství) vyváděli. Takový pokyn jsem dal ještě když jsem byl ve funkci prezidenta, před třemi a půl lety, a v tichosti jsme odtud všechno stáhli.

Výnosnost v těch nástrojích, kde jsme zůstali, nebyla vysoká, ale neutrpěli jsme žádné ztráty na rozdíl od těch států, které je vkládaly do vysoce výnosných, ale rizikových papírů a nástrojů. Tam jsou ztráty ohromné, prostě kolosální.

Proto je absolutně neodůvodněné tvrzení, že naše ministerstvo financí nebo centrální banka nepostupovaly odborně.» (uvedeno dle publikace na oficiálním webu premiéra RF:

<http://www.premier.gov.ru/events/2490.html>).

Ale to všechno je projevem finančně-účetního přístupu, na základě kterého je hospodářský systém státu, který ho vyznává a jeho obyvatelstvo objektem vykořisťování ze strany anonymních sil ovládajících globální kreditně-finanční systém *na základě technologicky-organizačního přístupu*, který si monopolizovaly samy pro sebe. Právě z tohoto důvodu jsou učební předměty makroekonomiky v systému finančně-ekonomického vzdělání všech společností – nesmyslné.

² „Vyspělé“ v aspektu rozvoje vědy, vzdělávacího systému, průmyslu.

³ Tak například v sousedním Mexiku tvoří mzda průmyslových dělníků v kovoobráběcím průmyslu řádově jednu šestinu mzdové úrovně v USA (Troufalost naděje, str. 162). Je pochopitelné, že pro „investory“, které nezajímá nic jiného než zisk z vloženého kapitálu, je výhodnější od nuly vybudovat novou fabriku v Mexiku, než rekonstruovat tu starou v USA.

⁴ Od biologické inferiority (méněcennosti) podmíněné úpadkovým způsobem života předků, do nezajištění společností a státem možnosti získat plnohodnotnou výchovu a vzdělání.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

- neschopnost sociálního systému poskytnout plnohodnotné vzdělání všem dětem, což blokuje realizaci jejich tvůrčího potenciálu a postrkuje je na cestu lumpenproletarizace a zločinnosti¹;
- zkracování objemu základního vědeckého výzkumu² a útlum vědeckotechnického pokroku;
- neschopnost sociálního systému zajistit plnohodnotnou zdravotní péči veškerému obyvatelstvu;³
- neadekvátní představy o životě především u nejbohatší části obyvatelstva, která je přesvědčena o tom, že její ekonomický blahobyt je výlučně zásluhou každého z nich a není výsledkem přerozdělení souhrnného příjmu společnosti v jejich prospěch vlivem konjunktury neregulovaného nebo korporativně-egoisticky regulovaného trhu zboží (včetně fiktivních objektů spekulace) a trhu profesionalismu;
- degradace „elit“ – „zlatá mládež“, která vyvolává našťvanost obyčejných lidí a snižuje úroveň způsobilosti vládnoucích „elit“ v procesu výměny pokolení.

Pokud budeme hovořit o zdroji všech těchto problémů, tak ve svém ekonomickém základu jsou v mnohém přímým důsledkem jednoho z principů buržoazního liberalismu – „*volného pohybu zboží, kapitálu a pracovních sil přes hranice států*“.⁴ A člověk by musel být „kovaným idiotem“, aby tuto skutečnost nepochopil.

A musel by být „ještě větším idiotem“, aby nepochopil, že jestliže odmítnutí principu „*volného pohybu zboží, kapitálu a pracovních sil přes hranice států*“ nepovede k úplnému vykořenění všech vyjmenovaných nemocí společnosti, tak přinejmenším do značné míry otupí jejich ostrost.

Nicméně veřejní politici všech „vyspělých“ států přísahají na správnost tohoto principu, neboť to přece nejsou žádní idioti, což je vyjádřením určité jejich disciplinovanosti – nutnosti skládat účty určité nadnárodní neveřejné politické mafii, která je v „marginálních“ (podle názoru „fajnovkářů“⁵) kruzích identifikována jako zednářství.

Takže veřejní politici podřizují politiku států principu „*volného pohybu zboží, kapitálu a pracovních sil přes hranice států*“ a drze lžou svým národům, když jim nalhávají, že realizace tohoto principu v jejich společnosti sice povede k určitému diskomfortu a problémům, které však budou mít pouze dočasný charakter, a jakmile se to všechno doladí, tak teprve pocítí společenský užitek té politiky, kterou takto uplatňují. Hovadiny a lži tohoto druhu poslouchají i obyvatelé RF po celou postsovětskou dobu: všemožné potíže v každodenním životě a sociální potíže trvající po dobu několika desetiletí znamenají v životě člověka – pořád a ne „dočasně“; dočasně by znamenalo, že to bude trvat pouze pár let.

Zatím z uplatňování tohoto principu žádný prospěch neviděl nikdo kromě vlastníků a pohlavárů nadnárodních korporací a s výše vyjmenovanými problémy, které tím způsobili, se potýkají všichni.

Můžete zde namítnout, že v podmínkách globalizace „vyspělé“ státy nemají morální právo podřizovat svou ekonomickou politiku svému „národnímu egoismu“, že se musí se svými vymoženostmi „vyspělé civilizace“ podělit s národy, které za nimi z různých důvodů ve svém vědeckém a průmyslovém rozvoji zaostávají.

Když to však začneme posuzovat z globálního měřítka, tak se ukáže následující:

¹ Příslušná fakta jsou uvedena v části 3.3.2 (podle knihy B. H. Obamy - Troufalost naděje, str. 181).

² Troufalost naděje, str. 187.

³ Podle údajů, které ve své knize Troufalost naděje (str. 48) uvádí B. H. Obama, nemá 46 miliónů z téměř tří set miliónového obyvatelstva USA zdravotní pojištění.

Pro porovnání, podle mínění profesora jedné z amerických univerzit (v minulosti emigranta ze SSSR, který ukončil Leningradskou státní univerzitu A. A. Ždanova) začínala dostupnost této úrovně sociální ochrany, která byla v SSSR na konci osmdesátých let 20. století všeobecně dostupná (plnohodnotné vzdělání dětí, zdravotní péče, odpočinek), v USA ve stejném historickém okamžiku na úrovni ročního příjmu od 600 000 dolarů na rok.

⁴ Co není následkem tohoto principu, to je následkem „sociálního darwinismu“ prosazovaného buržoazním liberalismem, který kritizoval G. Soros, viz fragmenty z jeho vystoupení pro média, které jsou uvedeny na konci části 4.1.

⁵ Pozn. překl. – Fajnovkářství [v *Koncepci společné bezpečnosti – jeden z druhů sociálního (kaleidoskopického) idiotismu (jedná se o popis jevu, nikoliv nadávku)*] – povrchnost, plytkost, ignorace podstaty věcí, lehkomyšlné přesvědčení, že je ve spořádané společnosti „nevychované“ zajímat se o obsahovou stránku těch či oněch jevů: židovská otázka, zdroje příjmů, charakter něčích osobních styků: se zahraničím, mafii, cizími tajnými službami apod. Začíná to provoláváním hesel: „Pojďme všichni žít svorně a pospolu...“, „Já se starám jenom o své věci a ty cizí se mě netýkají“, a končí to: „Je lepší být agentem CIA než KGB“. Nevede to k ničemu dobrému, neboť to jenom potvrzuje správnost starodávné moudrosti: „Je šilenstvím myslet si, že zlí zlého nečiní“. Vždy to nakonec končí protivlastenecky, neboť fajnovkářstvím v první řadě trpí stát, ve kterém nežijí jenom fajnovkáři. Jejich činnost je zaměřena proti orgánům státu, jehož funkci je především řízení společnosti a ne její udržování v davo-„elitářské“ společnosti, proti kterému fajnovkáři bojí. Příklad ze současnosti: Teď je KGB špatná, ale udržování kontaktů meziregionální skupiny poslanců a „demokratických sil“ s CIA je chválný projev „volnomyšlenkářství“...

- degradace průmyslu, kultury, systému vnitřních společenských vzájemných vztahů ve „vyspělých“ státech, ke kterým dochází vlivem jejich podřízení se politice principu „volného pohybu zboží, kapitálu a pracovních sil přes hranice států“, je odvetou za politiku kolonialismu a neokolonialismu, kterou většina z nich realizovala v minulosti¹;
- ale ani těm státům, které jsou z hlediska rozvoje vědy a průmyslu zaostalé, tento princip nic dobrého nepřináší.

To poslední je třeba vysvětlit.

- Levnost výroby v zaostalých státech není založena pouze na jejich levné pracovní síle, ale i na nedodržování ekologických norem a norem bezpečnosti práce přijatých ve vyspělých státech, takže to v důsledku vede k ničení přírody a podlamování zdraví obyvatelstva daných států, což se však nedotýká pouze těch obyvatel, kteří bezprostředně pracují v průmyslu, ale i těch, kteří s nimi žijí v zóně zhoršených ekologických podmínek, které tam vznikly v důsledku činnosti zahraničního kapitálu.
- Ale ani jejich přechod ke standardům bezpečnosti práce a ekologické výroby by v těchto státech nevyřešil problém dosažení kvality života vyspělých států, protože biosféra planety nevydrží tu zátěž, ke které by vedl americký způsob života ve svém současném technologickém a organizačním zajištění, pokud by se rozšířil v globálním měřítku².
- Vzniká v nich to nejkontrastnější sociální rozvrstvení. Na nejvyšších stupních sociální pyramidy stojí představitelé „domácí elity“, kteří získali své vzdělání na více či méně prestižních vysokých školách v USA nebo v „metropolích“ z jejich koloniální minulosti. Pod nimi se nacházejí ti, kteří si dokázali zařídit práci v kancelářích společností nadnárodních korporací a v zahraničních firmách, které svou činnost rozvinuly v jejich státě. Na nejnižších stupních pyramidy se ocitají ti, pro které se místo v daných společnostech již nenašlo a oni dále žijí svým tradičním hospodářským způsobem života, který se tam uchoval ještě z koloniálních a někdy i předkoloniálních dob. Nu a kromě těch vyjmenovaných jsou ve státech s mírným klimatem ještě ti, kteří jsou vytlačeni ze sociální hierarchie do života bez střechy nad hlavou, kteří žijí z krádeží a milodarů nebo „z odpadků“.³

Přičemž ve většině zaostalých států taková situace trvá již mnohá desetiletí, někdy i více než sto let - od okamžiku, kdy získaly svou samostatnost.

Někdo může něco namítnout v tom smyslu, že to není úplně zákonité, neboť existují výjimky – Malajsie, východoasijské tygři apod. Ale pokud se blíže podíváme na to, jak se rozvíjely tyto *státy tvořící výjimku z výše popsaného pravidla*, tak zjistíme, že tvrdě porušovaly princip „volného pohybu zboží, kapitálu a pracovních sil přes hranice států“ a praktikovaly politiku sociální ochrany a podpory určitých skupin obyvatelstva, tj. zabývaly se tím, čemu se jazykem liberálních buržoustů říká „protekcionalismus“ a „socialismus“, a co je z jejich hlediska zločinem proti ideálům buržoazního liberalismu.

Ale zpronevření se principu „volného pohybu zboží, kapitálu a pracovních sil přes hranice států“ nemůže vyřešit všechny problémy. Je tak možné zabránit migraci za prací, ale aby se dala zastavit degradace průmyslu, vědy, vzdělávacího systému, lumpenproletarizace, masová kriminalizace obyvatelstva, které je pro daný hospodářský systém přebytečné, degradace a kriminalizace „zlaté mládeže“, šíření úpadkového způsobu života, je nutné v mezích jurisdikce státu potlačovat veškerý buržoazní liberalismus a budovat sociálně-orientovaný stát-superkoncern disponující kvalitou soběstačnosti v aspektech výroby a spotřeby produkce, jehož vnější obchodní bilance bude podřízena úkolům jeho politiky (vnitřní, vnější, globální) a ne

¹ V případě Ruska to není odvěta za koloniální minulost, ale za zradu ve věci budování socialismu jako společnosti, ve které není místo pro vykořisťování práce a života většiny žádnými menšinami, které si usmyslely, že jsou „elitní“, a kde tím spíše není místo pro systémově organizovaný parazitismus.

² Již dříve bylo uváděno, že USA, které tvoří přibližně 5% obyvatelstva celé planety, spotřebovávají více než 40% energetických nosičů a vytvářejí více než polovinu z objemu ekologického znečištění. To znamená, že v případě rozšíření jejich způsobu života v globálním měřítku za uchování současného počtu obyvatelstva a za stávajících technologií je nutné osmkrát zvýšit světový objem těžby energetických nosičů, což by bylo doprovázeno více než desetinasobným navýšením ekologických exhalací, což nevydrží současný klimatický systém Země, ani její současná biosféra...

³ Takoví „bezdomovci“ jsou i ve vyspělých státech včetně států se surovými klimatickými podmínkami, ale jejich podíl a celkový počet je v zaostalých státech s mírným klimatem větší, neboť přežít mrazivou zimu na ulici vyžaduje určité umění a pevné zdraví. Také zmíníme, že v SSSR „bezdomovectví“ jako sociální jev neexistovalo, i když malý počet psychicky nemocných lidí se také „potuloval“; „bezdomovectví“ jako způsob života statisticky významné sociální skupiny v Rusku je přímým následkem politiky v duchu idejí buržoazního liberalismu, za což si nikdo z liberálů nepřeje nést odpovědnost před soudem ani před svým *svědomím, neboť žádné nemají*.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

snaze nahrabat si na exportu; může se jednat i o federativní superkoncern, kterého se s právy autonomie mohou účastnit mnohé státy, které přiznají normou své vnitřní politiky principy jeho nastavení a fungování.

To se v podstatě nazývá vybudováním socialismu v samostatném státu nebo ve svazu států.

V principu to možné je¹, ale nedá se to provést na základě „mraksismu“, ani na základě ekonomických teorií, teorií „menagerstva“ a „sociální kybernetiky“, které existují v kultuře „vyspělých“ států Západu a Východu.

Reálně se veřejní politici „vyspělých“ států jako ohně bojí obvinění z přivrženectví věci budování socialismu a komunismu a svá politická rozhodnutí zaměřená na překonávání problémů vytvářených buržoazním liberalismem prezentují jako svou snahu vybudovat „kapitalismus s lidskou tváří“ apod.

A nikdo z nich se zatím nehodlá vzdát principu „volného pohybu zboží, kapitálu a pracovních sil přes hranice států“ (a pokud by to i někdo udělat chtěl, tak mu to nedovolí zákulisní „politické vedení“ a ve společnosti neexistují politicky aktivní síly, které by ho mohly podpořit natolik, aby mohl zákulisní „politické vedení“ ignorovat).

To nás vede k otázce perspektiv v případě uchování davo-„elitářství“ a důsledného prosazování principů buržoazního liberalismu a především - „volného pohybu zboží, kapitálu a pracovních sil přes hranice států“.

Odpověď na ní dal v roce 1969 I. A. Jefremov ve svém románu *Hodina býka*:

Globální davo-„elitářská“ společnost.

Biosféra planety je primitivní, neboť její různorodost byla zlikvidována technologicky rozvinutou civilizací, která se početně příliš rozrostla a převálcovala ekologické možnosti prostředí, které jí příroda vyčlenila. V důsledku toho došlo ke globální katastrofě kultury, při které většina obyvatelstva vymřela jak hladem, tak i následkem vzájemných střetů v boji o přežití a zdroje. Potom jakási politická mafie obnovila státní řízení a teď udržuje „stabilizec“ v mezích těch ubohých možností, které připouštějí zdroje v minulosti vyžrané planety. Konceptuální moc neexistuje, neboť není potřebná: „elitářsky“ orientovaný „stabilizec“ nepředpokládá žádný další rozvoj.

Státní moc je v rukou „elitářských“ klanů obývajících hlavní město planety, které je zařízeno tak komfortně, jak to jen tamní kritéria umožňují a jmenuje se „Soustředění moudrosti“². Tyto klany mají rozvětvenou periferii, která zajišťuje řízení v ostatních regionech planety; ostatní jsou v postavení otroků, kteří nevědí nic o možné alternativě. Otroci tvoří dvě kategorie: DŽI – dlouho žijící, to jsou ti, kteří si dokázali osvojit složité profese vyžadující delší dobu studia, aby se mohli stát profesionály, a tím pádem také velké náklady na jejich výchovu; KŽI – krátce žijící, to jsou ti, kteří si nedokázali osvojit složité profese, nebo na koho již nezbyla žádná volná místa.

KŽI nežijí dlouho, vykonávají jednoduché práce a jsou jim povoleny intelektuálně prostoduché zábavy a jakákoliv potěšení emocionálně-fyziologického charakteru s podmínkou dodržování „zákonosti“. Pokud onemocní nebo utrpí úraz vyžadující poněkud závažnější zdravotnický zásah a ekonomicky neopodstatněné náklady na obnovu jejich zdraví a udržení je při životě, je provedena eutanazie, kdy pod vlivem jakési psychotropní látky jejich vědomí upadne do stavu jakési „blaženosti“, ve kterém potom pomalu zemřou. Kromě toho je také eutanazie plánovaně aplikována všem KŽI po dosažení určitého věku. Výjimky mohou být uplatněny u dětí DŽI, pokud jejich staříci-rodíče vykonávají nějakou z hlediska státu významnou činnost (významní vědci apod.) a potřebují, aby jim někdo pomáhal v domácnosti. Za zločiny je trest smrti, ale již ne ve stavu blaženosti v „paláci lehké smrti“, ale tak „aby přitom trpěli“, proto je bezpodmínečným atributem „podsvětí“ zbraň pro rychlou a nezvratnou sebevraždu. Současně je přísně kontrolována porodnost, aby se nerodili přebyteční lidé.

DŽI jsou svého druhu „střední třídou“, která má v porovnání s KŽI vyšší civilizační životní standard a částečně tvoří sociální základnu, ze které jsou obnovovány „elitářské“ klany mocenské oligarchie.

„Stabilizec“ je udržován tajnými službami, které preventivně předcházejí tendencím vedoucím ke vzpourám a tím spíše pak k revolučním situacím: funguje tam systém pravidelného odhalování psychologicky nestabilních a potenciálně nespokojených jedinců, který je založen na technogenním hypnotickém ovlivňování davu (epizoda „setkání s drakem“) s následující izolací a likvidací odhalených jednotlivců, kteří se odchyli

¹ Koncepce společné bezpečnosti předpokládá vybudování státu-superkoncernu, ve kterém však bude opravdu socialismus a lidovláda, kde to nebude fungovat jako v marxisticko-sovětské minulosti.

² Na tento status v biblickém projektu pretenduje Jeruzalém, který musí být předtím očištěn od Arabů a památníků kultury nežidovského původu.

od „psychologického standardu“ v kontextu dějového námětu založeného především na neexistenci vůle (člověk znamená vůli: pokud nemá vůli, není to člověk).

Kromě „elitářských“ klanů vládnoucí oligarchie (pánů systému a jeho top manažerů), DŽI a KŽI ještě v oblastech, odkud se civilizace po katastrofě stáhla a zanechala tam opuštěná města a infrastrukturu, žijí zdivočelí lidé, kteří přežívají „podle svých schopností“ v tlupách podle opičího modelu. Pokud začínají pronikat za hranice svých vymezených areálů a dostanou se na civilizovaná území, jsou nemilosrdně pobíjeni těmi, kteří si svou civilizovanost zachovali.¹

V souvislosti s tím je nutné jako zločin vyhodnotit štvanici pořádanou osobně Ju. V. Andropovem a KGB na I. A. Jefremova.

Také je třeba si připomenout, že projekt zfilmování Hodiny býka Stanley Kubrickem byl zmařen společným úsilím vedení SSSR a „zákulisní veřejnosti“ USA. Bylo to nezbytné, aby nebyl ve společnosti vyvoláván zbytečný zájem k jeho realizovatelným politickým perspektivám.

Principiální rozdíl mezi Zemí a planetou Tormans vymyšlenou I. A. Jefremovem spočívá v tom, že na Zemi globální konceptuální moc realizující biblický projekt provádí politiku zaměřenou na prevenci globální biosféricko-ekologické a společensko-ekonomické katastrofy a proto potřebuje:

- snížit počet obyvatel planety, což znamená rozdělit kvóty genocidy pro jednotlivé regiony a státy a provádět ji různými prostředky od občanských válek, vleklého hospodářského úpadku, alkoholismu a jiných narkotik až do vymírání ve veškerém pohodlí vlivem různých psychologických a kulturologických příčin, jako to probíhá v mnohých státech Evropy a v Rusku²;
- realizovat degradaci masového vzdělávání, což je způsob jak zastavit živelně se rozvíjející vědeckotechnický pokrok a uchovat si nadvládu nad nevzdělaným (rovná se zvráceně vzdělaným) davem³ (neznamená to tedy degradaci vzdělání vůbec a návrat civilizace do „doby kamenné“, ale předpokládá to říditelný charakter vědeckotechnického pokroku a dávkovaně bezpečný přístup davu k jeho výsledkům);
- strukturně přestavit a optimalizovat světové hospodářství, což předpokládá:

¹ Nebudeme uvádět úryvky z Hodiny býka, protože ten román je nutné si přečíst a komu se nelíbí prognóza od I. A. Jefremova, tak tady mají analogickou prognózu od Vangy:

«O blízkém konci světa Vanga nemluvila, ale budoucnost lidstva nebude radostná. „Já vidím holou, pustou, vypálenou Zemi“, věštila Vanga. „A po ní jde skupina lidí jako stín. Aby se budoucnost změnila k lepšímu, je nutné změnit vědomí lidí. Týká se to celého lidstva. Je nutné dodržovat deset Božích přikázání.“» (<http://life.ru/news/52308>).

² «Každou minutu v Rusku umírá 5 lidí a rodí se pouze 3, takže úmrtnost převyšuje porodnost v průměru 1,7 krát a v některých regionech 2 - 3 krát.

Dnes na 100 žen ve věku, kdy mohou mít děti, připadá 124 dětí, když pouze na prostou obnovu pokolení je jich potřeba 215.

V Rusku se 30% dětí rodí mimo manželství. Před deseti lety se mimo manželství rodilo 14,6% dětí a do roku 2003 se ten počet dvojnásobně zvýšil.

Zábavný detail: v Rusku je vdaných žen o 65 tisíc více než ženatých mužů. Podle ankety VCIOM (Všeruského střediska pro zjišťování veřejného mínění) 60% Rusů nemá děti a ani je neplánují.

Každoročně Rusko přichází v počtu obyvatel o celou oblast s rozměrem přibližně jako má ta Pskovská, republika typu Karélie nebo velké město, takové jako Krasnodar.

Za posledních 10 let se o 40% snížil počet obyvatel na Dálném východě a o 60% na Krajním severu. Na Sibíři v posledních letech zmizelo 11 000 vesnic a 290 měst» (http://www.rf-agency.ru/acn/stat_ru — soudě podle kontextu citované publikace tyto údaje odpovídají druhé polovině prvního desetiletí 21. století).

³ Je to jeden ze způsobů, jak se může „světové zákulisí“ zabezpečit proti naštvaným a antisociálním intelektuálům vyzbrojeným výtvarnými produkty moderní vědy: počítačové viry nejsou jedinou tvořivostí podobných intelektuálů.

«Americké tajné služby jsou vážně znepokojeny domácími experimenty amatérských genetiků. Vypouštějíce na svobodu „vnitřního Frankenstein“ rozmnožují doma řadové Američané nevidané druhy bakterií a virů, píše [InoPressa](#) s odkazem na [The Wall Street Journal](#).

Podle jejich údajů 23letá Katherine Aullová z Massachusetts pěstuje geneticky modifikované anaerobní spory (*Escherichia coli*), diskžokej z Kalifornie doma na střeše kultivuje viry, které zachraňuje z kanalizace. Nedávno si Aullová na eBay koupila termocykler za 59 dolarů a vyrobila si inkubátor z pěnopolystyrénové krabíčky, ke které je přimontováno vyhřívání do terária. (...)

V roce 2007 skupina vědců a pracovníků FBI vyzvala ke zpřísnění kontroly nad takzvanou syntetickou DNK, což je ingredience, kterou používají profesionální biologové a také laikové, připomíná [The Wall Street Journal](#). Problém je v tom, že genomy nebezpečných virů typu eboly nebo neštovic jsou dostupné dokonce i na internetu» (<http://www.news-ru.com/arch/world/12may2009/virus.html>).

A perspektivy takového druhu mravně pokleslé tvořivosti jsou mnohoslibné... Jeden ze způsobů jak tomu při zachování davo-„elitářství“ zamezit je řízená degradace vzdělávání.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

- výrobní specializaci regionů planety s cílem 1) zvýšit výtěžek každého z nich pro daný druh produkce v přepočtu na jednotku investovaných prostředků a 2) zlikvidovat *soběstačnost každého z nich v aspektu výroby a spotřeby, což bude ekonomickým základem jejich závislosti na pohlavárech globální politiky*;
- vzájemnou komunikaci regionů jak v aspektu výrobní spolupráce, tak i v aspektu přerozdělení konečného produktu určeného ke spotřebě obyvatelstvem.
- snižovat kontrasty v kvalitě života a unifikovat kulturu s cílem snižování vnitřního společenského napětí v globálním měřítku jak díky „snižování úrovně“ vyspělých států, tak i díky určitému „zvyšování úrovně“ těch zaostalých;
- potlačit závody ve spotřebě a zavést nějaký systém „rozumných omezení“ spotřeby¹.

To je nepropagovaná, odvrácená tvář konvergence prováděné v globálním měřítku, která reálně zahrnuje nejen překonání konfliktu dvou ideologií (buržoazního liberalismu a marxismu), ale i úkoly překonat mnoho dalších problémů vytvořených všeobecnou krizí kapitalismu.

A je třeba si uvědomovat, že výše uvedené úkoly nejsou řešeny výlučně na základě principů buržoazního liberalismu - individualismu²: k jejich vyřešení je potřebné příslušné státní a *nadnárodní* řízení – jak strukturální (zедnářství plní právě tuto funkci: svými strukturami proniká do nezедnářských struktur a podřizuje jejich činnost svým pánům), tak i bezstrukturální (na kterém pracuje Hollywood a činitelé masové kultury, přičemž zедnářští „bratři“ *strukturně ty potřebné podporují a ty ostatní potlačují*), které má za cíl svést projevy individualismu do rámce určené koncepce.

A v souladu s nutností řešit tuto problematiku je po dobu posledních deseti let londýnskému „Ústřednímu výboru“ liberálně buržoazní větve zедnářství pravidelně různými způsoby naznačováno, že musí krotit svůj fanatismus při prosazování idejí buržoazního liberalismu v politice a především – v globální politice.

Chronologicky poslední narážkou podobného druhu byl skandál vyvolaný kvůli tomu, že francouzský prezident Nicolas Sarkozy neposlal britské královské rodině pozvánku na oslavu 65. výročí dne „D“³, a to dokonce ani poté, kdy mu to bylo ze strany vlády „Velikobratránie“ připomenuto⁴.

¹ To předpokládá potlačení kultu módy, ukončení výroby věcí na jedno použití a přechod k jinému systému požadavků a standardů předepisujících zdrojové charakteristiky produkce a parametry její opravitelnosti ve stylu „to je dobrá věc, ta se hned tak neopotřebuje“.

² Jehož propagátorkou byla Ayn Rand (emigrantka ze sovětského Ruska). Ayn Rand se narodila v roce 1905 v Petrohradě a v roce 1926, poté, kdy získala vzdělání, emigrovala ze SSSR a žila a pracovala v USA, kde také v roce 1982 zemřela. Její tvorba je však dodnes populární a ročně se prodává 250 000 výtisků. Její následovníci a stoupenci v roce 1985 založili Institut Ayn Rand, který se zabývá propagandou *objektivizmu* (což je název jejího filosofického systému vyloženého v jejích vědeckých a literárních dílech). Její kniha *Koncepce egoismu* je analyzována ve zprávě vnitřního prediktoru SSSR – *Filosofie individualismu jako základ stádního šílenství lidí, která je součástí sborníku Intelektuální pozice*, č. 1/97 (2).

Originální název knihy Ayn Rand je *The Morality of Individualism – Morálnost/mravnost individualismu*. To znamená, že při překladu do ruského jazyka byl názvu sborníku přidán otevřenější a agresivnější charakter. Sborník byl vydán v roce 1995 v sérii *Památníky zdravého rozumu* pod devizou *Sapienti sat!* (Moudrému to stačí!) Asociací petrohradských podnikatelů a vydavatelstvím *Maket* v nákladu 5 000 výtisků.

³ Den začátku vyloďování spojeneckých vojsk v Normandii, který probíhal od 6. do 30. 06. 1944, jinak také operace *Overlord* (což v překladu do ruského jazyka znamená: *suzerén, absolutní vladař, mocnář*).

⁴ V podstatě plně zasloužené chování k „Velikobratránie“ jako účastníci 2. světové války 20. století.

Připomeneme, že v roce 2005 premiér „Velikobratránie“ Tony Blair nepřijel do Moskvy na oslavu 60. výročí vítězství nad hitlerovským nacismem s omluvou, že musí urychleně sestavovat vládu po vítězství své politické strany ve volbách. Ve skutečnosti je **britské zедnářství** stejně jako dřív věrné tomu politickému kursu, který se projevil *Mnichovskou zradou* v roce 1938, a proto zdrcující porážka hitlerovského Německa v roce 1945 *s uchováním a posílením Sovětského svazu jako velmoci pro následujících 40 let světové historie* a **průvodním krachem de jure Britského impéria, pro ně není přesně tou událostí, jejíž 60leté výročí by chtěli slavnostně a radostně oslavovat**. Všechno ostatní jsou pro laiky dobře vypadající vytáčky.

Fakticky byl hitlerismus liberálně buržoazní větví zедnářství stvořen jako zbraň použitá v sebeobraně proti marxistickému projektu a při jeho vytváření zdaleka neposlední roli sehrála i zákulisní „elita Velikobratránie“. Má také na triku „*Mnichovskou zradu, kterou byla zahájena 2. světová válka 20. století*“, sabotáž spojeneckých závazků ve vztahu k SSSR: zradu konvoje PQ-17 britskou admirálostí; protahování otevření druhé fronty; separátní jednání s hitlerovci na konci války; uchování v bojovém stavu útvarů wehrmachtu po kapitulaci Německa na přímý příkaz W. Churchilla jako jednu z etap přípravy na rozpoutání nové války proti SSSR. Kromě toho bylo proti „Velikobratránie“ vzneseno obvinění, že její tajné služby zachránily reichsführera SS H. Himmlera před Norimberským tribunálem, když zfalšovaly jeho sebevraždu a poté ho využily pro nějaké své cíle.

Nesmíte si však myslet, že N. Sarkozy na své britské spojence při přípravách k oslavám 65letého výročí vylovení vojsk antihitlerovské koalice v Normandii zapomněl. Ke „kiksům“ v politice stejně jako všude jinde samozřejmě dochází, ale zpravidla se to děje v režimu „on-line“, když spolu politici jednájí nebo vystupují v médiích¹. Ale v daném případě to měl na starost celý aparát, včetně protokolárních služeb, diplomatickými kanály probíhala výměna názorů apod., takže skutečnost, že bylo v tomto procesu přípravy mezinárodní akce „prozamítáno“ přání britské strany se zúčastnit, znamená jediné – určitou zákulisní sankci, pokud se nejednalo dokonce o přímé doporučení.

Jinými slovy urážka uštědřená královskému domu „Velikobratránie“ (připomeneme, že jeden ze členů královské rodiny stojí přinejmenším jmenovitě v čele zednářů „Velikobratránie“) je pokračováním té politiky náznaků, do jejíhož rámce zapadají i předchozí výroky N. Sarkozyho o nutnosti modernizace kapitalismu, se kterými vystoupil na počátku rozvíjející se globální finančně ekonomické krize z roku 2008:

«Prezident Nicolas Sarkozy na valném shromáždění OSN prohlásil, že světové společenství musí obnovit systém regulovatelného kapitalismu, informuje AFP.

Co přesně má Sarkozy na mysli tím systémem regulovatelného kapitalismu, není zcela jasné. Francouzský prezident pouze upřesnil, že se v takovém systému mají banky zabývat tím, co je jejich úkolem, tedy financováním ekonomického rozvoje a ne spekulacemi.

Sarkozy také prohlásil, že by se světoví lídři měli sejít na mimořádném summitu a jednat tam o globální finanční krizi. Tento summit by se měl konat do konce roku, je přesvědčen francouzský prezident.²

Část svého proslovu Sarkozy věnoval i Rusku. Podle jeho slov musí Evropská unie přemýšlet o těsnější ekonomické integraci s Ruskem» (Média o projevu N. Sarkozyho na valném shromáždění OSN v září roku 2008: <http://www.euroline.by/france/30-sarkozy-prizval-vosstanovit-reguliruemyjj.html>).

Na berlínském setkání lídrů států Evropské unie dne 28. února 2009 N. Sarkozy prohlásil, že: «Vážnost krize a její hloubka vyžaduje fundamentální změny. **Musíme začít budovat kapitalismus od nuly a učinit ho morálnější** (část citace jsme tučně zvýraznili)» (<http://ip.kommunist.ru/index.php?topic=1337.0>).

Několik dní předtím na italsko-francouzském setkání na vyšší úrovni 24. února 2009:

«Co se týče situace v mezinárodní politice, tak si Sarkozy myslí, že „jsme vstoupili do éry „relativních států“, kdy ani jeden ze států není schopen vnutit těm druhým svůj vlastní pohled na věc, a kdy nikdo nemůže doufat, že by sám byl schopen vyřešit světové problémy. Abychom dokázali čelit velkým výzvám naší doby, musíme spolupracovat.» (<http://www.novopol.ru/article22885.html/%20/www.mk.ru/text62422.html>).

O tom samém B. H. Obama v knize Troufalost naděje:

«... „společenství samostatných lidí“ ani nechce přerozdělovat plusy a mínusy nové ekonomiky mezi všechny občany. Místo toho pouze zveličuje jejich význam v dnešních podmínkách, kdy vítěz získává všechno. Pokud jste zdraví, bohatí nebo alespoň úspěšní, tak máte štěstí, pokud jste nemocní, chudí nebo nešťastní, nikdo vám nepomůže. Není to recept pro stabilní ekonomický růst a silnou střední třídu. Není to recept sjednocující společnost, neboť bere do úvahy pouze ty hodnoty, které definují váš úspěch.

To není recept pro nás, pokud se považujeme za lidi³» (str. 203).

Tato pozice B. H. Obamy může být porovnána s pozicí již zmiňované Ayn Rand opilé idejemi buržoazního liberalismu a jejich praktickou realizací v USA, díky čemuž se stala jednou z nejpobulárnějších ideoložek buržoazního liberalismu ve 20. století:

Tj. v letech 2. světové války 20. století byla vládnoucí „elita Velikobratránie“ „trenérem“ hitlerismu a chvílemi i „přihrávajícím trenérem“ navzdory přání národa své země. Určitá část „elity“ byla hitlerismem ideově zotročena a snažila se na základě jeho idejí dostat se k moci nad „Spojeným královstvím“, ale více zasvěcení zednářští „bratři“, kteří věděli, že hitlerismus nemá vážnou budoucnost, že má pouze posloužit k vyřešení historicky krátkodobých úkolů, nepřipustili nacifikaci Británie. A od roku 1941 byla „elita Velikobratránie“ nucena imitovat spojenecké vztahy se SSSR, aby neodešla do historické minulosti společně s Hitlerem and Co.

Takže pozice N. Sarkozyho je s ohledem na nemístnost účasti členů britské královské rodiny na oslavách 65letého výročí dne „D“ plně historicky podložena. Kromě toho má Francie stejně jako mnoho dalších států svůj seznam pretenzí k „Velikobratráni“ za její proradnost...

¹ Příkladem může posloužit vtípkování prezidenta USA R. Reagana v televizním studiu o tom, že podepsal rozkaz k zahájení jaderné války proti SSSR, které se dostalo do přímého vysílání.

² Tento summit se konal 15. listopadu 2008 ve Washingtonu a předcházel mu summit Evropské unie s Ruskem v Nice 13 – 14. listopadu.

³ Ale čím se tedy člověk v plnosti své důstojnosti liší od vysoce civilizovaného antropoida, který se kvalitativně nestal člověkem? – k tomu, aby si položil podobnou otázku a odpověděl na ni, B. Obama nedospěl.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

«Ptáte se, čím se Američané vyznačují. Za jejich hlavní odlišnost považují skutečnost, že právě lidé tohoto státu vyslovili: „Dělat peníze“¹. V žádném jiném jazyce nebo národem nebyla tato slova pronesena. Lidé vždy považovali bohatství za statické: je možné se ho zmocnit, vyžebrot jej jako milodar, zdědit, získat podvodem², díky něčí blahosklonnosti, nebo je nakonec možné jej i rozdělit. Američané byli prvními, kteří pochopili, že bohatství musí být vytvářeno tvůrčí prací³. Výraz „dělat peníze“ je základem lidské morálky.

Právě tato slova Američanů odsuzují pokrytečtí zástupci degenerujících kultur ostatních kontinentů. Pokoušejí se Američanům vnutit pocit studu za velké úspěchy jejich kultury, pocit viny za jejich prosperitu; nutí chovat se k americkým průmyslníkům jako k banditům a padouchům; vyzývají považovat mohutná výrobní zařízení za vlastnictví proletářů, za produkt obyčejné práce svalů bičem poháněných otroků podobajících se stavitelům egyptských pyramid. Ničema, který samolibě se ušklibajíc tvrdí, že nevidí rozdíl mezi silou biče a mocí dolaru, musí na své vlastní kůži tento rozdíl pocítit a já doufám, že se to nakonec i stane.

Dokud nepochopíte, že peníze jsou kořenem dobra, půjdete k samozničení. Pokud peníze přestávají být prostředníkem mezi lidmi, mění se lidé v objekt zvěle.

Krev, bič, hlaveň samopalů – nebo dolar.

Vyberte si! Nic jiného není! Čas běží! (Ayn Rand, Koncepce egoismu, SPb, Maket, 1995, str. 122, 123).

Z podstaty napsaného vyplývá, že Ayn Rand byla záštiplná husa, neboť výše uvedený fragment jejího traktátu o úspěchu a moci buržoazního liberalismu je deklarací přechodu od primitivního otrokářství provozovaného brutálně silovými prostředky k vypracovanějšímu, více civilizovanému otrokářství realizovanému zobecněnými prostředky řízení na čtvrté a vyšších prioritách. Jenže projekt skončil ve slepé uličce z příčin, jichž je sám původcem...

Výsledky jeho realizace v globálním měřítku jsou následující:

Pokud si promítneme veškeré lidstvo do vesnice se sto obyvateli v proporcionálním poměru, tak obyvatelstvo této „vesnice“ bude vypadat následovně⁴:

Asiaté	57
Evropané	21
Američané (severní a jižní)	14
Afričané	8
Ženy	52
Muži	48
Barevní	70
Bílí	30
Heterosexuálové	89
Homosexuálové	11

¹ Pročpak zde nebyla uvedena – velice k věci – slova jednoho ze skutečně největších amerických průmyslníků a pracanta Henry Forda: «Spojení s bankéři je pro průmysl tragédií. Bankéři přemýšlejí pouze o peněžních vzorcích. Fabrika pro ně není zařízením určeným k tomu, aby se v něm vyráběly produkty, ale peníze... Bankéř (v tomto kontextu – „předseda kolchozu“ lichvářů, neboť každá banka poskytující úročené půjčky, je svého druhu kolchozem lichvářů: naše upřesnění) vůbec není díky své přípravě a především díky svému postavení schopen hrát vedoucí roli v průmyslu... A přesto bankéř (tj. lichvářský parazitizmus: naše upřesnění) ve společnosti prakticky vládne nad podnikatelem (organizátorem výroby: naše upřesnění) prostřednictvím své moci poskytovat úvěr (tj. nad možností a nemožností realizovat mimořádné investiční výdaje: naše upřesnění).»

² V základu kultury USA a především – kultury finančně-ekonomické – leží podvod: *Deuteronomium*, 23:19, 20; *Deuteronomium*, 15:6; *Deuteronomium*, 28:12 – 14; *Izajáš*, 60:10 – 12. A potvrzení toho všeho „do skonání věků“ v Novém zákoně: *Matouš*, 5: 17, 18.

B. Obama v knize *Troufalost naděje* charakterizuje zákonodárství USA:

«... naše zákonodárství je svým určením kodifikací mravních norem, a mnohé je v něm založeno na židovsko-křesťanské tradici.» (str. 246).

Při vyprávění o svých stycích se senátorem Byrdem (nejstarším členem senátu USA, a jak se říká také zednářem) B. Obama uvedl jeho slova:

«“Ústavu dnes téměř nikdo nezná“, pokračoval senátor a vyndal ze saka její kapesní vydání. „A já jsem vždycky říkal, že to co potřebuji, je pouze tato kniha a ještě Bible.“» (str. 114, 115).

³ Lidé, kteří jsou mravně a intelektuálně normální, vždy rozlišovali pojmy: **vyrábět produkt, pracovat** (tj. dělat práci) a **dělat peníze**, jak to vyplývá ze slov Henryho Forda uvedených v předminulé vysvětlivce. USA-ci jsou první, kteří ve své většině přišli o tuto schopnost rozlišit pojmy a činy. Ve výsledku se v ekonomice USA nejvíce realizoval způsob dělat peníze, který se tak velice nelíbil průmyslníku Fordovi, organizátorovi výroby produkce. USA-ci jsou prvními, kdo přestal chápat, že bohatství je nutné vytvářet prací, která není v rozporu s objektivní etikou, a ne děláním peněz mimo výrobu statků a řízení.

⁴ Podle údajů společnosti FAER a Co. (materiály ze semináře Velmistr 2000).

„Sad“ roste sám?..

59 % bohatství „vesnice“ náleží	6 (všichni z USA)
Ti, kteří nebudou mít normální bytové podmínky	80
Negramotní vesničané	70
Budou trpět podvýživou	50
Ročně bude umírat	1
Ročně se bude rodit	2
Počítač bude mít	1
Vysokoškolské vzdělání bude mít	12

A při pokračování politiky na základě idejí buržoazního liberalismu nemá více než 95% obyvatel „vesnice“ žádné vyhlídky na zlepšení kvality svého života...

Pokud se od elaborátu Ayn Rand více než půl století starého přesuneme do dnešních dnů, tak vše, co řekl N. Sarkozy ve svých veřejných vystoupeních a sdělil B. H. Obama ve své knize *Troufalost naděje*, zapadá do rámce idejí *globální konvergence jako politiky pro překonávání všeobecné krize kapitalismu* a světová finančně-ekonomická krize se stala pouze podnětem, aby antiburžoazně-liberální větev zednářství, jejíž „Ústřední výbor“ sídlí ve Francii, připomenula nepoučitelným „bratřům“ – liberálním buržoustům, že je nutné světové problémy řešit a není přípustné je vytvářet, neboť by to mohlo civilizaci přivést ke katastrofě.

Kromě toho je možné vymýšlet jakékoliv sociologické teorie a scénáře jejich uvádění do života, ale ze všeho zbydou pouze neuskutečnitelné utopie, pokud ve společnosti nepanují očekávání a nálady těmto teoriím a scénářům odpovídající. Proto je praktická politika budována na tom, co je na společnosti předem otestováno, a pouze na základě analýzy její reakce se následně teorie a příslušné politické scénáře začínají uvádět do života s určitými úpravami podle reality, nebo se z „pluralismu názorů“ vybírají teorie a scénáře nejlépe odpovídající výsledkům testu¹.

Bezprostředně po zvolení B. H. Obamy prezidentem USA v listopadu 2008 bylo provedeno testování společnosti USA na předmět její náklonnosti idejím individualismu a buržoazního liberalismu.

«12. listopadu byly USA ohromeny nevídaným úspěchem veřejné organizace *The Yes Men*, která vytiskla a v New Yorku, Los Angeles a řadě druhých amerických velkoměst rozdala podvržené číslo solidních novin *The New York Times* s nákladem 1,2 mil. výtisků. V „čísle“ datovaném 4. července 2009 se v podstatě psalo o realizaci programu pokojné socialistické revoluce v USA, přičemž krajně benevolentním způsobem. Noviny šly, jak se říká „na dračku“. Lidé si je dokonce mezi sebou přeprodávali, aby si je mohli přečíst².

Teď je již možné směle prohlásit, že široké masy Američanů jsou připraveny podpořit antikapitalistický kurs, a že epocha ultraliberalismu započatá Reaganem v roce 1981 skončila.

(...)

... „lidové“ číslo *The New York Times* udělalo mocnou reklamu programu **socialistických** přeměn v Americe.

Podle něho by měla být **maximální mzda v USA omezena patnáctinásobkem minimální mzdy – tj. ne více než 182 tisíc dolarů ročně (větší odměny by podléhaly 100% daňovému zatížení)**.

Jak uvádějí tvůrci „novinového programu“, tak poprvé mzdové maximum zavedl prezident F. D. Roosevelt v roce 1942, když prohlásil, že občan USA po zaplacení všech daní nesmí mít ročně více než 25 tisíc dolarů (což se rovná 315 tisíci dolarů v roce 2008). Do roku 1964 osobní příjem nad 400 tisíc současných dolarů spadal pod 91% federální daň. Většina vysokých mezd v USA do vlády Reagana (1980 – 1988) nikdy nebyla daněna méně než 70%, to až Reagan snížil tuto úroveň na 28%. Podle názoru autorů programového čísla novin však právě stimulace osobních nadprůměrných příjmů a fantastických mezd top manažerů korporací vedla k současné finanční krizi.

A protože minimální mzda je dnes v USA 12 168 dolarů ročně, tak ta nejvyšší by neměla být vyšší než 182,5 tisíc. A pokud si bohatí přejí dostávat více, tak ať zvednou minimální mzdu pracujícím, aby víckrát nedocházelo k situacím, kdy vyšší úředníci firem (CEO) budou v podobě bonusů dostávat milióny dolarů, zatímco řadoví zaměstnanci nezřídka nemají ani zdravotní pojištění.

Státní regulace osobních příjmů elit je nezbytná, protože v podmínkách postindustriální společnosti vede neomezená volnost při uzavírání smluv (kontraktů) k mimořádně vysoké úrovni nerovnosti mezi bohatými a chudými, k moci uplatňované pomocí úplatků a podplácení, k prudkým

¹ Takovým testem bylo před začátkem likvidace SSSR a buržoazně liberálními reformami vydání knihy A. Z. Romaněnka – *O třídní podstatě sionismu* (historiografický přehled literatury, Leningrad, 1986) a skandál, který okolo této knihy rozpoutal A. N. Jakovlev and Co. Reakce společnosti na vydání a na skandál ukázala, že likvidace SSSR a buržoazně liberální reformy nevyvolávají efektivní odpor.

² Na internetu aktivisté organizace *The Yes Men* vytvořili web <http://www.nytimes-se.com/>, kde napodobili design skutečného webu novin *The New York Times*, který obsahoval stejné zprávy jako tisková verze podvrženého čísla.

Podle informací dopisovatele Prvního kanálu v USA mohlo pouze na vytištění 1,2 mil. novin podle nejskromnějších odhadů padnout tak 400 tisíc dolarů (<http://www.1tv.ru/news/world/132398>).

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

výkyvům mezi ekonomickou konjunkturou a depresí. (The modern period has been one in which a new impulse towards regulation has gathered strength as a result of our experience of the evils to which unlimited freedom of contract gives rise in a postindustrial society characterized by extreme inequalities of wealth and bargaining power and by sudden oscillations between booms and depressions.)

V obnovené Americe by bylo zavedeno **bezplatné vysokoškolské vzdělání**.

Pracovní týden by byl zkrácen o 5 hodin (na 35 hodin), takže by se o 12%, zvýšila potřeba najmout další zaměstnance, obzvláště v sektoru nové „stabilní“ (ekologicky čisté) energetiky. Najímaní zaměstnanci by získali právo na roční **šestinedělní placenou dovolenou** a současně **plné právo na zakládání profesních svazů (odborů)** na ochranu svých práv před zaměstnavateli. To je apelace na práva a sociální záruky zaměstnanců západoevropských států.

Radikálně by se změnila politika v oblasti **financování základních a středních škol** v USA (primary and secondary education). Odstranila by se praxe, kdy jsou školy a koleje financovány pouze místními obcemi z daní z majetku „okresně“-municipálního měřítka a ze soukromých příspěvků. Teď se kvůli tomu školy ve vnitřních městských částech proměnily v chudá „odkaliště“ a školy na bohatých předměstích vzkvétají. Mnohé děti ve Spojených státech jsou tak fakticky připraveny o své právo na efektivní vzdělání.

Místo toho by se zavedla nová praxe: **střední školy by byly financovány na úrovni státu (subjektu federace) s rovnoměrným rozdělováním prostředků**.

Byl by přijat *Zákon o národním zdravotním pojištění USA* (the United States National Health Insurance Act). Množství soukromých zdravotních pojišťoven by bylo nahrazeno státním systémem fungujícím pro všechny občany USA a také pro všechny, kteří zde trvale žijí (imigranty). Minulostí by se stala současná situace, při které 46 miliónů Američanů nemá zdravotní pojištění, a dalších 50 miliónů je pojištěno pouze částečně, kdy není milión Američanů ročně, přestože zdravotní pojištění má, schopen zaplatit účty za zdravotní péči kvůli tomu, že doktoři „šroubují“ cenu léčby. Proto také USA, které ve zdravotním pojištění vynakládají v přepočtu na jednoho obyvatele nejvíce peněz z celého světa, zaostávají za mnohými evropskými zeměmi v průměrné době dožití, v ukazatelích dětské úmrtnosti, nebo předčasné úmrtnosti (poslední dva ukazatele jsou na vyspělý stát příliš vysoké).

Soukromé zdravotní pojišťovny demonstrují obrovskou neefektivitu: do 30% pojistných vkladů je v nich vynakládáno na financování administrativního aparátu, na reklamu, na zisk pro jejich vlastníky. Žádná konkurence nevede k tomu, aby bylo zdravotnictví díky soukromému pojištění levnější. Státní systém utrácí na administrativu přesně desetkrát méně – 3%. A přestože autoři „kroniky budoucnosti“ apelují na úspěšnou zkušenost „jediného plátce“ v Kanadě, my dobře víme, že předobrazem takové zdravotní péče je zdravotnictví SSSR.

Jedním slovem, autoři originální veřejné akce v USA se domáhají těch práv a záruk, jaké měli sovětské pracující a zaměstnanci již v roce 1985, toho, co měli západoevropští zaměstnanci v „zlatých sedmdesátých letech“ (20. století).

O čem to vypovídá? Američané vždy byli pyšní na svůj individualismus a imunitu vůči socialistickým a komunistickým ideálům. Teď je jimi značná část americké společnosti nasáklá, i když se za komunisty ani socialisty nepovažuje.

Vidíme, že mnohé nemoci a neřesti současných USA jsou prakticky analogické sociálním problémům v RF, na postsovětském prostoru a ve státech „třetího světa“.

Odted' víme, že povýšenost americké byznys elity, její nadutý přepych a pohrdání řadovými spoluobčany natolik rozčílily americkou společnost, že 75% voličů hlasovalo pro černého kandidáta se socialisticky neoroseveltovským programem.

Teď můžeme oprávněně tvrdit, že ve světě nazrává obrát vlevo. Ještě nedávno se mnozí smáli proroctví ruského futurologa Sergeje Pěreslegina, že ke stoletému výročí Velké říjnové socialistické revoluce do ulic měst Západu vyjdou statisíce lidí s červenými prapory. Teď už to nevypadá tak neuskutečnitelně.» (Maxim Kalašnikov, *Socialistické státy americké?*, podle publikace v analytickém internetovém časopise „RPmonitor“:

http://www.rpmonitor.ru/ru/detail_m.php?ID=11760).

Avšak realizace takového druhu sociálních záruk vyžaduje přeměnu USA ve stát-superkoncern. Píše se to dokonce i v tom podvrženém čísle *New York Times*ů:

Je nutné «budovat v USA závody a fabriky, aby lidé měli kvalifikovanou a vysoce placenou práci, aby opět pracovali u složitých obráběcích strojů a ne jako obrabeči hamburgerů v „MacDonaldech“. Nová industrializace bude vyžadovat ohromné státní a soukromé investice v rámci státních programů, které budou muset být součástí mnohaletých plánů rozvoje. Bude nutné vzkřísit ekonomickou praxi uplatňovanou za Roosevelta a v SSSR s úpravami vzhledem k současným reáliím a technologiím.

Bohužel: veškerý tento průmysl je již dávno vybudován a pracuje v Číně, Indonésii, Malajsii, Tchaj-wanu, Indii apod. a obrozený americký průmysl nebude mít sílu jim konkurovat: příliš velké

mzdy a sociální pojištění zaměstnanců v USA, které každý podnik vyjdou pět-šestkrát draž, než jaké jsou výdaje na čínské zaměstnance. To znamená, že aby mohlo být grandiózní sociální pojištění Američanů realizováno, bude nutné:

– vystoupit z WTO, zrušit současný globalizační systém s jeho volným pohybem zboží, lidí a kapitálů, izolovat se od Asie protekcionistickými bariérami, přejít k něčemu podobajícímu se sovětské soběstačné ekonomice (jako varianta: přistoupit k soběstačnému sjednocení ekonomik USA a EU izolovaných od veškerého ostatního světa);

– prudce snížit zisky velkého byznysu (již více nebude možné vyrábět sportovní boty za pět dolarů a prodávat je za padesát);

– vyprovokovat co nejostřejší ekonomický pokles a velké otřesy v Asii, která se za poslední čtvrtstoletí tak industrializovala.

V podstatě je z textu „futura novin“ zjevné, že přibližně něco takového je navrhováno novému prezidentovi USA. Musí být přijat **Zákon o ekonomické nezávislosti USA**. Je možné pouze se dohadovat, že to předpokládá surový protekcionismus. Mimochodem o tom, že většina řadových Američanů odvrhuje svobodu světového obchodu, globalizaci a principy WTO psal ještě Samuel Huntington ve své knize *Kdo jsme?* z roku 2004.

Ropné a plynárenské monopoly musí být znárodněny a zisk z nich státem přerozdělován na financování ekologických opatření a „bezuheľnou energetiku“.

Navrhováno je také přijmout **Listinu o ochraně nové ekonomiky** (Safeguards for a New Economy (S.A.N.E.) bill), která by nejenom zaváděla maximální mzdovou úroveň, ale také zakazovala finanční deriváty a složité finanční nástroje jako bezesporu spekulativní „pyramidy“. Je tam i způsob spravedlivého výpočtu cen (*True Cost Accounting*), a zákaz korporativního lobbingu v Kongresu.

Hlavou státní pokladny USA bude ekonomický disident Paul Krugman, který prohlašuje, že odted nebudou lidé sloužit trhu, ale trh lidem. Přijímá se zákon, na základě kterého se státní pokladna musí začít starat o prosperitu občanů USA a nepodporovat velké korporace a třídu boháčů.

Pro boj s růstem cen potravin je zaváděn zákon, který **zakazuje výrobu biopaliva z potravinářských zemědělských kultur**. Vyrábět se bude smět pouze z odpadu.

Iniciátoři projektu vyhlásí válku americkým velkým maloobchodním sítím, takovým gigantům jako: *Wal-Mart, Costco, Sam's Club, K-Mart, Target*. V souladu se *Zákonem o ekonomické nezávislosti (Economic Independence Act)* budou velkoobchodní sítě během prvních dvou let povinny svá obchodní střediska, která se nacházejí v chudých oblastech (kde je průměrný příjem na rodinu maximálně 30 tisíc dolarů ročně) proměnit ve střediska prodeje ve velkém, kde budou moci jejich zboží nakupovat s velkými slevami místní drobní obchodníci. Takto budou v chudých oblastech vytvořena doplňková pracovní místa. Sami místní drobní prodejci získávají právo nakupovat zboží u jakéhokoliv dodavatele ve velkém. Ve druhé etapě budou do osmi let ohromná obchodní střediska prostě zavřena.» (Maxim Kalašnikov, *Socialistické státy americké?*, podle publikace v analytickém internetovém časopise „RPmonitor“:

http://www.rpmonitor.ru/ru/detail_m.php?ID=11760).

A dále následují závěry:

«To, co se stalo, je samozřejmě možné brát jako vtip amerických „levičáků“, pokud by tu nebylo několik okolností.

Akce, která obsáhla desítky miliónů Američanů (v každém případě byla návštěvnost webu projektu rekordní), vůbec nebyla levnou záležitostí. To znamená, že za tím vším stojí důležité kruhy, které se zcela konkrétně opírají o společenské nálady širokých mas.

Přitom v současných USA počet nezaměstnaných dosáhl počtu 10,1 mil. lidí a úroveň depresivního roku 1983. Snižuje se maloobchodní obrat zboží, milióny lidí reálně přišly o své celoživotní úspory a hrozí jim ztráta střechy nad hlavou. Současně politika „válečného keynesiánství“ uplatňovaná Reaganem a Bushem mladším zcela přišla o svou efektivitu. To znamená snižování daní bohatým, omezování sociálních nákladů, za současného nafukování nákladů na nové vyzbrojování za cenu zvyšování státního dluhu. Taková politika rozhýbala americkou ekonomiku v osmdesátých letech 20. století, ale již za Bushe mladšího se zcela provalila, nehledě na neudržitelný růst vojenských nákladů (515 miliard dolarů v účetním roce 2008 – 2009). USA se reálně ocitly na prahu defaultu: jelikož růst kurzu dolaru objektivně zatěžuje kolosální státní dluh Ameriky, který se přibližuje k 11 triliónům. To vše reálně hrozí krachem systému, při kterém se výroba nachází v Číně a spotřeba a emise peněz v USA.

Takže Američané musí hledat alternativní model a to v době, kdy se základna moci a vysokého postavení finančního kapitálu – spekulativní ekonomika – „prohnula“ na velice, velice dlouho. Nejsme snad tedy svědky pokusu staré elity USA získat novou sílu a postavit se do čela socialismu v Americe? Možná se rozhodla začít vkládat peníze do nových technologií (když spekulativní sektor zmizel) a stát se vyšší byrokracií (a politickou aristokracií) již Socialistických států amerických? Proto také možná populistický a v mnohém protikapitalistický program Obamy podpořili především ...

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

velcí finanční matadoři?! Podle principu: „Když nemůžeš odvrátit obrat do leva, tak se postav do jeho čela“?¹

Přinejmenším je jasné, že ty ultratržní ideje, které v USA zosobňoval Reagan a jeho následovníci neokonzervativci, americká společnost začala nenávidět. V každém případě většina té společnosti.» (Maxim Kalašnikov, *Socialistické státy americké?*, podle publikace v analytickém internetovém časopise „RPmonitor“:

http://www.rpmonitor.ru/ru/detail_m.php?ID=11760).

Samozřejmě, že to, co bylo zveřejněno v podvrženém čísle New York Times, nebyl program týmu B. H. Obamy v jeho čisté podobě, ale byl to test, náznak.

Pro obyvatelstvo USA je takovýto druh scénáře nejvýhodnější, neboť mu umožňuje vyhnout se katastrofě kultury, sociálnímu chaosu, občanské válce a rozpadu státu, k čemuž spěje jakýkoliv stát *důsledně uplatňující principy buržoazního liberalismu v podmínkách globalizace hospodářské činnosti*. Nejvýhodnější je i pro tu část „elity“, která si uvědomuje, že v důsledku degradace USA a jejich možného krachu se pro ně v nějaké té budoucí globální „elitě“ nemusí najít volné místo.

Ale jak musí být jasné z dříve vyloženého, vyžaduje realizace takového druhu programů průlom na novou kvalitativní úroveň, jenže ne v nanotechnologiích (což v RF dostal za úkol A. B. Čubajs), ale v *psychologii osobnostního rozvoje*² a v energetice (což v RF nedostal za úkol nikdo, a vlastní iniciativa „národních všemělů“ v této oblasti, pokud můžeme soudit z publikací na internetu, měkce řečeno nenachází státní podporu). I když nanotechnologie budou možná v něčem užitečné, v energetice budoucnosti založené na jiném vnímání světa, jiných fyzikálních teoriích a energetických cyklech, určitě nebudou hrát rozhodující roli:

Pro budoucnost vědy bude klíčová psychologie osobnostního rozvoje³ a technologie biosféricko-přípustné energetiky.

Kvalita života zajišťovaná současnou technosférou může být ve vyspělých zemích uchována a rozšířena do zbytku světa (za současného řešení problémů sociálně-organizačního a kulturologického charakteru v zaostalých zemích) pouze za současného snižování technogenní a sociální zátěže biosféry planety. Může to být realizováno díky přechodu na uzavřené cykly využívání přírodních zdrojů ve výrobě a běžném životě⁴, a to zase vyžaduje jak zvyšování energetické efektivity výrob (růst koeficientu účinnosti technologií a organizace výroby v odvětvích), tak i doplňkové energetické zdroje pro zajištění funkce odvětví utilizace a druhotného zpracovávání surovin.

A soudě podle toho, co je o otázkách energetického zajištění civilizace napsáno v knize B. H. Obamy – Troufalost naděje, jeho tým tuto problematiku chápe, což ho odlišuje od naší domácí byrokracie a veškeré „elity“ Rossionie se všemi následky z této skutečnosti vyplývajícími:

«Stát, který nedokáže kontrolovat svou energetiku, nemá vládu nad svou budoucností⁵. (...)

¹ Na každoroční konferenci Centra kapitalismu a společnosti při Kolumbijské univerzitě v roce 2009 jeden z účastníků obšťastnil sál následujícím „citátem z futurologie“, který přečetl ze svého notebooku:

«Vlastníci kapitálu budou stimulovat dělnickou třídu, aby nakupovala stále více a více drahého zboží, budov a techniky a byla tak nucena brát si stále dražší úvěry do té doby, než se úvěry stanou nesplacitelnými. Tyto nesplacitelné úvěry přivodí krach bank, které budou zestátněny, což ve svém důsledku povede ke vzniku komunismu. Karel Marx, Kapitál“, ukončil citát vlastník notebooku.

Všichni účastníci konference se tomu zasmáli a zatleskali, včetně George Sorose a Paula Volckera» (http://weandworld.ru/economy/print.page.1.72-usa_com.html; Paul Volcker – poradce B. H. Obamy v ekonomických otázkách). V souvislosti s tím dvě připomínky:

- Záměrně nesplacitelný dluh je přerozdělován mezi celou společnost, nejen mezi banky.
- Pro někoho je událost z konference na Kolumbijské univerzitě kuriozitou, ale jak se říká, každý vtíp obsahuje... (potřebné si dosad'te sami).

² V sedmdesátých letech 20. století ÚV KSSS vytyčil úkol začít vychovávat člověka komunistické budoucnosti, a i když to všechno skončilo pouze u prázdných řečí, tak přesto promyšlená cílevědomá výchova dorůstajících pokolení musí být jedním z cílů směřování politiky státu, a z tohoto důvodu musí ve společnosti existovat psychologie osobnostního rozvoje adekvátní životu. To znamená, že ta věc se neomezuje pouze na to, aby vzdělávací systém poskytoval určitý soubor znalostí a návyků, a přitom masově produkoval monstra člověku se pouze podobající, vyzbrojená vymoženostmi moderní civilizace.

³ Tato problematika je krátce osvětlena v části 7.2 Životní algoritmus formování osobnosti v práci vnitřního prediktoru SSSR – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty.

⁴ Uzavřené cykly znamenají „přírodní suroviny → produkce + průmyslové odpady použité jako suroviny pro výrobu jiných druhů produkce → zpracování produkce na odpadové suroviny po ukončení jejího využívání“. Odpadů, na které se nedá aplikovat tento cyklus, musí být minimum: částečně musí být využívány a nesmí se dostávat do přírodního oběhu látek; a částečně navraceny do přírodního oběhu látek, aniž by narušovaly parametry přírodních procesů antagonismem svého chemicko-fyzikálního složení a objemem svých emisí.

Vzdělání. Věda a technologie. Energie. Abychom učinili Ameriku skutečně konkurenceschopnou, musíme do těchto třech odvětví vkládat a vkládat» (str. 193).

A pokud se vrátíme v textu o trochu zpět:

«Ve Spojených státech jsou pouze tři procenta světových zásob ropy a spotřebováváme 25% světové ropy¹. Takže **jenom vrtáním tento problém nevyřešíme** (vyčlenili jsme v citaci).

V 21. století můžeme vytvořit obnovitelné, čistší zdroje energie. Místo financování těžby ropy, musíme skončit se systémem daňových úlev, kterým se teď toto odvětví těší a trvat na tom, aby jedno procento z příjmů těchto společností a více než jedna miliarda čtvrtletních příjmů byly přesměrovány do oblasti alternativních zdrojů energie a příslušné infrastruktury. Takový projekt by mohl nejen silně ovlivnit rozvoj ekonomické a vnější politiky, ale také zlepšit stav životního prostředí, a stát se **prostředkem výchovy nového pokolení inženýrů a vědců** (vyčlenili jsme v citaci: úkoly rozvoje energetiky souvisí s výchovou nových pokolení, třeba i v omezeném smyslu slova „výchova“), a napomoci rozvoji nových exportních odvětví a vysoce placených pracovních míst» (str. 190, 191).

A skutečně: není možné si myslet, že ekologická kultura uzavřených technologií a uzavřených cyklů výrobků je realizovatelná bez vyřešení problémů ekologicky čisté, tj. biosféricko-přípustné energetiky a příslušné výchovy lidí.

Přitom má ekologie energetiky každé technické civilizace tři aspekty:

- Znečištění životního prostředí produkty rozpadu energetických nosičů a energii vyrábějícími zařízeními, které mění jeho chemické složení stejně jako ostatní technogenní znečišťující látky, na které je soustředěna pozornost převážné části ekologů;
- Biosféricky nepřijatelné záření energie vyrábějících zařízení a energetických spotřebičů;
- „Rozkolísání“ přirozeně přírodních energetických toků technogenními energetickými toky, které samo o sobě může vést ke změně klimatu, tektoniky a k narušování současné biosféry.²

Reálně se jedná o globální problémy. Pro vyřešení těchto problémů budou muset odborníci v energetice a lidstvo jako celek přehodnotit svůj vztah ke „svatosti“ *dogmat Nicolase Carnota, tedy ke druhému a prvnímu termodynamickému zákonu*³ a „teorii“ relativity. Ideje vědy 18. – 19. století nejsou tím základem, který by umožnil vyřešit problémy 21. století vytvořené idejemi dob minulých.

Ale jak je možné pozorovat, rozvoj naší domácí energetiky probíhá v rámci ideologie „zakládat nové vrty a budovat transkontinentální produktovody“, a také na koncepci rozvoje jaderné energetiky (jakoby opakování Černobyli bylo stoprocentně vyloučeno a jakoby byl vyřešen problém hromadění jaderných odpadů nebezpečných celá tisíciletí). Tj. již dnes je programována situace:

Zatímco se rossionská věda a státní byrokracie věnuje své sebereklamě v podobě nanotechnologií a jaderné energetiky, alternativně ekologicky přístupné technologie makro a mikroenergetiky budou vyvinuty a masově zaváděny mimo Rusko. Potom OSN (nebo její budoucí analog) nadhodí otázku o

⁵ To je jedna z možných formulací výchozího principu technologicky-organizačního přístupu k makroekonomickým systémům.

¹ Soudě podle kontextu, šla řeč o spotřebě ropných produktů na území USA. Jak již bylo dříve zmíněno, tak podle odhadů z devadesátých let 20. století USA spotřebovávaly bezprostředně i zprostředkovaně řádově 40% světového objemu vytěžených energetických nosičů.

² Tato problematika je v kontextu řízení makroekonomických systémů rozebrána v práci vnitřního prediktoru SSSR – Krátký kurs... (první vydání ještě z roku 1994), avšak naši domácí *elitářští pitomci* jsou nad podobné problémy povzneseni. Viz také analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR - Ruská akademie věd brojí proti pseudovědě? – Zameťte si před vlastním prahem..., ze série K současné situaci č. 4 (64), 2007.

Kromě toho, pokud znáte energetickou bilanci planety, tak je pro vás „globální oteplování“ kultovním mýtem: objem výroby technogenní energie lidstvem je v mezích přirozených výkyvů globálního energetického vyvážení planety. Ale ztráta stability klimatického systému planety vlivem technogenních energetických toků lokalizovaných v těch či oněch bodech a pásech, je reálným nebezpečím.

«Aby se udržel naživu, člověk denně v potravě spotřebovává ~ 2,5 tisíc kcal nebo ~ 10⁷ J, tj. průměrný výkon životní činnosti člověka tvoří přibližně 120 wattů. Po dobu tisíciletí mu tato energie stačila, aby stavěl domy, vychovával děti a válčil. Díky energii větru, řek a domácích zvířat člověk zvýšil svůj výkon na ~ 0,5 kW a ke konci 20. století jeho výkon vzrostl do ~ 2 kW, a celková výroba energie ve světě na 1,3 · 10¹³ W. Předpokládaný výkon světové ekonomiky k polovině 21. století (~ 3 · 10¹³ W) je již srovnatelný s výkonem záření z nitra Země (~ 3,2 · 10¹³ W) a bude tvořit ~ 0,03 % z výkonu toku sluneční energie dosahující zemského povrchu (0,8 · 10¹⁷ W). Přesné „meze růstu“ vyráběné energie dosud nebyly stanoveny, ale je nepochybné, že právě na této energii závisí křehká rovnováha všech životních cyklů na Zemi a samotná existence lidstva» (L. I. Ponomarjov – Ospravedlnění vědy, bulletin č. 1 Komise ruské akademie věd pro boj s pseudovědou a falšování vědeckých výzkumů, str. 38, 39).

³ Žije jimi i jaderná energetika, celý rozdíl spočívá pouze v tom, že ta nenahřívá „pracovní tělesa“ energetických zařízení chemickými reakcemi z oxidace „dřeva“, ale z reakcí rozpadu atomových jader.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

zákazu ekologicky nepřijatelných energetických technologií a ruská „kryptokolonie“ bude nucena vynaložit přemrštěné prostředky na obnovu své energetické základny¹, takže současné investice do těžby ropy a plynu budou znehodnoceny, neboť uhlovodíky nebudou již využívány ani tolik jako energetické nosiče, jako spíše suroviny pro chemický průmysl, takže potřebný objem jejich těžby se podstatně sníží.

A B. H. Obama – je opravdu potenciálně – globálním politickým projektem řešení problému všeobecné krize kapitalismu, která vznikla na základě idejí buržoazního liberalismu, a profylaxe vzniku globální situace popsané v románu I. E. Jefremova „Hodina býka“, metodami dost vzdálenými ideologii buržoazního liberalismu. Jinou věcí je, že naděje vyjádřené v knize B. H. Obamy jsou troufalé z důvodu nezajištěnosti jejich uplatnění v životě sociologickou vědou Západu a v jádru ateistickou biblickou kulturou ležící v jejím základu, jak bylo řečeno výše v části 3.3.2.

Tj. teorie konvergence je v současné době světonázorovým základem mnohých procesů globální politiky a stejně tak vnitřní a vnější politiky vyspělých států.

Jak bylo zmíněno již dříve, tak marxistický „revizionismus“ je nejhranější verzí teorie konvergence, která vlastně vznikla dříve, než byly vůbec na základě idejí marxismu v nějakém státě zformovány státnost a socialismus. Epochu poptávky po teorii konvergence dvou společensko-ekonomických formací položila Velká říjnová socialistická revoluce. A pokud budeme spravedlivými, tak dříve zmínění tvůrci teorie konvergence nebyli v této oblasti žádnými průkopníky.

Herbert Wells končí svoji knihu Rusko v mlze krátkým výkladem ideje globální konvergence kapitalismu a komunismu, jehož budování tenkrát v RSFSR sotva začalo:

«Pád civilizace v Rusku a její nahrazení rolnickým barbarstvím na dlouhé roky odřízne Evropu od ruského bohatství, od jeho nerostných surovin, zrna, lnu apod. a západní státy se sotva mohou obejít bez těchto produktů, bez kterých nevyhnutelně Západní Evropa celkově zchudne.²

Jediná vláda, která může teď odvrátit tento konečný krach Ruska, je současná bolševická vláda s podmínkou, že jí Amerika a západní státy pomohou. V současné době tam žádná jiná vláda není myslitelná. Má samozřejmě hodně nepřátel, různí dobrodruzi a jim podobní jsou připraveni za pomoci evropských států bolševickou vládu svrhnout, ale neexistuje ani náznak nějakého jejich společného cíle a morální jednoty, která by jim umožnila místo bolševiků zaujmout. Kromě toho teď již na novou revoluci v Rusku nezbyvá čas. Ještě jeden rok občanské války a konečný odchod Ruska z rodiny civilizovaných národů bude nevyhnutelný, proto jsme nuceni se přizpůsobit bolševické vládě, ať už se nám to líbí, či ne.

Bolševická vláda je mimořádně nezkušená a neobratná; chvílemi se chová krutě a dopouští se násilí, ale celkově je to čestná vláda. Je v ní několik lidí, kteří skutečně disponují tvůrčím umem a silou, a kteří, pokud dostanou možnost a bude jim poskytnuta pomoc, dokážou provést veliké změny. Soudě podle všeho se bolševická vláda snaží jednat v souladu se svým přesvědčením, kterého se většina jejich stoupenců dosud drží div ne s náboženským zápalem. Pokud bude bolševikům poskytnuta štedrá pomoc, tak možná dokážou vytvořit v Rusku nové civilizované společenské zřízení, se kterým zbytek světa bude moci udržovat kontakty. Je pravděpodobné, že

¹ Tj. vše proběhne přibližně tak, jako tomu bylo v minulosti v případě degradace vědecko-konstruktivních škol na výrobu počítačové techniky.

V souvislosti s tím uvedeme některé informace o M. B. Chodorkovském:

«Místo toho, aby investoval do geologického průzkumu, buduje stát „zlaté“ potrubí, komentuje poznámky Chodorkovského Forbes. První část ropovodu VSTO (Východní Sibiř – Tichý oceán) s kapacitou 30 mil. tun ročně bude do provozu uvedena v roce 2010.

Ale naplnit ho v dohledné budoucnosti nebude čím: podle nejoptimističtějších prognóz vystoupá těžba ropy ve Východní Sibiři maximálně na 18. mil. tun.

Generální ředitel Rosněfti Sergej Bogdančikov prohlásil, že režijní cena těžby jednoho barelu ropy a jeho přeprava ropovodem Transněfti je 80 dolarů. Těžba bude tedy rentabilní pouze v případě, kdy světové ceny vyskočí na 137 dolarů.

(...)

Jak překonat krizi: „To je téma na nejednu doktorskou dizertaci. Ale pokud to charakterizujeme v krátkosti, tak je v podstatě potřebný praktický přechod k novému modelu ekonomiky, která by využila intelektuální a technologický potenciál Ruska, který ještě nebyl zcela ztracen. Zde svoji roli může sehrát nová, alternativní energetika“ Tato energetika, jak předpovídá Chodorkovskij: „...brzy přijde o přívlastek „alternativní“ a přemění se v globální hlavní proud a zde je třeba, aby Rusko nezůstalo pozadu. Já se teď zabývám problémy nové energetiky denně. Čtu, píšu...“» (<http://www.newsru.com/finance/01jun2009/khodorkovsky.html>).

² Tj. v tomto odstavci H. Wells hodnotí perspektivy z pozic evropského koloniálního egoismu, na který zároveň apeluje.

půjde o umírněný komunismus s centralizovaným řízením dopravy, průmyslu a později i zemědělství.

Pokud chtějí národy západních států ruskému národu opravdu pomoci, musí se naučit chápat a cítit přesvědčení a principy bolševiků. Prozatím vlády západních států tím nejhrubším způsobem tato přesvědčení a principy ignorovaly. Sovětská vláda je, jak sama prohlašuje, komunistickou vládou a je plná pevného odhodlání svou činností budovat na komunistických principech. Nezrušila soukromé vlastnictví a soukromý obchod v Rusku z konjunkturních důvodů, ale proto, že to považuje za spravedlivé; a v celém Rusku teď nezbyly osoby ani organizace, které by se zabývaly obchodem, a se kterými by se dal vést obchod podle zvyklostí a norem západoevropské obchodní praxe. Musíme pochopit, že bolševická vláda je již ze samotné své podstaty silně zaujatá proti soukromým podnikatelům a obchodníkům a vždy s nimi bude nakládat nespravedlivě a bez respektu; nikdy jim nebude důvěřovat a všude, kde to jen bude možné, je bude stavět do toho nejnevýhodnějšího postavení. Považuje je za piráty nebo v lepším případě za korzáry.¹ Proto soukromé osoby a firmy ani nemohou pomyslet na obchod s Ruskem. V tomto státě je pouze jedna právnická osoba, která může nabídnout západnímu světu nezbytné záruky, a se kterou je možné efektivně vést jednání – samotná bolševická vláda, a k tomu existuje pouze jedna cesta: vytvořit nějaký národní, nebo ještě lépe mezinárodní trust. Takový trust, který by zastupoval jeden nebo několik států a dokonce by mohl být hypoteticky napojen na Ligu národů, by mohl vést obchodní jednání s bolševickou vládou jako rovný s rovným. Musel by uznat tuto vládu a společně s ní začít řešit neodkladné problémy, jak vytvořit materiální základnu pro obnovu civilizovaných životních podmínek v evropské a asijské části Ruska. Svou celkovou strukturou by se měl podobat jednomu z těch velkých obchodně-distributorských trustů, které sehrály takovou u vážnou roli v životě evropských států v době světové války. Tento trust by jednal s jednotlivými průmyslníky a bolševická vláda ze své strany s ruským obyvatelstvem; a za krátkou dobu by se mohl pro bolševickou vládu stát absolutně nenahraditelným. Pouze touto cestou se může rozvíjet obchod kapitalistického státu s komunistickým. Všechny pokusy, které byly podniknuty v minulém roce a ještě předtím při hledání nějakého způsobu soukromého obchodování s Ruskem bez uznání bolševické vlády, byly od samého počátku stejně beznadějně, jako najít severozápadní cestu z Anglie do Indie². Led je nepřekonatelný.

Kterýkoliv stát nebo skupina států, které mají dostatečné průmyslové zdroje, uznají bolševické Rusko a poskytnou mu pomoc, se nevyhnutelně stanou oporou, pravou rukou a poradcem bolševického státu. Budou mít na tuto vládu vliv a ta zase zpětně bude ovlivňovat je. Státy, které budou součástí takového trustu, budou více přístupné metodám kolektivizace a z druhé strany bude přísnost, uplatňovaná krajním komunismem v Rusku pravděpodobně jejich vlivem značně zmírněna.

Spojené státy americké jsou jediným státem, který na sebe může vzít roli takového zachránce zjevnějšího se v poslední minutě. Proto se mi jako velice důležitá jeví ta věc, se kterou přišel podnikavý pan Vanderlip³, kterému nechybí představitivost. Pochybují o kladných výsledcích jeho jednání; možná mají posloužit pouze jako odrazový můstek pro jednání o ruském problému na novém základu, což může nakonec vést k tomu, že tento problém bude řešen všestranně ve světovém měřítku, neboť světové zdroje jsou vyčerpány, a pokud nepočítáme USA, budou muset ostatní státy spojit svá úsilí, aby dokázaly s Ruskem efektivně spolupracovat. Komunisté neodmítají vést obchodní jednání ve velkém měřítku; naopak, čím větší měřítko, tím více se bude přibližovat kolektivismu. To je ta nejvyšší cesta vedoucí ke kolektivismu pro nemnohé na rozdíl od spodní cesty, kterou jdou ostatní masy.

Jsem pevně přesvědčen, že bez takové pomoci zvnějšku dojde v bolševickém Rusku k definitivnímu krachu všeho, co ještě ze současné civilizace na území bývalého Ruského impéria zbylo⁴. Toto zhroucení však sotva bude omezeno jeho hranicemi. Ostatní státy na východ a západ od

¹ A v souladu s tímto chápáním cílů činnosti zahraničního kapitálu na území Ruska, který byl potvrzen praxí Ruského impéria, kdy výplaty dividend zahraničním „investorům“ rostly rychleji než HDP Ruska, sovětská vláda od začátku odmítala princip volného pohybu zboží, kapitálu a pracovních sil přes hranice států. Platil režim monopolu státu na vnější obchod a z těchto důvodů se také SSSR odmítl účastnit Marshallova plánu (pomoc USA při obnově hospodářství evropských států) po ukončení 2. světové války 20. století.

² Má na mysli staletí trvající neúspěšné hledání mořské cesty z Atlantického oceánu do Tichého okolo severních břehů Kanady a Aljašky. Jako první se o takovou plavbu v roce 1906 pokusil norský polární výzkumník Roald Amundsen, ale kvůli navigačním potížím (ledy a skaliska v plavební dráze) neměla a nemá cesta, kterou objevil, ekonomický význam: Panamský průplav je výhodnější, a pokud nebude kapacitně stačit jeho propustnost, může být vybudován druhý kanál (naše vysvětlivka k citaci).

³ Americký podnikatel, který v roce 1920 navštívil RSFSR a vedl tam jednání o poskytnutí koncesí kapitálu USA na území sovětského Ruska ve stejnou dobu, kdy byl H. Wells v Moskvě, kde se setkal s V. I. Leninem.

⁴ H. Wells charakterizuje i „elitu“ Ruského impéria a píše o příchodu k moci RSDRP(b) [*Ruské sociálně demokratické dělnické strany (bolševiků)*] i příčinách porážky jejich politických oponentů:

«Rusko upadlo do svého současného neštěstí v důsledku světové války a mravní a inteligenční méněcennosti svých vládnoucích a bohatých špiček (stejně tak může do neštěstí upadnout i náš britský stát a časem dokonce i americký stát).

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

Ruska budou jeden za druhým zataženy do propasti, která se tak vytvoří. Je dokonce možné, že tento osud postihne celou současnou civilizaci.

Tyto úvahy se ani tak netýkají nějaké hypotetické budoucnosti; jejich výkladem se pokouším vytvořit celkový obrázek událostí, které se v Rusku a celém světě rozvíjejí s ohromující rychlostí a nastínit možné perspektivy, jak je sám vidím. Jedná se o obecnou charakteristiku situace, která tu panuje, a chtěl bych, aby s ní byl čtenář seznámen, až bude číst mé postřehy o Rusku. Jedná se o moji interpretaci písma na východní evropské zdi.» (Překl. – I. Vikker, V. Pastojev, Sebrané spisy v patnácti dílech, 15. díl, Pravda, 1964, knihovna časopisu Ogoňok; uvedeno podle internetové publikace:

<http://www.bookluck.ru/booktritu.html>).

Ale idea konvergence marxistického socialismu a liberálně buržoazního kapitalismu, se kterou přišel H. Wells již v roce 1920, se mezi veřejnými politiky Západu neujala, neboť většina z politiků té doby nechápala,

Ti, kteří vládli v Rusku, neměli dost rozumu ani svědomí, aby ukončili válku, přestali ožebračovat svůj stát a prát se o nejlákavější sousta, čímž vyvolávali u všech ostatních nebezpečnou nespokojenost, dokud nepřišel jejich čas. Vládli, rozhazovali plnými rukama a rvali se mezi sebou, což je natolik oslepiho, že do poslední chvíle neviděli přibližující se katastrofu. A potom, jak budu vyprávět v dalších kapitolách, přišli komunisti...».

«Hlavní katastrofa se odehrála v roce 1917, když se oblundě neschopný carismus stal s konečnou platností nesnesitelným. Ožebračil stát, přišel o kontrolu nad armádou a důvěru všeho obyvatelstva. Jeho policejní zřízení se zvrhlo v režim plný násilí a zločinnosti. Pád carismu byl nevyhnutelný.

Jenže v Rusku neexistovala jiná vláda, která by byla schopná jej nahradit. Po dobu mnohých pokolení bylo úsilí carismu zaměřeno především na to, aby zlikvidoval jakoukoliv možnou konkurenci. Držel se u moci jenom díky tomu, že ať už byl jakkoliv špatný, nebylo čím jej nahradit.»

Tento názor H. Wellse se svou podstatou shoduje s hodnocením V. O. Ključevského: «*Samoděržavi zatím potřebujeme jako živelnou sílu, která svou živelností dokáže zadržet jiné, ještě horší živelné síly.*» (jeho dříve nejednou citované Devítidílné spisy, 9. díl, str. 383). A dále H. Wells pokračuje:

«První ruská revoluce (soudě podle kontextu – únorová z roku 1917: naše vysvětlivka k citaci) proměnila Rusko v diskusní klub a arénu politického boje. Liberální kruhy, které nebyly zvyklé jednat a nést jakoukoliv odpovědnost, se pustily do hlasitých sporů o tom, zda Rusko má být konstituční monarchií, liberální republikou, socialistickou republikou a tak podobně, a uprostřed celého toho galimatyáše pózoval „vznešený liberál“ Kerenskij; do popředí se drali různí dobrodruzi, „silné osobnosti“, rádoby tvrděáci, ruští mniši a ruští bonaparti. Vytratily se poslední zbytky veřejného pořádku. Ke konci roku 1917 se v ulicích Moskvy a Petrohradu vraždy a loupeže staly stejně běžným jevem jako automobilové nehody v londýnských ulicích jen s tím rozdílem, že jim byla věnována ještě menší pozornost. Na parniku plujícím přes Revel (dnes Tallinn; H. Wells se vracel z RSFSR přes Estonsko, neboť v podmínkách občanské války a blokády RSFSR státy Trojdohody přímé spojení s „Velikobratránií“ neexistovalo: naše vysvětlivka k citaci) jsem se setkal s Američanem, bývalým zástupcem společnosti American Harvester Company pro Rusko, který byl v době té největší anarchie v Moskvě, který mi vyprávěl o loupežích uprostřed bílého dne, o mrtvolách, které se celé hodiny válely v příkopech a o lidech, kteří okolo nich nezúčastněně procházeli spěchajíce za svými záležitostmi asi tak, jako u nás lidé obcházejí mrtvé koťátko ležící uprostřed chodníku.»

«Když vláda Kerenského neuzavřela mír a britské válečné námořnictvo nezmírnilo situaci v Baltu, rozvrácená ruská armáda se utrhlá od frontové linie a nahrnula se zpět do Ruska - lavina ozbrojených rolníků, která se domů vracela bez naděje, bez potravin a bez jakékoliv disciplíny. To bylo to období krachu, doba absolutní sociální destabilizace. Tehdy se společnost rozpadla. Na mnoha místech vzplanula rolnická povstání. Podpalování usedlostí bylo často doprovázeno krutým vypořádáním se se statkáři. Byl to výbuch těch nejtemnějších sil lidské povahy, vyvolaný zoufalstvím, a za tyto zločiny nesou většinou komunisté asi tak stejnou zodpovědnost, jako například australská vláda.»

«A v celém Rusku a mezi Rusy roztroušenými po celém světě existovala pouze jedna organizace, kterou spojovala společná víra, společná vůle, společný program; a to byla komunistická strana. V době, kdy byl celý zbytek Ruska buď pasivní jako rolnictvo, nebo se utápěl v jalových sporech, oddával se násilí či se třásl strachem, byli komunisté prochnutí svými idejemi připraveni jednat. (...) Dokázali se chopit vlády a v rozpadajícím se Impériu ji udržet, protože v těch strašných dnech byli jedinou organizací, která poskytovala lidem jednotnou ideu, jednotný akční plán, pocit vzájemné důvěry. V Rusku to byla a je jediná možná, ideově semknutá vláda. **Pochybní dobrodruzi jako Děnikin, Kolčak, Wrangel' a další, kteří za podpory západních států týrají Rusko, nejsou řízeni žádnými principiálními myšlenkami a nedokážou nabídnout žádný pevný základ, který by si zasloužil důvěru národa** (bylo to skutečně tak: všichni uvedení vojenští odborníci byli po většinu svého života pouhými služebníky, kteří nedošli dál než k šesté, té nejnižší úrovni zobecněných prostředků řízení / boje a problematika těch vyšších byla nad možností jejich chápání, proto jednoduše nebyli schopni stát se vůdci národa a řídit stát: naše vysvětlivka k citaci, jejíž část jsme také tučně zvýraznili). V podstatě jsou to obyčejní bandité. Komunisté však, ať už se o nich říká cokoliv, jsou ideoví lidé a není třeba pochybovat, že za své ideje budou bojovat. Dnes stojí z mravního hlediska komunisté nad všemi svými protivníky.»

Dojmy H. Wellse se kvalitativně dost liší od mytologizace minulosti těmi, co tak vzdychají po jejím návratu – současnými monarchisty a liberály, kteří ani nejsou schopni dohodnout se mezi sebou, jak přesně by ta jejich budoucnost vlastně měla vypadat. Herbert Wells byl na rozdíl od těchto ruských fabulátorů současníkem těch událostí, nebyl monarchistou ani marxistou. Monarchismus považoval za přežitek minulosti a marxismus za profanaci budoucnosti, a proto je jeho hodnocení událostí té doby v mnohém důvěryhodné.

že marxismus není společensko-živelný jev, že to není historický omyl ve státě „těch *nenormálních* Rusů“, ale globálně-politický projekt „světového zákulisí“. Mezi ty, kteří to nechápali, patřil i sám H. Wells, i když on sám pochopil, že marxismus je jedno¹, a komunismus jako „ohromná tvůrčí síla“² něco jiného. Ale proč, nač a jak se v historické realitě té epochy smíchaly? – tuto otázku si H. Wells nepoložil a většina lidí byla přesvědčena, že marxismus a komunismus jsou jeden a ten samý jev s různým pojmenováním, a to nezávisle na jejich vlastním vztahu k ideálům komunismu a k marxismu jako „vědecké teorii“ přechodu veškerého lidstva ke komunismu.

Zájem politiků Západu o konvergenci dvou systémů se začal objevovat o několik desetiletí později, již po ukončení 2. světové války 20. století. Stimulovaly ho dva faktory:

- První – viditelný: paměť na tu hrůzu, jakou znamenala občanská válka v Rusku, za které se zformovala stranická diktatura pod rouškou „diktatury proletariátu“ a skutečnost, že po ukončení 2. světové války si mnohé státy samostatně nebo inspirované SSSR zvolily cestu socialistického rozvoje³, a také vzestup národně osvobozenického hnutí v koloniích vyspělých států – se staly celkem jasným náznakem vládnoucím „elitám“ vyspělých kapitalistických států, že potřeby ekonomického a duševního charakteru obyčejných lidí musí být uspokojeny, neboť v opačném případě *světové komunistické hnutí* provede marxistickou revoluci v jejich státech, po které to budou „oni sami, kdo uvidí zač je toho loket“.
- Druhý, který není vůbec očividný z pohledu lokálního měřítka, ale který je objektivně přítomný při zkoumání společensko-ekonomické problematiky z globálního měřítka a působí ze „zákulisí“: marxistický projekt v SSSR, přestože prokázal principiální možnost vybudování společensko-ekonomické formace na mravně-etických principech lišících se od buržoazního liberalismu, se ukázal být méně efektivním, než se předpokládalo. Proto se ke všeobecné krizi kapitalismu, kterou bylo třeba překonat úplně stejně jako na začátku 20. století přidala i všeobecná krize marxistického pseudosocialismu.

Všeobecná krize marxistického pseudosocialismu se nejviditelněji projevila v tom, že se centralizovaný direktivně-adresně řízený hospodářský systém SSSR začal stávat v míře své stále větší byrokratizace řídicí oblasti čím dál méně efektivním ve využívání přírodních a společenských zdrojů, a bylo proto nutné jej zdokonalit: především cestou integrace *tržního mechanismu jako prostředku pro zapojování iniciativ jdoucích „zdola“ a jejich podřízených zdrojů do hospodářské činnosti, které systém centralizovaného plánování nebral v úvahu*, do makroekonomického systému socialismu. Centralizované direktivně-adresné řízení („administrativně příkazový systém“, pokud použijeme slovník z dob přestavby) zajišťovalo pouze strukturální způsob řízení a maximální kvality řízení je v supersystému dosahováno pouze díky kombinaci strukturálního a bezstrukturálního způsobu řízení.

A navzdory názorům, že „plánovaná ekonomika není efektivní“, a proto nemá úřad Státního plánování právo na existenci, které se staly vládnoucím přesvědčením v kruzích profesionálních ekonomů a politiků a

¹ H. Wells o marxismu:

«Přízemní marxistická filosofie, která dělí veškeré lidstvo na buržoazii a proletariát a představuje si celý život společnosti jako primitivní „třídní boj“, nemá ani ponětí o podmínkách, které jsou nezbytné pro zachování intelektuálního života společnosti.»

«... marxistický komunismus nemá žádné plány ani ideje týkající se intelektuálního života společnosti. Marxistický komunismus byl vždy teorií přípravy revoluce, teorií nejen postrádající kreativní, tvořivé ideje, ale naopak přímo vůči nim vražedné. Každý komunistický agitátor přezírá „utopismus“ a pohrdá rozumným plánováním. Dokonce ani angličtí byznysmeni starého typu nevěřili tak slepě, že se všechno „vyladí“ jen tak samo od sebe jako tito marxisté. Zároveň s mnoha jinými problémy tvůrčího charakteru ruská komunistická vláda tvrdě narazila na problém, jak zachovat vědecký život, myšlení a názorovou výměnu, jak napomoci umělecké tvorbě. Prorok Marx a jeho písmo svatě neposkytuje ohledně těchto věcí žádné instrukce, a když proto nemají připravený hotový program, jsou bolševici nuceni neobratně improvizovat a jejich činnost se omezuje na zoufalé pokusy zachránit střípky bývalého intelektuálního života, který je však možné připodobnit k nešťastnému stvoření připravenému v jejich rukou každou chvílí zemřít.»

«Marxistická teorie přivedla jejich představivost k „diktatuře třídně uvědomělého proletariátu“, a potom naznačovala, jak teď vidíme dost mlhavě, že tam na ně čeká nové nebe a nová země. Pokud by se to vyplnilo, tak by to opravdu znamenalo převrat v osudu lidstva. Ale my jsme v Rusku uviděli pořád to stejné nebe a pořád tu stejnou zemi jenom pokrytou troskami, odhozenými relikviemi a úlomky rozvrácené staré státní mašinérie se stejně tvrdohlavým mužikem pevně usazeném na svém gruntu a – komunismus odvážně a čestně vládnoucí ve městech, kde se však v mnoha ohledech podobal kouzelníkovi, který si zapomněl na jevišti vzít holuba a králíka a teď nemá co vytáhnout ze svého cylindru.»

² Dojmy H. Wellse z besedy s V. I. Leninem: «Když jsem mluvil s Leninem, tak jsem pochopil, že komunismus může být bez ohledu na Marxe přece jenom ohromnou tvůrčí silou.»

³ V tomto ohledu připomeneme, že samostatná volba socialistické cesty společnostmi ve Francii, Itálii a Řecku vedla po ukončení 2. světové války 20. století k tomu, že musela být silově potlačena aktivita jejich komunistických stran, jenom proto zůstaly do současné doby kapitalistickými.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

tím spíše pak v prostředí obyčejných obyvatel, jeden z autorů japonského „ekonomického zázraku“ S. Okito nedlouho před svou smrtí v rozhovoru s profesorem A. Dinkevičem vyjádřil tento svůj názor:

«Často slyšíme, že skutečnost, že v nich byl vyhlášen (v bývalém SSSR a státech východní Evropy – A. E.) přechod k tržním mechanismům, je přesvědčivým důkazem o nadřazenosti tržně orientované ekonomiky nad centrálně plánovanou. Já si myslím, že to je omyl... Problém je v tom, že aby byly SPOJENY, ZKOORDINOVÁNY A SLOUČENY ZÁKLADY TĚCHTO DVOU SYSTÉMŮ (vyčlenil jsem v citaci – A. E.), je nutné najít efektivní cestu kombinování tržních mechanismů a státního plánování a regulace.¹» (A. S. Epštein – Nebezpečnější nepřítelé², *Ekonomičeskaja gazeta*, č. 41 (210), říjen 1998).

V podstatě právě na to byla zaměřena takzvaná „kosyginská reforma“³, *jenže vzhledem k tomu, že na rozdíl od komunismu byrokratismus není žádnou „ohromnou tvůrčí silou“, měla bezsystémový charakter „látání Triškinova kaftanu“⁴ a nebyla zajištěna adekvátní vědecko-teoretickou přípravou, neboť metrologická neprůkaznost politické ekonomie „mraksismu“ zastavila v SSSR rozvoj ekonomické vědy a ekonomické teorie rozvíjené na Západě byly orientovány na řešení různých úkolů „tamtoho systému“ z pozic finančně-účetního přístupu.⁵*

Řešení úkolů, které v SSSR nedokázala vyřešit reforma Libermana-Kosygina (a také těch, které stojí před Obamovou administrativou), vyžaduje od „architektů reformem“ a reformátorů, kteří je potom realizují v praxi, technologicky-organizační přístup k makroekonomickým systémům a dostatečné znalosti z oblasti řízení.⁶

Přibližně ve stejné době, v polovině šedesátých let 20. století, se svou verzí teorie konvergence přišel akademik, fyzik A. D. Sacharov. Jeho ideologická iniciativa se setkala s námitkami ze strany ideologů ÚV KSSS, zároveň však **A. D. Sacharov získal podporu „mezinárodního společenství“ ani ne tak jako antisovětských, jak to podávali v SSSR, ale právě jako ideolog konvergence.** A protože se sovětská byrokracie díky své nepoučitelnosti ukázala být nepřístupnou k idejím konvergence, a existují důvody se domnívat, že právě to se také stalo příčinou rychlého zhoršení zdravotního stavu a smrti Ju. V. Andropova, který, když stanul v čele KSSS a státnosti SSSR po smrti L. I. Brežněva⁷, a začal „něco podnikat“⁸, *současně vyhlásil věrnost novému vedení SSSR idejím marxismu-leninismu a vypadá to, že to od něj nebyla žádná přetvářka⁹.* A po krátkém přechodném období zosobněném K. U. Černěnkem, byla moc nad SSSR předána režimu M. S. Gorbačova a A. N. Jakovleva, kterým byla uložena mise *přiškrtit marxistický projekt¹⁰*, který přišel o svůj „náboženský zápal“ a zdegeneroval do tupého parazitického byrokratismu.

¹ Dlouho před S. Okito a A. S. Epšteinem o tom psal J. V. Stalin ve svých Ekonomických problémech socialismu v SSSR, viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Ford a Stalin: o tom, jak žít lidsky, ve které je uvedená práce J. V. Stalina důkladně analyzována.

² Nebezpečnější nepřítelé je vlastní aktivní hlupák, čemuž může za příklad posloužit M. S. Gorbačov.

³ Ideologem reformy byl Jevsej Grigorjevič Liberman viz M. Antonov – Cena reformátorství, *Krasnaja zvezda*, 25. dubna 2007, publikace na internetu http://www.redstar.ru/2007/04/25_04/5_05.html.

⁴ [pozn. překl. Podle dětské básně Triškinův kaftan – zbrklé a nepromyšlené jednání, které sice vykazuje pokus o tvůrčí přístup, ale vede spíše ke škodě, než k užítku viz např. zde <http://deti-online.com/basni/basni-krylova/trishkin-kaftan/>]

⁵ Aby se přesvědčili o oprávněnosti takového hodnocení hospodářské reformy z roku 1965, je nutné se podívat do knihy *Hospodářská reforma v SSSR* (Příloha k novinám *Ekonomičeskaja gazeta* za rok 1969, Moskva, vydavatelství Pravda, 1969).

⁶ Kdo se o tuto problematiku zajímá, ať si přečte práci vnitřního prediktoru SSSR „Mrtvá voda“. Osvojujte si Dostatečně všeobecnou teorii řízení a vypracujte si na jejím základě svůj systém názorů na hospodářskou činnost společnosti.

⁷ Několik dnů před smrtí L. I. Brežněva, který zemřel dne 10. října 1982, již společnosti koloval vtíp:

Vyjde Brežněv na tribunu Kremelského paláce sjezdů, vyndá z kapsy saka list se svou řečí a začne číst: „Drazí soudruzi! Dnes sovětský lid postihlo velké neštěstí, zemřel generální tajemník ÚV KSSS Leonid Iljič Brežněv...“ Najednou mu dojde, co to vlastně čte, sejde z tribuny do zákulisí a oboří se na své referenty, co to jako má znamenat a oni na to: „My za to nemůžeme, Leonide Iljiči, kolikrát jsme Vám říkali, abyste si neoblékal sako Jurije Vladimiroviče Andropova...“

⁸ V lidové paměti se z té doby uchovaly vzpomínky na nenaplněné naděje na pozdvižení státu, na karikatury razii na příživníky poflakující se po kinech, tresty za opilství a „oslav“ na pracovištích. Vláda Ju. V. Andropova trvala 15 měsíců, z nichž jich několik strávil v nemocnici.

⁹ Jeho mise jako „vůdce a učitele“ sovětského lidu byla zahájena zveřejněním článku Učení Karla Marxe a některé otázky socialistického budování v SSSR (březen 1983), ve kterém nebyly vneseny žádné námitky vůči průkaznosti marxismu, čímž se rozumělo, že překonávání všeobecné krize socialismu v SSSR a všeobecné krize kapitalismu v globálním měřítku bude prováděno na základě „nade vším vítězího učení Marxe – Engelse – Lenina“.

¹⁰ Opravdu se tím myslí „přiškrtit“ a ne „zlikvidovat s konečnou platností“: v novinách *Rossijskaja gazeta* ze dne 31. srpna 1995 byl zveřejněn článek - Utopisté jsou lidé prchlíví, který informoval o 18. mezinárodním kongresu historiků

V této souvislosti uvedeme výrok Stephena Cohena¹: «Jedinou vinou Gorbačova bylo, že stvořil Jelcina», který posloužil jako název publicistického příspěvku s jeho rozhovorem, který byl zveřejněn v časopisu *Političeskij žurnal*, č. 14 (65) ze dne 18. dubna 2005 (<http://www.politjournal.ru/index.php?action=Articles&dirid=67&tek=3288&issue=98>).

Ve kterém Cohen říká:

«Američané napsali o Rusku mnoho hloupých knih. Mezi odborníky převládá mínění, že Gorbačov nebyl dost rozhodný a že byl příliš pomalý. Já si naopak myslím, že postupoval příliš rychle a rozhodně. Za dobu tří let vytvořil zákonodárství uzpůsobené tržní ekonomice a demokracii a okamžitě přistoupil k jeho uplatňování. Možná si měl kontrolu nad ekonomikou udržet poněkud déle a ponechat velké majetkové celky v rukou státu. Spontánní nomenklaturní privatizace byla spuštěna již v roce 1988, kdy ředitelé začali ovládat své podniky. Systém se začal hroutit.

Dokonce i v politické oblasti bylo třeba postupovat pomaleji. Možná by bylo dobré odložit v republikách volby do parlamentů (v Rusku, na Ukrajině apod.) při celonárodních volbách do Sjezdu lidových poslanců. Pokud by bylo více demokracie v Moskvě a méně v provinciích, bylo by to daleko účelnější.

Gorbačov současně realizoval tři transformace: z diktatury na demokracii, ze státního monopolu na tržní ekonomiku, a ještě se pokoušel ukončit studenou válku a vydobýt Rusku mezinárodně uznávanou pozici. Pro něco takového neexistovaly v historii žádné precedenty.»²

Tento názor je možné vyložit v tom smyslu, že projekt konvergence v SSSR, který odkrýval globální perspektivy, a který započal M. S. Gorbačov, se zvrhnul v buržoazní liberalismus režimu zosobněného B. N. Jelcinem, takže byl v globální politice ztracen čas a nová akce řešení problému všeobecné krize kapitalismu byla zahájena, až když se v Rusku dostal k moci režim „velikého inkvizitora“ a v USA administrativa B. H. Obamy.

Určitý podíl viny za selhání procesu konvergence a jeho přeměnu v buržoazní liberalismus nese i „architekt přestavby“ A. N. Jakovlev, který byl podle publikací v médiích jediným činitelem KSSS, který po smrti J. V. Stalina začal řešit otázku *nezpůsobivosti marxismu pro život* a její roli v historii státu a světa. Podle svědectví bývalého stranického aparátčíka A. Cipko:

«... pravda je taková, že Gorbačov minimálně do roku 1991 věřil, že sovětský systém je možné spojit s demokracií a se svobodnými volbami, že zrušení cenzury pouze upevní pozice marxisticko-leninské myšlenky.

A Jakovlev mi ještě při našem prvním setkání v březnu roku 1986 ve své kanceláři tajemníka ÚV KSSS pro ideologii dal, mně, pracovníkovi IEMSS³ Akademie věd SSSR, úkol napsat „otevřenou“ zprávu o reálných příčinách „nízké ekonomické a sociální efektivity společenské organizace výroby“, o vadách metodologie „jednotvárnosti“ a „rovnostářství“.

Ovšem je pravda, že tehdy v roce 1986 nebylo slovo „marxistická“ metodologie proneseno. Ale už za dva roky, na konci září 1988, jsem já, jako konzultant mezinárodního oddělení ÚV KSSS, dostal od svého vedoucího, tajemníka ÚV KSSS za úkol: vypracovat přehled veškeré antimarxistické literatury druhé poloviny 19. století a začátku 20. století vydané v ruském jazyce a systemizovat všechny základní „metodologické omyly, vady a chyby marxistické doktríny“. Touto frází tenkrát ukončil naše setkání.

V besedách se mnou Jakovlev obzvláště vyzdvihoval mravní vady marxismu, jeho obhajobu revolučního teroru, jeho negativní vztah ke křesťanské morálce.» (A. Cipko, *Křesťanská vzpoura*, *Litěraturnaja gazeta*, č. 44 ze dne 30.10.2005)⁴.

konaném v Kanadě (Montreal). Vášnivá diskuse se rozpoutala v souvislosti s doklady Rusů a východních Evropanů. *«Západním marxistům a trockistům, kteří byli přítomni u „kulatého stolu“ (celkem mnohoznačně vyzdvižení trockismu v oponentuře k marxismu, nebo jeho vyčlenění z marxismu: náš komentář k citaci), se v těchto dokladech nelíbilo poukazování na křesťanské náboženství. A konkrétně se jich dotklo tvrzení, že utopie se ve společnosti zmocňuje rozumů v důsledku odklonu od křesťanských hodnot. Ruské historiky obvinili z tmářství a z toho, že se pokoušejí vrátit hodinovou ručičku o mnoho století zpět. Historici z východní Evropy a Ruska byli v kritice marxismu solidární, což se jejich západním kolegům nelíbilo. (Mezinárodní kanadské rádio).»*

To znamená, že „v pluralismu názorů“ kultivovaném na Západě zaujímá marxismus stejně jako dřív své místo a kritika jeho obsahu a jalovosti je nepřipustná.

¹ Profesor historie na Newyorské univerzitě (USA).

² S. Cohen tento rozhovor ukončil slovy:

«V Americe často viní z neštěstí Ruska ruský národ. Já si myslím, že za to může ruská elita. Zdá se mi, že Rusové mohou být občany velkého demokratického státu s vyspělým hospodářstvím. Problém není v národu, ale v elitě. V současné době chce větší část vašich elit především krást a nemyslí přitom na národ. **Možná je potřebné nové pokolení elit** (část citace jsme tučně zvýraznili: ve vztahu k našim domácím „elitářům“ mnohoslibné...). Já nevím.»

³ Institut ekonomiky světového systému socialismu (naše vysvětlivka k citaci).

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

Nicméně nehledě na různé druhy nedodělků v oblasti řízení, ke kterým došlo jak ve světě „socialismu“, tak i ve světě kapitalismu:

Je projekt konvergence historicky známého kapitalismu a socialismu a budování unifikované globální společnosti, který vstoupil do stádia své praktické realizace, tou mnohotvárnou realitou globální politiky našich dnů.

Základem jeho realizace se stala liberálně-buržoazní společensko-ekonomická formace a její „pluralismus názorů“, neboť její „elita“ se ukázala být poučitelnější a formace jako celek se ukázala být v porovnání s marxisticko-byrokratickou formací davo-, „elitářství“ v SSSR a „světovým socialistickým systémem“ říditelnější. Přitom mají být ty vymoženosti SSSR, které byly zaměřeny na překonání všeobecné krize kapitalismu, v sociálním prostředí kapitalismu obnoveny v průběhu jeho „konvergence“.

Právě do tohoto globálně-politického scénáře zapadá článek M. S. Gorbačova zveřejněný dne 7. června 2009 ve Washington Postu, kde píše následující:

«Amerika potřebuje svou přestavbu, tvrdí Michail Gorbačov ve svém článku na stránkách [The Washington Post](#). Podle svých slov tuto myšlenku v posledních letech vyslovoval při svých veřejných vystoupeních často. „Jedni reagují s pochopením, druzí něco namítají, někdy i sarkasticky a říkají, že to tedy přeji Americe pěkné otřesy“, píše autor.

Podle Gorbačovova názoru on a jeho přívrženci nemohli dovést přestavbu v SSSR do konce kvůli dvěma hlavním překážkám: pokusu o puč v srpnu 1991 a dohodě lídrů Ruska, Ukrajiny a Běloruska o likvidaci SSSR. „Potom ruské vedení odmítlo evoluční cestu reforem a uvrhlo zemi do chaosu“, píše Gorbačov. A přesto, jak tvrdí, byla přestavba úspěšná, neboť přivedla stát do bodu, odkud již není návrat do minulosti možný.

„Na západě byl rozpad SSSR vnímán jako absolutní vítězství, které prokázalo, že Západ žádné přeměny nepotřebuje“, píše autor. Avšak podle jeho názoru ekonomická krize 2008 – 2009 odhalila, že nový západní model je iluzí výhodnou pouze pro extrémně bohaté. „Stávající krize má nejen finančně-ekonomický, ale i politický charakter a příčina tkví v tom, že lídři velkých států a především USA ignorovali symptomy, které vyžadovaly přestavbu“, píše Gorbačov. **„Jsem přesvědčen, že vznikne nový model** — s důrazem na potřeby společnosti a společenský prospěch, jako je například čistší životní prostředí, dobře fungující infrastruktura a veřejná doprava, efektivní vzdělávací systém a systém zdravotní péče, dostupné bydlení“, poznamenal.

„**Nastoupila doba „tvůrčího budování“**, kdy je zapotřebí nalézt správný poměr mezi státem a trhem, pro integraci sociálních a ekologických faktorů, pro demilitarizaci ekonomiky“, tvrdí Gorbačov a zdůrazňuje, že zvláštní roli v této nové přestavbě musí sehrát Washington. „S novými globálními výzvami si dokážeme poradit, pouze pokud si všichni ujasní nutnost reálných, kardinálních přeměn – globální přestavby“, uzavírá Gorbačov.» (<http://www.inopressa.ru/article/08Jun2009/wp/gorbi.html>).

4.3. Hlavní a neřešitelný problém kapitalismu, pseudosocialismu a tím pádem i jejich praktické konvergence

Nebudeme se však zabývat zkoumáním různých existujících verzí teorie konvergence, neboť všechny je spojuje jedna – všem společná - vlastnost: *všechny mlčením obešly hlavní a neřešitelný problém davo-, „elitářství“, který je známý jak ze zkušeností kapitalismu Západu, tak i ze zkušeností různých socialistických států*¹. Díky této okolnosti všechny známé teorie konvergence kapitalismu a socialismu tak či onak poškozují proces řešení obecně systémové krize globální civilizace, která je budována na základě biblického projektu, neboť pokud neosvětlují hlavní problém, neposkytují ani klíč k jeho vyřešení.

Podstatu tohoto problému v krátkosti vyjádřil V. O. Ključevskij:

⁴ Rozdíl mezi J. V. Stalinem a A. N. Jakovlevem naverbovaným CIA a buržoazně-liberálními „bratry“ spočívá v tom, že:

- pro J. V. Stalina se nezpůsobilost marxismu pro život stala překážkou při budování komunismu;
- a špinavec A. N. Jakovlev ji potřeboval vynést na světlo, aby diskreditoval komunismus a prohlásil ho za neživotaschopnou utopii.

Kromě toho:

- J. V. Stalin sám pochopil a sám vyjádřil to, co považoval za nezbytné pro vybudování komunismu;
- a mizera A. N. Jakovlev si objednal tematickou práci u svého politického aparátu, a navíc ani ne takovou, která by byla vypracována na poznávacím a tvůrčím základu, ale pouze v podobě kompilátu citací. No a o dalším osudu tohoto „veledíla“ vědecké myšlenky stvořeného na objednávku A. N. Jakovleva se principiálně bezzásadový, prodejný a služební aparátčík A. Cipko již nezmiňuje...

¹ Počínaje SSSR a konče Třetí říší a Severní Koreou.

«Existují lidé, ze kterých se stává dobytek, jakmile se k nim začnou chovat jako k lidem.»¹

A takoví „lidé“ nejsou jednotlivými výjimkami z hlavní statistické masy, ale statisticky a z hlediska řízení významnou sociální skupinou ve skladbě obyvatelstva všech států, kde je davo-„elitářství“ normou života, i když v každém z těchto států má tato skupina určitou subkulturní osobitost, která ji odlišuje od analogických skupin v ostatních státech, a která zastiňuje její mravně-psychologickou podstatu. V souladu s tímto faktem:

- Existence sociální skupiny lidem se pouze podobajícího dobytka je objektivním základem neprůkaznosti koncepce dodržování lidských práv kultivované na Západě:
 - zaprvé samotný dobytek, který v důsledku organizace své psychiky není lidský, nemůže dodržovat lidská práva,
 - zadruhé je dobytek ve své dobytčí zvířecosti nebezpečný a škodlivý svému okolí, tedy *v určitém smyslu* více či méně *normálních* lidí, a svým chováním neustále porušuje práva jiných jedinců v mezích Božího dopuštění².
- Pro pochopení hlavního a neřešitelného problému davo-„elitářství“ a projektu konvergence se musíme opět vrátit k členění do sociálních skupin na základě organizačně-psychologického přístupu (jako to bylo provedeno dříve v části 3.3.4. při posuzování problematiky Rusi) a proniknout do problematiky mravů, vnímání světa, organizace psychiky (individuální a kolektivní) vyjádřené etikou lidí, jejich chováním.

Podíváme se na všeobecně dostupná fakta.

Vzpomeňte si na pogrom na Tverské v Moskvě v roce 2002.

Tenkrát v průběhu mistrovství světa ve fotbale, které se konalo v Japonsku, národní mužstvo „Rossionie“ s někým prohrálo (kdo by si dnes vůbec dokázal bez nápovědy vzpomenout na důvod toho „bordelu“?)³. A moskevské úřady v předtuše očekávaného vítězství národního mužstva Rossionie (pro které v podstatě ani nebyly žádné předpoklady) instalovaly na této hlavní moskevské ulici monitory a vyvádly lidi, aby se tam dívali na přímý přenos zápasu. Prohra rossionského mužstva vyvolala ve shromážděném davu *jakoby civilizovaných* „lidí“ zblbnutých horkem, pivem a sledováním „futbolismu“ zlobu na celý svět, kterou vychrstli do svého okolí. Velmi málo početné policejní hlídky nepovolaly včas posily a byly z ulice vyhnány. Ve výsledku, než zvláštní policejní jednotky dokázaly obnovit pořádek, byl zabit jeden školák, velký počet lidí byl zmlácen, shořelo několik aut, byly povyraženy vitríny a rozbito ještě pár dalších věcí...

A každý „vysoce civilizovaný“ stát si může připomenout ne jeden případ, kdy fotbalové vášně, nezávisle na vítězství či prohře něčího oblíbeného mužstva, skončily hromadnými rvačkami fanoušků a pogromy, při kterých dav ničil vše, co se mu dostalo do cesty a jehož představitelé se svým chováním v málo čem podobali lidem. Příčina však není ve fotbale.

Aby se spustil pogrom, jsou potřebné pouze dva faktory:

- dav lidem se pouze podobajícího dobytka, který nemá co na práci (tj. který nevidí jiný smysl života než uspokojovat své fyziologické, nebo *psychoemocionální potřeby podle mravů každého z účastníků davu*), ale zato má nadbytek energie;
- a nějaký podnět, který může ten dav „nabudit“.

Ale jednorázový pogrom není žádnou mezní hranicí pro řádění davu lidem se pouze podobajícího dobytka. Jedním z nedávných historických příkladů dlouhotrvajícího řádění takového dobytka jsou masové nepokoje z konce října roku 2005, které začaly na pařížských předměstích a přenesly se i do ostatních francouzských měst, a potom i do dalších evropských států.⁴

27. října 2005 začaly v pařížských předměstích nepokoje, při kterých byla na ulicích zapalována auta i autobusy městské dopravy, podpalovány byly obchody, kavárny, restaurace, školy, docházelo k útokům na policejní hlídky a místní policejní oddělení. V průběhu několika dnů tyto nepokoje nabyly masového charakteru.

V těchto oblastech imigranti a děti imigrantů ve druhém a třetím pokolení tvoří značný podíl obyvatelstva. Mnozí z nich pocházejí z bývalých francouzských kolonií, některých s tradiční muslimskou kulturou.

Důvodem pro vyjádření nespokojenosti tímto způsobem se podle prohlášení vzbouřené strany stala smrt dvou mladíků arabského původu, kteří při pokusu schovat se před policií, která je pronásledovala, vnikli do

¹ Nejednou dříve citované Devítidílné spisy, 9. díl, str. 378.

² „Lidská práva“ člověka, který se opravdu stal člověkem, nemohou být narušena, protože člověk je svým Předurčením – zástupcem Božím na Zemi: je to mise pro všechny a každého, ale do jejího uplatnění je nutné dozrát – dozrát vědomě a cílevědomě.

³ Národní mužstvo Rossionie hrálo s Japonskem 9. června 2002 a poražené mužstvo mělo z další účasti v mistrovství vypadnout (<http://www.kommersant.ru/news/lenta.html?id=60931>).

⁴ Těmto událostem, ale v jiných aspektech a vzájemných souvislostech, je zasvěcena analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – O událostech ve Francii od konce října do listopadu roku 2005, o globální scénaristice a perspektivách „Rossionie“.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

transformační stanice a zahynuli v ní v důsledku zásahu elektrickým proudem¹. Když oficiální francouzské úřady informovaly o začátku nepokojů, popřely skutečnost, že by policie mladíky, kteří zahynuli, pronásledovala. Nicméně to nevedlo k žádnému uklidnění situace a po několika dnech se nepokoje přenesly do dalších čtvrtí ostatních francouzských měst, kde imigranti a jejich potomci stejně jako na pařížských předměstích tvoří značnou část obyvatelstva a patří k *chudině* (podle francouzských měřítek: podle měřítek etnické vlasti většiny z nich jsou boháči).

Po dobu téměř dvou týdnů francouzské úřady prakticky nic nepodnikaly (což nemohlo nevyvolat údiv mnoha zdravě myslících lidí, i když mediální analytici na tuto skutečnost vůbec neupozorňovali²), nepřistoupily k žádným silovým opatřením pro zamezení tohoto běsnění násilí v ulicích a zločinům proti majetku francouzských občanů zdaleka nepatřících mezi bohaté, kteří žili ve čtvrtích zachvácených nepokoji. S pocitem beztrestnosti začalo *jakoby živelně*³ vyjádření nespokojenosti projevující se v pouličním násilí a pogromech na majetek nabírat na masovosti. Ve výsledku v okamžiku vyhlášení mimořádného stavu jedenáctý den nepokojů (9. listopadu) spalovali buřiči každý den až 1500 aut po celé Francii. Kromě toho začala ta pouliční verbež ostřelovat policejní hlídky i ze střelných zbraní, takže se mezi policisty objevila zranění; o obětech mezi buřiči informace nebyly. V důsledku zavedení mimořádného stavu na základě zákona z roku 1955 policie získala právo zasahovat důrazněji a místní úřady získaly právo podle svého uvážení vyhlašovat zákaz vycházení. Díky těmto *podezřele pozdě* zavedeným opatřením začala intenzita zločinnosti postupně klesat a 11. listopadu již počet spálených aut klesl na přibližně 400 aut za noc a policie začala zatýkat od 150 do 200 pouličních buřičů denně. Poslední týden tyto ukazatele přetrvaly. 13. listopadu Francie přistoupila k deportaci buřičů zatčených v průběhu nepokojů, což vyvolalo nespokojenost „ochránců lidských práv“.⁴ Ve stejný den francouzská vláda přijala rozhodnutí o prodloužení režimu mimořádného stavu na tři měsíce, které po několika dnech potvrdil parlament i senát, což vyvolalo další protesty „ochránců lidských práv“, stejně jako deportace cizinců zadržovaných v průběhu potlačování pogromů⁵.

Špatný příklad je nakazlivý (televize se o to postarala) a ze začátku k ojedinělým případům podpalování aut a vandalismu na jiném majetku, kterých *se dopouštěli imigranti napodobující rozrůstající se výtržnosti ve Francii*, došlo v prvním listopadovém týdnu i v Belgii, Německu a Řecku.

Přičemž v samotném francouzském tisku byly ty události – zcela správně – vyhodnoceny jako konceptuální krach politiky francouzského státu uplatňované po dobu několika desetiletí a jakoby zaměřené na vytvoření „otevřené společnosti“, ve které má být dobře všem občanům nezávisle na jejich původu. Jedno z podobných hodnocení událostí francouzského tisku bylo uvedeno v článku Alaina Duhamela - Francouzská integrace v plamenech (Liberation, 9. listopadu 2005), jehož překlad je umístěn na webu InoSMI.Ru (poznámky v textu jsou naše).

«Francie není na pokraji občanské války, jak tvrdí americké informační kanály a Národní fronta. Spíše prožívá období zmatku, krizi originálního a účty zasluhujícího, typicky francouzského modelu integrace.

Tisíce spálených aut, stovky nočních potyček, desítky rozbitých zastávek během pouze deseti dnů vypovídají o agonii francouzské staleté historie, té idealistické a ambiciózní, hrdé a štědré avantýry, jejímž cílem bylo udělat z imigrantů, kteří přijeli z těch nejrozmanitějších zemí a jsou představiteli nejrozličnějších národností, kultur a náboženství, opravdové Francouze.

Francouzská republika chtěla celému světu ukázat, že oddělení církve od státu, vzdělání, jazyk, historická minulost, univerzální hodnoty a silný stát jí umožní proměnit jakéhokoliv cizince bez ohledu na to, z jakého kontinentu přijel, jakou má barvu kůže a víru, ve fousatého Gala, patriota a bručouna jakými jsou sami Francouzi. Právě tato metodická asimilace byla jednou z hlavních částí oné, pochyby nepřipouštějící, francouzské výjimečnosti.

¹ Tato okolnost nevypovídá ve prospěch intelektuální úrovně mladíků, kteří takto zahynuli, mohli by se stát i kandidáty na Darwinovu cenu pro rok 2005, která je prisuzována za ten nejhlupejší způsob, jakým si lidé sami přivodí svou smrt.

² V našem chápání byla tato nečinnost provokační v rámci trockistického projektu řešení všeobecné krize kapitalismu.

V současné době se světový trockismus jako potencionálně revoluční síla dělí do dvou proudů: 1) ortodoxní marxismus s přídatkem děl L. D. Trockého a jeho následovníků a 2) pretendující na pravdivost výkladu života podle Koránu pseudomuslimský (z hlediska chápání světa), ale rituálně dokonalý extrémismus, viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Muslimská podoba trockismu? (1996) a v jedné z předchozích vysvětlivek zmíněná zpráva O událostech ve Francii od konce října do listopadu roku 2005, o globální scénaristice a perspektivách „Rossionie“.

³ Již první týden nepokojů přicházely zprávy, že činnost buřičů je v rámci Francie koordinována přes internet a sítě mobilních operátorů.

⁴ Porušení principu „volného pohybu zboží, kapitálu a pracovních sil přes hranice států“.

⁵ 20. listopadu Radio Rossii informovalo, že za tři týdny nepokojů bylo ve Francii spáleno více než 9000 aut, vydrancováno více než 100 obchodů a různých budov, 126 policistů a četníků bylo zraněno.

Jiné státy – USA, Velká Británie, Německo, Holandsko, Kanada, si vybraly jinou cestu: tam byla podporována různorodost kultur a existence různých, někdy i uzavřených společenství. Souhlasily s tím a povzbuzovaly imigranty, aby si uchovali svou kulturu, jazyk, historickou paměť, mravy a zvyky. Poskytovaly jim prostor pro samostatnost, vlastní organizaci. Schvalovaly, uznávaly a ulehčovaly existenci rozdílů. Ve Francii republikánský tavicí kotel, ta tajemná a svého druhu jediná nádoba, směřovala k absolutně opačným cílům. U nás dlouhou dobu s posměšnou nadřazeností pozorovali nepokoje na rasovém základě a mezietnické střety v těch zemích, které nebránily vzniku uzavřených společenství¹. Dnes jsme na řadě my, abychom oplakávali náš model integrace, který shořel v plamenech.

Strašné dny, které prožívá Francie, nepokoje, které se rozhořely v pařížských předměstích, a následně přenesly i do dalších částí Francie, nám odhalily krutou pravdu: tyto bezděčné plamenné jazyky spálily francouzskou integraci na žhnoucí hranici. Tento starý stát věčné imigrace, neboť na rozdíl od všech svých sousedů Francie nepřestala být magnetem přitahujícím imigranty, zatímco ostatní národy jsou často složeny z nově příchozích, zdá se, dospěl ke konečné mezi svého modelu. Mládeži, která zapaluje auta a hází kameny po policistech, je od 10 do 25 let. Převážná většina z nich se narodila již ve Francii a má francouzské občanství. Jejich útoky jsou zřetelně zaměřeny proti projevům veřejného života: policii, školám, školkám, kolejím, střediskům kolektivní tvůrčí činnosti, autům jejich sousedů, obchodům v nejbližších ulicích. Oni zuřivě útočí na společnost, ve které žijí, neboť ji považují za nespravedlivou a diskriminační. Cítí se být odvrženými, a proto sami odvrhují společnost. **Pokud by se tu jednalo o racionální spor, mohli bychom jim něco namítnout, přiznat své chyby (vznik ghett, dlouhé odlidšťující vícepatrové paneláky, zkrácení úvěrů na integraci, odmítání zprostředkovatelských institucí, skomírající asociace, prořídlé řady obecní policie), a připomenout jim i to, co se dělá: zkvalitňování čtvrtí, pomoc při hledání práce, snaha dostat co nejvíce mladých do škol (nedostatečná), vylepšování zastávek a veřejných prostranství (část citace jsme tučně zvýraznili²).** Je nutné hodit za hlavu čísla a zkratky, nejsou nám v tomto případě k ničemu.

My jsme se již dostali daleko za hranice této diskuse: na jedné straně tu máme utlačovanou, nic kromě bída neznající, čas od času školu navštěvující mládež, která nemá žádnou profesionální kvalifikaci, a kterou v perspektivě očekává pouze nezaměstnanost. Tato mládež nachází své sebevyjádření v té nejnebezpečnější a nejprovokativnější, ale současně také nic nepřinášející krutosti, které nejsou schopni čelit starostové, učitelé, náboženští činitelé ani asociace. A na druhé straně tu máme mnohotvárný a zmatený stát, který v poslední době neustále mění svůj kurz s ohledem na úvěry, smlouvy, plány a zákony. Jakoby znovu a znovu budoval hrad z písku, který stejně další vlna smete.

Tento hněv, který nemá politické ani sociální řešení (vyčlenili jsme z citace³), tato velice se nám nevyplácející a ochablá nemohoucnost vede k vyčerpání integračního modelu. Poprvé se lidé celé jedné generace, kteří se narodili ve Francii, považují za daleko hůře integrované do jejího života než jejich rodiče, kteří přijeli z jiných zemí. A chovají se tak proto, že jsou považováni ve francouzském národě za cizorodý prvek. V naší společnosti začíná proces rozpadu, který je v rozporu s jejími principy a s tím, čeho bylo dosaženo v minulých staletích. Diskriminace (bytová, školní, pracovní) se sociální krizí, která začala už před 30ti lety, jenom sílí. Krutá a agresivní reakce výrostků a mládeže, kteří neuznávají žádná společenská pravidla a žijí ve stavu absolutní nezákonnosti, ještě více drammatizuje tento rozkol. Až vyhasnou požáry a dojdou jim zásoby lahví se zápalnou směsí, tak ta vyostřená nedůvěra obyvatel chudinských čtvrtí ke všem ostatním nikam nezmizí.

Strach, provokace a vztek rozdělily francouzskou společnost na uzavřené skupiny. Výzvy obnovit sociální různorodost v chudinských čtvrtích mohou zdá se nadchnout tak abbého Pierra (stojícího v čele známého dobročinného spolku) či Oliviera Besancenota (jednoho z lídrů francouzských radikálních komunistů). Bojím se, že bez projevení rozhodnosti ze strany státu, proporcionální daně katastrofě, se ukáže být obnovení francouzského modelu integrace sisyfovskou prací.» (<http://www.inosmi.ru/print/223564.html>).

Ale to, co by marxisté nazvali „vyostřením třídního boje“, „reakcí utlačovaných na utlačování“, „předzvěstí revoluční situace“ je ve skutečnosti pouze formou vyjádření procesů, které nemají s třídním bojem

¹ A toto hodnocení je chybou francouzských sociologů. Ve většině případů problém nespočívá ve vzájemném rasismu, ale v tom, že se do vzájemných vztahů promítá dobytčí chování, k čemuž etnické rozdíly slouží pouze jako záminka (naše poznámka k citaci).

² Jde o konflikt civilizace, ve kterém se projevilo určité vnímání smyslu života a dobytčí zvířecost, kterou zrodila, odvrhující tuto i *jakoukoliv jinou civilizaci s jejím smyslem života* a zaměřené pouze na vlastní sebeuspokojování bez jakékoliv smysluplné práce.

³ V podstatě jde o přiznání nezpůsobilosti toho projektu „konvergence“, který je ve Francii nehlasně realizován celá desetiletí od konce 2. světové války 20. století, i když další vysvětlování příčin neodpovídá realitě, neboť ignoruje jev dobytčí zvířecosti projevující se u těch, kteří se lidem pouze podobají, který se stal dostatečně masovým, ale který není „politicky korektní“ nazývat jeho pravým jménem.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

vůbec nic společného, které vycházejí z oblasti narušení mravnosti a organizace psychiky jedinců, kteří se v podmínkách davo-„elitářství“ nedokázali stát opravdovými lidmi.

Níže jsou uvedeny dojmy Darji Aslamové¹ z návštěvy „neklidných“ předměstí, které byly zveřejněny v novinách Komsomolskaja pravda z 11. 11. 2005 a o den později na webu Internet versus televizní obrazovka. I když z nich vyzařuje jistá faleš a okázalost, je z této publikace přece jen možné vyčíst i názory a psychologii zdivočelých obyvatel Francie (poznámky v textu jsou naše):

«Je zde (na jednom z předměstí Štrasburgu, po jedenácté hodině večer: naše vysvětlivka k citaci) takové hluché ticho a tma jak v tanku. Na ulicích není živá duše. Nakonec jsme došli k zaparkovanému autu, kde sedí tři černí mladíci. „Čekají na zákazníky“, šeptá mi Alja, „drogy, vždyť víš.“ „Pánové“, obrací se vrkajícím hláskem k mladíkům, „my jsme novinářky z Ruska. Nechtěli byste si s námi promluvit?“ „Ó, lala! Novinářky! To je krása! Chvilí, počkejte holky, hned jsme u vás.“

Ani nevím, jak se to stalo, ale už za 5 minut nás obklopila úplná tlupa asi dvaceti lidí. Ze všech škvír a děr se vynořili mladíci všech barev kůže s lahvemi piva v rukou. „Á, Rusové! Ale vy o nás také ve svých novinách lžete.“ Na věčnou otázku: „A kdo za to za všechno může?“ se rozněl takový křik, že jsme na začátku nedokázali rozpoznat nic kromě výkřiků: „Sarkozy!“ (Nicolas Sarkozy – francouzský ministr vnitra).

Šťavnatě nám vylíčili, co a jak je nutné udělat se samotným ministrem, jeho mámou, tátou a všemi příbuznými. „Desetkrát denně nás zastavují, staví ke zdi, nutí sundávat boty a prohledávají!“ křičí svalnatý černochoch. „A co moje lidská práva? My jsme Francouzi! Zapamatuj si to! Francouzi! Mám i občanku. Narodili jsme se tady, je to naše země!“ Černochoch ke mně bojovně přitancoval a začal mi strkat pod nos své doklady. Dav okolo nás začal být čím dál bojovnější. Mladíci se vybudili, vztekale řvali na plné pecky, neustále do nás strkali. Ze strany to muselo vypadat jako velice drsný raperský klip. Já jsem se polekaně schovávala za Anjou, která byla klidná jako hroznýš. „Vůbec se neboj“, řekla mi, „oni ti nic neudělají, jsou prostě jenom tak temperamentní“.»

„Molotovovy koktejly“ jim jejich příznivci vozí z Bosny.

«„Ty jsi rasistka! Jsi rasistka!“, křičí ohromný Arab na Alinu, „jestli nejsi, tak to dokaž a dej mi pusu. Určitě je ti to odporné!“ Alja si stoupla na špičky a úplně klidně mu dala pusu na jeho špinavou, neholenou tvář. Všichni byli spokojeni. „Chcete, já vám ukážu Molotovův koktejl?“ zeptal se kluk z Bosny: „Koukněte!“ A začal si rozepínat poklopec. Všichni se rozchechtali. „Já osobně jsem spálil dvě auta!“ vytahuje se a doopravdy vytahuje z podpaží lahev s něčím kalným. „Ty si ale blbec!“, křičeli ostatní: „Drž hubu! Vždyť jsou to provokatérky!“

„My těm Francouzům zlikvidujeme celý ten jejich turistický byznys“, řekl velký černochoch Zayed: „Tak to dopadlo i před dvěma lety, kdy náš kámoš utíkal v zimě před policií a skočil do kanálu. Za několik dnů potom v nemocnici zemřel na podchlazení. Tenkrát jsme vyšli do ulic a zablokovali celé štrasburské centrum. Oni nám také všechny naše obchody kazí. Cena na hašiš v poslední době vyletěla do nebes, protože všude šmejdí policajti. Celý kšeft nám stojí. A vy byste, mimochodem, holky nechtěly? Dám vám slevu.“ Vyndal sáčky s bílým práškem. V té chvíli k nám přistoupil nějaký zákazník, nevysoký mladíček s hluboko přetaženou kapucí. Jeden z našich nových známých s ním, aniž by si s námi dělal nějaké starosti, poodešel stranou.

„Nemyslete si, že jsme špatní“, pateticky vykřiknul Arab jménem Stadir, „musíme obchodovat s drogami, protože nám platí mizerné sociální dávky a práce není.“ „A kolik dělají ty vaše dávky?“ Stadirovi to okamžitě zkazilo náladu: „Co vás všechny novináře pořád zajímají naše sociální problémy? Udělejte si raději pořádek u sebe v Rusku, vždyť tam třete bídu s nouzí. A mimochodem, tobě se Putin líbí?“ Zamumlala jsem něco neurčitěho: řekneš – ano, rozbijou ti držku, řekneš – ne, rozbijou ti jí pro každý případ taky. „My sledujeme situaci ve vašem Čečensku!“, výhruzně dodal, „a Izrael se nám také bude za Palestinu zodpovídat!“ „Ale přesto, kolik dělají ty dávky?“ „Ty se s tím naotravuješ! Ti hajzlové mi platí 325 euro měsíčně a myslí si, že se mě tak jednoduše zbaví“.²

A opět začali všichni svorně vykřikovat, jak je Francouzi nemají rádi. Podivní lidé: **obchodují s drogami, chlastají, poflakují se po ulicích, nepracují, neučí se a z nějakého důvodu chtějí, aby je měli rádi** (vyčlenili jsme v citaci).

„Pochop“, řekl černochoch Zayed, „že potřebujeme, aby si nás vážili jako osobností. Nemůžeme ani chodit s holkama, protože jim nemáme co nabídnout. I když se říká, že u vás v Rusku je fůra pěkných holek? A? Vzkaž jim, že se na ně přijedeme podívat.“

¹ Novinářka, která byla na začátku devadesátých let známá díky drbům o jejích „milostných pletkách“ s tehdejšími předsedou Nejvyššího sovětu RSFSR Ruslanem Imranovičem Chasbulatovem.

² Radio Rossii dne 13. 11. 2005 s odvoláním na noviny Russkij kurier informovalo, že média u našich občanů vytvořila zkreslený názor na události ve Francii. Prý se se sociální dávkou ve výši 500 euro nedá v Paříži vyžít, a získat právo na tyto sociální dávky také není nic jednoduchého, takže většina vzbouřenců žádné dávky nedostává a jejich protest ve formě vzpoury je tedy čistě sociálně třídního charakteru. Radio Rossii také informovalo, že mezi zadrženými buiči není ani jeden, který by mluvil arabsky: všichni hovoří francouzsky.

Stadir z ničeho nic rozhodně přerušil naši besedu. „No tak jsme si holky promluvili, to stačí. Bráníte nám v práci, přitahujete zbytečnou pozornost. Co tady stojíte, jeli okolo třikrát policajti. Nic jsme vám neudělali, nemlátili vás, tak vysmahněte po dobrém.“ Stiskli jsme množství černých a hnědých rukou a vysmahli po dobrém. Sotva po sto metrech jsme potkali milou, šedivou stařenku, která venčila svého pejska na trávníku. „Vy jste z Ruska?“, zaradovala se: „Můj táta se narodil v Petrohradě!“ „Madam, copak se tu vůbec nebojíte?“ „Já? A bát se?“ hrdě vypjala hrud: „To je ponižující a nepěkné. Já jsem také tak trochu Ruska a jsem tady u sebe doma!“»
(<http://kp.ru/daily/23609.4/46613/>; <http://www.contr-tv.ru/print/1424/>).

Poněkud širší výběr dojmů o životě ve Francii se ukázal být dostupným na internetu v podobě kapitol z knihy spisovatele A. Gladilina (v roce 2004 žil ve Francii již 28 let) „Pánové zločinci, vítáme Vás ve Francii“, které byly postupně zveřejňovány v Rossijskoj gazete v říjnu 2004, tj. rok před událostmi ve Francii. Jeden z těchto článků z 22. 10. 2004 měl hlavní titulek Kriminální Paříž a podtitulek Kapitola čtvrtá: „Neklidná“ předměstí (na webu Internet versus televizní obrazovka byl stejný materiál zveřejněn 07. 11. 2005 pod názvem Stát, kde zvítězil idiotismus; „Neklidná“ pařížská předměstí). Uvedeme zde pár úryvků:

«V novinách neustávají diskuse o tom, jak naladit způsob života v „neklidných“ předměstích. Zasedají ministerské komise. Organizují se speciální konference s účastí politiků, vědeckých výzkumníků, obecních úředníků. O těch nebohých chlapcích z „neklidných“ předměstí se píšou knihy, točí filmy, módní pěvci jim věnují své písně... Já se kaji, tak trochu nevhodně jsem se vyjádřil, když jsem napsal: „Tak se Francii odvděčují za její pohostinství“. Promiňte mi to, o jaké vděčnosti může být řeč? Obecný tón diskuse je následující: jsou to nešťastné děti, oběti rasizmu, nezaměstnanosti, třídní nerovnosti, nedostatků ve školním vzdělání, nemožnosti se někde pobavit, a slabé integrace francouzských¹ rodin do francouzského života, atakdále, atakdále.

Jen tak mimochodem, každá rodina tu má samostatný byt s barevnou televizí, lednicí, pračkou, koupelnou. /.../ Ve Francii je povinné osmileté základní vzdělání, a dokud se dítě učí (do 20 let), dostává na něj rodina dětské dávky. Mládež z „neklidných“ předměstí je všechna v podstatě uniformovaná, poflakuje se ve značkových kožených bundičkách. Co se týká zábavy, tak do Paříže to má dvacet minut jízdy veřejnou dopravou. Namítnete: „Ale to přece stojí peníze!“ Jenže platit za veřejnou dopravu současní „ponižovaní a ukřivdění“ považují za buržoazní přežitek, a pokud o tom řidič autobusu jenom pípne, dostane do držky, i průvodčího ve vlaku zmlátí. Na protest řidiči autobusů a železničáři uspořádali stávkou. V odpověď mládež z „neklidných“ předměstí zasypala autobusy a vlaky kamením. Pozatýkala snad policie ty výtržníky? Ani omylem! Policie dostala neveřejný pokyn: bez zvláštního důvodu do „neklidných“ předměstí nevstupovat, neprovokovat ty nešťastné a utlačované děti.

Až když z vlády vyhnali socialisty, tak se nový ministr vnitra Sarkozy pokusil změnit situaci. Jak to dopadlo, jsem už vyprávěl. Nadšení svým vítězstvím ve volbách nechali pravičáci v parlamentu schválit zákon zakazující u vchodů do domů „srocování mládeže bránící volnému průchodu“. Tato kouzelnická právnícká klička se překládá následovně: pokud u vašeho vchodu řadí výrostci, kouří hašiš, pijí alkohol, popichují obyvatele vracující se domů z práce, nebo lidi, kteří se prostě jenom odváží vstoupit na schodiště, tak máte od tohoto okamžiku právo povolát policii. Od doby přijetí tohoto zákona uplynuly dva roky. Za tuto dobu na základě tohoto paragrafu ve Francii odsoudili jednoho člověka na jeden měsíc vězení, přičemž jeho advokát, kterého ukazovali všechny televizní stanice, slíbil podat odvolání. A jaká byla reakce tisku? Ještě jste se nedovtípili? Jednohlasný nářek: policejní zvůle!

Vynecháme banální frázi, že přece v těch „neklidných“ předměstích všichni takoví nejsou: že odtamtud pocházejí proslulí fotbalisté, herci, muzikanti a dokonce Bernard Tapie, bývalý ministr a milionář a pokusíme se blíže pochopit psychologii takového výrostka.

„Takže, jmenuji se Muhammad Ali. Třikrát jsem propadl. Číst umím špatně a nemám to rád, a vůbec celé to učení mi může být ukradené. V bytě je nám těsno – to asi matku s pistolí u hlavy donutili porodit dvanáct dětí (nebo ubytovat její příbuzné z Afriky, kteří do Francie přijeli nelegálně, a proto bydlí u nás). Otec mě mlátí a říká, že jestli nebudu chodit do té pitomé školy, tak nám sníží peněžní dávky... Ze vzteku tedy mlátím své neduživé francouzské spolužáky, kteří si o sobě příliš myslí. Sice se dobře učí, ale rvát se tedy vůbec neumí. I bílé děvky nám dávají, protože každá z nich ví, že dokud je s pořádným černým nebo arabským tvrďákem, tak ji všichni nechají na pokoji. A ať si Francouzi nestěžují, sami si za to můžou, že mi nedokázali zajistit normální život. A co je to normální život? Viděl jsem ho ve filmu. Vlastně, abych pravdu řekl, to nebylo ve filmu, na ty mě nebaví se dívat. Bylo to v televizní reklamě: vila na břehu moře, opálená blondýnka, sportovní mercedes, hodinky Rolex, cestování v kajutě první třídy na zaoceánském parníku. Já samozřejmě můžu jít do práce. Všude hledají závozníky a stavební dělníky, ale kolik mi budou platit? SMIG? (SMIG – oficiální minimální mzda – A. G.). Za SMIG ať Francouzi sami ohýbají svůj hřbet. **Ze SMIG na ten život, o jakém sním, peníze nenašetřím. Já už teď ve škole na prodeji drog vydělávám dvakrát tolik**

¹ Podle kontextu by tam mělo být „nefrancouzských“.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

(vyčlenili jsme v citaci). Takové frajery, jako jsem já, čeká jiná cesta, a dobře to zpívají kluci z HTM: „Skutečný chlap musí zabít policajta!“¹ (Pro informaci: HTM je název nejpopulárnější hudební skupiny. Je to zkratka. Plný název se překládá „J... tvoji matku“). Já ale nejsem pitomý a je mi jasné, že vězení se musím vyhnout, prostě na to musím jít vždy chytře. Čtvrť, kde bydlíme, se mi nelíbí, ale já se z ní dostanu. Budu mít vilu, jachtu, mercedes a opálenou blondýnku! Když jednou udělám pořádnou banku, tak mi to vystačí na dlouho. A ještě mi nabízejí, abych odjel na Blízký Východ, abych šel do bojové islamistické školy. Nabízejí velké peníze. Ale to je třeba promyslet, ještě jsem se nerozhodnul...“

Plně připouštím, že ve vyprávění o problematických výrostcích z „neklidných“ předměstí poněkud zveličuji, schematizuji a zjednodušuji. Na svou obhajobu uvedu takový fakt: před třemi nebo čtyřmi roky úřad starosty v jednom z předměstí nařídil: „Všichni rodiče těch výrostků, kteří se na ulicích dopouštějí výtržností, přijdou o peněžní dávky.“ (Speciálně vysvětluji: nehodlali jim sebrat mzdu, ale peníze, které rodiče dostávají na výchovu dětí). Výsledkem bylo, že na tomto předměstí zavládlo ticho, klid a pořádek jako v Monte Carlu. Bohužel však ne na dlouho. Po celé zemi proběhla vlna rozhořčení: „To není humánní, to není demokratické, to je rasismus!“ A nařízení bylo zrušeno.

Plně připouštím, že nejsem k francouzskému tisku zcela objektivní. Ano, samozřejmě, je to **televize, kdo jako kolektivní agitátor a organizátor**² diktuje pravidla politické korektnosti. Přečetl jsem si však v Libération závažný článek, kde tvrdili, že ke všem výtržnostem mládeže v „neklidných“ čtvrtích dochází na příkaz drogových dealerů. To oni, drogoví dealeri, kontrolují ta předměstí, a ti samozřejmě nemají zájem, aby jim tam nos strkala policie. A prý dříve, ještě před Sarkozym, v některých oblastech existovala tichá dohoda mezi policií a drogovými dealery: vy nás necháte na pokoji a my se vám tu sami postaráme o pořádek. Nevím, zda by se pravicové Figaro odvážilo zapomenout na sociální nespravedlnost a svalovat všechno na drogové dealery, ale Libération má dobrou pověst jako levicové a odbojné noviny. Libération si můžou dovolit vypadnout z jednotného chóru.»

(<http://www.rg.ru/2004/10/22/rigorody.html>; Sedm kapitol z knihy Pánové zločinci, vítáme Vás ve Francii: http://www.situation.ru/app/j_art_976.htm).

Takto tedy vypadá specifická, nepěkná tvář dobytčí zvířeckosti ve Francii.

Ale přibližně stejné problémy mají i všechny ostatní vyspělé státy včetně USA a NSR nezávisle na tom, zda jsou plně imigrantů nebo počet imigrantů tvrdě kontrolují; zda provádějí politiku asimilace imigrantů nebo připouštějí a podporují kulturní rozmanitost a vyčleněnost přichozích diaspor. V Rusku problém dobytčí zvířeckosti také existuje, přičemž sami domácí Rusové se někdy chovají jako dobytek daleko více než imigranti, kteří dělají za pár šupů ty práce, kterým se domácí Rusové pohrdavě vyhýbají.

Učiníme takový předpoklad, že by kupní schopnost toho slavného francouzského SMIGu byla dostatečně vysoká, aby člověk díky jedné práci a bez přesčasů, pokud by mu byl vyplácen SMIG, dokázal založit rodinu, vychovávat děti, dát jim vzdělání apod.; a mohl by se navíc, pokud by byl imigrantem, přičlenit k bohatství kultury své nové vlasti, nejen si osvojit jazykové a právní minimum nezbytné pro chození do práce, běžný život a vzájemnou součinnost se společností. Budeme předpokládat, že politika státu je zaměřena na zajištění vysoké kvality života všech, nejen „elitářů“, a proto je ve společnosti dostatek práce a internet tedy přetéká inzeráty a spamem typu „hledáme nové zaměstnance, odborné zaškolení zaručeno“.

Nabízí se otázka: *Zda v takovém případě „tvrdíci“ a „frajerky“ z předměstských brlohů zanechají svého kriminálního a polokriminálního života a půjdou na kurzy, aby se zaškolili do nových profesí? A pokud se zaškolí, budou svědomitě pracovat? – Ve své převážné většině nebudou...*

Příčina tkví v tom, že osvojení veřejně uznaného vzdělávacího minima, nějaké profese a následná práce vyžadují alespoň minimální disciplínu: a čím vyšší jsou technologie a složitější *organizace činnosti s ohledem na její kvalitu a bezpečnost její realizace*, tím přísnější musí být také disciplína (jak disciplína zvenčí viditelných projevů, tak i disciplína psychické činnosti, která není z vnějšku viditelná).

Přítom disciplína:

- může být sebekázní, kdy člověk díky své vnitřní motivaci a osobnostní kultuře psychické činnosti dělá práci, kterou na sebe vzal tak, že ji není nutné za ním prověřovat; a pokud něco neumí udělat, jak je potřeba, bude sám hledat způsoby, jak by se tento druh činnosti naučil;
- ale může být i vynucená, kdy člověk dělá v podstatě to samé, co druhý na základě sebekázně, ale pouze pod vlivem vnějších stimulů:
 - „bič“ — strach před zaručeným trestem za vyrobené zmetky nebo strach, že přijde o „slušnou práci“ a sociální postavení, které je na ní závislé, nebo pracuje ze strachu, že přijde o to životní minimum, které

¹ Jak je možné si domyslet, tak „ochránci lidských práv“ ohledně tohoto podněcování k vraždám lidí mlčí, stejně jako mlčí i francouzská státní justice. (Naše poznámka k citaci.)

² Jeden z nástrojů realizace bezstrukturního řízení davu.

mu ještě zaměstnavatel vůbec dává, když tolik lidí nemá práci žádnou a jsou s radostí připraveni ho v jeho práci nahradit.

- „cukr“ — úroveň výplaty přijatelná pro zajištění života a rozvoje rodiny, prémie, uspokojivé pracovní podmínky, „sociální balíček“, zaručený každodenní a každoroční *volný čas nezbytný pro odpočinek, komunikaci s ostatními lidmi v rodině¹ i mimo ni, možnost osobnostního rozvoje* apod.

Zajišťování disciplíny opatřeními vnější stimulace je ve variantě dominování „biče“ pracovníky vnímáno jako utlačování nezávisle na tom, zda je utlačovatelem konkrétní soukromý podnikatel, jeho dozorcí (manažeři) a na stráží jeho zájmů stojící buržoazní stát (jako to funguje v liberálně buržoazní ekonomice), nebo je utlačovatelem byrokratický státní aparát a administrativa podniků (jako to fungovalo v byrokratickém „socialismu“ SSSR).

A „cukr“ je vnímán každým spravedlivým pracovníkem jako norma chování zaměstnavatele k personálu, jako uplatňování partnersko-soudružských vzájemných vztahů v jejich společném díle, což předpokládá mravně-etickou stejnorodost společnosti, a ne davo-, „elitářství“, ve kterém se „cukr“ pokoušejí podávat jako jakési dobrodiní ze strany vládnoucí „elity“ (to právě z tohoto „elitářského“ vztahu k pracovníkům a práci pochází to přísloví o „cukru a biči“).

Tj. třídní konflikt „utlačování – utlačovatelé“ může vzniknout nejen z důvodu „nadužití biče“ ze strany utlačovatelů, ale také při pokusu „elity“ předkládat normu pracovní etiky jako „cukr“, který milostivě poskytuje tomu „dobytku“, který si to vůbec nezaslouží. To je také utlačování, jenom v jiné podobě.

Reálně ve společnosti, nezávisle na vývěsce v podobě nějakého toho „-ismu“, za stabilních režimů její existence fungují oba druhy disciplíny (jak ta vnitřně motivovaná smyslem života osobnosti, tak i ta stimulovaná zvenčí zaměstnavateli a společenskými institucemi), které se vzájemně doplňují.

Ideální by bylo žít a pracovat ve společnosti, kde dominuje první varianta disciplíny – *sebekázeň převážně většiny lidí vyjadřující smysl života a sjednocující společnost*. Bohužel však žijeme v takovém historickém období, kdy v každé kulturně svěbytné národní nebo mnohonárodnostní společnosti díky davo-, „elitářskému“ charakteru organizace jejího života existuje statisticky a z hlediska řízení významná sociální skupina lidem se pouze podobajícího dobytka. Přitom tato zvířata:

- stejně jako všichni mravně normální lidé zcela spravedlivě vyjadřují svoji nespokojenost se „strojem na utlačování lidí“ a *s životními podmínkami většiny jaké vytváří, a jaké opravdu nejde uznat za pro lidi důstojné;*
- ale přitom stranou pozornosti zůstává to, co právě charakterizuje dobytek jako mravně-psychologický typ a odlišuje ho od ostatních *v určitém smyslu více či méně normálních* lidí ve společnosti:
 - dobytek není schopen sebekázně v žádné pracovní činnosti ani v životě společnosti (návyky sebeovládání u nich nejsou od dětství vypěstovány, a proto dokonce i v případě, že mají sen více či méně adekvátní smyslu života společnosti v rámci Božího Záměru, nejsou schopni pracovat na jeho uvedení do života na základě vlastní iniciativy a sebekázně);
 - do pracovní činnosti mohou být zapojeni pouze donucovacím způsobem, pokud budou zaručeny represe za sabotáž, což je to jediné, co může *částečně* zajistit jejich disciplínu (ale ani to ne vždy) při jejich neschopnosti sebekázně;
 - dodržování zákonnosti ve společenském životě je pro dobytek *povinné pouze v případě očividné silové převahy těch, kteří vyžadují dodržování norem lidského soužití*, ať už jsou to představitelé policejních orgánů nebo iniciativní občané (pokud není taková převaha očividná, tak viz aforismus V. O. Ključevského uvedený na začátku části 4.3).
- Spotřebitelské požadavky může mít dobytek umírněné, ale většinou vždy převyšují jejich možnosti s ohledem na jejich pracovní návyky. Nemálo je však mezi nimi těch, jejichž požadavky prostě neznají meze², pokud samozřejmě jejich potřeby nejsou minimalizovány v důsledku osobní degradace (kdy v závěrečných stádiích degradace kromě drog včetně tabáku a alkoholu jedinec v životě nic víc nevyžaduje, a „přichází“ o všechno, co se v minulosti povedlo získat jemu samotnému i jeho předkům).

„Dobytek se svými požadavky“ nemůže být uspokojen v žádné pracovní činnosti, v žádných pracovních podmínkách ani žádnými příjmy z pracovní činnosti, a proto je ho velký podíl zastoupen v kriminálním společenství. Ovšem stát se vůdci zločineckých band a „mafíanskými bosy“ nemají šanci, k tomu je potřebná sebekázeň; stávají se buď zločinci jednajícími na vlastní pěst, nebo jsou nejnižšími

¹ Lidská – PŘÁVĚ JENOM LIDSKÁ (z pozic lidského typu struktury psychiky) – komunikace je to nejvýznamnější, co v životě existuje, a co se mnozí přesto nenaučili ocenit, a to dokonce ani v hlubokém stáří.

² Jako v případě šařeny z Pohádky o zlaté rybce od A. S. Puškina.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

členy zločineckých band, které organizátoři zločineckých akcí nemilosrdně využívají a obětují v té nejspínavější „práci“.

Právě organizace psychiky všech těchto zvířat, která se lidem jenom podobají, její stabilita a setrvačnost neumožňuje těmto jedincům změnit svůj způsob života ani v případě, že jim někdo poskytne podporu, *aniž by se přitom dotknul jejich mravů a organizace psychiky*¹.

Z literatury jsou široce známy postavy náležející k tomuto typu zvířat, která se lidem pouze podobají, takže jim žádná poskytnutá pomoc nijak nepomůže: Caderousse² z hraběte Monte Christa, Šura Balaganov³ ze Zlatého telete, Ilja Iljič Oblomov⁴ z románu I. A. Gončarova nazvaného podle hlavní postavy. Vypadá to, že různé typy jako Nozdrjov a Manilov z Mrtvých duší N. V. Gogola patří také mezi dobytek. Tento jev se netýká jenom mužů, ale i žen: psychologie dobytčí zvířeckosti leží ve většině případů v základu prostituce, neboť je jednodušší stát se „matrací“ než si osvojit profesi a pracovat; a obzvláště pokud se za pár hodin této činnosti platí více, než za týden či dokonce měsíce těžké práce. To samé se týká i homosexuální prostituce.

Výše zmiňovaná skutečnost, že mezi dobytek patří i příslušníci „elity“, je zákonitým jevem, neboť dobytčí zvířekost proniká do všech sociálních skupin a není vůbec jednoznačně a bezprostředně podmíněna získaným vzděláním. I když společnost jako příznaky dobytčí zvířeckosti vnímá z větší části chování „spodiny“, jde však o její mezní projevy: ve skutečnosti proniká do všech třídních a profesionálních sociálních skupin včetně „elity“, příkladem tomu je „zlatá mládež“ a „elitářští“ rodiče, kteří ji vychovali⁵. Dobytčí zvířekost „elity“ se „politicky korektně“ v ruském jazyce nazývá „velkopanské manýry“⁶.

Z hlediska toho, že dobytčí zvířekost je jev bezprostředně podmíněný osobnostní psychikou, není odstranitelná čistě ekonomickými opatřeními. V podmínkách davo-„elitářství“:

- Zkracování objemu financování různorodých programů sociální podpory zanechává množství lidí bez zdrojů potřebných k životu, u mnohých z nich v důsledku toho dochází k osobnostní degradaci, a když vypotřebují své síly v individuálním boji se svými problémy, tak pokud neukončí svůj život sebevraždou, stává se z nich dobytek.

To vede k nespokojenosti chudiny, k růstu třídního napětí až do vzniku a realizace revoluční situace.

- Rozšíření objemu financování různorodých programů sociální podpory a zvyšování objemů „dobročinnosti“ v naturáliích ve vztahu k lidem, jejichž tvůrčí potenciál je potlačen nebo není společností v té struktuře zaměstnanosti a politice odměňování práce, jaká se v ní vytvořila, vyžadován, znamená investice do tvorby dalšího dobytka:
 - dobytek má zaručeno minimum prostředků ke své existenci a k možnosti trávit svůj volný čas místo osobnostního rozvoje dobytčí zábavou;
 - pokud produkuje děti, tak v mnohých státech jsou pro ně pouze možnosti, jak se dostat k peněžním dávkám a necítí se být povinen vychovávat z dětí lidi (i z toho důvodu, že pojem „člověk“ je pro ně pojmenováním biologického druhu, a ne společensko-kulturologickým pojmem), takže se takové děti, jak vyrůstají, stávají stejným dobytkem jako jejich rodiče.

*To všechno vyvolává nespokojenost všech těch, jejichž příjmy jsou zkracovány, aby mohla být poskytnuta podpora masově se rozrůstajícímu dobytku, což stimuluje nálady, které jsou kvalifikovány jako profašistické: **sehnat všechn dobytek a zlikvidovat ho, nebo ho zaměstnat v koncentračních táborech, je zbytečné množit a krmit parazity.***

¹ Pokud se této problematice dotknete, tak reakci na ni vyjadřuje široce známá fráze: „Neučte mě, jak mám žít, raději mi pomozte materiálně“ (tj. buď finančně, nebo v požadovaných naturáliích).

² Diamant, který dostal od abbého, mu nepomohl. Caderousse skončil na galejích, a nakonec byl zabit při pokusu vykrást dům hraběte Monte Christa.

³ Poté, kdy dostal od Ostapa Bendera 50 000 rublů, se Šura „ze zvyku“ v tramvaji dopustil kapesní krádeže, za kterou ho chytili a odvedli na milici.

⁴ Ten se od představitele lumpenproletariátu z prostého lidu liší pouze svou příslušností ke šlechtické „elitě“, což mu umožňuje „filosofovat“ na téma morálky a smyslu života, zatímco reálně nedělá nic.

⁵ Internet každý rok poskytuje velké množství ilustrativních příkladů na toto téma.

⁶ Skutečnost existence dobytčí zvířeckosti v životě sovětské „elity“ přiznal i V. M. Molotov, čímž přiznal i své odpadlictví od bolševizmu a ideálů komunismu. Při jednom rozhovoru s ním F. I. Čujev zavedl řeč na K. E. Vorošilova a Molotov svou charakteristikou Vorošilova došel k zobecnění:

«Já bych samozřejmě řekl, že mu plně nedůvěřoval (myšlen J. V. Stalin: naše vysvětlivka k citaci). A proč? **Nu, my jsme samozřejmě všichni měli takovou tu slabost k velkopanským manýrům. Ty jsme pochytili, popírat se to nedá. Všechno je u nás na hotovo, všechno bezplatně. Tak si holt začal užívat** (vyčlenili jsme z citace)» (F. I. Čujev – Molotov: polostátní vladař, Moskva, OLMA-PRESS, 1999, str. 380).

Jenže v davovo-„elitářství“ neexistuje žádný „zlatý střed“, při kterém by poskytovaná sociální podpora potřebným nepředstavovala investici do tvorby dalšího dobytka jako způsobu života, neboť bezprostřední příčinou dobytčí zvířeckosti je osobitost mravnosti a psychiky lidí. *Ekonomická politika - řízení výroby a přerozdělování celkového společenského produktu*, je pouze jedním z mnohých sociálních faktorů, které **ve svém souhrnu** ovlivňují mravnost a psychiku dospělých, ale které především formují mravnost a psychiku dorůstajících pokolení.

A právě velký počet vlivových faktorů vylučuje samotnou možnost existence takového „zlatého středu“.

Z toho plyne, že hledání tohoto objektivně neexistujícího „zlatého středu“ nemůže vést k ničemu jinému než ke špatným koncům.

A v tom spočívá hlavní a neřešitelný problém davovo-„elitářství vůbec a jmenovitě kapitalismu a „socialismu“, stejně jako „konvergence“ chápané jako sbližování obou jmenovaných společensko-ekonomických formací známých z historické minulosti, jejímž výsledkem má být vznik nějaké formace, která by měla mít přednosti obou a být oprostěna od jejich chyb a nedostatků.

Tj. dnešní dobytčí zvířeckost je následkem minulých chyb a zneužívání moci v politice celkově, nejen v oblasti ekonomické politiky. A dnešní politika v tom nejširším slova smyslu programuje statistiku dobytčí zvířeckosti a její dynamiku v budoucnosti. Ekonomické zajištění života lidí včetně sociální podpory nepodmíněné platbou za práci, je jednou z nezbytných složek, která ale není ve věci vykořeňování dobytčí zvířeckosti jako společenského jevu dostačující.

A proto, aby „konvergence“ neprohloubila, ale vyřešila krizi současné globální civilizace a zrodila globální společensko-ekonomickou formaci, která by měla přednosti jak kapitalismu tak i „socialismu“, a přitom byla oprostěna od jejich chyb a nedostatků, je nutné pěstovat ve společnosti (tj. v lidech) kvality, které nebyly vlastní kapitalismu ani socialismu v jejich historicky známé podobě.

Je také třeba podotknout, že se dobytčí zvířeckost v podmínkách kapitalismu a „socialismu“ projevuje různě:

- Dobytek, který není schopen pracovat v podmínkách makroekonomického systému založeného na soukromém podnikání, se automaticky stává nezaměstnaným: soukromý podnikatel nemá v podmínkách konkurence žádný důvod připočítávat náklady na jeho vydržování k výrobní ceně vyráběné produkce. Vzhledem k této okolnosti je dobytčí zvířeckost v podmínkách kapitalismu obnažována a díky tomu, že má dobytek dostatek volného času, je i síla jeho projevu v životě společnosti maximální a omezuje ji pouze intenzita a moc represí ze strany „orgánů činných v trestním řízení“.
- V podmínkách „socialismu“ je všechno jinak. Základní princip zajištění plné zaměstnanosti, *pokud není na makroúrovni efektivně řízena zaměstnanost té pracovní síly, bez které se podniky, státní orgány a další společenské instituce – v případě efektivnější organizace práce na mikroúrovni – mohou obejít*, vede k tomu, co dostalo název „skrytá nezaměstnanost“. V podmínkách „skryté nezaměstnanosti“ všichni, jichž se to týká, chodí do nějaké práce a realizují princip „kde není práce ani pro jednoho se početný kolektiv uživí“. Dobytek je také zapojen do společenské dělby práce a vnáší do ní svůj vklad jak v oblasti řízení, tak i v oblasti jakékoliv někým řízené profesionální činnosti.

V oblasti řízení jak na mikro, tak i na makroúrovni dobytek zajišťuje snižování kvality řízení až do úplného krachu procesu řízení spadajícího do jejich kompetence.

V těch oblastech činnosti, které řídí někdo jiný, se dobytek angažuje jako původce sabotáží a výrobce zmetků.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

Masový výskyt dobytka, před kterým společnost a politika přestala být po vraždě J. V. Stalina chráněna, také byl tím vnitřním faktorem, který vedl ke krachu¹ SSSR, a který postsovětská Rossionie zdělila po SSSR jako objektivní předpoklad svého krachu.

Ale „skrytá nezaměstnanost“ – nutnost chodit do „práce“ – připravuje dobytek v podmínkách „socialismu“ o tu dobu, po kterou v podmínkách kapitalismu může projevovat své dobytčí sklony „na plné pecky“ v hranicích těch omezení, která uplatňují „orgány činné v trestním řízení“. Proto má dobytek v podmínkách „socialismu“ minimum času a sil se projevovat. Díky tomu byla úroveň zločinnosti v SSSR podstatně nižší než ve vyspělých kapitalistických zemích, a dobytčí zvířecost se projevovala přívalem „drobností“ typu sprosté mluvy; oplzlých nápisů a obrázků na stěnách podchodů a výtahů; poškozování vnitřních prostor veřejných dopravních prostředků a interiérů veřejných budov; kupení smetí v místech, kde dobytek odpočíval, nebo se jednoduše nacházel; vandalismu vůči uměleckým předmětům, památkám, přírodním pozoruhodnostem; ohavných „vtipů“ a „výstřelků“²; demonstrováním „tvrdáctví“; narušováním podmínek spokojeného života svého okolí (nejrozšířenější – muzika z oken aut a paneláků otravující všechny okolo, chuligánství) apod.

Po zhroutilí SSSR dostal dobytek neomezenou možnost projevovat svou podstatu jak uvnitř svého státu, tak i za jeho hranicemi.

Vše vyložené výše v části 4.3 je „politicky nekorektní“. Pokud to bude vytrženo z kontextu této práce a Koncepce společné bezpečnosti jako celku, může to posloužit jako základ pro obviňování z rasizmu, nebo nějakého jiného projevování nenávisli k lidem, z „extremismu“, z podněcování k násilí apod.

Takové hodnocení vyjadřuje buď pokrytectví, nebo upřímnou nechut' přiznat tu skutečnost, že objektivně existuje určitá hranice, která v jedné a té samé společnosti odděluje zvířata, která se lidem pouze podobají, a v určitém smyslu více či méně normální lidi. Základem takové nechuti je strach, že v případě nesprávného rozhraničení dobytka a lidí je možné dojít k takovým závěrům, na jejichž základě bude vybudována taková politika, v porovnání s jejímiž výsledky může být praxe starozákonně-talmudistického judaismu a hitlerismu, lovu Anglosasů na domorodé obyvatelstvo Austrálie a genocida původního obyvatelstva v mnohých amerických regionech dětskou hrou na pískovišti. A takové obavy jsou oprávněné: opravdu, politika, která nebyla ve shodě s podstatou člověka a Záměrem, proměnila v historické minulosti nejednou život lidí v peklo.

¹ V tom je také odpověď na otázku, kterou dobytek A. N. Jakovlev pokládal dobytku A. Cinkovovi, jak o tom byla řeč na konci části 4.2:

«A Jakovlev mi ještě při našem prvním setkání v březnu roku 1986 ve své kanceláři tajemníka ÚV KSSS pro ideologii dal, mně, pracovníkovi IEMSS Akademie věd SSSR, úkol napsat „otevřenou“ zprávu o reálných příčinách „nízké ekonomické a sociální efektivity společenské organizace výroby“, o vadách metodologie „jednotvárnosti“ a „rovnostářství“.»

Kromě toho byla také dobytčí zvířecost jedním z faktorů, který napomohl k rozčlenění SSSR. Jeden z příkladů. Konec sedmdesátých let 20. století. Studenti pod vedením několika důstojníků z vojenské katedry vysoké školy jeli přes Rigu na nácvik vojenské slavnosti, při které měli být povýšeni do vojenské hodnosti důstojníků v záloze. Do Rigy vlak přijel ráno a z Rigy měl další vlak na místo určení odjet až večer, takže měli možnost strávit celý den v Rize, kde je co si prohlédnout, aby si mohli rozšířit své obzory. V určenou hodinu se všichni před odjezdem z Rigy sešli na nádraží, ale určitá část z nich byla opilá natolik, že ztratila sebekontrolu. Jeden z nich si na nástupišti, kde všichni čekali na příjezd vlaku, do kterého měli nastoupit, přede všemi rozepnul kalhoty, vytáhl své nádobíčko a vyrobil louži.

Byla to doba brežněvovské stagnace a hrani si na výkladní skříň, kdy se podle oficiální sovětské propagandy nic podobného nemohlo stát, protože „každý sovětský člověk je vzorem morálky a mravnosti“. Z tohoto důvodu byl velitel těch vojáků v hodnosti plukovníka nucen se odvrátit a dělat, že se nic nestalo a neděje. Jenže to viděli všichni: studenti i ostatní cestující, mezi kterými byli i Lotyši, kteří si museli zcela přirozeně v takové chvíli přát, aby se zbavili vlády „toho dobytka“ nad jejich Vlastí...

² Příklad ze sovětské minulosti. Skupina pilotů vrtulníků byla na dlouhodobé služební cestě v Africe. Udržovali kontakty s místním obyvatelstvem. Afričané, kteří chtěli vyjádřit svoji úctu k SSSR a pomoci, kterou jim náš stát poskytoval, je někdy prosili, aby dali jejich dětem ruská jména. Výsledkem bylo, že některé děti dostaly jména z ruského slovníku obscenních výrazů.

Kdo se tedy v tomto případě ukázal být „opicemi“? Ti afričtí černoši, nebo naši spoluobčané – piloti vrtulníků? Podle našeho mínění to byli ti piloti. A ještě jedna otázka: Stydíte se za tento jejich kousek?

A kromě toho: mnohé z vystoupení v estrádních programech M. Zadornova a většiny dalších satiriků, je propagandou, popularizací a legalizací dobytčí zvířecosti jako normy života společnosti a „národního charakteru“. Ale zpětné vazby fungují, a proto není třeba se divit, že J. Arlazorov dostal rakovinu a medicína se ukázala být v jeho případě bezmocná; že V. Vinokur a M. Jevdokimov (každý ve své době) měli autonehodu, i když výsledek se lišil: vše podle zásluh...

Nicméně pokud budeme ignorovat v duchu „politické korektnosti“ jev zvířectva, který objektivně v současných společnostech existuje, nebude to o nic lepší, neboť to automaticky vede k, pro většinu nevědomé, realizaci té budoucnosti, kterou vyobrazil I. A. Jefremov v románu *Hodina býka na své vymyšlené planetě Tormans*.

Proto vyvstává otázka, jak správně rozhraničit dobytek a ostatní, v *určitém smyslu více či méně normální* lidi v životě společnosti, a také otázka rozluštění smyslu té neurčité formulace „větší či menší normálnost“ lidí, kteří nejsou dobytek.

4.4. Řešení „neřešitelného“ problému konvergence

Nakolik je možné soudit z informací ze zoologie, zkušeností chovatelů a cvičitelů zvířat, je tím hlavním, co charakterizuje organizaci psychické činnosti zvířat skutečnost, že každý z druhů biosféry Země s výjimkou člověka se vyznačuje geneticky jednoznačně a bezalternativně naprogramovaným charakterem *organizace své psychické činnosti* jako procesu získávání a zpracovávání informací, které ze všem společného „vnějšího světa“ postupují do psychiky jedince toho či onoho druhu.

Proto také, ať už někdo naučí opici, nebo cirkusové zvíře cokoliv, na co by medvěd v lese nebo domácí kočka, pes či papoušek (i když jde o ptáka a ne zvíře) samostatně nepřišli, stejně zůstanou organizací své psychické činnosti neměnnými představiteli svých biologických druhů.

Biologický druh „člověk rozumný“ na rozdíl od zvířat a ptáků takto jednoznačně vrozenou *bezalternativně naprogramovanou organizaci psychické činnosti* – nemá.

To je také to, co odlišuje každého zástupce biologického druhu „člověk rozumný“ od zástupců všech ostatních druhů a důvod, proč se druh „člověk rozumný“ jako unikátní jev celkově vyčleňuje z veškeré biosféry Země.

Člověk se od všech ostatních biologických druhů v biosféře Země odlišuje tím, že informačně-algoritmická struktura jeho psychiky geneticky není naprogramovaná jednoznačně a je produktem jeho osobnostního rozvoje probíhajícího jak pod vlivem vnějších okolností, tak i na základě jeho vlastního rozumu.

Pokud si připomeneme znalosti, které všichni máme ze školní biologie a nahlédneme do vlastní psychiky, tak můžeme tvrdit, že informačně-algoritmické zabezpečení chování zástupců biologického druhu „člověk rozumný“ zahrnuje: 1) vrozenou složku – instinkty a nepodmíněné reflexy (jak na úrovni vnitrobuněčné a buněčné, tak i na úrovni typů tkání, orgánů, systémů a organismu jako celku), a také jejich vnější projevy rozvinuté v kultuře; 2) kulturní tradice stojící nad instinkty; 3) vlastní rozum omezený smysly a pamětí; 4) „intuici celkově“ - to, co se mimoděk „vynořuje“ na úroveň vědomí z nevědomých úrovní psychiky jedince, co k němu přichází z kolektivní psychiky¹, je sváděním (přeludem) přicházejícím zvnějšku a posedlostí

¹ Je možné si domyslet, že pokud je psychika jedince informačně-algoritmickým systémem, tak lidé vytvářejí informačně-algoritmické systémy, které se skládají z individuálních psychik jednotlivců jako komponent už jenom díky tomu, že vytvářejí určité společenství, v jehož hranicích probíhají procesy výměny energie, informací a algoritmiky. Zůstává pouze otázkou, na jakém materiálním základu jsou informačně-algoritmické systémy nadindividuální úrovně složené z množiny individuálních psychik vytvářeny.

Jedním z nositelů kolektivní psychiky lidí jsou kulturní památky. Přiznejme, že pokud čteme nějaký starobylý text a názory v něm vyjádřené zohledňujeme v procesu formování svého vnímání a chápání světa, při vypracovávání linií svého chování, tak musíme přiznat, že se tímto způsobem starobylí původci těchto názorů podílí na té kolektivní psychice, jejímiž jsme účastníky my sami. Z toho také plyne, že pokud zanecháme svým potomkům kulturní památky své epochy, budeme se určitým způsobem podílet na jejich psychické činnosti.

Takto to tedy vypadá, že lidstvo je v určitém smyslu ve střídající se řadě minulých a budoucích pokolení ucelené.

Organismus člověka, to je materiální tělo a biopole, které vytváří. Přičemž pod biopolem je chápána určitá zvláštní forma hmoty příslušná živým organismům včetně člověka a ten celkový souhrn přírodních polí, jejichž vyzářování je vlastní živým organismům včetně člověka (organismus každého biologického druhu má své biopole, které je svými parametry specifické, přičemž se v mezích daného druhového společenství projevují i individuální osobitosti). Zcela mrtvé tělo kdysi živého organismu se od živého neliší pouze ukončením fyziologické látkové výměny, ale také nepřítomností biopole, které je pro živý organismus charakteristické.

A existují předpoklady pro to, abychom se mohli domnívat, že informační kapacita látkových struktur organismu člověka a reálně možné rychlosti přechodu z jednoho stavu do druhého nejsou postačující k tomu, aby právě ony byly *bezprostředními* nositeli psychiky člověka jako informačně-algoritmického systému. Zato procesy v polích, které

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

v inkvizitorském slova smyslu, pro co v okamžiku vzniku nemá jedinec vysvětlení na základě jím vnímaných příčinných souvislostí; 5) Boží vedení v rámci Záměru prováděné na základě všeho předchozího s výjimkou *přeludů a posedlosti jako přímé vnější invaze do cizí psychiky navzdory přání a vědomé vůli jejího nositele*.

V psychice každého jedince se toto vše může odehrávat nebo odehrává. My však vše, co se týká přeludů přicházejících z vnějšku včetně otázky existence Boha, v této práci ponecháme na úrovni hypotézy, tj. předpokladů, které musí být potvrzeny praxí. Ale vzhledem k tomu, že tato tematika existuje ve všech kulturách po dobu několika historických tisíciletí, by nebylo správné ji při zkoumání otázek organizace osobností psychiky ignorovat.¹

To, co vyčleňuje lidstvo z biosféry planety, co však v současnosti vládnoucí biologie, psychologie a sociologie pomíjí, a proto se o tom nic nepíše ve školních ani vysokoškolských učebnicích, objektivně v životě existuje. Podstata této tiše opomíjené skutečnosti spočívá v tom, že **výše vyjmenované komponenty mohou být různě hierarchicky uspořádány** a tvořit tak různé typy struktury osobnosti psychiky, v důsledku čehož každá dospělá osoba biologického druhu „člověk rozumný“ může být nositelem jednoho ze čtyř, v životě více či méně stabilních, typů struktury (organizace) psychiky:

- **Zvířecí typ struktury psychiky** — kdy je veškeré jednání osoby podřízeno instinktům a uspokojování instinktivních potřeb, *bez ohledu na okolnosti*.

Ve zvířecím typu struktury psychiky je možné vyčlenit jednu sociálně významnou modifikaci: **dobyčtí typ struktury psychiky**. Jeho specifická je možné pochopit z přísloví „vlka krmí nohy“ (bez práce nejsou koláče) a u lidí vyzorovaného – „...a dobytek [krmí] hospodář“.

Bez hospodáře, který by ho zaopatřil, dobytek ponechaný svému osudu a okolnostem většinou zahyne; z menší části zdivočí a vrátí se k organizaci psychiky, která je přizpůsobena samostatnému životu v biocenózách, kdy ho také začínají „krmít nohy“. No, a pokud má hospodáře, tak vzhledem k tomu, že je v dobytčím typu struktury psychiky všechno podřízeno instinktům, je jedinec s tímto typem struktury psychiky orientován na získávání maxima fyziologických a psychoemocionálních požitků s minimem vynaložené práce.

Proto, když je dobytčímu typu struktury psychiky umožněno projevovat své přehnané nároky na lidská práva, tak ve výsledku vznikne dosti agresivně-parazitický antisociální typ, kterému jsou všichni všechno dlužní, ale on sám není nikomu ničím povinován a nic nikomu nedluží. Důsledkem je, že za sebou zanechává rozvrat a jednou z těch věcí, co ho dokáží uspokojit, je provádět špinavosti svému okolí, které ho – podle jeho mínění – nedokáže ocenit a neváží si ho „jako osobnosti“. Když ho však delší dobu ponecháte okolnostem, aby se musel postarat sám o sebe, tak

doprovázejí fyziologii látkové výměny lidského organismu, disponují natolik dostatečnou informační kapacitou a vysokými frekvenčními charakteristikami, aby mohly být nositeli psychiky člověka jako informačně-algoritmického systému. To znamená, že *bezprostředním* nositelem psychiky jedince jako procesu je jeho biopole a hmotné tělo organismu řeší dva hlavní úkoly:

- vzájemnou součinnost s hmotným/látkovým světem;
- energetické napájení biopole.

Biopole se skládá z různých specifických polí, které se vzájemně liší charakterem svého silového působení, energetickou náročností svého vyzařování, rychlostí šíření v různých prostředích i charakteristikami poklesu napětí pole v závislosti na jeho vzdálenosti od zdroje záření. Nicméně všechna pole jsou tak či onak modulárně ovlivněna informacemi, které jsou vlastní danému jedinci, v systémech kódování informací společných biologickému druhu „člověk rozumný“. Část těchto systémů kódování má biologicky podmíněný charakter a část kulturně podmíněný charakter. Tato spektrální blízkost biopolí všech lidí a určitá obecnost biologicky a kulturně podmíněných systémů kódování je základem pro to, aby lidé vytvářeli kolektivní psychiky různého druhu.

Nejde o žádný nový objev. Kolektivní psychiky vytvářené různými sociálními skupinami se v latinské terminologii odedávna nazývají „egregory“. V latinské terminologii vznikla smyslová dvojice: „individuum“ (což doslova znamená „nedělitelný“) a „egregor“ (toto slovo chybí ve výkladových slovnících nehlasně určených „pro dav“, ale jak je možné se dovtipit, má stejný kořen se slovem „agregát“, které označuje *spojení* určitého počtu uzlů do jednoho osobitého funkčního celku).

Vzájemná součinnost jedince (individua) s egregory může probíhat jak přes úroveň vědomí, tak i přes nevědomé úrovně jeho psychiky.

¹ Tematika bohosloví je v materiálech Koncepce společné bezpečnosti probírána v pracích vnitřního prediktoru SSSR:

- Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty;
- Mistr a Markétka: oslava démonismu? nebo Evangelium vněkonfesní víry;
- Proč, když vyzývá ke království Božímu na zemi, vnitřní prediktor nepřijímá Poslední Zákon;
- Ke království Božímu na zemi...

se plně projeví jeho absolutní nezpůsobilost a buď zahyne, nebo (alespoň na nějakou dobu – do nové změny okolností) přestane být dobyt看em.

Právě tato organizace psychiky jedince také stojí za vším tím, co bylo dříve řečeno o dobytčí zvířecosti, jako o jevu v životě společnosti v části 4.3. Dobytčí typ struktury psychiky tvoří základ sociálních jevů nevolnictví/lokajství a smerďakovštiny, o kterých se mluvilo v částech 2 a 3.3.4.

Kromě toho je lidem vlastní i instinktivní algoritmika stádního chování¹. Pokud budeme mluvit o projevech stádního chování u lidí, tak je to jev, při němž většina následuje „provokujícího“ jedince nebo menšinu. Toto tvrzení však vyžaduje upřesnění: *pouze v tom případě, kdy si představitelé této většiny neuvědomují cíle svého jednání a prostředky realizace těchto cílů*, nebo jsou jednoduše bez vlastní vůle. Neboť ta věc se má tak, že:

Pokud nechápou smysl svého jednání, tak může být *vůle působící v psychice jedince z úrovně vědomí* aktivována pouze na hledání smyslu jednání; v opačném případě je řízení předáváno nevědomým úrovním psychiky a přitom může být aktivována instinktivní algoritmika stádního chování, která je vlastní představitelům druhu „člověk rozumný“ biologicky (může být aktivizována vlivem živelných okolností a může být i cílevědomě aktivizována jinými subjekty).

Kromě toho může být instinktivní algoritmika stádního chování aktivizována i v těch případech, kdy je vůle potlačena (například psychotropními látkami, alkoholem, *jinými oblbvadly, včetně morálně-psychologického nátlaku na psychiku jedince hromadnými sdělovacími prostředky, show-byznysem, vzdělávacím systémem, nebo těch či oněch autorit osobně²*), nebo kdy nebyla vůle jedince v procesu jeho výchovy dostatečně rozvinuta.

V těchto variantách dokonce i v případě, že jedinec pochopí smysl svého jednání, ho buď úplná nepřítomnost vůle, nebo ve stejné míře její potlačení odsuzuje (pokud ho k tomu vedou okolnosti) k účasti ve stádním chování – taková je algoritmika větší části pubertální kolektivní zločinnosti: lidskou mravnost a životně-strategické zájmy u nich rodiče, škola a televize nezformovali; vlastní vůli nevytěžovali; a když se potom takové „dětičky“ začnou nudit, přičemž energie mají přemíru, tak něco vypijí – vykouří, „přecvakne jim“, stádní algoritmika se aktivuje a ve výsledku tu máme těžký zločin, kterého se absolutní většina z nich dopouštět neměla v úmyslu... Jenže k zločinu přesto došlo, neboť jeho mravně podmíněná algoritmika byla různými svými fragmenty ve svém souhrnu rozdělena v osobnostních psychikách všech jeho účastníků a instinkty stádních chování tyto fragmenty spojily do jednoho celku. Stejná algoritmika se projevuje, když řádí dav složený z dobytka.

Jedinci se zvířecím typem struktury psychiky včetně jeho dobytčí modifikace se velmi lehce poddávají algoritmicke stádního chování se všemi následky z této skutečnosti vyplývajícími jak pro ně samotné, tak i pro jejich okolí.

Jakékoliv ideové přesvědčení a zvířecí typ struktury psychiky nejsou slučitelné.

- **Struktura psychiky biorobota, „zombie“** – když v základu chování leží kulturně podmíněné mechanismy a vnitřní psychologický konflikt „instinkty – kulturně podmíněné automatismy“ je v životních situacích ve většině případů řešen ve prospěch kulturně podmíněných automatismů. Pokud však měnící se společensko-historické okolnosti vyžadují vzdát se v té či oné kultuře tradičních norem

¹ Jeden z příkladů stádního chování, které se projevilo při jednom pokusu:

«Dav lidí se chová jako stádo ovcí. Slepě následuje jednoho nebo dva lídry, aniž by se zamyslel, co jsou zač a kam ho vedou, píše se v The Daily Telegraph.

K tomuto neobvyklému odhalení přišli vědci z university v Leedsu, kteří provedli sérii pokusů: dobrovolníky požádali, aby bezcílně chodili po velkém sálu, aniž by se mezi sebou bavili. Mezi účastníky vybrali několik lidí, kterým dali přesnější instrukce, jaké trasy se mají držet.

Zveřejněná zpráva prokázala, že určit směr skupině lidí v počtu nejméně 200 lidí může dát „informovaná menšina“ tvořící pouze 5%. Zbytek „stáda“ nevědomě následuje lídry. „Projevily se tam jasné paralely s chováním skupin zvířat“, tvrdí výzkumníci.

V průběhu pokusu si zkoušení lidé vypracovali společné řešení, přestože jim nebylo dovoleno, aby se spolu domlouvali slovně ani s pomocí gestikulace. Ve většině případů si účastníci pokusu vůbec neuvědomovali, že je někdo vede.» (15.02.2008, <http://www.newsru.com/world/15feb2008/sheep.html>).

² Pokud by dostal film Leni Riefenstahlové Triumf vůle o sjezdu nacistické strany název Apoteóza podřízenosti, tak by v něm vše ihned nabylo pravého smyslu a byl by to jeden z nejlepších antifašistických filmů. Tj. Führerství se opírá o dobytčí zvířecost jako masový jev.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

chování a vypracovat nové, tak „zombie“ upřednostňuje stávající tradice a odmítá možnost účastnit se tvůrčího procesu.

- **Démonický typ struktury psychiky** je charakteristický tím, že jeho nositelé jsou schopni vůlí překonat diktát instinktů i historicky dané kulturní normy a vypracovat si nové způsoby chování a řešení problémů jak ve svém osobním životě, tak i v životě společnosti. Zda budou tyto jevy z hlediska jejich okolí vnímány jako dobro nebo zlo závisí na jejich reálné mravnosti. Pokud démonismus ve společnosti získá tu či onu moc, vyžaduje bezvýhradnou poslušnost a vymýšlí ty nejbezohlednější a nejvytříbenější formy potlačování svého okolí. Přitom může být démonismus přívržencem dobročinnosti, která je však buď pouze deklarativně demonstrativního charakteru, nebo kryje nějaké utajené zlo.¹

Démonický typ struktury psychiky se dělí na dva dílčí typy:

- na demony samotáře, kteří upřednostňují izolované a samostatné jednání,
- a na demony korporátníky, kteří dávají přednost tomu, podílet se na činnosti nějaké korporace na základě té či oné hierarchicky organizované korporativní etiky.

- **Lidský typ struktury psychiky** je charakteristický tím, že každý jeho nositel si uvědomuje misi člověka být zástupcem Božím na Zemi a v souladu s touto okolností buduje své osobní vzájemné vztahy s Bohem skrze Život a své chápání, svým jednáním na základě své vůle upřímně napomáhá k realizaci Božího Záměru tak, jak ho cítí a chápe. Zpětné vazby (ve smyslu poukazování na jeho chyby), které jsou na něj napojeny Shora, fungují tak, že se člověk ocitá v těch či oněch okolnostech, které odpovídají smyslu jeho modliteb a záměrů, čímž potvrzují správnost jeho jednání, nebo poukazují na jeho chyby. Jinými slovy Bůh hovoří s lidmi jazykem životních okolností.

Pro lidskou strukturu psychiky je normální, když v hierarchii její algoritmiky intuice zaujímá vyšší místo než rozum, rozum zase stojí nad instinkty a všechno to dohromady zajišťuje soulad člověka s biosférou Země, Vesmírem a Bohem. Pro lidskou strukturu psychiky je v životě normální: neformální, nedogmatická a od rituálů oproštěná víra (důvěra) Bohu a jednání v rámci Božího Záměru na základě své dobré vůle, tj. pro člověka je normální jazyčnictví (vnímání jazyka životních okolností) v Monoteismu (Jedinoboží).

Důkaz Svě existence Bůh poskytuje všem a každému v dialogu s ním osobně tak, že odpovídá na modlitbu změnou životních okolností v souladu s jejím smyslem, nebo tak či onak dává najevo, proč žádost nemůže být splněna. Takže, jak již bylo řečeno:

Existence Boha není otázkou víry v to, že Bůh existuje, nebo v to, že Bůh neexistuje: je to otázka mravně podmíněného osmyslení své osobní náboženské praxe; *poznání, prakticky potvrzované v každodenním životě v dialogu s Bohem.*

Nicméně ateistické přesvědčení je vlastní mnoha lidem, proto je lidský typ struktury psychiky v tom smyslu, v jakém je definován výše, pro mnohé výmyslem a fikcí, což znamená, že je v jejich chápání světa démonický a lidský typ struktury psychiky strukturálně vzájemně nerozlišitelný, tj. splývají do stejného typu struktury psychiky, v jehož hranicích je přece jen rozeznatelná odlišnost podle příznaku „dobré“ nebo „zlé“. „Zlé“ jsou ve své většině ochotni nazývat „démony“ a „dobré“ zase „lidmi“. Takový přístup je však musí postavit před otázku objektivity odlišnosti „Dobrá“ a „Zlá“ a zdroje rozlišení „Dobrá“ a „Zlá“ v reálném životě v jejich konkrétních projevech.

Pokud je existence Boha přiznána, tak jsou démonický a lidský typ struktury psychiky strukturálně rozlišitelné, i když je nutné přiznat i tu skutečnost, že mezi demony jsou také zcela dobromyslní démoni.

Ještě jeden typ struktury psychiky lidé zrodili sami:

- Typ psychiky **zvrácený do nepřirozenosti** – kdy se subjekt náležející k biologickému druhu „člověk rozumný“ omamuje různými psychotropními látkami: alkoholem, tabákem a těžšími moderními drogami, což vede k nepřirozené deformaci charakteru fyziologie organismu jak v aspektu látkové výměny, tak i v aspektu *fyziologie biopole*, což vede k množství různorodých narušení psychické činnosti *ve všech jejích aspektech (počínaje od fungování smyslových orgánů a konče intelektem a schopností uplatňovat*

¹ Jednu z nejvybroušenějších variant jak přinutit okolí k dobročinnosti popsal jako vzor chování F. M. Dostojevskij v románu Vesnice Stěpančikovo a její obyvatelé (Foma Fomič Opiskin).

svou vůli)¹ charakteristických pro typ struktury psychiky zvířecí, zombie, démonické (**nositelé lidského typu struktury se neomamují**). Takto se člověku pouze podobný subjekt stává nositelem organizace psychiky, která nemá své místo v přirozené biosféře, a kvalitou svého chování, *kteří neodpovídá vznikajícím okolnostem, se mění v nejhorší ze zvířat*² (a to tím spíše, pokud je nositelem dobytčího typu struktury psychiky a je přeplněn domýšlivostí, že on je člověk a navíc nejspíš výjimečný). A *za toto své narušení pro něj Shora předurčeného postavení v biosféře Země* nevratně dostává odplatu od Života.

Navíc, pokud začne být subjekt na omamných látkách závislý, dochází u něj k trvalé deformaci jeho biopole, takže podle parametrů svého ducha přestává náležet k biologickému druhu „člověk rozumný“. Kromě toho je většina omamných látek genetickými jedy, které narušují fungování chromozómového aparátu a chromozómovou strukturu těch, kteří je do svého organismu přijímají. Defektní chromozómové struktury jsou předávány potomstvu, což *tak či onak podryvá* jejich zdraví, potenciál osobnostního rozvoje a tvůrčích schopností. Projevuje se to o to více, pokud k početí dochází předtím, než systémy obnovující chromozómové struktury fungující v organismu stačí napravit škody. Ale pokud se genetické jedy dostávají do organismu příliš často a v takových množstvích, že systémy obnovující chromozómové struktury organismu nestíhají opravit všechna poškození, je potomstvo odsouzeno k degeneraci. Právě tyto okolnosti umožňují nazvat tento typ struktury psychiky – vytvořený samotnými lidmi a obnovovaný kulturou společnosti – zvráceným do nepřirozenosti.

Dobytčí typ struktury psychiky celkem často přechází ve zvrácený do nepřirozenosti.

Typ struktury psychiky se v průběhu života může v procesu osobnostního rozvoje měnit (a stejně tak degradovat) a být v určitém déle trvajícím časovém úseku stabilním. Typ struktury psychiky však může být také nestabilním, tj. může se měnit vlivem okolností dokonce i několikrát denně.

Přitom jsou všechny znalosti a návyky jedince svého druhu „nastavbou“ k typu struktury psychiky v každém časovém okamžiku: tj. znalosti a návyky samy o sobě typ struktury psychiky necharakterizují, a jedny a ty samé znalosti a návyky mohou mít nositelé různých typů struktur psychiky.³

Každý z typů struktury psychiky dospělých lidí (s výjimkou psychiky zvrácené do nepřirozenosti) je možné odhalit na tom základě, že v algoritmice psychiky jedince dominuje ten či onen zdroj informačně-algoritmického zabezpečení chování.

Pokud se podíváme na psychiku jedince v jejím vývoji ze stádia novorozeného dítěte k dospělému, který dosáhnul nevratně lidského typu struktury psychiky, tak je možné si povšimnout: to, co je normou pro určitá věková období, tvoří základ nelidských typů struktury psychiky dospělých (s výjimkou psychiky zvrácené do nepřirozenosti). Jinými slovy, mezi určitými věkovými obdobími a typy struktury psychiky je možné vést určité paralely.

Tak například prakticky celé informačně-algoritmické zabezpečení chování novorozeného dítěte jsou vrozené instinkty a reflexy a celé jeho chování je jim podřízeno, což odpovídá tomu, co je v dospělosti charakteristické pro zvířecí typ struktury psychiky.

O něco starší dítě potom začíná napodobovat chování dospělých, aniž by o tom přemýšlelo a nějak mravně

¹ Přitom by si ti, kteří pijí alkohol a/nebo kouří jakoby „s mírou“, jenom když se jim chce (a když se jim nechce, tak nepijí ani nekouří) neměli nalhávat, že to nic není. Reálně je intenzita systematického vlivu různých druhů omamných látek na psychiku taková, že mluvit o střízlivosti ducha není možné (následky novoročního poháru šampaňského se z pohledu intelektuální činnosti v mezích lidských možností kompenzují 2 – 3 roky, a to samé se týká vlivu jednorázového požití půllitru piva).

Takže jedinec, který ve své potravě přijímá různé druhy omamných a psychotropních látek v jakémkoliv množství, již schází z té cesty, na které by se mohl stát člověkem a realizovat Boží Záměr. Obzvláště se to týká těch lidí, kteří o tom byli informováni, ale stále trvají na tom, že si mohou žít, jak sami uznají za vhodné. Podrobněji o tom viz Příloha v koncepčních materiálech studijního kurzu Dostatečně všeobecná teorie řízení fakulty *Aplikované matematiky a procesů řízení*, Sankt Petěrburgské státní univerzity.

² Charles Darwin kdysi řekl: «Opice, která se jednou opije po požití brandy, se ho nikdy víc nedotkne a v tom je značně moudřejší než většina lidí.» (uvedeno podle publikace Orangutani jsou kulturním plemenem v časopise *Izvestija* ze dne 8. ledna 2003; <http://www.izvestia.ru/science/article28471>).

Darwin však mluvil o opici, na jejíž „psychiku není vyvíjen nátlak“. Pokud tato podmínka není splněna, je „člověk rozumný“ schopen naučit domácí zvířata čemukoliv: dokonce je i donutit k alkoholismu, neboť při společném soužití je páníček-živitel vnímán domácím zvířectvem jako vůdce stáda, který jim předepisuje vzorec chování.

³ V souvislosti s tím je nutné zmínit jednu okolnost, která se statisticky významně projevila. Existují subjekty, které když se dozví o typech struktury psychiky, jejich zvláštích a rozdílech, nabývají přesvědčení, že se z nich díky tomu stal člověk, aniž by prodělali určitou (pro každého unikátní) práci na přizpůsobení organizace své vlastní psychiky k nevratně lidskému typu.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

vyhodnocovalo to, co od nich přejímá; začíná budovat své chování v životě na základě toho, co dokázalo odpozorovat, což odpovídá tomu, co je v dospělosti charakteristické pro typ struktury psychiky zombie-biorobota.

Dále dítě (pokud není do té doby *zlomeno psychologickými* okolnostmi a autoritou starších) vstupuje do období, kdy v jeho chování dominuje osvojování jeho osobnostního tvůrčího potenciálu, což se projevuje v odmítání kultury dospělých a v hledání sebevyjádření. Často toto jeho chování nabývá dosti bezohledného charakteru, který odpovídá démonickému principu „dělám si co chci“.

A až poté, kdy si dítě povšimne, že jeho osobnostně-autonomní možnosti jsou omezené, a že by měly být v souladu s nekonečnem, tak, pokud se zamýšlí nad náboženskou a filosofickou problematikou v životě a Božím Záměrem, se teprve začíná posouvat od více či méně intenzivních projevů pubertálního démonismu k nevratně lidskému typu struktury psychiky.

Tj. tato analýza ukazuje, že typ zvířecí, zombie a démonické struktury psychiky, projevující se v chování dospělých lidí, je výsledkem stagnace jejich osobnostního vývoje v jedné z předcházejících etap, že je vyjádřením jejich nezakončeného osobnostního vývoje. Jinými slovy:

Typ struktury psychiky dospělého člověka je od začátku podmíněn výchovou, což znamená, že jestliže jedinec k počátku své mladosti nedosáhne nezvratně lidského typu struktury psychiky, je to výsledek špatné kultury společnosti a nepravé výchovy ze strany rodičů, kteří jsou sami *částečně obětmi* stejné špatné kultury, pouze v její starší verzi.

Proto v dospělosti, pokud si tuto skutečnost uvědomí, je jedinec schopný přejít z jakéhokoliv typu struktury psychiky k lidskému díky svému dalšímu osobnostnímu a společenskému vývoji; jedinec je schopen si uvědomit v jakém typu struktury psychiky se v daný okamžik nachází; a je schopen cíleně začít jednat, aby přešel k nevratně lidskému typu struktury psychiky, a Bůh mu v tomto jeho úsilí bude nápomocen.

Statistika rozdělení dospělého obyvatelstva podle typů struktury psychiky, ve kterých se nacházejí větší část doby, tvoří s ohledem na ty, kteří nedosáhli nezvratně lidského typu struktury psychiky, statistiku ustrnutí osobnostního vývoje na cestě od novorozence k dospělému jedinci. V závislosti na statistice rozdělení lidí podle typů struktury psychiky společnost vytváří i svou sociální organizaci a rozvíjí svoji kulturu, která buď napomáhá zakonzervování dosaženého stavu a recidivám pokusů o otrokářství, nebo napomáhá tomu, aby lidská struktura psychiky byla uznána normou a byla kulturou při směně pokolení garantovaně obnovována jako základ pro další osobnostní a společenský rozvoj národů i celého lidstva.

To, co bylo vyloženo výše v části 4.4, představuje klíč k vyřešení „neřešitelného“ problému davo-„elitářství“ a konvergence všech davo-„elitářských“ systémů v procesu jejich vývoje do jakési společnosti budoucnosti, oproštěné od vad a nedostatků každého z nich, která by měla kvality, které ani jeden z nich nikdy neměl a nemá.

Tj. objektivně je konvergence různých sociálních systémů schopná vyřešit všechny problémy současné globální civilizace pouze v tom případě, pokud se v jejím průběhu kulturně svébytné národní a mnohonárodnostní společnosti začnou posouvat ve svém kulturně historickém vývoji k takovým kvalitám, kdy všichni lidé, kteří se v nich narodí, budou dosahovat nevratně lidského typu struktury psychiky k začátku své mladosti.

Toto tvrzení není další utopií v dějinách lidstva, ale objektivní a dávno otevřenou možností vývoje lidstva, proto je možné probrat vnitřní sociální faktory a ve vztahu ke společnosti vnější faktory, které tak či onak souvisí s tímto procesem a napomáhají realizaci konvergence v uvedeném smyslu nebo jí naopak brání. Takovými faktory jsou:

- osobnostní subjektivismus lidí;
- činnost veřejných institucí;
- vliv prostředí na jedince – jak sociálního, tak i přírodního prostředí;
- Všedržitelnost.

Osobnostní subjektivismus. Jak již bylo zmíněno dříve, jedinec je schopen si uvědomit s jakým typem struktury psychiky žije a jedná trvale, nebo žil a jednal v těch, či oněch situacích v různou dobu. A samozřejmě, že za typ struktury své psychiky před lidmi a Bohem odpovídá jen on sám, a nikdo kromě jeho samotného nemůže jeho typ struktury psychiky změnit. To se týká jak vývoje směrem k získávání nevratného lidského typu struktury psychiky alespoň ke stáří, tak i degradace – přechodu k dobytčímu a do nepřírozenosti zvráceného typu struktury psychiky.

Proto také nemohou existovat žádné veřejné instituce, které by prováděly jednorázovou (typu jednotné státní zkoušky), nebo pravidelnou atestaci obyvatelstva na předmět zjišťování statistiky jeho rozčlenění podle typů struktury psychiky. Nemluvě už o tom, že by pokus o zřízení podobného druhu institucí vedl ke gribojedovské otázce: „A posuzovat to bude kdo?“¹ Tj. kdo a jak by atestoval samotné pracovníky takového druhu instituce, pokud by je snad chtěla nějaká korporace idiotů a špinavců zakládat a s jejich pomocí budovat politiku asi takovou, jako když byly na základě idejí rasizmu zakládány veřejné instituce ve „Třetí říši“, s jejichž pomocí byla uplatňována politika státu. Pokud společnost něco takového připustí, tak si za to bude moci sama: čtěte Hvězdné deníky Ijona Tichého. Putování 24 od Stanislaw Lema².

Také nemůžou existovat ani žádné Akademie lidskosti, kde by byli vyučováni různorodí nelidé, a ti, kteří by po ukončení studia složili jakési kvalifikační zkoušky, by dostali potvrzení-diplom, že se stali lidmi, na základě kterého by potom mohli uplatňovat ve společnosti nelidí svá „lidská práva“.

Příčina tkví v tom, že pokud je lidský typ struktury psychiky vybudován na základě dialogu jedince s Bohem skrze jeho život, tak *první, co musí udělat jedinec, který si uvědomí, že není úplným člověkem, vědomě, ze svého rozhodnutí obnovit svůj kontakt s Bohem skrze svůj vnitřní svět, své vnitřní tajemno, a potom následovat Boží vedení podle svého svědomí.* Okolní lidé nemohou udělat nic jiného, než mu pomoci osvětlit situaci a vysvětlit mu smysl života jedince a společnosti. A s ohledem na osobitost problémů, které čekají každého jedince na jeho cestě dosahování nevratného lidského typu struktury psychiky, si musí každý sám vypracovat svou vlastní „jógu“, která by ho neizolovala od Života a pomáhala mu žít v rámci Záměru a stát se člověkem, pokud „jógu“ chápeme psychofyziologické praktiky zaměřené na dosahování určitých cílů a vypracování určitých osobnostních kvalit.

Fakticky to znamená, že *každý* jedinec může *sám* vyvíjet úsilí, aby se stal člověkem, vychoval ze svých dětí opravdové lidi, vnesl svůj vklad do výchovy jejich přátel, a také pomohl v uvědomění si a překonání této problematiky dalším lidem, se kterými ho svede Život.

Veřejné instituce. Historicky vzniklá kultura je bohužel taková, že veřejné instituce, které v ní byly vytvořeny (státnost, věda, vzdělávací systém, hromadné sdělovací prostředky, politické strany, organizace tradičních náboženství a netradičních sekt apod.) nemohou společnosti v ničem pomoci při vyřešení problematiky dobytčí zvířecosti a přechodu ke kultuře, ve které je lidský typ struktury psychiky obecně přiznanou normou, a kde, pokud se od ní někdo odchýlí, je to pro něj natolik strašné, že by se hanbou nejraději propadl. Navíc je jejich činnost zaměřena na prohlubování systémové krize globální civilizace. Toto tvrzení je oprávněné jak při posuzování jejich činnosti na úrovni států, tak i v globálním měřítku; jak v Rossionii tak i v jiných státech světa a nezávisle na tom, zda se jedná o státy „vyspělé“ nebo „rozvojové“.

Příčina spočívá v tom, že:

Veřejné instituce jsou výsledkem kultury společnosti, která vznikla v minulosti; a kultura je výsledkem koncepce řízení, pod jejíž vládou žije společnost. Takže veřejné instituce mají svoji vnitřní korporativní disciplínu, na základě které se obnovují v návaznosti pokolení v rámci určité koncepce řízení. Většina lidí, kteří jsou vládnoucí koncepcí řízení cizí, se do nich nedostane, a ti, kteří se tam z nějakých důvodů přeje jenom jako „výjimka potvrzující pravidlo“ dostanou, neurčují charakter jejich činnosti nebo jsou z jejich korporativního prostředí vytlačováni.

Fakticky to znamená, že předtím, než se změní kvalita veřejných institucí, se musí společnost změnit sama.

Potom se lidé s jinou mravností, jiným chápáním světa a organizací své psychiky dostanou do stávajících veřejných institucí, některé z nich zruší a vytvoří nové veřejné instituce, které v minulosti neexistovaly.

Zatím žijeme v podmínkách nazrávajícího konfliktu chápání světa historicky vzniklých veřejných institucí a té části společnosti, která si uvědomuje, že takto se žít nedá, a že je třeba vypracovávat a do života zavádět alternativu k historicky vzniklému způsobu života jak na úrovni národních společností, tak i globální civilizace.

Nezávisle na tom, zda jsou prováděny jakési reformy „shora“, nebo proběhne revoluce a změny jsou zaváděny „zdola“, předchází v historii oběma těmito případům a této politice změny kvality života společnosti změna vnímání světa a *celkové psychiky* představitelů politicky aktivní části společnosti.

¹ Tj. vznikl by pouze byrokratický úřad typu VAK (Všeruská atestační komise, která přiděluje vědecké stupně a tituly), pouze daleko zkázonosnější.

² Jeden z odkazů: <http://lib.web-malina.com/getbook.php?bid=2821>.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

Doufat proto v to, že *společenské instituce* (tj. jejich nynější *kádrové složení*) najednou nasáknou idejí nastolení království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod Božím vedením a začnou ji bez pokrytectví uvádět do života, není možné¹. Jejich kádrové složení, určující jejich „tvář“ a charakter jejich činnosti, tvoří „elitáři“ a slouhové; výjimky jsou ojedinělého charakteru. Aby se změnila kvalita činnosti veřejných institucí a jejich charakter, je proto nutné, aby narazily na skutečnost, že nemohou „ovládat“ společnost postaru². To se však musí změnit lidé tvořící společnost. Psychologie davu nositelů nelidských typů struktury psychiky je jednotvárná a neměnná po dobu tisíciletí, a proto není stimulem k tomu, aby veřejné instituce davo-„elitářské“ společnosti měnily svůj charakter.

Pouze v důsledku změny statistiky rozdělení společnosti podle typů struktury psychiky³ směrem k převládajícímu lidskému typu struktury psychiky přestanou být veřejné instituce ve vleku dobytčího typu struktury psychiky a samy začnou pracovat na vykořevení davo-„elitářství“ a prosazování lidskosti jako globální společnosti, ve které je lidský typ struktury psychiky obecně přiznanou normou dosahovanou všemi k začátku mládí. Dokud se to nestane, budou veřejné instituce:

- buď neutrálně neúčastné k projevům veřejné iniciativy působící tímto směrem, přičemž v některých případech ji mohou podporovat kvůli své nedovtipnosti, nebo na základě shody nějakých soukromých zájmů se zájmy společenského rozvoje;
- nebo jí budou cíleně čelit, a to dokonce aniž by si to uvědomovaly, neboť byly ve své historicky vzniklé podobě vytvořeny na základě určité koncepce řízení života společnosti, která se alternativním konceptem řízení cíleně brání⁴.

Na jejich odpor tedy musíme být připraveni. To neznamená, že je nutné ho provokovat a „nepromyšleně riskovat“, že je třeba ve vztahu k nim jednat extrémisticko-teroristickými metodami. Je však také nutné si uvědomovat, že „*ti, kdo jsou připraveni vzdát se své svobody, aby získali krátkodobou ochranu před nebezpečím, si nezasluhují ani svobodu ani bezpečí*“⁵, a proto je nutné v zájmu společenského rozvoje a překonávání problémů jednat účelově v mezích stávajících možností a zvyšovat a zdokonalovat přitom vlastní schopnosti a návyky.

Vliv vnitřních sociálních faktorů v prostředí na jedince. Skutečnost je taková, že v současné době absolutní většina lidí v Rusku nemá ponětí o typech struktury psychiky, nemluvě už o tom, že to neví více než 6 miliard obyvatel této planety, kteří neznají ruský jazyk. Ale i většina těch, kteří se s těmito informacemi seznamují již více než 10 let⁶, se ve své většině organizačně-psychologicky málo změnila: hromadit znalosti, rozšiřovat si svůj rozhled a osvojovat si různé návyky je daleko jednodušší, než zjišťovat a překonávat problematiku v organizaci své vlastní psychiky a jejích vazeb na egregoriální prostředí společnosti. Jenže právě v tom spočívá práce, na základě které se člověk stává nositelem lidského typu struktury psychiky v jejím výše definovaném smyslu.

A jsou i tací, kteří z různých důvodů (mravního, světonázorového, intelektuálního charakteru, kvůli svému ponoření do všeobecné honby za něčím apod.), poté co narazili na materiály Koncepce společné bezpečnosti (KSB), nezačali tyto materiály studovat a porovnávat je s životem lidstva, naší i ostatních společností, se svým vlastním životem a osudy jiných lidí.

Kromě toho existují i lidé, kteří slyší na názory typu „ideje se stávají materiální silou, když ovládnou masy“. Z hlediska mnohých z nich, jestliže KSB „neovládla masy“ přibližně za 20 let činnosti vnitřního prediktoru SSSR, tak to znamená, že se jedná o hloupost, a proto je třeba ji ignorovat a nezabývat se jejím

¹ Synagoga křčí svůj nos nad touto ideou již více než 2000 let. Historicky reálné křesťanstvo ji v prvních staletích své existence nazvalo kacířstvím navzdory slovům Krista (modlitba Otčenáš). Historicky reálný islám více než 1 300 let pomíjí výklad této ideje v Koránu. Védisté a budhisté jsou ještě delší dobu orientováni na to, aby každému jednotlivě přetrhli řetěz převtělení a více se nevraceli na Zemi, ponechav řešení jejich problémů budoucím pokolením.

No a státní byrokracie „tolik nežije“...

² To je jedna z charakteristik revoluční situace v Leninově definici tohoto termínu.

³ Náš pohled na otázku dynamiky statistiky rozdělení obyvatelstva podle typů struktury psychiky v dějinách Rusi je vloženo v práci *Období zmatků na Rusi: vznik, průběh, překonávání...*: část 2.3.3. *Překonávání období zmatků v osobnostní a kolektivní psychice*.

⁴ A konkrétně je lehčí dosáhnout zrušení ruské Akademie věd a VAK (Všeruské atestační komise přiznávající vědecké stupně a tituly), než dosáhnout od nich přiznání, že materiály Koncepce společné bezpečnosti jsou vkladem do rozvoje sociologické vědy a z toho vyplývající doporučení zahrnout tyto nové znalosti do vzdělávacích standardů všeobecných a vysokých škol.

⁵ Benjamin Franklin (1706 – 1790) – americký politický činitel, vědec a osvícenec, jeden ze spoluautorů Deklarace nezávislosti a ústavy USA. Uvedeno podle publikace na webu: <http://www.democracy.ru/quotes.php>.

⁶ V materiálech Koncepce společné bezpečnosti byla problematika typů struktury psychiky poprvé osvětlena v roce 1997 v práci vnitřního prediktoru SSSR *Od člověkopodobnosti k lidskosti* (v první redakci *Od matriarchátu k lidskosti*).

posuzováním: což je typicky dobytčí postoj¹.

Nicméně nezávisle na rozšířenosti KSB ve společnosti a vztahu k ní, na počtu jejich nositelů a počtu těch, kteří svou oddanost KSB pouze imitují, probíhají v lidstvu určité procesy, které ovlivňují život jedinců. A tyto procesy jsou svým charakterem takové, že společnosti člověku pouze podobných nositelů nelidského typu struktury psychiky, které jsou v podstatě nositeli fašistických² kultur stabilně obnovujících davo-„elitářství“ v návaznosti pokolení, **výhledově nic dobrého nečeká.**

Tato věc se má tak, že restart biblického projektu, v jehož výsledku *kapitalismus na základě idejí buržoazního liberalismu* potlačil nebo nahradil v globálním měřítku feudalismus a někde i stále přetrvávající otevřeně otrokářské společensko-ekonomické formace, zrodil sociální jev, který v minulosti neexistoval. Tímto jevem je urychlení vědecko-technického pokroku pod vlivem lichvářství a kooperace individuální různorodé práce. Toto například k této otázce říká, pro naše média zcela legitimní, ekonom M. Chazin:

«V 16. století byl zákaz odvolán (má na mysli zákaz lichvářství, který platil ve většině katolických států v době feudalismu: naše vysvětlivka k citaci) a ke konci 18. století byl vytvořen současný kapitalistický model, který teď nazýváme modelem vědecko-technického pokroku, a jehož podstata spočívá v tom, že na úvěr jsou realizovány nové vědecké výzkumy, jak se jim dnes říká NIOKRY – vědeckovýzkumné vývojově-konstrukční práce. Na úvěr je organizována masová výroba, a potom jsou z prodejů tyto úvěry spláceny. Ve všech ekonomických učebnicích je napsáno, že pokud se ze dvou absolutně stejných firem jedna rozvíjí ze svých vlastních prostředků a druhá díky úvěrům, tak se ta zadlužená rozvíjí rychleji. Jinými slovy to znamená, že byl vytvořen mechanismus prudce urychlující technologický rozvoj. Takový model fungoval do nedávné doby. Přitom specifikum tohoto modelu vytvořeného ke konci 18. století spočívalo v tom, že jako nástroj zvyšování produktivity práce byl využíván mechanismus dělby práce³ a prohlubování dělby práce automaticky vede k rozšiřování trhu. Takže počínaje koncem 18. století historie lidstva z hlediska ekonomiky představovala boj stále více se snižujícího počtu a stále více se objemově rozšiřujících několika nezávislých technologických center, které si mezi sebou konkurovaly.

Ke konci 19. století a začátku 20. století zbyla 4 taková centra – centrum číslo jedna Velká Británie a tři projekty dohánějího rozvoje, které byly v té době úspěšně realizovány – Německo, USA a Japonsko. Dále začaly problémy, protože bylo nutné neustále se rozšiřovat, aby bylo možné se rozvíjet, a rozšiřovat se nebylo kam.» (M. Chazin, Echo Moskvy, 31. 03. 2009; uvedeno podle publikace v novinách K barjeru!⁴ č. 2 ze dne 2. června 2009: http://www.duel.ru/200922/?02_4_2).

¹ A z hlediska jiných KSB hloupostí není, a proto je třeba cíleně pracovat na tom, aby ideje KSB ovládly masy a byly uvedeny do života.

² Podstata fašismu jako takového nezávisle na tom, jak je právě nazýván, za jaké ideje se schovává a jakými způsoby uplatňuje ve společnosti svou moc, spočívá v aktivní podpoře davem „malých lidí“, na základě jejich vlastního ideového přesvědčení nebo při absenci ideovosti na základě jejich zvířecího instinktivního chování, systému založeného na zneužívání moci „elitářskou“ oligarchií, která:

- vydává nespravedlivost za jakoby skutečnou „spravedlivost“ a na základě toho překrucuje světonázor lidí, a celou svou mocí ve společnosti kultivuje nespravedlivost, čímž brání lidem stát se opravdovými lidmi;
- na základě různých záminek celou svou mocí potlačuje všechny a každého, kdo pochybuje o spravedlivosti jí samotné a její politiky, a také potlačuje ty, které z toho podezírá.

Dav je podle definice V. G. Belinského „sešlost lidí, kteří žijí podle tradic a přebírají názory autorit“, tj. dav je množina jednotlivců, kteří nežijí podle svého svědomí, ale v podstatě bezstarostně – a jejich chování je automatické, nebo řízeně ovládané z vnějšku. A není důležité, zda vládnoucí oligarchie vystupuje veřejně a obřadně se nad společností vyvyšuje; nebo se vyvyšuje nezjevným způsobem či v neuvědomitelné pýše a veřejně demonstruje pokoru a oddanou službu davu, který nazývá národem; nebo jedná utajeně a přesvědčuje společnost o své údajné neexistenci a tím pádem také o neexistenci své činnosti, protože všechno v životě společnosti přece probíhá jen tak „samo sebou“ a není to účelně řízeno podle scénářů konceptuálně zdatných kurátorů oligarchie, kterým je podřízen programově-adaptivní modul systému samořízení společnosti.

Tato definice-popis fašismu nezahrnuje hrozivé a do očí bijící příznaky jeho reálných projevů: symboliku; ideologii vyzývající k násilí a likvidaci těch, komu pohlaví fašismu určili roli nenapravitelného veřejného zla; výzvy k vytvoření politických stran s tvrdou disciplínou, systémem teroru a bojůvek apod. Právě tato definice je však definicí podstaty fašismu, která se nesoustřeďuje na místo a zvláštnosti jeho vzniku a projevů v životě společnosti, což ji kvalitativně odlišuje od většiny „definíc fašismu“, jak se je můžeme dočíst v různých výkladových a encyklopedických slovnících.

³ To je chybná formulace: ve skutečnosti šlo o rozvoj specializované individuální práce a kooperace práce množiny lidí v technologických procesech (naše poznámka k citaci).

⁴ Bývalé noviny Duel obnovené pod tímto názvem Ju. I. Muchinem poté, kdy bylo vydávání novin Duel na základě soudního rozhodnutí zastaveno a televizní kanál NTV přestal vysílat program V. R. Solovjova K barjeru!

Jak vidíme i nekompromisně „opoziční“ Duel raději dává přednost tomu, aby se odvolával na M. Chazina a hrál si na „nevinnou dívku“, než aby do svých publikací zařadil materiály KSB. Je to jeden z ukazatelů toho, že veškerá současná „opozice“ a její tisk pretendující na „opozičnost“ (noviny Duel, Zavtra, Sovětskaja Rossija a jiné) jsou součástí stávajícího systému, kde se s „opozicí“ počítá jako se systémovým faktorem. Pouze s mimosystémovostí systém nepočítá, a proto se

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

A urychlení vědecko-technického pokroku je hlavním vnitřním sociálním vlivovým faktorem na množství jedinců, který podryvá stabilitu davo-„elitářství“. To je nutné blíže vysvětlit.

Odbočení od tématu:

Změna vzájemného poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času

Adaptace vysoce rozvinutých biologických druhů k prostředí, ve kterém žijí, má dvouúrovňový (nebo dvoukanalový) charakter:

- K pomalým změnám životního prostředí se ve vztahu ke střídání pokolení každý druh (populace) přizpůsobuje změnou vrozených vlastností jedinců v nových pokoleních v mezích statistického rozptylu připouštěného genetikou. *To je jeden kanál průběhu informačních procesů.*
- K rychlým změnám se ve vztahu ke střídání pokolení druh (populace) nemůže přizpůsobit změnou vrozených vlastností jedinců, takže v důsledku se novým vlivovým faktorům prostředí musí přizpůsobit všichni jedinci, kteří se s nimi ve svém životě setkají. Ti jedinci, kteří se nedokážou přizpůsobit nějakému faktoru, s jehož tlakem se ve svém životním prostředí střetnou, hynou statisticky častěji jak v důsledku přímého vlivu tohoto faktoru, tak i v důsledku různých druhotných příčin, které jsou ve vztahu k nim vnitřně lokalizované a jsou vyvolané „stresem“ a „neurózami“ způsobenými neschopností na tento faktor reagovat (například téměř 70% lidských nemocí známých moderní medicíně je psychosomatického charakteru). Ti, kteří se přizpůsobí, se vyhnou přímé smrti a nepocítí vliv „stresů“ a „neuróz“. *V životě biologického druhu jako systémového celku v sestavě biosféry se tak jedná o druhý kanál průběhu informačních procesů.*

Popsaná obecně biologická zákonitost platná bez výjimky pro všechny vysoce rozvinuté biologické druhy na Zemi má ve vztahu k druhu „člověk rozumný“ své osobitosti. Ukazuje se, že jedním z vlivových faktorů působících v životním prostředí na člověka, ke kterému se člověk jako biologický druh musí tak či onak přizpůsobit, je **vědecko-technický – technicko-technologický pokrok** se všemi jeho následky, což je faktor, jehož původcem jsou sami lidé.

Tento faktor může být krátce popsán následujícími slovy:

- V dávnověku, před několika tisíci lety, u samotného počátku zrození současné globální civilizace, kdy byl biblický projekt ztročení lidstva ve své první verzi teprve zaváděn do globální politiky, se rychlost vývoje technicko-technologického pokroku blížila nule. Projevovalo se to tak, že prakticky neměnným světem procházely desítky, pokud ne stovky pokolení lidí.
- V současné době se po dobu života jednoho pokolení stačí vyměnit několik generací techniky a technologií¹.

Pokud se blíže podíváme na mnohokanalové systémy určené ke zpracovávání informací, tak každý jednotlivý kanál pro zpracovávání informací se v těchto systémech vyznačuje svými charakteristikami: rychlostí a objemem zpracovávané informace; a celý systém je charakterizován vzájemným poměrem parametrů všech kanálů pro zpracovávání informací a parametry přelévání informací mezi kanály.

Jak bylo zmíněno výše, tak každý dostatečně vysoce organizovaný biologický druh může být v procesu adaptace k měnícím se podmínkám ve svém životním prostředí charakterizován jako **dvoukanalový informační systém**. A to platí i pro lidstvo:

- **První kanál** – dále ho budeme nazývat **genetický** – zajišťuje adaptaci v procesu střídání pokolení na základě fungování genetického mechanismu, z něhož jednu komponentu tvoří chromozómový aparát.
- **Druhý kanál** je možné nazvat individuálně-reakčním, neboť zajišťuje adaptaci díky individuálním reakcím jedinců, kteří se bezprostředně střetávají s vlivovými faktory prostředí. Nicméně přestože se jedná o individuální reakce, je přesnější druhý kanál nazvat sociálním, neboť geneticky nezděděné návyky

každá „opozice“ především bojí obvinění z *mimosystémovosti* a ne z „opozičnosti“. Koncepce společné bezpečnosti je ve vztahu k davo-„elitářství“ celkově a biblickému projektu konkrétně - *mimosystémová*.

¹ Například ve vývoji letectví se v průběhu 20. století vyměnily čtyři generace letecké techniky za života jednoho pokolení lidí: plátěná „etážová“ letadla s ozubenými převody ze začátku 20. století; „aerodynamicky vypiplaná opravdová letadla“ konstruovaná ze dřeva a kovu z dvacátých až čtyřicátých let 20. století s pístovými motory; letadla s turboreaktivními motory s minimem elektroniky ze začátku padesátých let až konce sedmdesátých let 20. století; letadla, která prakticky nejsou schopná létat bez elektroniky od začátku devadesátých let 20. století.

Co se týká elektroniky, tak v současné době se základna elektronických prvků a technologie jejich výroby obnovuje přibližně jednou za pět let, což vyžaduje obnovu kultury projektování elektronické techniky a jejich výrobních technologií v příslušném tempu, tj. přibližně také jednou za pět let.

chování (včetně tvůrčích návyků) a znalosti může každý jedinec z větší části získat pouze z kultury společnosti v procesu své výchovy a sebevýchovy¹.

Posuzování lidstva jako dvoukanálového informačního systému umožňuje při analýze vlivu technicko-technologického pokroku na život lidí v životě globální civilizace vyjevit změny kvalitativního charakteru, ke kterým došlo během 20. století.

Rychlost obnovy informačního stavu lidstva z hlediska genetického kanálu je možné určit z frekvence obnovy lidských pokolení. Tato hodnota je podmíněna biologii druhu „člověk rozumný“ a je prakticky neměnná po celou dobu lidské historie: průměrně statisticky vstupuje nové pokolení do života ve všech rodových liniích každých 17 – 25 let, po dosažení pohlavní zralosti předcházejícího pokolení.

Rychlost obnovy informačního stavu z hlediska sociálního (individuálně-reakčního) kanálu v aspektu vlivu technicko-technologického pokroku, který nás zajímá, je možné určit z frekvence obnovování aplikovaných znalostí a návyků, na základě kterých lidé mohou používat ty či ony objekty technosféry, technologie a organizační postupy nezbytné pro udržení si své profesionální způsobilosti a sociálního postavení v té či oné posuzované epoše. Tj. při takovém postupu je možné pro každou historickou epochu vyhotovit seznam technologií, technických zařízení a předmětů běžného života, které v ní lidé využívali, a potom je možné seznamy sestavené pro různé epochy mezi sebou porovnat.

Tímto způsobem zjistíme, že určitá technická zařízení a technologie zastaraly, a místo nich se objevily nějaké nové; také zjistíme, že určité znalosti a návyky, které byly nezbytné pro používání těchto již zastaralých technických zařízení a technologií, přišly o svůj sociální význam, a nějaké nové znalosti a návyky se naopak staly aktuálními.

Pokud se podíváme na průběh globálního historického procesu, tak rychlost obnovy sociálně významných znalostí a návyků technicko-technologického charakteru nebyla v různých regionech a celkově v globální civilizaci v průběhu historie konstantní; čím více se dostáváme dále do minulosti, tím je nižší a čím více se blížíme k současnosti, tím je vyšší. Je možné si povšimnout, že k polovině 20. století se frekvence obnovy sociálně významných znalostí a návyků technicko-technologického a procedurálního charakteru vyrovnala frekvenci obnovy pokolení v rodových liniích a ve druhé polovině 20. století se nadále zvyšovala, až tuto frekvenci překročila.

Ve starověku a středověku aplikované znalosti a návyky nezastarávaly celá staletí. Ještě na konci 19. století studentovi stačilo, aby se všechno nabifloval jednou a mohl s těmito zásobami znalostí prožít celý svůj pracovní život.

V současné době se jednou osvojené aplikované znalosti a návyky v mnohých odvětvích znehodnocují během 5 – 7 let, což může v osudech mnohých lidí vést ke ztrátě jejich profesionálního a sociálního postavení, k rozpadu rodiny a mnohým dalším nepříjemnostem. Jedná se o to, že tyto procesy se dotýkají velkého množství lidí, neboť v důsledku objevování se nových znalostí dochází ke strukturální přestavbě víceodvětvových výrobně-spotřebitelských systémů, takže jedny profesionální návyky se masově absolutně znehodnocují, a nové se stejně masově stávají potřebnými. Otázkou zůstává, zda si lidé, jejichž profese již nejsou aktuální, dokážou rychle osvojit profese nové a zda ve společnosti existuje systém podpory hromadné profesionální rekvalifikace.

Kromě toho:

V současné době rychlost vědecko-technického pokroku dosáhla svého předělu podmíněného psychologicky – předělu schopnosti psychiky lidí zpracovávat informační toky a osvojovat si nové znalosti a návyky při tom způsobu života, který je příslušný každé sociální skupině.

A tato okolnost, pod jejímž vlivem se ocitlo veškeré obyvatelstvo vyspělých států a konkrétně jeho - z hlediska intelektuální vzdělanosti - „pokrokové“ skupiny, je nyní hlavním generátorem stresů.

Přítom je kvalita života společnosti v určitém smyslu charakterizována poměrem rychlostí změn informačního stavu v obou uvedených kanálech a v souladu s výše uvedeným, došlo v obou kanálech ke změně charakteristik frekvencí obnovy informačního stavu lidstva.

Vzhledem k tomu, že každý proces, ve kterém je možné vyčlenit určitou periodicitu, může být zvolen etalonem času, budeme v krátkosti tuto změnu nazývat **změnou poměru etalonových frekvencí biologického** (založeného na frekvenci obnovy pokolení v rodových liniích) **a sociálního** (založeného na frekvenci obnovy sociálně významných znalostí a návyků) **času**.

Ve vztahu k vícekanalovým systémům zpracovávání informací znamenají změny poměrů charakteristik kanálů takového druhu, že systém objektivně přešel do jiného režimu svého *fungování, existence*.

¹ Pokud dítě nemá přístup ke kulturním výtvarným, tak se z něj stane člověkopodobný živočich nebo „mauglí“; a někteří „robinsonové“, kteří zůstali izolovaní a byli nalezeni až po letech, stihli do doby své záchrany „zdivočet“.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

A v tomto novém režimu může informačně-algoritmické vybavení, na základě kterého systém fungoval v minulosti, ve větší či menší míře přijít o svou funkční způsobilost; takže se cíle, na jejichž realizaci byla činnost systému zaměřena, stanou ve větší či menší míře neuskutečnitelnými nebo se bude množina cílů určitým způsobem měnit.

Zajištění stabilního fungování systému při změně poměru charakteristik kanálů vyžaduje jiné informačně-algoritmické zabezpečení, aby se udržela funkčnost systému jako celku i prvků, ze kterých se skládá.

Poslední konstatování ve vztahu k lidstvu jako celku, národním společenstvem, diasporám a jiným sociálním skupinám, které ho tvoří, znamená, že při změně charakteru vnitřních sociálních procesů vyžaduje další existence lidstva změnu kvality kultury, a to především v aspektech výchovy (ve smyslu formování psychiky osobnosti), vzdělání (ve smyslu předávání těch či oněch znalostí a návyků) a jejich cílů. Tato změna kvality kultury vyžaduje od *lidí osobně*, aby si osvojovali a rozvíjeli svůj genetický potenciál, který nebyl v davově-„elitářských“ kulturách žádoucí.

Davo-„elitářství“ a tím spíše davo-„elitářství“ na základě rodového zřízení (klanové, stavovsko-kastovní členění společnosti) bylo vnitřně algoritmicky stabilní v bývalém poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, kdy technicko-technologicky pozmeněným světem procházelo několik pokolení lidí. Tehdy jeden otec učil syna být panovníkem a ten druhý oráčem. Znalosti a návyky, které takto jejich synové jednou získali, určovaly jejich sociální postavení pro celý zbytek života. Znalosti a návyky odpovídaly sociálnímu postavení a společnost je ztotožňovala s osobní hodnotou a sociálním postavením příslušným pro danou osobní hodnotu, neboť to byla právě osobnost, kdo byl nositelem nezczizitelných *znalostí a návyků, organizace psychiky, které byly kvůli sociální organizaci a zaměstnanosti ostatním lidem nepřístupné*. Kromě toho prostý člověk dokonce, i když se dostal k nějakým „carským“ informacím, nedisponoval v převážné většině těchto případů takovým vnímáním světa a rozhledem, které by mu umožnily tyto informace vyhodnotit v dostatečné kvalitě, aby s nimi dokázal naložit ve svůj osobní prospěch, nebo ve prospěch společnosti jako celku. Tj. ustálené slovní spojení „spodina se stala knížetem“ mělo právo na existenci ve smyslu odsuzování někoho, kdo se dostal z nízkého do příliš vysokého postavení (zbohatlík, rychlokvaska) v dřívějším poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, v podmínkách davově-„elitářského“ způsobu života společnosti.

Biblický projekt ztročení lidstva, který se zrodil v těchto podmínkách, pokud pomíneme jeho mravně-etickou zkaženost, těmto sociálním podmínkám odpovídal jak celkově, tak i ve svých dílčích jednotlivostech. A v poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, který platil do začátku 20. století, se společnost mohla z větší části skládat z nositelů nelidských typů struktury psychiky, neboť stresová zátěž byla v porovnání se současnou frekvencí biologického a sociálního času nepatrná a způsobilost nelidských typů struktury psychiky¹ byla ve většině případů pro zajištění součinnosti jedince s během událostí dostatečná. Proto byl také biblický projekt v podstatě úspěšně v životě uplatňován až do vzniku jeho první krize v epoše feudalismu (o které se hovořilo v části 3.3.1), kdy se národní aristokracie stala jeho vnitřní brzdou, neboť nepřiznávala „elitářsky“-mocensky kosmopolitní postavení vnitřních mafií židovské diaspory, a lichvářství – hlavní prostředek rozšiřování zóny podřízené projektu – odsuzovala katolická církev.

Restart biblického projektu, který zrodil kapitalismus na základě idejí buržoazního liberalismu legitimizujícího lichvářství a princip všeobecné prodejnosti, tento problém odstranil a vnitřním mafiím židovské diaspory zajistil „elitářsky“-mocenské kosmopolitní postavení.

Přitom došlo v Evropě (za hranicemi Ruska) a v USA k mravně-etické konvergenci historicky reálného křesťanství a židovství. Karel Marx, přestože nepoužíval termín „konvergence“, který se v politologii objevil až v polovině 20. století, o tomto jevu psal následovně (poznámky označené „- red.“ jsou z citované publikace, ostatní vysvětlivky a poznámky jsou naše):

«Žid se emancipoval židovským způsobem, emancipoval se nejenom tím, že si přivlastnil moc nad penězi, ale také tím, že se skrze něj i nezávisle na něm² peníze staly světovou mocností a

¹ Typy struktury psychiky zajišťují svým nositelům rozdílnou způsobilost, která vzrůstá v posloupnosti: *zvrácený do nepřirozenosti, dobytčí, ostatní nositelé zvířecího typu struktury psychiky, bioroboti-zombie, démoni samotáři, démoni korporativci, nositelé lidského typu struktury psychiky*.

Informačně-algoritmické příčiny růstu způsobilosti jedince v závislosti na typu struktury psychiky jsou popsány v práci vnitřního prediktoru SSSR – Principy kádrové politiky: státu, „antistátu“, veřejné iniciativy; jejíž větší část tvoří přílohy koncepčních materiálů studijního kurzu Dostatečně všeobecná teorie řízení.

praktický duch židovstva se stal praktickým duchem křesťanských národů. Židé se emancipovali do té míry, do jaké se křesťané stali židy.

„Zbožný a politicky svobodný obyvatel Nové Anglie“, píše například plukovník Hamilton, „je jakýmsi *Láokoónem*¹, který se ani v nejmenším nesnaží osvobodit od hadů, kteří ho ovinuli a svírají. Jejich modlou je *Mamon*², ke kterému se modlí nejen svými ústy, nýbrž i všemi silami svého těla a duše. Země není v jejich očích nic jiného než burza, a oni jsou přesvědčeni, že jejich jediným posláním zde na zemi je zbohatnout víc, než jejich sousedé. Kšeftaření opanovalo všechny jejich myšlenky a čachrovat hned s tím, hned s oním je pro ně jediným osvěžením. Na cestách si nosí, abychom tak řekli, na zádech svůj krám, nebo svou kancelář a nemluví o ničem jiném než o úrocích a o zisku. Zanechají-li na okamžik vlastních obchodů, pak jen proto, aby vyčenichali, jaké obchody dělají druzí.“

A nejen to, praktická nadvláda židovství nad křesťanským světem nabyta v Severní Americe svého nedvojsmyslného a konečného vyjádření v tom, že se obchodním artiklem stalo samo *kázání evangelia*, hodnota křesťanského věrozvěsta se mění ve zboží, takže zkrachovalý kupec obchoduje s evangeliem stejně, jako se zbohatlý kazatel evangelia vrhá do všelijakých obchodních machinací.

„Ten, kterého vidíte v čele ctihodné kongregace, začínal jako obchodník, který když zkrachoval, dal se na kazatelství; jiný zase začal jako kněz, ale jakmile sehnal určitou sumičku, nechal kazatelnou a dal se do obchodování. Mnoho lidí pokládá kazatelství za opravdu výnosnou živnost.“ (Beaumont, uváděné dílo str. 185, 186).³

Podle Bauera „je to prolhanost, jsou-li v teorii židovi odpírána politická práva, zatímco v praxi má obrovskou moc, a vykonává svůj vliv *en gros*⁴, je-li omezován *en détail*“⁵. (Židovská otázka, str. 114.)

Rozpor mezi praktickou politickou mocí žida a jeho politickými právy je rozparem mezi politikou a mocí peněz vůbec. Zatímco pomyslně je politická moc nadřazena peněžní moci, ve skutečnosti se stala její nevolnicí⁶.

Židovství se udrželo *vedle* křesťanství nejen jako náboženská kritika křesťanství, nejen jako ztělesněná pochybnost o náboženském původu křesťanství, nýbrž rovněž proto, že se prakticky - židovský duch - židovství - udrželo v samotné křesťanské společnosti, ba dokonce zde dosáhlo

² Formulaci „skrže ně i nezávisle na nich“ se rozumí, že židovstvo nad sebou nemá moc, že je pouze nástrojem, prostřednictvím kterého bylo dosaženo popisovaných výsledků.

¹ Láokoón — žrec v Tróji. V konečné fázi Trojské války (12. st. před n.l.) varoval Trójany, kteří chtěli rozbít městskou bránu, aby mohli do města přitáhnout dřevěného koně, ve kterém se ukrývali vybraní bojovníci Achájů, takový „specnaz“. Na příkaz „bohů“, kteří ve válce „stáli na straně“ Achájů, z moře vyplavali dva obrovští hadi, kteří ovinuli a udusili Láokoóna i jeho syny, což si Trójané vysvětlili jako znamení shůry, aby bránu Tróji zničili a vtáhli do města dřevěného koně s nepřátelskými bojovníky, kteří v něm byli ukryti. A kam dala oči „trójská celnice“? – To zůstává otevřenou otázkou...

² «MAMON/MAMMONA v Novém Zákoně označuje „bohatství“; odsud slova: «Nemůžete sloužit Bohu i majetku/mamonu» (Matouš, 6:24). Toto slovo je původem aramejské a označovalo „bohatství“, „zámožnost“ a do evropských jazyků přešlo z latiny a řečtiny. Pravděpodobně bylo příbuzné aramejskému „ma amon“, označujícím nějakou cennost přijatou do zástavy. V Novém zákoně to slovo označuje „bohatství“ a zosobňuje boháče, o čemž svědčí slova «A já vám pravím: získávejte přátele bohatstvím (mamonem) nepravověrným... (věta je v citovaném zdroji přerušena, čímž je vytvořen falešný výklad smyslu Kristových slov – dále to v Novém zákoně pokračuje slovy: «aby vás, až zchudnete, přijali do věčných příbytků» - naše vysvětlení k citaci) Jestliže jste nespravovali věrně ani nepravověrně bohatství (mamon), kdo vám svěří to pravé? (Lukáš 16:9, 11) Poslední verš umožňuje domnívat se, že slovo „mamon“ bylo možná vytvořeno z aramejského kořene „amn“ („důvěřovat“, „pověřovat“). V takovém případě je použití slova „mamon/mammona“ pro označení padlého anděla jako to učinil například John Milton ve *Ztraceném ráji* (I, 678) a Edmund Spenser v *Královně víl* (II, VII, 8), neopodstatněné» (<http://nntc.mnov.ru/encyclopedia/articles/204.192/art-Mammona-5276.html>); také podotkneme, že v Synodálním překladu Bible do ruského jazyka se „mamon/mammona“ v uváděných fragmentech z Evangelia nevyskytuje).

Ve druhé verzi: «Je Mammon démonem lakoty a bohatství, který lidi jako první naučil rozrývat hrud' země, aby z ní kradli bohatství. Do pekla byl svrhnut jako poslední. Chodí vždy s nízkou skloněnou hlavou. Patří mezi knížata pokušitele.» (<http://myfology.narod.ru/monsters/demons/m/demon-mammon.html>).

³ V předchozím textu byl odkaz na následující dílo: G. de Beaumont: Marie aneb otroctví ve Spojených státech atd., Paříž, 1835.

⁴ Ve velkém měřítku — *red.*

⁵ V detailech — *red.*

⁶ Tak vypadá souvztažnost „politické“ a peněžní moci z pohledu lokalizovaného v mezích státu. Karel Marx v citovaném článku odvádí pozornost od otázky globální konceptuální moci biblického projektu. Je to jedno z míst, kde globální „politickou moc“ biblického projektu nad židovstvem a národními společnostmi zastírá způsobem, jakoby peněžní moc židovstva byla zcela nadřazena moci „politické“, přestože je stejně jako dříve podřízena globální „politické moci“ biblického projektu, který si prostřednictvím peněžní moci židů podřídil politickou moc evropských států. Všechno je tak v pořádku: třetí priorita (moc idejí biblického projektu) stojí nad čtvrtou prioritou (peněžní mocí židovské diaspory) a prodejným egoismem a konceptuální bezmocí národních „elit“.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

svého nejvyššího stupně vývoje. Žid, který je zvláštním článkem občanské společnosti, je jen zvláštním projevem židovství občanské společnosti.¹» (uvedeno podle publikace: <http://www.avtonom.org/lib/theory/marx-engels/juden.html>; viz také typograficky vydaný text: Karel Marx, Bedřich Engels, Spisy, 2. vyd., 1. díl, str. 382 – 413).

Což bylo určitým úspěchem pohlavárů biblického projektu, ale urychlení vědecko-technického pokroku a tempo technicko-technologického obnovování života společnosti, i když zajistilo vítězství kapitalismu na základě idejí buržoazního liberalismu nad ostatními společensko-ekonomickými formacemi, tak také vyvolalo novou krizi biblického projektu. Charakter té krize je podmíněn tím, že:

- Integrace lidstva pod nadvládu biblického projektu a likvidace těch, kteří se mu protíví, nestihla být dokončena před změnou poměru frekvencí biologického a sociálního času;
- V novém poměru frekvencí biologického a sociálního času přišel projekt o vnitřní algoritmickou stabilitu, což činí jeho historicky známé verze nefunkčními.

Po změně poměru etalonových frekvencí sociálního a biologického času (*tj. při nynějším poměru, kdy se po dobu života jednoho pokolení stačí vyměnit několik pokolení sociálně významných znalostí a návyků*) davo-„elitářství“ přišlo o vnitřní stabilitu právě proto, že znalosti a návyky se mohou nepředvídatelně znehodnotit v průběhu celkem krátké doby, což vede k tomu, že nároky na původní sociální postavení osobností a sociálních skupin přestávají být opodstatněné.

Kromě toho rozšíření systémů všeobecného vzdělávání, činnost všeobecně dostupných hromadných sdělovacích prostředků, internet téměř v každé domácnosti ve „vyspělých“ státech – to všechno jsou faktory, které rozšiřují rozhled množství lidí náležejících k různým sociálním vrstvám. **Tj. monopol vládnoucí „elity“ na informace, který ležel v základu davo-„elitářství“², a především monopol na „carské“ informace je vlivem těchto faktorů zničen.** A to je objektivní základ pro to, aby „elitáři“ přišli o postavení bezalternativních autorit v jakékoliv oblasti činnosti, neboť jakýkoliv jedinec, jehož kultura smyslů a intelektuální činnosti je dostatečně rozvinutá, je za takových podmínek v příslušné profesionální oblasti schopen překonat úroveň kompetence a způsobilosti kteréhokoliv z „elitářů“, který sice získal příslušné profesionální vzdělání, ale nenaučil se myslet – *tj. získávat nové znalosti a vytvářet si návyky v tempu, v jakém vzniká jejich potřeba.*³

To posledně uvedené je tím, co potřebují všichni a každý pro život a společenský rozvoj v podmínkách, které tu vznikly po změně poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času. Ale to je také přesně to, co neučí škola⁴, která vznikla pod vládou davo-„elitářských“ kultur obecně a biblického projektu *zotročení lidstva konkrétně*, neboť je to škola, která potlačuje poznávací a tvůrčí potenciál lidí, zato však zatěžuje jejich psychiku množstvím znalostí a návyků připravených k použití, které nejsou zdaleka všechny adekvátní životu, a z nichž velký podíl přichází o svou aktuálnost dříve, než je proces studia vůbec ukončen.

To už samo o sobě vypovídá o té nejhlubší krizi celého současného vzdělávacího systému, kterou nevyřeší zavedení testů v systému jednotné státní zkoušky, ani vstup do „boloňského procesu“, ani zavedení systému „nepřetržitého studia“ dospělých po celou dobu jejich života.

Současně s tím se ukazuje, že nositelé nelidských typů struktury psychiky nejsou ve vzniklých podmínkách schopni zpracovávat informační toky a osvojovat si znalosti a návyky nezbytné k tomu, aby si udrželi svou profesionální způsobilost a sociální postavení po celou dobu svého aktivního života, což je jednou z hlavních příčin jejich biologicky předčasných úmrtí vlivem psychosomatických nemocí a sebevražd vlivem depresí a nervových kolapsů.

Takto tedy skutečnost, že algoritmika obnovy davo-„elitářství“ vlivem změny poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času přišla o svou vnitřní stabilitu, staví pohlaváry biblického projektu před volbu:

¹ Fráze s velice hlubokým podtextem.

² „*Knowledge itself is power*” — „*Znalosti samy o sobě jsou moci*“ — F. Bacon (1561 — 1626). Takže monopol na znalosti je základem pro monopolní sociální postavení a při mravní zkaženosti předpokladem pro „elitarizaci“.

V názvu sovětského a v současnosti ruského vědecko-populárního časopisu byla tomuto Baconově výroku díky překladu snížena míra (úroveň) jeho významu na „*znalost je síla*“: síla není zdaleka ve všech případech moc, a většinou jde pouze o jeden z prostředků uplatňování moci, tj. síla je služkou moci a *znalost je svou podstatou* jedním ze zdrojů moci.

³ Tato okolnost podkopává i celý systém atestace kvalifikačních úrovní rozvinutý nad úrovní základního profesionálního vzdělání, které je skutečně nezbytné pro vniknutí do profesionální činnosti.

⁴ Viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Potřebujeme jinou školu.

- zastavit vědecko-technický pokrok a „zafixovat“ určitou technosféru, aby se stala neměnným faktorem životního prostředí a přestala vyvolávat v davu stresy vedoucí k masovému antisociálnímu chování, které je destruktivní pro jakýkoliv sociální systém¹;
- vypracovat a do života společnosti zavést nějakou novou algoritmiku sociálního chování, která by realizovala princip ideálního otrokářství, kde „by se nesvobodní otroci považovali za svobodné“, a přitom byl ten systém v návaznosti pokolení vnitřně stabilní.

Avšak možnost takové volby je v důsledku vlivu mimosociálních přírodních faktorů na společnost iluzorní.

Vliv mimosociálních přírodních faktorů na jedince. Iluzornost možnosti takové volby spočívá v tom, že kapitalismus na základě idejí buržoazního liberalismu a „socialismus“ na základě idejí „mraksizmu“ (a stejně tak – hitlerismu nebo severokorejského „ču-čche“) neustále vyvolávají a prohlubují globální biosféricko-ekologickou krizi.

V představách většiny lidí, kteří na toto téma píšou, spočívá vliv technicko-technologického progresu na životní prostředí a člověka hlavně v následujících faktorech:

- Znečištění životního prostředí technogenními a biogenními průmyslovými a domácími odpady, což vede k tomu, že se celé regiony mění ve smetiště, která vytlačují dříve tam existující biocenózy, a v přírodní látkové výměně a v potravních řetězcích biosféry se ocitají chemické látky, které jim dříve nebyly vlastní a narušují přirozenou fyziologii a genetiku živých organismů včetně těch lidských.
- Lokální nahřívání životního prostředí technogenní energií, vlivem které dochází ke změnám struktury a dynamiky atmosférických a hydrosférických procesů, což vede k celkové změně klimatu na planetě i v jejích regionech. O tomto nás jedni výzkumníci úporně přesvědčují a druzí to stejně úporně vyvracejí. Jak však tvrdí meteorologové, tak každý start „Shuttle“ z mysu Canaveral na Floridě máte prognózy počasí na dva týdny dopředu. Kromě toho statistická analýza poukazuje na korelaci² dlouhotrvajících such v Africe, prudkých dešťů v USA, blátivých zim v Evropě a silných zemětřesení v Mexiku, Kalifornii a na Aljašce s aktivitou kosmodromu na Floridě (viz konkrétně S. Rybnikov, Palicí po křišťálové klenbě, časopis Znalost je síla, č. 5, 1991). Tj. klimatický systém planety je na technogenní vliv daleko citlivější než si to dokáže většina z nás představit.
- Změna přirozeně přírodní úrovně a *melodické*³ modulace pozadí pronikající radiace (toků různorodých „elementárních“ částic a gama záření) a pozadí fyzických polí (elektromagnetického, elektrostatického, akustického apod.) vlivem technicko-technologické činnosti.

V nejhorším případě může vše vyjmenované dohromady způsobit zánik biocenóz, které vznikly v různých regionech planety, a nahradit je novými. Tento jev by potom byl schopen, pokud by nabyl masového a všeobecného charakteru, vést ke zničení současné biosféry planety jako systémového celku se všemi následky z toho vyplývajícími, a to i pro druh „člověk rozumný“, neboť v nové biosféře by nemusel najít své místo – vhodné ekologické prostředí, nemluvě už o tom, že globální katastrofa biosféry by vedla ve většině regionů planety ke katastrofě kultury a sociální organizace.

Za takových okolností by zastavení vědecko-technického pokroku a „zafixování“ určité úrovně technosféry založené na principech známých současné vědě a tomu odpovídajících technologiích a technických řešeních, fakticky znamenalo přesunutí konečné etapy biosféricko-ekologické katastrofy do nepříliš vzdálené budoucnosti, v rozvoji civilizace by se nejednalo o řešení globální biosféricko-ekologické krize.

Znamená to, že aby byly splněny požadavky na vyřešení globální biosféricko-ekologické krize, muselo by se jednat o takové zastavení vědecko-technického pokroku a „zafixování“ technosféry, které by globální civilizaci v historicky krátké době vrátilo na takovou úroveň technogenního vlivu na přírodní prostředí, která tu byla v průmyslově vyspělých regionech planety v době od poloviny do konce 19. století.

Tento požadavek by nejen znamenal nutnost odepřít „zaostalým“ státům možnost rozvíjet se cestou, kterou si prošly z vědecko-technického hlediska „vyspělé“ státy, ale také spotřebitelský regres ve „vyspělých státech. Jenže vzhledem k tomu, že v podmínkách davo-„elitářství“ nejsou obyvatelé ani politici takové oběti ochotní

¹ Vysoká úroveň úmrtnosti „člověkopodobných“ by pohlavárům biblického projektu nevadila, ale s antisociálním chováním vlivem stresů již souhlasit nemohou.

² Souvztažnost příslušných statistik.

³ Pozn. překl. - modulace bývá harmonická, ale vzhledem k tomu, že se v Koncepti společné bezpečnosti slovům uděluje velký význam a vzhledem k tomu, že autoři jistě výraz harmonická znají a navíc to slovní spojení zdůraznili, jsme se v tomto případě drželi originálu.

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

dobrovolně podstoupit¹, je takový návrat globální civilizace na úroveň technogenního tlaku na biosféru planety, který tu existoval nejpozději na konci 19. století, možné realizovat pouze v průběhu katastrofy kultury vzniklé ve vyspělých státech².

Panuje i názor, že mravy pohlavárů biblického projektu jsou takové, že jsou schopni zajít až tak daleko, že by civilizaci klidně vrátili do ještě hlubší minulosti – a přesunuli dav až do doby kamenné. Existuje však řada okolností, které do takového scénáře vnášejí nepředvídatelnost, což ho pro pohlaváry globální politiky činí nepřijatelným, neboť by nebyla zaručena řiditelnost. Scénáře tohoto druhu vyžadují, aby katastrofa kultury byla řiditelná a měla globální charakter, tj. nesmí z ní existovat výjimky a musí do ní být zataženi všichni, počínaje USA a Evropou a konče ostrůvky ztracenými v oceánu, kam jednou za několik měsíců parník přiveze nějaké zásoby a odveze místní produkci (pokud existuje). Avšak:

- Čína, Japonsko, Indie a některé jiné státy nejsou zvnějšku natolik řiditelné, ať už přímo nebo zprostředkovaně, aby se nechaly do takového scénáře zatáhnout, což znamená, že pokud Západ půjde podle takového scénáře, tak prohraje natolik, že se může dokonce změnit v kolonii a být těmi „zaostalými Asiaty“ začistěn. Jestliže by to potom neznamenal úplný konec biblického projektu, tak by ho to přinejmenším na dlouhou dobu pozastavilo.
- Kromě toho tu také existuje ten problém, jak v globálním měřítku zajistit jadernou a chemickou bezpečnost návratu do minulosti: hrozba terorismu v tomto případě svým významem ustupuje hrozbě bezprizornosti a zneužití odhozených fragmentů technosféry minulé civilizace různými „lidovými kutily“³.

To znamená, že překonávání globální biosféricko-ekologické krize musí probíhat v rámci jiných scénářů:

- buď přímého přechodu k biogenní civilizaci, ve které by společnost nebyla závislá na *technosféře jako na prostředku ochrany před prostředím, ve kterém žije*;
- nebo pokračování technicko-technologického vývoje, ale na základě uzavřených technologických a životních cyklů vyráběné produkce, což vyžaduje, jak bylo zmíněno dříve, principiálně novou energetiku založenou na jiných fyzikálních principech.

Nicméně jak první, tak i druhý scénář vyžaduje pro své uvedení do života průlom ve vědeckém pokroku na kvalitativně nové předěly a příslušný vývoj kultury všech národních společností tvořících lidstvo; žádnou degradaci vzdělávacího systému, ale jeho přechod na novou kvalitu – k orientaci všech a každého již od předškolního věku na osvojování si svého osobnostního potenciálu rozvoje, včetně poznávacího a tvůrčího potenciálu, jako prostředku pro odhalování a řešení všech problémů lidstva.

Jenže tyto varianty právě davo-„elitářství“ zadržuje, neboť jakýkoliv dobytek nebo démon je, pokud bude chtít někomu dokázat, že „má na víc“, schopen v současných technologických podmínkách zničit život skutečně velice mnoha lidem. A co kdyby se v jeho rukou ocitly výdobytky vědy zítřka, budoucnosti? To by potom současná „opice s atomovou bombou nebo černobylyským reaktorem“ byla v porovnání s ním „ztělesněním anděla“.

A i když to mnohé naše současníky udiví, tak cesta k této volbě: sebevražednost davo-„elitářství“ v biosféricko-ekologické krizi nebo nastolení království Božího na Zemi, byla předurčena Shora a Ježíš na ni před dvěma tisíci lety v jinotaji upozornil.

Všedřitelnost. Lukáš předává Ježíšova slova:

«„Toto pokolení je pokolení zlé, žádá si znamení, ale znamení mu nebude dáno, leč znamení Jonášovo. Jako byl Jonáš znamením pro Ninivské, tak bude i Syn člověka tomuto pokolení. Královna jihu povstane na soudu s muži tohoto pokolení a usvědčí je, protože ona přišla z nejzazších končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu; a hle, zde je více než Šalomoun. Mužové ninivští povstanou na soudu s tímto pokolením a usvědčí je, neboť oni se káli po Jonášovu kázání – a hle, zde je více než Jonáš.» (Lukáš, 11:29 – 32).

V kontextu Kristových slov jsou v Lukášově podání konkrétně spojeny:

- příhoda ze života proroka Jonáše;
- Bohem daná moudrost Šalomounova;

¹ Připomeneme, že například USA již velmi dlouhou dobu odmítají podepsat Kjótský protokol o snížení emisí „skleníkových plynů“.

² Na toto téma Hollywood natočil mnoho filmů.

³ V devadesátých letech 20. století médií probleskla zpráva, že „lidoví kutilové“ v Kavkazských horách otevřeli nějaké zařízení určené pro dlouholeté fungování v autonomním režimu díky elektrickému napájení z radioizotopových zdrojů, přestože bylo ze všech stran označeno varovnými znaky „Pozor radiace!“. Medicína se ukázala být v jejich případě bezmocná...

- záchrana obyvatel Ninive před katastrofou jejich vlastním pokáním z minulých hříchů a následným usilováním o dosažení pravověrnosti.

Celé to jako informační celek, který souhrnně vyjádřil Kristus - nemá pro církve ani ten nejmenší osobnostně-náboženský, ani společensko-historický význam. Pro ně je důležité výlučně jen jedno – jednotlivost: «*Jonáš byl uvězněn v útrokách ryby, ale to ho nezastavilo, byl Tvého utrpení a Tvého pohřbení předobrazem. Jonáš vyšel z příšery, jako ženich.*» To jsou slova, kterými pravoslavná církevní služba promlouvá k Ježíši (citováno podle jednoho z katechizmů nazvaného pravoslavným). Ale takováto zpodobnění Jonášova a Kristova příběhu nejsou průkazná díky jejich očividnému časovému a dějovému nesouladu.

První a hlavní z nich: Jonáš se ocitl „v útrokách ryby“ díky svému osobnímu svéhlavému pokusu neuposlechnout Boží pokyn, který mu byl předán. A poté, kdy *pod tlakem okolností* splnil to, k čemu byl dříve vybídnut, a město bylo z milosti Boží zachráněno, se Jonáš kvůli tomu silně rozladil a rozhořčil (Jonáš, 4:1, a také 4:4). Ježíš naopak misi, která mu byla uložena, plnil s Láskou a nesmlouvavě.

Druhý: «... Jonáš byl v útrokách ryby tři dny a tři noci.» (Jonáš, 2:1), tj. přibližně tři plné dny nebo necelé čtyři; Nicejské vyznání ve svém převyprávění svědectví evangelistů předepisuje věřit ve vzkříšení Ježíše „třetí den podle Písem“, tj. v průběhu necelých dvou dnů: od pátku odpoledne do pozdní noci v sobotu nebo brzkého rána v neděli. Uváděná Matoušova předpověď: «Jako byl Jonáš v břiše mořské obludy tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země.» (Matouš, 12:40), což je podrobnější než u Lukáše (11:29 — 32) – se tedy nevyplnila. Díky této časové nesrovnalosti – kdy se tři plné dny nebo čtyři necelé nerovnají dvěma necelým, je to třeba považovat za něčí vlastní výmysl, který tam byl vložen při kanonizaci textu s cílem přidat určitý smysl tomu, jak dogmaticky důsledně bude znamení proroka Jonáše vykládáno.

Třetí: «*l rozkázal Hospodin¹ rybě, a vyvrhla Jonáše na pevninu.*» (Jonáš, 2:11). Skeptici, kteří vědí, že trávicí ústrojí velryb, které se živí planktonem a drobnými rybkami, není dostatečně široké, aby pohltilo člověka, nevědí, že před vstupem do jícnu mají velryby dostatečně velkou dutinu, která obvykle není zaplněna vodou, kam by se člověk vešel. Jonáš se mohl nacházet ve vzduchovém polštáři v podobné dutině, neboť by ji sotva byl schopen ve stavu psychického šoku poté odlišit od „útroby ryby“. Po třech dnech pobytu *v zažívacím traktu* velryby a po dávné reakci živočicha by Jonáš musel vypadat dost uboze a vůbec ne „jako ženich“.

Čtvrtý: církevní výklady Kristových slov o Jonášově znamení pokolení zlému a zpronevěřilému (Matouš, 12:39 – 42; Lukáš, 11:29 – 32) byly vytrženy z kontextu, ve kterém je Jonášovo znamení samotným Kristem bezesporu spojeno s Bohem danou moudrostí Šalamounovou a záchranou Ninive před katastrofou díky pokání jejich obyvatel podle jejich svědomí.

Všechno to dohromady ukazuje na to, že když církve ignorují a nezjevným způsobem i popírají to, co je přímo řečeno v jejich vlastním Písmu, tak stejně překrouceně vykládají i jinotaje jenom proto, aby odůvodnily doktrínu svých pánů, aniž by se staraly o její pravdivost a životnost.

K příběhu proroka Jonáše nelze přistupovat, aniž bychom zapomněli na Šalamounovo proctví: «tak smýšlejí, ale klamou se: protože je oslepila jejich zloba a nepoznali tajemství Božích» (Kniha moudrosti, 2:21 – 22), otevřeně odmítající ukřižování Krista a následně tedy odmítající i jeho vzkříšení „třetí den podle Písem“². Pokud souhlasíme s uvedeným, jsou naplněním Božího slibu předaného lidskému rodu znamením proroka Jonáše zcela jiné události, a nejsou to události „Svatého týdne“:

¹ Zaměříme svou pozornost ještě na jednu zvláštnost biblických textů.

Bůh je vždy *Hospodinem*, neboť Jeho vůle *vládne* nad vším, co nachází se ve Všemohíru. Přitom však Bůh není tyranem ani despotou a nepotřebuje nevolníky.

Nicméně snaha o nadvládu je příznačná různorodému démonismu, jak nelidskému, tak i „lidskému“. Díky této okolnosti v kulturách davo-„elitářství“, včetně biblické není každý, kdo se nazývá „Hospodin“ („господь“) („Lord“, „Overlord“) – Bohem, a také ne každou zmínkou o „hospodinovi“ nebo „k hospodinovi“ je míněn Bůh, nebo obracení se k Němu. Takové nezjevně organizované „předadresování žádostí“, je ve všech náboženských kultech davo-„elitářských“ společností jedním z prostředků převádění věřících oveček do idealistického ateismu. Abyste se o tom přesvědčili, podívejte se do textů různých věrouk a prověřte je z hlediska záměny slova „hospodin“ se slovem „Bůh“: v mnohých případech (pokud ne ve většině) taková záměna vyvolává pocit falše, neboť Bohu není vlastní to, co je pro „hospodina“ charakteristické v těch či oněch věroukách...

² Korán o tom hovoří přímo: «oni jej (Ježíše) nezabili, ani neukřižovali, ale jen se jim tak zdálo; a věru ti, kdož jsou o tom rozdílného mínění (tj. nesouhlasí se svědectvím Koránu), jsou vskutku na pochybách o tom; a **nemají o tom vědomosti žádné** a sledují jen dohady (Sablukov: řídí se pouze míněním). Nezabili jej (Krista), **určitě**, (Sablukov: „to je přesně známo“), ne, Bůh jej k Sobě pozdvihl, neboť Bůh je mocný (Kračkovskij: veliký), moudrý! **A věru** není nikdo mezi vlastníky Písma, kdo by v Něj neuvěřil předtím, než zemře - a v den zmrtnýchvstání bude pak proti nim svědkem!» (súra 4:156, 157, část citace jsme tučně zvýraznili).

4. „Vrstvený koktejl“ globální politiky

- Stejně jako se Jonáš ze své zlovolnosti odklonil od pravé cesty, tak se i rod lidský, když odvrhl první příchod Krista, který lidem zvěstoval příchod království Božího na Zemi – díky své zlovolnosti a nevěře – odklonil od skutečného náboženství¹.
- Stejně jako když Jonášovi Bůh poukázal na jeho odklon prostřednictvím jeho konfliktu s biosférickým objektem a stísněním tohoto odpadlíka od Boha v jednom z organismů biosféry, tak se i lidstvo bezesporu ocitlo v konfliktu s celkovou biosférou a zakouší stísnění v podobě globální biosféricko-ekologické krize.
- Stejně jako mohl Jonáš, pokud by vytrval ve svém odpadlictví od Boha, „v útrokách ryby“ zahynout, a velryba mohla vyvrhnout jeho ostatky, aniž by ji to jakkoliv poškodilo, tak i lidstvo, které tvrdohlavě vytrvává ve své zlovolnosti a nevěře (nedůvěře) Bohu, může zahynout v globální biosféricko-ekologické krizi, aby se poté biosféra Země jednoduše zbavila jeho ostatků, jako tomu bývalo i v minulosti.

Korán před touto globální biosféricko-ekologickou krizí lidi varuje přímo: «*Bůh je Pravda*» súra 31:29); «*Kdyby Pravda následovala jejich (podle kontextu: nevěřících) utrpení/učení scestná, věru by byla nebesa a země a vše, co mezi nimi je, zkaženo*» (súra 23:73). A Bůh, všedržitelně sledující utrpení a rozmarné chování lidí, nás nechává, abychom se přesvědčili o tom, že „nebesa a země a vše, co mezi nimi je“ se začíná v důsledku lidské chamtivé panovačnosti kazit.

A Bůh přikázal velrybě vyvrhnout Jonáše na bezpečné místo až poté, kdy Jonáš při svém pobytu v biosférickém stísnění na cestě ke své nevyhnutelné smrti, přišel k rozumu:

«Když jsem byl v duši tak skleslý, Hospodina jsem si připomínal; má modlitba vešla k Tobě ve Tvůj svatý chrám. Ti, kdo se šalebných *bohů* drží (varianta: ctící pomíjivé a falešné), Milosrdného svého opustili (biblický Jonáš, stejně jako Korán, nazývá Boha Milosrdným). **Já Ti však s díkyvzdáním přinesu obět; co jsem slíbil, splním;** U Hospodina je spása!“ I rozkázal Hospodin rybě, a vyvrhla Jonáše na pevninu.» (Jonáš, 2:8 – 11, tučně jsme vyznačili my).

To znamená, že Jonáš získal svobodu, a před nevyhnutelnou smrtí byl zachráněn svou pokorou před Bohem a dobrovolným návratem k obousměrně fungující religii, předurčené Skutečným Bohem všem lidem. Stejně tak se obyvatelé Ninive vyhnuli katastrofě až poté, kdy přijali a následovali kázání Jonášovo navrativšího se k poslušnosti Bohu.

Tato možnost – *přijít k rozumu, změnit se a vstoupit do obousměrně fungujícího spojení s Milosrdným* – je otevřena i celému lidstvu po celou dobu od chvíle, kdy bylo v Judsku odmítnuto a překrouceno Kristovo Blahozvěstování o nastolení království Božího na zemi samotnými lidmi pod Božím vedením.

To znamená, že Bůh opravdu není neúčastný k tomu, co se děje na Zemi: a On zjevně nepodporuje davo-„elitářství“, jehož projekty unifikace si v globálním měřítku samy staví překážky a všem, kteří *opravdově* pracují na nastolení království Božího na Zemi, je poskytována Shora různorodá podpora.

Vše popsané výše v části 4.4 je objektivně historicky-politickou daností nezávisle na tom, zda Koncepce společné bezpečnosti existuje nebo ne. Koncepce společné bezpečnosti ve výkladu vnitřního prediktora SSSR je pouze jednou z faktologických jednotlivostí v celém toku událostí. Čím může reálně napomoci jednotlivcům a společností? Odpověď na tuto otázku je vícevrstvá a spočívá v tom, že:

- Koncepce společné bezpečnosti (KSB) umožňuje adekvátněji si uvědomovat, co se děje i jaké jsou perspektivy těchto dějů v porovnání s tím, jak nám je předkládají hromadné sdělovací prostředky a v davo-„elitářské“ kultuře legitimní studijní kurzy především historicko-sociologického charakteru.
- KSB lidem umožňuje učinit obsahově určitou (a ne deklarativně bezobsažnou) vědomou volbu mezi životem v rámci Božího Záměru a existencí v hranicích Božího dopuštění.
- KSB umožňuje každému vstoupit do procesů řídicích vývoj globální situace v rámci Záměru a s Boží pomocí realizovat svůj osobní poznávací a tvůrčí potenciál.

Život prokazuje, že ti, kteří se rozhodli osvojit si a rozvíjet Koncepci společné bezpečnosti, uvádět její ideály do života a osobně se rozvíjet směrem k získávání svých lidských kvalit, pozorují ve své životní realitě, že jejich ochrana před stresem, odolnost proti nim a způsobilost jednat v různých situacích – vzrostly, a počet a závažnost nepříjemností a především těch náhlých – se snížila.

To znamená, že Koncepce společné bezpečnosti svým rozvojem lidstvu odkrývá možnost, jak se dostat ze slepé uličky sebevražednosti davo-„elitářství“, ve kterém se nyní globální civilizace nachází.

Vnitřní prediktor SSSR
9. dubna — 13. června 2009
Korekce a upřesnění:

¹ Věřouka a náboženství není totéž. Latinský výraz pro „náboženství“ je „religio“, v původním významu „spojení, komunikace“ - osobní dialog člověka s Bohem, jako nadpozemskou realitou, bez prostředníků ve formě jakýchkoliv pozemských hierarchií.

